

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The **STRIKER**

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
ANA HUANG

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

FORVET

OYUNUN TANRILARI KİTAP #1

ANA HUANG

Telif hakkı © 2024 Ana Huang

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarının yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik araçla, herhangi bir biçimde çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. Ancak, kitap incelemelerinde kısa alıntılar ve telif hakkı yasası tarafından izin verilen diğer bazı ticari olmayan kullanımlar istisnadır.

Gerçek kişiler ve yaşayan veya ölmüş kişiler, yerler veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

FORVET:

Editör: Becca Hensley Mysoor, Fairy Plotmother

Düzeltilen: Britt Tayler

Kapak Tasarımcısı: Lori Jackson

Fotoğrafçı: Miguelanxo

Kendinizin her halini sevmek için, geride bırakmak istediklerinizi bile.

İÇİNDEKİLER

Çalma Listesi

Özet

İçerik Notları

Yazarın Notu

1. Asher
2. Scarlett
3. Asher
4. Scarlett
5. Asher
6. Scarlett
7. Scarlett
8. Asher
9. Asher
10. Scarlett
11. Scarlett
12. Asher
13. Scarlett
14. Scarlett
15. Asher
16. Scarlett
17. Scarlett
18. Scarlett
19. Asher
20. Scarlett
21. Asher
22. Scarlett
23. Scarlett
24. Asher
25. Scarlett
26. Scarlett

27. [Asher](#)
28. [Scarlett](#)
29. [Scarlett](#)
30. [Asher](#)
31. [Scarlett](#)
32. [Scarlett](#)
33. [Scarlett](#)
34. [Asher](#)
35. [Scarlett](#)
36. [Asher](#)
37. [Scarlett](#)
38. [Asher](#)
39. [Scarlett](#)
40. [Asher](#)
41. [Scarlett](#)
42. [Asher](#)
43. [Scarlett](#)
44. [Scarlett](#)
45. [Asher](#)
46. [Scarlett](#)
47. [Scarlett](#)
48. [Scarlett](#)
49. [Asher](#)
50. [Asher](#)
51. [Asher](#)
52. [Scarlett](#)
53. [Scarlett](#)
54. [Scarlett](#)
55. [Asher](#)

[Epilog #1](#)

[Epilog #2](#)

[Teşekkür](#)

[Ana Huang'ın Kitapları](#)

[Ana Huang ile iletişimde kalın](#)

[Yazar](#)

PLAYLIST

“So High School” — Taylor Swift
“Applause” — Lady Gaga “Smooth
Operator” — Sade “London Boy”
— Taylor Swift
“Who Do You Think You Are” — Spice Girls
“Piece of Me” — Britney Spears “Paparazzi”
— Lady Gaga “Delicate” — Taylor
Swift
“Can’t Get You Out of My Head” — Glimmer of Blooms “It’s
Gonna Be Me” — *NSYNC
“Into You” — Ariana Grande
“Love Letter to Japan” — The Bird and the Bee
“Unstoppable” — Sia
“Iris” — The Goo Goo Dolls
"Let Me Down Slowly" — Alec Benjamin "Sweet
Caroline" — Neil Diamond

O, onun istediği tek kadın... ve sahip olamadığı tek kadın.

Asher Donovan yaşıyan bir efsane, Premier Lig'in gözdesi, (tartışmasız) dünyanın en iyi futbolcusu.

Ancak pervasız davranışları ve son takım transferi çok fazla tartışmaya neden oldu ve rakibi olan takım arkadaşıyla olan husumeti şampiyonluğu kaybetmelerine neden olunca, sezon dışı çapraz antrenmanlarda "bağ kurmak" zorunda kaldılar.

Yazın sonuna kadar dayanmak zor olmamalı... ta ki Asher yeni antrenörleriyle tanışana kadar. Kadın güzel, yetenekli ve Asher ne kadar uğraşırsa uğraşsın, aklını ondan alamıyor.

Tek sorun ne? O, rakibinin kız kardeşı ve kesinlikle yasak bölge.

Scarlett DuBois, trajik bir kaza nedeniyle kariyeri yarıda kalan eski bir balerin.

Şimdi prestijli bir dans akademisinde öğretmenlik yapmaktadır, ancak hala Geçmişinin hayaletleri, en son istediği şey yaz boyunca Asher Donovan'a antrenman yaptırmaktır.

Asla bir futbolcuyla çıkmayacağına yemin etmişti, ama kardeşı acil bir durum için şehirden ayrıldığında, kendini yakışıklı ve çekici forvetle tehlikeli bir yakınlık içinde bulur.

Antrenmanla başa çıkabilir. Ama aşık olmak? Bu söz konusu bile olamaz —özellikle de onun kalbini kırabilecek tek kişi o olduğunda.

İÇERİK NOTLARI

Bu hikaye, bazı okuyucular için hassas olabilecek müstehcen içerik, küfür ve konular içermektedir.

Ayrıntılı liste için [buraya tıklayın](#) veya aşağıdaki kodu tarayın.

YAZARIN NOTU

Bu hikaye Londra'da geçiyor, bu nedenle futbol yerine İngilizce terim olan "football" kullanılmıştır.

Aksi belirtilmedikçe, burada kullanılan futbol terimi her zaman Amerikan futbolu değil, futbolu ifade eder.

Ayrıca, hikayenin akışına uygun olarak Premier Lig fikstürüyle ilgili bazı detaylar değiştirilmiştir ve "posterior" kelimesi İngiliz İngilizcesi yerine Amerikan İngilizcesi şeklinde kullanılmıştır ("arse" kelimesinden özür dilerim. Sorun sende değil, bende).

BÖLÜM 1

ASHER

Performans kaygısı yaşamadım, ama yetmiş bin kişinin seni izlemesi, bir erkeği gerçekten gergin hale getirebilecek bir şeydi.

Sol kanattan topu aldığımda ter gözlerime damladı. Kalabalığın tezahüratları doruğa ulaştı ve içimde küçük bir heyecan dalgası yayıldı.

Genelde taraftarların coşkusu beni heyecanlandırırdı. Sonuçta, büyürken böyle anları hayal etmiştim. Profesyonel bir sahada oynamak, binlerce kişinin adımı haykırmasını duymak, takımımı zafere taşıyan kişi olmak.

Böyle anlar, başardığımı ve eleştirenleri yanılttığımı gösterirdi — ki bunu birçok kez başarmıştım.

Sonuçta, ben Asher Fucking Donovan'dım.

Ama bugün, Premier Lig sezonunun son maçının son dakikasında, kendimi sadece Blackcastle'a transfer olan en yeni ve en tartışmalı oyuncu Asher gibi hissettim.

Takımla ilk sezonumdu, maç berabereydi ve ligde Holchester United'ın ardından ikinci sıradaydık.

Kupayı eve götürmek için galibiyete *ihtiyacımız vardı*, ama şu ana kadar maç tam bir felaketler dizisi olmuştu.

Burada bir top çalındı, orada bir penaltı kaçırıldı. Her şey ters gidiyordu ve zaferin parmaklarımin arasından kayıp gittiğini görebiliyordum.

Holchester savunmacılarının arasından geçmeye çalışırken hayal kırıklığım artıyordu. Bocci, Lyle, Kanu... Onların hilelerini iyi biliyordum, ama onlar da benimkileri biliyordu.

Eski takımına karşı oynamakla ilgili sorun da buydu; saklanacak yer yoktu. Çıkış yolu olmadığı için topu başka bir forvete pasladım ve zamanın geçmesini görmezden gelmeye çalıştım.

Kırk saniye.

Otuz dokuz.

Otuz sekiz.

Top oyuncular arasında gidip geldi, ta ki Vincent, hem şans hem de şanssızlık sonucu bir kontra atakla topu ele geçirene kadar.

Tezahüratlar, beklentimin ağırlığı altında düşük bir uğultuya dönüştü.

On yedi.

On altı.

On beş.

Topu almak için mükemmel bir pozisyondaydım. Kaleye net bir şut atabilirdim, ama Vincent'ın gözlerinin sahada pas atabileceği başka *birini* aradığını görebiliyordum.

Kalbim, saatin tik taklarıyla aynı ritimde çarpıyordu.

Hadi ama, seni adi herif.

Başka kimse yoktu. Bu noktada takımımızda gol atabilecek tek oyuncu bendim. Vincent de aynı sonuca varmış olmalıydı, çünkü çenesini belirgin bir şekilde sıkarak sonunda topu bana attı.

Seyircilerin heyecanı doruğa ulaşmıştı, ama artık çok geçti.

Vincent'ın birkaç saniyelik tereddüdü Holchester'a bir fırsat verdi ve ben topa dokunamadan topu çaldılar.

Saha üzerinde toplu bir inilti yayıldı.

Terleri gözlerimden silerek odaklanmaya çalıştım, ancak eski takımımın alaycı bakışları ve parlak ışıklar, uzun zaman önce oynadığım *o* maçtan beri hissetmediğim bir şekilde kafamı karıştırdı.

Beş.

Topu geri almaya yönelik girişim başarısız oldu.

Dört.

Haber başlıkları ve TV haberleri kafamda çınılıyordu. *Hain. Yahuda. Satılmış.* 250 milyon sterlinlik rekor transfer bedeline değer miydim, yoksa Premier Lig tarihinin en pahalı hatası mıydım?

Üç.

Bir mucize eseri, ikinci denemede topu yakaladım.

İki.

Düşünmeye zaman yoktu.

Bir.

Vurdum.

Top, son düdüğün çılgınlıklarıyla birlikte dışarıya çıktı ve stadyum o kadar sessizleşti ki kulaklarımda kanın akışını duyabiliyordum.

Etrafımda takım arkadaşlarım şaşkınlık içinde dururken, Holchester oyuncularını sevinçle zıplıyor ve bağırıyorlardı.

Bitti.

Kaybettik.

Blackcastle'da geçirdiğim ilk sezon, herkesin benden şampiyonluk beklediği sezon, bitmişti ve *kaybetmiştik*.

Çevrem bulanık bir gürültü ve hareket akışına dönüştü ve kaslarımdaki ağrıyı ya da takım arkadaşımın sırtımı okşayarak teselli etmesini neredeyse hissetmedim.

Neredeyse hiçbir şey hissetmiyordum.

Soyunma odasına giderken kimse konuşmadı, ama korku hissedilir derecede belirgindi.

Maçı kaybetmekten daha kötü olan tek şey, maçtan sonra koçla yüzleşmekti ve o, bize oturma şansı bile vermeden patladı.

Frank Armstrong, futbol dünyasında bir efsaneydi. Oyuncu olarak, doksanlı yıllarda attığı hat trick'lerle ünlüydü; teknik direktör olarak ise, yenilikçi liderlik yaklaşımı ve çabuk parlayan öfkesi ile ünlüydü. Öfkesi, bize bağırırken tam anlamıyla ortaya çıktı.

"Oynadığınız standartlar bunlar mı?" diye sordu. "Lanet olası standartlar bunlar mı? Çünkü size söyleyeyim, bunlar Premier Lig seviyesine *yakın* bile değil. Bunlar lanet olası boktan şeyler!"

Odaklanma eksikliği, berbat takım çalışması, uyumsuzluk... Sezon ortasında transfer olduğumdan beri bizi rahatsız eden tüm sorunlara değindi ve bunun nedenini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Koç bizi azarlarken, herkesin gözleri benimle odanın diğer tarafında oturan Vincent arasında gidip geliyordu.

Ben takıma katıldığımdan beri takım dinamikleri bozulmuştu. Bunun bir kısmı, sıkı sıkıya bağlı bir kulübe yeni bir üye katmanın doğal sonucuydu; ancak daha büyük bir kısmı, ligin en skorer oyuncusu olan ben ile kulübün yıldız savunmacısı ve kaptanı Vincent'ın birbirimizi hor görmemizden kaynaklanıyordu.

Farklı pozisyonlarda oynuyorduk, ama rekabetimiz çok kötüydü. O, basın, statü ve sponsorluklar konusunda benim tek gerçek rakibimdi - bizim dünyamızda önemli şeyler - ama en büyük anlaşmazlığımızın kaynağı son Dünya Kupası'nda olanlardı.

Dalış. Kavga. Kırmızı kart.

Bunu düşünmemeye çalıştım. Düşünürsem, yüzüne yumruk atabilirdim ve koçun takım çalışması hakkında atıp tutarken bunu yapmamı hoş karşılayacağından şüpheliydim.

"DuBois! Donovan!"

Adımı duyunca başımı kaldırdım, Vincent de aynısını yaptı.

Koç konuşmasını bitirmiş olmalıydı, çünkü takımın geri kalanı soyunma odasına doğru sürünerek giderken o bize sert bir bakış atıyordu.

"Ofisime. *Hemen.*"

Tartışmadan itaat ettik. Aptal değildik.

"Neden özellikle ikinizi buraya çağırdığımı tahmin etmek ister misiniz?"

Koç, kapı tamamen kapanmadan ikinci kısmına geçmeye başladı.

Vincent ve ben sessiz kaldık.

"Size bir soru sordum."

"Çünkü kaybettik," dedim. *Kaybettik* kelimesi midemi sıkıştırdı.

Herkes kaybetmekten nefret ederdi, ama bugünkü yenilgi benim için özellikle acı vericiydi, çünkü Blackcastle'da benim başarısız olmamı isteyen insanlar olduğunu biliyordum, yani Holchester United taraftarları, en büyük rakibine transfer olduğum için benden nefret ediyorlardı.

Büyürken birçok karşıtım olmuştu: benim hiçbir zaman başarılı olamayacağımı düşünen öğretmenler, benim bir heveslik olduğumu düşünen futbol taraftarları, hayatımın her yönünü didik didik eden basın... Eleştirenlerin haklı olduğunu kanıtlamaya dayanamazdım.

"Hayır. Kaybettiğimiz için değil," diye bağırdı koç. "Çünkü siz ikiniz, takımın geri kalanının en çok saygı duyduğu kişilersiniz, ama aptalca rekabetinizin oyununuzu etkilemesine izin verdiniz. En kötüsü de, bu durum moralimizi etkiliyor."

Onun sert bakışları altında koltuklarımızda daha da aşağı çöktük.

"Bir geçiş dönemi olacağını biliyordum, ama sizler yetişkin insanlar olduğunuz için bunu açıp sorunları çözeceğinizi düşünmüştüm. Ancak, sanki çocuklarla uğraşıyormuşum gibi geliyor, çünkü işte buradayız, sezon sonu geldi ve elimizde, *birlikte çalışmayı* ğrenmiş olsaydınız kolayca önlenebilecek bir sürü hata dışında hiçbir şey yok!" Koçun sesi her kelimeyle yükseldi, ta ki duvarları delip geçecek kadar yüksek olana kadar.

Soyunma odasından gelen sessiz konuşmalar belirgin bir şekilde kesildi ve yüzümde utanç dalgası yayıldı.

Koçun hayal kırıklığı, ligi kazanamamak kadar dayanılmazdı. Büyürken onu idolm olarak görmüştüm ve onunla çalışma fırsatı, transfer talebimi sunmamın ardındaki en önemli faktördü.

İlk sezonumuzu birlikte böyle bitirmeyi hayal etmemiştim. Vincent yanımda kıpırdadı. "Koç, ben..."

"Bana başlama." Koç onu kesip sözünü kestti. "Son yirmi saniyede ne yaptın sen? Donovan *hemen oradaydı*. Fırsatın varken ona pas vermeliydin. Boşluk gr, pas ver. Futbolun temel kuralı budur!"

Vincent'ın ağzı sıkılaştı. Hepimizin bildiği şeyi söyleyemedi: Bana galibiyet golünü atmamı istemediği için topu hemen paslamamıştı. Basın o vuruşu defalarca tekrar ederdi ve ben de bunun getirdiği tüm şöhreti alırdım. Vincent buna dayanamazdı.

Bencil pislik. Onun yerinde olsaydım aynı şeyi yapar mıydım diye düşünmedim.

Koçun bakışları keskinleşti. Vincent'ın motivasyonunu, o söylemeden anlayacak kadar uzun süredir kulüp menajeriydi.

"ocuk gibi davranmak istiyorsanız, ben de size ocuk gibi davranacağım," dedi. "Normalde, sezon dışı antrenmanları oyuncuların bireysel tercihlerine bırakırım, ama bu yaz öyle olmayacak. Bu yaz, ikiniz de Royal Academy of Ballet'te çapraz antrenman yapacaksınız. Birlikte."

"Ne?"

Vincent ve ben aynı anda patladık.

Kendimi koruma igdm, Koç'un emrine duyduğum şoku bastıramadı. Kulüpler neredeyse *hiçbir* zaman sezon dışı dnemimizi nasıl geçireceğimizi belirlemezdi. Oyuncular dünyanın dört bir yanından gelmişti, bu da yazın evlerine gidip ailelerini görme ve istedikleri gibi antrenman yapma fırsatı olduğu anlamına geliyordu.

"RAB'ın direktörüyle konuştum. O da kabul etti," dedi koç. "Daha önce bir şey söylemedim çünkü son maça kadar ikinizin toparlanıp kazanıp kazanamayacağınızı görmek istedim. Başaramadınız, bu yüzden yaz boyunca aynı eğitmenle özel dersler alacaksınız. O, en iyilerinden biri ve futbol hakkında derinlemesine bilgi sahibi. İyi ellerde olacaksınız."

Kendi ellerim dışında başka hiçbir ellerin altında olmak istemiyordum. Baleye karşı bir şeyim yoktu. Onun tekniklerini kullanarak çapraz antrenman yapmamıştım ama yapan oyuncular tanıyordum ve onlar da baleyi güçlerini, esnekliklerini ve ayak hareketleri tekniklerini geliştirdiği için övüyorlardı.

Ancak, ben antrenman planımı çoktan yapmıştım. Bir yabancı gelip bana ne yapmam gerektiğini söylemesine ihtiyacım yoktu.

Vincent dikleşti, yüzü hayalet gibi solgunlaştı. "Sakın bana onun..."

"Eğitmeniniz Scarlett DuBois olacak." Koç gülmeden gülümsedi. "Rica ederim."

DuBois mu? Yani...

"Vincent'ın kız kardeşi mi?" diye kekeledim. "Şaka yapıyorsunuz. Bu bir çıkar çatışması!"

Vincent'ın kız kardeşini hiç görmemiştim ve tanışmamıştım, ama onun hakkında konuştuğunu duymuştum. İkisi çok yakındı, bu da benim şansımdı. DuBois kardeşlerin bana karşı komplo kurmasına ihtiyacım yoktu.

"Kız kardeşimle antrenman yapmak istemiyorum," dedi Vincent. "Bu..."

hayır. "İkinizin de bu konuda söz hakkı olmaması iyi bir şey." Ses seviyesi Koçun sesi normale döndü, ancak keskinliği azalmamıştı. "Yönetmen, onun bu iş için doğru kişi olduğunu ve kişisel bağlarının işini etkilemeyeceğini garanti etti. Ona inanıyorum. Bu, ikinizin Scarlett ile antrenman yapacağınız ve bunu ciddiye alacağınız anlamına geliyor. Peki ya siz beyler?" Bizi uyarıcı bir bakışla süzdü. "Döndüğünüzde, birbirinize karşı değil, birlikte çalışabileceğinize beni ikna etseniz iyi olur, yoksa yedek kulübesinde oturursunuz. Takımın kaptanı ya da en skorer oyuncusu olmanız umurumda değil. Anladınız mı?"

"Evet, efendim," diye mırıldandık.

Koç kararını vermişti. Bundan kurtulmak için yapabileceğimiz veya söyleyebileceğimiz hiçbir şey yoktu, bu da bütün yaz boyunca DuBois kardeşlerle takılmak zorunda kalacağım anlamına geliyordu.

Çenem gerildi.

Scarlett DuBois hakkında pek bir şey bilmiyordum, ama Vincent'la akraba olduğu için tek bir şey biliyordum: Onu sevmeyecektim.
Hiç.

BÖLÜM 2

SCARLETT

"Şimdi biraz daha hızlı yapalım. Geri, yana, geri, yana." Stüdyoda dolaşarak öğrencilerin duruşlarını ve hizalarını düzelttim. "Geriye fazla eğilmeyin. Şimdi demi-plié..."

Bacağım ağrıyordu, ama bunu görmezden geldim. Günler, haftalar veya aylar sürebilen gerçek ağrılara kıyasla bu ağrı katlanılabilir düzeydeydi ve dersin bitmesine sadece on dakika kalmıştı. O zaman bununla ilgilenirdim.

Stüdyo, benim sesim ve hareketlere ayak uyduran piyano müziği dışında sessizdi. İleri düzey ve ustalık dersleri veriyordum ve bu seviyedeki öğrenciler o kadar odaklanmışlardı ki, bir nükleer bomba patlasa bile farkına varmazlardı.

Ben de eskiden o öğrencilerden biriydim ve öğretmeyi ne kadar sevdiğim kadar, zamanı geri alıp bu derslerin diğer tarafında olmayı dilerdim. O zamanlar her şey çok farklıydı ve...

Kes şunu. Artık kendine acımaya son, hatırladın mı?

Kafamı salladım ve önümdeki göreve yeniden odaklandım.

"Ritmi hızlandır, Jenna. Yukarı ve kal..." Ağrılarım şiddetlendiğinde tereddüt ettim ama çabucak toparlandım. "Güzel. Destekleyen tarafı biraz daha aç."

Son beş yıldır neredeyse sürekli ağrı ve yorgunlukla yaşıyordum, bu yüzden sorunsuz bir şekilde sonuna kadar devam ettim.

Yine de, ders bittikten sonra öğrencilerimi aceleyle dışarı çıkarmamak için tüm irademi kullanmam gerekti, böylece ayağa kalkıp sessizce oturabilirdim.

Sadece bir dakika. Nefes alabilmek için.

"Affedersiniz, Bayan DuBois?"

Başımı kaldırıp baktım. Emma önümde duruyordu, elleri önce eteğiyle, sonra da leotardinin yakasıyla oynuyordu.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama size bir haberim var." Heyecanı, her zamanki çekingenliğinin ötesine geçiyordu. "Geçen hafta *Fındıkkıran* için seçmelere katıldığımı hatırlıyor musunuz? Bugün oyuncu kadrosu açıklandı. Ben Şeker Perisi rolünü oynayacağım!"

"Aman Tanrım." Elim ağzıma gitti. "Tebrikler! Emma, bu harika."

Bu pek profesyonel bir tepki değildi, ama Emma yıllardır benim öğrencimdi ve teknik olarak kimseyi kayırmamamız gerekse de, o gizlice benim favorimdi. Çok çalışıyordu, harika bir tavrı vardı ve arkadaşlarına karşı kinci ya da rekabetçi değildi.

Fındıkkıran en sevdiği baletti. Bu prestijli rolü hak eden biri varsa, o da oydu.

Ben de seçmelerin jüri üyelerinden biriydim, ama yönetmen açıklayana kadar hiçbirimiz nihai kadroyu bilmiyorduk. E-postalarımı henüz kontrol etmemiştim, bu yüzden kaçırmıştım.

"Teşekkürler. Hala inanamıyorum," dedi Emma nefes nefese. "Bu bir rüyanın gerçekleşmesi gibi ve sen olmasan bunu başaramazdım. Çok isterim... Yani, eğer meşgul değilsen, açılış gecesine gelmeni çok isterim. Henüz Mayıs ayında'yız ve açılış gecesi Aralık'ta, ayrıca genellikle okul gösterilerine katılmadığını biliyorum, ama yine de sormak istedim." Rose'un yanakları kızardı. "Yine Westbury Tiyatrosu'nda olacak."

Westbury Tiyatrosu.

Bu isim midemi delip geçti ve heyecanım bir süzgeçten su gibi akıp gitti.

Emma haklıydı. Okul gösterilerine hiç katılmamıştım çünkü *her zaman* Westbury'de yapıldığından.

Öğrencilerimi desteklemek istiyordum, ama tiyatroya yakın bir yere gitme düşüncesi paniğe kapılmama neden oluyordu.

"Gitmek zorunda değilsin," dedi Emma, ruh halimdeki değişikliği fark etmiş belli ki. Alt dudağını dişlerinin arasına çekti. "Tatil zamanı, anlıyorum..."

"Hayır, o değil." Zorla gülümsedim. "Katılmayı çok isterim, ama şehir dışında olabilirim. Henüz emin değilim. Sana haber veririm."

Ona yalan söylemekten nefret ediyordum, ama Westbury'ye adım atmaktansa bacağıma bıçaklamayı tercih ederim demekten daha iyiydi.

Orada çok fazla anı vardı. Sevdığım ve kaybettiğim şeylerin çok fazla hayaleti vardı.

"Tamam." Emma'nın yüzü yeniden biraz parladı. "O zaman bir sonraki derste görüşürüz?"

"Tabii ki. Tekrar tebrikler." Bu sefer gülümsemem daha samimiydi. "Şeker Perisi çok önemli bir rol. Gurur duymalısın."

Kapı kapanıp Emma gidene kadar bekledim, sonra titrek bir nefes verip yere çöktüm.

Bacağımdaki ağrı, sanki Westbury'nin adı geçmesiyle hastalığımın en kötü yanları uyanmış gibi, keskin ve sivri bir acıya dönüştü.

Bir, iki, üç. Bir, iki,

üç.

İlaç almaktan nefret ediyordum, bu yüzden çantamda sakladığım acil durum paketine uzanmak yerine rahatsızlığı nefes alarak atlattım.

Neyse ki, yaşam tarzımdaki değişiklikler ve dikkatli stres yönetimi sayesinde, semptomlarım yıllar içinde çok iyileşti. Kazadan sonraki ilk aylarda olduğu gibi yataktan zar zor kalkabildiğim bir durum değildi, ama yine de kolay bir durum da değildi.

Ağrı veya yorgunluğun ne zaman geleceğini asla bilmiyordum. Her zaman tetikte olmak zorundaydım, ama bununla yaşamayı az çok öğrenmişim. Ya uyum sağlayacaktım ya da kendimi acıma içinde boğacaktım ve ben bir ömür boyu yetecek kadar kendimi acıma içinde boğmuştum.

Telefonum çaldı. Arayan kimliğini kontrol etmeden telefonu açtım; rehberimde o zil sesini kullanan tek bir kişi vardı.

"Lavinia seni ofisinde görmek istiyor," dedi Carina, önsöz yapmadan. "Merak etme, kötü bir şey değil." Bir duraklama. "Sanırım."

Şok, bir anlığına bacağıma unutmamı sağladı. "Bekle. Ciddi misin?"

Lavinia, RAB'ın müdürüydü ve muhtemelen tanıdığım en korkutucu insandı. Akademide dört yıldır çalışıyordum ve onun planlanmamış bir toplantı çağrısı yaptığını hiç duymamıştım.

Bu iyiye işaret olamaz.

"Evet." Carina'nın sesi fısıltıya dönüştü. "Daha fazla bilgi almaya çalıştım ama bu konuda *çok* gizemli davranıyor. Sadece ders biter bitmez onu görmemi söyledi."

"Tamam." Yutkundum. "Tanrım, kovulacağım."

Okulun tanıtım etkinliklerine katılmayı reddettiğim için mi? Beni kötü bir takım oyuncusu mu görüyordu? Yani, *en iyi* takım oyuncusu değildim, ama bunun nedeni insanların çok...

"Hayır! Tabii ki değil. Seni kovarsa, beni de kovmak zorunda kalır," dedi Carina. "Biz bir paketiz ve ikimiz de onun en iyi eğitmenini *ve* güvenilir asistanını kaybetmeyi göze alamayacağını biliyoruz. Tüm PDF'lerinin şifresi bende."

Küçük bir kahkaha endişemin yüzeyinde dalgalandı. O her zaman beni nasıl rahatlatacağını bilirdi.

Kazadan sonra birçok "arkadaş"ımı kaybetmiştim, ama üç yıl önce Carina, Lavinia'nın yönetici asistanı olarak RAB'a katıldığında tanışmıştık. İlk gününde, ikimizin de ucuz reality TV programlarını ve yapbozları sevmesi sayesinde yakınlaşmıştık ve o günden beri en iyi arkadaşız.

"Geliyorum," dedim. "Görüşürüz."

Ağrıyla ayağa kalktım, ama acı yavaş yavaş tekrar katlanılabilir bir ağrıya dönüştü. Ya da belki de hepsi kafamdaydı ve sürpriz toplantı yüzünden duyduğum aşırı endişe nedeniyle katlanılabilir hale gelmişti.

Carina geldiğimde telefonda konuşuyordu, ama bana *iyi şanslar* diledi ve ben müdürün kapısını çaldığımda bana başparmağını kaldırarak işaret etti. "Girin."

Sinirli bir çingiraklı yılanın yanına yaklaşan biri gibi dikkatli bir şekilde içeri girdim.

Lavinia'nın ofisi, kendisi gibi düzenli ve şıktı. Devasa pencereler akademinin bahçesine bakıyordu ve kapının karşısındaki duvarda ustaca düzenlenmiş bir fotoğraf galerisi yer alıyordu. Fotoğraflar, ünlü eski prima balerinini kariyerinin her aşamasında, çiçek açan bir genç kızdan uluslararası bir yıldız ve emekli bir efsaneye kadar yakalamıştı.

Lavinia masasının arkasında oturmuş, saçlarını topuz yapıp gözlüklerini zarif burnuna takmış, bazı kağıtları karıştırıyordu.

"Lütfen oturun." Karşısındaki sandalyeyi işaret etti.

Ben de kabul ettim, sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak ama başarısız oldum.

"İkimiz de meşgulüz, o yüzden lafı dolandırmayacağım." Lavinia asla lafı dolandırmayı seven biri değildi. "Bu yaz Blackcastle futbol kulübüyle özel bir antrenman programı için ortaklık kurduk. Bu programı senin yönetmeni istiyorum."

Ağzım açık kaldı. Onun söyleyeceğini tahmin ettiğim onca şeyin arasında, futbol çapraz antrenman programı en son beş sırada yer alıyordu.

Elbette, geçmişte benzer programlar yürütmüştüm, ama bunlar genellikle Birinci veya İkinci Lig takımları içindi, lanet olası Premier Lig için değil.

"Yönetmekten kastın..."

"Onları sen eğiteceksin. Sen en iyi eğitmenlerimden birisin ve futbola aşinasın," dedi Lavinia. "İyi bir iş çıkaracağına inanıyorum."

İçgüdüsel olarak reddetme isteğimi bastırdım. "Futbolla aşına" derken ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Ne de olsa kardeşim Blackcastle'ın kaptanıydı.

Ancak, onu ve kulübü ne kadar sevdiğim halde, onu veya takım arkadaşlarını eğitmek istemiyordum. Çoğu futbolcu kibirli, dayanılmaz ve bencildi.

Bunu iyi bilirim, çünkü eskiden bir futbolcuyla çıkmıştım.

Vincent, futbolcularla ilgili olumsuz düşüncelerimin tek istisnasıydı ve bunun nedeni de aileden biri olmasıydı.

"Onur duydum," dedim dikkatlice. "Ama bu yaz programım çok dolu ve bu rol için daha uygun eğitmenler olduğunu düşünüyorum. Çıkar çatışması daha az olur."

Lavinia'nın kaşları bir milim kadar kalktı. "Profesyonellik adına kişisel duygularını bir kenara bırakamayacağını mı söylüyorsun?"

Kahretsin. Görmem gereken bir tuzağa düştüm.

"Hayır, tabii ki hayır. Sadece başkalarının olası algılarına dayalı sorunları önlemek istiyorum." Aklıma gelen ilk mazereti söyledim. "Kayırmacılıkla suçlanmak istemiyorum."

"Ortaya çıkabilecek her türlü sorunu ben hallederim." Lavinia açıklamamdan pek etkilenmemiş görünüyordu. "Eğer bu seni rahatlatacaksa, sadece iki oyuncuyu eğiteceksin, tüm kulübü değil."

Beş dakika içinde iki kez gafil avlandım. Bu bir rekor olmalıydı.

Blackcastle'ın oyuncularından sezon dışında Londra'da kalmalarını istemesini garip bulmuştum, ama dünkü performanslarını görünce bunun bir tür özel istisna olduğunu düşünmüştüm.

İki oyuncunun geliştirilmesi hem rahatlatıcı hem de endişe vericiydi.

"Sanırım kardeşim bu iki oyuncudan biri," dedim. Aksi takdirde Lavinia çıkar çatışması sorununu inkar ederdi. "Diğeri kim?"

Cevap vermeden önce kısa bir duraklama oldu. "Asher Donovan."

Midem düğümlendi. "*Asher Donovan* mı?" Denesem de sesimi bastıramazdım. "Vincent ve Asher'a bütün yaz boyunca özel dersler vermemi mi istiyorsun?"

dersler vermemi mi istiyorsunuz? Birbirlerini öldürürler!"

Vincent'ın Asher hakkında atıp tuttuğu konuşmaları kaç kez dinlediğimi sayamadım ve internette sürekli olarak hangisinin daha iyi oyuncu olduğu tartışılıyordu. Farklı pozisyonlarda oynadıkları için bu karşılaştırmaların haksız olduğunu düşünüyordum, ama insanlar ikisini birbirine düşürmeyi seviyordu.

Her şey yıllar önce, masum bir çevrimiçi anketin insanlara en iyi gelecek vaat eden futbolcuyu seçmelerini istemesi ile başlamıştı. Asher, Vincent'ı bir puan farkla geçmişti ve bu, kardeşim Vincent'ı çok kızdırmıştı. O zamandan beri, rekabetleri kimin daha fazla para kazandığına (Asher), kimin en fazla marka sponsorluğuna sahip olduğuna (Vincent) ve kimin en fazla Ballon d'Or ödülü kazandığına (Asher, ancak ikisi de eşit sayıda aday gösterilmişti) kadar genişledi. Son Dünya Kupası'nda Asher'ın kırmızı kart görmesi, aralarındaki husumeti daha da şiddetlendirdi.

"İşinin bir parçası da onların birbirlerini öldürmemelerini sağlamak." Lavinia'nın yüzü biraz yumuşadı. "Bunu sana bu kadar kısa sürede haber vermek haksızlık olduğunu biliyorum, ama Frank bana ulaştığında, sızıntıları önlemek için anlaşılmayı mümkün olduğunca uzun süre gizli tutmaya karar verdik." Frank, Blackcastle'ın menajeri idi. "Ayrıca, dünkü maçtan sonra kararını kesinleştirmişti."

Sebebini anlıyordum, ama bu onu sevmem gerektiği anlamına gelmiyordu. Aslında, ne kadar çok düşünürsem, içim o kadar kötü oluyordu.

Frank Armstrong'un neden kardeşim ve Asher'ı ayırdığı kolayca anlaşılabilirdi. Aralarındaki düşmanlık birçok soruna yol açmış ve Blackcastle'ın bu yılki ligi kaybetmesine neden olmuştu. Aralarındaki ilişkiler iyi günlerde bile gergindi ve Frank, onları birlikte antrenman yapmaya zorlayarak aralarını düzeltmelerini istiyordu.

Bu çok iyi ve güzeldi, ama ne yazık ki, bu benim şimdi ortada kalmam anlamına geliyordu.

Asher Donovan. Dünyadaki onca insan arasından, diğer oyuncu onun olmak zorundaydı. O, çoğu kadının hayran olduğu bir ünlüydü ve Vincent'a olan sadakatim, futbolcularla çıkmama kuralım ve onun şüpheli itibarı olmasaydı, benim de hayranım olabilirdi.

Asher genellikle dünyanın en iyi futbolcusu olarak kabul ediliyordu. Görüldüğü kadar etkileyici oynayan forvet, sayısız kez takımını yenilginin eşiğinden kurtaran kurtarıcı. Ancak sahadaki tüm yeteneğine rağmen, saha dışında tartışmalara boğulmuştu. Araba kazaları,

partiler, sürekli değişen kadınlar... Hepsi de halkın çocuk partisinde şeker gibi yediği magazin haberleriydi.

Onunla hiç tanışmamıştım, ama diğer oyuncuların tanrı kompleksleri varsa, onunki ne kadar büyük olabileceğini ancak tahmin edebiliyordum.

"Bu durumdan kurtulmak için söyleyebileceğim bir şey var mı?" diye umutla sordum. Lavinia'nın kaşları bir santim daha kalktı.

İ çekmeyi zorla engelledim. *Tahmin ettiğim gibi.*

"Dersler önümüzdeki Pazartesi başlıyor," dedi. "Daha önce futbolcuları çapraz antrenman yaptırdın, bu yüzden önceki programlarına küçük değişiklikler yapmak yeterli olacaktır. Yaz programına da baktım ve ona göre ayarladım. Başka sorunuz var mı?"

Bu, ince bir şekilde beni göndermeydi.

"Hayır," dedim. "Pazartesiye kadar son antrenman planını hazırlayacağım." "Güzel." Lavinia evraklarına geri döndü.

"Teşekkürler, Scarlett." Tamam, bu *açık* bir şekilde kovulmamdı.

Ofisinden ıktığımda, Carina elinde çantasıyla beni bekliyordu. Saat 6:35'ti, yani resmi olarak mesai saati bitmişti.

Beni görüncü yüzünü buruşturdu. "O kadar mı kötü?" Benim ifadelerimi herkesten daha iyi okuyabiliyordu.

"İçki içerken anlatırım," dedim. "Buna ihtiyacım var. Hem de çok."

BÖLÜM 3

ASHER

"Yüz sterlin bahse girerim ki, bu ay bitmeden sen ya da DuBois birbirinize yumruk atacaksınız," dedi Adil. "Wilson, bu bahsi kabul ediyor musun?"

"Kesinlikle hayır," dedi Noah, sesi kuru bir tondaydı. "Beni bahislerinizin dışında bırakın."

Hiçbir zaman iyi sonuçlanmazlar."

"Ne demek istediğini hiç anlamadım ve beni yaz tatiline böyle uğurlamana çok kırıldım." Adil göğsünü tuttu. "Eve dönerken uçakta, sözlerini hatırlayacağım. Canımı yakacaklar."

"İyi. Belki gelecek sezon saçmalamayı bırakırsın."

"Takım arkadaşına böyle mi konuşulur? Kızıma ne tür bir örnek oluyorsun?"

"Evet, öyle, ve kızım burada değil," dedi Noah.

Kafamı salladım.

Noah, Adil ve ben, sırasıyla ABD ve Fas'a dönmeden önce son bir kez bir araya gelmek için en sevdiğimiz pub olan Angry Boar'daydık. Holchester'a karşı feci bir yenilgi aldığımız günün ertesi günüydü, ama koçun Vincent ve beni yaz boyunca birlikte antrenman yapmaya zorladığını çoktan duymuşlardı.

Onları sempati ve dikkatlerini başka yöne çekmek umuduyla davet etmiştim, ama daha iyi bilmeliydim. Adil durumumu çok komik buldu ve Noah bir kaya gibi stoikti.

Aptallar.

"Bir tur daha içki sipariş edeceğim," dedim. "Hemen dönerim."

Adil, Noah'ın olmayan aşk hayatıyla dalga geçmeye başlamıştı ve Noah onu görmezden gelmekle meşgul olduğundan, benim sözlerime sadece başını sallayarak cevap verdi.

Bara doğru yürüdüm. Birkaç kişi bana ters ters baktı ve alaycı mırıldanmalar yaptı, ama kimse açıkça kavga çıkarmaya çalışmadı.

Futbolcuların Angry Boar'ı sevmelerinin bir nedeni vardı: Burası sert içkiler, ucuz yemekler ve saçmalıkların olmadığı bir yerdi. Burası, dağ kadar iri üçüz fedailer ve Thames nehrinin bu tarafındaki en acımasız sahibi tarafından uygulanan, kamera, imza ve kavga yasağı olan katı bir politika izliyordu.

Bu kuralları ihlal eden son kişi, (kelimenin tam anlamıyla) kışının üstüne atılmış ve ömür boyu yasaklanmıştı.

Barda siparişimi verdim ve pub'ın içinde etrafa göz gezdirdim. Bir grup kadın köşeden bana açıkça bakıyor ve ellerinin arkasında kıkırdıyorlardı, geçen bir çift ise iki kez bakıp duruyordu. Kız ağzını açtı, ama erkek arkadaşı onu çekip götürmeden ve omzunun üzerinden bana kötü bir bakış atmadan konuşma şansı bulamadı.

Hepsini sakinlikle karşıladım. Bakışlar ve fısıltılar buraya özgüydü ve en azından burada beni tuzağa düşürmek isteyen paparazziler yoktu.

"Alın bakalım." Barın sahibi Mac, iki pint bira (ben ve Noah için) ve bir kola (Adil için) tezgahın üzerinden uzattı. "Bu sefer dökmeyin lan."

"Hadi ama Mac, geçen haftadan dolayı hâlâ kızgın mısın? Jukebox'ı biz kırmadık ki."

Angry Boar, jukebox bulunan birkaç pubdan biriydi ve Mac bununla büyük gurur duyuyordu.

Bana sert bir bakış attı, kırışık yüzü somurtkan bir ifadeyle kaplıydı. Ünlüleri umursamıyordu ve bir film yıldızını da sıradan bir insanı da aynı şekilde azarlardı. Onu bu yüzden seviyorduk.

Gülümsedim. "Dökmeyeceğim. Anladım."

İki elimle üç bardağı dengeledim, döndüm ve hemen arkasındaki kişiye birini döktüm.

Savunmam gerekirse, bir saniye önce orada değildi ve o kadar yakındaydı ki, arkamda gözlerim olmasaydı onu zamanında kaçınmam imkansızdı.

"Tanrım!" Mac arkamda patladı, kız ise bir denizciyi bile utandıracak kadar renkli küfürler savurdu.

Bu kadar narin görünen birinin bu kelimeleri bu şekilde bir araya getirebileceğini hiç düşünmemiştim. Etkileyiciydi.

"Kahretsin, özür dilerim." Bardakları masaya bıraktım, bir avuç peçete aldım ve gömleğini temizlemesine yardım etmeye çalıştım. "Seni görmedim."

"Tahmin etmişim. Ben..." Kafasını kaldırdı ve yüzündeki ifade bana yönelik olmasaydı komik olabilirdi. "Sen."

Kaşlarım havaya kalktı. Karşı cinsten çeşitli tepkiler almaya alışkındım, ama genellikle korku bunlardan biri değildi.

"Daha önce tanışmış mıydık?" diye sordum. *Sesin* biraz kişisel geliyordu.

Tanışmadığımıza neredeyse emindim. Yollarımız kesişmiş olsaydı, onu hatırlardım.

O, nesnel olarak, tartışmasız bir şekilde büyüleyiciydi. Parlak siyah saçları, kremi teni, kalın kirpiklerle çevrili açık gri gözleri... Ava Gardner ve Hedy Lamarr gibi klasik Hollywood yıldızlarına benziyordu.

Ancak, bu sadece görünüşünden ibaret değildi. İşim gereği birçok güzel kadınla tanıştım, ama bu kızda farklı bir şey vardı... Bira lekeli gömlek ve kot pantolonla bile, satın alınamayacak veya öğrenilemeyecek bir zarafet yayıyordu. Bu, doğuştan gelen bir şeydi.

"Hayır, tanışmadık," dedi. "Ama kim olduğunuzu biliyorum." Ses tonu, bunun mutlaka iyi bir şey olmadığını gösteriyordu.

İlginç. Belki de Holchester hayranıydı.

Umarım değildir.

"O zaman, senin benim adımı bilmen ve benim senin adını bilmemem biraz haksızlık gibi," diye takıldım.

Ben kimseyle çıkmıyordum. Dünyanın en iyi futbolcusu olmak istiyorsam, ciddi bir ilişkiye zaman ve enerji harcamamalıyım. Birçoğu benim *zaten* en iyi futbolcu olduğumu iddia ederdi, ama henüz Dünya Kupası'nı kazanmamıştım ve kazanana kadar bu unvanı üstlenemezdim.

Bununla birlikte, bu gizemli kız söz konusu olduğunda, biraz flört etmekte ya da *çok*, bu gizemli kız söz konusuysa.

"Hayat her zaman adil değildir," dedi, eğlenerek.

Yanında duran kadın, fısıldayarak bir şeyler mırıldandı. Kulağıma "*Yakında anlayacaktır*" gibi geldi ama emin olamadım.

Dürüst olmak gerekirse, o kadar büyülenmişim ki, o ana kadar onun bir arkadaşıyla birlikte olduğunu fark etmemiştim.

"Öyleyse, numaranla yetineceğim." Gömleğine başımı salladım. "Sana yeni bir bluz borçluyum."

"Oh, numaramla *yetinecek* misin?" Gözlerindeki eğlence parıltısı daha da parladı.

"Evet. İsterseniz isimsiz olabilir. İsim yok, sadece numara - böylece size yeni bir gömlek alabilirim ya da kuru temizleme masraflarını ödeyebilirim, tabii ki."

"Tabii. Eminim numaranı sadece bunun için kullanırsın."

Omuz silktim, ağzımın köşelerinde bir gülümseme belirdi. Dünkü maçtan beri bu kadar neşeli hissetmemiştim. Sonuçta bara gelmek iyi bir fikir olmuştu.

"Gelecekte durumun değişmeyeceğini garanti edemem, ama şimdilik niyetim samimi." Elimi kaldırdım. "Söz veriyorum."

Ona gerçekten yeni bir bluz almayı düşünüyordum, yani yalan söylemiyordum.

Teknik olarak.

"*Oyuncuların* sözlerine ne kadar güveniyor olsam da..." Son kelimeyi vurgulaması, benim işimden bahsetmediğini açıkça ortaya koydu. "Saygıyla reddetmek zorundayım. Kendi kuru temizleme masraflarımı karşılayabilirim ve yabancılara özel bilgilerimi vermekten hoşlanmıyorum." Kaşlarını kaldırdı. "Masum yoldan geçenlerin üzerine bira dökmemeye çalışın. İyi bir birayı boşa harcamayın."

O uzaklaşırken, şaşkınlıkla ona baktım. Arkadaşı da onu takip etti, yarı gülerek, yarı da çıkışa doğru giderken bana gizlice bakarak.

Ne oldu böyle?

En son ne zaman reddedildiğimi hatırlayamıyordum. Şaşırtıcı bir şekilde, bu durum beni üzmedi; aksine... meraklandırdı.

Tanrım. İsteddiği kızı elde edebilen adam, etkilenmeyen tek kızıdan etkilenmişti. Ben yürüyen bir klişeydim.

"Oof. *Sert* bir reddi." Adil'in sesi beni sersemliğimden uyandırdı. Onun ve Noah'ın yaklaştığını fark etmemiştim bile. Tezgahtan sodasını aldı ve bana sırtıttı. "Dünkü maçı izlemiş ve senin de berbat oynadığını düşünmüş olmalı."

"Kapa çeneni." Ama ona dikkatimi vermiyordum.

Kapıdan kaybolan koyu saçlı ve mavi kot pantolonlu kıza odaklanmışım.

Gizemli Kızı daha önce hiç görmemişim, ama nedense, bunun birbirimize son karşılaşmamız olmayacağına dair bir hisse kapıldım.

Sonraki haftayı nispeten özgürce geçirdim. Arkadaşlarımla takıldım, eski dizilerin tekrarlarını izledim ve en sevdiğim spor arabalarımı bir iki tur attım. Futbol beni heyecanlandırıyordu, ama araba sürmek beni sakinleştiriyordu ve günlük işlerim veya yarışlar için kullandığım kıskanılacak bir lüks araç koleksiyonu biriktirmiştim.

Ancak, Kraliyet Bale Akademisi'ndeki ilk dersim için sıradan bir araba seçtim. Paparazziler sorun oluyordu ve her hareketimi duyuran parlak kırmızı bir Ferrari'ye ihtiyacım yoktu.

RAB'a vardığımda, Vincent'ın Lamborghini'sinin olmaması beni biraz memnun etti. O, dikkatleri başka yöne çekmek için başka arabalar kullanmazdı, bu yüzden henüz gelmediğini biliyordum.

Girişin yakınına park ettim, düşüncelerim korkunç çapraz antrenman seansı ile geçen hafta karşılaştığım kız arasında bölünmüştü.

Neden hala onu düşündüğümü bilmiyordum. Birkaç kelime konuşmuşduk ve onun hakkında, kendi kuru temizleme masraflarını ödeyebildiğini ve "yabancılar kişisel bilgilerini vermeyi sevmediğini" dışında hiçbir şey bilmiyordum.

Bu anı aklıma gelince dudaklarım kıvrıldı.

Futbol dışında pek bir şey istemiyordum, ama onu tekrar görmek için arabalarımın birini feda ederdim.

Belki.

Muhtemele

n.

Kesinlikle.

Belki de bana adını ve numarasını vermemiş olması iyi bir şeydi.

Hayatımda bu kadar büyük bir dikkat dağınıklığına ihtiyacım yoktu.

RAB'a girdim, resepsiyondaki gözleri parlayan resepsiyoniste kayıt yaptırdım ve onun talimatlarını izleyerek eğitim stüdyosuna gittim.

Regency film setinden çıkmış gibi görünen bir konakta bulunan Kraliyet Bale Akademisi, Blackcastle'ın terli, işlevsel eğitim tesisinden çok uzaktaydı. Bale dansçılarının resimleri, fotoğrafları, bronz heykelleri... kısacası her yerde balerinler vardı.

Sanırım incelik onların güçlü yanı değildi.

Ama Blackcastle'ın tesislerinde de her yüzeye takımımızın logosu basılmıştı, o yüzden taş atmamalıyım.

Stüdyoya, önceki dersin öğrencileri dışarı çıkarken tam zamanında vardım.

Erken gelmişim, bu yüzden geride durup son kişinin köşeyi dönmesini bekledim ve sonra içeri girdim. Neyse ki DuBois kardeşler henüz gelmemişti ve ben de bu fırsatı değerlendirip etrafı incelemeye başladım.

Daha önce hiç bale gösterisine gitmemiştim, stüdyoya girmemişim bile, ama tam da hayal ettiğim gibiydi.

Aynalı duvar, akademinin bakımlı bahçesine bakan devasa kemerli pencereleri yansıtıyordu. Odada boydan boya uzanan ahşap bir bar ve o kadar parlak ki neredeyse yansımamı görebileceğim bir zemin vardı.

Tek uygunsuz nesne, köşe masasının kenarında sallanan devasa çantaydı. İçinde bir kazak, bir kitap ve... insanların çantalarına koydukları diğer şeyler vardı.

İçindeki eşyaların ağırlığı, aşırı yüklenmiş çanta için fazla olmalıydı, çünkü dik durmak için cesurca çabaladıktan sonra devrildi ve içindeki eşyaların yarısı gürültülü bir sesle yere döküldü.

Kitap yere düştü. Kalem bir o yana bir bu yana yuvarlandı, bir fular ise küçük bir kutunun üzerinde rüya gibi süzüldü.

Birinin koşarak gelip bu karışıklığı kontrol etmesini bekledim, ama kimse gelmedi.

Dağınık eşyaları toplamalı mıyım yoksa sahiplerinin dönmesini mi beklemeliyim?

Eğer ilkini seçersem, bu mahremiyet ihlali olur mu?

Boş ver. İçeri girip dağınık eşyalarını öylece bakarken beni görmesi daha tuhaf olurdu.

Yanına gidip eşyaları çantasına geri koymaya başladım. Kazak, kitap, kalemler, makyaj malzemeleri, anahtarlar, su şişesi, tayt, saç spreyi, kanvas terlikler, ilaçlar, ter havlusu, ısı yastığı, dikiş seti, *başka bir* kitap... Tanrım, sanki Mary Poppins'in sihirli çantası gibiydi. Bunların hepsini tek bir çantaya nasıl sığdırmıştı?

Güneş gözlüğüyle direnç bantlarının arasına bir protein bar sıkıştırdım. Onu nasıl alacağımı bilmiyordum...

"Ne yapıyorsun?"

Başımı kaldırdım ve cevabım anında boğazımda kaldı.

Hayır. Olamaz.

Saçlarını açık bırakmak yerine toplamış, tayt üzerine bacak ısıtıcıları giymiş, gömlek ve kot pantolon yerine şal etek giymişti, ama kesinlikle *oydu*.

Pub'daki kız.

Aynı gece yarısı rengi saçları, aynı kırmızı dudakları, aynı delici gri gözleri vardı ve şu anda yüzümü delip geçiyordu.

Bakışlarının somut sıcaklığı olmasaydı, onu sadece düşüncelerimin gücüyle yarattığımı sanırdım.

"Gözetlemiyorum." Şokumdan kurtuldum ve teslimiyet işareti olarak ellerimi kaldırdım. "Çanta düştü, ben de içindekileri topluyordum."

Bana doğru yürürken, daha doğrusu çantasına doğru yürürken, ihtiyatlı bir bakışla cevap verdi.

Onun bir dansçı olduğunu anlamalıyım. Pub'da bile bir dansçı gibi zarif hareket ediyordu, duruşu mükemmel, hareketleri yumuşak ve akıcıydı. Ama Angry Boar'da bir parça endişe sezmişken, burada tamamen kendi ortamında olan biri gibi rahat davranıyordu.

"Buraya mı geliyorsun?" diye sordum.

Yirmili yaşların ortalarında olduğunu tahmin ettim, bu da RAB'ın hedef yaş aralığının dışında görünüyordu, ama belki de profesyonel eğitim için buradaydı.

Ağzında küçük bir gülümseme belirdi. "Öyle de denebilir."

"O zaman bu bir işaret. İki kez karşılaşma ihtimalimiz ne kadar olabilir ki?" Bu yaz programlarımızın çakışmasını umuyordum. Onu görmek, zoraki antrenmanlarımı biraz daha katlanılır hale getirebilirdi. "Şimdi bana adını söylemelisin. Bu nezaketin gereği."

"Oh, eminim yakında öğreneceksin," dedi kuru bir şekilde.

O eşarbını almak için eğilirken, ben de yerde kalan kitabı aldım. Yıpranmış sarı-yeşil kapak, bir anda tanıdık geldi.

"Leo Agnelli," dedim takdirle. "İyi zevkin var."

O uzattığım kitabı almak için uzandığında ellerimiz birbirine değdi ve kolumdan bir elektrik akımı geçti. O kadar keskin ve beklenmedik bir şeydi ki, neredeyse kitabı düşürüyordu.

Ne oluyor?

O da kaskatı kesildi, acaba o da hissetmiş miydi diye merak ettim, ama yüzündeki ifade okunamazdı. "Leo Agnelli'yi okuyorsun." Sesinde yoğun bir şüphecilik vardı.

"Ara sıra." Küçük sarsıntı, giysilerimizden kaynaklanan statik elektrik olmalıydı. Tek mantıklı açıklama buydu. "Bu kadar şaşırmış gibi davranmaya çalışma, Chloe. Sana söz veriyorum, diğer yönlerden senin hakkımdaki 'aptal sporcu' önyargını haklı çıkaracağım."

Küçük bir kahkaha kaçtı. Hemen örtbas etmeye çalıştı, ama çok geçti. Ben duymuştum, o da duyduğumu biliyordu ve ondan o gülümsemeyi koparabilmem, boktan haftamın en önemli olayı olabilirdi.

"Benim adım Chloe değil," dedi.

"Öyle olduğunu düşünmemiştim, ama gerçek adını söylemeyi reddettiğin için, doğruyu bulana kadar tahmin etmeye devam etmek zorundayım, Alice."

"Bu *çok* çabuk sıkıcı hale gelecek."

"Neyse ki, bu sorunun kolay bir çözümü var."

Normalden daha ısrarcı davranıyordum, ama ondan herhangi bir rahatsızlık belirtisi sezseydim geri çekilirdim.

Ancak, gözlerindeki kahkaha parıltısı bana, onun görüldüğü kadar sinirli olmadığını ve henüz elini çekmediğini gösterdi.

Aynı sonuca varmış olmalıyız ki, bakışlarımız aynı anda ellerimize düştü.

Hava aniden gerginleşti ve içimden bir elektrik kıvılcımı daha geçti.

İlki, bulutsuz bir gökyüzündeki şimşek gibi parlak ve kısaydı. Bu ise daha yavaş, daha güçlüydü ve yaydığı ısı, klimalı bir dans stüdyosunda donmuş bir şekilde durmak yerine Markovic Stadyumu'nda tur atıyormuşum gibi hissettirdi.

Gizemli Kız yutkundu ve klimanın sabit uğultusu bile kalbimin gürültüsünü bastırmaya yetmedi.

Başka bir şey söylemeye çalıştım, ama ne hakkında konuştuğumuzu ya da neden burada olduğumu hatırlayamadım.

Hailey Brompton'a olan talihsiz çocukluk aşkımdan beri (beşinci sınıfta Brighton'a taşınmış ve kalbimi kırmıştı) bir kızın yanında bu kadar rahatsız hissetmemiştim.

Gizemli Kızı tekrar görmenin heyecanı, endişeye dönüştü.

Onu neredeyse hiç tanımadığım halde, nasıl bu kadar güçlü bir etki yaratabilmişti? Belki de birbirimize bu kadar yakın olmamız iyi bir şey değildi. Akıllı olsaydım, uzak durur ve hedeflerime odaklanırdım: Blackcastle ile lig şampiyonluğu, ardından Avrupa Kupası ve Dünya Kupası.

Bu kıza karşı açıklayamadığım hayranlığım, bu denklemde *hiçbir* rol oynamıyordu.

Flört etmek bir şeydi, odaklanmayı kaybetmek başka bir şeydi.

"Şunu bitirelim." Tanıdık, hoş olmayan bir ses gerginliği bozdu.

Vincent, aptal gibi içeride güneş gözlüğü takarak içeri girdi.

Kız sonunda elini çekip kitabını çantasına

Ben de kolumu indirdim, ama bir karıncalanma hissi kalmıştı. "Gelmek için geç kalmışsın," dedi, yanakları belirgin bir şekilde daha kırmızıydı. "Bugünkü seansı hatırlatmak için seni aramam gerekecek sandım."

"Trafik vardı ve teknik olarak tam zamanında geldim. Her yere erken gelmen benim suçum değil." Vincent beni görmezden gelerek ona odaklandı. "Başlamaya hazır mısın?"

Kız hakkında şüphelerim ve dikkatimin dağılmasına rağmen, onların rahat sohbeti içimde bir kıskançlık hissi uyandırdı.

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" olabildiğince rahat bir şekilde sordum.

Vincent'a ilgi duyacak bir tip gibi görünmüyordu, ama daha garip şeyler de olmuştu. Cehennemde.

Ağzını açtı, ama Vincent ondan önce davrandı.

"Tabii ki." Bana aptalmışım gibi baktı. "O benim kardeşim."

BÖLÜM 4

SCARLETT

Vincent benim onun kardeşi olduğumu açıkladığında Asher'ın yüzünün fotoğrafını çekebilseydim keşke. Çenesi biraz daha aşağı düşseydi, tekrar yerine takması gerekirdi.

Adımı saklayarak onu yanıltmamalıydım, ama bir yandan da Asher Donovan'ın, dünyadaki diğer tüm kadınlar gibi onun ayaklarına kapanmamam karşısında şaşkına dönmesini görmek beni eğlendirmişti.

Hayranlık duymaktan ya da ünlülere aşık olmaktan muaf değildim. Örneğin, en sevdiğim aktör Nate Reynolds ile tanışsaydım, muhtemelen çığlık atıp bayılırdım. Sadece futbolculara hayranlık duymuyordum; bir futbolcuyla akraba olmak, onların ihtişamını gerçekten gölgeliyordu.

"Kız kardeşin mi?" Asher sonunda sözlerini buldu. Bakışları benimle Vincent arasında gidip geldi.

Neden bu kadar şok olduğunu anlıyordum. Anne babamız doğal yollarla çocuk sahibi olamadıkları için bizi bebekken evlat edinmişlerdi. Vincent'ın koyu renkli gözleri ve açık kahverengi teni, benim gri gözlerim ve soluk tenimin tam zıttıydı, ama biyolojik olarak akraba olmasak da, o her anlamda benim kardeşimdi.

Ancak pek çok kişi bizim evlatlık olduğumuzu bilmiyordu ve kardeş olduğumuzu öğrendiklerinde verdikleri tepkileri görmek her zaman eğlenceliydi.

"Scarlett DuBois," dedim, biraz özür dilercesine. Daha önce bir şey söylemeliydim. "Yeni eğitmeniniz."

Asher bana doğru bir bakış attı ve rahatsız edici bir elektrik kıvılcımı tenimde dans etti.

Futbolcularla ilgili önyargılarımı bir kenara bırakırsak, bu adam çok yakışıklıydı. Nate Reynolds'a rakip olacak, film yıldızı kadar yakışıklıydı.

Kalın, koyu renkli saçları alnına dökülmüş, heykel gibi elmacık kemiklerini ve şehvetli dudaklarını çerçeveliyordu. Haksızlık derecesinde uzun kirpikleri, gördüğüm en yeşil gözleri çevreliyordu ve vücudunun her santimetresi yüksek performanslı bir mükemmelliğe oyulmuştu.

Ama çekiciliği, objektif olarak kusursuz olsa da, aslında görünüşüyle ilgili değildi. Onu karizması, spot ışığında hareket ederkenki rahatlığı, gözlerimi ondan ayırmamı imkansız kılıyordu. Asher, dünyanın en ünlü sporcularından biriydi, ama aynı zamanda komşu çocuğun samimi cazibesine de sahipti.

Soğukkanlı bir özgüvenle sarılmış ham erkeklik. Bu kombinasyon o kadar çekiciydi ki, futbolculara karşı olan düşmanlığım bile onu gölgeleyemedi. Eğer kardeşimim takım arkadaşı ve rakibi olmasaydı, ona hayran kalırdım.

Ama öyle olduğu için, kendini toplaman gerekiyor.

"Neyse." Boğazımı temizledim, cildim daha önceki kısa temasımızdan dolayı hala karıncalanıyordu. Giysilerimden kaynaklanan statik elektrik olmalıydı; Mayıs ayında yün giydiğim için başıma gelen buydu. "Başlayalım. Antrenmanımızın odak noktası güç, dayanıklılık ve esneklik olacak. Isınma hareketleriyle başlayıp, sonra ayak hareketlerine geçeceğiz."

Seans ilerledikçe yavaş yavaş rahatlardım ve Asher'ın yakınlığından duyduğum tedirginlik, iyi bir iş çıkarma isteğimin altında kayboldu. Bu rolü istememiştim, ama madem ki bu rolü aldım, lanet olsun, en iyisini yapacaktım.

Temel ısınmayı bitirdikten sonra "Derin esnemelere geçelim" dedim. "Sağ bacağımızı barreye kaldıracağız, nefes alacağız ve göğsümüzü bacağımıza indireceğiz. Yavaş olun, acele etmeyin..."

Onlara hareketi gösterdim, esneme ve arka planda çalan hafif müziğin tadını çıkararak. Bu, en sakinleştirici kısımdı...

"Kahretsin!"

Vincent'in küfürüyle başımı kaldırdım. Bacağımı indirdim ve onun bacağını barreye koymak için uğraştığını görmek için döndüm. Futbol, dans ve jimnastik gibi esnekliği doğal olarak geliştirmezdi, bu yüzden bazı esnemeler oyuncular için zordu.

Ancak Asher zaten doğru pozisyondaydı ve kardeşimin zorluklarından keyif alıyordu.

"Bu basit bir esneme, DuBois," dedi yavaşça. "Ama yapamasan da sorun değil. Hepimiz doğuştan yetenekli olamayız."

Vincent'in yüzü kızardı. İkinci olmak, özellikle de Asher'ın arkasında olmak, ondan *nefret ediyordu*. Hiç sesli olarak söylemedim, ama son Dünya Kupası'nda yaptığı şeyin sebebinin bu olduğunu düşünüyordum.

Başka birine karşı oynasaydı, o sakatlığı taklit etmezdi. Dalış yapmaktan nefret ederdi, ama Asher ile rekabeti onu sık sık aptalca şeyler yapmaya itiyordu.

"Yetenek konusunda çitanın bu kadar düşük olmasına şaşırmadım," diye tersledi Vincent. "Haberin olsun Donovan, numaralar ve gösterişli goller, diğerlerinden daha iyi olduğun anlamına gelmez."

"Ballon d'Or jürisi geçen yıl bana dördüncü ödülümü verirken böyle düşünmemişti." Asher, sezonun en iyi oyuncusu ödülünü dört kez kazanmıştı; Vincent ise iki kez kazanmıştı. "Ayrıca, senin için bar *yeterince* alçak değil gibi görünüyor." Asher, Vincent'in duruşuna alaycı bir gülümsemeyle baktı.

Kardeşimin parmak eklemleri çubuğun etrafında beyazladı. "Sen..."

"Yeter!" dedim sertçe. "İşimize dönelim. Tartışmak istiyorsanız, kendi zamanınızda yapın."

İnatçı bir sessizliğe büründüler, ama hakkını vermek gerekirse, seans boyunca birbirleriyle tekrar kavga etmeye çalışmadılar.

Vincent için bazı esneme hareketlerini değiştirdim ve sonraki bir saatimizi futbol ve balenin en çok kesiştiği nokta olan farklı ayak hareketleri tekniklerini çalışarak geçirdik.

İkisi de daha önce dansla çapraz antrenman yapmamıştı, bu yüzden ilk gün onlara fazla yüklenmedim. Yine de, seansımız bittiğinde herkes yorgun ve terden sıırılsıklamdı.

"Futbolun baleden daha yorucu olduğu konusunda söylediğim her şeyi geri alıyorum." Vincent bir şişe suyu bir dikişte içti. Yüzü terden parlıyordu. "Hayatının yarısını bunu eğlence için yaptığınıza inanamıyorum."

"Sadece eğlence için değildi. Bu benim işimdi," diye hatırlattım ona. Bu kelime beni derinden *etkiledi*, çünkü artık bu benim işim değildi. En azından profesyonel dans kısmı.

Ve evet, gençken baleden zevk alırdım. Disiplini, koreografiyi ve kostümleri severdim, ama en çok da doğal yeteneğim olduğunu keşfetmeyi severdim. Akranlarım mezuniyetten sonra ne yapacaklarını düşünürken

ne yapacaklarını düşünürken, benim geleceğim çoktan belliydi.

Sonra yağmurlu bir yaz gecesi o geleceği benden çaldı ve geriye sadece olabileceklerin parçaları kaldı.

Derimde bir ürperti dalgası yayıldı. Vincent'ın ruh halimdeki değişikliği fark etmemesi için dönüp barı sildim.

Ailemizin yaptığı gibi geçmişim hakkında dikkatli davranmamasını seviyordum, ama bazen, bu konu hakkında konuşacak ruh halinde değildim.

"Eğer dersler senin için çok zorsa, bırakabilirsin," dedi Asher. Barre'yi temizlememe yardım etmek için bir mendil aldı ve bu sefer vücudumu saran karıncalanma hissi geçmişimin hayaletleriyle hiçbir ilgisi yoktu. "Eminim koç anlayış gösterecektir."

Vincent'ın gözleri keskinleşti. "Oh, ben iyiyim. Senin için daha çok endişeleniyorum." Boş şişeyi spor çantasına attı. "Sonuçta, bu odada Dünya Kupası'nı kazanan tek kişi var ve o da sen değilsin."

Sıcaklık, kutup altı seviyelere düştü.

Ben yüzümü buruştururken Asher'ın yüzü sertleşti. Dünya Kupası'ndan bahsetmenin onun yanında yasak olduğunu ben bile biliyordum, oysa onu pek tanı mıyordum.

"Belki öyle, ama en azından kazanmak için hile yapmam gerekmiyor." "Kime göre hile? Hakeme göre değil. Ona göre de değil..."

"Kesin şunu!" O gün ikinci kez tartışmalarını keserek araya girdim. "Daha önceki tartışmanızı görmezden geldim, ama bir daha yapmayacağım. Bu bir antrenman seansı, kafes dövüşü değil. Kulübünüzde nasıl çalıştığınızı bilmiyorum, ama benim stüdyomda yetişkinler gibi davranacak ve profesyoneller gibi hareket edeceksiniz. Bunu yapamıyorsanız veya yapmayacaksanız, bu mesajı menajerlerinize iletmekten memnuniyet duyarım, çünkü ben sizin bakıcınız, arabulucunuz veya terapistiniz olmak için bu işe girmedim. Anlaşıldı mı?"

Asher ve Vincent bana şaşkın şaşkın baktılar, kavgaya etmek istediklerini unuttular.

Nadiren bağırırdım, ama Asher'a karşı istemediğim tepkilerim ve bütün yaz boyunca onların kavgalarıyla uğraşma ihtimali arasında, artık sabrım taşmıştı.

"Anlaşıldı mı?" diye tekrarladım.

"Çok açık." Asher ilk cevap verdi, önceki somurtkanlığı beni incelerken takdirle karışık bir ifadeye dönüştü.

Neredeyse somurtkan halini tercih ederdim.

"Anladım, abla." Vincent, ona sert bir bakış attığımda küstahça gülümsedi, ama Asher'ı tekrar kışkırtmaya çalışmadı. Aslında, Asher onu kışkırtmıştı

ama Dünya Kupası konusunu açarak durumu daha da kızıştırmıştı. "Perşembe günü akşam yemeğinde görüşürüz?"

Ben kandırılmadım. Asher'a bu üçlüde dışlanmış olanın kendisi olduğunu hatırlatmak istiyordu, ama sırf kardeşim olduğu için ona ayrıcalık göstereceğimi düşünüyorsa, çok yanılıyordu.

Yine de başımı salladım. "Unutma, seçim sırası sende."

Vincent ve ben her hafta Perşembe gecesi kardeşler olarak akşam yemeği yerdik (seyahat ve kulüp yükümlülükleri hariç). Anne babamız boşandıktan sonra ben annemle Londra'da kalmıştım, o ise babamla Paris'e taşınmıştı, bu yüzden büyürken sadece tatillerde görüşüyorduk.

Birkaç yıl önce Blackcastle'a transfer olduktan sonra, kaybedilen zamanı telafi etmeye çalıştık. Aile gibisi yoktur, özellikle de Vincent gibi etrafınızda bir sürü beleşçi ve şöhret düşkününü insan varken.

"Bir saat sonra *Match* ile röportajım var, sonra görüşürüz." Ayrılmadan önce Asher'a uyarıcı bir bakış attı.

Kafamı salladım. *Match'ten* bahsetmesi açıkça Asher'a yönelikti. İkisi, sahada zafer için rekabet ettikleri kadar, saha dışında da basın ve sponsorluklar için rekabet ediyorlardı. Onlar için her şey bir erkeklik yarışıydı ve sürekli birbirlerini alt etmeye çalışıyorlardı.

"Ee," dedi Asher, ben de eşyalarımı toplayıp gitmeye hazırlanırken. Onların seansı benim günün son seansımdı ve evde uzun ve güzel bir banyo yapmayı dört gözle bekliyordum. Ağrıları ve sızıları hafifletiyordu. Ayrıca köpükleri de seviyordum. "Sonunda adını öğrendim."

"Beklentilerini karşıladı mı?" diye sordum.

"Yarısı tuttu. Sen bir Scarlett'e benziyorsun." Bakışları kısa bir süre dudaklarıma değdi ve tenim yine ısındı.

"Ah, ama DuBois seni şaşırttı."

"Öyle de denebilir." Bana attığı umursamaz sırıtış, kalbimin hızlanmasına neden olmamalıydı, ama oldu. "Ancak, imkansız olduğunu düşündüğüm bir şeyi başardığın için seni tebrik etmeliyim."

"Nedir o?"

"DuBois soyadını taşıyan birini *sevmemi* sağlamak."

Sinirli bir kahkaha atmamak için kendimi zor tutarken gözlerimi devirdim. "Sen iflah olmaz bir flörtçüsün."

"Flört mü? Evet. İyileştirilemez mi? Bu görüş meselesi." Asher beni koridora kadar takip etti, uzun bacakları benim hızlı adımlarıma kolayca ayak uydurdu.

"Ayrıca, Vincent'ın kız kardeşi olduğunu öğrendiğim için sana karşı daha nazik davranmam gerekiyor. Yeterince acı çektin."

Sonunda kahkaham patladı ve onun karşılık veren gülümsemesi, Vincent'ın pahasına güldüğüm için duyduğum suçluluk duygusunu yatıştırdı.

Asher'ın şahsen bu kadar karizmatik olacağına gerçekten hazırlıklı değildim. Geçen hafta barda bunu fark etmişim, ama bira dökülmesi ve kalabalık ortam bu etkiyi gölgelemişti.

Antrenman sırasında onu iş başında gördükten ve etrafta kimse yokken tüm dikkatini üzerimde hissettikten sonra onunla yalnız kalmak... bu tamamen farklı bir konuydu.

Kimsenin yapamadığı şekilde dikkatleri üzerine çekiyordu. Bu tehlikeliydi. "Siz üvey kardeş misiniz?" Asher, cevap vermediğimde sordu.

"Evlatlık." Bu bir sır değildi, ama bunu herkese haykırarak dolaşmıyorduk. "Başka bir şey söylemeden önce, bu..." Aramızdaki mesafeyi işaret ettim. "Şimdi sona eriyor."

Eğlence, onun sinir bozucu derecede mükemmel yüzünde bir gülümseme oluşturdu. "*Bu da ne?*" "Flört etmek. Profesyonelce değil."

"Korkarım flört etmek benim doğamda var, sevgilim."

Ugh. Asher'ın derin, ipeksi sesinde "*hayatım*" kelimesinin bu kadar lezzetli çıkması

kelimesi kadar lezzetli ses çıkarması yasaklanmalı.

"Peki, değiştir ya da bastır." "Doğa böyle işlemiyor."

"RAB'da öyle." Koridorun sonunda kurtuluşumu gördüm. "Carina! İşte buradasın." Adımlarımı hızlandırdım. Sonunda, tampon görevi görebilecek biri. "Seni arıyordum."

Elindeki kağıt yığınının başını kaldırdı. "Öyle mi? Yani, tabii ki arıyordun." Gözleri Asher'a takıldı ve rüya gibi bir iç çekiş duyduğuma yemin edebilirim. *Oh, hayır. Sen de mi?* "Merhaba."

"Selam." Gülümsemesi, sadece "kadınları eriten" olarak tanımlanabilirdi.

"Geçen hafta Scarlett'le birlikte pub'da seni görmüştüm, değil mi? Ben Asher."

Elini uzattı ve Carina onu aşırı bir coşkuyla tuttu. "Carina. Seninle resmi olarak tanışmak çok güzel. Senin *büyük* bir hayranıyım."

Asher gülümsemesini daha da genişletti. "Teşekkürler. Belki Scarlett'i benim şeytan olmadığımı ikna etmeme yardım edersin?" Sesini komplo kurarcasına fısıldayarak alçalttı. "Beni pek sevdiğini sanmıyorum."

"Oh, o kimseyi pek sevmez, ama merak etme. Sonunda fikrini değiştirir."

"Affedersiniz." Kollarımı kavuşturdum. "Ben *de buradayım*."

"Evet, biliyorum," dedi hain arkadaşım. Kağıtlardan birini ilan tahtasına yapıştırdı. "Bunu bitirmeme izin ver, sonra gidebiliriz."

Asher kağıdı inceledi. "Personel gösteri seçmeleri," diye okudu. "Bu yılın öne çıkan performansı *Lorena* olacak." Bu baleden hiç duymamıştım.

"Bu yeni bir eser," diye açıkladı Carina. "Klasik değil, çağdaş." "Hangi rol için seçmelere katılıyorsun?" diye sordu bana. "Seni sahnede görmek isterim."

Profesyonellerin nasıl yaptığını göster bana."

Bu sefer, gülümsemesi bile midemdeki düğümü çözmeye yetmedi.

"Hiçbiri," dedim. "Gösterilere katılmıyorum."

"Neden?"

"Çünkü." Carina'nın anlayışlı bakışlarından kaçındım. Vincent dışında, performansla ilgili takıntılarımı bilen tek kişi oydu. "Vaktim yok."

"Gösteri çok emek istiyor," diye ekledi, beni destekleyerek. "Personel katılımı zorunlu değil."

"Çok yazık." Asher gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

O tek değildi. Parmaklarımı şıklatıp bir dilek tutabilseydim, tekrar sahnede dans edebilmeyi dilerdim, ama hayat öyle işlemiyordu. "Gitmeliyiz, yoksa treni

kaçıracağız." Carina'nın koluna girip onu koridora sürükledim, yoksa bizi sohbeta daha da çekecekti. "Çarşamba günü bir sonraki seansımızda görüşürüz," diye ekledim,

Omzumun üzerinden geriye doğru baktım.

Ağzı, neden acele ettiğimi tam olarak biliyormuş gibi yukarı doğru kıvrıldı.

"Sabırsızlanıyorum, Scarlett."

Nefesim kesildi ve omurgamdan aşağı bir titreme geçti.

"*Darling*" demesi yasadışıysa, adımı söylediği kadife gibi samimi ses tonu da kesinlikle günahkardı.

Arkamı dönmedim, ama köşeyi döndükten sonra bile onun bakışlarının sıcaklığı uzun süre hissedilmeye devam etti.

"Vay canına," dedi Carina, kulakların duyamayacağı bir mesafeye geldiğimizde. Daha fazla açıklamasına gerek yoktu.

İyi ya da kötü, ne demek istediğini çok iyi anlıyordum.

BÖLÜM 5

ASHER

Gizemli Kız, Scarlett'ti.

Scarlett, Vincent'in kız kardeşi.
Vincent'in kız kardeşi, yeni
antrenörümüz.

Bu akıl karıştırıcı durumu sindirmek için iki günüm vardı, ama hala bu konuda ne hissettiğimi tam olarak belirleyemiyordum.

Scarlett, Vincent'in kız kardeşi hakkında hayal ettiğim gibi değildi. Daha sessiz, daha esprili ve en çekici şekilde daha huysuzdu. Pazartesi günü RAB'a, en iyi ihtimalle ona tahammül etmeye hazır olarak gitmiştim ve şimdi, aklımdan çıkaramadığım kızın en büyük rakibimle akraba olduğunu öğrenmiştim.

Evrenin mizah anlayışı gerçekten çok hastaydı.

Stüdyonun kapısında durdum. Scarlett çoktan hazırlıklara başlamıştı, ama bir şey beni hemen içeri girmekten alıkoydu.

Kim olduğunu öğrenmeden önce ondan uzak duracağımı kendime söylemiştim. Açıkçası, artık bu seçeneğim yoktu.

Ama onunla daha fazla yalnız zaman geçirmek için erken gelmeme seçeneğin var, dedi içimden sinir bozucu bir ses.

Çenem gerildi. *Oh, kes sesini.*

Kendi kendimle tartışmak. Hiç iyiye işaret değil.

Scarlett döndü. Bakışlarımız kesişti ve bir farkındalık dalgası omurgamdan aşağıya doğru aktı.

"Erken geldin." O, barenin yanındaki yerinden kıpırdamadı, ben de kapıdan kıpırdamadım.

"Ben öyle bir öğrenciyim."

"Öğretmenin gözdesi mi demek istiyorsun?"

"Hayatım, bana gözdesi demek istiyorsan, seni engellemem."

Boynuna ve yüzüne yayılan pembe renk tonu karşısında ağzım küçük bir gülümsemeye kıvrıldı.

Çok kolay kızarıyordu. Bu çok sevimliydi, özellikle de ağzından çıkan sözlerle çeliştiği zaman.

"İki yeni kural var," dedi. "Birincisi, benimle flört etmek yok. Asla."

"Ah, yine aynı konuya döndük. Hiç çok uzun bir süre." Sonunda kapıdaki yerimi terk edip stüdyoya girdim. "Ayrıca, flört etmiyordum. Gerçeği söylüyordum."

"İki," diye devam etti, beni görmezden gelerek. "Bana 'tatlım' deme." "Peki ya 'balım'?"

"Olmaz."

"Madam?"

"Hayır."

"Tinkerbelle?"

"Sadece bacaklarının arasındaki tinkerbelle'e tekme atmamı istiyorsan."

Göğsümden bir kahkaha patladı. "Ben de balerinlerin yumuşak ve zarif olması gerektiğini sanıyordum."

"Oh, öyleyiz." Scarlett kaşlarını kaldırdı. "Aynı zamanda, kilosu başına dünyanın en güçlü sporcularından bazılarıyız. Yani sana tekme atacağım ve *canın* acıyacak dediğimde bana inan."

"Sana inanıyorum." Gülümsemeden duramıyordum. "Flört yok, tatlım. Anlaşıldı."

Vincent bir dakika sonra ortaya çıktığında sohbetimiz kesildi. Her zamanki *gibi*. Her şeyi mahvederdi.

Ancak, Scarlett'in son seansımızdaki uyarısı aklımda tazeydi, bu yüzden çenemi kapalı tuttum ve elimden geldiğince onu görmezden geldim.

Koç bizi birlikte antrenman yapmaya zorlarken muhtemelen bunu kastetmemişti, ama o burada değildi. Bilmediği şey ona zarar vermezdi.

Zaten "bağ kurmak" için fazla vaktimiz yoktu. İnsanlar balenin çok zarif görünmesi nedeniyle zorluğunu hafife alıyorlardı, ama gerçekte antrenmanlar çok zorluydu ve biz hala başlangıç aşamasındaydık.

Scarlett'in narin görünüşü aldatıcıydı; stüdyosunu kanlı bir talim çavuşu gibi yönetiyordu. Koç bile etkilenirdi.

"Bir, iki, üç, dört. Tekrar, iki, üç, dört. Güzel. Tekrar. Ben..." Scarlett aniden durdu, yüzündeki renk kayboldu.

Vincent ve ben tereddüt ettik.

"İyi misin?" diye sordum, aynı anda o da "Bu..." dedi.

"Hayır. İyiyim." Sıkı bir gülümseme attı. "Sadece... tuvalete gitmem lazım. Devam edin. Hemen dönerim."

Gözlerim onu odadan çıkarken takip etti. Yürüyüşü tuhaftı, sanki bir bacağını diğerine göre daha fazla kullanıyormuş gibi, ama bu göz yanılması da olabilirdi.

O iyiydi. Yalan söylemesi için bir neden yoktu ve kendini iyi hissetmese bile, kendi başının çaresine bakabilecek durumdaydı.

Öyleyse neden endişeleniyordum?

"Aklından bile geçirme." Vincent'ın keskin sesi dikkatimi ona çevirdi. "Ona nasıl baktığını gördüm," dedi, ben sorgulayan bir ifadeyle kaşlarımı kaldırdığımda. "Kız kardeşime dokunursan, ölürsün."

"Aşırı koruyucu kardeş tavrını bırak, DuBois. Bu çok klişe."

"Sadece dostça bir uyarıda bulunuyorum." Yüzünde dostça bir ifade yoktu. "Scarlett sana yasak."

"Scarlett kendi adına konuşabilir."

"Evet, ama o, kendinden yararlanmak isteyen sapıklara karşı fazla iyi kalpli."

Aynı Scarlett'i tanıyor muyuz emin değildim, çünkü benim tanıdığım Scarlett beni yerime koymaktan son derece memnun görünüyordu.

Onun yorumundaki "*fayda sağlamak isteyen sapıklar*" kısmını dikkate almadım. Niyetimi ve sınırlarımı biliyordum; Vincent ne isterse düşünebilirdi.

"Onunla birlikte olmaya çalışsan bile başarılı olamazsın. Bir daha futbolcuyla çıkmayacak." Vincent omuz silkti. "Şanssızlık."

Yine mi? Daha önce hangi oyuncuyla çıkmıştı? Ne kadar süre çıkmışlardı? Eski bir ilişki miydi yoksa yeni ayrılmışlar mıydı?

Onun eski sevgilisi hakkında onu sorguya çekme konusundaki mantıksız isteğimi bastırdım. Ona bu zevki tattırmayacaktım.

Scarlett geri döndü ve konuşmamızı kısa kesti. Yanaklarına biraz renk gelmişti, ama sesinde seansın ilk yarısındaki güç yoktu.

Vincent Fransızca bir şey söyledi. O da aynı şekilde cevap verdi ve ona keskin bir bakış attı. Ne söylüyorsa, başka bir dilde olsa bile, benim önümde söylemesini istemiyordu.

Seans neredeyse bitmek üzereyken, Vincent'ın telefonu çaldı.

"Biliyorum, biliyorum. Üzgünüm." Köşedeki spor çantasına doğru koştu. "Ama bu babamın acil durum zil sesi."

Vincent telefonu açtığında Scarlett'in kaşları çatılmıştı ve endişesi yüzüne yansımıştı. Vincent dinledi ve birkaç sert kelime Fransızca konuştu, sonra telefonu kapattı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Babam kaza geçirdi." Daha hızlı Fransızca konuşmaların ardından Scarlett başını salladı ve Vincent ona yan gözle baktı.

Ne yaptım *ben*?

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi Scarlett, Vincent çantasını omzuna alırken. "Bu çok sıra dışı bir durum, ama..."

"Sorun değil. Anlıyorum." Zaten antrenmanımızın sadece on dakikası kalmıştı ve kaslarımın erken bir molaya ihtiyacı vardı. "Baban iyi mi?"

"Öyle düşünüyorum. Vincent bu konuyla ilgilenecek. Babam... kişisel işlerini yürüten kişiler konusunda çok titizdir."

"Sonra seni arayıp gelişmeleri haber veririm." Vincent çıkarken bana sert bir bakış attı. "Daha önce söylediklerimi unutma."

Nobel Barış Ödülü komitesi, benim doğru yolu seçtiğimi ve alaycı bir cevap vermediğimi not etmelidir. Sonuçta babası yaralanmıştı. Ben canavar değildim.

"Tekrar özür dilerim." Scarlett titrek eliyle topuzunu düzeltti. "Bu sadece ikinci seansımız, yanlış bir izlenim vermek istemem. Genelde bu kadar çok kesinti olmaz."

"Kesintiler derken, tuvalete gitmeyi ve ailevi acil durumları mı kastediyorsunuz?" Barre'ye yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Ne kadar profesyonelce. Hemen istifa etmelisiniz."

Ağzı seğirdi. "Öyle söyleyince, o kadar da kötü değil galiba."

"Asla öyle değildir."

Uzarlarda gök gürültüsü patladı ve şaşkın bakışlarımız pencereye yöneldi. Stüdyoda olanlara o kadar dalmıştım ki, güzel bir bahar öğleden sonrasında şiddetli bir fırtınaya geçişi fark etmemiştim.

"Bu havada metroya bineceğini söyleme," dedim Scarlett eşyalarını toplarken.

En yakın metro istasyonuna yürüyerek on beş dakika uzaklıktaydı ve dışarıda kıyamet kopuyor gibiydi.

"İnsanlar yağmur yağdığında da metroya biniyorlar."

"Başka seçenekleri olmadığında. Seni eve bırakayım." Onu kapıdan dışarıya ve koridora kadar takip ettim. "Carina erken çıktı, onu beklemene gerek yok."

Scarlett bana bir bakış attı. "Onu takip mi ediyorsun?"

"Stüdyoya giderken ona rastladım. Bu öğleden sonra doktor randevusu olduğunu söyledi."

"Neden öyle bir şey yapsın ki... Boş ver." Scarlett başını salladı. "O, gereğinden fazla paylaşımların kraliçesi."

"Bir düşün," dedim çıkışa yaklaşırken. "Islak, huysuz bir grup yolcuyla metroya binmeyi mi tercih edersin, yoksa yepyeni bir Mercedes'in yolcu koltuğunun keyfini çıkarmayı mı?"

"Metro. Sürüş tarzınla ilgili hikayeler duydum ve bunun bir parçası olmak istemiyorum."

Bunu unutmalıyım. Antrenman dışında onunla konuşmamam gerekir, dikkatimi dağıtmamalıyım, ama o benim mantığımı unutturmayı başarır. "Bu bir sedan, spor araba değil." Mercedes benim anti-paparazzi tuzağı. "Hız sınırını bir mil bile aşmayacağım. Söz veriyorum."

"Hayır, teşekkürler." Scarlett kapıyı açtı. "Benimkini alacağım..."

"Asher! Asher, bu senin yeni kız arkadaşın mı?"

"Blackcastle ile ilk sezonunda ligi kaybetmek hakkında ne hissediyorsun?"

"Vincent ile bu yaz birlikte antrenman yaptığınız doğru mu?"

Sorular ve kamera flaşları, RAB'in sakin sığınağında bomba gibi patladı.

Paparazziler bizi sardı, yağmurlukları suyla ıslanmıştı, kameralarını yüzümüze doğrultmuşlardı ve ben bir anlık sessizliğe gömüldüm.

Beni nasıl buldular? RAB'daki herkes gizlilik sözleşmesi imzalamıştı ve ben de evimden okula giderken her zaman dikkatliydim. En önemlisi, güvenlik kapılarını *nasıl* geçtiler?

"Holchester'da insanların senin tişörtlerini yaktığını gördün mü?"

"Eskiden seni seven hayranların tarafından nefret edilmek nasıl bir duygu?"

Gürültü giderek arttı. Kapüşonlarını takmış, yüzlerini gizleyen dev siyah gözlükleriyle, artıkları kapmak için köpüren bir akbaba sürüsüne benziyorlardı.

Kalp atışlarım hızlandı. Bağırışlar ve flaşlar beyaz gürültüye dönüştü, içim ise tanıdık bir bunaltıyla kıvrıldı.

Medya'yı kendiliğinden nefret etmiyordum. Karşılıklı bir ilişkimiz vardı, ama sadece karşılıklı olduğunda.

Bundan nefret ediyordum: pusular, mahremiyet ihlalleri, tepkimi paraya çevirmek için beni kışkırtmaya yönelik iğrenç girişimler. Bu yüzden onlara tepki vermeyi reddediyordum.

Yağmur, iri ve ağır damlalar halinde yağıyor, beni iliklerime kadar ıslatıyordu. Gök gürültüsü başımın üzerinde yankılanıyor ve ben kendime gelirken ve kalabalığın içinden geçmeye çalışırken kaosa katkıda bulunuyordu.

Beni nasıl bulduklarını sonra düşünürdüm. Şu anda arabama ulaşp buradan gitmem gerekiyordu.

Bizi. Scarlett'i.

Döndüm ve onu merdivenlerin başında donmuş, gözleri fal taşı gibi açılmış ve yüzü solmuş halde görünce kalbim panik içinde çarptı. Onun hemen arkamda olduğunu sanmıştım, ama şokta gibi görünüyordu.

Paparazzilerden biri fırtınada kaybolan bir şey söyledi ve kolunu tuttu.

Bir anahtar çevrildi ve ağzımı kapalı tutma kararlılığım kırmızı bir sisin altında kayboldu.

"Hey!" Geri döndüm ve onu ondan uzaklaştırdım. "Ona dokunma!"

Kamera flaşları yeni bir çılgınlık patlamasına neden oldu.

"Birlikte mi yatıyorsunuz?" "O

senin antrenörün mü?"

"İlişkiniz ne?" "Asher?"

"Asher!"

Sesim ve yeniden başlayan bağırışlar Scarlett'i sersemliğinden uyandırdı. Uzatılan elimi tuttu ve benimle birlikte arabama koştu.

Paparazzileri umursamadan içinden geçtim ve bir şekilde başka bir olay olmadan arabama ulaştık.

Bana adresini verdi, ama RAB'in arazisini geçip kameralar uzaklaşana kadar ikimiz de konuşmadık.

"İyi misin?" diye sordum. Bu, günün sorusu gibi görünüyordu.

"Evet. Ben sadece..." Scarlett gözlerini kırpı, sesindeki titreme şokun izlerini açıkça gösteriyordu. "Senin için her zaman böyle mi?"

"Her zaman değil, ama çoğu zaman."

Bu, benim kimseyle çıkmamamın birçok nedeninden biriydi. Futbolla ilgili yükümlülüklerim, kamuoyunun merceği ve müdahaleci paparazzilerin baskısı altında herhangi bir ilişki çökerdi. Herkes bir ünlüyle çıkmak isterdi, ta ki

bir gün eve geldiklerinde, insanların çöpünü karıştırarak değerli şeyler aradığını görene kadar.

"Tanrım." Scarlett koltuğuna çöktü. "Seni nasıl buldular?"

"Ya biri gizlilik anlaşmasını ihlal etti ya da evimden beni takip ettiler ve ben fark etmedim."

Halkla ilişkiler uzmanımı aramam ve fotoğraflar yayınlanmadan önce onun bu konuyla ilgilenip ilgilenemeyeceğini sormam gerekiyordu. Paparazziler genellikle kuralları çiğnerlerdi, ama Sloane bunları kendi isteğine göre esnetme konusunda bir geçmişi vardı. Scarlett'in yüzü tüm magazin dergilerine yayılırsa ortaya çıkacak karmaşayla uğraşmasını istemedim.

"Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedi sessizce. "Bunu yapmak zorunda değildin. Muhtemelen o adamı ittiğin anı çekmişlerdir."

"Hak etmişti." O pisliğin ona dokunduğunu hatırlayınca kaslarım yine gerildi. "Sana dokunmamalıydı."

Scarlett zorlukla yutkundu.

"Daha önce benzer bir olayla karşılaşmamış olmana şaşırdım," dedim, bir süre sessiz kaldıktan sonra. "Kardeşin yüzünden."

"Beni bu tür şeylerden koruyor. Ayrıca, sezon dışında Paris'te yaşıyor ve buradayken, halka açık yerlerde değil, birbirimizin evlerinde vakit geçiriyoruz."

"Yani ikiniz yakınsınız."

"Evet. Farklı şehirlerde büyüdük ama sık sık konuşurduk. Çocukken balerinlik programım nedeniyle çok arkadaşım yoktu, o da futbol nedeniyle aynı sorunu yaşıyordu. Birbirimizin en yakın sırdaşıydık."

Garipti. Vincent konusu genellikle beni sinirlendirirdi, ama Scarlett'in konuşmasını bütün gün dinleyebilirdim ve hiç yorulmazdım.

Ama bu, konuyla değil, onunla ilgiliydi. O kadar çekingen biriydi ki, kişisel hayatına dair en ufak bir ipucu bile beni büyülemişti.

Kırmızı ışıktaki durdum ve ona baktım. Scarlett düz ileriye bakıyordu, düşüncelere dalmış bir şekilde kaşlarını çatmıştı. İnsanları oldukça iyi okurum, ama o benim sözlerimi, hayatını ya da akşam yemeğinde ne yemek istediğini düşünüyor olabilirdi. Hiçbir fikrim yoktu.

Bakışlarım, adını koyamadığım bir şeyi arayarak, profilinin zarif kıvrımlarını takip etti. Su damlacıkları kirpiklerine yapışmış ve dansçı topuzu şeklinde geriye taranmış saç tellerini kaplamıştı. Zarif eğimli burnu

burun eğrisi, dolgun dudaklara ve narin çeneye uzanıyordu; ikisi de inatçı bir çizgiye dönüşmüştü.

"Bunu yapmayı kes," dedi bana bakmadan. "Neyi?"

"Bana bakmayı."

"Sana bakmam yasaksa antrenman yapmak zor olacak." "Antrenman için bana bakman sorun değil. Ama *böyle* bakman sorun."

Sonunda gözlerini yoldan ayırıp aramızda bir hareket yaptı. "Tam olarak sana nasıl bakıyorum?" diye sordum, eğlenerek.

"Sanki..." Scarlett tereddüt etti ve hava aniden yoğunlaşarak neredeyse elle tutulur hale geldi.

Gözleri benimkilerle tam olarak buluşmadı, ama pencerelere düşen suyun düzenli damla damla sesi, nabzımın hızlanmasına uyuyordu.

"Ne gibi?"

Soru aramızda süzüldü, arabanın içini kaplayan gerginliği bozmayacak kadar yumuşak bir şekilde.

Dudaklarını nefes almak için araladı, sonra çenesini kaldırdı ve yüzü sertleşti. "Benimle flört ediyormuşsun gibi. Bu yasak, unuttun mu? Kurallardan biri bu."

"O kurallardan çok var mı?" "Ne?"

"Kurallar."

"Ben bir balerinim. Kurallara göre yaşarım."

"Çok yazık." Işık sonunda yeşile döndü ve ben göz teması kurmayı bırakıp yola odaklandım. "Kurallar olmasa daha çok eğlenirdin."

Scarlett'in bakışları yanağımı ısıttı, sonra o da tekrar öne döndü.

Ortaya çıkan sessizlikte gerginlik dağılmadı, daha çok yeniden düzenlendi, havayı sürekli bir uğultuyla doldurdu ve ona doğrudan bakmasam bile onun varlığını aşırı derecede fark etmeme neden oldu.

Bacağının hafifçe hareket etmesi. Çenesinin eğilmesi. Göğsünün hafifçe inip kalkması.

Siktir. Parmaklarım direksiyonu sıktı.

Scarlett'in dairesine giden yirmi dakikalık yol hem çok uzun hem de çok kısa geldi ve sonunda mırıldanarak *teşekkür ederek* arabadan indiğinde, ben sadece başımı sallayabildim.

O güvenli bir şekilde içeri girene kadar bekledim, sonra arabayla uzaklaştım, ama kokusu hala burnumdaydı.

Scarlett yasak bölge. Vincent'ın uyarısı kafamda yankılanıyordu.

Bu uyarıya kulak vermek istedim, ondan korktuğum için değil, Scarlett'e yaklaşmanın bana ne yapabileceğinden korktuğum için.

BÖLÜM 6

SCARLETT

"Seni eve kim getirdi?"

"Neden birinin seni eve bıraktığını düşünüyorsun?" Çin yemeğini paketinden çıkardım ve kardeşimin gözlerinden kaçındım. "Ben hep metroyla giderim."

Perşembe günü değildi, ama babamızın durumunu hallettikten sonra bir saat önce daireme geldi. Yüzüne bir bakış attım, onu içeri aldım ve yemek sipariş ettim.

Bazen kardeşlerin sezgileri açıklamalardan daha güçlüdür.

"Metro istasyonuna yürümek uzun sürer ve koridorda kuruyan bir şemsiyen yok. Bu yüzden metroyla gelmedin." Vincent omuz silkti. Mutfak masasında her zamanki yerlerimize oturduk; ben pencerenin yanında, o buzdolabının yanında. "Çok basit, sevgili Watson."

"Vay canına, mutfağında Sherlock Holmes var. Biri BBC One'ı arasın ve onlara yeniden başlatmaları gerektiğini söylesin."

"Ha ha." Vincent, kutudan bir spring roll aldı. "Carina değildi, değil mi? Çünkü Lambo'mu kaldırıma çarptığı zamanı unutmadım."

"Bunun için defalarca özür diledi," dedim, Vincent'ın değerli arabasındaki çizikleri gördüğündeki yüzünü hatırlayarak gülmeme engel olmaya çalışarak. Carina onun ikinci kız kardeşi gibiydi, bu yüzden ona arabayı kullanmasına izin vermişti. "Ve hayır, o değildi. Akademiden başka biri yapmıştı."

Asher orada eğitim görüyordu ve bu nedenle akademinin geçici bir üyesiydi, yani yalan söylemiyordum. Teknik olarak.

Onun arabasına binmek *istememiştim*. Kazadan sonra yeni tanıştığım şoförlerle pek iyi anlaşılamıyordum, bu yüzden taksiye nadiren biniyordum, ama paparazzilerin pususu bana başka seçenek bırakmamıştı.

"Demek başka bir çalışan." Vincent nedense rahatlamış görünüyordu. Belki de paranoyak tarafı, beni eve götüren kişinin *Asher* olduğunu düşünmüştü. "İyi."

Onu düzeltmedim ve paranoyasının doğru olduğunu kanıtlamadım.

Geriye dönüp bakınca, Asher'ın dikkatsiz sürüşüyle ünlü olduğunu düşünürsek, korkmam gerekirdi. Ancak, güvenli ve yavaş sürmüştü ve sohbetimiz beni sakinleştirmişti.

Sadece varlığıyla beni gergin yapan biri olmasına rağmen, benim endişemi hafifletmenin bir yolunu bulmuştu: beni o kadar çok oyalıyordu ki, başka bir şey düşünmeye vaktim kalmıyordu.

İçimde bir tedirginlik hissi belirdi. Asher'a karşı çelişkili tepkilerimden hoşlanmıyordum. Duygularımı ayrı kutulara ayırmayı tercih ediyordum: siyah ve beyaz, iyi ve kötü, alfabetik ve renk kodlu. Ama ona baktığımda, kafamda karışık bir gri tablo belirliyordu.

Griyi *nefret* ediyordum.

"Peki, olanlar hakkında konuşacak mıyız?" diye sordum, konuyu değiştirerek. Asher ve ben yanlış bir şey yapmamıştık, ama Vincent'ın çıldırıp düşmanla işbirliği yaptığım konusunda saçmalamaya başlamasını istemiyordum. "Babam nasıl?"

Tek bildiğim, bir kaza geçirdiği idi. Emekli olduktan ve sürekli ortalıkta dolaşmaya başladıktan sonra bu tür kazalar sık sık başına geliyordu, ama genellikle kafasını vurmak ya da elini kapıya sıkıştırmak gibi kazalardı. Yine de her seferinde sanki ölüyormuş gibi konuşuyordu.

Ailede dramatik davranan tek kişi Vincent değildi.

Yine de o bizim babamızdı, bu yüzden onu kontrol etmek bizim görevimizdi, bu yüzden Vincent ona acil durum zil sesi vermişti.

"Düşüp kalçasını kırdı. Durumu iyi," diye cevap verdi ben ağzımı açar açmaz. "Ameliyat olması gerekmiyor. Ama, şey, sezon başlayana kadar ya da tamamen iyileşene kadar eve gelip onunla kalmamı istedi."

Vincent spring roll'unu hırsla yerken gözlerimi kısarak baktım. "Evde hemşire tutamaz mısın? Özellikle sen mi olmalısın?"

"Hemşire tuttum, bu yüzden benimle kalmamı istiyor. Yabancılarla yalnız kalmaktan nefret ettiğini biliyorsun."

Haklısın, ama... "Vince, sen düzgün bir çorba bile yapamıyorsun. Orada ne yapacaksın?"

Harika, atletik ama gerçek hayattan kopuk kardeşim, futbol, video oyunu veya parti dışında başka bir şeyle ilgilenirken hayal edemiyordum.

"Neyse ki çorba bununla ilgisi yok," diye karşılık verdi. "Sadece babama eşlik etmem ve hemşirenin 24 saat yanında olması konusunda onu rahatlatmam gerekiyor. Ben orada olmazsam, onu cinayete sürükleyebilir."

"İyileşmesi ne kadar sürer?"

"Söylenmesi zor. Doktorlar üç ila dört ay arasında bir süre tahmin ediyorlar."

"Hmm." Onu biraz şüpheyle inceledim. "Asher'la antrenmandan kurtulmak için bunu yapmıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki hayır," diye tersledi. "Güven bana Lettie, Londra'da kalmayı tercih ederim. Asher'la tek başına uğraşmanı istemiyorum, özellikle de o..."

Gerildim. "Özellikle o ne yaparken?"

Eve dönüş yolunu biliyor. Asher'ın seninle flört ettiğini biliyor ve senin söylediklerine rağmen, bir parçan bundan hoşlanıyor.

"Özellikle de o kadar pislik olduğunda," dedi Vincent bir an tereddüt ettikten sonra. "Kızlara karşı sergilediği çekici tavırlarına kanma. O sadece bir oyun. Milyonlarca kez gördüm. Onu asla transfer etmemeliydik," diye ekledi homurdanarak. "Nasıl biri olduğunu görüyorsun. Değerinden daha fazla sorun çıkarıyor."

Rahatlama, ciğerlerimdeki düğümü çözdü. *O bilmiyor.*

"Ben aptal değilim. Ayrıca, futbolcularla çıkmama kuralım var. Asher Donovan romantik radarımda değil ve asla olmayacak."

Çekim, romantizm sayılmazdı. Bu, istemsiz, hormonal bir şeydi. Vücudum aynı fikirde olmayabilir, ama beynim kesin olarak aynı fikirdeydi ve kalbim güvenli bir şekilde kilitliydi.

Ancak, göğsümde bir suçluluk duygusu kalmıştı. Araba yolculuğunu ne kadar mantıklı bulursam bulayım, bu bir ihanet gibi *geliyordu* ve Vincent ile ilişkiyi tehlikeye atabilecek her şeyi yapmaktan nefret ediyordum. Carina dışında, tamamen güvendiğim tek kişi oydu.

"İyi." Bu cevaba rağmen, Vincent'ın kaşları daha da çatıldı. "Bir daha düşündüm de, belki babamla konuşup, evde bakım görevlisinin, ben yokken uykusunda onu bıçaklamayacağına ikna edebilirim. Hafta içi burada kalıp

ve hafta sonları Paris'e trenle gidebilirim. Düşündükçe, Donovan'a daha da güvenemiyorum."

"Bu saçmalık. *Her* hafta sonu Paris'e mi gideceksin?" Kafamı salladım. "Babamı ikna etmek imkansız. Kafayı yiyecek, bunu sen de biliyorsun."

"Ama..."

"Bana çocuk muamelesi yapmayı bırak." Çatalımı ona doğrulttum. "Ben iyiyim. Zaten patron, birlikte çalışmanızı istediği için sizi benimle antrenman yapmaya zorlamadı mı? Eğer burada olmazsanız, bu amacın tersine gider. Programı tamamen iptal etme ihtimali yüksek ve Asher tek başına antrenman yapmaya geri dönebilir."

Vincent uzun bir süre bana baktı, sonra omuzları gevşedi.

"Haklısın." Sözlerinde rahatlama vardı. "Patron izinimi onaylarsa, ki onaylamak zorunda, Donovan'ı seninle kalmaya zorlamayacaktır. Bu aptalca olur."

Öyle olmasını umuyordum. Aksi takdirde, Asher ve ben bire bir derslere mecbur kalacaktık. Yazın geri kalanında her hafta üç kez.

Midem bir an için kıpırdadı. *Hayal kırıklığı mı, yoksa beklenti mi?* Anlayamadım, bu da endişe vericiydi.

"Aynen öyle." Kendime güven vermeye çalışıyormuşum gibi değil, kendinden eminmişim gibi konuşmayı umuyordum. "Bunu yapması imkansız."

"Dersler devam edecek. Frank'le konuştum bile. Vincent'ın yokluğu senin ve Asher için hiçbir şeyi değiştirmez," dedi Lavinia, benim şaşkınlık çılgılığını duymamış ya da umursamamış gibi.

Vincent, patronun izniyle yarın Paris'e gidecekti. Frank, onun çok uygun bir zamanda ortaya çıkan ailevi acil durumundan şüpheleniyordu muhtemelen, ama bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu. Kardeşim, eğitimlerimizden resmen muaf tutulmuştu.

O sabah Lavinia ile bir görüşme talep etmiştim, onun ayrılışının yaz tatilindeki yükümlülüklerimi etkileyip etkilemeyeceğini öğrenmek için.

Görünüşe göre etkilemiyordu.

"Anlamıyorum." İçimde bir endişe dalgası yükseldi. "Bu seansların amacı, Vincent ve Asher'ın birlikte çalışmayı öğrenmesiydi. Vincent burada değilse, o zaman..."

"Bu hedeflerden biriydi. Ancak, yine de normal sporcular gibi antrenman yapmaları gerekiyor. Blackcastle ile sözleşme imzaladık ve yaz boyunca ödeme yapacaklar. Tek bir ayrılık yüzünden tüm bunları bozmanın bir anlamı yok."

"Doğru." Zorla gülümsedim. *Lanet olası sözleşmeler.*

"Bu, Asher ile bire bir çalışacağınız anlamına geliyor." Lavinia gözlüklerinin kenarından bana baktı. "Bu bir sorun olur mu?"

"Ben... hayır. Tabii ki hayır."

Asher ile kişisel seanslar. Sorun yoktu.

Kesinlikle. Sorun yoktu.

Vincent biliyor muydu? Akşam yemeğinden, patronun eğitim programını kısa keseceğine ikna olmuş olarak ayrılmıştı. Eğer öyle yapmazsa, öğrendiğinde çok kızacaktı, ama bu noktada bu konuda hiçbir şey yapamazdı. Hemşire evinden ayrılana kadar babamızın onun geri dönmesine izin vermesi mümkün değildi.

Hoşuma gitse de gitmese de, yazın geri kalanında Asher'la baş başa kalacaktım.

"Konuşmak istediğin başka bir şey var mı?" diye sordu Lavinia keskin bir şekilde.

Lavinia'nın arkasındaki fotoğrafa gözüm takıldığında, dilimin ucuna "*hayır*" kelimesi geldi. Fotoğrafta geçen yılki personel gösterisinin ardından çekilmiş bir grup fotoğrafı vardı. Balayında olan Barden ve ben hariç tüm eğitimciler fotoğrafa dahil olmuştu.

Hangi rol için seçmelere katılıyorsun? Seni sahnede görmek isterim.

Buz parçası gibi bir şey kalbimi deldi.

Gösteriye katılmak için çok meşgul olduğumu söylemekle yalan söylemiştim. Gerçekte, sahnede olmayı *özlemiştim*. Ayaklarımın altında kayan pürüzsüz ahşabı, önemli sahnelerdeki kalp atışlarını hızlandıran kreşendoları, sadece ben ve müzik varken hissettiğim o aşkınlık hissini *özlemiştim*.

Sahnedeyken fazla düşünmezdim, sadece hareket ederdim.

Ama tekrar sahneye çıkma isteğim korkularımdan daha ağır basmıyordu. Beş yıldır sahnede gerçekten dans etmemiştim. Denersem, eski yaralarımı daha da kötüleştirir miydim, ya da daha kötüsü, tamamen başarısız olur muydum?

Scarlett DuBois. O bir sonraki büyük yıldızdı; şimdi haline bakın. Okul gösterisi için seçmelere bile katılamıyor.

Buz parçası göğüs kafesimin arkasına daha da derinleşti.

"Hayır," dedim Lavinia'nın sorusuna cevap olarak. "Başka bir şey yok."

Ofisinden çıktım ve Carina'nın sorgulayan bakışlarına başımı salladım. Ona daha sonra her şeyi açıklayacaktım.

Günün geri kalanında Asher'ı veya gösteriyi düşünmemeye çalıştım. Bunun yerine, Emma'nın büyük bir gösteriye nasıl hazırlanılacağına dair sorularını yanıtladım, öğle yemeğinde Carina'nın öğrencilerin ebeveynleri hakkında anlattığı çılgın hikayeleri dinledim (dansçı anneler korkunç bir tür), molada babamla görüştüm ve annemin beni kör randevuya çıkarmakla ilgili sesli mesajını görmezden geldim.

"Scarlett, canım, fırsatın olunca beni ara," dedi. "Senin için *harika* bir aday buldum. O bir..."

"Kıyafetini değiştirmişsin."

Telefonum elimden kaydı ve stüdyonun zeminine düştü. "Tanrım! İnsanlara böyle gizlice yaklaşma."

Asher kapı çerçevesine yaslandı, kot pantolon ve gri gömleğiyle doğal bir yıkım görüntüsü sergiliyordu.

Ugh. Birisi bu kadar basit bir kıyafetle nasıl *bu kadar* iyi görünebilirdi?

İrrasyonel bir şekilde sinirlenerek kaşlarımı çattım.

Tanrı'nın kesinlikle favorileri vardı ve Asher de onlardan biriydi.

"Sana gizlice yaklaşmadım," dedi, sesinde kahkaha vardı. "Sen beni fark edemeyecek kadar meşguldün."

Telefonumu yerden aldım. En azından annemin sesli mesajı bitmişti, böylece annemin benim "trajik bir şekilde var olmayan" aşk hayatımı "canlandırmak" için kurduğu planı duymak zorunda kalmadı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. "Bugün için planımız yok."

Perşembe günüydü ve seanslarımız her pazartesi, çarşamba ve cuma günüydü.

Asher omuz silkti. "Bu civardaydım ve uğrayayım dedim

"

"Neden?"

"Aslında bir nedeni yok. Canım öyle istedi."

"Bana Asher Donovan'ın balerin olmak için

"

Kristal yeşili gözlerinde bir gölge belirdi. "Yapabileceğim başka şeyler de var," dedi. "Onların daha iyi olduğunu söyleyemem."

Sıcak hava açık pencerelerden içeri girip enseme okşadı. Omurgam boyunca ayak parmaklarıma kadar indi ve cildimi içten dışa karıncalandırdı.

Sonra Asher gözlerini kırttı ve o an güneşin öptüğü okyanusta bal gibi eridi.

"Aslında sana söyleyecek bir şeyim vardı," dedi. "Halkla ilişkiler uzmanımla konuştum. Dün paparazzilerle ilgilendi. Özel mülke izinsiz girmişlerdi ve onları korkutup fotoğrafları yayınlamamayı kabul ettirdik."

"Oh." Onun keskin yeni ses tonuna alışmak için çabaladım. Sanki şakacı tavrından profesyonel tavrına geçmişti. "Bu iyi. Seni nasıl bulduklarını biliyor musun?"

"Vincent'ı takip ettiler." Yüz hatları gerildi. "Onun o saçma sapan turuncu Lamborghini'sini fark etmek zor değil."

Asher'ın da "saçma" spor arabaları olduğunu belirtmekten kaçındım; *Football World*, onun milyonlarca dolarlık koleksiyonuna tam sayfa yer ayırmıştı.

"Dün konuştuğumuzda onlardan bahsetmedi." Babamın kazası yüzünden o kadar dikkatim dağılmıştı ki, Vincent'a çıkarken paparazzilerle karşılaşp karşılaşmadığını sormamıştım. "Onları görseydi söylerdi."

"Sanırım o ayrıldığında hala saklanıyorlardı ama sonra gizlice içeri girmenin bir yolunu buldular." Asher beni inceledi, gözleri önceki sıcaklığına kıyasla anlaşılmazdı. "Yaz için Paris'e geri döneceğini duydum."

"Evet. Babamıza bakmak için." Diz eklemlerimde bir ağrı hissettim.

"Yani bundan sonra eğitim sadece ikimiz devam edeceğiz."

Ağrıyı hafifletmek için ağırlığımı değiştirdim. İşe yaramadı. "Lavinia da öyle dedi. Blackcastle yaz için ödemeyi çoktan yaptı, işleri karmaşıktırmanın anlamı yok."

"Sanırım haklısın." Asher kapı eşiğindeki yerinden kıpırdamadı. Tepkisi beklediğimden daha soğuktu, ki bu iyi bir şeydi. Flört etmeme kuralını koyan bendim; ona bu kurala uyduğu için kızamazdım.

Ağrı uyluklarımdan kalçalarıma kadar yayıldı.

Derin bir nefes alıp verdim, Asher'ın tuhaf tavır değişikliğini unuttum. Aylardır ağrım olmamıştı, ama geçen hafta

bir kabus gibiydi. Stres, hormonlar, hava değişiklikleri... Ağrımın her zaman bir nedeni ya da mantıklı bir açıklaması yoktu.

Cevap veremedim, aniden doğruldu ve başını sola çevirdi.

"Hey!" Şüphe sesini keskinleştirdi. "Burada mı çalışıyorsun?"

Cevap duymadım, ama bir saniye sonra, koridorda gürültülü ayak sesleri yankılandı.

Asher onların peşinden koştu ve ben de bedenimin itirazına rağmen içgüdüsel olarak onu takip ettim. Kalbim endişeyle hızla atıyordu.

Yine paparazziler miydi? Onun bu tepkiyi vermesinin tek nedeni bu olabilirdi. Öyleyse, ilk olaydan sonra güvenlik zaten tetikteyken, okula nasıl girmişlerdi?

Koridora koştum, ama aceleyle kapı çerçevesine kalçamı çarptım. Çoğu insan bu darbeyi kolayca atlatabilirdi, ama benim için, şu anki durumumda, bu içimde bir bomba patlaması gibiydi.

Durduramadan bir acı çığlığı attım.

Asher kovalamacayı durdurdu ve hızla döndü. Yüzünde endişe belirdi.

"Scarlett?" Sesi çok uzak geliyordu, sanki ben su altında batarken o kıyıda izliyor gibiydi.

Kulaklarımda kan uğultusu vardı. Tüm dikkatim bacaklarıma odaklanınca koridor eğildi ve ağırlık, bir duvarı parçalayan balyozun gücüyle zonkluyordu.

Nefes al.

Nefes al, bir, iki, üç. Nefes ver, bir...

Bir başka acı şimşegi içimi parçaladı, o kadar keskin ve dayanılmazdı ki, sanki biri beni içten dışa ikiye ayırıyormuş gibi hissettim.

Daha önceki ağrım bir çekiçse, bu seferki vücudumun en hassas noktalarını delen binlerce çivi gibiydi.

Görüşüm bulanıklaştı ve Asher'ın bana doğru koştuğunu görebilecek kadar uzun süre bilincimi korudum, sonra yer hızla yaklaşmaya başladı ve her şey karardı.

BÖLÜM 7

SCARLETT

Her şey acıyordu.

Kemiklerim, eklemlerim, nefes almak bile. Her nefes alışım, ciğerlerimi çelik pençelerle tırmalayan bir şey gibiydi ve beni tekrar unutulmaya mahkum olmayı dilemeye itiyordu.

Gözlerimi açıp etrafıma bakmam *gerektiğini* belli belirsiz fark ediyordum. Kokusu normal değildi. Limonlu temizleyici veya lavanta difüzörü yerine, antiseptik ve... tıraş losyonu kokusu alıyordum. Biraz baharatlı ve hafif bir narenciye kokusu.

Demek ki stüdyoda ya da yatak odamda değildim.

Neredeydim ben? Umarım rastgele bir tek gecelik ilişkinin evinde değildim. Tek gecelik ilişkiler, kokuları ne kadar güzel olursa olsun, asla iyi bir fikir değildir.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı..." "O geldiğinde..."

Sessizce mırıldanan sesler, zihnimi gizemli tıraş losyonundan alıp tekrar içinde bulunduğum zor duruma çekti.

Garip bir oda. Acı. *Doğru*.

En azından eklemlerim, ilk bilincimi kazandığım zamanki kadar ağrıyordu. Hâlâ top gibi kıvrılıp uykuya dalmak istiyordum, ama bunu atlatabiliyordum.

Her zaman öyle yaptım.

Gözlerimi araladım, kendimi haftalar öncesinden kalma paket servis yemekleri ve duvarları kaplayan üstsüz posterlerle dolu, pis bir erkek mağarasında bulmaktan yarı korkarak.

duvarların her yerine yapıştırılmış posterlerle dolu kirli bir erkek mağ
Bunun yerine, çatık kaşların altından bir çift yeşil göz bana bakıyordu.
Keskin elmacık kemikleri. Heykel gibi bir ağız. Sinir bozucu derecede
çekici, dalgalı siyah saçlar.

Asher.

"Uyandın." Kaşları düzeldi, ama gözleri endişeli kalmıştı. "Nasıl
hissediyorsun?"

"Sanki bir kamyon bana çarptı ve geri geri gelip beni tekrar ezdi." Cevabım
boğazımdan çıkmaya çalışıyordu. "Bu yüzden kendimi harika hissediyorum."

Asher burnunu çekti. "Sarkazmın hala yerinde, o kadar da kötü olamaz."

Yine de, büyük bir olay çıkarmadan karşısındakinin iyi olup olmadığını
doğrulamak isteyen birinin hızlı ve titiz bakışlarıyla beni süzdü.

Bunda cinsel bir ima yoktu, ama yine de cildim farkındalıkla karıncalandı.

Onun incelemesinden dikkatimi başka yöne çekmek için odaya göz
gezdirdim. Konuştuğu kişi gitmişti ve bizi okulun revirinde yalnız bırakmıştı.
Kokudan tanıyamamış olmam şaşırtıcı değildi; buraya nadiren gelirdim,
krizlerimle tek başıma başa çıkmayı tercih ederdim.

"Ne olduğunu anlatmak ister misin?" Asher'ın bakışları yine benimkilerle
buluştu. "Orada oldukça kötü düştün."

Sesi hem endişeli hem de emrediciydi, içimde bir sıcaklık hissettiren nadir
bir kombinasyondur.

Yine de, gerçeği söylemek yerine bir bahane uydurdum. "Öğle yemeğini
yemeyi unuttum ve başım döndü."

Kronik ağrımdan bahsetmeyi sevmiyordum. Bu genellikle insanları rahatsız
ediyordu, bu da *beni* rahatsız ediyordu. Elbette bana sempati duyuyorlardı, ama
her zaman bir parça acıma vardı, söylenmemiş bir "*zavallı şey*" duygusu, bu da
beni dilimi ısırmaya zorluyordu.

"O baş dönmesi değildi. Ağrın vardı." Asher'ın gözleri karardı. "*Hâlâ* ağrın
var mı?"

Sesinde sert bir ton vardı ve aniden kuruyan boğazımı rahatlatmak için
yutkunmak zorunda kaldım.

"Biraz." *Çok*. Tekrar bayılmam için yeterli değil, ama kalkma ihtimali
Everest Dağı'na tırmanmaktan daha zorlu görünecek kadar yeterli.

O, içinden küfretti. "Hemşireyi çağırayım..."

"Hayır!" O ayrılmadan önce kolunu tuttum. "Onun yapabileceği bir şey yok. Geçmesini beklemem gerek."

Başkalarına yardım istemek zorunda kaldığım her şey beni tedirgin ediyordu, bu yüzden kazadan sonra başa çıkmakta çok zorlanmıştım. Tamamen kendi kendine yeten birinden başkalarına bağımlı birine dönüşmek zor bir süreçti.

Asher'ın yüz hatları keskinleşti. "Neyin geçmesini bekleyeceksin?"

"Alevlenmelerimin geçmesini. Artık sık sık olmuyor ama olduğunda... çok zayıflatıcı olabiliyor."

Pes etmek beni gerçeği söylemeye itti. Yazı birlikte geçirecekseniz, ona söylemem daha iyi olurdu, özellikle de alevlenmelerimin sıklığı artıyordu.

Diğer, daha genç öğrencilerimden saklamak bir şeydi, ama benim kadar vücudun işaretlerini anlayan profesyonel bir sporcudan saklamak başka bir şeydi.

"Beş yıl önce bir trafik kazası geçirdim," dedim. Asher ölümcül bir sessizliğe büründü, hikayemi anlatmaya devam ederken nefes alışı onun tek yaşam belirtisiydi. "Bir gösteriye giderken, karşıdan gelen araç kırmızı ışıktaki geçti ve içinde bulunduğum taksiye çarptı. Hastanede uyandığımda akciğerim delinmiş, kalçam çıkmış ve bir düzine başka sorunum vardı. Kariyerim sona erdi ve bu başladı." Kendimi işaret ettim. "Doktorlar, kronik ağrımın sinir hasarından kaynaklandığını söylediler."

Keskin ağrı, genel bir hassasiyete dönüşmüştü, ama o geceyi anlatmam farklı bir tür ağrının ortaya çıkmasına neden oldu.

Carina'dan beri kimseye kazadan bahsetmemiştim. Kaza olduğunda büyük yankı uyandırmıştı, ama o kadar uzun zaman önceydi ki, balet dünyası dışında kimse hatırlamıyordu. Trafik kazaları her gün oluyordu; kazaya karışan birini şahsen tanıyorsanız, hatırlanacak bir şey değildi.

Bir kişi için hayat değiştiren bir anın, başka biri için haberlerdeki bir haberden ibaret olması ne garipti.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Asher ne kadar üzgün olduğunu söylemedi ya da daha fazla ayrıntı öğrenmeye çalışmadı. Sadece o sabit, anlayışlı gözleriyle bana odaklandı ve göğüs kafesimin arkasındaki acı, tanımlanamaz bir duyguya dönüştü.

"Tabii." Zayıf bir gülümsemeyi başardım. "Bizi buraya nasıl getirdiğini anlat."

Stüdyom birinci katta, revir dördüncü katta ve asansör şu anda bakımdaydı.

"Seni taşıdım." O kadar doğal bir şekilde cevap verdi ki, sözlerinin anlamını kavramam bir dakika sürdü.

"Beni üç kat merdiven çıkardın mı?"

Geniş omuzları omuz silkti. "Bugünkü kuvvet antrenmanımdı."

Güçlü kollar ve gümbür gümbür ayak sesleri hakkında belirsiz bir anı beynimde dolaştı ama ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu. Bunun gerçek bir anı mı yoksa onun sözlerinin yarattığı bir fantezi mi olduğunu anlayamadım.

Her halükarda, bu oda biraz daha az soğuk hissettirdi.

"Vay canına, işimde çok iyiyim," dedim gülerek. "Bilinçsiz haldeyken bile seni çalıştırdım."

"Sen çok sert bir efendisiz." Asher'ın ağzı yukarı doğru kıvrıldı, sonra tekrar yumuşadı. "Hala ağrıyorsa, hemşireden ısıtma yastığı veya ağrı kesici isteyebilirim."

Sıcaklık dalgası geri döndü, karnımdan bacaklarıma ve ayak parmaklarıma kadar yayıldı.

Kafamı salladım. "Sadece eve gitmek istiyorum." Pilates, uyku ve sıcak bir banyo, ağırları hafifletmek için başvurduğum yöntemlerdi ve revirdeki yatak bunların hiçbirini yapmak için uygun bir yer değildi.

Normalde, bu kadar savunmasız bir şeyi asla yüksek sesle itiraf etmezdim. Ben çene kaldır, dayan felsefesini izlerdim, ama yorgunluk bastırmış, engellemelerimi gevşetmişti ve Asher'ın varlığı garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

"Bunu gerçekleştirebiliriz." Asher'ın bakışları düştü ve dehşetle fark ettim ki, tüm bu süre boyunca ona tutunuyordum.

Hemen kolunu bıraktım, enseme bir ateş hissettim.

Neden daha önce bir şey söylemedi?

Onun sıcaklığı yokluğunda avucum karıncalandı ve bunun yardımcı olacağını umarak bacağımın yanına sildim.

Yardım etmedi. Sadece kaslarımın hassasiyetini artırdı.

Yüzümü buruşturdum. *Akıllıca bir hareket, Scarlett. Gerçekten Mensa'ya layık.*

Asher'ın yüzünde kısa bir kaş çatma belirdi, sonra gözlerini kaçırıldı. "Ama bir uyarı," dedi. "Basın geri döndü. Az önce kovaladığım adam mı? O, potansiyel öğrenci kılığına girmiş genç bir paparazziydi. Böyle girmişti."

Göğsüm inanamama hissiyle doldu. "Cidden mi?" Bu *çok saçmaydı*. RAB'da Asher'ın fotoğraflarıyla ne tür bir haber satabilirlerdi ki? Dans stüdyosunda çapraz antrenman yapması hiçbir şekilde skandal değildi.

İnsanların geçimini nasıl sağlayacaklarına karışmam, ama paparazzilerin, telemarketçiler ve yozlaşmış politikacılarla birlikte cehennemde özel bir yere layık olduklarına inanıyorum.

"Bu bir sorun olacak," dedim.

Her işe geldiğimde, benim samimi fotoğraflarımın ucuz magazin dergilerine düşmesinden endişe etmek istemiyordum. Asher onların hedefi idi, ama onun antrenörü olarak, ben de çapraz ateşte kalma ihtimalim yüksekti.

"Katılıyorum, ama onlarla ilk karşılaşmamızdan beri bu konuyu düşünüyorum ve bir çözümüm olabilir," dedi Asher. "Antrenman için ihtiyacımız olan her şeyin listesini bana gönderebilir misin? Ekipman, malzemeler, oda boyutları. Her şeyi."

"Neden?"

"Güven

bana."

Şüpheci görüldüğüm anlaşılmış olmalı ki, dudaklarının köşesinde küçük bir gülümseme belirdi.

"Sürpriz olacak. Paparazziler her gün nerede olacağımı *bildikleri* için sorun olmaya devam edecekler. Onları kokumuzdan uzaklaştırmalıyız. Güven bana," diye tekrarladı. "Ne yaptığımı biliyorum."

Tartışacak enerjim yoktu.

Ayrıca ailem ve Carina dışında kimseye güvenmeyi alışkanlık haline getirmedim, ama o anda Asher'ı neden uzak tutmam gerektiğini hatırlamak zordu.

O, kardeşimin düşmanı ya da benim stajyerim değildi; beni üç kat merdiven çıkaran, bilincimi geri kazanana kadar yanımda kalan ve kazayı anlattığımda bana acıma duygusu hissettirmeyen kişiydi.

Ve işte bu yüzden o tehlikeli.

BÖLÜM 8

ASHER

Sonraki iki hafta boyunca yeni bir mantra geliştirdim: *Profesyonel davran ve onu düşünmeyi bırak.*

Bir mantra için biraz uzundu, ama akıllıca, net ve uygulanabilirdi. Bununla oldukça gurur duyuyordum.

Ne yazık ki, bu mantra da mantraların saçmalık olduğunu kanıtladı, çünkü on dört gün sonra Scarlett hala akıllı ağız ve aşırı güzelliğiyle hayalet gibi düşüncelerimi meşgul ediyordu.

Uyandığımda, bir sonraki seansımızı iple çekiyordum.

Direksiyona geçtiğimde, onu yağmurda eve bıraktığım geceyi hatırladım.

Stüdyosuna girdiğimde, onun bayıldığını görünce yaşadığım panik ve uyandığında hissettiğim büyük rahatlamayı yeniden yaşadım.

Ona söylediklerime rağmen, o gün RAB'a uğrayıp Lavinia ile paparazzi sorununu konuşmuştum. Hepsi bu kadardı. Yine de ayaklarım beni yönetmen odası yerine onun stüdyosuna götürmüştü ve onu uzak tutma kararlılığım, onun acı çektiğini gördüğüm anda yok olmuştu.

Bu noktada, evrensel bir komplonun kurbanı olduğumuza ikna olmuşum. Sadece bunu kanıtlayamıyordum.

"Beni dinliyor musun?" Babamın sinirlenmesi, istemediğim düşüncelerimi böldü.

Sandalyeye yaslandım ve onun kaşlarını çatmasına odaklandım. Çocukluğumun yemek masasında karşılıklı oturuyorduk. Masada, çocukken ünlü futbolcuların karikatürlerini çizdiğim kalıcı kalem izleri hâlâ duruyordu.

Çocukluğumda çizdiğim kalıcı kalemle çizilmiş figürlerin izleri hala duruyordu. Ailemi daha yeni ve daha büyük bir eve taşınmaya ikna etmek için elimden geleni yaptım, ama onlar Holchester'ın güneybatısındaki eski iki katlı evlerinde kalmakta ısrar ettiler.

Neyse ki, basınla birkaç kez sorun yaşadktan sonra yeni bir güvenlik sistemine razı oldular, ama internet bağlantısı ve en ufak bir dedektiflik becerisi olan herkesin onlara bu kadar kolay ulaşabilmesinden hala rahatsızdım.

"Dinliyorum," dedim, yirmi dakika önce onu dinlemeyi bırakmış olmama rağmen

Her zaman aynı şeyleri konuşurduk: Son maçımda neyi yanlış yaptığım maçımda neyi yanlış yaptığım ve bir sonraki maçta nasıl gelişebileceğim. Babam, koçumdan daha fazla maçımın tekrarını izledi, bu da bir şey ifade ediyordu.

"Bütün sezon boyunca konsantrasyonun yoktu," dedi. "Uyum neredeydi? Hırs neredeydi?"

"Oh, kes şunu Ron," dedi annem tezgahın yanından. İki fincan çayı alıp masaya koydu ve bu sırada babama sert bir bakış attı. "Bence harika oynadı. Bu sezon ligin en skorer oyuncusuydın, değil mi canım?"

Cevap veremedi babam sözümü kesti. "En çok gol atan oyuncu ama kupa yok." Yıpranmış yüz hatları daha da derin bir kaş çatışına dönüştü. "Sana söylediğim gibi Holchester'da kalmalıydın. Bu günlerde pub'a yüzümü gösteremediğimi biliyor musun? Biz her zaman kırmızı-beyaz bir aile olduk. Sonra sen gidip... *bunu* yaptın."

Masada açık duran gazeteyi işaret etti. Holchester maçından sonra açıkça yıkılmış haldeki fotoğrafım, spor bölümünün ilk sayfasının yarısını kaplıyordu.

Sadece kaybetmekle kalmamış, Blackcastle'ın simgesi olan mor ve beyaz renkleri giyiyordum.

Babam Holchester United Kilisesi'nin başkanıysa, ben de onun en büyük kafiriydim.

"Neden yaptığımı biliyorsun." Aynı şeyi tekrar tekrar anlatmaktan bıkmıştım. Ne zaman ziyaret etsem, babam kaçınılmaz olarak Holchester'ın en büyük rakibine yaptığım "hain transfer" konusunu gündeme getiriyordu, bu yüzden artık eve nadiren geliyordum. Bu hafta sonu sadece Teddy'nin doğum günü için buradaydım.

"Para, Frank Armstrong ve kayıtlarında kanlı bir mağlubiyet. *Nasıl* hissediyorsun?" Babam tiksinti dolu bir ses çıkardı.

Para ve Frank Armstrong ile çalışmak. Ona verdiğim nedenler bunlardı, ama *tek* nedenler bunlar değildi. Üüncüsünü ise ona asla söylemezdim.

Ben cevap vermediğimde, sandalyesini geri itti ve çayını unutarak öfkeyle odadan ıktı.

"Onun söylediklerini kafana takma." Annem omzuma hafifçe vurdu. "O takım konusunda ne kadar fanatik olduğunu biliyorsun. Zaman alacak, ama atlatacaktır."

Bunu atlatmak için yarım yılı vardı. Ama transferi öğrendikten sonra bir ay boyunca benimle konuşmayı reddettiği için, şu anda konuşuyor olmamız bile bir gelişme sayılırdı.

"Teddy'yi görmeye gidiyorum." Ayağa kalktım ve yarısı boş olan fincanımı lavaboya koydum. "Akşam yemeğine yetişirim."

Yüzü yumuşadı. "Tamam. Kendine fazla yüklenme, tamam mı? Tüm bunlar - maçlar, basın, baskı - geçici. Seni tanımlayan şeyler değil."

İim burkulsa da gülümsemeye devam ettim.

Söylediklerini beni rahatlatmak için söylemişti, ama kariyerimin geçici olması, kendimi bu kadar zorlamamın sebebiydi. İstediğim her şeyi başarmak için sadece belirli bir süreim vardı ve bu, o süreyi daha da kısaltacak bir sakatlık yaşamadığım varsayımıyla.

Ayrıca, o yanılıyordu. Futbol beni tanımlıyordu. Bu, şimdiye kadar başarılı olduğum tek şeydi. Futbol olmasaydı ben ne olurum?

Hiçbir şey.

Ancak, onu yanağından öpüp ayrılırken bu düşüncelerimi dile getirmedi.

Annem öğretmenlik mesleğinde yeterince sorunla uğraşıyordu. Benim sorunlarımı da bu yığına eklemek istemedim.

Ailem Holchester'ın sakin bir bölgesinde yaşıyordu, bu yüzden trafik nadiren vardı ve Teddy'ye ulaşmam on dakikadan az sürüyordu.

Bahçe nemli toprak ve yosun kokuyordu. Güneş ışığı ince dalların arasından sızıyordu ve çiçekler, aksi takdirde sıkıcı olan manzaraya renk katıyordu. İşçiler burayı bakımlı tutuyorlardı, ama bir mezarlıkta beklenecek kadar neşe vardı.

Teddy'nin mezarına giden tanıdık yolu yürüdüm. Mezarın ne kadar boş olduğunu görünce içimi suçluluk duygusu kapladı.

Annesi yıllar önce ölmüş, babası yeniden evlenip ülkenin diğer ucuna taşınmıştı. Artık onu düzenli olarak ziyaret eden tek kişi bendim; ama Londra'ya taşındığımdan beri ziyaretlerim azalmıştı.

En iyi arkadaşımın mezarına bir doğum günü kartı bıraktım ve gün batımı gelene kadar orada oturdum.

Annemin yanı sıra, Teddy, Asher Donovan olmadan önce beni Asher olarak hatırlayan tek kişiydi.

Bazen ben de bu hatırlatmaya ihtiyacım oluyordu.

SCARLETT

"Beni gizli sığınağına sürükleyip katletmek istiyorsan, çok kızacağım," dedim. "Bu akşam West End'de bir gösteri izleme planım var."

"Aklına ilk gelen düşüncenin bu olması endişe verici, ama hayır, seni gizli sığınağıma sürüklemiyorum. Tüm sığınaklarım halka açık."

"Çok tatlı." Şoförümüze baktım ve hız yaparsa, yavaşlarsa veya yanlış yola saparsa ölebileceğimiz milyonlarca farklı yolu hesaplamamaya çalıştım. *Sorun yok. Bir şey olmayacak.* "Cidden, nereye gidiyoruz? Yeni stüdyo nerede?"

"Yakında öğreneceksin." Asher arka koltukta yanıma oturdu, benim beyaz parmaklarım ve gergin sırtımla karşılaştırıldığında duruşu rahat ve kayıtsızdı.

Bugün RAB'ın yolunda onunla buluşmamı istemişti, böylece her gün okulun yakınında kamp kurup Asher'ın fotoğrafını çekerek para kazanmayı uman paparazzilerden kaçınabilecektik.

Onun "paparazzi çözümü" hakkında çok meraklı olduğum için uzak durmak yerine oraya gittiğimde, zırhlı bir Range Rover, Hulk büyüklüğünde siyah takım elbiseli bir adam ve Asher tarafından karşılandım.

"Bugün ben sürmüyorum. Earl sürüyor," dedi ve Hulk 2.0'a başını salladı. "Yeni stüdyomuza gidiyoruz."

(İsteksizce) arabaya binmeden önce stüdyonun yerini söylemesi için ısrar etmeliydim, ama yine merakım galip geldi.

Tabii bir de Asher'in Earl'ün Londra metropol bölgesindeki en güvenli ve en yetenekli sürücü olduğu konusunda verdiği güvence vardı. Anlaşılan o ki, yirmi yıl boyunca Downing Street'te şoförlük yapmış, ardından da son derece zengin ve son derece inzivaya çekilmiş bir milyarderin yanında çalışmıştı.

Hâlâ yabancılarla arabaya binmekten nefret ediyordum, ama Asher'a inandım ve haklıydı. Earl şu ana kadar harikaydı.

"Bu akşam West End'de hangi gösteriyi izleyeceksin?" diye sordu

Asher. Çok iyi eleştiriler alan yeni bir müzikalin adını söyledim.

"Cuma gecesi randevusu. Eğlenceli geçecek," dedi.

Ona keskin bir bakış attım. Dikkatsizliğin resmini çiziyordu, profili pencerede güneş ışığıyla altın rengi bir çerçeve oluşturunuyordu, ama aksi takdirde rahat tavırlarının altında keskin bir kenar vardı.

Son üç haftadır ilişkimiz mükemmel bir şekilde samimi geçmişti. Stüdyoya gelirdi, antrenman yapardık, giderdi. Hala çekiciydi, ama ilk karşılaşmalarımızdaki flörtözlüğü yoktu.

Kolaydı. Basitti. *Profesyoneldi*. Tam da istediğim gibiydi.

"Evet." Nedense, Carina'nın cuma gecesi randevum olduğunu söylemedim.

"Çok eğlenceli olacak."

Asher'in çenesindeki bir kas seğirdi, sonra ifadesi yumuşadı. "İyi."

İyi.

Onun kısa cevabı omurgamdan aşağıya doğru indi, ardından garip bir heyecan geldi.

O tek bir kelime söylemişti ve benim zihnim onu parçalara ayırarak, aslında var olmayan gizli anlamlar arıyordu — örneğin, onun *iyiliğinin* arkasında kıskançlık mı yoksa samimiyet mi vardı?

Bacaklarımı çaprazlayıp açtım, mantar gibi büyüyen sessizlik içinde huzursuzdum. Asher'in bakışları aşağı kaydı, sonra tekrar pencereye kaydı.

Bugünkü ani plan değişikliği, onun benim "randevum" hakkında ne düşündüğünü merak etmeme neden olacak kadar kafamı karıştırmıştı.

Neden ona, abartılmış bir flört uygulamasında tanıştığın varsayımsal bir adam yerine Carina ile gideceğini söylemedin?

Çünkü bu onu ilgilendirmez. Tabii.

Sebep bu.

Kapa çeneni.

Earl köşeyi döndü ve kendimle yaptığım o çok keyifli sohbetim aniden sona erdi.

Lüks hayat bana yabancı değildi. Vincent, bir zamanlar ünlü bir rock yıldızına ait olan milyonlarca pound değerinde bir malikanede yaşıyordu ve kariyerimin zirvesindeyken, en bıkkınları bile hayrete düşürecek mekanlarda partilere katılmışım.

Ama önümdeki malikane... vay canına.

Londra dışındaki en lüks mahallelerden birinde bulunan bir evden beklenecek olağan özelliklere sahipti: heybetli demir kapılar, mermer çeşmeler, geniş yeşil çimler.

Onu olağanüstü kılan bu değildi. Onu olağanüstü kılan, ne kadar *beklenmedik* olduğuydu.

Asher'ın evini (ve bunun Asher'ın evi olduğundan neredeyse emindim) standart bekar evi tasarım paketine uygun olarak cam, beton ve ruhsuz, modern bir canavar olarak hayal ederdim.

Oysa, mükemmel bir şekilde bakımlı bahçenin üzerinde üç katlı soluk taştan bir bina yükseliyordu, duvarları sarmaşıklarla kaplıydı ve kemerli pencereleri güneş ışığı altında parlıyordu. Mermer bir kuğu, dairesel bir yolun ortasındaki çeşmeyi süslüyordu ve baktığım her yerde çiçekler yazın tüm ihtişamıyla açmıştı. Şakayıklar, güller, sardunyalar...

Futbol topu ve şampiyonluk kupası şeklinde oyulmuş iki çit gördüğümde, bir kahkaha attım. Bunlar o kadar bariz bir hicivdi ki, sadece başımı sallayabildim.

Earl arabayı garaja park edip arabadan indiğimizde, "Çok ince bir espri," dedim. "Takım numaranı da ekleseydin, çimlerinde üçlü bahis olurdu."

"Harika bir öneri," dedi Asher tüm ciddiyetiyle. "Bahçıvanımı arayıp ona haber vereceğim."

"Bu fikir için bana danışmanlık ücreti ödeyecek misin?"

"Sadece pizza ve dondurma şeklinde kabul edersen." "Sebzeli ve fıstıklı mı?"

"Pepperoni ve Rocky Road."

"Anlaştık."

Asher'ın ağzında bir gülümseme belirdi. Önceki garip durumumuz ortadan kalktı ve yerine baş döndürücü yeni bir gerginlik geldi. Bu gerginlik derimin altına işledi ve nabzımı hızlandırdı.

Her zaman net düşünebilme yeteneğimle gurur duymuşumdur.

Annemle babam boşandığında, evimizin dört üyesi için otuz maddelik bir lojistik eylem planı hazırlamışım.

Geçen yıl bir boru patlayıp dairemi su basınca ve eşyalarımın yarısı mahvolunca, sakın bir şekilde ana su vanasını kapattım, muslukları açıp kalan soğuk suyu boşalttım ve tesisatçıyı aradım.

Ve bir daha profesyonel olarak dans edemeyeceğimi öğrendiğimde, tek bir damla bile gözyaşı dökmedim. Yıkım, zihnimin ve ruhumun duvarları içinde saklı kalması gereken özel bir şeydi.

Yani hayır, duygularımın etkisinde kararlar almaya meyilli değildim. Düşüncelerimi olabildiğince rasyonel tutuyordum.

Ama bazen, Asher'in yanındayken, hiç düşünemiyordum.

Zihnim bulanıklaşıyordu. Leotardım ve taytım içinde kavruluyordum. Bunun hava koşullarından mı yoksa...

Earl boğazını temizledi. Bu ses, yanan ateşe buzlu su dökmekle aynı etkiyi yarattı.

Zihnindeki bulanıklık kayboldu ve Asher ile ben aynı anda birbirimizden uzaklaştık.

Earl tek kelime etmedi, ama ağzında bir sırıtış gördüğüme yemin edebilirim. "İçeri girelim." Asher bana sırtını döndü ve ön kapının kilidini açtı

kapının kilidini açtı. "Dışarı çok sıcak."

Evinde yürürken yine sessizlik çöktü.

"Pizza ve dondurma. Bir futbol yıldızından beklediğim bir diyet değil," dedim. Bu noktada boşuna uğraşıyordum, ama sessizliği doldurmam gerekiyordu. "Bunu alışkanlık haline getirmedim." Asher, köşeyi dönerken kolu benimkine değdi.

. "Ama bazen tatlı bir şeyler yemek isterim."

Sözlerinin altında hafif bir sertlik vardı, bu da masum bir cevabı masum olmayan bir şeye dönüştürüyordu.

Boynumun arkası ısındı. Asher'in *tatlı bir şeyin* tadını çıkarırkenki görüntüsü zihnimde bir an için belirdi, ama kararlı bir yumrukla onu yok ettim.

Evde ilerlerken ondan kasıtlı olarak bir adım daha uzaklaştım. Bu, kanımda dolaşan farkındalık dalgasını durdurmadı, ama en azından hormonlarıma karşı aktif olarak mücadele ediyordum.

O hainler. Onlara asla güvenemezdim.

Asher bana, dışarıdan görüldüğünden daha da büyük olan malikanenin kısa bir turunu yaptı.

Orijinal Picasso tabloları, emekli futbol efsaneleri tarafından imzalanmış çerçeveli formaların yanında asılıydı; son teknoloji ürünü bir eğlence merkezi, vitrinin karşısındaydı.

kupa, madalya ve ilk Premier Lig maçında giydiği kramponlar gibi duygusal değeri olan eşyalarla doluydu. Kırk kişilik bir gösterim odası ve gerçek bir büfe, kapalı bowling salonu ile aynı salonda yer alıyordu ve doğal ışık, bahçeye bakan düzinelerce dev pencereden içeri doluyordu.

Rahatlık ve lüks arasındaki mükemmel dengeyi yakalamıştı ve ben burayı çok sevdim
çok beğendim.

"Bodrum katı tamamen fitness için ayrılmış. Aslında alt katla aynı seviyede, evin birinci katı ana kata çıkıyor, bu yüzden bolca ışık alıyor," dedi Asher, beni merdivenlerden aşağıya indirirken. "Sauna, buhar odası ve kapalı havuz solda. Spor salonu ve masaj odası sağda."

"Yani evinizde bir spa var." Kızılötesi saunayı daha iyi görebilmek için boynumu çevirdim. Kişisel bir saunam *olmasını çok isterdim*. Ağrılarımı çok hafifletiyorlardı.

"Temelde öyle." Kapalı bir kapının önünde durduk. "Spa Donovan'ın en son eklentisini görmeye hazır mısınız?"

"Sanırım." Merakımı gizlemek için esneme numarası yaptım. "Umarım içi adı kadar ilham vericidir."

Asher bana hızlı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Hey, bu yüzden ben futbolcuyum, otelcilik devi değilim. Bununla birlikte..." Kapıyı gösterişli bir hareketle açtı. "Yeni eğitim merkezimize hoş geldiniz."

Ne beklediğimi bilmiyordum. Belki aynalı standart bir oda, ya da gri beton ve bir bar.

Bunu bilmeliydim; Asher Donovan işleri yarım bırakmazdı.

Basit bir egzersiz alanı yerine, tam donanımlı profesyonel bir bale stüdyosuna girdim.

Düzeltilme: bu *bir* bale stüdyosu değildi; bu, bale stüdyosuydu. Yani, hayallerimdeki bale stüdyosu, hatta daha da iyisi.

RAB tesisleri için hiçbir masraftan kaçınmamıştı, ama bu... bu, hayal ettiğim her şeydi.

Geniş alana yayılmış parlak bir sert ahşap zemin, yüzeyi o kadar cilalıydı ki güneş ışığıyla dalgalanıyor gibi görünüyordu. Bu zemin, en iyi şok emilimi sağlamak ve kemik ve eklemler üzerindeki baskıyı en aza indirmek için tasarlanmış yaylı bir zemindi.

Altın rengi sıcaklık, ekli açık hava spor salonuna açılan pencere duvarından içeri doluyordu ve çift sıra barre, odanın çevresini çevreliyordu

. Bunlar, benim ve Asher'ın farklı boylarına uyacak şekilde özel olarak yapılmış gibi görünüyordu. Siyah bir Steinway piyano ve son teknoloji ses sistemi bir köşeyi kaplarken, saksı bitkileri stüdyoya hoş bir yeşillik katıyordu.

Yerden tavana kadar uzanan aynalar, şokumu bana yansıtıyordu.

"Bana verdiğin eğitim gereklilikleri listesine göre yaptırttım, ama birkaç süsleme ekledim." Asher açık hava spor salonuna doğru başını salladı. "Eğer bir şey eksikse, bana söyle."

"Nasıl yaptın..." Yavaşça döndüm ve stüdyoyu profesyonelden mükemmele yükselten detayları inceledim. Ünlü sanatçı Marina Escroll'un dansçıların çizimlerini içeren tabloları; seanslarımızı filme almamızı ve zaman içindeki ilerlememizi izlememizi sağlayacak göze çarpmayan kamera düzeni; uyarlanabilir akıllı ev direnç antrenman sistemi. Hiçbir şeyi atlamamıştı. "Sadece üç hafta oldu!"

"Para harika bir motivasyon kaynağıdır." Asher'ın gözlerinde yaramazlık parladı. "Ayrıca, bir ay içinde bitirirlerse tüm ekip için VIP sezon biletleri de teşvik olarak eklemiş olabilirim."

Tabii ki müteahhitler futbol hayranıydı.

Ancak, stüdyoyu ve yeni kazandığım mahremiyeti ne kadar sevdiysem de, bir sorun vardı.

"Buraya arabayla gelmemiz neredeyse bir saat sürdü," diye işaret ettim. "Buraya metro gelmiyor, bu da taksiye binmem gerektiği anlamına geliyor ve haftada üç kez buluşuyoruz. Bu sürdürülebilir değil."

Programım bu kadar uzun bir yolculuğa izin vermiyordu. Vermem gereken başka derslerim vardı.

"Metroya binmen gerekmez. Earl senin şoförün olacak," dedi Asher. "Bugün onun bizi götürmesini istedim, böylece onun tarzını anlayabilirsin. Onunla rahat hissedersen, bu zor durumda olmamızın sebebi ben olduğum için masrafları ben karşılayacağım." Omuz silkti. "Araba adeta bir tank, yani güvenlik konusunda da endişelenmene gerek yok."

Boğazımda bir düğüm oluştu.

Bugün karşılaştığım en beklenmedik şey, Asher'ın evine yaptığımız ani gezi ya da yeni stüdyonun içeriği değildi; onun düşünceli davranışydı.

Dikkatli ol. En son yakışıklı bir yüz ve "düşünceli davranış"a kapıldığında ne olduğunu hatırla.

"Peki ya programım?" diye sordum. "Seanslarımızdan hemen önce dersim var."

"Seanslarımızı ertelemekte bir sakınca görmüyorum ve Lavinia'nın program değişikliğine itiraz etmeyeceğinden eminim."

Seanslarımız zaten öğleden sonra geç saatlerde yapılıyordu. Daha da ertelese, akşam saatlerine tehlikeli bir şekilde yaklaşırlardı.

Güneş battıktan sonra Asher ile güzel, özel bir stüdyoda yalnız kalmak mı?

Endişe, binlerce küçük kelebek gibi vücudumda uçup duruyordu.

Kesinlikle olmaz.

"Tamam." Rafından bir direnç bandı almak için döndüm. Asher'ın bakışlarının sıcaklığı omuzlarımın arasında yanıyordu ve kelebekler kontrol edilemez bir sürüye dönüştü. "Başlayalım mı? Yeterince zaman kaybettik."

BÖLÜM 9

ASHER

ADIL

Sıkıldım.

ADIL

Yeni bahis. Donovan yaz sonuna kadar başka bir skandala karışırsa 100 sterlin.

Başka bir skandal da ne demek?

Hedef alındığımı hissediyorum

ADIL

Lambo'na ne olduğunu hatırlıyor musun?

O bir skandal değildi. O bir trajediydi.

ADIL

Trajik bir skandal.

Sanırım sonunda senin yıktığın duvarı yeniden inşa ettiler.

Zaten yenilenmesi gerekiyordu. Onlara bir iyilik yaptım.

ADIL

■

Ulusal Tarih Derneği'ne sor, onlar da aynı fikirde mi? NOAH

■

Bana mesaj atmayı kes. NOAH

■

Spor salonuna gittim ve döndüğümde 86 yeni mesaj vardı. ADIL

■

Bu bir grup sohbeti. Mesajlaşmak tam anlamıyla bu sohbetin amacı. NOAH WILSON SOHBETTEN AYRILDI.

ADIL CHAKIR, NOAH WILSON'I SOHBETE EKLEDİ. NOAH

■ Seni engelliyorum

■

ADIL

■

Bu çok hoş olmayan bir davranış, bekar baba. Koruman gereken bir imajın var, biliyorsun ADIL

■

Noah

ADIL

■

Alo?

ADIL

■

Beni gerçekten engellemedin, değil mi?

ADIL

■

Wilson!!

Kafamı salladım. Noah'ın istediği gibi olsaydı, işe gelip işini yapar, sonra hemen kızının yanına eve giderdi, ama Adil onu bir şekilde Blackcastle Baddies grup sohbetimize dahil etmişti (evet, adı gerçekten buydu ve hayır, Adil bunu değiştirmeyecekti).

Tüm ekiple başka bir sohbet grubumuz daha vardı, ama ben oraya nadiren mesaj yazardım. Diğerleri de kendi başlarına yeterince iyiydi, ama Vincent etrafta olduğunda bana farklı davranmayan tek kişiler Adil ve Noah'dı.

Gelen bir arama, Adil'in engellenmiş olması konusundaki düşüncelerini böldü.

"Selam patron." Telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırdım ve gönderiyi inceledim. Her hafta, resmi fan kulübüm için imzalamam gereken bir sürü eşya geliyordu. Bazı oyuncular hayran mektuplarını tamamen görmezden geliyordu, ama ben zamanım olduğunda imzalamaya çalışıyordum. Fazla çaba gerektirmiyordu ve insanları mutlu ediyordu. "Henüz hiçbir arabayı kazaya karıştırmadım, ama söz veriyorum, bunun için çalışıyorum."

"Bunu yaparsan, seni aklı başına getirmek için bizzat Londra'ya uçarım," dedi Sloane, hiç espri yapmadan.

Gülmemi zorlukla bastırdım.

Koç sahada patrondur, ama basın danışmanım Sloane Kensington, benim imajımla ilgili her şeyden sorumluydu (onun büyük üzüntüsüne rağmen). Onunla uğraşmak için ona bir sürü para ödüyordum, ama dürüst olmak gerekirse, henüz istifa etmemiş olmasına şaşıırıyordum.

Ama yine de, Sloane ve "istifa" kelimeleri aynı cümlede yer almazdı. Pes etmeden önce paparazzilerin ve internet trollerinin oluşturduğu çukurdan geçip giderdi.

"Eğlenceli olmayan şakalarını bitirdiysen, perşembe günü *Sports UK* ile röportajın olduğunu hatırlatmak isterim," dedi. "Öğlen tam saatinde seni muhabirle bağlayacağım. Ayrıca, Leon ile Aoki Watches hakkında konuştum. Marka elçisi sözleşmeni yenileyecekler. Japon basın turu ile ilgili ayrıntılar kesinleşir kesinleşmez sana göndereceğim."

"Mükemmel." Leon benim iş menajerimdi ve Aoki Watches en kazançlı marka sponsorluğumdu. "Sen altın değerindesin."

"Altın yerine, beladan uzak durarak bana ödeme yap. Ciddiyim, Asher. İnternet ve medya topluca çökmedikçe ve sonuçta çıkan manşetlerle uğraşmak zorunda kalmadıkça, seni sokak yarışlarının *yakınında* görmek istemiyorum."

"Bu, uyarsam aylık ücretini ödemek zorunda kalmayacağım anlamına mı geliyor? Yeni bir Bugatti aldım. Nakit durumum biraz sıkışık." Öyle değildi, ama nasıl cevap vereceğini merak ediyordum.

Telefonu yüzüme kapattı.

Peki o zaman. Cevabım belliydi.

Acil postam yoktu, bu yüzden onu bir kenara bıraktım ve garajıma doğru yürüdüm. Özel olarak inşa edilmiş bu alan bir uçak hangarı büyüklüğündeydi ve en sevdiğim klasik Jaguar cabrio ve söz konusu Bugatti dahil olmak üzere on beş arabamın hepsini barındırıyordu.

Çarpıcı, tamamen siyah model o kadar nadirdi ki, dünyada sadece üç tane vardı. Dört turbolu 8.0 litrelik W16 motor, altı egzoz ucu, yedi vitesli çift kavramalı şanzıman, özel farlar... Gerçek bir güzellikti.

Arabaya binip kontağı çevirmeden önce, sevgiyle kaputunu okşadım. Motorun güçlü gürültüsü hayat buldu ve elektrikselsel bir heyecan omurgamdan aşağıya doğru yayıldı.

Futbol dışında, beni gerçekten canlı hissettiren tek şey araba sürmekti. Gecenin köründe, sokaklar sessiz ve müzik yüksek sesle çalarken, kafamı boşaltıp *düşünebiliyordum*.

Sonraki birkaç saat boyunca, garajdan çıkıp yeni arabamla bir tur attığımda tam da bunu yaptım.

Ancak, müziğin ritmine kapılıp gelecek sezon için stratejiler düşünmek yerine, zihnim sürekli koyu saçlı ve gri gözlü birini hayal ediyordu.

Onları bir kenara

ittim. Geri geldiler.

Tanrım.

Yüzümü ovuşturdum ve düşüncelerimi belirli bir eski balerin dışında herhangi bir şeye yönlendirmeye çalıştım.

Sports UK *röportajına odaklan. Ne tür sorular soracaklar?*

Kesinlikle Blackcastle'daki ilk sezonumla ilgili bir şeyler, eski takımımaya yenildiğimde neler hissettiğim ve belki de yaz antrenman programımla ilgili sorular.

Yaz.

Antrenm

an.

Scarlett.

Müzikten duyulan hayal kırıklığına dair inlemem. *Neden* her şey ona dönüyordu? Bir ay önce tanışmıştık ve hala onun beni bu kadar etkileyen şeyin ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum.

Güzel olduğu için mi? Film yıldızları, süper modeller ve iki Miss Universe dahil olmak üzere birçok güzel kadınla tanışmıştım. Onlara bir anlık düşünceden fazlasını ayırmamıştım.

Esprili ve yetenekli olduğu için mi? Bunlar harika özelliklerdi, ama onun beni bu kadar etkilemesini açıklamaya yetmiyordu.

Ulaşılamaz olması ve bana ilgisiz görünmesi mi? Zorlukları severdim, ama Vincent ile olan ilişkisi her şeyden çok beni caydırıyordu.

Peki, beni ona çeken bu özelliklerden hiçbirisi değilse, neydi o zaman?

Kaşlarım daha da çatıldı.

Onun büyüünün kaynağını çözmem gerekiyordu, böylece onu etkisiz hale getirebilir ve önemli olan şeye, yani oyunuma yeniden odaklanabilirdim. Yazın dikkatimi dağıtması sorun değildi, ama gelecek sezon başladıktan sonra zihnimin başka yerlerde dolaşmasına izin veremezdim.

Bu yıl sezon ortasında transfer olduğum için, teknik olarak performansımız konusunda biraz esnekliğim vardı, ancak Blackcastle ile ilk *tam* sezonumu mahvedersem, geri dönüşü olmayacaktı. Bu, kariyerimde her zaman kara bir leke olarak kalacaktı.

Müziğin sesini açtım ve Londra'nın merkezine girdim. Parlamento Meydanı ve Buckingham Sarayı'nın ışılandırılmış binalarını geçtikten sonra kendimi West End'in derinliklerinde buldum.

Parmaklarımla orta konsola hafifçe vurdum.

Scarlett iki gece önce burada bir randevuya çıkmıştı. Detayları sormamıştım çünkü pek *umursamıyordum*, ama ya sevgilisiyle o kadar meşgul olmuşsa ve bu durum stüdyodaki çalışmasını etkilemişse?

Bu soru, bir dizi yeni soruyu da beraberinde getirdi.

Randevusu kimdi? Onunla nasıl tanışmıştı? Sporcu mu, muhasebeci mi, yoksa ne bileyim, havacılık mühendisi falan mıydı?

Bir daha futbolcuyla çıkmayacak. Vincent'ın sözleri kafamda yankılanıyordu. Eski sevgilisinin kim olduğunu henüz öğrenmemiştim, ama itiraf etmeliyim ki çok da araştırmamıştım. Onun aşk hayatına fazla karışmamak en iyisiydi.

Ne yazık ki, bu karar gizemli randevusu hakkındaki sorularımı durdurmadı.

Cuma gecesi ilk randevuları mıydı, yoksa bir süredir görüşüyorlar mıydı? Öpüşmüşler miydi? Gösteriden sonra birinin evine gitmişler miydi?

Koluma ani bir rahatsızlık hissi yayıldı. Aşağı baktığımda, parmak eklemlerimin direksiyonun etrafında beyazladığını gördüm.

Hemen kavramamı gevşettim, ama hoş olmayan bir his damarlarımdan geçmeye devam etti.

Bugatti birçok kişinin dikkatini çekmişti, ama saat ilerledikçe sokaklar yavaş yavaş boşaldı. Reklam panoları ve ışıklar yerini tuğla ve betona bıraktı; Londra'nın merkezindeki koşuşturma, sakin bir yerleşim bölgesine dönüştü.

Uzakta tanıdık bir pastel renkli bina belirdi ve nerede olduğumu fark ettiğimde neredeyse frene basacaktım.

Bir şekilde, düşünmeden, istemeden Scarlett'in dairesine gitmişim.

Aferin bana. Hiç de ürkütücü değil.

Orada kalmadım. Zaten kendimi bir sapık gibi hissediyordum ve arabam çok dikkat çekiciydi, uyanıp pencereden dışarı bakarsa fark edilmeden kaçmam imkansızdı.

Yine de, içimden bir ses, motoru kapatıp dairesine gidip kapıyı çalsam ne olurdu diye merak ediyordu.

Hiçbir şey olmayacak çünkü ikiniz de bundan daha akıllısınız ve o yasak bölge. Büyük Y, büyük S.

Bunu kendime o kadar sık hatırlattım ki, bir daha "yasak bölge" terimini duymak istemedim, ama yine de kafama yerleşene kadar binlerce kez tekrarladım.

Vincent ve benim şu anda sorunlarımız olsa da, Scarlett ile ilişkiye girersem çıkacak savaşla karşılaştırıldığında bunlar hiçbir şeydi. Koç çılgına dönerdi ve şampiyonluğuma ve muhtemelen takımdaki yerime veda edebilirdim.

Hiçbir kız kariyerimden vazgeçmeme değmezdi.

Gözlerimi onun binasından ayırdım ve eve doğru yola çıktım, müziğin aksini düşündüren tüm düşünceleri bastırmasına izin verdim.

BÖLÜM 10

SCARLETT

Kabul etmek istemiyordum ama antrenmanlarımızı Asher'ın evine taşımak harika bir fikirdi. Tesisler daha iyiydi, daha fazla mahremiyet vardı ve her gün sıcak, tıklım tıklım metroyla eve gitmek zorunda kalmıyordum.

Zırhlı araba endişelerimi hafifletmişti ve Earl mükemmel bir şofördü. Birlikte geçirdiğimiz üçüncü gün, koltuğuma sıkıca tutunmaktan vazgeçebilecek kadar rahat hissediyordum.

O gün Asher ve ben ilk kez açık havada antrenman yaptık. Bir süre açık hava spor salonunda antrenman yaptıktan sonra, molada bana bahçeyi gezdirmeyi teklif etti.

Hızlı bir yürüyüş olacağını düşünerek kabul ettim. Yanılmıştım.

Mülkünün büyük olduğunu biliyordum, ama güneybatı köşesine ulaşana kadar ne kadar *büyük* olduğunu fark etmemiştim.

"Arka bahçene futbol sahası mı yaptın?" Mükemmel kesilmiş çimlere baktım. Beyaz çizgiler en önemli oyun alanlarını işaretliyordu ve sahanın iki ucuna da ağlar gerilmişti. "Bu *delilik*."

"Bu resmi bir saha değil." Asher yüzündeki teri silmek için tişörtünü kaldırdı. "Bu mini bir saha."

"Saha sahadır." Gözlerimi onun arka bahçesine dikip, kaslı karın kaslarına ve bronzlaşmış tenine bakmadım.

Kabul etmek gerekirse, burayı arka bahçe olarak adlandırmak, Versailles'ı ev olarak adlandırmak gibiydi. Futbol sahasının yanı sıra - pardon, *mini* sahanın yanı sıra - şelale ve jakuziye sahip olimpik boyutlarda bir havuz, ısıtmalı kabinler, iki kil tenis kortu, wisteria yürüyüş yolu ve açık hava yemek alanı da vardı.

Asher'ın her yıl peyzaj için ne kadar para harcadığını hayal bile edemiyordum; sadece çiçekler bile on binlerce pound'a mal olmuş olmalıydı.

"Haklısın. Oynar mısın?" Asher yerden bir futbol topu aldı ve tembelce havaya attı. Topu ayak parmağıyla yakaladı, bir dizine attı ve diğer dizine sektirdi.

"Hayır." Topu yakaladım ve onun doğaçlama gösterisini durdurdum.

"Gösteriş meraklısı."

Gözleri kahkahayla parladı. "Birazcık bile mi? Bir iki kez top oynamış olmalısın."

"Topa vurmak oynamakla aynı şey değil."

"Bir bakalım." Topu geri aldı ve sahaya doğru sürmeye başladı. "İlk golü atan, övünme hakkı ve bir pint dondurma kazanır."

"Bu aptalca. Kaleci yok!" diye bağırdım. Korunmasız futbol ağları o kadar büyüktü ki, yeterince yaklaşan bir çocuk bile gol atabilirdi, bu da zorluğun topu elinde tutmak ve yeterince yaklaşmak olduğu anlamına geliyordu.

Asher'ın kahkahası sahada yankılandı.

Ah, siktir et. Rekabetçi ruhum devreye girdi ve onun peşinden koştum.

Kaslarım hemen tepki gösterdi. Kazadan beri koşmak gibi yüksek etkili aktivitelerden kaçınıyordum, ama dişlerimi sıktım ve Asher'a gol atmanın verdiği tatmine odaklandım.

Onu şaşırtıcı derecede hızlı yakaladım. Benim için kendini tuttuğunu düşündüm. Yine de, ondan topu çalmak sinir bozucu derecede zordu. İki kez başardım, ama o topu kaybettiği kadar hızlı geri aldı.

"Göründüğünden daha iyisin." O piç kurusu nefes bile almıyordu. "Hadi. O süslü ayak hareketlerini bir dene bakalım."

Küçük bir homurtu çıkardım ve bu da bana bir kahkaha daha kazandırdı. Sonra tekrar oyuna döndük ve zihnim, gol atma ihtiyacından başka her şeyi kararttı.

Göründüğümünden daha iyi olabilirdim, ama Asher'ın dünyanın en yüksek maaşlı futbolcusu olmasının bir nedeni vardı. Onunla oynamak, ciddi olmayan iki kişilik bir maçta bile olsa, David'in Goliath'a karşı oynaması gibiydi (David'in kaybettiği durumda). Hiçbir şey beni buna hazırlayamazdı.

Elbette daha önce onun oynadığını izlemiştim. İngiltere'de, Liverpool'a karşı attığı efsanevi orta saha golünü veya son Dünya Kupası çeyrek finalinde attığı muhteşem kafa golünü hatırlamayan tek bir kişi bile yoktu.

Asher ekranda inanılmazdı, ama yakından, şahsen? O sihirliydi.

Her dönüşümde, her feintimde bana ayak uydurdu. Ben yapmadan önce ne yapacağımı sezdi ve neredeyse hiç çaba sarf etmedi.

Yüzümden ve boynumdan ter akıyordu, ama inatçılığım beni ayakta tutuyordu.

Tek bir gol. Tek bir gol yeterdi.

Hırıltılı bir öksürük ciğerlerimi sarsıyordu. Buraya gelmeden önce ısınmalı ya da daha fazla su içmeliydim.

Asher yavaşladı, yüzünde endişe belirdi. Bu fırsatı değerlendirip topu çalmak için hamle yaptım. Şaşırtıcı bir şekilde, işe yaradı.

Ancak zaferim kısa sürdü. Asher o kadar hızlı tepki verdi ki, neredeyse hemen topu geri aldı, ama bu sefer o kadar kolay pes etmedim.

İleri geri, sağa sola. Mücadelemiz sırasında bir yerde bacaklarımız birbirine dolandı.

Çimlere sert bir şekilde düştüm ve Asher de düşmeden önce hareket edecek vaktim olmadı. Beni tamamen ezmek için yere dayanarak kendini destekledi, ama yine de orada, tam üstümdeydi.

Aynı anda şoktan donakaldık. O anda biri bizi görseydi, Medusa'nın bahçesindeki taş heykeller gibi, birbirine dolanmış ve hareketsiz durduğumuzu düşünürdüm.

Kalp atışlarım yavaşladı. Kendini desteklemesine rağmen, vücudu benimkine o kadar bastırıyordu ki her çıkıntısını ve düzlüğünü hissedebiliyordum.

Beni yere sabitleyen tüm o kaslar rahatsız edici olmalıydı. Ama garip bir şekilde rahatlatıcıydı, dış dünyaya karşı bir kalkan gibiydi.

Son derece iyi şekillendirilmiş, heykel gibi bir kalkan.

Boğazımdaki kuruluğu yutmaya çalıştım ama başaramadım. Gerçekten *daha önce daha fazla su içmeliydim.*

Dilimi çıkardım ve farkında olmadan dudaklarımı ıslattım. Asher'ın gözleri ağzıma kaydı ve havadaki kalan oksijen neredeyse duyulabilir bir puf sesiyle söndü.

Hareket et. Nefes al. Onu it. Bir şey yap.

Beynim bana emirler yağdırıyordu ama ben hiçbirine kulak asmadım. Yapamadım. Onun vücudunun ısısı ve göğsünün benimkine karşı yumuşakça inip kalkmasıyla sıkışıp kalmıştım.

Her yerim karıncalanıyordu. Ya kaslarım aşırı efordan dolayı iflas ediyordu ya da Asher'ın yakınlığına karşı istemsiz bir tepkiydi. Ya da

her ikisi de. Her halükarda, onun bakışları yukarı kayıp benimkilerle tekrar buluştuğunda göğsümdeki titreme sağlıklı olamazdı.

Gözlerinde her zaman o altın rengi benekler mi vardı? Yeşil bir tepeye vuran güneş ışığı gibi, absürt derecede güzellerdi.

Tıraş losyonu ve ter kokusu burnumu gıdıklıyordu. İğrenç bir koku yerine, topraksı, erkeksi ve tamamen bağımlılık yapıcı bir kokuydu.

Terlemeyi seksi hale getirmek Asher Donovan'a kalmış. Çenesi indi. Benimkini yukarı kaldırırsam, biz...

Yumuşak ama belirgin bir deklanşör sesi, yıkım topunun zarafetiyle o anı parçaladı.

Kafalarımız sesin geldiği yöne doğru döndü ve yeşilliklerin arasından bize bakan bir adam gördüğümde ağzım açık kaldı.

"Ne oluyor *lan*?"

Asher'ın patlaması benim duygularımı tam olarak yansıtıyordu. Kameraman, bir şekilde arazinin sınırındaki dört metrelik çitin *üzerinden tırmanmış* ve süper zoom lensiyle etkileşimimizi çekiyordu.

Artık fark edildiği için zaman kaybetmedi. Kamerasını indirdi, kuyruğunu kıstırdı ve Asher benden uzaklaşıp peşinden koşarken kaçtı.

Bir an sonra ben de peşinden gittim.

Daha önce yaptığımız doğaçlama futbol maçı (eğer buna maç denebilirse) tüm enerjimi tüketmişti. Tüm vücudum ağrıyordu, özellikle de her adımda yanıp tutuşan bacaklarım. Beni ayakta tutan tek şey, yeni bir adrenalin dalgasıydı.

Neyse ki, çitlerin arasından araba yoluna giden bir kestirme yol vardı, bu sayede tüm malikaneyi geçmek zorunda kalmadım.

Köşeyi döndüğümde, Asher paparazziyi yakalamış ve kollarını arkadan tutarak zaptetmişti. Yanlarında pahalı bir Nikon fotoğraf makinesi parçalara ayrılmış halde yatıyordu.

"Kameramı kırdın!" diye bağırdı adam. Bombeli burnu kızardı. "O lens sekiz bin pound değerinde!"

"Senin lensin mi?" Asher kollarını daha sertçe bükünce adam acı içinde bir çığlık attı. "Benim mülküme izinsiz girdin. Özel zamanımda fotoğraflarımızı çektin." Gözleri zümrüt bıçaklar gibi parlıyordu. "Halka açık yerlerde senin saçmalıklarına katlanıyorum, ama sakın yanlış anlama. Bir daha ikimizden herhangi birinin yakınında yakalarsam, kamerandan daha fazlasını kırarım. Anladın mı?"

Adamın ağzı inatçı bir çizgiye dönüştü.

Onu tanımadım. RAB'da antrenman yaptığımızda orada takılan düzenli müşterilerden biri değildi ve Asher'ın onu bu kadar kolay yakalaması, bu işin yeni olduğunu gösteriyordu. Öyleyse, korkunç bir yeni düşman edinmişti.

"Anladın mı dedim?" Asher tekrar kollarını bükünce, adamın inatçılığı acınası bir ağlamaya dönüştü.

"Evet."

"İyi. Şimdi fikrimi değiştirmeden önce mülkümden defol." "Onu yakaladığına inanamıyorum," dedi paparazzi gittikten sonra. Asher'dan en az bir dakika önce

Asher'dan en az bir dakika önce başlamış olmalıydı. "Ve sen onun kamerasını kırdığına inanamıyorum."

"Kırık kamera ile ucuz kurtuldu." Asher'ın boynundaki damarlar gerginlikten şişti.

Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Onun öfkelenmesinin mümkün olduğunu bilmiyordum. Her zaman çok iyi huyluydu, ama şu anda, vücudu gergin ve yüzü kıvrılmış bir şekilde, saf, katıksız öfkenin resmini çiziyordu.

Ancak, papaz gittiğinde ve hava tekrar sakinleştiğinde, öfke yavaş yavaş azaldı ve geride gözle görülür bir hayal kırıklığı bıraktı.

"Güvenlik önlemlerimi artırmam gerek." Asher elini yüzüne sürdü. Yorgun görünüyordu ve içimi bir sempati dalgası kapladı. "Burayı kanlı bir gözetim devletine çevirmek istemedim, ama insanların bu şekilde gizlice girmesine izin veremem. Onu zamanında yakalamamış olsaydık..."

Tüylerim diken diken oldu. Bir ay içinde, paparazzilerle iki kez kıl payı kurtulmuştuk. Şansımız ne kadar süre daha yetecekti?

"Nasıl içeri girdi?"

Okul arazisine izinsiz girmek bir şeydi, ama birinin özel mülküne izinsiz girmek başka bir şeydi.

"Biz antrenman yaparken bahçıvan ekibim gelip gitmişti. Onlarla birlikte içeri sızmış olmalı." Asher'ın çenesi sıkıldı. "Onun gibi insanlar lanet olası akbabalar gibidir, bulabilecekleri her türlü artığı koklayarak ararlar."

Sempati duygusu daha da derinleşti. "Böyle kamuoyunun gözü önünde olmak korkunç olmalı."

Vincent da bir dereceye kadar aynı şeyle uğraşıyordu, ama hiçbir sporcu Asher kadar manşetlere çıkmıyordu. Karşılaştığı inceleme ve mahremiyet ihlalleri bambaşka bir boyuttaydı.

"Sadece benim peşimde olsalardı başa çıkabilirdim. Neye bulaştığımı biliyorum," dedi Asher. "Ama sen de bu karmaşaya bulaşıyorsun ve bu hiç de iyi değil."

Sözleri damarlarımda zonkladı ve onları rahatsız edici bir sıcaklıkla doldurdu. "Oh. Ben..." Bir saniye tereddüt ettim, sonra kendimi topladım. "Benim için endişelenmene gerek yok. Ben büyük bir kızım. Formda olmayan bir paparazziyle başa çıkabilirim."

Bu sözler dudaklarında küçük bir gülümseme oluşturdu. "Maraton koşmuş gibi nefes nefese kalan kişi diyor bunu."

"Bana bir rahat ver. Öyle koşmayalı yıllar oldu." Jöle gibi bacaklarım, kardiyo egzersizlerine uzun süredir ara verdiğimi doğruluyordu.

Gülümseme izi kayboldu. "Kahretsin. Koşmanın ne kadar zor olduğunu unutmuşum. Kronik ağrı için iyi değil, değil mi?"

Damarlarımdaki sıcaklık bal gibi eridi. Kahretsin, *her şey* eridi. Bu gidişle, beni spatula ile garaj yolundan kazımak zorunda kalacaklardı. "Kronik ağrıyı mı araştırdın?"

Asher'ın elmacık kemikleri donuk kırmızı bir renge büründü. "Sadece meraktan," dedi. "Bu konuda pek bir şey bilmiyordum, bu yüzden temel bilgileri öğrenmem gerektiğini düşündüm. Tabii ki."

"Elbette."

Bir insanın kalbi bu kadar hızlı atması normal miydi? Birkaç hafta önce yıllık kontrolüm vardı. Doktor her şeyin normal göründüğünü söyledi, ama göğsümde garip *bir şeyler* olduğu için ikinci bir görüş almam gerektiğini söyledi.

Asher'ın gözlerinde, çözemediğim bir dizi duygu parladı. "Banyo yapmak ister misin?"

Konunun aniden değişmesi o kadar absürt bir durumdu ki, beni normale döndürdü. "Anlamadım?"

"Banyo. İltihaplanma için. Özellikle yoğun bir antrenmandan sonra banyo yaparım. İyileşmeye yardımcı olur."

"İltihaplanma. Tabii." *Elbette onunla birlikte banyo yapmak isteyip istemediğini sormuyordu, aptal.* "Sorun değil. Evde yapabilirim."

Ama banyo yapmak kulağa harika geliyordu ve öğleden sonraki trafiği hesaba katarsak evim en az bir saat uzaklıktaydı.

Kalan adrenalin vücudumdan çekildi. Garaj yoluna uzanıp güneşin kavurduğu taşların ağırlarımı almasını istedim.

"Emin misin? Bir sürü misafir banyom var. Önemli değil." Asher'ın kaşlarını çatması, enerjindeki düşüşü fark ettiğini gösteriyordu. "Bu saatte trafik kabus gibidir. Kendini iyi hissetmiyorsan, Piccadilly'de sıkışıp kalırken durumun daha da kötüleşmesini istemem."

Hayır. Stajyerin evinde banyo yapmak benim için çok tuhaf olurdu, özellikle de söz konusu stajyer Asher Donovan ise.

Onun teklifini kesinlikle, kesinlikle, yüzde 100 kabul *etmemeliyim*.

Ama çok yorgundum, vücudum ağrıyordu ve hemen oturmazsam, onun önünde ikinci kez bayılabılırdım ve *bu* çok utanç verici olmaz mıydı?

"Ben..." *Yapma. Dayan. Eve gidene kadar bekle.* "Tamam. Sakıncası yoksa."

BÖLÜM 11

SCARLETT

Bu, hayatımın en iyi kötü kararıydı.

Mermer küvete daha derin battım, buradaki suyun bir tür sihir içerdiğinden emindim. Sıcak banyolar her zaman ağrılarımı dindirirdi, ama evdeki banyolar hiç bu kadar hızlı ve etkili olmamıştı.

Buraya geleli sadece—telefonuma baktım—yedi dakika olmuştu ve kendimi şimdiden yeni bir insan gibi hissediyordum.

Belki Asher, banyo suyunu gizli bir Fransız dağ köyünden ithal ediyor ve musluklardan akıtmadan önce bakire rahibeler tarafından kutsatıyordu. Ya da belki onun Epsom tuzları benimkinden daha kaliteliydi.

Her ne olursa olsun, şikayet etmiyordum.

Başımı yastıklı koltuğa yasladım ve gözlerimi kapattım. Su fiskiyeleri, gizli hoparlörlerden gelen klasik müzik, lavanta ve papatya kokusu... Dairemin küçük küveti ve yan dairedeki bir dargın bir barışık çiftin çığlıkları sanki çok uzaklardaymış gibi geliyordu.

Asher'ın evinde banyo yapmak tuhaf olsa da umurumda değildi. Bu küvette sonsuza kadar kalabilirdim.

Scarlett DuBois: Epsom tuzları ve jakuzi küveti için inançlarını satan kadın.

Tabii ki yaptım. Ve buna değdi.

Mevcut durumumun tek dezavantajı, dikkatimi dağıtan şeylerin olmamasıydı. Dikkatimi dağıtan şeylerin olmaması, düşünmek için daha fazla zamanım olduğu anlamına geliyordu. Düşünmek için daha fazla zamanım olması,

düşüncelerimin kaçınılmaz olarak belirli bir futbolcuya kayması anlamına geliyordu. Onları dizginlemeye çalışmak, acemi birinin vahşi bir aygırı dizginlemeye çalışması gibiydi — faydasızdı.

Kronik ağrı mı araştırdın?

Sadece meraktan, hepsi bu.

Küçük kanatlar vücudumda yeniden canlanmaya başladı.

Asher'ın bir ayda benim için yaptıkları, kazadan sonraki bir yıl boyunca eski erkek arkadaşımın yaptıklarından daha fazlaydı.

Oldukça üzücü.

Su soğuyana kadar küvette kaldım. Sonra, kabarık bir misafir bornozu ve terliklerimi giyip koridora çıktım. Asher, ben banyodayken çim lekeli giysilerimi yıkamayı teklif etmişti, bu yüzden çıkmadan önce onları almam gerekiyordu.

Saat geç olmuştu ve zaten misafirliğimi uzatmıştım.

Yine de, evinin özel kanadında dolaşarak zaman geçirdim. Onu gözetlemek istemiyordum, ama Asher'ın kişisel hayatına dair küçük ipuçları beni büyülemişti.

Ana süitin dışındaki fotoğraf duvarının önünde durdum (aralık kapı, buranın misafir odası değil, yatak odası olduğunu gösteren yeterince kişisel eşya ortaya çıkarmıştı). Fotoğraflar kronolojik sırayla dizilmişti ve sevimli bir bebekten yetişkin bir süperstara kadar olan hayatını belgeliyordu.

Doğum günü şapkası takmış ve çikolata lekeli bir gülümsemeyle poz veren küçük Asher'ın fotoğrafına bakınca dudaklarım kıvrıldı. Birkaç fotoğraf aşağıda, biraz daha büyük olan Asher, Holchester United forması giymiş ve aynı gülümsemeyle (çikolata lekesi olmasa da) poz vermişti. Yanında, bir elini omzuna koymuş, sert bakışlı yaşlı bir adam duruyordu. Asher'ın babası olmalıydı, çünkü gözleri ve kemik yapısı tamamen aynıydı.

"Beşinci doğum günüm." Asher'ın sesi, sevimli fotoğraflardan dikkatimi dağıttı. Yatak odasından çıktı ve galeriye doğru başını salladı. "Babam bana ilk Holchester formamı hediye etti ve ben de çok heyecanlandım, hemen giydim. Annemin öfkesine rağmen, öğleden sonrasını futbol oynayarak geçirdik."

Boynum ve kulaklarım ısındı. "Özür dilerim. Meraklı davranmak istemedim."

"Önemli değil. İnsanların fotoğrafları görmesini istemeseydim, onları buraya koymazdım." Asher omuz silkti. Ben banyo yaparken duş almış olmalıydı. Saçları nemliydi ve spor kıyafetlerini gri bir tişört ve şortla değiştirmişti.

"Fotoğraflar çok sevimli. Sanırım baban Holchester'ın büyük bir hayranı?"

"Die hard," diye onayladı. "Holchester'da büyüdüm ve çocukken beni her iç saha maçına götürdü. Bazı deplasman maçlarına da. Onlarla sözleşme imzaladığımda çok sevinmişti. Hatta ondan önce Man U'da oynadığım için beni affetmişti."

"Peki Blackcastle? O ne düşünüyor?" diye sordum. Holchester taraftarları Man U'yu sevmezdi, ama Blackcastle daha da kötüydü. Holchester'ın bir numaralı rakibiydi.

"O kadar heyecanlı değil." Asher'ın sesi neredeyse tarafsızdı, ama ifadesindeki sertlik, hikayenin daha fazlası olduğunu gösteriyordu.

Merakımı bastırdım. Eğer anlatmak isterse, anlatırdı.

Bunun yerine, bir süredir kafamı kurcalayan başka bir soruya geçtim. "Neden transfer oldun? Holchester'da çok iyi gidiyordun."

"İki yüz elli milyon pound çok büyük bir para." "Öyle, ama bence tek neden bu değil."

"Neden olmasın?"

"Sen bana sadece maaş için bir şey yapacak biri gibi gelmiyorsun." Tüm gösterişine rağmen, Asher bu spora karşı dürüst ve somut bir saygı duyuyordu. Bu, antrenmanlarında, röportajlarında, sadece kendisiyle değil, diğer futbol yıldızlarının da yer aldığı hatıra koleksiyonunda da ortaya çıkıyordu.

Böyle oyuncular, sadece paraya dayalı büyük kararlar almazlar. Ayrıca, transferden önce de zaten akıl almaz derecede zengindi.

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "DuBois benim karakterim hakkında güzel bir şey mi söylüyor? Biri cehennemin sıcaklığını kontrol etsin."

"Ben kardeşim değilim." Vincent'la hiçbir ilgisi olmayan nedenlerden dolayı Asher'a karşı önyargılıydım, ama birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça, o ilk düşmanlığı sürdürmek gittikçe zorlaşıyordu.

"Hayır." Asher'ın bakışları, normalden biraz daha uzun süre benimkilerle buluştu. "Kesinlikle değilsin."

Sözleri aramızda yumuşakça süzüldü. Tenim titremeye başladı ve bir saat önce aynı evde, *onun* evinde çıplak olduğumuz gerçeğinin farkına vardım. Ben küvette, o duşta.

Bu kadar samimi hissettirmemeliydi. Ama hissettirdi.

Asher'ın ağzı açıldı. Göğsümde bir heyecan dalgası yayıldı, ama o konuşmadan, bir gök gürültüsü evi sarsdı. Ardından, yağmurun yağdığına dair şüpheye yer bırakmayan bir ses geldi ve dikkatimi koridorun sonundaki pencereye çekti.

Bu olaya – her neyse – o kadar kapılmışım ki, güzel bir yaz öğleden sonrasından ani bir sağanak yağmura geçişi fark etmemiştim.

"Kahretsin," dedi Asher. Önceki anımız, dikkatimizin dağılması ve yavaş yavaş kendimize gelmemizle birlikte yok olmuştu. En azından, bu benim için geçerliydi; onun ne düşündüğünü bilmiyordum. "Yağmur daha da şiddetlenmeden seni eve götürmeliyiz. Earl'ü arayıp çamaşırlarını kontrol edeceğim. Bitmiş olmalı."

Sadece bornoz giydiğimi unutmuştum.

Yanaklarım kızardı. Yine de onu çamaşır odasına kadar takip ettim, giysilerim hala kurutucuda dönüyordu.

"Dört dakika kaldı," dedi Asher. Gözlerimden kaçınıyor gibi görünüyordu, ama bu benim paranoyamdan kaynaklanıyor olabilir. "Çok uzun sürmez. Seni buradan hemen çıkaracağız..."

İkimizin telefonundan da tiz bir alarm sesi geldi.

Günün teması kesintiler gibi görünüyordu. Önce paparazzi, sonra gök gürültüsü, şimdi de bu.

Ancak, eşlik eden acil durum mesajını okuduğumda, sinirim kısa sürede endişeye dönüştü.

Bu bölge için saat 8:00 BST'ye kadar ani sel uyarısı geçerlidir. Bu tehlikeli ve hayati tehlike arz eden bir durumdur. Selden etkilenen veya tahliye emri verilen bir bölgeden kaçmıyorsanız seyahat etmeye çalışmayın.

BST saatiyle sabah 8:00. Bu, yarın *sabah* demekti, yani... Asher ve ben başımızı kaldırıp dehşetle birbirimize baktık. Bu da, geceyi burada geçireceğim anlamına geliyordu.

BÖLÜM 12

ASHER

Bu bir kabustu.

Meteoroloji Ofisi bugün şiddetli fırtına olabileceği konusunda uyarıda bulunmuştu, ama sabah ve öğleden sonra hava o kadar güzeldi ki, onların endişelerini önemsemedim.

Şimdi, birdenbire, birlikte olmak istemediğim ya da *istememem gereken* tek kişiyle kapana kısılmıştım.

Sonunda bornozunu çıkarıp yeni kurulan giysilerini giyen Scarlett'e baktım.

Tanrıya şükür. Bornoz, en azından dikkatimi dağıtıyordu, ki bu çok sinir bozucuydu çünkü *benim* lanet olası misafir bornozumdu.

Kendime not: Gelecekte benzer durumlar için daha fazla tam kapama bornoz satın al. Tercihen boyunlu ve o kadar çok katmanlı ki, altında insan vücudu mu yoksa beton blok mu olduğu anlaşılmayacak şekilde.

Kesinlikle dansçının sonsuz bacaklarını veya dekolte gölgesini ortaya çıkaran hiçbir şey olmamalı. Kilometrelerce pürüzsüz cildi ortaya çıkaran veya hayal gücünü kışkırtan hiçbir şey olmamalı.

"Kesinlikle olmaz. Reddediyorum," dedi, kollarını kavuşturarak. "O hariç her şey olabilir."

Nabzım hızla atmaya başladı, ama sonra onun benim film seçimimden bahsettiğini, yüzümden okuduğu hain düşüncelerden değil, anladım.

"Bu bir film. Gerçek değil." Göğsümdeki rahatlamayı gizlemek için alaycı bir gülümseme attım.

Acil hava durumu uyarısını almamızın üzerinden saatler geçmişti ve fırtına dinmeye niyetli değildi. Yapacak başka bir şey olmadığı için, popcorn alıp sinemaya yerleştik ve film seçimini sırayla yapmaya karar verdik.

Scarlett ilk filmi seçti, Vegas'taki bir mafya patronuna yakalanan üniversiteli kızların nadir bir elmas kolyeyi çalmak zorunda kaldıkları bir soygun komedisi. Normalde sevdiğim türden bir film değildi ama şikayet etmedim ve film oldukça iyi çıktı.

O zaman, anlaşmanın kendi kısmını yerine getirmemesi biraz haksızlık gibi geldi. "Bu bir korku filmi," dedi. "Korku filmi izlemem."

"Çok mu korkarsın?"

"Aslında evet. Korku filmleri bana kabuslar görmeme neden oluyor ve sabahın üçünde evi çığlıklarla uyandırmamı istemiyorsan, başka bir türe geçmemizi öneririm."

"Hadi ama. O kadar da kötü değil. Bu Japonca orijinal versiyonu bile değil."

Japon versiyonları her zaman Amerikan versiyonlarından on kat daha korkutucuydu. Bu evrensel bir gerçektir.

"*Scream*'i bile izleyemedim, o da bir hiciv filmiydi." Scarlett yüzünü buruşturdu. "Hayır, teşekkürler. Lütfen başka bir film seç."

"Bu anlaşmamızın bir parçası değil." "Lütfen?"

"Bana kirpiklerini kırpma. İşe yaramayacak." Kaşlarımı kaldırdım. "Hadi ama. Korkularınla yüzleşip onları yenmek ne oldu?"

"Bunu yapacağımı hiç söylemedim. Korkularımı dolaba kilitleyip yokmuş gibi davranmaktan gayet memnunum."

"Ah, inkâr. Hayatı yaşamak için en iyi yol."

"Bunu bir tişörte yaz ve bana Mısır de."

Onun beklenmedik kelime oyununa göğsümden kahkaha patladı. Bunu daha önce de duymuştum, ama ondan duyunca daha güzel gelmişti.

Ondan gelen *her şey* daha güzeldi.

O koltuğunda hareket ederken dizleri benimkine değdi. Gülümsemem kayboldu ve bacağımı çekmemek için tüm irademi kullanmam gerekti.

Son birkaç haftadır işleri profesyonelce yürütmekte oldukça başarılıydım

(planlanmamış planlanmamış yol dışında
yerine yerine yol Pazar günü). Ara sıra

ara sıra flörtöz sözler ağzından kaçıyordu, ama bunlar zararsızdı.

Ancak, stüdyoda olduğumuzda profesyonel davranmak daha kolaydı. Karanlık, özel bir sinema salonunda yan yana oturduğumuzda ise bu çok daha zordu.

Her hareketimizde birbirimize dokunma riski vardı. Bu hafif dokunuşların beklentisi, bir korku filmindeki ani korkutmalardan daha stresliydi. Ayrıca, misafir şampuanım *olan* şampuanının hafif hindistan cevizi kokusu saatler sonra bile kalıyordu. Bu koku, yüzümü ve ellerimi saçlarına gömmek istememe neden oluyordu, ki bu son derece profesyonelce olmayan bir davranış olurdu.

Kendime ikinci not: Misafir tuvalet malzemelerini kokusuz ürünlerle yenile. Ya da daha iyisi, Lynx ile. Babam ben doğduğumdan beri sadece Lynx kullanıyordu ve bu, çekiciliği öldüren en büyük faktördü.

Babası gibi kokan birini kim öpmek ister ki? Kimse. "Bir anlaşma yapalım," dedim. "Sen bunu benimle izle, ben de Gecenin geri kalanında istediğin kadar soygun komedisi izleyebilirsin."

"İyi denemeydi. Film bittiğinde yatma vakti gelmiş olacak." Scarlett başını salladı. "Anlaşma yok."

Kahretsin. Bunu görmezden gelmesini umuyordum.

"Peki. Mutfaktan sana fıstıklı dondurma getireyim." "Fıstıklı dondurman yok. Kontrol ettim."

"Ne zaman... Boş ver." Aklımda diğer seçenekleri gözden geçirdim. "Tamam. Bu gece filmi benimle birlikte izlersen, gelecekte istediğin bir iyilik için sana izin vereceğim. İstediyin herhangi bir iyilik." Elimi uzattım. "Küçük parmak sözü."

Scarlett gözlerini devirdi. "Ne yaşındayız, sekiz mi?"

Ama bunu düşünüyordu. Kaşlarının arasındaki kırışıklık ve sol tarafa bakışından bunu anlayabiliyordum.

Sola bakması, bir şeyi düşündüğü anlamına geliyordu. Sağa bakması, yalan söylediği anlamına geliyordu. Sadece bir ay sonra onu bu kadar iyi okuyabilmem endişe vericiydi.

"Her türlü iyilik mi?"

Zafer dolu bir gülümsemeyi zorla bastırdım. "Yasadışı olmadığı sürece her türlü iyilik." Bir an durdum. "Şey, ne yapacağına bağlı olarak, yasadışı olsa bile ikna edilebilirim."

"Ahlak anlayışını bilmek güzel, Donovan." Scarlett kol dayanağına parmaklarıyla hafifçe vurduktan sonra küçük parmağını benimkine doladı. "Bir anlaşma yaptık"

anlaştık."

Gelecekte ona yapmam gereken her türlü iyilik, önümüzdeki doksan beş dakika boyunca her küçük şeye aşırı tepki vermesini izlemenin eğlencesi için değerdi.

"Aman Tanrım." Scarlett parmaklarının arasından gözlerini kocaman açarak baktı. Ekranda, korkmuş ama kararlı görünen ev hanımı merdivenleri yavaşça çıkıyordu, ayaklarının altında ahşap tehditkar bir şekilde gıcırdıyordu. "*Neden* tavan arasına çıkıyor? Hiç mantıklı değil! Evimde garip sesler duysam, yapacağım son şey tek başıma araştırmak olurdu."

"Belki de o senden daha cesurdur."

"Yani daha aptal demek istiyorsun."

"Her cesur davranış, başarılı olana kadar aptalca görünür." "Sen... *aaah!*"

Sahnenin uğursuz müziği crescendo yapıyordu. Scarlett çığlık attı ve bana atladı, yüzünü omzuma gömdü ve kolumu o kadar sıkı tuttu ki kan dolaşımımın kesildiğini sandım.

"Ne oldu? Öldü mü? *Neler oluyor?*"

Onun boğuk paniği benim kahkahalarımınla boğuldu. Kendimi tutamadım. Scarlett genellikle o kadar çekingen ve kendinden emin biriydi ki, onu ucuz bir korku filmi yüzünden çıldırırken görmek, bir maçı kazanmaktan neredeyse daha iyiydi.

Neredeyse.

Müzik sakinleşince ve tavan arasında ürkütücü eski bir sandık dışında hiçbir şey olmadığı ortaya çıkınca, Scarlett başını kaldırıp bana öfkeyle baktı.

"Gülmeyi kes."

"Senin çığlığın," diye boğuk bir sesle söyledim, omuzlarım titriyordu.

"Kaydetmeliydim. Paha biçilemezdi."

O da intikam almak için kolumu itti, ama ben bunu neredeyse hissetmedim. Görünüşe göre, eğlence acıya karşı en iyi yalıtkanmış.

"Sen berbat bir ev sahibisin," diye homurdandı. "Kibar ev sahipleri böyle yapmaz... *Aaaahhhhhh!*"

Bu sefer, ekranda bir korkutucu sahne *vardı*. Scarlett yüzünü yine omzuma gömdü ve kahkaham tam anlamıyla kahkaha patlamasına dönüştü.

Filmin geri kalanını benim yanımda geçirdi, sesler sakin olduğunda ara sıra dışarı bakıyor, sesler yükseldiğinde ise gövdemizi kalkan olarak kullanıyordu.

"Bu, film izlemek sayılmaz," dedim. "O zaman sesli kitap dinlesen daha iyi olur."

Sözlerime rağmen, umurumda değildi. Elleri tenime sıcak geliyordu ve bana sarılmasını seviyordum.

Kapanış jeneriği akmaya başladığında "Bitti mi?" diye sordu.

"Evet, korkak. Artık saklandığın yerden çıkabilirsin. Saklandığın yer derken, koltuk ile sırtım arasındaki alanı kastediyorum."

Scarlett, büyük bir haysiyetle, ya da dağınık saçları ve kızarmış yanaklarıyla toplayabildiği kadar haysiyetle benden ayrıldı.

"Harika." Üstünü düzeltti ve bir kez daha zarif bir zarafet örneği oldu. "Bunu kimseye anlatırsan, ben de..."

"Biraz daha çılgılık atmak mı?" diye sırıttım. Bu noktada, onun bakışlarına karşı bağıışıklık kazanmıştım. "Korku filmlerinde korkak olduğunu söylerken şaka yapmıyordun. Sanırım hiç ürkütücü balelerde rol almadın."

"Aslında, bir sezon boyunca *The Cage*'de rol aldım, ama o farklı."

The Cage'in ne olduğunu bilmiyordum, ama kulağa oldukça rahatsız edici geliyordu.

"En sevdiğin bale hangisiydi?" diye sordum.

Geç olmuştu, film bitmişti ve yatmaya gitmemiz gerekiyordu - ayrı ayrı. Bu akıllıca bir hareket olurdu.

Ne yazık ki, Scarlett söz konusu olduğunda, kararlarım ve *akıllılık* aynı cümlede yer almıyordu. Beynim, aptalca bir şey yapmadan önce gitmem için bana bağıırıyordu, ama ben henüz iyi geceler demeye hazır değildim.

Ayrıca, onu tutup öpmüyordum ki. Onunla dostça bir sohbet ediyordum. Ne zararı olabilirdi ki?

"En sevdiğim bale." Kaşları yine çatıldı. "Bu zor bir soru. Koreografi açısından muhtemelen *Petite Mort*. Klasik bale açısından ise *Giselle*. Annem beni ilk kez bu gösteriye götürmüştü, bu yüzden sanırım benim için duygusal bir değeri var."

"Küçüklüğünden beri profesyonel dansçı olmak istediğini biliyor muydun?"

"Evet." Scarlett'in yüzü yumuşadı. "Annem beni dört yaşındayken balerinlik hazırlık derslerine yazdırdı. Bazı sınıf arkadaşlarım zorla oraya gönderilmişti, ama ben her hafta dersleri iple çekiyordum. Bilemiyorum... Bu kadar düzenli bir şeyin parçası olmak hoştu. Belirsizlik çok fazla olduğunda endişelenirim. Ayrıca..." Küçük bir gülümseme belirdi. "Kostümler çok güzeldi."

O gülümseme, gece bir hırsızın kasaya girer gibi içime sızmamalıydı.

Tehlikeli, diye fısıldadı bir ses. *Uzak dur.*

"Ben de bu konuda iyiydim, bu da yardımcı oldu. Sanırım beni sevmeyen bir şeyi sevmek için fazla gururluyum." Scarlett küçük bir kahkaha attı.

Gülümsemesi bir hırsızsa, kahkahası da lanet olası bir hırsızdı, çünkü eminim ki az önce kalbimin bir parçasını benden çalmıştı.

Dramatik olmayı bırak. Kimse bir şey çalmadı. Sadece bir kahkaha. Unut gitsin.

Ama bu sadece bir kahkaha değildi. Bu, bana ilk kez içini açtığı andı. Elbette, çocukluktaki dans dersleri tam olarak derin, karanlık sırlar sayılmazdı, ama yine de *bir şeydi*.

O gardını indiriyordu ve ben bunu mahvetmek için bir şey yaparsam yazıklar olsun bana.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Ne zaman futbolcu olmak istediğini anladın?"

"Muhtemelen balerin olmak istediğini anladığın zamanla aynı zamandır." Koltuğuma daha da yerleşerek oturdum. "Daha önce sana, babamın bana ilk Holchester formamı beş yaşımıdayken aldığını söylemiştim, ama o beni daha anne karnındayken hazırlamaya başlamıştı. Annem, müzik yerine, maç sonrası en sevdiği analizleri bana dinlettiğini söylemişti. Sanırım babam, anne karnındaki benim tüm bu stratejileri özümsememi ve Premier Lig'e hazır olarak doğmamı umuyordu."

Scarlett yine güldü. "Annen buna bayılmış olmalı."

"Oh, hamileliği boyunca babamın yanında 'futbol' kelimesini ağzına bile almaması için bir hafta boyunca ona müsaade etti, sonra da Holchester'la ilgili tüm hatıralarını atmakla tehdit etti." Annemin öfkesini ve babamın itirazlarını hayal ederek gülümsedim. "Babam onun blöfünü görmeyecek kadar aptal değildi, ama topu tekmeleyebilecek yaşa geldiğim anda her şey belli olmuştu. Geleceğim belirlenmişti."

Bu bir dereceye kadar abartılıydı. Kimse profesyonel futbol kariyerini garanti edemezdi. Aynı derecede çok çalışan ama büyük liglere yaklaşamayan hevesli oyuncular vardı. Şans ve zamanlama önemliydi.

Ben ikisinden de faydalanmışım. Teddy ise faydalanamamıştı.

Boğazıma bir taş takılmıştı. Kendimi zorlayarak yuttum. Şimdi geçmişe takılmanın sırası değildi.

"Futbola başlamamış olsaydın ne olmak isterdin?" diye sordu Scarlett, farkında olmadan beni *"eğer"lerin* denizinde boğulmadan önce bir can simidi atmıştı.

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "Futbol, şimdiye kadar iyi olduğum tek şey."

Okulu hiç sevmezdim. Derslerde futbol hayalleri kurarak geçirirdim, muhtemelen bu yüzden notlarım çok kötüydü. Öğretmenlerim benimle ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Çoğu sonunda pes etti, bazıları ise bir sonraki Beckham veya Armstrong olacağımı söylediğimde açıkça güldüler.

Onlara yanıldıklarını kanıtladım, ama içimdeki küçük bir parça onların sözlerini unutamadı. Onların küçümsemeleri ruhuma derin izler bıraktı, bana kin beslememi sağladı, ama aynı zamanda onların doğruyu söylediği korkusuyla beni acı çekmeye de mahkum etti.

Sadece şanslı olduğum için bulunduğum yerdeydim ve bu şans her an elimden alınabilirdi.

"Belki de yarış arabası sürücüsü olurdum," diye ekledim. "Ya da başka bir spor dalında."

Bu bir yalandı. Başka bir spor dalı yoktu. Sadece futbol vardı. Ancak bunu itiraf etmek çok üzücüydü, bu yüzden bir şey uydurdum.

"O olmazsa, köpek sörf eğitmeni ya da profesyonel kucaklayıcı gibi çılgın bir şey yapardım."

"Profesyonel kucaklayıcı diye bir şey yok."

"Kesinlikle var. Google'da ara." Telefonumu havada salladım. "Övünmek için söylemiyorum ama sarılmada çok iyiyimdir. Gösteririm."

Scarlett gözlerini devirdi, ama yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

"Hayır, teşekkürler."

Sözüne inanacağım."

Rahat bir sessizliğe büründük. Scarlett, saklamaya çalıştığı esnemelerine rağmen, benim kadar kalmak istiyor gibiydi.

Suçluluk duygusu omuzlarımı ağırlaştırıyordu. Onu daha önce oynamaya zorlamamalıydım. Yoğun egzersizin kronik ağrı semptomlarını şiddetlendirebileceğini okumuştum, ama hava çok güzeldi ve ben düşünmemiştim. Onun kendini çok fazla bırakmasını izlemekten keyif almıştım ve dansçıların zarafetiyle hareket ediyordu, bu da eğitimsiz bir göze bile belliydi.

"Tekrar dans etmek ister misin?" diye sordum. "Eğer fırsatın olursa."

Scarlett bir saniye durakladıktan sonra başını salladı. "Benim ne istediğim önemli değil," dedi, yüzünde hiçbir duygu yoktu. "Yapamam. Ameliyatlar, fizik tedavi, ne ararsan var. Şimdi çok daha iyiyim, ama kalça yaralanmalarım nedeniyle hareket kabiliyetimi ve esnekliğimi büyük ölçüde kaybettim. Eskisi gibi performans gösteremeyeceğim."

"Ama dans etmeyi özlüyorsun," dedim nazikçe.

Cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oldu. "Evet." Bu kelime, bir dünya dolusu özlemi içeriyordu. "Özlüyorum."

Göğsümde bir duygu yumağı oluştu. Bir gün uyanıp futbol oynama yeteneğimi kaybettiğimi hayal edemiyordum. Kariyerinin sonu, hiç beklenmedik olduğu için daha da yıkıcıydı. Bana kazayı anlattıktan sonra kazayı araştırmıştım. Diğer araba onlara çarptığında bir gösteriye gidiyorlardı.

Evren çok acımasız olabiliyordu ve onun gözlerindeki hüznü görmekten nefret ediyordum.

"Tüm danslar Royal Opera House veya Westbury'de olmak zorunda değil." Westbury'den bahsettiğimde irkildiğini sandım, ama belki de hayal etmiştim. "Bunu eğlence için yapabilir misin? Belki fiziksel olarak daha az yorucu roller vardır."

"Bilmiyorum. Denemedim." Scarlett'in kısa cevabı, konuşmayı bir an önce bitirmek istediğini gösteriyordu.

Onu fazla zorlamak ya da yargılamak istemedim, ama kazadan beri dans etmeyi denememiş olmasına şaşırılmamak elde değildi.

O dünyayı geride bırakmış olsaydı anlayabilirdim, ama hala bale öğretmeye devam ediyordu ve kendisi de özlediğini söylemişti.

"RAB personelinin gösterisi denemek için iyi bir fırsat gibi görünüyor." Konuyu dikkatlice açtım. "Risk düşük, seyirci tanıdık."

"Hayır."

Tek kelime. Kapıların kapanması için tek gereken buydu.

Scarlett'in yüzü kapandı, gözleri kısıldı ve ağzı inatçı bir çizgiye dönüştü. Daha önce sohbetimizi neşelendiren açıklık kayboldu ve yerine garip bir gerginlik kaldı.

Katılmama nedenleri beni ilgilendirmiyordu (ona ilk kez sorduğumda verdiği "çok meşgulüm" bahanesini kabul etmemiş olsam da. RAB'daki herkes meşguldü). Kazasının ardından yaşananlar haklı olarak hassas bir konuydu; onun yerinde olsaydım, meraklı davranmamdan dolayı bana çok kızardım.

Yine de, dans etmeyi tekrar gündeme getirdiğimde gözlerindeki özlem, zihnime kazınmıştı ve bunu unutamıyordum.

Korkularımı dolaba kilitleyip yokmuş gibi davranmaktan son derece mutluyum.

"Neden korkuyorsun, Scarlett?" Soru, sessiz ama kesin bir şekilde ağızımdan çıktı.

Onun en büyük engeli fiziksel sınırlamaları değildi; korkularıydı.

Korkularının kendisini kontrol etmesine izin veren birini tanıyordum. Ona ulaşamadım ve o korkularını mezara götürdü.

Uyanık kaldığım geceler, onu daha fazla zorlasaydım ne olurdu diye merak ederdim. Kendi başarı hayallerime kapılmak yerine daha çok çabalasaydım. Bir fark yaratır mıydı? Hâlâ hayatta olur muydu?

Bu pişmanlıklar, Scarlett sertleşse bile geri adım atmamı engelledi.

Bana kızgın olması umurumda değildi. Bir zamanlar değer verdiğim birini hayal kırıklığına uğratmıştım; bunu bir daha yapmayacaktım.

Scarlett en iyi arkadaşım, kız arkadaşım ya da ailem değildi, ama ona değer verdiğimi bilmek için bir etikete ihtiyacım yoktu.

Sorumdan sonra bana öfkeyle tepki vereceğini düşünmüştüm. Ama onun yüzündeki sert ifade yavaşça kayboldu ve omuzları çöktü, pes etmiş bir şekilde iç geçirdi. "Son sahneye çıktığımda, en iyi dönemimdeydim," dedi. "Bir sonraki büyük prima balerin. Basın bana böyle diyordu. Westbury'de *Kuşu Gölü'nün* açılışını yaptım ve büyük başarı elde ettim. Ayakta alkışlandım, eleştiriler çok iyiydi. Ama artık o dansçı değilim ve insanların beni olduğum gibi hatırlamasını istiyorum.

Sağlıklı. Yetenekli." Bir sonraki kelimedede sesi kırıldı. "Bütün."

"Saçmalık." Cevabım havada bir kırbaç gibi çınladı.

Scarlett irkildi, yüzünde şok ve kırgınlık karışımı bir ifade belirdi.

"Sen kırık değilsin, o yüzden bana 'bütün' saçmalığını anlatma," dedim. "Ve eminim ki balede genel nüfusun çoğunu hala geride bırakabilirsin, o yüzden bana yeteneksiz olduğunu söylemeye de kalkışma." Bir an durup sözlerimi tekrar ettim. "Tamam, belki 'geride bırakmak' doğru fiil değildi, ama ne demek istediğimi anladın."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Mesele şu ki, yaraların senin kim olduğunu belirlemez. Belki artık aynı dansçı değilsin, ama kim demiş ki öyle olmak zorundasın? Büyüme her zaman doğrusal değildir ve seni stüdyoda gördüm. Bence hala inanılmazsın."

Scarlett'in ağızı açıldı. Mini motivasyon konuşmam aramızda yankılanırken, gözleri fal taşı gibi açılmış, bana bakıyordu.

Konuşma yapmayı pek sevmezdim, ama bunu söylemem gerekiyordu. Bazen, önümüzde duran şeyi bize başkası göstermesi gerekir.

"Bu da nereden çıktı?" diye sordu. Sesinde tuhaf bir ton vardı, ama ne olduğunu tam olarak anlayamadım.

"Bu gerçek. Çok fazla aramama gerek kalmadı."

Scarlett ağzını kapattı, açtı, sonra tekrar kapattı. Konuşmadan önce tam bir dakika geçti. "Ya başarısız olursam? Beş yıl oldu. Pratik yapmadım ve daha önce *Lorena'yı* hiç oynamadım. Personel gösterisinin Kraliyet Opera balesi ile aynı olmadığını biliyorum, ama onlar benim meslektaşlarım. Öğrencilerim. Eğer batırırsam, sonrasında her gün onlarla yüzleşmek zorunda kalacağım ve bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

Konuşmasını bitirdiğinde, sözleri neredeyse duyulmaz hale gelmişti.

Göğsümde tanıdık olmayan, ham bir acı hissettim. Onun bu kadar umutsuz görünmesinden nefret ediyordum, ama nasıl hissettiğini anlıyordum.

Bale, futbol. Her ikisi de önceden belirlenmiş son kullanma tarihi olan kariyerler.

Teorik olarak ölene kadar işlerini sürdürebilen yazarlar veya avukatlar gibi değildik. Bir gün, ne kadar uğraşırsak uğraşalım, vücudumuzun hayallerimizi sürdürmek için gerekli performansı gösteremeyeceğini bilerek bu alanlara girmiştik.

Kariyerlerimiz kısa ama parlak geçti ve evrenin kaprislerine maruz kaldılar — tek bir kaza, tek bir talihsizlik her şeyi beklediğimizden daha erken sona erdirebilirdi.

Bunu fark ettim; Scarlett bunu yaşamıştı.

Belki de şimdi söyleyeceğim şeyle sınırı aşıyordum, ama bunu belirtmezsem arkadaşlık görevimi yerine getirmemiş olurum — ve o bu duyguyu karşılıklı olarak paylaşırsa da, onu arkadaşım olarak görüyordum.

"Bence kendinden beklediğinden daha fazlasını yapabilirsin," dedim. "Ama günün sonunda, kendine şunu sormalısın: Denemek ve başarısız olmak mı, yoksa hiç denememek mi daha çok pişmanlık duyarsın?"

BÖLÜM 13

SCARLETT

Dışarıda fırtına devam ediyordu. Yağmur pencerelere vuruyordu ve her dakika bir şimşek çakması tavandaki gölgeleri kaçıyordu.

Beyaz gürültü rüyası gibiydi. İnsanlar bu tür bir yatma ortamı için para ödüyorlardı, ama ben gözümü bile kırpmadan uyuyamıyordum.

Bunun yerine, iki saattir yatakta uzanmış, günün olaylarını sonsuz bir döngüde tekrar tekrar yaşıyordum.

Asher'ın vücudunun benim üzerimdeki
ağırlığı. Paparazzilerin peşinde
koşuşturma.

Geceyi orada geçirmem gerektiğini anladığımız an.

Ve en önemlisi, tiyatroda yaptığımız konuşma, ki bu konuşma benim gömmek istediğim güvensizlikleri ortaya çıkarmıştı.

Onları Asher'a yüklemek istememiştim. En derin (ve en sık) korkularımı her zaman içimde saklamıştım, Vincent ve Carina'dan bile gizlemiştim. Çünkü sahneye çıkmayı reddetmekten daha sık ne olabilirdi ki, sanki eski şöhretine umutsuzca tutunan bir eski yıldız gibi aptal gibi görünmekten korkarak?

Yine de Asher'da bana güvenmemi *sağlayan* bir şey vardı. Hiç yargılamadan dinlemişti ve bir sporcu olarak, dansçı olmayan birinin anlayabileceği kadar benim ikilemimi anlıyordu.

Beni bu kadar zorladığı için ona daha çok kızgın olmam gerekirdi, ama belki de haklıydı. Denemek ve başarısız olmak, hiç denememekten daha mı iyiydi? Yirmi, kırk,

altmış yıl sonra, ikinci bir şansım varken onu değerdendirmediğim için pişman olur muydum?

Ugh. Gece geç saatlerde yaşanan varoluşsal krizler en kötüsüydu.

Gözlerimi kapattım ve odada yankılanan gök gürültüsünü dinledim. Günün yorgunluğuyla bedenim bitkin düşmüştü, ama zihnim tamamen uyanıktı.

Asher, aramızda birçok boş misafir odası olmasına rağmen, beni koridorun sonunda, odasından olabildiğince uzağa yerleştirmişti.

Rahatlamalı mıydım, yoksa kırılmalı mıydım, bilemedim. Odasına girip onu tecavüz edeceğimi mi düşünüyordu? Ya da, çok yakın olursam ne yapacağını *bilemediğinden* mi endişeleniyordu?

Ya da... beni dinle... belki de bu rastgele bir atamaydı ve sen fazla düşünüyorsun. Her şey seninle ilgili değil, Scarlett.

Tamam. İçimdeki ses beni bu noktaya getirdi. Asher Donovan'ın benden o kadar etkilendiğini, koridorun karşısında yatarsak kontrolünü kaybedeceğini düşünmek, kibirin doruk noktasıydı.

Yine de, onu yatakta hayal ettiğimde içimde bir ateş parladı. Uyanık mıydı? Öyleyse, ne düşünüyordu? Boxer mı, tişört ve eşofman mı, yoksa hiçbir şey giymeden mi uyuyordu?

İnledim ve yüzümü yastığa gömdüm. Neden birdenbire onu çıplak hayal ediyordum? *Neyim vardı* benim?

Başka bir şeye odaklanmaya çalıştım. Ne yazık ki, dikkatimi çeken tek şey ne kadar acıktığımdı.

Midem öfkeyle guruldadı. "Kapa çeneni."

İkinci gurultu gök gürültüsünü bastırdı. Açıkçası, boğuk emrim açlık canavarlarını daha da kışkırtmaktan başka bir işe yaramamıştı.

Ah, boş ver.

Yorganımı bir kenara attım ve parmak uçlarımda koridora çıktım.

Saat neredeyse üç olmuştu, şeytanın saati, ve omurgamdan bir ürperti geçti. Ev, geceleri farklı bir varlığa dönüşüyordu, duvarlarında çarpık gölgeler dans ediyor ve sessizlik tehditkar bir ağırlık kazanıyordu.

Bir korku filminde, farkında olmadan korkunç bir ölüme doğru yürüyen, yatakta güvende ve sıcak kalması gereken masum bir başrol oyuncusu olarak rol aldığım hissini bir türlü atamadım.

Aptal Asher. Paranoyamı onun yüzünden suçladım. Kötü ruhların musallat olduğu bir kır evi hakkındaki hikayenin yatmadan önce izlemek için en iyi film olduğunu mu düşünüyordu?

Belki *de bu* yüzden uyuyamıyordum. Bilinçaltım beni olası kabuslardan koruyordu. Bunun A.D. ile hiçbir ilgisi yoktu.

Güvenilir mantramın yardımıyla aşağı kata indim ve oturma odasından geçtim.

Hayaletler yoktur. Hayaletler yoktur. Hayaletler yoktur...

Köşeyi döndüm ve aniden durdum. Mutfak kapısından soluk bir ışık sızıyordu, bu da bana içeride birinin ya da bir şeyin olduğunu fark ettirdi.

Sonunda korku filmlerindeki karakterlerin nasıl hissettiğini anladım, çünkü içgüdülerim kaçmamı haykırırken, morbid merakım beni ileriye itti.

Kötü kararlar verdikleri için eleştirdiğim tüm aptal karakterlerden özür dilerim. Meğer ben de kötü kararlar veren aptal bir karaktermişim.

Kapı aralığından içeriye baktım, kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. Uzun boylu, karanlık bir silüet açık buzdolabının yanında durmuş, elinde bir bıçak tutuyordu.

Kendimi

tutamadım.

Çığlık attım.

"Aaaahhh!!"

"Aaaahhh!!"

Silüet hızla döndü. Aynı anda attığımız çığlıklar sessizliği bozarken, elindeki bıçak yere düştü.

Düşünmedim. Sadece içeri daldım, yakındaki bir tavayı kaptım ve o şaşkınlığından kurtulmadan kafasına doğru savurdum.

Tam zamanında eğildi. Tekrar salladım, ama kolumu havada yakaladı ve ikimizi de yere devirdi.

İlk önce o fayanslara çarptı ve duyulabilir bir inilti çıkardı. Üstüne çöktüm ve tavayı başımın üzerine kaldırdım.

Bu noktada tamamen içgüdülerimle hareket ediyordum. Hareket etmeyi bırakırsam, korku beni ele geçirecekti ve bunun olmasına izin veremezdim. Birisi yaralanacaktı ve bu ben olmayacaktım. *Bugün olmaz, Şeytan.*

Tavayı aşağı sallamak üzereydim ki, tanıdık bir ses adrenalini bulutumu deldi.

"Scarlett, dur!" Bir dakika. Bu...

Gözlerimi kırpıtm, zihnindeki sis dağıldı ve keskin bir çene ile zümrüt yeşili gözler ortaya çıktı. "Asher?"

"Tabii ki," diye homurdandı. "Kim olduğumu *sandın*?"

"Seni hırsız sandım." Kalbim, bu yeni gelişmeye yetişmek için çabalarken hızla atmaya devam ediyordu.

"Neden öyle düşündün?" Asher, tavayı sıkıca tutan ellerime ihtiyatla baktı.

Aman Tanrım. Az kalsın Asher Donovan'ın yüzünü mutfak eşyalarıyla parçalayacaktım.

Yüzüm kızardı ve tavayı hızla yere bıraktım. "Aşağıya atıştırılmalık bir şeyler almaya indim ve mutfaktan ışık gördüm. Fark etmedim..."

"Benim de aynı fikre kapılabileceğimi mi?" diye bitirdi, sesi kuru bir tondaydı. Kızarıklık boynuma ve göğsüme yayıldı.

Aklım bir şekilde en mantıklı cevabı atlayıp doğrudan en kötü senaryoya atlamıştı.

Yerin açılıp beni yutmasını istedim. Cehenneme düşmek, ev sahibime cerrahi kalitede paslanmaz çelikle saldırmaktan daha kötü olamazdı.

"Dikkatli davranıyordum. Eğer sen bir hırsız olsaydın..." Sesi kesildi. *Durumu daha da kötüleştirme.* "Her neyse, özür dilerim." Utançtan yüzüm patlamadan önce bunu söylemeliyim. "Seni neredeyse öldürmek istememiştim."

"Özrün kabul edildi."

Onun yanıtındaki eğlenceli ton, içimi rahatlattı. İyi. *O kadar da* kızmamış.

Cinayet teşebbüsü suçlamasıyla tutuklanmak hafta sonumu ciddi şekilde mahvederdi.

Buzdolabının uğultusu aramıza sızdı. Ona vurmadan önce kapıyı kapatmamıştı ve soğuk hava dalgası kollarımda tüylerimi diken diken etti. Asher'ın vücudu tek sıcaklık kaynağıydı.

Gözlerim kendiliğinden aşağı kayd. Omuzlarına ve göğsüne oturan yumuşak yeşil bir tişört, çok sıkı değil ama altındaki sekizli karın kaslarını belli edecek kadar sıkıydı. Gözlerinin parlak, delici renginin aksine, tişört o kadar solmuştu ki neredeyse griye dönmüştü. Kavga sırasında tişört yukarı kaymış

tartışmamız sırasında yukarı kaymış ve eşofmanının bel kısmının üstünde bronzlaşmış bir deri şeridi ortaya çıkmıştı.

Demek uyurken bunu giyiyordu.

Çok sıradan ama aynı zamanda samimi bir görüntüydü, sanki farkında olmadan bana en özel yanını göstermiş gibi...

"Scarlett."

"Hmm?"

"Bakışlarını bölmek istemem ama lütfen kalkar mısın? Üzerimde olmanı çok seviyorum ama bu fayanslar rahatlık için tasarlanmamış."

O gece ikinci kez farkına vardığımda bakışlarım onun gözlerine kilitlendi.

Hâlâ onun üstüne oturuyordum.

Asher'ın gözleri neşeyle kırıştı, ben de göğsünden itip ayağa kalktım.

Kötü ruhları unut. Bu gece ölürsem, bunun suçlusu sadece kendim olacağım.

Burada, kendi kendine yaptığı aşağılanmanın kurbanı Scarlett DuBois yatıyor.

"Sana bakmıyordum," diye yalan söyledim, son çare olarak onurumun parçalarını etrafıma bir kalkan gibi sardım.

"Tabii, yağmur da ıslak değildir." Asher ayağa kalktı, sabahın üç çeyreğinde oldukça kendinde görünüyordu. Evrenin adil davranmadığının bir başka kanıtı.

"Sorun değil, sevgilim. Sana kızgın değilim."

"Bana 'canım' dememem gerektiğini söylememiş miydin?"

"Kendi mutfak eşyalarımın yüzümü neredeyse yeniden düzenlediğini düşünürsek, bu seferlik affedilebilirim."

O... tamam, haklıydı. "Bunu asla unutmayacaksın, değil mi?"

"Asla çok uzun bir süre." Yüzünde kötücül bir gülümseme belirdi. "Ancak, önümüzdeki elli yıl boyunca bu geceden sık sık bahsedileceğini tahmin ediyorum."

"Elli yıl sonra hala konuşuyor olacağımızı varsayman cesurca ve hatalı."

"Daha garip şeyler de oldu. Şanslıysan, yetmiş yıl bile olabilir."

Bir bakım evinde, kırışık, beyaz saçlı hallerimizin tartıştığını hayal ettim.

Bu görüntü beni olması gerektiği kadar tiksindirmede. Açık buzdolabı kapısından bir başka kutup havası esintisi dalgalandı.

Asher'ın bakışları yüzümden boynuma ve göğsüme kaydı. Gülümsemesi kayboldu ve omurgamdan elektriksel bir titreme geçti.

İkimiz de kapıyı kapatmak için kıpırdamadık.

Gerginlik, önceki neşeli havamızı yuttu ve birdenbire ne kadar az giyinmiş olduğumun farkına vardım.

Egzersiz kıyafetlerimle uyumak istememiştim, bu yüzden Asher bana kendi gömleklerinden birini ödünç vermişti. Vintage siyah tişört, uyluklarımın ortasına kadar geliyordu. Altında, en sevdiğim dantelli külotumu giymiştim, hepsi bu kadardı.

Sütyen giymemiştim.

Asher'ın dikkatli bakışları altında meme uçlarım acı verecek kadar sertleşti. Gözleri karardı ve bacaklarımın arasında karşılık veren bir nabız atmaya başladı.

Ben geçici ilişkiler yaşayan biri değildim. Denemiştim. Bana pek bir şey ifade etmediler, bu yüzden yıllar içinde vibratörümle yakın bir ilişki geliştirdim. Genellikle bu yeterliydi, ama şu anda vücudumu ateşle dolduran Maximus 3000 Ultra'mın düşüncesi değildi.

Asher'ın bakışları bile beni tahrik ederken, ellerinin ve ağzının neler yapabileceğini düşünmekti.

Bu, ona tekrar bacaklarımı açarak oturma fantezisiydi, ama bu sefer ikimiz de çıplaktık.

Tanıştığımızdan beri aramızda oluşan, yok etmek için elimden gelen her şeyi yaptığım, ama her seferinde küllerinden yeniden doğan, kaynayan bir çekimdi.

Onunla çıkmak ya da evlenmek istediğimi söylemiyordum, ama onu *istiyordum* ve nefesinin hızlanmasından anladığım kadarıyla o da beni istiyordu.

Bana doğru bir adım attı. "Scarlett..."

Adımın boğuk ve kısık sesi beni gerçeğe geri döndürdü.

Ne halt ediyorum ben?

"Cinayet girişiminden dolayı tekrar özür dilerim, ama... uyumam lazım," diye patladım. "Yarın sabah erken kalkmam lazım. Sonra konuşuruz."

O beni durduramadan dönüp mutfaktan çıktım.

Kapıyı güvenli bir şekilde kilitleyip yorganın altına girene kadar, hiçbir şey yemediğimi fark etmemiştim.

İyi haber: Artık aç degildim.

Kötü haber: Yemek yeme isteğim başka bir şeye dönüşmüştü.

Beş dakika boyunca dönüp durduktan sonra pes ettim ve yorganı kenara ittim. Bacaklarımın arasındaki zonklama, acı verici bir ağrıya dönüşmüştü

ve iç çamaşıma elimi soktuğumda, anında uyarılmamla ıslanmıştı.

Gözlerimi kapattım, zevke ve kafamda canlanan sahnelerin montajına kendimi kaptırdım.

Asher kapıyı açıp beni bu halde buldu, bacaklarım açık ve parmaklarım utanmadan klitorisimi okşuyordu.

Üzerime çıkması, yüzünün yarısı amansız fırtınanın gölgesinde kalması.

Ağırlığıyla beni yere bastırması, ilk girdiğinde hissettiğim o lezzetli gerginlik, uzun ve sert vuruşlarla beni sikerken kalçalarımı çelik gibi kavrayışı.

Tanrım. Nefesim hızlandı. Daha hızlı ovuşturdum, terden kayganlaşan cildim, ama bu yeterli değildi.

Diğer elimle meme ucumu okşadım ve iki parmağımı içime sokarken başparmağımı klitorisimde tuttum.

Yüksek bir inilti kaçtı. *Kahretsin*, bu çok iyi geldi.

Kendimi elle tatmin etmemin üzerinden çok zaman geçmişti ve bunu burada, düşmanım olması gereken kişinin evinde yapıyor olmam, işi daha da ateşli hale getiriyordu.

Parmaklarımın içeri girip çıkarken çıkardığı kaygan sesler, gök gürültüsü sesleriyle karışıyordu.

Nefesim hızlandı. Çok yakındım.

Onu dilimde tadabiliyordum, başımı döndüren tatlılık ve topraksı bir koku karışımı. Onun eli göğüslerimi sıkıyor, parmakları beni çok iyi dolduruyordu. Gök gürültüsü, başlığın duvara çarpmasıydı ve serin hava patlamaları, cildimdeki nefesiydi.

Bu tür şeyleri hayal etmek yanılttı, ama fanteziler gecenin karanlığında çılgınca koşuşturuyordu ve bir kez serbest kaldıklarında, onları durdurmak mümkün değildi.

Orgazmım kör edici bir şiddetle geldi. Gözlerimin arkasında beyaz ışıklar patladı ve ben düşüyordum, sadece sıcaklık, zevk ve dayanılmaz bir hafiflik hissinin olduğu bir uçuşta düşüyordum.

Terli ve nefessiz bir şekilde orada uzandım, ta ki dünya sonunda parça parça geri gelene kadar.

Gerginliğim azalmıştı, ama sonunda uykuya daldığımda, yerine getirilmemiş bir ihtiyaç hissi kaldı ve rüyalarımı koyu saçlı ve

yeşil gözlerle doldurdu.

BÖLÜM 14

SCARLETT

Ertesi sabah korkakça evden kaçtım.

Uyandığımda fırtına dinmişti ve Asher (muhtemelen) hala uyuyordu, bu yüzden üstümü değiştirdim, gömleğini çamaşır makinesine attım ve oradan kaçmadan önce ona *teşekkür mesajı* attım.

Birkaç saat önce onunla ilgili fanteziler kurduğumu bilerek onunla yüzleşemedim. Benim şansıma, muhtemelen (gerçek ve mecazi anlamda) el attığı her orgazmı algılayabilen bir süper güce sahipti.

Bu riski göze alamazdım. Kendimi toparlamak ve bu sürdürülemez durumla ilgili ne yapacağıma karar vermek için zamana ihtiyacım vardı.

Eve varmam neredeyse bir saatimi aldı. Bir duş daha alıp kıyafetlerimi değiştirdikten sonra, Carina'ya yerel kafemizde buluşmak için mesaj attım.

"Bu kadar kısa sürede geldiğin için teşekkürler," dedim. "Evden çıkmam gerekiyordu. Bugün o günlerden biri."

"Sorun değil. Çay ve hamur işlerini asla geri çevirmem." Carina, çöreklerinden bir parça kopardı. "Ayrıca, ben de evden çıkmak için bir bahaneye ihtiyacım vardı. Ailem ziyarete geldi."

Kaşlarım havaya kalktı. "Şehre mi geldiler? Paskalya için de buradaydılar."

"Evet. Sürpriz bir ziyaretti. Onları seviyorum ama, bilirsin."

Gerçekten de biliyordum.

Carina'nın ailesi Liverpool'da yaşıyordu. Babası başarılı bir pho dükkanı işletiyordu ve annesi yerel üniversitede kimya öğretmeni olarak çalışıyordu.

çok tatlı insanlardı, ama Carina onların tek kızıydı ve onun işi, kıyafetleri, erkek arkadaşları, arkadaşlıkları, hobileri ve hayatının hemen hemen her yönü hakkında kesin fikirleri vardı. Bu yüzden Carina Londra'ya taşınmış ve bir daha geri dönmemişti.

"Teyzem muhasebecisiyle kaçıp kimseye haber vermeden Vietnam'daki atalarımızın evini sattığı için tüm bu aile draması yaşandı" dedi. "Annem kendinden geçmiş durumda."

"Atalarımızın evini satmak, bir muhasebecinin tavsiye etmeyeceği bir şey gibi görünüyor."

"Onun işinde pek iyi olduğunu sanmıyorum." Carina, yanından geçen bir grup erkeğin takdir dolu bakışlarına aldırmazlıktan omuz silkti.

Parlak siyah saçları ve kusursuz kemik yapısıyla, model olarak kolayca büyük para kazanabilirdi, ama fotoğraf çekilmeyi nefret ediyordu. Üç yıldır arkadaşlık ve toplamda belki beş tane fotoğrafımız vardı.

"Neyse, benden bu kadar," dedi. "Senin neyin var? Garip bir şekilde kızarmış görünüyorsun."

Dün olanları mastürbasyon kısmı hariç anlattım. Bazı şeyler gizli kalması daha iyiydi.

"Dur, *Asher* Donovan'ın evinde mi kaldın ve ben bunu şimdi mi öğreniyorum?" Ağzı açık kaldı. "Ve korku filmi mi izledin? *Ve* ona tavayla mı saldırdın? Scarlett DuBois, sen kimsin? Sanki seni artık tanımıyorum."

"Ona *saldırmadım*," diye mırıldandım. "Meşru müdafaaydı. Onu hırsız sandım."

"Kendi evinde hırsız olduğunu mu sandın?"

"Savaş ya da kaç tepkisi devreye girmeden önce yüzünü görmediğimi söylemiştim." Tepkim, dün geceden daha da gülünç görünüyordu, ama en iyi arkadaşlar ne olursa olsun birbirlerinin arkasını kollamazlar mı? "Sen kimin tarafındasın ki?"

"Taraflar olduğunu fark etmemiştim," dedi Carina kahkahalar arasında. "Ama varsa, tabii ki senin tarafındayım. Bununla birlikte, olanlar açıkça bir işaretti."

"Daha iyi karar vermem gerektiğinin işareti mi?"

"Hayır, onunla yatman gerektiğinin işareti." Carina, itirazlarımı görmezden geldi ve parmaklarıyla nedenleri saymaya başladı. "O kazara üstüne düştü. Sen kazara üstüne düştün. Tuhaf bir fırtına yüzünden geceyi birlikte geçirmek zorunda kaldınız. Aynı anda

aynı anda atıştırılmalık almak için aşağı indiniz. Evrenin çöpçatanlık yaptığını anlarım ve şu anda ikinizi bir araya getirmek istiyor."

Fotoğrafları sevmediği kadar, evrenin gizemli işleyişini de severdi. Bana yönelik olmadığı zamanlarda bu çok çekiciydi.

Tanrıya şükür, odama döndüğümde yaptıklarımı ona anlatmamıştım.

"Onunla yatamam," diye fısıldadım. Birisi dinliyor olabilir diye etrafa gizlice bakındım. "Bu nasıl görünür?"

"Harika bir zaman gibi. Birkaç yıl önce onunla birlikte olan sabun yıldızı hakkındaki haberi gördün mü? O, onun diliyle inanılmaz şeyler yaptığını söyledi..."

"*Carina.*"

"Sadece, bu adamın yatakta bir tanrı olduğuna dair belgelenmiş kanıtlar olduğunu söylüyorum."

"Bu da onunla asla yatmayacağım bir başka neden. Onu eğitmiyor olsam ve o Vincent'in düşmanı olmasa bile, başka bir futbolcuyla asla birlikte olamazdım. Onlar seks düşkünü erkekler ve öyle olmayan az sayıdaki erkek de zaten birileriyle birlikte."

Eski sevgilim beni aldatmamıştı, ama uzun süreli ilişkimizden sonra bir ay bile geçmeden başka birine geçmişti — diğer şeylerin yanı sıra.

Carina kaşlarını çattı. Bir anlığına fincanının kenarından beni inceledi, sonra hafif bir iç çekerek fincanı masaya koydu.

"Kötü bir eski sevgilinin, karşı cins hakkındaki görüşünü sonsuza kadar mahvetmesine izin veremezsin," dedi nazikçe. "Onun üzerinde bu kadar güç sahibi olmasına izin verme."

"Mesele karşı cins değil. Mesele mesleği."

Bana o meşhur "bana saçmalama" bakışını attı. Ben de "bunu konuştuk, beni zorlama" bakışıyla karşılık verdim.

Eskiden, bir pislik yüzünden kalbi kırılan ve "bir daha asla sevemeyen" klişe karakterlere gözlerimi devirirdim. Herkes hayatında en az bir kez kalp kırıklığı yaşar, değil mi? Aşın ve hayatınıza devam edin.

Bunu kendim yaşayana kadar onların nasıl hissettiklerini anlamamıştım. Tamamen güvendiğin biri tarafından ihanete uğradıktan sonra, tekrar gardını indirmek zor oluyor.

Artık her yerde potansiyel bir kalp kırıklığı görüyordum ve daha sonra pişman olmak yerine, bunu başından önlemek istiyordum.

Asher'a karşı hislerim karmaşıktı. Karmaşık olmak *asla* iyi bir şeydi.

Yine de, dün gece söylediği bir şey kafamı kurcalıyordu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Carina ile bakışmamız sessiz bir ateşkesle sona erdikten sonra sordum.

"Her zaman."

"Sence bu yıl personel sergisine katılmalı mıyım?"

Yüzündeki ifade tarafsız bir hal aldı. "Duruma bağlı," dedi anlamlı bir duraklamanın ardından. "Bu senin ilgini çeken bir şey mi?"

Tostumu yedim. "Belki."

"Dans etmeye devam etmek konusunda doktorunla konuştun mu?"

"Hayır." Zavallı tostumu daha da parçalara ayırdım. "Sence konuşmalı mıyım?"

Carina, tüm bu yıllar boyunca dans etmeme kararımı desteklemişti, ama bu konuda hiç kişisel görüşünü belirtmemişti.

Yine kupasını dudaklarına götürdü. "Bence bunu düşünmen bile cevabın."

Carina ve Asher'ın sözleri hafta sonu boyunca aklımdan çıkmadı. Pazar gecesi doktorumdan sanal randevu aldım.

Pazartesi sabahı, Lavinia'nın çalışma saatleri içinde onunla görüştüm ve cesaretimi kaybetmeden personel gösterisine katılma olasılığını gündeme getirdim.

Meğer bu kadar telaşlanmama gerek yokmuş.

"Seçmeler geçen hafta kapandı."

Derin bir nefes alıp vermem şaşkınlığımı ele verdi.

Henüz doktorumun onayı yoktu. Ayrıca, yeni bulduğum motivasyonumun sönme ve sergi başladığında kararımın pişman olma ihtimalim de vardı.

Ama öyleyse neden bu kadar hayal kırıklığına uğramış hissediyordum?

Lavinia beni inceledi, gözlüklerinin arkasından keskin ve anlayışlı bakışlarla. "Bu gösteriye bu kadar ilgi duymanın bir nedeni var mı? Her yıl katılmayı reddediyorsun."

"Lorena'nın koreografisini seviyorum." Bu, cevaptan çok soru gibi çıktı.

Lavinia'nın kaşlarının hafifçe kalkması, şüpheci olduğunu gösteriyordu.

Ona hiçbir şey saklayamadım, bu yüzden içimde bir taş gibi duran hissi bir kenara bırakıp, nedenlerini açıkladım ve sadece bir geceliğine de olsa sahneye çıkma isteğime odaklandım. Umarım performans hakkında konuşurken hızla artan endişemi fark etmemiştir.

Lavinia ile konuşmadan önce bunu iyice düşünmeliydim, ama artık geri adım atamayacak kadar işin içine girmiştım.

Spontane davranmanın sonucu bu oldu. İsteddiğimden bile emin olmadığım bir şey için yalvaran bir konuşma.

Ama konuştukça, söylediklerime daha çok inanmaya başladım.

Bunu yapabileceğimi kanıtlamak istedim.

Tekrar dans etmenin heyecanını yaşamak istedim.

Kendi şartlarımla, evrenin şartlarıyla değil, son bir gösteri yapmak istedim. Kabul etmek zorunda olduğum en zor şeylerden biri, kariyerimin bir araba kazası gibi öngörülemez bir olay nedeniyle sona ermiş olmasıydı.

Bunu bilseydim, sahnedeki son anlarımı daha çok takdir ederdim. Daha iyi bir kapanış yapardım.

"Anlıyorum." Lavinia arkasına yaslandı ve parmaklarını birleştirdi. Dudakları, porselen teninde kırmızı bir çizgiye dönüştü. Altmış yaşında olmasına rağmen, benim yaşımdaki çoğu kadından daha iyi bir cilde sahipti. "Dört yıldır burada çalışıyorsun, Scarlett. Kuralların bir nedeni olduğunu ve bu kurallara kasıtlı olarak uymamanın düzensizliğe yol açtığını biliyorsun. Düzensizliği hiç sevmem."

İçimdeki taş büyüdü, kalbimi ve umutlarımı yere sürükledi. "Anlıyorum."

Onun zamanını boşa harcamadan önce seçmelerin son başvuru tarihini kontrol etmeliydim. Beklersem cesaretimi kaybedeceğimden o kadar korkmuştum ki, içeri daldım ve kendimi rezil ettim.

Koltuğumda kayıp saklanma isteğine direndim.

"Bununla birlikte, senin durumunun özel olduğunu biliyorum," dedi Lavinia. "Bir süredir RAB ailesinin değerli bir üyesisin. Kendi çalışanlarımıza esneklik gösteremezsek, onlardan sadakat bekleyebilir miyim?"

Küçük bir umut filizi, endişelerimin ötesinde filizlendi.

"Sahne olacağınıza söz veremem. Tüm roller çoktan dağıtıldı," dedi. Umut filizi soldu. "Ancak..." Umut filizi yeniden canlandı. "Lorena'yı oynayan Yvette'in yedeğine hala ihtiyacımız var."

ilgilenirsen, rol senindir. İstedğin şey bu değil, ama sunabileceğim tek şey bu, tabii doktorunun nihai onayı da var."

"Tabii ki." *Dr. Stein'in bana iyi haberler vereceğini umuyorum.* "Yedek oyuncu olmak isterim. Teşekkür ederim. Çok minnettarım."

"Henüz teşekkür etme," dedi Lavinia kuru bir şekilde. "Birkaç ay sonra da aynı şekilde hissedecek misin, görelim."

Yedek oyuncu olmak balede en zor işlerden biriydi. Koreografiyi, müzikaliteyi ve performansın her noktasını öğrenmek zorundaydılar, mecazi olarak konuşursak, başrol oyuncusunun ayağına basmadan, ve tüm bunları spot ışığında yer alma garantisi *olmadan* yapmaları bekleniyordu.

Gösteri sadece bir gecelik olduğu için sahneye çıkma şansım düşüktü, ama yine bir şeyler *yapmak* iyi geliyordu.

İçimde heyecan verici bir heyecan dalgası yayıldı. Bale dünyasına yeniden girme konusundaki endişelerimden kurtulmamıştım, ama her şeyin mümkün olduğu ve hiçbir şeyin beni durduramayacağı bir zihin durumuna geri dönmek güzel olurdu.

Artık bu doğru değildi, ama bir kız hayal kurabilirdi. Bazen, hayallerimiz tek sahip olduğumuz şeydi.

Öğleden sonranın geri kalanı çabucak geçti. Öğrencilerim benim enerjimi fark etmiş olmalı ki, birkaç tanesi bana meraklı bakışlar attı.

Emma, bana bunu doğrudan soracak kadar cesur olan birkaç kişiden biriydi. "Hafta sonunuz iyi geçti mi, Bayan DuBois?" Gözleri parlıyordu. "Mutlu görünüyorsunuz."

"Öğretmenler öğrencilerle kişisel hayatlarını konuşmamalı. Bu uygunsuzdur," dedim sert bir şekilde. Yüzü düştü. "Ama madem sordunuz..." Ağzım seğirdi. "Bu sabah iyi bir haber aldım."

Gülümsemesi yeniden parladı.

Eşyalarımı toplayıp okulun önünde Earl ile buluşmadan önce, *Nutcracker* provaları hakkında kısa bir sohbet ettik.

Asher'ın evine giderken midem kıpır kıpırdı. Teşekkür mesajıma basit bir "*rica ederim*" ile cevap vermişti. Onun dışında, cumartesi sabahı gizlice evden çıktığımdan beri konuşmamıştık.

Benim, şey, kendime bakım seansım hiç olmamış gibi davranmam için yeterli zaman geçmişti. Onun gözlerine bakabilmemin tek yolu buydu.

Ayrıca, yedek oyuncu rolünü ona anlatmak için garip bir şekilde heyecanlıydım. Beni rahatlık alanımdan çıkmaya teşvik eden oydu; bunu ilk bilen kişi olması gerekiyordu.

Earl dairesel araba yoluna girdi ve kapımı açtı. "İyi seanslar, Bayan DuBois."

"Teşekkürler, Earl."

Ön merdivenleri çıktım ve kapı kolunu çevirdim. Kilitli değildi, ama Asher ortalıkta yoktu.

Garip. Genelde beni girişte karşılardı, böylece stüdyoya birlikte yürüyebilirdik. Belki bir röportajdan ya da başka bir randevudan geç kalmıştı.

Eve girdim ve stüdyoya giden tanıdık yolu izledim. Buraya o kadar çok gelmişim ki, artık orijinal Rembrandt tablolarına veya son teknoloji ürünü aletlere ikinci kez bakmıyordum.

Oturma odasını geçtim. Durdum. Sonra geri döndüm.

O...

Öyleydi.

İyi ruh halim güneşteki bir su birikintisi gibi buharlaştı. Garip bir çınlama kulaklarımı doldurdu.

Artık Asher'ın beni karşılamaya gelmeme nedenini biliyordum. Bir misafiri vardı. Çok sarışın, çok uzun bacaklı, muhtemelen benim aylık kiramdan daha pahalı bir kıyafet giymiş bir misafir... Ve öpüşüyorlardı.

BÖLÜM 15

ASHER

Öpücük birdenbire geldi.

Bir dakika önce, Polina'yı mümkün olduğunca çabuk ve kibarca evden çıkarmaya çalışıyordum. Bir dakika sonra, kolları boynuma doladı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

"Tanrım!" Onu ittim ve ön kolumla ağzımı sildim. "Ne oluyor, Pol?"

"Ne?" Beni, onu dünyanın en büyük süper modellerinden biri haline getiren o bebek gibi gözleriyle baktı. "Sadece bir öpücük. Bundan çok daha fazlasını yaptık."

"Geçen yıldan beri yapmadık."

Bir zamanlar bu öpücük bizi doğrudan yatak odasına, jakuziye veya mahremiyetin olduğu herhangi bir yere götürürdü. O zamanlar çoktan geçmişti çünkü şu anki ben hiç zevk veya tahrik hissetmiyordu.

"Bunu düzeltmeliyiz." Polina kalçasını kanepeye dayadı. "Seni özledim. Artık hiç aramıyorsun."

"Çünkü artık birlikte değiliz." Sabrım her geçen saniye daha da azalıyordu.

Geçen bahar birkaç kez buluştuk. Bir buluşmada parlaklık kayboldu, iki buluşmada ortak hiçbir yanımız olmadığını fark ettim ve üç buluşmada resmi olarak ayrıldık.

Ondan nefret etmiyordum. Oldukça hoştu (sürpriz öpücükler hariç). Sadece bana uygun değildi ve dostane bir şekilde ayrıldık. O sırada,

zengin bir petrol magnatı ona kur yapıyordu, bu yüzden kalbi tam olarak kırılmamıştı.

Petrol zenginiyle işler kötü gitmiş olmalı, çünkü bir yıl boyunca haber alınamadıktan sonra, yarım saat önce kapıma gelip "sohbet etmek" istediğini söyledi.

"Ama olabiliriz." Polina bu hatırlatmadan etkilenmemiş gibiydi.

"Hayır, olamayız." Saate gizlice baktım. *Kahretsin*. Antrenmana geç kalmıştım, bu yüzden Polina'yı buradan çabucak göndermem gerekiyordu.

Scarlett'in teşekkür mesajından beri onunla konuşmamıştım ve ben... Bilmiyordum. Onu görmek istiyordum, sanırım.

Bu, düşüncelerimde bile acınası geliyordu. *Neyse ki kimse duyamıyor*.

"Dinle, Pol..."

"Neden olmasın?" Başını eğdi. "Biriyle mi çıkıyorsun?" "Hayır. Şu anda *kimseyle* çıkmıyorum."

Yalancı, diye fısıldadı bir ses. Onu görmezden geldim.

"Sohbetimiz çok hoşuma gitti ama şu anda antrenmanım var," dedim. "Zaten geç kaldım, o yüzden..."

"Antrenmanmış, ne antrenmanı." Polina gözlerini devirdi. "Her zaman *antrenmanla* ilgileniyorsun, ama tamam, gideceğim. Gitmeden önce senden bir ricam var."

"Ne?" diye dikkatle sordum.

"Vuk Markovic yaz sonunda bir moda galası düzenliyor. Benimle birlikte gelmeni umuyordum."

Kaşlarım havaya kalktı. Vuk Markovic, Blackcastle futbol kulübünün ve bizim ev sahamızın, ismiyle müsemma Markovic Stadyumu'nun sahibiydi. Sırp asıllı Amerikalı milyarder, kötü şöhretli bir münzeviydi ve onun herhangi bir gala düzenlemesi fikri, gülünç derecede absürt geliyordu.

Ancak Polina'nın bekar ve güçlü erkekler konusundaki kaynakları MI6'yı ağlatacak kadar iyiydi. Vuk'un bir gala düzenlediğini söylüyorsa, o gala düzenleniyordu.

Aniden her şey netleşti.

"Dur tahmin edeyim," dedim. "Gelip onu kıskandırmamı istiyorsun." Polina genç, ünlü ve yakışıklı olduğum için bana ilgi duymuştu, ama asıl amacı bir milyarderi kapmaktı. Çevremizdeki herkes bunu biliyordu.

Omuz silkti, inkar etmeye tenezzül etmedi. "Evet, ama o zamana kadar eğlenebiliriz, değil mi? Birlikte çok iyiydik."

"Yardım etmek isterdim, ama yapamam. Antrenmanlarla çok meşgulüm." Onu oturma odasından çıkarıp kapıya doğru yönlendirdim. "Ancak, benden çok daha iyi birini bulabileceğinden eminim. Çok güzelsin, bulamazsın," diye ekledim, reddedilmenin acısını hafifletmek için.

İşe yaradı.

Polina'nın somurtkanlığı gururlu bir ifadeye dönüştü. "Tabii ki haklısın. Blackcastle'da oynadığın için senin mükemmel bir randevu olacağını düşünmüştüm, ama belki... hmm. Xavier Castillo müsait mi acaba?"

Bu isim neden bu kadar tanıdık geliyordu? *Doğru*. O da Sloane'ın müşterisiydi. Onu benden daha fazla sınırlendirdiğinden emindim, ki bu takdire şayan bir başarıydı.

"Onu arayıp bir kontrol etmelisin." Polina'yı kapıdan dışarı itekledim. "İyi şanslar!"

Neyse ki, daha fazla itiraz etmeden gitti.

O gittikten sonra Earl arabasını parlatmayı bıraktı ve bana kaşlarını kaldırdı.

"Bana öyle bakma," dedim. "Onun... Neyse, sana kendimi açıklamak zorunda değilim. Scarlett nerede?"

"İçeride." İşine geri döndü. "Bir süre önce geldik."

Onu ve haksız yargısını garaj yolunda bırakıp stüdyoya koştum.

Bu, evimin büyüklüğüne lanet ettiğim tek andı. Bir uçtan diğer uca gitmek neden bu kadar uzun sürdü?

Stüdyoya vardığımda, Scarlett çoktan çapraz antrenman ekipmanlarımızı kurmuş ve telefonunda gezinmeye başlamıştı.

"Merhaba. Geciktiğim için özür dilerim," dedim nefes nefese. "Bir arkadaşım uğradı ve sohbetimiz uzadı."

"Önemli değil."

Onun mesafeli tavrına kaşlarımı çattım. İlk birkaç seansımızdan beri bu kadar soğuk davranmamıştı ve cuma gecesini film izleyerek geçirdiğimiz zamanı düşününce bu soğukluk özellikle uyumsuz görünüyordu.

Elbette, ertesi sabah veda etmeden gitmişti, ama ben uyuyakalmıştım. Onun beni beklemesini bekleyemezdim.

"Aramız iyi mi?" diye sordum, o telefonunu çantasına koyup bana bir kez bile bakmadan ses sistemine doğru yürürken.

Bu durum hoşuma gitmedi. Hiç hoşuma gitmedi.

"Evet. Neden olmasın?" Kontrollerle uğraşıyordu. "Isınma hareketleriyle başlayalım. Biz..."

"Siktir et. Neden bu kadar garip davrandığını söylemeden hiçbir şeye başlamıyoruz." Kollarımı kavuşturdum. "Bu cuma gecesi ile mi ilgili?"

Scarlett'in sırtı kaskatı kesildi.

Sözlerimi belirsiz tutmuştum, ama ikimiz de kızartma tavaşı olayından bahsetmediğimi biliyorduk.

Üç gün sonra, mutfaktaki karşılaşmamızın hatırası zihnime kazınmıştı.

Scarlett üzerime çıkmıştı.

Gözlerindeki ateş.

Gömleğimin içinden görünen o mükemmel meme uçları. Onun benim kıyafetlerimi giymesini görmek, şimdiye kadar yaşadığım en seksi şeylerden biriydi. Yüzüme yumruk yememe neredeyse değdi.

Ondan sonra buz gibi bir duş ve sağ elimle randevuya ihtiyacım vardı. Şimdi bile, bunu düşünmek bile beni rahatsız edici bir şekilde ısıtıyordu.

Scarlett benim hissettiğim kadar gergin görünüyordu. "Hayır," dedi. "Bu cuma gecesiyle ilgili *değil*. Ama madem bu konuyu açtık, sen de ben... sinemadayken kız arkadaşından bahsedebilirdin."

Kaşlarım daha da çatıldı. "Kız arkadaşım yok."

"Peki. Bir gecelik ilişkin, kaçamağın, ne dersen de." Neyden bahsediyordu bu kadın?

"Ben..." *Earl'ün yargısı. Stüdyoda bekleyen Scarlett. Cuma gününden beri beni görebileceği tek kadın.* Yapboz parçaları mükemmel bir netlikle yerine oturdu. "Polina'dan bahsediyorsun."

"Polina, zürafadan daha uzun bacakları olan sarışınsa, evet." Scarlett sonunda dönüp bana baktı. "Oturma odasında oldukça ateşli bir öpüşme seansı yaşıyordunuz. Sizi rahatsız etmek istemedim, bu yüzden aşağı indim ve bitirmenizi bekledim."

"Öpüşme partisi falan değildi," diye homurdandım. "*O beni öptü.*" "Tabii."

İrrasyonel bir öfke damarlarımdan kaynıyordu. "Sanırım onu ittiğimi görmek için yeterince uzun kalmadın," dedim. "Polina ve ben geçen yıl birkaç kez çıktık. Hepsi bu. Biri başkalarını kıskandırmak için yardımımı istediği için geldi ve önce beni baştan çıkarmanın işi

daha kolay olacağını düşündü." Çantasına doğru başımı salladım. "Bana inanmıyorsan, sana onun numarasını veririm, ondan doğrulayabilirsin."

Scarlett tereddüt etti. "Oh."

"Evet, oh." Gözlerimi onunkilerden ayırmadan dikkatlice sözlerimi seçtim. "Öpüşüyor *olsak* bile, neden kızdığını anlamıyorum."

"Kızgın değilim. Geç kalmana sinir oldum."

"Duyduğum sinirlilik değildi."

"O zaman var olmayan şeyler duyuyorsun."

"Belki. Belki de değil." Onun sert duruşunu ve yanaklarını kızartan pembe allığı fark ettim. Yüzümde yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Bekle. Scarlett, hayatım... kıskanıyor musun?"

"Keşke."

Yarı şaka yapıyordum, ama cevabı çok hızlı ve çok agresif geldi, doğru olamazdı.

Kalbim düzensiz bir şekilde çarpmaya başlayınca gülümsemem kayboldu.

"Belki de biliyorum."

İtiraf, rüzgarda konfeti gibi aramızda süzülerek buraya buraya, nereye konacağı belli olmayan konfeti gibi.

Bu, ikimizin de birbirimize olan çekiciliğimizi kabul etmeye en yakın olduğumuz andı — ve bir çekicilik *vardı*. Sessiz, içten içe yanan, karşılıklı bir çekicilik. Bundan emindim.

Eğer o gece mutfakta bir dakika daha kalsaydı, onu öperdim ve o da bana izin verirdi.

Scarlett'in boğazı küçük bir yutkunma ile hareket etti. "Yapmamalısın."

Derin bir nefes aldım ve nefesimi verdim. Görünmez konfeti uçuşup, sonunda odanın uzak köşesinde durdu. O kadar somut ama dokunulmazdı ki.

"Yine senin kuralların, ha?"

"Evet," dedi yumuşak bir sesle. "Benim kurallarım."

Seansın geri kalanında Polina veya cuma gecesi hakkında tekrar konuşmadık. Asıl sorun bunlar değildi.

Hayır, *asıl* sorun, saatli bomba gibi sabırlı ve patlayıcı bir şekilde uykuda yatıyordu.

Patlaması sadece an meselesiydi.

BÖLÜM 16

SCARLETT

"Provalar ne zaman başlıyor?" diye sordu Carina.

"Salı günü. Haftada sadece bir kez, o kadar da kötü olmamalı."

Tek gecelik bir okul gösterisi olduğu ve personel üyeleri deneyimli profesyoneller olduğu için, prova programı normal bir dans topluluğunun performansına göre daha az yorucuydu.

Midem altüst olmuştu. Lavinia beni yedek oyuncu olarak atadığından bu yana beş gün geçmişti ve heyecanım gerginliğe dönüşmüştü.

Neyse ki, Lorena'nın koreografisinde eski yaralarımı ağırlaştıracak çok fazla hareket yoktu. Doktorum, tam bir fizik muayeneye kadar (son muayenemizden bu yana bir değişiklik olmadığından emin olmak için) ve sadece bir performansa katılacağıma dair söz vermem karşılığında geçici olarak onay vermişti.

"Kendini fazla zorlama," demişti dün bana. "Vücudun belirli bir noktaya kadar tekrar sahneye çıkabilir, ama o noktayı geçersen, kaydettiğin ilerlemeyi bozarsın. Herhangi bir anormal rahatsızlık hissedersen, hemen beni ve fizyoterapistini ara."

Bunun için endişelenmesine gerek yoktu; onu ve fizyoterapistimi hızlı arama listeme eklemiştim.

"Harika. O zaman alışverişe ve iyi görünümlü, istikrarlı bir işi olan, iyi bir kişiliği olan ve sevgilisi olmayan erkekleri aramaya vaktimiz kalır," diye şaka yaptı Carina, dikkatimi tekrar kendisine çekerek.

Angry Boar'da içki içiyorduk. Burası happy hour müşterileri ve kaybolmuş gibi görünen bir avuç turistle doluydu. Genelde bu pub'dan uzak dururdum

bu pub'dan uzak dururdum çünkü futbolcuların uğrak yeri idi, ama hafta sonları harika içki spesiyalleri vardı ve sporcuların sayısı genellikle sezon dışında azalırdı.

"Yakışıklı, bekar, çalışan ve aptal olmayan biri mi? *Londra'da mı?* Çok fazla şey istiyorsun," dedim.

Carina sıırttı. "Bir kız hayal kurabilir. Hayallerden bahsetmişken..." Kadehini kaldırdı. "RAB'deki Lorena'nın en iyi yedeğı şerefine."

"RAB'da bu rolün *tek* yedeğı benim." "Aynen öyle."

Gölerek kadehimi onun kadehine çarptım. "İkinci iş arayışın nasıl gidiyor?" diye sordum. "Şansın yaver gitti mi?"

"Hayır." Omuzları düştü. "Striptizci ya da barmen olmak istemediğim sürece yok, ikisinde de berbatım. Çalışırken sarhoş bir finansçı kıcımı ellemeye kalkarsa, beni hapse atmak zorunda kalırlar."

"Sorun değil. Zamanın var," dedim iyimser bir şekilde. "Daha yirmi altı yaşındasın ve Antarktika her zaman orada olacak."

Tabii iklim değışikliğı hepimizi yok etmezse, ama bu uyarıyı kendime sakladım.

"Umarım öyle olur." Carina başını salladı. "Bu çok aptalca. *Tatil paramı* karşılamak için ikinci bir iş aradığıma inanamıyorum."

"Aptalca değil. Bu bir çocukluk hayali." Ayağımla onun bacağına hafifçe vurdum. "Bunları önemsiz görmeyelim, hatırladın mı?"

Carina'nın en önemli hayali, evlenmeden önce Antarktika'yı ziyaret etmektir. Onu tanımayanlara bu rastgele bir şey gibi gelebilir, ama çocukken penguenler hakkında bir belgesel izlemiş ve onlara aşık olmuştu. On yaşındaki Carina, büyüdüğünde Antarktika'ya gidip onları görmesi gerektiğine karar vermiş ve o zamandan beri bu onun hedefi olmuştu. Evlilik konusuna gelince, bir koca onun tarzını kısıtlayacağını söylüyordu.

Ne yazık ki, dünyanın en uzak yerlerinden birini ziyaret etmek *pahalıydı*. Yönetici asistanı maaşı Londra'da kirayı zar zor karşılıyordu, Güney Kutbu'na bir seyahat için ise yetersizdi, bu yüzden ikinci bir iş arıyordu.

Bir keresinde ona, penguenlerin Güney Afrika gibi daha ucuz ve ulaşımı daha kolay ülkelerde de yaşadığını söylemiştim. Bana attığı bakış beni neredeyse mezara sokacaktı, bu yüzden Antarktika'ya gitmeye karar verdi.

"Sanırım hayır." Diye iç geçirdi. "Sorun değil. Bir çaresini bulurum. Dünyada odaklanması gereken daha önemli şeyler var. Baban nasıl?"

"İyi. Vincent, sonunda hemşiresine ısınmaya başladığını söylüyor, bu iyiye işaret. Anlaşılan, en sevdikleri şarap sayesinde aralarında bir bağ oluşmuş."

"Ne kadar Fransızca," dedi Carina kuru bir şekilde. "Vincent'a Asher'dan bahsettin mi?"

Yudumlamayı yarıda kesip yutkundum. Tüylerim diken diken oldu. "Birlikte antrenman yaptığımızı biliyor. Söyleyecek başka bir şey yok."

Vincent, Asher'la hala birlikte antrenman yapmamızdan memnun değildi, ama bu bizim kararımız değil, patronun kararıydı. Hepimiz en iyisini yapmalıydık.

"Hmm."

Gözlerimi kısarak baktım. "O da neydi?"

"Ne?" diye sordu, masumiyet timsali bir ifadeyle. "O ses."

"Ne sesi?"

"Az önce çıkardığın *hmm* sesi."

Komşu masadaki erkekler televizyondaki kriket maçına coşarken, o masaya tırnaklarıyla hafifçe vurdu. "Sen ve Asher çok konuşuyorsunuz. Hepsi bu."

"Haftada üç kez görüşüyoruz. *Konuşmasak* tuhaf olurdu."

"Oh, özür dilerim, film gecelerinin antrenman programın için bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum." Carina güldü ve ben ona cips attığımda eğildi. "Kabul et. Onunla yatmak istiyorsun." Cevap vermediğimde, gülümsemesi ağzı açık bir şoka dönüştü. "Bekle. *Gerçekten mi?*"

"Hayır." Yine bardağıma uzandım, ama boştu.

"Scarlett DuBois, bana yalan söylemeye cüret etme." Carina nefesini tuttu. "Aman Tanrım. Fırtına sırasında onun evinde kaldığında bir şey mi oldu?"

"*Hayır.*" Karıncalanma hissi daha da şiddetlendi. "Ama neredeyse oluyordu? Emin değilim."

Yüzü ciddileşti. "Şaka yapıyorum ama Asher'la birlikte olursan Vincent çılgına dönecek. Yani, 'maç sırasında öfkesini Asher'dan çıkararak Blackcastle'ın kazanma şansını sabote etme potansiyeli' var."

"Biliyorum." Vincent her zaman beni korumuştı, ama kazadan ve Rafe'den ayrılmamdan sonra durumu daha da kötüleşti.

"Öte yandan, sen bir yetişkinsin ve Vincent'ın kendi hayatına bakması gerekiyor, bu yüzden bunu kabullenmek zorunda kalacak."

Kendime küçük bir kahkaha attım. "Aramızda aslında hiçbir şey olmadı."
"Henüz."

Henüz. Komik nasıl bir üç harfli kelimenin
içerdi bir dünyayı dünyayı

Asher'ı her düşündüğümde, kaçak bir trende sıkışıp kalmış gibi hissediyordum, uçurumun kenarına doğru hızla ilerlerken rüzgar ciğerlerimi dolduruyordu. Hikayenin nasıl biteceğini biliyordum, ama birkaç değerli an için, saf coşku kaçınılmaz kaderimizi gölgede bıraktı.

Scarlett, canım, kıskanıyor musun?

Keşke.

Belki de öyleyim.

Anı içimi kapladı, nabzımı hızlandırdı ve konsantrasyonumu dağıttı.

Gerçek şu ki, kıskanmışım. Onun başka birini öptüğünü görünce içimi acı bir kıskançlık yakmıştı ve bundan nefret etmişim.

"Peki." Carina mükemmel şekilli kaşlarını kaldırdı. "Daha önce söylediğin şeye dönelim. *Neredeyse oldu*'yu tanımla. *Neredeyse* ne oldu?"

İnledim. "Bunu görmezden gelmeni umuyordum."

"Ben mi? Potansiyel olarak ilgi çekici bir bilgiyi görmezden mi geleyim? Bu hakarete cevap vermeye bile tenezzül etmeyeceğim."

"Tamam." Derin bir nefes aldım. Her şeyi anlatmak en iyisiydi. Eninde sonunda öğrenecekti (Carina'nın bana söylemediği gizli bir zihin okuma yeteneği olduğuna emindim) ve olanları birine anlatmak için can atıyordum. "Sana anlatırsam, fazla anlam çıkarmayacağına söz verir misin?"

Sağ elini kaldırdı. "Yemin ederim." Ona söyledim.

"Bekle. Misafir odasında *ne* yaptın?" Bir eliyle ağzını kapattı, ama gülümsemesini gizlemeye yetmedi. "Bebeğim, şu anda seninle çok gurur duyuyorum."

"Gurur duyulacak bir şey değil," diye mırıldandım, yüzüm kızardı. "Uygunsuz bir şeydi."

"En eğlenceli şeyler öyledir." Carina'nın gözleri parladı. "Bu, futbolcularla ilgili olumsuz tutumunu yeniden gözden geçireceğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır. Fantezi ile gerçeklik arasında fark var." Cevabım istediğim kadar kararlı çıkmadı.

Bir daha asla bir futbolcuya aşık olmayacağıma söz vermiştim, ama Rafe'den beri bir erkeğe bu kadar kapılmamıştım ve bu beni korkutuyordu. Asher benim eski sevgilim değildi; daha akıllı, daha komik, daha düşünceliydi.

Bu korkunçtu.

Çünkü akıllı, komik, düşünceli erkekler benim zayıf noktamdı ve ona olan ilgim azalana kadar ondan kaçınmak gibi bir seçeneğim yoktu. Haftada birkaç kez onu görmek zorunda kalıyordum.

Keşke Vincent burada olsaydı. O bizim tamponumuz olurdu ve bu durumda olmazdık.

Kapının üzerindeki çanlar çınladı. Sıcak bir hava dalgası üzerime esti ve herkesin başı, benimki de dahil, girişe doğru döndüğünde pub belirgin bir şekilde sessizleşti.

Bütün vücudum gerildi. *Oh, dalga geçiyorsun herhalde.*

Bu yaz bizi bir araya getiren kötü kader, Asher içeri girdiğinde yine iş başındaydı. Rüzgârda dağınık saçları ve yıpranmış beyaz tişörtüyle bile, birkaç kişinin duyulabilir bir şekilde iç çekmesine neden olacak kadar nefes kesiciydi.

"Şeytandan bahsetmişken." Carina kolunu kaldırırken gözlerinde yaramaz bir parıltı belirdi.

"*Sakın yapma,*" diye tısladım, ama çok geçti.

"Asher!" El salladı, bilezikleri ışıkların altında parıldıyordu. Bakışları odanın diğer ucuna kaydı ve üzerimizde durdu. "Buradayız."

O hain. Carina'yı hormonlarım, İngiltere'nin havası ve korku filmlerinin mucidinin yanına, nefret listeme ekledim.

Asher'ın burada başka biriyle buluşmasını diledim, ama hayır, bu çok kolay olurdu.

Carina'nın davetini reddetmek veya benim uzak durma isteğimi kabul etmek yerine, bizim yönümüze döndü ve sinir bozucu bir rahatlıkla karşımdaki boş tabureye oturdu.

"Beş haftada iki kez karşılaştık," dedi, eski en iyi arkadaşımın gözlerini parlatacak bir gülümsemeyle.

eski en iyi arkadaşımın gözlerini parlatacak bir gülümseme attı. "Burası benim şanslı mekanım olmalı."

Carina'ya seslendi, ama gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Çenemi kaldırdım ve gözlerine doğrudan baktım. Aniden hızlanan kalp atışlarımın sesini duymamasını umdum.

"Öyle olmalı," diye tekrarladı Carina. Gözleri ikimiz arasında gidip geldi, sonra ayağa kalktı ve boğazını temizledi. "Affedersiniz. Tuvalete gitmem gerekiyor. Hemen dönerim."

Onu *öldürecektim*. Penguenleri boş verin, bu gece evinin içini görebilecek kadar uzun yaşarsa şanslı sayılır.

Bir anlık garip bir sessizlik geçti.

"Burada biriyle mi buluşacaksın?" diye sordum, bir mucize onun bu masadan, bu köşeden, bana *bu kadar* yakın yerden uzaklaşmasını umarak.

"Hayır. Bu civardaydım ve uğramaya karar verdim." Asher'ın gülümsemesi bir rahibenin külotunu bile eritebilirdi. "İyi ki uğramışım, yoksa seninle karşılaşamazdım."

Göğsümde kelekler uçmuyordu kesinlikle. Onlar çok daha az çekici bir şeydi, sanki... uçan hamam böcekleri gibi. Ya da kızgın eşek arıları.

Neyse ki, biri Asher'a omzuyla sertçe çarptığında cevap vermekten kurtuldum.

Adamın ağzı hareket etti. Ne dediğini duyamadım, ama Asher'ın gülümsemesinin kayboluşuna bakılırsa, özür dilememişti.

Ben çatışmacı bir insan değildim. Halka açık bir yerde olay çıkarma ihtimali beni masanın altına girip saklanmak istememe neden oldu, ama onların etkileşiminde bir şey vardı — adamın yüzündeki kendini beğenmiş sırıtış, Asher'ın öfkeli ama boyun eğmiş çenesi — bu beni sinirlendirdi.

"Hey!" Ne yaptığımı fark etmeden azarlama ağzımdan çıkıverdi. "Ona çarptın ve öylece çekip gidecek misin? Özür dile."

Asher şok olmuş bir bakışla bana döndü, adam ise gözlerini kısarak bana baktı. Kırklı yaşların ortalarında gibi görünüyordu, saçları grileşmiş ve mavi gömleği göbeğini örtmüyordu.

"Yapmazsam ne yapacaksın, küçük kız?"

"Şey." Tatlı bir gülümsemeyle cevap verdim. "Fiziksel olarak senden özür dilemeni sağlayamam çünkü ben çok narin bir kıyım, ama işvereninizi arayıp, memurlarından birinin bir sivil taciz ettiğini söyleyebilirim." Gömleğindeki Holchester Polis logosu işaret ederek başımı salladım. "Eminim bu durumdan pek hoşnut olmayacaklardır, özellikle de o sivilin Asher Donovan olduğunu öğrendiklerinde."

"Birine çarpmak taciz değildir," diye homurdandı.

"Bu pub'ın dışında belki öyle, ama Angry Boar'da önceden planlanmış fiziksel saldırı kesinlikle yasaktır." Kafamı, Mac'in kendine özgü somurtkan yüz ifadesiyle içki servisi yaptığı bara doğru eğdim. "Bana inanmıyorsanız, Mac'i çağırıp onun da aynı fikirde olup olmadığını görebiliriz."

Adamın ağzı inceldi. Herkes, Mac'in kendi mekanında her türlü provokasyona karşı sıfır tolerans gösterdiğini bilirdi. Bir keresinde

kasıtlı olarak bir başkasının ayağına basıp özür dilemediği için birini barından kovmuştu.

"Ya da," dedim, "özür dileyebilirsin ve biz de olanları unuturuz. Seçim senin."

Uzun ve gergin bir sessizlikten sonra tekrar konuştu. "Özür dilerim," dişlerini sıkarak

"Ne için?"

Bakışlar öldürebilseydi, cansız bedenim Thames Nehri'nde yüzüyor olurdu. Neyse ki, öyle olmadı ve özrünü düzeltmekten başka seçeneği yoktu. "Sana çarptığım için özür dilerim."

"Olur böyle şeyler," dedi Asher yavaşça. "Herkes doğuştan zarafet, koordinasyon veya görgü kurallarına sahip değildir."

"Sen..." Adam, gözlerimi tekrar bara çevirdiğimde küçük bir homurtuyla sözümü kesti.

Tek kelime etmeden öfkeyle uzaklaştı, arkasında ucuz tıraş losyonu kokusu ve öfke bırakarak.

Asher tüm dikkatini bana çevirdi. Eğlenceli maskesi kayboldu, kaşlarının arasındaki çizgi ve sert ağzı yumuşadı. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Belki gerek yoktu, ama o bunu hak etti." Karşılaşmanın ardından kalbim hızla atıyordu, ama bu sinirden değildi. Heyecandan dolayıldı. Dünyayı ele geçirebilecek ve kazanabilecekmişim gibi hissediyordum. "O bir pislikti."

"Maalesef dünyada pislikler çok. Ben kavgalarımı seçmeyi öğrendim. Ayrıca..." Asher çarpık bir gülümseme attı. "Burada kendime dikkat etmeliyim. Mac, bu yılın başlarında sevdiği müzik kutusuna bira döktüğüm için hala bana kızgın."

Onun umursamaz tavrına kanmadım. "O adam sana ne dedi?"

"Daha önce duymadığım bir şey değil." "Asher."

Gülümsemesi bir iç çekişe dönüştü. "Her zamanki saçmalıklar, benim bir hain olduğum ve Holchester'la oynadığımız final maçında hak ettiğimi bulduğumla ilgili. Artık sıkıcı olmaya başladı, ama tatildayken bile nefretine sadık kalmasını takdir etmeliyim."

Kaşlarımı çattım. Asher, Blackcastle'a transfer olduğunda Holchester taraftarlarından çok nefret görmüştü, ama aradan aylar geçmişti. Transferlerin sürekli olduğu bir dönemde insanların hala bu konuya takılıp kaldıklarına inanamıyordum.

Ama futbol taraftarları (en hafif tabirle) tutkuluydular ve Holchester ile Blackcastle arasındaki rekabet özellikle şiddetliydi.

"Umarım bira her zaman ılık, yemeği her zaman soğuk olur ve tatilinin geri kalanında yataktan her kalktığında ayak parmağını çarpar," dedim. "Tatilde bu kadar nefret dolu olmayı düşün. Bu kötü bir karmadır."

Asher'ın kahkahası kollarımı ve göğsümü sıcaklıkla kapladı. "Balerinin pençeleri var. Senden bunu beklemiyordum," diye alay etti.

Omuz silktim. "İnsanların pislik gibi davranmasından hoşlanmıyorum."

"Her neyse, tekrar teşekkürler. Onu görmezden gelecektim. Her pislığe istedikleri ilgiyi gösteremem, ama senin bu yönünü görmek için küçük bir çarpışma bile değdi."

"Buna alışma. Seni her zaman korumak için yanında olamam," dedim, ama karşılık olarak küçük bir gülümsemeye karşı koyamadım.

Gözlerinin köşeleri daha da kırıştı. "Not aldım."

Aramızda uzun, halsiz bir sessizlik geçti.

Onunla ilgili durumumu anladığımı düşündüğüm her seferinde, beni dengesizleştiren bir şey olurdu.

Asher Donovan'la birlikteyken sağlam bir zemin yoktu. Sürekli değişen bir deniz gibiydi — sinir bozucu, korkutucu ve itiraf etmekten nefret etsem de heyecan verici.

Kabul etmememiz gereken tüm birikmiş gerginlik, küçük yüksek masanın üzerinde titreşiyordu. Biz...

"Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm." Carina'nın nefes nefese özrü, o anı buzlu suyla söndürdü. *Üzgünüm, hadi oradan.* Bizi kasten yalnız bırakmıştı ve sırtışı da bunu gösteriyordu. "Sıra sonsuza kadar sürdü." Taburesine kaydı ve bizi açık bir ilgiyle süzdü. "Neyi kaçırdım?"

Asher sessiz kaldığı için "Fazla bir şey yok," dedim. Onun adamla olan tartışması benim anlatacağım bir hikaye değildi. "Sadece futbol hakkında sohbet ediyorduk."

"Oh, tamam." Carina etrafımızda tırmanan gerginliğin farkında değil gibiydi. "Unutmadan, salı günü gelemeyeceğimi söylemek istiyorum. Sırada beklerken ailemden bir telefon aldım. O akşam Babko'da akşam yemeği rezervasyonu yapmışlar, bu yüzden ilk provanı izleyemeyeceğim. Çok üzgünüm." Yüzünde gerçek bir pişmanlık belirdi. "İlk provaya gerçekten katılmak istiyordum."

"Sorun değil," diye onu teselli ettim. "Fazla bir şey kaçırmayacaksın." Asher kaşlarını çattı. "Ne provası?"

Carina bana hızlıca bir bakış attı.

Kahretsin. Ona henüz gösteri hakkında bir şey söylememiştim. Bu bir sır değildi ve onun bilmeye *hakkı* yoktu, ama yine de göğsümü bir suçluluk duygusu deldi.

"RAB gösterisine katılmama konusunda fikrimi değiştirdim," itiraf ettim. "Lavinia ile konuştum ve şimdi *Lorena'da* başrolün yedeği oldum."

"Başrol mü?" Gözleri hayranlıkla parladı ve buna karşılık olarak damarlarımdan bir sıcaklık geçti. "Bu harika!"

"Önemli bir şey değil. Dediğim gibi, yedek oyuncuyum." Garip bir şekilde kendimi bilinçli hissederek bir tutam saçımı kulağımın arkasına attım. "Muhtemelen sahneye çıkmayacağım. Başrol oyuncusu hastalanırsa veya yaralanırsa diye orada olacağım."

"Yine de heyecan verici. Ne zaman öğrendin?" Suçluluk duygum daha da derinleşti. "Pazartesi."

Asher'ın ifadesi değişmedi, ama çok kısa bir duraklama onun kafasının karıştığını gösteriyordu.

"Daha önce söyleyecektim," diye ekledim. "Ama, şey, unuttum."

Pazartesi günkü antrenman sırasında ona söylemek istemişim. Ama onu Polina ile gördükten ve stüdyoda yaşadığımız o anın ardından, böylesine önemli bir dönüm noktasını ilk olarak onunla paylaşmak çok tehlikeli geldi. Çok samimi.

Bu yüzden söylemedim.

Yine de, gözlerindeki acı beni suçluluk duygusuyla deldi. Ona söylememiş olmakla kalmamış, Carina provalardan bahsetmeseydi muhtemelen hiç açmazdım.

"Önemli değil." Asher gülümsedi, gözlerindeki acı kayıtsızlığa dönüştü. Kayalar ayak parmaklarımdan dibine kadar battı. "Katıldığın için mutluyum." Saatine baktı. "Gitmem gerek. Bir saat sonra çevrimiçi bir röportajım var." Ayağa kalktı ve masaya elli sterlinlik bir banknot bıraktı. "Bir sonraki tur benden. Kızlar gecenize katıldığım için teşekkür olarak."

"Burada içki için çok fazla," diye itiraz etti Carina. "O zaman üç tur," dedi Asher rahatça. Bana bir bakış attı.

Sessiz kaldım, onun ayrılmasına duyduğum hayal kırıklığını mantıkla açıklayarak kendimi ikna etmeye çalıştım. Onun bize katılmasını istememişim, öyleyse neden ayrılmasına üzülüyordum?

Tereddüt etti, sonra ekledi: "Arkadaşım bu gece Neon'un VIP salonunda bir parti veriyor. Eğer boşsanız, uğramalısınız."

Carina ikimizin de istemediği bir şeye bizi sokmadan önce, "Biz pek kulüp müdavimi değiliz" dedim.

En son kulübe gittiğimizde, gece yarısını onun saçlarını tutarak geçirdim, o da dört shot tekila içip kusuyordu. Sonra, kulüp çok kalabalık olduğu için çıkışa ulaşmamız on beş dakika sürdü.

Bu deneyimi tekrarlamak ister miyim? Hayır, teşekkürler.

"Ne yazık ki, bu doğru." Carina iç geçirdi. "Keşke eğlenceli kulüp insanları olsaydık."

Asher'ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Yine de, fikrinizi değiştirirseniz diye isimlerinizi listeye ekleyeceğim." Gitmeden önce, kısa ve anlaşılabilir bir bakışla bana doğru döndü.

Kalabalık, o tek kelime etmeden dağıldı ve o gittikten sonra da aynı kolaylıkla tekrar toplandı.

"Evet, Vincent'in ne düşündüğünü boş ver," dedi Carina, Asher duyamayacağı bir mesafeye geldikten sonra. "Sana *çok* ilgi duyuyor ve tüm kriterlerini karşılıyor. Yakışıklı, bekar, çalışıyor ve aptal değil mi? Merhaba, mükemmel eşleşme."

"Bunlar senin kriterlerin, benim değil, ve onun playboy ününü de unutmayalım."

"Oh, yani ona asılsam sorun olmaz mı?" Carina yüzümdeki ifadeye bakarak sırtıttı. "Aynen öyle. Ölümcül bakışın seni ele verdi."

"Sana ölümcül bir bakış atmadım ve o benden hoşlanmıyor. Gerçekten," dedim. "Belki de bu yaz düzenli olarak görüştüğü tek kadın ben olduğum için hoşlandığını *sanıyordur*."

Kendimi küçümsemeye çalışmıyordum; bu gerçektir. O ünlü bir futbolcuydu. Gerçekten, gerçekten bana ilgi duyması ihtimali ne kadardı ki?

Carina başını salladı ama konuyu daha fazla zorlamadı. "Şaka bir yana, bu geceki partiyi gerçekten kaçırarak mısınız? Kulüp insanları olmadığımızı biliyorum, ama bu *Asher Donovan*'ın daveti. Orada olacak VIP'leri hayal edebiliyor musun?" Hayalperest bir iç çekişle, "Ne yazık ki, ailem benimle kalıyor, bu yüzden istesem bile gidemem. 'Uyuşturucu ve sefahat' hakkında verecekleri derslerle uğraşmak istemiyorum."

Ailesi ne zaman ziyarete gelse, en az iki hafta onunla kalırlardı. Yetişkin bir insan olarak annemle o kadar uzun süre kalmayı hayal bile edemezdim —üçüncü gün birbirimizi öldürürdük—ama bu kültürel bir şeydi. Asyalı kızlar, kullanışlı bir daireleri varken büyüklerini otele göndermezlerdi.

"Fikrini değiştirip gidersen, sonra bana her ayrıntıyı anlatmalısın," dedi Carina. "Şu anda senin aracılığınla yaşıyorum."

Kafamı salladım. "Üzgünüm, ama bu gece kitap ve yatak gecesi," dedim.
"İnan bana. O partiye gitmem mümkün değil."

BÖLÜM 17

SCARLETT

Savunmam gerekirse, fikrimi değiştirmeyi *planlamamıştım*.

Carina ve ben Angry Boar'dan ayrıldıktan sonra yollarımız ayrıldı; o, West End'deki bir gösteri için ailesiyle buluşmaya, ben ise daireme ve rahatlatıcı Cumartesi gecesi rutinime, yani çaya, okumaya ve pijamalara.

Ancak, Isabella Valencia'nın son gerilim romanına bir türlü konsantre olamadım. Genelde onun kitaplarını severdim, ama her iki paragrafta bir kendimi dalgın buluyordum.

Sosyopatik dedektifin başka bir sosyopati yakalama maceralarını takip etmek yerine, dikkatim sürekli moda bir gece kulübü ve yeşil gözlerin görüntülerine kayıyordu.

Aynı satırı dört kez okuduktan sonra tek bir kelime bile anlamadığımı için pes edip, hayal kırıklığıyla iç çekerek kitabı kapattım.

Londra'da yaşayan 26 yaşında bekar bir kadındım ve hafta sonlarımı böyle geçiriyordum: kurgusal sosyopatlarla baş başa.

Daha önce hiç rahatsız olmamıştım, peki neden şimdi bu kadar huzursuz hissediyordum?

Sonuçta, evde kalmanın *bir sakıncası* yoktu. Bir kitap ve çay, terli bir gece kulübünde nefes almak için sarhoş yabancılarla mücadele etmekten çok daha iyiydi. Değil mi?

Mesele kulüp değil. Mesele orada kimlerin olduğu.

İnledim ve koltuğuma daha da gömüldüm, yüzümü kitabımla kapattım. Karanlık televizyon ekranında kendi yansımanı görmekten utanıyordum.

Akıllıca olan şey evde kalıp dağ kasabasında işlenen cinayetlerin gizemini çözmekti.

Aptalca olan şey ise, Asher'ın beni tanımadığım birinin verdiği partiye davet ettiği için taksiye binip Londra'nın gece hayatına cesaret etmekti.

Sessizlik her yönden bastırıyordu.

Saat tik tak sesleriyle on bire doğru geri sayıyordu.

Ve zihnim neon ışıkları ve terli bedenlerin görüntülerini canlandırmaya devam ediyordu.

"Scarlett DuBois, sen bir aptalsın," dedim.

Kendimi kınama duygusu havada asılı kaldı, sonra da yok oldu.

Sonra kalktım, odama gittim ve dolabımı karıştırarak şehrin en seçkin gece kulübüne giyebileceğim uygun bir kıyafet aradım.

Burada ne işim var?

Önümdeki manzaraya baktım, topuklarım ayaklarıma batıyordu, cildim yaz sıcağı ve pişmanlıklarla yapış yapıştı.

Londra'daki kulüplerin ne kadar kaotik olduğunu unutmuştum. Neon'un aldatıcı derecede sade dış cephesi, tuğla duvar ve siyah metal kapısı, otuz yaşın altındaki herkesin ellerine o sihirli giriş damgasını vurmak istemelerini engellemiyordu.

Bir sonraki taksiyle eve gidip yatağıma geri dönmek istedim, ama hazırlanmak için bir saat harcamış ve taksiye çok fazla para vermişim. Bunların boşa gitmesini istemedim.

Asher, benim ve Carina'nın isimlerini listeye yazdığını söyledi, ama kulübün listesini mi, yoksa kulüpteki partinin listesini mi kastetti? Yoksa ikisini de mi?

Kaldırımda ve köşede kıvrılan kuyruğu gözlemledim. Topuklu ayakkabılarla bir saat veya daha fazla beklemek düşüncesi beni çıldırtıyordu, ama kapı görevlisine gittiğimde adımın listede olmaması ne kadar utanç verici olurdu? Onlarca yabancıнын beni yargıladığı utanç verici yürüyüşüm sırasında kuyruğun en arkasına gönderilirdim.

Carina burada olsaydı, kapıya koşup bizim için kontrol ederdi. O burada olmadığı için, Asher'a mesaj atıp açıklama istemek zorunda kaldım.

bunu buraya gelirken yapmalıydım, ama aklıma gelmemiştir.

Ben: Merhaba! Sonunda parti konusunda fikrimi değiştirdim! Kulüp veya parti listesinde adımın olup olmadığını teyit edebilir misin? Teşekkürler!

Aşırı neşeli tonumdan (çok fazla ünlem işareti!) rahatsız oldum, ama yine de gönder tuşuna bastım. Ne kadar çabuk cevap verirse, kaldırım kenarındaki garip durumumdan o kadar çabuk kurtulabilirdim.

Sıranın önündeki herkesin bana baktığını hissettim — *o ezik tek başına orada ne yapıyor?* — bu yüzden meşgul görünmek için telefonumda gezinmeye başladım.

Pişmanlığım her saniye daha da artıyordu. *Gerçekten* evde kalmalıydım. Harika ama şu anda meşgul olan bir en iyi arkadaşım ve kurgusal dünyalara aşırı bağımlılığım yerine "normal" bir sosyal hayatım varmış gibi davranmaya çalıştığım için başıma gelen buydu.

Beş dakika sonra, gelen kutum hala boştu. Belki de sıraya girmeliyim...

"Seni *kaltak!*"

Başımı kaldırıp sola baktım. Bir adam iki büklüm olmuş, yüzü kızarmış ve elleriyle kasıklarını tutarken, minyon bir sarışın onu memnuniyetle izliyordu.

Kulübün köşesindeki sokaktaydılar, bu yüzden güvenlik onları göremiyordu.

"Bir dahaki sefere, bir kadının izni olmadan kışını elleme," dedi. "Topuğumla tekmelemediğim için şanslı say kendini. Çok acırdı."

Onun cesaretine gülümseyecektim - adam en az onun iki katı büyüklüğündeydi - arkasına gizlice yaklaşan ikinci davetsiz misafir olmasaydı.

Gece kulüplerinin çevresi her zaman yankesicilik ve küçük suçların yoğun olduğu yerlerdi. Dikkatleri dağılmış kalabalıklar, aşırı alkol ve azalmış çekingenlik, ekstra para kazanmak isteyenler için büyük kazançlar anlamına geliyordu, tıpkı sarışının çantasına uzanan sıksa genç gibi.

"Hey!" diye bağırdım. "Arkana bak!"

Sarışın, şimdiye kadar gördüğüm en hızlı reflekslere sahipti, çünkü sözler ağzımdan çıkar çıkmaz dönüp çantasını hırsızın yüzüne vurdu.

Adam küfür edip kaçtı, belli ki gerçek bir kavga istemiyordu, ama kızın diz attığı adam kendine gelip ona doğru sendeledi.

Aklımdan önce içgüdülerim devreye girdi. Koşarak yanına gittim (bu topuklu ayakkabılar koşmak için uygun olmasa da) ve adam ona ulaşmadan onu ittim. Bu dikkat dağınıklığı, sarışına dönüp neler olduğunu anlaması için yeterli zamanı verdi.

Çantasını tekrar kaldırdı. Hırsız gibi, adam da onunla yüz yüze gelmeyecek kadar korkaktı, özellikle de şimdi bir destekçisi olduğu için. Koşarak uzaklaştı ve arkasında bir dizi hakaret bırakarak.

"Ugh." Sarışın bir iç çekip, uzaklaşan sırtına baktı. "Keşke önce ona iyi *bir* yumruk atabilseydim. Ne kadar hayal kırıcı."

Boğazımdan şaşkın bir kahkaha çıktı.

Taciz edilmiş ve neredeyse soyulmuş biri için, oldukça sakın görünüyordu.

Bana döndü, kaşlarını çatmış hali minnettar bir gülümsemeye dönüştü. "Yardıma için teşekkürler. Bunu yapmak zorunda değildin." Elini uzattı. Onun bu resmi tavrına şaşırarak elini sıktım. "Ben Brooklyn."

Aksanı Amerikan gibi geliyordu, ama beni şaşırtacak kadar İngilizce bir tonu vardı.

"Scarlett. Rica ederim. O iki pislik bunu hak etmişti."

Angry Boar ve bu olay arasında, şansım yaver gidiyordu. Kendimi tanıyamıyordum, ama bugünkü halimden nefret etmiyordum (ilk başta ortaya çıkma konusundaki şüpheli kararım hariç).

"Öyle, değil mi?" Sarışının gülümsemesi genişledi. İnce ve atletik görünümlüydü, aslan yelesi renginde saçları ve günlerinin çoğunu dışarıda geçiren birinin sağlıklı bronz teni vardı. Burnunda ve yanaklarında hafif bir çil kümesi vardı. "Buraya tek başına mı geldin?"

"İçeride bir arkadaşım ile buluşacağım," dedim.

"Harika. Ben de öyle." Brooklyn kolunu koluma taktı. "Hadi."

Ben itiraz etmeden, beni köşeyi dönüp doğrudan girişe çekti. "Selam, Timmy. Nasıl gidiyor?"

Timmy mi? Bu devin adı *Timmy* miydi?

Somurtkan yüzü dişlerini gösteren bir gülümsemeye dönüştü. "Selam Brookie. Seni görmek ne güzel. Baban nasıl?"

"Stresini ve vitaminlerini almaya isteksizliğini görmezden gelersen, harika."

Timmy'nin kahkahası, dağdan yuvarlanan kayalar gibi gürültülüydü. "Ona yakışır." Kadife ipi çözdü ve kimliklerimizi kontrol etmeden bizi içeriye davet etti. "İyi eğlenceler."

Biz geçip giderken, kuyrukta bekleyenler homurdanmaya başladı.
Timmy, yine somurtarak onları susturdu.

"Sıradaki!" diye bağırdı. "Kimlikleriniz nerede?"

Kapı arkamızdan kapandı ve bizi neon ışıklarla aydınlatılmış karanlık ve gürültü müzikle sardı.

"Brookie, ha?" Gürültünün üstüne bağırdım.

O güldü. "Aile dostuyuz!" diye bağırdı. "Dost demişken, seninkini bulmana yardım etmemi ister misin?"

"Sorun değil. Sen git eğlen." Dans pistini işaret ettim. "Seni alıkoymak istemiyorum, yeterince yardım ettin zaten."

"Emin
misin?"

Başımı
salladım.

"Yine de telefonunu ver." Brooklyn cep telefonumu aldı ve numarasını girdi. "Al, kendime mesaj attım, böylece senin numaran da bende var. Bir şeye ihtiyacın olursa, bana haber ver. Tanıştığımıza memnun oldum, Scarlett!"

"Ben de!"

Normalde, neredeyse hiç tanımadığım biriyle numara alışverişi yapmazdım, ama Brooklyn bana iyi bir izlenim bırakmıştı. Ayrıca, daha fazla arkadaşa ihtiyacım vardı. Bu geceye kadar, Carina dışında davet edebileceğim başka kimseyi düşünemediğimde, sosyal evremın ne kadar küçük olduğunu fark etmemiştim.

Dalgalı kalabalığa baktım, derin bir nefes aldım ve içine daldım.

Neyse ki VIP salonunu bulmam uzun sürmedi. En üst katta bulunuyordu ve ana salonların kaosuyla kıyasla burası nispeten sessizdi, bu da neredeyse rahatsız ediciydi.

Bir güvenlik görevlisi ve göz kamaştırıcı gümüş pullu bir elbise giymiş bir kadın, salona giden merdivenlerin dibinde duruyordu. Kadın bir klipsli tahta ve telsiz taşıyordu ve ben yaklaşınca kaşlarını kaldırdı.

"Merhaba. Özel partiye geldim."

Asher hala mesajıma cevap vermemişti, ama burada olması gerekiyordu. Değil mi?

Hostes gözlerini kıyafetime dikti. En güzel siyah elbisemi ve topuklu ayakkabılarımı giymiştim, Vincent'ın yirmi dördüncü doğum günü için aldığı tasarımcı çantasıyla tamamlamıştım. Son moda değildi, ama onun yüzündeki ifadeye bakılırsa, sanki patates çuvalı ve Crocs ayakkabılarla gelmişim gibi görünüyordu.

"Peki sen kimsin?" Ses tonu, cevabı zaten bildiğini gösteriyordu.

Hiç kimse.

Gerildim, utangalığım yerini öfkeye bıraktı. "Scarlett DuBois." Kendime güvenimi göstermeye çalıştım. "Listedeyim."

"Üzgünüm, adını göremiyorum." Daha az üzgün olamazdı.

"Kontrol etmedin!"

"Gerek yok. Bu bir *VIP* partisi." Tırnaklarını klips tahtasına vurdu. "Korkarım ki yüz sterlinlik elbiseniz ve iki yıllık çantanız kriterlerimize uymuyor. Şimdi, izin verirsiniz..." Yeni gelen üç kişiyi selamlamak için döndü.

Kuğu gibi mankenler, uzun bacakları ve bin dolarlık mini etekleriyle yanımdan geçtiler. Adlarını söylediler, hostes gülümseyerek listeden işaretledi ve kıkırdamalar ve topuk sesleri eşliğinde merdivenlerden yukarı çıktılar. Hiçbiri bana bakmadı bile.

Hostes tekrar bana döndüğünde gülümsemesi kayboldu. "Hanımefendi, sizi buradan ayrılmanızı rica etmek zorundayım. Aksi takdirde, Roscoe sizi dışarı çıkaracaktır."

Yanımdaki güvenlik görevlisi bana sert bir bakış attı.

Dişlerimi sıktım, ama elimden gelen tek şey, mümkün olduğunca onurlu bir şekilde dönüp çıkmaktı.

Bugün yeterince olay çıkarmıştım. Ayrıca, ne yapabilirdim ki? Onun elinden klipboardu kapıp listeyi kendim mi arayacaktım? A harfine gelmeden Roscoe beni yakalayacaktı.

Gözlerimin arkasında yorgunluk yanıyordu. Köşeyi döndüm ve asansör düğmesine bastım.

Eve gitmek için sabırsızlanıyordum. Bütün gece...

Kapılar bir *ping* sesi ve tanıdık bir tıraş losyonu kokusuyla açıldı.

"Scarlett?"

Göğsümde tehlikeli bir heyecan dalgası yükseldi.

"Gelmişsin." Gölgeler kayboldu ve Asher'ın elmacık kemikleri ve keskin çene hattı ortaya çıktı. Bakışları elbisenin ve bacaklarımın uzunluğunu takip etti. "Çok..." Kısa bir duraklama, salondan gelen boğuk ritimlerin aramıza sızmasına izin verdi. *Güm. Güm. Güm.* "Güzel."

Kollarım ve bacaklarımdan kısa bir elektrik akımı geçti.

"Teşekkür ederim." Asher'a rastlamanın verdiği rahatlamaya rağmen, hostesle olan karşılaşmam çok taze olduğu için unutamadım ve zorla gülümsedim. "Ama görünüşe göre yeterince iyi değilim."

"Ne demek istiyorsun?"

Ona olanları anlattım.

Asher'ın gözleri her kelimeyle karardı, ta ki ufuktaki fırtına bulutlarına benzeyene kadar.

"Benimle gel."

Cevap beklemeksizin, elini belime koydu ve beni kararlı bir şekilde, hostesin güvenlik görevlisiyle sohbet ettiği salonun girişine doğru yönlendirdi.

Güvenlik görevlisi çenesini bize doğru eğdi. Hostes döndü ve Asher'i görünce yüzü aydınlandı.

"Bay Donovan!" O, dikleşti ve eliyle saçlarını düzeltti. "Ne kadar hoş..." Beni onunla yürürken fark edince sesi kesildi.

Ben (çoğu zaman) kindar bir insan değildim, ama onun şokunun bana büyük bir tatmin vermediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

"Asher Donovan ve Scarlett DuBois," dedi yumuşak bir sesle, eli hala sırtımda. "Randevum."

Bir saniye geçti.

Hostes, sanki bir kova canlı kurtçuk yutmuş gibi görünüyordu, ama sonunda zorla bir gülümseme takındı ve kenara çekildi.

"Tabii ki." Omuzları gergin bir şekilde ipi çözdü. "Partinin tadını çıkarın lütfen."

"Teşekkürler. Ah, bir şey daha var." Asher durakladı ve kadının gözlerinin içine baktı. "Ona bir daha saygısızlık edersen, Londra'da çalıştığın son etkinlik olmasını sağlarım."

Hostesin yüzü kıpkırmızı oldu.

Şaşkınlık, yıldırım hızıyla içimi kapladı, ardından onu geride bırakıp salona girdiğimizde bastıramadığım bir sıcaklık hissettim.

"Bunun için üzgünüm," dedi. "Kapı görevlileri bazen güçlerini kötüye kullanabiliyorlar."

"Önemli değil." Ona yan gözle baktım. "Randevun, ha?"

"O anda *arkadaşım* demek daha iyi geldi. Ayrıca, yüzündeki ifadeyi görmek için buna değdi."

"Oh, katılıyorum." Ben de onun gibi sııttım. "O anda kalp krizi geçirecek sandım."

"Peki biz?" Asher kalabalık odada bana yol gösterdi. Avucunun iç kısmı elbisenin kumaşını yakarak beni biraz kızarttı.

"Ne yapıyoruz?"

"Arkadaşlık."

"Ben senin için bir polis memurundan özür diletтім, sen de benim için hostesi yerine koydun, yani sanırım öyleyiz." Tanıdık birinin yanından geçtik...

Uzun bacakları ve yüksek elmacık kemikleri ile güzel bir kadın. Onun süper model Ayana olduğunu fark edince bir kez daha baktım. Onun son *Vogue* kapağını *çok sevmiştim*; Carina ölecekti. "Bu kimin partisi demiştin?"

"Poppy Hart."

Aniden durdum. "Bekle. Bu *Poppy Hart*'ın partisi mi?" Asher'ın ağzı yukarı doğru kıvrıldı. "Onu duydun mu?"

"Bunu retorik bir soruymuş gibi davranacağım," dedim ve derin bir kahkaha attım.

Herkes Poppy Hart'ı tanıyordu. Model, sosyetik ve stil ikonu, tüm büyük moda şovlarının ön sıralarında oturuyor, tüm büyük etkinliklerin VIP listesinin başında yer alıyor ve tüm büyük hayır kurumlarının yönetim kurulunda başkanlık yapıyordu. Londra'nın en yeni It Girl'ü ve neyin havalı neyin havalı olmadığını nihai hakemi oydu.

Ayrıca, *şu anda* katıldığım partilerden biri olan, son derece seçkin partileriyle de ünlüydü.

Gerçeküstüydü.

"Haklısın." Mizah, Asher'ın yüzünü daha yumuşak bir hale getirdi. "Partileri için katı kuralları olduğunu söylemeliyim. Kamera yok, taciz yok, kavga yok —

Angry Boar'da olduğu gibi, ama daha şık." Bu yetersiz bir ifadeydi. Son beş dakika içinde, ateş yutanlar, yedi ölümcül günah gibi giyinmiş dansçılar ve ses kabininde dünyaca ünlü bir DJ

gördüm.

Kadife koltuklar duvarların çevresini çevreliyordu; kristaller yıldız, çiçek ve şelale şekillerinde asılı heykeller oluşturuyordu. LED ışık halesi, oturma alanlarını fütüristik mor renkle kaplarken, sadece en kaliteli içkilerin bulunduğu bir bar tüm duvarı kaplıyordu.

Poppy'yi henüz görmemiştim, ama oda ünlüler, sosyetikler ve diğer genç, zengin, güzel ve ünlülerle doluydu.

Asher ve ben barda durduk. Bize iki tane ev spesiyali sipariş etti, her neyse, ve birini bana uzattı.

"Ee." Bardağını kaldırıp beni inceledi. "Gelme konusunda fikrini değiştirmişsin."

"Sadece yapacak daha iyi bir şeyim olmadığı için." Tereddütle bir yudum aldım. Viski, zengin ve tatlı bir şeyle karıştırılmıştı. Daha önce içtiğim hiçbir içkiden daha yumuşak bir tadı vardı. "Fazla anlam yükleme. Bu geceki varlığım tamamen platonik."

"İyi, çünkü benim davetimin de tamamen platonik bir yanı vardı."

"İyi."

"İyi."

Görünüşte sıradan olan bu konuşmamız, etrafımızı saran çılgın akımı durdurmadı, gözlerimizi mıknaş gibi birbirine çekti ve kulübün geri kalanındaki gürültü ve hareketlere karşı bir balon oluşturdu.

Daha önceki güvensizliğim, yorgunluğum, hayal kırıklığım... hepsi, bedenim beklentiyle canlanırken yok oldu.

Bu yüzden fikrimi değiştirmiştım. Bu baş döndürücü olasılık hissi.

Yasak bir şeye adım atmanın verdiği heyecan.

Bu gece ne olursa olsun, bu anın heyecanı buna değdi.

Alkol ve Asher'ın bakışlarındaki sıcaklık, damarlarımı yakıyordu. Ya içki görüldüğünden daha güçlüydü ya da ben tehlikeli bir alana giriyordum.

Adım atmak değil. Sen zaten oradasın.

"Asher!"

Baloncuk patladı. Gürültü bir sel gibi geldi ve ben onun şiddetinden neredeyse tökezleyecektim.

Poppy Hart, yeşil ve altın rengi bir görüntüyle bize doğru süzüldü. Asher'ı yanağından öperek selamladıktan sonra dikkatini bana çevirdi. "Bu kim?" Hostesin aksine, onun sorusu sadece dostça bir merak içeriyordu.

"Scarlett. O bir... arkadaş." Asher'ın ses tonu "*arkadaş*" kelimesinde alçaldı ve ayak parmaklarım içgüdüsel olarak kıvrıldı.

"O tür bir arkadaş değil," diye ekledim hemen.

Onun eğlencesi yanaklarımı kızartırken, Poppy güldü. Tarçın rengi saçları ve alabaster teniyle, buradaki tüm kadınlara rakip olabilecek biriydi.

"Seni şimdiden sevdim. Tanıştığımıza memnun oldum, Scarlett." Kendini tanıtmadı; buna gerek yoktu. Başka biri olsaydı, bu kibirli bir davranış olarak algılanırdı, ama Poppy olduğu için, bu davranış tamamen doğal geldi.

Birkaç dakikalık dostça sohbetin ardından, özür diler gibi bir ifade takındı. "Asher'ı bir dakikalığına alabilir miyim? New York'tan bir arkadaşım geldi ve o senin *büyük* bir hayranın. Onu tanıştırmazsam beni kesinlikle öldürür." Sesini sahne fısıltısına indirdi. "Ona Asher'ın gerçek hayatta sanıldığı kadar mükemmel olmadığını söyledim, ama dinlemek istemedi."

"Sorun değil. Bunu kendileri öğrenmeleri gerekiyor," dedim alaycı bir ciddiyetle.

"İkinize de teşekkür ederim. Ben buradayken hakkımda kötü konuştuğunuz için minnettarım," dedi Asher kuru bir şekilde.

"Ne zaman istersen." Poppy onun koluna hafifçe vurdu. "Scarlett, merak etme. Onu hemen geri getireceğim." Onun tatlı sesi, "*hemen*" kelimesini bir şekilde havalı hale getiriyordu.

"Uzun sürmez." Asher geçerken kolu benimkine değdi ve arkasında bir karıncalanma hissi bıraktı. "Ben yokken fazla belaya bulaşma."

"Elimden geleni yaparım, ama garanti veremem."

Onun cevap olarak gülümsemesi midemi altüst etti, bu yasadışı olmalı.

Barda kalıp içkimi bitirirken etrafıma bakındım. Burada tek başına olan tek kişi olduğum için kendimi garip hissettim, ama kısa sürede herkesin kendi dünyasına dalmış olduğunu ve benim tek başıma garip bir şekilde durduğumu fark etmediklerini anladım.

Özel bir parti olmasaydı, Brooklyn'den yukarı gelmesini isterdim. Ateş yutanların gösterilerini beğenecek birine benziyordu.

Bunu gece kulübünde yapmak yasak değil miydi? Yangın yönetmeliğini ihlal etmiyor muydu?

Eğer öyleyse, kimse umursamıyor gibiydi.

"Biraz ürkütücü, değil mi?" Çocuk gibi yakışıklı sarışın bir adam yanıma geldi. Futbol sahası kadar geniş omuzları ve gülümsediğinde hareket eden, dudağının üzerinde sevimli bir ben vardı.

"Biraz," diye itiraf ettim. "Bir arkadaşımla buradayım, ama işi çıktı." Asher bu terimi kullandı. Ben de kullanabilirim.

"Erkek arkadaş mı? Kız arkadaş mı?"

Bariz bir şekilde bilgi almaya çalıştığı için gülümsedim. "Platonik arkadaş." *Arkadaşın* yanı sıra, *platonik* de gecenin kelimesi olmaya adaydı. "O zaman benim için iyi," dedi sarışın. "Ama ben senin arkadaşın olsaydım, seni kurtlarla yalnız bırakmazdım." Etrafımızdaki kalabalığa başını salladı. "Pahalı kıyafetleri ve şampanyaları seni aldatmasın. Onlar acımasız bir gruptur. Zayıflık kokusu alırlarsa, saldırırlar."

Gülerek, "O zaman sana sahip olduğum için mutluyum. Birlikten kuvvet doğar, değil mi?" dedim. "Doğru." Gülümsemesi genişledi.

Elini uzattı. "Ben Clive."

"Scarlett." Son bir saat içinde, aylardır yaptığımdan daha fazla kendimi tanıtmıştım, ama şaşırtıcı bir şekilde, bu durum beni rahatsız etmiyordu.

Sanırım evden çıktığımda arkadaş edinmek daha kolaydı.

Düşünsenize.

Clive bize bir tur daha içki sipariş etti ve rahat bir sohbe daldık. Onun bir rugby oyuncusu ve Poppy'nin kuzeni olduğunu öğrendim, bu yüzden bu gece buradaydı.

"Ben de bu partileri sevmiyorum, ama son üç partisini kaçırdım. Bunu da kaçırsam, o korkunç pahalı çantalarından biriyle beni dövüyor," dedi utangaç bir gülümsemeyle.

Yine güldüm. Clive benim tipim değildi, ama bir kulüpte sevimli bir erkekle zararsız bir şekilde flört etmek hoştu. Çok uzun zaman olmuştu.

Ona RAB'daki işimden bahsederken, sıcaklık aniden kutup soğuşuna düştü.

Kollarım tüylerim diken diken oldu ve Asher geri geldiğinde cümlemi yarım bıraktım. Ayrıldığından çok daha mutsuz görünüyordu.

"Fan kulübünle işin bitti mi?" diye sordum alaycı bir şekilde.

Bana gülümsemeden baktı. Poppy ortalıkta yoktu.

Tamam. Ne oldu da bu kadar sinirlendi?

Karşımda, Clive'in yüzünde eğlenceli bir ifade belirdi. "Donovan. Sanırım Scarlett'i tanıyorsun."

"Hart." Kısa cevap hem selamlama hem de onaylama görevi görüyordu.

"Scarlett'i alabilir miyim? Konuşmamız gereken bir şey var."

Kaşlarım yukarı kalktı. *Konuşmamız mı gerekiyor?* Bu benim için yeni bir haberd.

"Tabii. Gitmeden önce..." Clive barmenden bir kalem ödünç aldı ve kokteyl peçetesine numarasını yazdı. Bana göz kırparak uzattı. "Yine sayıca üstünlük sağlamaya ihtiyacın olursa diye."

Asher'in çenesindeki bir kas seğirdi, ama rugby oyuncusu kalabalığın içinde kaybolana kadar tek kelime etmedi; bizi salonun arka tarafındaki bir köşeye götürürken de hiçbir şey söylemedi.

Yerden tavana kadar uzanan kadife perdeler burayı ana salondan ayırıyordu. Püsküllü bağcıkları bir kez çekince, kendi dünyamıza girmiş olduk.

Kollarımı kavuşturdum, gergin mi, sinirli mi yoksa meraklı mı olacağımı bilemiyordum. Sonunda üçünün bir karışımı olmaya karar verdim.

"Beni sohbetimden uzaklaştırmak için bu kadar önemli olan ne?"

"Seni beş dakika yalnız bırakıyorum ve sen İngiltere milli rugby takımının kaptanını tavlıyorsun," dedi. "Etkileyici."

Cidden mi? Konuşmak istediği şey *bu* muydu?

Erkekler. Onlar için her şey bir penis boyu yarışmasıydı.

"Clive'ı 'yakalamadım'," dedim. "O bana yaklaştı. Ne yapmam gerekiyordu? Sen tanışma toplantısından dönene kadar parmaklarımı ovuşturup beklemem mi?"

"Clive Hart *dışında* herhangi biriyle konuşabilirdin," diye homurdandı Asher. "Onun şöhretini bilmiyor musun?"

"Pek değil." Rugby'yi takip etmediğim için, İngiltere milli takımı tamamı içeri girse bile, ben hiçbir şey anlamazdım.

"Tamam." Asher'ın çenesi yine gerildi. "Onun iyi adam rolüne kanma. O kötü şöhretli bir fuckboy."

Bir an şaşkınlıkla ona baktım, sonra kahkahaya boğuldum. "Az önce *'pislik herif'* kelimesini ironik olmayan bir şekilde mi kullandın?"

O benim eğlencemi hiç paylaşmıyor gibiydi. "Onun için doğru terim bu. Bu partide kadınların yarısıyla yatmış."

"Onunla yatmayı planlamadığım için iyi ki. Sadece konuşuyorduk." Kollarımı kavuşturdum. "Ayrıca, biraz ikiyüzlü değil misin? Magazinlere inanacak olursak, sen de pek bekar sayılmazsın."

"Tabloid gazetelere asla inanılmaz."

"Yani geçen yıl Ibiza'da üçlü seks yapmadın mı?"

Asher bana cevap verme tenezzülünde bulunmadı. "Onun numarasını atacak mısın?"

Evet. "Hayır. Neden atayım ki? Bir gün işime yarayabilir."

Ateşle oynuyordum. Bunun farkındaydım. Ama bu beni caydırmak yerine, ateşin sıcaklığı beni kendine çekiyor, yaklaştırtıyor ve sonunda yanmama neden oluyordu.

"Umarım atmazsın," diye tersledi Asher. "Onunla 'samimi' olan kızlara ne olduğunu gördüm. Genellikle gözyaşları ve mendillerle biter."

"Öyle olsa ne olur? Bu benim sorunum, senin değil." Güçlü viski ve havada dolaşan tehlikeyle sarhoş olmuş bir şekilde kaşlarımı kaldırdım. "Clive ile ne yaptığımla neden bu kadar ilgileniyorsun, Asher? Kıskanıyor musun?" Pazartesi günkü sorusunu ona geri attım.

"Öyleyse ne olmuş?"

Hava duruldu. Asher'ın sessiz cevabı, müziği bir bıçakla ipek keser gibi kesti. Kalbim ile boğazım arasında, nabzımın bir sinek kuşunun kanatlarının çılgın ritmiyle attığı yerde takıldı.

"Platonik ilişkiye ne oldu?" diye sordum. Aynı derecede sessiz. Aynı derecede tehlikeli.

Bu, *normale* tutunmak için son bir çareydi, ancak Asher ile tanıştığımdan beri bu kelimenin benim için anlamı değişmişti.

Bunların hiçbirisi normal değildi. Burada durmamız normal değildi. Bana bakışları normal değildi. Kalbimin buna karşılık olarak çarpması normal değildi.

Bu, normalin abartıldığını düşünmeme yetecek kadar yeterliydi.

Asher, iki kasıtlı adımla aramızdaki mesafeyi kapattı.

Sırtım duvara dayandı. Kaçacak yerim yoktu; olsa bile, hiçbir yere gitmezdim.

Evden çıktığım andan itibaren bunun olabileceğini biliyordum.

Bir parçam bunu bekliyordu.

Gidip gelmeler, karşılıklı tavizler, inkar ve çekim... Her bir adım bizi bu ana getirmişti.

"Platonik." Asher'ın nefesinin sıcaklığı tenime değdi. "Sana bu platonik geliyor mu?"

Düşünemiyordum, hareket edemiyordum, *nefes* alamıyordum, eli kolumdan yukarı doğru kayarken ve çıplak omzumun kıvrımını okşarken. Dokunduğu her yerim yanıyordu, cildim ciğerlerimde kalan oksijeni tüketen küçük ateşlerden oluşan bir haritadan ibaretti.

Her kasım yay teli kadar gergindi. Avucunun enseme ulaştığı anda, vücudum içgüdüsel olarak kıvrıldı, gözlerinin ateşle parlamasına yetecek kadar.

Eli kıvrıldı ve beni olduğum yerde sabitledi. "Sana bir soru sordum, Scarlett."

Nefes nefese bir titreme başımdan ayak parmaklarımın ucuna kadar yayıldı.

Bu sana platonik geliyor mu?

"Hayır," diye fısıldadım. "Öyle değil."

Göğsünden bir nefes daha titredi.

Bu, beni kendine doğru çekip dudaklarını dudaklarıma eğmeden önce aldığım son uyarıydı.

BÖLÜM 18

SCARLETT

Dünya bir duyu kaleydoskopuna dönüştü.

Ani saldırı karşısında şok olarak nefesimi tuttum. Asher bu fırsatı öpücüğü derinleştirmek için kullandı, dilini içeri kaydırıp ve ağzımı o kadar tembel bir şehvetle keşfetti ki, sahip olabileceğim her türlü direnç bir anda yok oldu.

Bazı erkekler nazikti, bazıları ise agresifti. Herkesin kendi tekniği vardı ve Asher, oynadığı gibi öpüşüyordu: yetenekli, dominant ve o kadar titiz bir yaklaşımla ki, başım dönüyordu.

Daha fazlasını istemek için ona daha sıkı sarıldım.

Öpücüğün her saniyesi beni biraz daha çözüyordu. Dilinin kayışı. Boynumu sıkıca tutuşu. Baskının lezzetli artışı...

—İlk başta yumuşak, sonra daha sert, daha talepkar.

Parçalanıyordum ve beni bir arada tutan tek şey oydu.

Ellerimi sırtında ve omuzlarında gezdirdikten sonra parmaklarımı saçlarına gömdüm.

O inledi ve bir başka zevk dalgası omurgamdan aşağı yayıldı.

Zaman tüm anlamını yitirdi. Orada dakikalar, saatler ya da günler geçirmiş olabilirdik, ama her zamanki gibi fizik kuralları galip geldi.

Oksijen azaldı ve sonunda bittiğinde, nefes nefese ayrıldık.

Nefes nefese birbirimize bakarken, düzensiz nefeslerimiz kapalı alanı doldurdu.

Yavaş yavaş, dünya bilincime geri sızmaya başladı — burada perdenin dışında bir hareket, orada bas sesiyle desteklenen bir şarkı sözü.

Sis tamamen dağıldığında ve yaptığımız şeyin soğuk, sert gerçekliği beni terk ettiğinde, dudaklarım öpücüğümüzden dolayı hala şişmişti.

Bir gece kulübünde.

Asher Donovan ve onun gizemli kızı, yani ben hakkında magazin dergilerine seve seve ispiyonlayacak insanlarla çevriliydik.

Kaygı kan dolaşımımı kapladı ve şehvetin kalıntılarını uzaklaştırdı.

Tanrım. Ne düşünüyordum ben?

Asher ruh halimdeki değişikliği fark etmiş olmalıydı çünkü yüzü somurtkan bir hal aldı. Alt dudağında, ısırduğım yerden küçük bir kesik vardı ve yaptığım kanıtı karşısında utanç duyuyordum. "Scarlett..."

"Gitmem gerek." Onu itip geçtim ve başım eğik, kalbim ağzımda, çıkışa doğru koştum.

Beni durdurmadı ve Neon'un baştan çıkarıcı karanlığından kurtulana kadar arkama bakmadım.

Dışarıdaki kuyruk hala köşeyi dönüyordu. Bekleyen kulüp müşterilerinin bakışlarını görmezden geldim ve ilk bulduğum taksiye bindim, günün bu kadar çabuk kontrolden çıkması aklımı karıştırmıştı.

Angry Boar'da masum bir içkiyle başlamış ve Asher Donovan'ı öptükten sonra kaçarak bitmişti.

Bu gece heyecan yaşamak umuduyla dışarı çıkmıştım. Eh, heyecan yaşadım, ama biraz fazla.

Şöföre adresimi verdim ve Carina'ya mesaj atmak üzereydim ki telefonum çaldı.

Vincent.

Kalbim durdu. Paris'te saat sabahın ikisiydi. Neden bu saatte arıyordu?

Öpüşmeyi bilemezdi. Bu, kelimenin tam anlamıyla birkaç dakika önce olmuştu.

Partide kamera yasağı vardı, ama ya biri bizi köşeye girerken görür ve ona mesaj atarsa?

Ne kadar aptalım. Haftalardır Vincent'ın bizim ilişkimizdeki rolünü hiç düşünmemiştim. Asher'dan bu kadar uzun süre uzak durmamın nedenlerinden biri olduğu için düşünmem gerekirdi, ama fiziksel olarak ortada olmaması bunu unutmamı kolaylaştırdı.

Onun aramasına cevap verirken, daha önce içtiğim içkiler boğazıma kadar çıktı. "Alo?"

"Uyanmışsın." Arka planda su ısıtıcısının ıslığı duyuldu. "Sesli mesajımı bekliyordum."

Bilmiyordu. Aksi takdirde, sesli mesajımı beklemezdi. Rahatlama, ciğerlerimdeki düğümü çözdü.

"Hayır. Sesli mesaj yok." Gergin bir kahkaha kaçtı. "Sadece ben varım."

"Neredesin? Arabada gibisin."

"Bir arkadaşımın dışarı çıktım, ama eve dönüyorum." Teknik olarak yalan sayılmazdı. "Ne oldu? Babam iyi mi?"

"İyi. Her zamanki gibi hükümetten ve modern sinemanın durumundan şikayet ediyor," dedi Vincent. "Ama iyileşiyor ve hemşiremiz Bernadette işleri iyi idare ediyor. O kadar ki, ben evden çıkarken, babam onun arkasını döndüğünde onu arsenikle öldüreceğinden endişelenmiyor."

Burun kıvırdım. Babamız eksantrik biriydi, ama şikayet etmeyi sevdiği için böyle konuşuyordu, söylediklerine inandığı için değil.

"Neyse, önümüzdeki hafta sonu Londra'da olacağım. Nike için bir tanıtım videosu çekeceğim. O gecelerden birinde akşam yemeği için vaktin var mı?"

"Hmm. Son çıkan gerilim romanımla heyecan verici bir randevum var, ama senin için zaman ayırabilirim." Normal, alaycı bir tonla konuşmaya çalıştım. Çok sessiz veya uyumlu olursam, bir sorun olduğunu anlardı.

"Cömertliğin sınır tanımıyor," dedi Vincent alaycı bir şekilde. "Görüşmek güzel olacak. Donovan'la işler nasıl gidiyor? Sana zorluk çıkarmıyor, değil mi?" Takım arkadaşının adı geçince sesi karardı.

Nabzım yine hızlandı.

"Hayır," diye ciyakladım. *Aslında tam tersi.* "O gayet iyi. Antrenman sırasında çok, şey, profesyonel." *Antrenman sırasında* kısmının ağır işi yapmasına izin verdim.

"İyi. Bütün yazını onunla geçirmek zorunda kalmanı hiç istemiyorum." Vincent'in dişlerini sıktığını neredeyse görebiliyordum. "Dikkatli ol, Lettie."

Bir çeşit cevap mırıldandım.

"Sana elini sürerse ya da seni rahatsız ederse, hemen bana haber ver," dedi Vincent. "Onu öldürürüm."

"Çok dramatiksin." Bir kez daha gülmeye zorladım kendimi. Sanki bir tank helyum solumuşum gibi sesim çıktı. "Kendimi koruyabilirim. Hey, eve yeni geldim, bu gecelik bu kadar yeter. Haftasonu geldiğinde bana mesaj at, tamam mı?"

Daha fazla şey söylemek istediğini anlayabiliyordum, ama basit bir "Evet. Görüşürüz."

Telefonu kapattım ve başımı koltuk başlığına yasladım, taksi yolculuğu için endişelenemeyecek kadar yorgundum.

Asher ve ben beş dakika i ç i n d e ilişkimizi tamamen altüst etmiştik.

Kardeşim gelecek hafta sonu ziyarete gelecekti.

Ve ben taksinin arka koltuğunda sıkışıp kalmış, kendimi nasıl bu kadar mahvettiğimi merak ediyordum.

BÖLÜM 19

ASHER

Beşe beş kalmıştı.

Scarlett her an gelebilir.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. Ses sisteminin ses kontrolünü kurcaladım. Rafta duran halterleri düzelttim.

Hiçbiri, dudaklarının benim dudaklarıma dokunduğu hayali hissi ortadan kaldıramadı.

Cumartesi gecesi, içimdeki lanet olası *ihtiyaca* sonunda boyun eğip onu öptüğümünden beri bu his beni rahat bırakmıyordu.

O lanet öpücük. Scarlett daha önce de düşüncelerimi meşgul ediyorsa, o öpücük ona orada kalıcı bir yuva kurmuş ve onu çaya davet etmişti. Uyumadan önce, uyandıktan sonra, duş alırken ve onu unutmaya çalıştığım her aktivite sırasında düşünebildiğim tek şey oydu.

Bu beni delirtiyordu. Yine de olanlardan pişman değildim.

Bu tek başına, sonuçlarından daha çok beni korkutuyordu. Kariyerim her zaman benim için bir numara olmuştu. O benim dünyamın dayanağıydı ve bir kadın için, ne kadar dolaylı olursa olsun, onu riske atmaya hazır olmam...

Elimle yüzümü ovuşturdum, ama bu düşünceyi daha fazla sürdürme fırsatım olmadı, çünkü yumuşak ayak sesleri dikkatimi dağıttı.

Başımı kaldırdım. Scarlett içeri girdiğinde kalbimin atışı yavaşladı. Siyah saçları dansçı topuzu şeklinde toplanmıştı ve esnek vücudu leotard, jumper ve balerin eteği ile kaplıydı.

Cumartesi günü onu takip etmemiştim çünkü ikimizin de düşünmek için zamana ihtiyacı vardı, ama iki gün sonra onu tekrar görmek, bu zamanın hiçbir işe yaramadığını kanıtladı.

Neon'da olduğu gibi, Şimdi de onun için kafam çok karışıktı.

"Selam." Rahat davranmaya çalıştım ama temkinli davranmaktan öteye geçemedim.

"Selam." Sveterini çıkardı ve kapının yanındaki kancaya astı. "Bugün evikliğe odaklanacağız. Dışarı çıkalım derim, böylece..."

"Scarlett."

"Evet?" Omuzlarının sertliği, soğukkanlı ses tonuyla çelişiyordu.

"Cumartesi gecesini hakkında konuşmalısınız." Hiçbir şey olmamış gibi davranmasına izin vermeyecektim. O oyunları çoktan aşmıştık.

"Konuşacak bir şey yok."

Ya *da belki de geçmedik*. Sinir bozukluğu kanımda kaynıyordu.

"Katılmıyorum," dedim yumuşak bir sesle. O bu oyunu oynamak istiyorsa, benim kurallarımla oynayacaktık. "Konuşacak çok şeyimiz var. Mesela, tadın ya da seni duvara dayadığımda i çektiğin an. Ya da belki saçlarının benim..."

"*Dur*." Yanaklarının st kısmı kızardı. "O bir pckt. Sarhoştuk ve o anın heyecanına kapıldık. Hiçbir anlamı yoktu."

Sinirlenmenin kıvılcımını öfkeye dönüştü.

"Saçmalık." Aramızdaki mesafeyi kapattım. Çenesini kaldırdı, ifadesinde inatçılık vardı, ama göğsünün inip kalkışında hafif bir hızlanma fark ettim. "Filmler konusunda korkak olduğunu biliyordum. Gerçek hayatta da senden bunu beklemiyordum."

Scarlett keskin bir nefes alarak burun deliklerini genişletti.

Pişmanlık duygusunu bastırdım. Söylenmesi gerekeni söylemiştim. Zorluklardan sonsuza kadar kaçamazdı.

Bu, bana çarpan bir polis memurunu azarlayan, korkunç bir kazadan sağ kurtulan ve daha da güçlenen aynı kızdı. O kadar cesur ve dirençliydi ki, korkularının galip gelmesini görmek beni öldürüyordu.

"Peki. Diyelim ki öpücük bir anlam ifade ediyordu," dedi. "O zaman ne olacak? ıkacak mıyız? Yaz aşkı mı yaşayacağız? Sezon başladığında ilişkimizi bitirecek miyiz? *Her zaman* seni izleyen insanlar var, Asher. Bir ilişkiyi gizli tutmak imkansız." enesi sertleşti. "Geçen sezon ligi kaybettin çünkü sen ve Vincent birlikte alışamadınız! Aramızda bir şey olduğunu öğrenirse durumun ne kadar kötüleşeceğini bir düşün. Kounun nasıl tepki vereceğini bir düşün. İkiniz de kariyerinizi mahvedeceksiniz ve ben bunun olmasına izin vermeyeceğim, buna da ortak olmayacağım."

Öfkem bir anda söndü.

Elbette onun ortaya koyduğu engelleri düşünmüştüm. Kahretsin, bu engeller yüzünden bu kadar uzun süre ona olan ilgimi bastırmıştım. Ama birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça, bu engeller daha da belirsiz hale geliyordu.

Onun durumu klinik olarak analiz etmesi, engelleri tekrar odak noktasına getirdi.

Vincent ve kariyer konusu beni şaşırtmadı, ama paparazzilerle ilgili sorun... Buna gerektiği kadar dikkat etmemiştim. Geçmişte çıktığım kadınların çoğu kendileri de kamuoyunda tanınan kişilerdi, bu yüzden ilgiye alışkindılar. Scarlett öyle değildi.

Aramızda bir şey olursa, onu dünyanın sonuna kadar taciz ederlerdi. Onu takip eder, çöpünü karıştırır, eski arkadaşları ve sınıf arkadaşlarıyla konuşurlardı. Para kazanmak için her şeyi yaparlardı.

Bunu aşmanın yolları vardı. "Sivil" partnerleriyle işleri yoluna koyan oyuncular tanıyordum, ama kibirli görünme riskini göze alarak söylemek gerekirse, onlar benim kadar görünür değillerdi. Magazin dergileri Scarlett'i canlı canlı yerd.

Stüdyomuzun mahremiyeti ve yazın getirdiği huzur beni yanlış bir güvenlik hissine kapılmaya itmişti. Onu ne kadar istediğim ya da aramızdaki ilişkinin yürümesini ne kadar dilediğim önemli değildi; eğer o istemiyorsa ve buna hazır değilse, o zaman bu kadar. Dava kapanmıştı.

Bütün hafta sonu beni tüketen öpücük sonrası fantezilerim, arkalarında acı bir tat bırakarak kayboldu.

"Haklısın." Boğazım düğümlenmiş olmasına rağmen sözlerim boş geliyordu. "Ne düşünüyordum bilmiyorum. Öpüşme hiç olmamış gibi davranacağız ve bir daha bu konuyu konuşmayacağız."

"Harika." Scarlett yutkundu. "Aynı fikirde olduğumuza sevindim."

"Ben de."

Seansın geri kalanında egzersizle ilgili olmayan hiçbir şey hakkında konuşmadık.

O bize ihtiyacımız olan uyarıyı vermişti, ben de göğsümdeki krampı görmezden gelip antrenmanıma devam ettim.

O gece geç saatlerde, Bugatti'mi sürerek Londra'nın kuzeyindeki bir semte gittim. Bu semt, izole konumu, geniş yolları ve kayıtsız kolluk kuvvetleri sayesinde, diğerk araba sahnelerinin karmaşıklığına (yani sızıntılar, paparazziler ve uyuşturucular) maruz kalmadan sokak yarışlarına katılmayı seven yerel yüksek bahisiler için bir cazibe merkezi haline gelmişti.

Bu hafta planlanmış bir yarış yoktu, ama insanlar genellikle en son aldıkları araçlarla övünmek veya dostça bir rekabetin tadını çıkarmak için yine de oraya geliyorlardı.

Bu gece de bir istisna değildi.

Ben geldiğimde, buluşma yerine yarım düzine araba park etmişti. Motorumu kapatıp onlara katılmadan önce, farlarım grubun içinden parlak bir şerit çizdi.

Oradaki herkesi tanıdım. Chelsea'den bir futbolcu, büyük bir fantastik dizide yardımcı rol oynayan B sınıfı bir aktör, birkaç rugby oyuncusu... Clive de dahil.

Hoş olmayan bir duygu damarlarımdan geçip gitti.

"Donovan." Futbolcu Simon beni ilk selamladı. "Uzun zamandır görmedim seni."

"Meşguldm. Nasıl olduğunu bilirsin." Tek koluyla bana sarılmasını karşıladım ve sırtına bir şaplak attım, sonra diğerklerine merhaba dedim.

Clive'in önünde durup ona soğuk bir selam verdim.

Neon'da Scarlett ile flört ettikleri görüntü, istemeden aklıma geldi ve damarlarımda hoş olmayan bir duygu dalgası yayıldı.

Clive arabasına yaslanmış, potansiyel yatak partnerlerinin yokluğunda alçakgönüllü tavrını bir kenara bırakmıştı. Bu buluşmaların mdavimiydi. Onu Poppy aracılığıyla tanıdığımı söylerken yalan söylememiştim, ama onu Poppy'nin partilerinden çok burada görürdük.

"Kız arkadaşınla birlikte olmamana şaşırdım," dedi yavaşça. Scarlett'i düşünen tek kişi ben değildim. Onun pis zihninde bir yerlerde var olduğunun kanıtı bile kaslarımı gerdi. "Büyük Asher Donovan'ın birine bu kadar sahip çıkmasını hiç görmemiştim. Ciddi olmalı."

Diğerklerinin kulakları gözle görülür şekilde dikildi. Toplum kadınları dedikoducu olarak resmediyordu, ama gerçekte, bir grup erkeğin dedikodusu kadar kötü konuşan kimse yoktu.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Scarlett'e en ufak bir ilgi gösterirsem, Clive yırtıcı bir kuş gibi üzerime atlayacaktı. Sadece yapabileceğini kanıtlamak için başkalarının partnerlerini çalmak hoşuna gidiyordu.

"Hayır mı?" Gülümsemesi, söylediklerime inanmadığını gösteriyordu. "Kahretsin. Onu sandığımdan daha çok seviyorsun. Aptal rolü oynamak istiyorsan, ben de

Hafızanı tazele. Siyah saçlı, harika bir poposu var, genç Liz Taylor'a benziyor. Sen araya girmeden önce onunla anlaşmak üzereydin.

"Sana bunu söylemek istemezdim ama hiçbir şeyi bitirmek üzere değildin." Hoş ses tonum, göğsümdeki tehlikeli titreşimi gizliyordu. "Aslında iyi bir zevki var."

"Evet, ve benim laflarımı yutuyordu. Bütün kızlar öyle yapar." "Öyle mi? Ona verdiğin numarayı aradı mı?"

Bu, yüzündeki gülümsemeyi sildi. "Onu sevdim, biliyor musun," dedi, dar bakışlarıyla beni değerlendirerek. "Formda, komik, sohbeti iyi. Onun hakkında neden bu kadar takıntılı olduğunu anlıyorum."

Cumartesi gününden önce Clive ile bir sorunum yoktu. Scarlett'e söylediğim gibi, o bir pislik ve biraz da alettir, ama profesyonel sporcular söz konusu olduğunda bu tür şeyler normaldir.

Cumartesi gününden sonra, ölmeden önce onun suratını dağıtırsam mutlu bir şekilde ölebilirdim.

Scarlett'e karşı hislerim hakkındaki keskin gözlemi birkaç alarm zili çaldırdı - bizi sadece bir kez etkileşim halinde görmüştü, bu yüzden tam isabetli olması benim için iyiye işaret değildi - ama şimdilik uyarı sinyallerini görmezden geldim.

Üçümüzün bir daha aynı yerde bulunacağı yoktu. "Peki, yatmak için iyi mi?" diye sordu. "Eğer öyleyse, işin bittiğinde onu bir tur bir tur atabilirim..."

O gözünü kırpmadan önce harekete geçtim.

Cümlesi şaşkın bir homurtu ve kasların metale çarpmasıyla kesildi. Tenis maçını izleyen hevesli seyirciler gibi konuşmamızı takip eden grubun geri kalanı, bir ağızdan "oooh" diye bağırmaya başladı.

Öfke, onların alaycı seslerini bastırdı ve dikkatimi Clive'a odakladı. Hava, canlı bir tel gibi cildime çarptı; kanım, hücum eden bir boğa gibi şiddetle pompalanıyordu.

Onu tekrar arabaya çarptığımı hayal ettim.

Yumruğumu yüzüne indirdiğimi hayal ettim.

Dizimi kasıklarına vurmaya hayal ettim.

Şiddet yanlısı bir insan değildim, ama Scarlett'in incinmesi söz konusu olduğunda, değerlerim altüst oluyordu.

Onun için neden bu kadar takıntılı olduğunu anlıyorum.

Keşke bilseydi.

"Bir daha onun hakkında böyle konuşma," dedim, Clive'ın kulaklarına yetecek kadar yumuşak, ama ima edilen tehdidi duyabileceği kadar sert bir sesle.

Ellerini kaldırarak teslim oldu. "Sanırım cevabımı aldım." Sesinde hem zafer hem de tedirginlik vardı.

Tek bir pervasız hareketle tarafsızlığımı yok etmiştim. Scarlett hakkında ne hissettiğimi tam olarak biliyordu, ama yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi silmek buna değmişti.

Yine de bu yeterli değildi.

Fiziksel bir kavga kısa süreli bir tatmin sağlayacaktı, ama ben Clive'i gerçekten canını yakacak bir yerinden vurmak istiyordum.

"Dostça bir bahse ne dersin?" Gülümsemem sözlerimle uyuşmuyordu. "Bugatti'm McLaren'ini yeneceğine 50 bin dolar bahse girerim."

Clive'ın gözleri kısıldı. Arabalarımı seviyordum, ama onun McLaren'ına sağlıklı bir takıntısı vardı. O, onun gurur ve mutluluk kaynağıydı ve evlenebilseydi, muhtemelen evlenirdi.

Ayrıca Jüpiter büyüklüğünde bir egosu ve kaybedeni kabul edemeyen biri olarak ünü vardı. Rugby, yarış, fark etmezdi. Bir numara olması gerekiyordu.

"İki katına çıkar, yüz bin olsun," dedi.

Çok tahmin edilebilir. "Tamam."

Marka sponsorluklarım ve transfer paramla, Clive'ın bir yılda kazandığından çok daha fazlasını kazanıyordum, ama onun profesyonel maaşını destekleyen aile parası vardı. Ancak, söylentilere göre mirasının çoğu bir tröstte kilitliydi, bu yüzden benim ilk meydan okumamı ikiye katlaması tamamen egosundan kaynaklanıyordu.

Spontane yarışımızda planlı bir yarışmanın tüm ihtişamı yoktu. Tezahürat yapan kalabalıklar, içkiler ve müzik yoktu.

Sadece biz, arabalarımız ve yol vardı — tam da sevdiğim gibi.

Simon geri sayımı yapmayı teklif etti. Ana yola çıktık ve o önümüze geçerek gömleğini start bayrağı olarak kullandı.

Üç.

Motorun güçlü gürültüsü içimi titretti ve heyecanımı daha da artırdı.

İki

Direksiyonu daha sıkı tuttum. *Neredeyse vardık. Bir.*

Bayrak indi, ayağım pedala bastı ve lastiklerin çılgılığı havayı doldurdu, biz de pervasızca ileriye doğru fırladık.

Karanlık binalar ve boş arsalar bulanık bir şekilde yanımızdan geçip gitti. Arabayla sokaklarda uçarken kalp atışlarım arabanın hızına ayak uydurdu.

İşte bu. İhtiyacım olan şey buydu. Antrenmandan beri kötü bir ruh halindeydim ve iyi bir yarış kadar içimi rahatlatan başka bir şey yoktu.

İlk viraj yaklaşıyordu. Kendimi hazırladım, temiz bir dönüş için mükemmel açığı hesaplarken vücudum gerildi. Yanımda Clive de aynı şeyi yapıyor gibiydi.

Neredeyse paralel çizgiler halinde viraja doğru hızla ilerledik.

Henüz değil...

Bariyer yaklaşıyordu. Paslı metali, parlak farlarımızın altında tehditkar bir şekilde parlıyordu.

Henüz değil...

Dünya, o tek bir asfalt şeridine daraldı.

Şimdi!

Direksiyonu hızlıca çevirerek arabayı keskin bir dönüşe soktum. Lastikler gıcırdadı, ancak fren ve gaz pedalı arasında kontrollü bir geçiş, dönüşü yumuşattı.

Kurtulmuştum ve Clive'in önüne geçmiştim.

Ancak, onun farlarının parıltısı yan aynamı tekrar doldurduğunda zafer gülümsemem kayboldu. Beklediğimden daha hızlı toparlanmıştı.

Orospu çocuğu.

Bir saç teli kadar önüme geçti. Bir

saniye sonra onu yakaladım.

Bitiş çizgisi görünene kadar sürekli liderliği el değiştirerek sürdürdük.

Simon yol kenarında, elinde gömleği ile duruyordu.

Clive ve ben hala başa baş gidiyorduk. İki stratejiden birini seçebilirdim.

Ya şimdi bastırırdım ya da...

Siktir et.

İçgüdülerime uyarak ayağımı gaz pedalından bir santim kaldırdım, Clive'in geçip gitmesi için yeterli bir mesafe.

Kanım rekabetin ve adrenalinle kaynarken, onun alaycı bakışlarını görmezden geldim.

Onun numarasını atacak mısın? Hayır. Neden atayım ki?

Sadece bir öpücüktü... Hiçbir anlamı yoktu.

Onun hakkında neden bu kadar kafan karışık anlıyorum.

Yatmak için iyi mi? Eğer öyleyse, onu bir tur atmaya götürebilirim...

Son düzlükte ayağımı pedala bastırdım. Bu arabada ilk kez tam hızda, sınırsızca sürüyordum ve Bugatti

geceyi yaran bir mermi gibi ileri fırladı.

Vücutum ileriye fırlarken organlarım geride kaldı. Serbest bıraktığım g-kuvveti, milyonlarca pound değerindeki araç optimizasyonunun neler yapabileceğini *tam* olarak kanıtladı, bu yüzden dışarıdaki manzara ayırt edilemez bir bulanıklığa dönüşürken ben tutundum ve nefes almadım.

Astronotların roket fırlatma sırasında yaşadıklarını hayal ettim — o kadar güçlü bir ivme ki, onları koltuklarına yapıştıran saf güç.

Tanrıya şükür evden çıkmadan önce yemek yememiştim.

Ama geçici baş dönmem, Clive'dan yarım saniye önce bitiş çizgisini geçerken yerini rahatlamaya ve tatlı, tatlı zaferin tadına bıraktı.

Kayarak durduğumuzda çakıllar sıçradı.

"*Siktir!*"

Camın arkasından onun hayal kırıklığı dolu bağırışını açık ve net bir şekilde duydum ve arabamdan inerken sırtışımlı saklamaya gerek duymadım.

Clive kapısını çarparak kapattı ve yere tükürdü. Rugby arkadaşlarından biri sırtını okşayarak onu teselli etmeye çalıştı, ama Clive somurtarak onu itti.

Yanına gidip elimi uzattım. Kısmen nezaketen, kısmen de kazandığımı kabul etmek için.

Bir anlık diş gıcırdatma sesinden sonra, onu aldı.

Sıkıca sıktım. Rahatsızlık yüzündeki acı ifadenin hatlarını belirginleştirdiğinde, içimi karanlık bir tatmin duygusu kapladı.

"Yarın hesabında yüz bin dolar olacak, değil mi?" diye sordum.

Clive'ın gözü seğirdi. "Sözümde dururum."

Ona inandım. Tanıklar varken sözünden dönmezdi. Sokak itibarını çok fazla kaybederdi.

"İyi." Elini bıraktım ve o elini gizlice sallarken fark etmemiş gibi davrandım. Simon ve diğerleri bizi izliyorlardı, yüzlerinde hayranlık dolu bir ifade vardı. "Ve Clive? Bir daha Scarlett hakkında konuşma, yoksa yüz bin dolar kaybetmek en küçük sorunun olacak."

Onun kin dolu bakışları sırtımı yakarken uzaklaştım. Muhtemelen benden intikam almayı planlıyordu, ama umurumda değildi. İstedığı kadar plan yapıp

somurtabilir. Ben amacımı gerçekleştirmiştim ve buraya gelme amacım olan öfkemi dindirmiştim.

Bir taşla iki kuş.

Ancak, kazanmanın verdiği coşku istediğimden daha çabuk geçti. Eve yarı yolda, istenmeyen düşünceler yine kafamda uğuldamaya başladı.

Sürüş beni sakinleştiriyordu; yarışmak ise hiçbir uyuşturucunun veremeyeceği bir heyecan veriyordu. Yarışmak bana kontrolün bende olduğunu hissettiriyordu. Canlı olduğumu.

Bu gece, diğer gecelerden daha çok buna ihtiyacım vardı. Evet, Clive'a bir ders vermek istemiştim, ama aynı zamanda Scarlett ile öpüştüğümüzü unutmak da istemiştim.

On beş muhteşem dakika boyunca bunu başardım.

Ama şimdi Clive gitmiş ve yarış geride kalmıştı, düşüncelerim her zamanki gibi geri dönmüştü.

Ona.

Ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

BÖLÜM 20

SCARLETT

"Bu kadar patlamış mısır sana yeter mi, yoksa sana bir kova daha alayım mı?" diye sordum.

Vincent tezgahı kovayı aldı ve bana kaşlarını kaldırdı. "Her zamanki gibi atıştırmalıklarımın yarısını çalmaya hazırlıklı olmalıyım."

Nefesim kesildi. "*Yapma.*"

"Yap." Sesi yükseldi. "*Hayır, teşekkürler, aç değilim.*"

On dakika sonra: *Vince, cipsinden biraz alabilir miyim?"*

"Oh, kes sesini. Sanki sen benim eşyalarımı *sürekli* çalmıyor gibi. Bir yaz, Adele'nin sınırlı sayıda basılmış plağını çaldığını hatırlıyor musun? O, senin hoşlandığın kızın en sevdiği şarkıcıydı ve sen onu etkilemek istemiştin. Sonra plağı *çizdin* ve beni Nando's'a götürerek telafi etmeye çalıştın."

"Birincisi, Nando's harika bir yer. İkinci si, bu on yıl önceydi. Bunu unutmalısın."

"Asla." Onu atandığımız tiyatroya kadar takip ettim. "Küçük kız kardeşlerin görevi budur. Hayatının geri kalanında yaptığın günahları sana hatırlatmak."

Vincent gözlerini devirdi. "Promosyon videomu yeniden planlayıp Paris'te kalmalıydım. Burada açıkça takdir edilmeyorum."

"Yanıyorsun. Cüzdanını açtığın için minnettarım." Bugün sinema biletlerimizi ve atıştırmalıklarımızı o ödemişti. "Yanımda bu kadar cömert bir ATM olduğu için çok şanslıyım."

O, burnundan bir kahkaha attı ve boş eliyle saçlarını karıştırdı. "Yaramaz."

"Dur! Saçımı bozuyorsun." Elini ittim ama gülmekten kendimi alamadım.

Aşırı korumacılığı, şişirilmiş egosu ve yemek çalma alışkanlıklarım ile ilgili tamamen iftira niteliğindeki yalanlarına rağmen, o harika bir ağabeydi, bu yüzden Asher ile öpüşmem, öyle demek istememiş olsam da bir ihanet gibi gelmişti.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu.

Bunu düşünme. Bugün kardeşlerimizin bağını güçlendirmek ve Nate Reynolds'ın son filmini izlemek için bir gündü. Bu sinemada başka hiçbir şeye yer yoktu.

Vincent ve ben en sevdiğimiz orta sıra koltukları kolaylıkla kapattık. Cumartesi öğleden sonraydı, akşam yoğunluğu başlamadan çok önceydi ve Londra'nın dışındaki en sevdiğimiz küçük sinemadaydık.

Ayrıca saçma sapan kılıklarından birini giymişti: beyzbol şapkası, güneş gözlüğü, kapüşonu çekilmiş kapüşonlu sweatshirt. İçeride güneş gözlüğü takmanın onu bir pislik gibi gösterdiğini, bunun da *beni* bir pislikle arkadaş olan biri gibi gösterdiğini söyleyip durdum ama dinlemedi.

Vincent fragmanları izlemek için yerini alırken, ben telefonumu kontrol ettim.

Geçen pazar Brooklyn'e Neon'a sıra beklemeden girmemi sağladığı için tekrar teşekkür etmek için mesaj atmıştım ve o zamandan beri uzun süredir arkadaşmışız gibi konuşuyorduk. Ondan bir gün brunch'a davet eden yeni bir mesaj vardı (cevap: Tabii ki! Çok isterim) ve Carina'dan da kriket drop shipping'in uygun bir ek iş olup olmadığını soran bir mesaj vardı (cevap: Hayır, böceklerden nefret ettiği için ona uygun değil).

Bunun dışında başka mesajım yoktu.

Özellikle de eğitim verdiğim kişilerden mesaj beklediğim veya istediğimden değil.

Asher ile stüdyoda geçirdiğim zamanlar tüm hafta boyunca samimi ve profesyoneldi.

Geldim, çalıştık, gittim. Flörtün en ufak bir izi bile yoktu.

Vincent'ın kovaşından bir avuç popcorn aldım ve ağzıma attım.

"Ha! Gördün mü?" Bana suçlayıcı bir bakış attı.

"*Çaluyorsun.*" Onu görmezden geldim ve biraz daha aldım.

Asher'a neden çalışamayacağımızı söylediğim tüm nedenler doğrudu ve ben, başkalarının istediklerini yaptıklarında sinirlenen insanlardan biri olmak istemiyordum.

Ona öpücüğün hiç olmamış gibi davranmasını söyledim ve o da öyle yaptı. Öyleyse neden kendimi berbat hissediyordum?

"DuBois. Sen misin?"

Vincent ve ben aynı anda başımızı kaldırdık.

Sarı saçlı. Ela gözlü. Çocukça bir gülümseme.

Kalbim ayak parmaklarıma kadar düştü.

Clive.

"Hart. Naber dostum?" Vincent onunla tokalaşırken ben koltuğuma daha da gömüldüm.

Daha önce evrenin benimle dalga geçtiğine ikna olmamış olsaydım, şimdi buna gerçekten inanırdım. Bu küçük sinemada Clive'la karşılaşma ihtimalimiz o kadar düşüktü ki, neredeyse imkansızdı, ama o buradaydı.

Daha paranoyak bir insan olsaydım, onun ortaya çıkmasını şüpheli bulurdum, ama bu büyük bir film galasıydı ve bu sinemada tek başıma değildim. Ayrıca, bir adamın benimle bir kez tanıştıktan sonra beni takip edeceğini düşünecek kadar kibirli ya da bencil değildim.

Vincent'a selam verdikten sonra, Clive'in dikkati bana yöneldi. Gözleri büyüdü ve yüzünde yavaşça bir gülümseme yayıldı.

"Scarlett. Vay canına. Beklemiyordum..." Bakışları tekrar Vincent'a kaydı. "Randevuda mısın?"

Vincent ve ben aynı anda tüm vücudumuzda titreme hissettik.

"Kesinlikle hayır," dedi Vincent. "O benim kardeşim."

"*Kız kardeşin mi?*" Clive'in bakışları ikimiz arasında gidip geldi, belli ki birbirinden farklı görünüşümüzü anlamaya çalışıyordu.

"Evlatlık." Vincent'ın kaşları çatıldı. "Bekle. Onu nereden tanıyorsun?"

Oh, lanet olsun. Parmaklarım koltuğun kenarını kavradı. Clive Neon'dan bahsederse, bu Asher'dan bahsetmekten bir adım uzaktı ve *bu da* tam bir felaketten bir adım uzaktı.

"Geçen hafta sonu bir partide tanıştık. O..."

"Sana bahsettiğim kız," diye ekledim hemen. "Hatırladın mı, Vince? *Carina'yla* oradaydım ve sen eve giderken beni aradın."

Clive, Carina'nın ismini vurguladığımda kaşlarını kaldırdı. Kız arkadaşımın gelmediğini biliyordu ve kafasında bir şeyler döndüğünü neredeyse görebiliyordum.

Lütfen benim söylediklerimi anlayacak kadar akıllı ol.

"Parti neredeydi? Söylemedin." Vincent'ın sesinde şüphe vardı.

Onu suçlamadım. Carina ve ben büyük parti severler değildik ve kesinlikle Clive gibi biriyle aynı etkinliklere katılan tipler de değildik.

"Bir kulüpteydi. Adını unuttum," dedim. "Gece biraz bulanıktı." "Hart? Hatırlıyor musun?" diye sordu Vincent. Şüphe, bir tohumdan tohumdan fidan haline geldi.

Clive'in her şeyi anladığı anı gördüm. Ben Vincent'in kız kardeşiydim. Carina ile partiye gittiğimi söyleyerek, *gerçekte* kiminle olduğumu (Asher) söylemekten kaçınmışım. Dünyadaki insanların yüzde 98'i gibi, Clive de muhtemelen Asher ve Vincent'in anlaşılamadığını biliyordu.

İki ile ikiyi birleştirmek için dahi olmak gerekmiyordu.

"Peony, Legends, MYX... Bunlardan herhangi biri ya da hiçbiri olabilirdi," dedi Clive. "Dürüst olmak gerekirse, oldukça sarhoştum. Scarlett ile tanışmamdan başka pek bir şey hatırlamıyorum."

"Huh." Vincent'in gözleri kısıldı. "Tanıştıktan sonra ne oldu?"

"Birkaç dakika konuştuk. Sonra Carina'yı tuvalete götürdüm çünkü, şey, midesi bulandı ve barın her yerine kustu." *Çok üzgünüm, Car. Bu iftirayı telafi etmek için penguen fonuna ekstra bağış yapacağım.*

Kardeşim yüzünü buruşturdu.

Neyse ki, ışıklar karardığında ve önceden kaydedilmiş bir ses filmin başlamak üzere olduğunu duyurduğunda, daha fazla sorgulamadan kurtulduk.

"Clive'ı nereden tanıyorsun?" Rugby oyuncusu ayrılıp birkaç sıra arkamızdaki koltuğuna oturduktan sonra fısıldadım.

Bu tehlikeli durumdan sonra sinirlerim hâlâ gergindi. Vincent'in Clive ile ne sıklıkta konuştuğunu bilmem gerekiyordu, çünkü Clive Asher hakkında bir hata yapabilirdi.

"Birkaç ortak arkadaşımız var, ama o kadar da yakın değiliz." Vincent sonunda güneş gözlüklerini çıkardı ve bardaklıkta bıraktı. "Ondan uzak dur. O bir pislik."

İlginç. Asher de aynen böyle demişti.

Açılış jeneriği başladı. Ardından gelen aksiyon sahneleri ve Nate Reynolds'ın yüzünün yakın çekimleri endişelerimi geçici olarak hafifletti, ama bir saat sonra mesanem beni yakaladı.

Bir ara sessizlik sırasında gizlice dışarı çıkıp tuvaleti kullandım. Önemli bir şeyi kaçırmak istemedim.

Tuvaletten çıktığımda, aynı anda erkekler tuvaletinden çıkan Clive'a neredeyse çarpıyordum.

"Selam!" diye gülümsedi. "Bir haftada üçüncü karşılaşmamız. Evrenin bize bir şey söylemeye çalıştığını düşünmeye başlıyorum."

Evren son zamanlarda bana pek çok şey söylemeye çalışıyordu. Keşke çenesini kapatsa diye düşündüm, ama hoş karşılanmadığı yerlere burnunu sokma eğilimi vardı.

"Belki, ama sinema ve sinema tuvaletinin iki ayrı olay sayılacağından emin değilim." Ölümsüz, şekilsiz bir güçle sorunum olması, masum seyircileri de bu işe karıştırmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

Clive güldü. "Sanırım öyle."

"Daha önce kimliğimi açığa çıkarmadığın için teşekkür ederim," diye ekledim. "Vincent biraz fazla koruyucu olabilir ve onun bunu bilmesini istemedim, şey..."

"Sen ve Donovan arasında bir şey mi var?" Işığın bir oyunu olabilir, ama Asher'ın adının geçmesiyle Clive'in gözlerinin parladığını gördüğümü sandım.

"Aramızda bir şey yok." Bu duyguyu üç kez kalın harflerle yazıp, vurgulayıp, altını çizebilseydim, yapardım. "Biz sadece..." *Arkadaş mıyız? Meslektaş mıyız? Tanıdık mıyız?* Hiçbiri doğru gelmiyordu. "Platonik."

Bu kelimedenden nefret etmeye başlamıştım, ama aklıma gelen en doğru tanım buydu.

Platonik insanlar birbirlerini öpmezler, içimdeki ses, en nefret ettiğim soyut varlık olan evreni alt etmek için açıkça bir girişimde bulunarak şarkı söyledi.

"Platonik, ha?" Clive'in kaşları yukarı kalktı. "Donovan bunu biliyor mu? Sana numaramı verdiğimde bana yumruk atacak sandım."

"Bilmiyorum." Zoraki bir gülümseme takındım. "Ona sormalısın. Benim açımdan, biz platonik bir ilişki içindeyiz." Bu sözler tuhaf bir şekilde ihanet gibi geldi, ama yine de yuttum.

"Bunu bilmek güzel." Clive başparmağını alt dudağına sürdü. "Öyleyse, bir ara akşam yemeğine çıkmak ister misin?"

"Bana çıkma teklif mi ediyorsun?" Bunun nereye varacağını anlamalıydım, ama bu, ses tonumda şaşkınlığın belirmesini engellemedi.

"Evet." Eğri bir gülümseme attı. Asher bunu yaptığında samimi görünüyordu, ama nedense Clive'inki biraz yapmacık görünüyordu. "Cumartesi günü fırsatım olmadı ve sanırım evren bana ikinci bir şans veriyor. Seni burasından daha güzel bir yere götüreceğime söz veriyorum." Etrafımızı işaret etti.

Alt dudağımı dişlerimin arasına çektim. Konuşma çok uzamıştı bile — sohbet ederken filmin büyük bir bölümünü kaçırmıştım — ama kararsızdım.

Asher ve Vincent ikisi de Clive'dan uzak durmamı söylemişlerdi. Ne demişlerdi? Onun bir "pislik" olduğunu mu? Ama onlar önyargılıydılar ve hangi yakışıklı profesyonel sporcu oyuncu döneminden geçmemişti ki?

Önemli olan, Clive'ın Asher olmamasıydı. Gülümsemesi kalbimi çarptırmıyordu, flörtü beni rahatsız etmiyordu ve onunla bir akşam yemeği, birkaç saatimi boşa harcamaktan başka bir sonuç doğurmayacaktı. Randevu kötü geçerse, onu bir daha görmek zorunda kalmayacaktım.

Clive hala bekleyen bir ifadeyle bekliyordu.

"Öyleyse, evet," dedim. "Seninle akşam yemeğine çıkmak isterim."

Asher'a Clive ile olan karşılaşmamı ve Vincent için uydurduğum hikayeyi bir sonraki seansımızda anlattım. Partinin Asher ve Vincent arasında gündeme geleceğini sanmıyordum, ama gelirse diye hikayelerimizin uyumlu olmasını sağlamak istedim.

Ancak Asher, kardeşim Poppy'nin partisinde birlikte olduğumuzu öğrenmesinden çok Clive hakkında endişeli görünüyordu.

"Sen ve Vincent'ın sık sık gittiğiniz sinemaya *tesadüfen* mi geldi?" Burun delikleri genişledi. "Bu sana şüpheli gelmiyor mu?"

"Orası bizim değil ki. O da bizim kadar orada olma hakkına sahip." "Onu daha önce orada gördün mü?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "Hatırladığım kadarıyla hayır. Ama bu bir şey ifade etmez." O bölgedeydi ve uğramış olabilir ya da daha önce orada karşılaşmış olabiliriz ama ben fark etmemişimdir.

İyi bir neden olmadıkça kimse yoldan geçen rastgele insanlara dikkat etmezdi. Asher paranoyak davranıyordu.

"Bu durum hoşuma gitmiyor," dedi düz bir sesle. "Neon'da onun elinden kaçtın ve şimdi seni bir meydan okuma olarak görüyor. O sinemayı sevdiğini bir şekilde anladıysa ve 'tesadüfi' karşılaşmayı planladıysa şaşırmam."

Cumartesi günü fırsatım olmadı ve sanırım evren bana ikinci bir şans veriyor. Clive'ın sözleri bir an yankılandı, sonra mantık devreye girdi.

"Tamam, komplo teorilerine girmeye başladığın için gerilim filmlerinden uzak durmalısın." Kollarımı kavuşturdum. "Belki o bir oyuncudur, ama bir sapık olduğunu sanmıyorum. Vincent ve benim izleyeceğimiz filmin tam tarihini, saatini ve adını nereden bilebilir ki? Bu bilgileri internette yayınlamıyoruz."

Asher ağzını açtı, sonra cevap vermeden kapattı.

"Aynen öyle. Diğer kısmına gelince..." Barre'yi kavradım. "Sence birinin benden hoşlanmasının tek nedeni beni bir 'meydan okuma' olarak görmesi olabilir mi?"

Bu yüzden mi bu kadar ısrarla flört ediyordu? Vincent'a inat etmek için mi?

Bu düşünce boğazıma kadar geldi. Saçma bir düşünceydi. Artık Asher'ı yeterince tanıyordum, onun bu kadar kötü niyetli bir şey yapmayacağını biliyordum, ama bir kez bu düşünce kafama takıldı mı, onu kafamdan atmak zordu.

Ağzı inceldi. "Ben öyle demek istemedim, bunu sen de biliyorsun."

"Aslında bilmiyorum." Orada bırakmalıydım, ama ağzım kendi kendine konuşmaya devam etti.

kendi kendine konuşmaya devam etti. "Ayrıca, oyuncu olsun ya da olmasın, Clive'ı seviyorum. O iyi biri." "O da senin böyle düşünmeni istiyor."

Alaycı sözleri görmezden geldim. "Aslında, bana çıkma teklif etti ve ben de evet dedim."

Sözlerim TNT ile dolu bir gerginlik havuzuna düştü. Asher'ın çenesi seğirdi ve ben içgüdüsel olarak bir patlamaya hazırlandım.

Ama patlama olmadı.

Bir anlık sessizliğin ardından, dönüp ses sisteminin güç düğmesine bastı. Klasik hip-hop enstrümantalının hafif melodileri odayı doldurdu. "Aferin sana," dedi, ses tonu okunamazdı. "İyi eğlenceler."

"Eğleneceğim." *Konuşmayı kes.* Ama yapamadım. Sanki ağzımın kendi iradesi varmış gibi. "Bu cuma beni Golden Wharf'a götürecek. Şehrin en iyi restoranlarından biriymiş."

"Harika."

"Sonra, gizli bir kokteyl barına gidebiliriz, orası..."

"Anladım," dedi Asher sertçe. Yine bana döndü, yüzünde sinirli bir ifade vardı. "Eğitime başlayabilir miyiz, yoksa aşk hayatınla ilgili istemediğim detaylarla beni eğlendirmeye devam edecek misin?"

Tepki vermemek için kendimi zor tuttum, ama haklıydı. Neden onu kışkırtıyordum? Çalışmamız gerekirken, bu saçma sapan tartışmaya girmiştik.

Ancak, aramızdaki ilişkiler o kadar soğuk ve *resmiydi* ki, tekrar kıvılcımların çıkmasını görmek hoştu.

"Sanırım West End'deki taliplerinle işler yolunda gitmedi," dedi Asher, bu sefer daha sakın bir sesle.

Kaşlarımı çattım. "West End'deki taliplim mi?"

"Bu yaz başında West End'de bir gösteriye birlikte gittiğin adam."

O kim... ahhh. Carina ile kızlar gecesi hakkında konuşuyordu. Bir müzikal izlemiş ve ardından yaban mersinli kokteyllerle sarhoş olmuştuk.

Bunun bir randevu olduğunu açıkça *söylememiştim*, ama Asher'a bunun romantik bir gezi olduğunu düşündürmüştüm. O zaman bile, bilinçsizce onu kışkırtmaya çalışıyordum.

Bu farkındalık, bir örsün gücüyle beni vurdu. Yutkundum, bu karmaşık durumdan kurtulmak için sihirli bir makasım olmasını diledim.

Asher söz konusu olduğunda, kararlarımda "yapmam gereken" ile "yapmak istediğim" arasında bir mücadele yaşanırdı ve kazanan saat başı değişirdi.

Bu durumun beni ne kadar kararsız hale getirdiğini kendimden nefret ediyordum. Onu öptüm, sonra kaçtım. Ona öpücüğün hiç olmamış gibi davranmasını söyledim, sonra Clive ile olan randevumdan bahsederek onu kışkırtmaya çalıştım. Onu kışkırtmak istiyordum, ama beni rahat bırakmasını istiyordum.

Nefret ettiğim türden bir insana dönüşüyordum, karar veremeyen ve söyledikleriyle yaptıkları arasında gidip gelen türden.

Sorun şu ki, bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum.

Asher'ın sözlerine yanıt olarak "Hayır" dedim. "Romantik bir ilişki olmadı. Arkadaş olarak kalmamızın daha iyi olacağına karar verdik."

Bu doğruydı... gerçeği biraz abartıp, yalanla karıştırırsak tabii.

"Anlıyorum." Asher'ın çenesi yine seğirdi. "Golden Wharf'tan bahsetmen ilginç. Ben de bu Cuma orada bir randevum var."

Kıkırdamayı engelleyemedim. "Oh, lütfen."

"Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

"Ben sana anlattıktan hemen sonra, aynı gece, aynı restoranda benimle aynı randevuya çıkma ihtimalin ne kadar olabilir ki?"

"Onu daha önce hiç görmediğin bir sinemada, tanıştıktan bir hafta sonra Clive'a rastlama ihtimalin ne kadar?" diye karşılık verdi.

Kahretsin. Beni yakaladı.

"Randevun kim?" diye sordum, hala şüpheyile.

"Hafta sonu tanıştığım biri. Sevimli, eğlenceli ve futbolu seviyor. Onunla çıkacağım için çok heyecanlıyım."

Beni kıskandırmaya çalıştığı açıkça belliydi ama bu, kıskançlık hissetmemi engellemedi. "Harika."

"Öyle."

Arka planda yükselen enstrümantal müziklerin sesiyle bozulan bir sessizlik daha.

"Çiftler olarak çıkmalıyız," dedi Asher, on uzun ve gergin saniyenin ardından.

Kahkahaya boğuldum, ama o bana katılmayınca kahkaham kesildi.

Ciddi olamazdı.

"Sen deli misin?" diye sordum. "Bunun iyi bir fikir olacağını da nereden çıkardın? Clive'ı sevmiyorsun bile!"

"Onunla çiftler buluşması yapmak için onu sevmek zorunda değilim." "Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey."

"Hayır, değil. Bir düşün. İlk randevular gariptir. Küçük bir restoran ve ikimiz de orada olacağız. Bu, bire bir randevunun baskısı olmadan birbirimizi tanımamız için mükemmel bir yol."

"Asher, canım, ilk buluşma becerilerine güvenmiyorsan, bunu söylemeliydin," dedim, kasıtlı olarak bana taktığı takma adı ona geri söyleyerek.

Sırtışından anladığını anladım. "Benim endişelendiğim şey randevu becerilerim değil."

"Benim kötü bir randevu olduğumu mu ima ediyorsun?"

Asher omuz silkti. "Bunu bilemem. Ama *benim* kötü bir randevu partneri olmadığımı biliyorum." "Lütfen. Ana yemek gelmeden Clive'ı avucumun içine alacağım."

Bir süredir randevuya çıkmamıştım, ama istediğimde cazibemi kullanabilirdim.

"O bir erkek," dedi Asher. "Önüne koyduğun her şeyi yer." "Randevumun standartları olmadığını ima etmenin iyi bir yolu."

"Bunu söyleyen sensin, ben değil."

"Sen konuşmamalısın. Sen işleri halletmek için görünüşüne ve parana güveniyorsun." Parmağımı göğsüne batırdım. Sanki bir tuğla duvara vuruyormuşum gibiydi. "Bahse girerim hayatın pahasına bir akşam yemeği boyunca sohbet edemezsin. Randevun sıkıntıdan ölecek."

"Bahse girmek ister misin?" Asher'ın gözleri meydan okurcasına parladı. "Bakalım geceyi ikinci bir randevuyla bitiren kim olacak. Kazanan övünme hakkını kazanır."

haklar. Kaybeden sonsuza kadar utanç duyar."

"Bahis mi? Neyiz biz, ergen mi?" diye alay ettim. Bir süre sessizlik oldu. "İkimiz de ikinci bir randevuya çıkarsak ne olacak?"

"O zaman, uygun sosyal becerilerle yetişkinliğe ulaştığımızı bilerek rahatça uyuyabiliriz."

Bu bir tuzaktı. Asher ile çiftler buluşması, en kötü fikirlerin tarihindeki en kötü fikirdi ve içgüdülerim bana bu tuzağa dşmemem için bağırıyordu.

Ama geri adım atarsam, korktuğumu söyleyecekti. Bu göreve hazır olmadığımı. Ve bu kabul edilemezdi.

"Tamam. Bahsini kabul ediyorum." Maddi bir şey üzerine bahis yapmasak bile, cuma gecesi yemeğinden ikinci bir randevu almadan ayrılmaya niyetim yoktu. "En iyi erkek ya da kadın kazansın."

BÖLÜM 21

ASHER

Çiftler buluşması önermemeliydim.

Pazartesi öğleden sonra Asher'ın ne içtiğini bilmiyordum, ama Cuma gecesi Asher, Golden Wharf'a vardığı anda başının büyük belada olduğunu biliyordu.

"Vay canına." Ivy çiçekli bitkileri ve yaldızlı kapıları hayranlıkla seyretti. "Burası muhteşem."

"En iyilerinden biri," dedim, dikkatim dağılmış bir şekilde.

Şehrin en seçkin restoranında dört kişilik bir masa ayırtmak için tek bir telefon yeterdi. Sorun bu değildi.

Birini bulmak da değildi. Scarlett'e söylediğimin aksine, geçen hafta sonu evde geçirdim. Hiç kimseyle tanışmadım, ama Ivy ücretsiz yemek ve eğlenceye var olan bir arkadaşı. Bana romantik olarak ilgi duymuyordu, bu yüzden mükemmeldi. Randevunun bir anlamı olduğunu düşünen birini getirmekle uğraşmak istemedim.

Ona nasıl ve ne zaman tanıştığımızı anlatmıştım, bu da sorun değildi.

Hayır, sorun şu anda bize doğru yürüyen kişiydi ve o kadar güzel görünüyordu ki, beni bu noktaya getiren her kararımdan pişman olmama neden oluyordu.

Scarlett'i spor kıyafetleriyle görmüştüm.

Onu bornozum ve gömleğimle görmüştüm (ikincisi hayatımın en seksi manzaralarından biri olarak kaldı).

Onu Neon'da gece dışarı çıkmak için süslenmiş halde bile görmüştüm.

Ama onu hiç *böyle* görmemiştim.

Sade siyah elbisesi dizlerinin hemen üstünde bitiyordu ve vücudunu tam da olması gereken yerlerden sarıyor, narin kıvrımlarını ve uzun, ince bacaklarını vurguluyordu. Gümüş rengi topuklu ayakkabılar boyunu 7,5 cm uzatıyordu ve saçları omuzlarından aşağı yumuşak dalgalar halinde dökülüyordu. O kadar dokunulması görünüyordu ki, kendimi durdurmadan önce neredeyse ona uzanacaktım.

Makyajını nasıl yaptığını bilmiyordum, ama yüz hatlarını abartılı olmadan öne çıkaran bir şekilde belirginleştiriyordu.

Kocaman koyu renk gözler. Yumuşak kırmızı dudaklar. *Mükemmellik*.

Yine de, bu geceki görünüşünde tam olarak neyin farklı olduğunu tam olarak belirleyemedim. O her zaman güzeldi ve kıyafeti, zarif olmasına rağmen, benzersizliği açısından olağanüstü değildi.

Ama o yaklaşırken, bunun kıyafetleri, saçları veya makyajı olmadığını fark ettim. *O'ydü*. Hareketleri, stüdyoda olduğumuzda sakladığı kendine güven ve çekiciliğin birleşimiyle sallanan kalçalarıydı. Gözlerini aydınlatan yumuşak ışıltıydı. Yüzündeki parıltı ve dudaklarındaki gülümsemeydi.

O ana kadar, ben Profesyonel Scarlett ile ilgileniyordum. Flört edip öpüştüğümüzde bile, o maskenin parçalarına kararlı parmaklarıyla tutunmuştu.

Bana doğru yürüyen Scarlett mi? O maske takmıyordu. Bu, çıkıyor olsaydık göreceğim Scarlett'ti; onu dairesinden çiçeklerle alsaydım, sokakta el ele yürüdükse, sabah uyandığımızda başı göğsümde olsaydı.

Scarlett benim olsaydı böyle görünürdü.

Restorandaki sohbetler kesildi. Boğazımdaki ani kuruluk hissini yuttum ve elimde güçlü bir viski olmasını diledim.

Buna ihtiyacım vardı. Çaresizce.

Scarlett önümüzde durdu. Gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu, sonra Ivy'ye kaydı. "Merhaba."

"Merhaba." Sesimde hafif bir sertlik vardı. "Sen..."

Nefes kesici. "Güzel."

"Teşekkürler." Ağzı kıvrıldı, ama maskenin yerine geri kayarak gözlerindeki geçici yumuşaklığı gizlediğini görebiliyordum. "Sen de öyle. İkiniz de. Yani, ikiniz de güzel görünüyorsunuz."

Onun sevimli sözel tökezlemesine neredeyse gülümseyecektim ki, sahiplenici bir el koluna dokundu.

Beyaz gömlek. Mavi kravat.

Clive.

Ruh halim, asit fıçısına düşen ölü bir sinek gibi dibe çakıldı.

Scarlett'e o kadar odaklanmışım ki, onun yanında olduğunu fark etmemiştim. Restoranın kıyafet kurallarına harfiyen uymuştu, ama gömleği göğsünde biraz fazla gergin duruyordu ve saati ışıkların altında biraz fazla parlıyordu.

Kaslarını daha büyük göstermek için kasten yarım beden küçük bir gömlek giydiğine bahse girerim.

Ego için bir puan, stil için sıfır puan.

Ve *hala* Scarlett'in koluna tutunuyordu. O pislik. Clive bana doğru küçük bir sırıtış attı.

Öfke damarlarımdan kaynıyordu. Sinemada onu kasten aramıştı. Nasıl olduğunu bilmiyordum, ama yapmıştı. Yarışı kaybettiği için öfkeliydi ve bana ulaşmak için onu kullanıyordu.

Acı ve paranoyak görünmeden bir şey söyleyemezdim, bu yüzden çenemi kapalı tuttum. Şimdilik.

Daha akıllı davran, daha sert değil.

Ancak Clive'ın sırıtışı kaybolduğunda öfkem yerini kafa karışıklığına bıraktı. Ağzı açık bir şekilde benim randevuma bakıyordu.

"Ivy?"

"Clive?" Ivy, onun kadar şaşkın görünüyordu.

Yanakları kızardı ve bizimle burada durmaktansa kaldırıma erimek isteyeceği izlenimini edindim.

Scarlett sessizliği ilk bozdu. "Siz ikiniz tanışıyor musunuz?" "Evet.

Biz..." Clive boğazını temizledi. "Eskiden çıkıyorduk."

"Uzun zaman önce," diye ekledi Ivy çabucak. "Üniversitede."

Vay canına. Sanırım mantıklıydı. Ivy ile Poppy aracılığıyla tanışmışım ve Clive, Poppy'nin kuzeniydi. Bütün bu çevre, büyürken aynı okullara ve etkinliklere katılmıştı.

Bununla birlikte, benim randevumun ve Scarlett'in randevusunun eski sevgililer olma ihtimali o kadar düşüktü ki gülünçtü. Bu durum, Clive'ın sinemada Scarlett'e rastlamasının sadece tuhaf bir tesadüf olduğunu düşünmeme neden oldu.

Neredeyse.

"Vay canına." Scarlett gözlerini kırptı. "Dünya gerçekten çok küçük."

Etrafta gergin kahkahalar duyuldu. Scarlett ve Ivy'nin hızlı bir tanışmasından sonra restorana girdik. Gerginlik bulutu, vızıldayan sivrisinek sürüsü gibi peşimizi bırakmadı.

Golden Wharf'ın müşterileri ünlü yüzlere alışkındı, bu yüzden çok fazla gürültü yapmadan mahremiyet sağlayan renkli camların yanındaki masalarımıza oturduk.

"Peki, Asher'la nasıl tanıştınız?" Scarlett, siparişlerimizi verdikten sonra sordu.

Garip bir oturma düzeni değişikliği sonucu, onun karşısında ve Ivy'nin yanında oturmuştum. Clive ve ben birbirimizden olabildiğince uzak oturduk, ancak bu, samimi bir yemek salonunda dört kişilik bir masada pek bir anlam ifade etmiyordu. Hâlâ yakındık ve o, kendisiyle duvar arasında sıkışmış olan Scarlett'e *kesinlikle* çok yakındı.

Ivy cevap vermeden önce bana hızlıca bir bakış attı. "Geçen hafta sonu bir şarap barında tanıştık," dedi. "Bana bir içki ısmarladı, iyi anlaştık ve gerisi malum."

Mükemmel. Tam da prova ettiğimiz gibi.

Ne yazık ki, provamızda demir gibi bir hafızaya sahip eski bir erkek arkadaşı hesaba katmamıştık.

"Şarabı sevmediğini sanıyordum," dedi Clive. "Milly Blair'in partisinde yaşanan fiyaskonun ardından içmeyi bırakmıştın."

"Uh..." Ivy'nin yüzünde hafif bir panik belirdi. "Aştım bunu. Yıllar geçti ve, um, şaraba yeni bir takdir duygusu geliştirdim."

Clive kaşlarını çatı. "Şarap barının adı neydi?" "Shoreditch'te bir yeraltı mekanı," diye araya girdim. ona ismini söyleseydim, cumartesi gecesi gerçekten orada olup olmadığını kontrol edeceğini tahmin ederdim. "Sadece bilenler duymuştur."

"Ve bu yeraltı mekanının bir adı yok mu?"

"İçerideki kişiler dışında kimseyle paylaşamıyoruz. Barın kuralları böyle." Londra'da benzer katı kuralları olan birçok özel, gizli bar vardı, bu yüzden yalanım imkansız değildi.

"Ne kadar da uygun."

"Peki ya sen?" Ona karşı durumu tersine çevirdim. "Scarlett sinemada sana rastladığını söyledi. Ne tesadüf."

"O sinemanın yakınında yaşıyorum," dedi Clive. "Oraya sürekli giderim."

"Gerçekten mi? Geçen hafta sonu öncesinde orada izlediğin son film neydi?"

Bir an tereddüt etti. "Riley K.'nin oynadığı korku filmi. Adını unuttum."

"*House of Snakes*

mi?" "Evet, o."

"Komik." Geriye yaslandım, pozum aldatıcı bir şekilde rahattı. "Arkadaşım o filmin yapımcısıydı. Film İngiltere'de sınırlı sayıda gösterime girdi. Sadece birkaç sinemada gösterildi, hepsi de Londra'nın merkezinde. Sen gittiğin sinema kuzey Londra'daydı, değil mi?"

Ivy ve Scarlett'in başları, bir spor karşılaşmasını izleyen seyirciler gibi bir o yana bir bu yana dönüyordu.

Clive'in yapmaya çalıştığı her ne halt ise, onu yanına bırakmayacaktım. Bana saldırmaması bir şeydi, Scarlett'i de bu işe karıştırmaması başka bir şeydi.

"O zaman yanlış hatırlamışım," dedi soğukkanlılıkla. "Belki *House of Snakes*'i başka bir yerde izlemişimdir. Her halükarda, geçen hafta sonu sinemaya gittiğim için mutluyum. Aksi takdirde Scarlett'le karşılaşmazdım ve burada olmazdık." Gülümsedi ve kolunu Scarlett'in sandalyesinin arkasına attı.

Ivy rahatsızlık içinde kıpırdanırken, ben Scarlett'in ona haddini bildirmesini bekledim.

İlk buluşmada bu kadar erken bir zamanda birinin böyle bir cüretkarlık göstermesine izin vermezdi. "Aynen öyle." Ona doğru eğilerek cevap olarak gülümsedi. "İyi ki seninle de karşılaştım."

Clive'in dişleri, yumruğum için küçük beyaz hedefler gibi parlıyordu. Ne oluyor lan? O, Clive'ı sevmiş olamaz...

Bahis. Bu beni bir yük treni gibi vurdu. Bahsimizi unutmuştum, ama Clive'in hayallerine neden boyun eğdiğini anlamıştım.

Ivy ve ben gerçek bir randevuda değildik, bu yüzden ikinci bir randevu için endişelenmeme gerek yoktu; sadece oldu diyebilirdim. Bu arada, Scarlett bunun için çabalaması gerektiği izlenimine kapılmıştı.

En azından, kendime böyle söyledim çünkü alternatif açıklama düşünmek için çok mide bulandırıcıydı.

Ivy'nin bir paravan olduğunu bilmediği için, "kazanmak" için çaba göstermeliydim, yoksa şüphelenirdi.

"Ivy'nin Londra Üniversitesi'nde çevre hukuku okuduğunu söylemiş miydim?" dedim. "O çok zeki."

"Bir avukatla çıkıyor musun? Etkileyici," dedi Scarlett. Şaka olarak geçebilecek kadar hafif bir sözdü, ama şaka olmadığını anlayacak kadar da keskin bir sözdü.

Clive sırtarken ben gözlerimi kısarak baktım.

"Hukuk öğrencisi," diye düzeltti Ivy gülerek. "Yani, Asher Donovan. Kim onunla çıkmak istemez ki?"

Clive'ın sırtışı kayboldu.

Midemde hafif bir rahatsızlık hissettim, ama daha fazla şarap içerek bunu giderdim.

Ivy rolünü oynuyordu. Onu bunun için suçlayamazdım. Yine de, bana *Asher Donovan* yerine *Asher* demesini dilerdim. İkincisinin bana ne kadar çok kapı açtığını düşünürsek şikayet etmemeliyim, ama bazen bu biraz insanlık dışı geliyordu, sanki bir insan değil de yürüyen bir marka gibiydim.

Scarlett'in kaşları hafifçe çatıldı. Bana garip bir şekilde sorgulayan bir bakış attı, sonra tekrar Ivy'ye döndü. "Demek çevre hukuku. Uzmanlık alanın var mı?" diye sordu.

Ivy, Clive'ı gördüğünden beri ilk kez yüzü aydınlandı. "Deniz koruma, ama tehlikeli maddeler ve atıkların yönetimi de ilgimi çekiyor."

Sonraki yarım saat boyunca, biz aperatiflerimizi yerken o bize dersleri hakkında ayrıntılı bilgi verdi. Scarlett sessizdi, Clive somurtuyordu ve ben ara sıra "mmm" ve "wow" diye araya giriyordum.

Çevreyi korumaya tamamen katılıyordum, ama dürüst olmak gerekirse, gurme yengeç köfteleri yerken BM'nin Açık Denizler Anlaşması'nın inceliklerini dinlemek benim için pek de eğlenceli değildi.

Ivy, artan gerginliğin farkında değil gibiydi. Neyse ki, garson ana yemeklerimizi getirdi ve Ivy, sömürülen balık stokları hakkında daha fazla ayrıntıya girmeden önce onu kesintiye uğrattı.

"Bu ıstakoz çok lezzetli." Scarlett çatalıyla bir parça aldı ve Clive'a uzattı. "Al, dene."

"Teşekkürler, bebeğim." Clive bana kendini beğenmiş bir bakış attı ve ıstakoz kuyruğunu doğrudan onun çatalından yedi.

Scarlett ve ben aynı anda yüzümüzü buruşturduk, ama ona baktığımda yüzü çoktan gülümsemeye dönüşmüştü.

"Bize ragbi hakkında biraz anlat," dedi. "Her zaman ragbi hakkında daha fazla şey öğrenmek istemişimdir."

O yemi attı ve Clive kanca, misina ve kurşunla yakalandı. Erkeklerin sevdiği bir şey varsa, o da kendileri hakkında konuşmaktır.

Clive ragbi sporunun erdemlerini ve sahadaki "önemini" övgüyle anlatırken, Ivy kaşlarını çatarak makarnasını karıştırıyordu.

"Ivy, canım, biraz daha şarap ister misin?" diye sordum ilgiyle.

Sevgilim kelimesi, Scarlett dışında birine söylendiğinde tuhaf geliyordu, ama endişelerimi içime attım. Akşam yemeğinin yarısını bitirmiştik ve artık işleri bir adım ileri götürme zamanı gelmişti.

Scarlett'in Clive'in rugby hakkındaki coşkulu konuşmasına duyduğu hayranlık azalmıştı.

"Evet, lütfen." Ivy bardağını bana doğru itti. Üniversitede şarabı sevmiyor olabilir, ama belki de ona yeni bir değer vermeye başlamıştı, çünkü çölde nihayet bir vaha bulmuş çaresiz bir kadın gibi şarabı yudumladı.

Akşam yemeği uzayıp gitti.

Daha önce çiftler buluşması fikrinden pişman olmamış olsaydım, şimdi kesinlikle pişman olmuştum. Clive'in konuşmasını dinlemek dayanılmazdı. Scarlett'in sorular ve cesaret verici baş sallamalarıyla onun egosunu okşamasını görmek daha da kötüydü.

İçkimi bir dikişte içtim ve rahip rugby oynamaya başlar diye yaptığı aptal şakaya güldüğünde ona öfkeyle baktım. *Herkes* bu esprinin sonunu tahmin edebilirdi.

"Affedersiniz." Ivy'nin sandalyesi halıya sürtünerek geri çekildi. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Hemen dönerim."

Sinirimin ardında endişe belirmişti. Scarlett ve Clive'a o kadar odaklanmışım ki Ivy'yi ihmal etmişim. Yüzü geldiğimizden beri daha solgun görünüyordu, ama ben cevap veremedim aceleyle ayrıldı.

Onun ayrılması masaya hemen bir kasvet çöktü.

Clive onun arkasından baktı, sonra peçetesini masaya attı ve ayağa kalktı.

"Ben de tuvalete gitmeliyim. Hemen dönerim."

Beş saniye sonra, tuvaletlerin bulunduğu koridora kayboldu.

Evet. Hiç şüpheli değil.

Ivy ve Clive'in neden ayrıldıklarını bilmiyordum, ama birbirlerine karşı tepkilerine bakılırsa, aralarındaki çekim hala devam ediyordu.

Ben bile daha iyisini planlayamazdım. Belki de aşkları yeniden alevlenir ve Clive, Scarlett'i rahat bırakırdı. Ivy o pislik için fazla iyiydi, ama eğer o da bundan hoşlanıyorsa, o zaman bu beni ilgilendirmezdi.

Scarlett ve ben sessizce oturduk, randevularımızın hayaleti ve binlerce söylenmemiş söz üzerimizde asılı duruyordu.

"Ivy iyi birine benziyor," dedi sonunda.

"Öyle. Clive de... var gibi görünüyor."

O, zarif görünüşüne yakışmayan, onursuz bir sesle burnunu çekti.

Ağzımın köşesi yukarı doğru kıvrıldı. Onun tepkilerini seviyordum. Çok gerçekçiydi, tam *ona* göreymi. Yapmacık yoktu, yalakalık yoktu. Saf Scarlett.

"Eskiden çıktıklarına inanamıyorum," dedi. "Ne ilginç bir gelişme."

"Belki bu bir işarettir."

"Neyin?"

"Yanlış insanlarla çıkıyoruz."

Sözlerim aramızdaki son numara izlerini de sildi. Şömine ateşinde çıtırdayan odunlar gibi tıslayıp çıtırdadılar, tenimi ısıttılar ve Scarlett'in yanaklarını kızarttılar.

"Hâlâ flört *ederken* böyle bir şey söylememelisin." Tuvaletlerin yönüne baktı.

Ivy ve Clive henüz gelmemişti.

"Belki, ama yanılıyor muyum?" diye meydan okudum. "Clive'ın ragbi hakkındaki gösterişli konuşmalarına katlanabileceğini söyleme bana. *Ragbi*." Tiksinti dolu bir ses çıkardım. "Spor kılığında şiddet. Hep kas gücü, hiç incelik yok."

"Sen tam bir züppesin. Futbol dışında başka sporlar da var, biliyorsun."

"İyi olanlar yok."

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Sen dayanılmazsın."

"Ama Clive Hart'tan daha katlanılabilir. Dürüst ol." Gözlerimi onun gözlerine dikerek baktım. "Onunla randevundan zevk alıyor musun, yoksa sadece bahsimizi kazanmak mı istiyorsun?"

Gülümseme kayboldu. "Neden randevumdan zevk almayayım ki? Yakışıklı, başarılı ve eğlenceli. Tam bir paket."

Komik mi? Elbette, Clive, frengi kadar komikti ve "her şeyi olan" kişiliğinde güçlü bir saçmalık kokusu vardı.

Scarlett'in cevabında duyduğum aynı saçmalık.

"Benim sorduğum bu değildi," dedim yumuşak bir sesle.

Scarlett'in gözleri mum ışığında parıldıyordu. Gümüş ay ışığı rengindeydiler, bazen berrak, bazen bulutların arasında gizlenmiş gibiydiler.

Bazen, sisin içinde onun gerçek duygularını bulmak imkansızdı. Bu gece, onu tam olarak görebiliyordum.

"Hayır." Bulutlar dağıldı ve bir parça kırılmanlık ortaya çıktı. "Aslında hayır."

Cevabı, randevularımızın sona erdiği ve normalmiş gibi davranabildiğimiz bu anda, kabul edebileceği en yakın şeydi.

Kalbim düzensiz bir ritimle atıyordu.

"Ivy ile randevun hoşuna gidiyor mu?" diye sordu.

"Hayır." Gözlerine baktım. "Pek sayılmaz."

Tabakların ve çatal bıçakların sesi arka plana çekildi. Scarlett dudaklarını araladı ve ben bunu iliklerimde hissettim — önceki sözlerimizle şimdiki arzularımız arasında gergin bir şekilde uzanan, mükemmel bir gerilim anı.

Öpüşmemizden bu yana iki hafta geçti.

Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya karar vermemizin üzerinden iki hafta geçti.

Ve yine de, masum konuşmalarımızın altında, çekiciliğin gök gürültüsü gibi yankılanmaya devam ediyordu.

Öpücüğü görmezden gelmesinin nedenleri hâlâ geçerliydi. Öpücüğü görmezden gelmemenin sonuçları hâlâ tehdit oluşturuyordu.

Ama gündüzleri, iş ve dikkat dağıtıcı şeyler zihin ile kalp arasında bir bariyer oluşturduğunda mantığı seçmek daha kolaydı.

Geceleri ise bu engel azalır ve sonuçların isteklerimizin yanında önemsiz kalma olasılığına açık hale gelirdik.

"Ona '*canım*' dedin." Scarlett'in sesi dumanlı ve kadifemsiydi, içinde bir parça incinmişlik vardı. "Herkes bu şekilde hitap etmiyorsa, itiraf ettiğinden daha çok randevunun tadını çıkarıyor olmalısın. Bu taktik her zaman işe yarıyor mu?"

"Bilemem." Bu taktikle onu kızdırmanın verdiği tatmin, yorgunluğumun yanında devede kulak kalırdı. Oyunlarımızdan bıkmıştım. "Sadece bir kadına öyle seslendim ve içtenlikle söyledim."

Scarlett'in yumuşak nefes alışı neredeyse beni mahvedecekti.

Kalabalık bir restoranda, çiftler buluşmasında, yabancılarla çevrili ve kayıtsızlık taklidi yaparken olmak istemiyordum.

Onunla yalnız olduğum sürece başka herhangi bir yerde olmak istiyordum.

"Hey. Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim." Ivy'nin özrü bizi transımızdan çıkardı.

Bakışlarımız birbirimizden uzaklaştı ve o anın yumuşak samimiyeti bir duman bulutu gibi kayboldu.

Ivy koltuğuna otururken, çok sinirli görünmemeye çalışarak gülümsedim. "Sanırım şarap bana iyi gelmedi," dedi. "Hala biraz mide bulantım var."

Kaşlarımı çattım. Cildi, boynunda ve göğsünde yayılan koyu kızarıklıklar hariç, öncekinden daha da solgun görünüyordu.

"Bu gecelik bu kadar yeter mi?" diye sordum. "Seni eve bırakabilirim. Kendini iyi hissetmiyorsan kalmanı istemem."

Gerçek bir randevuda değildik, ama bu onu kendi başına bırakıp pislik gibi davranacağım anlamına gelmiyordu.

O, üzgün bir ifadeyle başını salladı. "Üzgünüm. Herkesin gecesini mahvetmek istemem, ama..."

"Endişelenme. Hesabı ben öderim." Rahatlamanın verdiği bir ürperti kalbimdeki sıkışıklığı gevşetti. Randevuyu bırakmak Scarlett'i bırakmak anlamına geliyordu, ama en azından artık rol yapmam gerekmeyecekti.

Garsonu çağırmadan önce Clive tekrar ortaya çıktı. "Ne oluyor? neler

oluy Scarlett durumu açıkladı.

or?" O şaşırılmış görünmüyordu ve ben de onların şüpheli zamanlamasını tekrar hatırladım.

zamanlamalarını hatırladım. Tuvalete gitmişler ve neredeyse aynı anda geri dönmüşlerdi.

Gittikleri sırada bir şeyler yaşadıklarını sanmıyordum - gerçi bu, Ivy'nin artan mide bulantısını açıklayabilirdi, ama *bir şeyler* olmuş olmalıydı.

Kalmak ve Scarlett aracılığıyla bana karşı intikamını sürdürmek yerine, bizi şok ederek, "Ivy'yi eve bırakacağım. Zaten yolumun üzerinde." dedi. Scarlett'e utangaç bir bakış attı. "Erken ayrıldığım için üzgünüm, ama evde acil bir durum var. Başka bir zaman görüşürüz?"

"Acil bir durum" varken Ivy'yi eve götürmesinin çelişkili olduğunu kimse sorgulamaması, randevunun ne kadar rayından çıktığının kanıtıydı.

"Tabii." Scarlett'in sesinde rahatlama olduğunu hissedebiliyordum. "Anlıyorum."

Clive de Scarlett'i eve bırakmayı teklif etmeden önce, "Scarlett'i ben eve bırakırım" dedim. O piç kurusunun üçlü falan yapmaya kalkışmayacağını kim bilebilir ki? "Akşam yemeği benden. Bu hafta başında büyük bir maaş aldım."

Yarıшта kaybettiği paraya atıfta bulunan ince iğnelemeyi kaçırmadı. Gözlerinde yeniden öfke parladı, ama ağzını kapalı tuttu.

Onu son kez gördüğüm ya da duyduğum yanılgısına kapılmadım. Bu gece Ivy konusunda şansım yaver gitmişti, ama Clive, onu temelli olarak nakavt edene kadar geri gelmeye devam edecek kadar kindardı.

Bununla yarın ilgilenecektim. Şimdilik, Ivy ile birlikte kapıdan kaybolurken kendime biraz rahatlama izni verdim. Ivy de

"Bu, beklediğim gibi olmadı," dedi Scarlett, ben ödemeyi yaptıktan ve arabama ulaş

"Bu, beklediğim gibi sonuçlanmadı," dedi Scarlett, ben hesabı ödedikten ve arabama bindikten sonra. Yarım kadeh şarap içmiştim, ama araba kullanacak kadar ayık ve zihnim açıktı. "Sence onlar..."

"Oh evet." Otoparktan çıktım. "Eski aşkın hala bitmemiş." O, sinirli bir kahkaha attı. "Buna alınmam gerekirdi, ama almadım."

"İnan bana, Clive'in dikkatini senden uzaklaştıran her şey iyi bir şeydir."

"O kadar da kötü biri değil."

"Viktoryalılar da süte borik asit eklemek hakkında böyle diyorlardı." Bir başka şaşkın kahkaha arabayı doldurdu. "Asher Donovan, bir "Bilgin mi?"

"Bilgin diyemem." Hızlıca gülümsedim. "Ama bu konuda birkaç YouTube videosu izledim."

Beş dakikalık neşeli sohbetin ardından, akşam yemeğinde geçirdiğim zamandan daha iyi vakit geçiriyordum.

"Umarım restoranda kimse bizi tanımamıştır," dedi Scarlett. "Ve biz derken, seni kastediyorum."

"Bazıları kesinlikle tanıdı, ama paparazzi olmadıkları sürece sorun olmaz. Çoğu insan nezaket kurallarına uyar."

Sokaklarda sürekli tanınırdım. Bazen hayranlarım imza ve fotoğraf için beni durdururdu. Ancak, hiç bir yabancı benim iznim olmadan özel bir anımı internete yüklememişti.

Sorun tabloidlerdi, sıradan vatandaşlar değil.

"Umarım öyledir." Scarlett, şık deri iç döşemeyi eliyle okşadı. Bu gece için sade siyah bir Porsche seçmiştim. Güzel ama çok gösterişli olmayan bir araba istediğimde tercih ettiğim arabaydı. "Erkeklerin arabalara olan ilgisini anlamıyorum. Neden bu kadar çok arabaya ihtiyacınız var?"

"Bazı kadınlar ayakkabı ve çanta koleksiyonu yapar. Bazı erkekler araba koleksiyonu yapar." Omuz silktim. "Ben de onlardan biriyim."

"Hmm. Anlayamıyorum."

Boğazımdan bir kahkaha çıktı. "Herkesin ilgisini çekmez." Parmaklarımı direksiyona vurarak, dilimin ucunda duran soruyu sormalı mıyım diye düşündüm. *Boş ver.* "Kendi arabayı almayı düşündün mü? Taksi sevmediğini biliyorum..."

Sözümü kesip, boşluğu onun doldurmasına izin verdim. Hassas bir konuydu, ama biz bu tür konulara yabancı değildik.

Neyse ki Scarlett alınmış görünmüyordu. "Düşündüm, ama..." Başını salladı. "Hayır. Metroyla gitmeyi tercih ederim. Ayrıca şehir trafiği kabus gibi."

"Haklısın." Konuyu daha fazla zorlamadım. "Showcase'e katıldığın için mutluyum. Eğlenceli olacak."

"Ben de." Yüzü yumuşadı. "Sadece izliyor olsam da, tekrar provalara katılmak güzel. Bu... Bilemiyorum. Kendimden daha büyük bir şeyin parçasıymışım gibi hissediyorum ve uzun zamandır böyle hissetmemiştim."

"Ne demek istediğini anlıyorum."

Bu, golf veya tenis yerine futbolu sevmemin nedenlerinden biriydi. Her takımın en iyi oyuncularını vardı, ama sonuçta kazanmak bir grup çabasıydı. Bu bir kardeşlikti — en azından, sürekli iç çekişmelerle zayıflatılmadığında öyle olması gerekiyordu.

Lanet olsun Vincent.

Scarlett'in kardeşini dolaylı olarak hatırlatması, ruh halimi anında bozdu. O olmasaydı, bu duygusal döngüye takılıp kalmazdık. Hatta, muhtemelen Scarlett ile hiç tanışmazdım. Hayat çok daha basit olurdu.

Ancak, onunla hiç tanışmamış olabileceğimi düşünmek göğsüme hoş olmayan bir ürperti gönderdi. Birbirimizi iki aydır tanıyorduk, ama onun benim hayatımda olmadığı bir dünya hayal edemiyordum.

Dikkatli davranmamız bizi birbirimizden uzak tutsa da, onu görmek haftamın en önemli olayıydı.

Scarlett'in sokağına girerken ona gizlice bir bakış attım. Pencereden dışarı bakıyordu, kaşları çatılmış, düşüncelere dalmış gibi görünüyordu.

Şu anda onun düşüncelerini okuyabilmek için Clive'a yüz bin dolarını geri verirdim. Gece sürprizlerle dolu bir roller coaster gibiydi, ama odadaki fil, yani Ivy'nin akşam yemeğine dönmeden önce kendimize izin verdiğimiz sessiz itiraflar, hala tartışılmamıştı.

"Sanırım ikimiz de bahsi kazanamadık," dedim, sessizliği bozarak.

"Sanırım öyle." Scarlett, ben onun dairesinin önüne geldiğimde dikkatini pencereden ayırdı. "Ama Ivy'yi ararsan ikinci bir randevuya razı olacağına eminim. Sen Asher Donovan'sın."

Sesinde neşeli bir alaycılık vardı, ama gülümsemesi gözlerine yansımıyordu. Hâlâ bir şeyin dikkatini dağıtıyordu.

"Emin değilim," dedim. "Ve onun bunu yapmasını istediğimden de emin değilim." Motor durdu ve bizi sessizlik sardı.

Ay ışığı pencerelerden içeri süzülerek yüzünde dalgalanan duyguları vurguladı.

Fil büyüdü, pencerelere ve ciğerlerime baskı uygulayarak nefes almamı zorlaştırdı.

Anlaşmamızı yeniden düşünmek için bir an varsa, o da şimdiki andı.

Hadi ama, sevgilim.

Scarlett'in havayı kaplayan sisin etkisine kapılacağını düşündüğüm anda, gözlerini benden ayırdı.

"Beni bıraktığın için teşekkürler," dedi, sesi sabitti ama emniyet kemerini çözerken parmakları hafifçe titriyordu. "Ve akşam yemeği için de. İlginç bir geceydi."

Gözlerim bir an daha onun üzerinde kaldı, sonra çenemi sıkarak tekrar öne döndüm. "Rica ederim."

Onu kapısına kadar geçirmeyi teklif etmedim ve o da arabadan atlayıp, sanki cehennem köpekleri peşindeymiş gibi binaya girerken arkasına bakmadı.

Ancak, ayrılmadan önce dairesinin ışıklarının yanmasını bekledim.

Sinir bozukluğu içimi kemiriyordu. Düşüncelerimi bir düzene sokamıyordum. Her yere dağılmışlardı, mantık ve duygu, pratiklik ve arzu arasında gidip geliyorlardı.

Keşke bunu konuşabileceğim biri olsaydı. Holchester'daki eski takım arkadaşlarım benimle konuşmuyordu ve Adil ile Noah aileleriyle tatildegiler. Tatilde olmasalar bile, takım arkadaşlarımı aşk hayatım hakkında konuşacak kadar iyi tanı mıyordum.

Bu, kimsenin bahsetmediği şöhretin dezavantajlarından biriydi: Ne kadar başarılı olursan, o kadar az arkadaşın olur.

Daha önce bu bir sorun olmamıştı. Scarlett gibi, ne istediğimi sorgulamama neden olan bir kadınla hiç tanışmamıştım, ama şimdi...

Kararsızlık içime yerleşirken yüzümü elimle sildim.

Sana da platonik gibi geliyor mu?

Öpücük hiç olmamış gibi davranacağız.

Onunla randevun hoşuna gidiyor mu?

Ona "tatlım" dedin.

Onun yapacağından emin değilim. Ve benim yapmak istediğimden de emin değilim.

Sokağın yarısına kadar geldim ve aniden durdum.

Neyse ki arkamda araba yoktu.

Ne halt ediyorum ben?

Boş yollar mıydı, yoksa sessiz gece miydi bilmiyorum, ama birdenbire her şey netleşti.

Scarlett'i istiyordum. O da beni istiyordu. Evet, ilişkimizde engeller olacaktı ve evet, bunları aşmak imkansız görünüyordu, ama siktir et, denemeden nasıl bilebilirdik ki? İmkansız şeyler her gün oluyordu.

Eldorra'nın kraliyet çiftine bak. Birlikte olmak için asırlık bir *yasayı* aşıtlar.

Benim yıldızlığa yükselişim bile anlaşılmaz olarak değerlendirilirdi - işçi sınıfı bir kasabadan gelen, öğretmenlerinin hiçbir şey olamayacağından emin olduğu, Premier Lig'in en yüksek maaşlı oyuncusu olarak büyüyen sağlam bir işçi sınıfı çocuğu.

Her sorunun bir çözümü vardı. Bizim çözümümüzü bulmaya kararlıydım. Ama bu arada...

Vites değiştirdim ve keskin bir U dönüşü yaptım. Scarlett'in dairesinin önüne park edip motoru durdurduğumda kalbim güm güm atıyordu ve merdivenleri koşarak çıktım. Ana kapı kilitli değildi, bu güvenli olamazdı, ama hediye atın dişine bakmamayı tercih ettim.

Lütfen henüz uyumamış ol.

Eğer uyanık değilse ve söylemem gerekenleri söylemek için beklersem, cesaretimi kaybedebilir ve yine belirsizlik içinde kalabilirdik. Bu olamazdı.

Kapısını çaldım. Bir kez. İki kez.

Nabzım damarlarımda durmaksızın atıyordu ve Scarlett kapıyı açtığında bu atışlar daha da şiddetlendi.

Hâlâ akşam yemeğinde giydiği elbiseyi giyiyordu, ama çıplaktı ve makyajsızdı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Asher? Ne yapıyorsun..."

Sorusunu bitirmesine fırsat kalmadan öne çıktım, ensesini tuttum ve dudaklarını dudaklarıma bastırdım.

Onun şaşkınlık dolu nefes alışı ciğerlerime doldu ve beni iteceğini düşündüğüm gergin, askıda kalmış bir an yaşandı.

Ama sonra nefes alışı iniltiye dönüştü ve dudakları benimkilerle birleşti, o anda hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını anladım.

BÖLÜM 22

SCARLETT

Asher'in dudakları benimkilere değdiği anda kendimi kaybettim.

Onu itmem için her türlü argüman, son iki aydır bizi birbirimizden uzak tutan her türlü mantık, bir tsunami dalgasının altında kumdan kale gibi parçalandı.

Daireme tökezleyerek girdik, ellerimiz birbirimizin kıyafetlerini yırtıyordu, ağızlarımız ateşli ve arzuyla doluydu.

Bu, ilk öpücüğümüz gibi değildi.

İlk öpücüğümüz bir keşifti, *"ya eğer"* dünyasına dalıştı. Ya çekiciliğimize teslim olursak? Ya siktir etsek ve sonuçları umursamadan istediğimizi yapsak?

Bu öpücük... bu öpücük bir patlamaydı. Kurduğum tüm koruma duvarları, kendime verdiğim tüm sözler, tek bir dokunuşla yok oldu.

Kapımın çarpıp kapanmasının hafif sesini duydum, ama o kadar odaklanmamın dışında bir şeydi ki, sanki galaksiler ötesinde olmuş gibi.

Asher'in elleri sırtımdan kıvrımlı kalçama doğru bir yol açtı ve beni bez bebek gibi kolaylıkla kaldırdığında bir kez daha nefesim kesildi.

Elektriksel titremeler omurgamdan aşağı yayıldı ve ben içgüdüsel olarak kollarımı ve bacaklarımı ona doladım, o da öpüşmemizi bozmadan beni odama taşıdı.

Dairemde tek yatak odası vardı ve kapı açıktı, bu yüzden nereye gideceğini tahmin etmek zorunda kalmadı. Her adım, bacaklarımın arasında artan arzuyu daha da artırıyordu;

kapıdan geçtiğimizde, ben artık şehvetle birleşmiş beklenti dolu bir zevk yığınıydım.

Asher ağzını ağızımdan çekti. İstem dışı bir protesto inlemesi çıkardım, bu da onun beni zarif, acı verici bir özenle yatağa yatırırken yumuşak bir kıkırdama çıkarmasına neden oldu.

"Merak etme, sevgilim." Sözleri, küçük okşamalar gibi tenimde uçtu. "Daha başlamadık bile."

Sesindeki karanlık vaat karşısında tüm vücudum gerildi. Kanım kaynarken, onun pantolonunu ve boxerını çıkarmasını izledim.

Elbisemi ve gömleğini oturma odası ile yatak odası arasında bir yerde kaybetmiştik. Ben her zaman ilk randevularımda giydiğim siyah dantel sütyen ve tanga setimi giyiyordum ve Asher... şey, o çıplaktı.

Bir kızın hayal edebileceği en muhteşem, ağız sulandıran türden bir çıplaklık.

Yatıyor olmasaydım, önümdeki bu görsel zevkten dizlerim titrerdi.

Geniş omuzlar. İnce bel. Mermer gibi kaslı karın. Ve o *uyluklar*. Sanki bir karpuzu ezip geçecekmiş gibi görünüyorlardı.

Karnım yeni bir arzuyla titredi.

Asla itiraf etmem, ama futbolcuların tüm sporcular arasında en iyi fiziğe sahip olduğunu hep düşünmüştümdür. İnce ama kaslı, hafif ama güçlü.

Asher tüm teorilerimin doğru olduğunu kanıtladı.

Gözlerim hafif tüyleri takip etti — aşağı, aşağı, karın kaslarının çıkıntılarını geçip, uyarılmışlığına kadar.

Ciğerlerimdeki hava buharlaştı. *Tanrım*. Penis bile güzeldi. Uzun ve kalın, vücuduna mükemmel orantılı, ucundan ön sıvı sızıyordu.

Yine yumuşak bir kahkaha, açgözlü incelememi böldü.

"Ağzını kapat tatlım," dedi Asher yavaşça. "Bunun için daha sonra bolca zaman var."

Bu imayla yüzümden ayak parmaklarıma kadar kızardım. Ancak, bana yaklaştığında utanmam geçti, gözleri sıcaklık, eğlence ve göğüs kafesimin içine bir anahtar gibi giren başka bir şeyin karışımıyla kararmıştı.

Bu benim ilk seks deneyimim değildi, ama öncesinde hiç böyle hissetmemiştim — sanki izin verirsem tüm dünyamı altüst edebilecek bir şeyin eşiğinde duruyormuşum gibi.

Ve ben buna izin vermek *istiyordum*. En korkutucu kısmı da buydu.

Bu noktaya gelmemek için çok uğraşmıştım. Son iki ayda her pes ettiğimde hemen geri çekilmiştim, ama kalbim ve aklım arasındaki çekişmede bir tarafın kazanması gerekiyordu.

Şu anda, kalp büyük bir farkla öndeydi.

Yatak, Asher'ın ağırlığıyla çöktü. Henüz bana dokunmamıştı, ama vücudunun sıcaklığı, bakışlarını bacaklarımdan karnıma ve yüzüme doğru kaydırırken, şehvetli dallar gibi etrafımı sarmıştı.

İçgüdüsel olarak gerildim. Özbilinç, savunma kalkanı gibi etrafımı sardı, ancak önceki ilişkilerimden farklı olarak, o benim kalçam ve karnımdaki ameliyat izlerine bakıp durmadı ya da tiksinti duyduğunu gizlemeye çalışmadı.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, saf, takdirle dolu arzu dışında hiçbir şeyle dolu değildi ve içimdeki savaşı sona erdiren, her şeyden çok buydu.

Kalp: bir. Akıl: sıfır.

Hiç kimse bana öyle bakmamıştı, sanki tüm kalkanlarımı ve sahte tavırlarımı aşip, saklamaya çalıştığım kusurlarımı görebiliyormuş gibi. Sanki o kusurlar önemli değilmiş gibi, ve sadece önemli değilmiş gibi değil, bir engel değil, takdir edilme *nedeniymiş gibi*.

İlk kez biri beni *olduğum* gibi görmüştü.

Asher'ın dudakları benimkine değdiğinde boğazımda bir duygu düğümü oluştu, ardından boynumdan göğsüme doğru bir dizi yavaş, dayanılmaz derecede nazik öpücükler kondurdu. Bu sırada hünerli parmaklarıyla sütyenimin kopçalarını açtı ve dikkatini göğüslerime çevirdiğinde iniltiyi zorlukla bastırdım.

Cildimin her santimetresi ateş gibi yanıyordu ve o da oksijen gibiydi. Isı önce yavaşça yayıldı, sonra bacaklarımdan arasındaki ağırlı merkeze ulaştığında hızlandı.

Zihnim o kadar karışmıştı ki, ne zaman ve nasıl iç çamaşırımı çıkardığını bilmiyordum, ama kapıma geldiğinden beri beni rahatsız eden soruyu sormak için yeterince aklım başımdaydı.

"Neden geri döndün?" Bu sözler, gerginlik ve beklenti arasında bir yerde ağzımdan çıktı.

Bir sezgim vardı, ama bunu onun ağzından duymak istedim. Pandora'nın kutusunu açarsak, sonuçlarına birlikte göğüs gereceğimizi bilmem gerekiyordu.

Asher durakladı, nefesini bacaklarımdan arasına üfledi. Ay ışığı yüzünde vadiler ve gölgeler oluşturuyordu, ama başını kaldırdığında, o söylemeden cevabı gördüm.

"Senin için geri geldim." Basit.

Dürüst. *Samimi*.

Sonra daldı ve aklımdaki diğer tüm düşünceleri silip süpürdü.

Onun cevabını ya da bunun kalbimi nasıl burktuğunu düşünmeye zaman yoktu. Sadece dilinin ipeksi dokunuşu, damarlarımda dolaşan zevk ve ona olabildiğince yakın olma *ihtiyacım* vardı.

Asher'ın öpücüklerinin titiz olduğunu düşünüyorsam, oral seks yapma şekliyle karşılaştırıldığında bu hiçbir şeydi.

Beni son yemeğiymişim gibi yalarken, vücudumun hiçbir yerini ihmal etmedi, hiçbir isteğimi yerine getirmedi. Daha fazla baskı istediğimde, daha fazla baskı uyguladı; belirli bir noktaya daha fazla dikkat etmesini istediğimde, oraya geçti. Sanki zihnimin içini kristal berraklığında görebiliyordu ve savunmam onun hedefli saldırısına karşı koyamıyordu.

"Lütfen," diye inledim. Saçlarını tuttum, çok hızlı kaymamı engelleyecek herhangi bir tutunma noktası bulmak için çaresizce. "Yapamıyorum... Ben... Oh, *lanet olsun*."

Dişlerini klitorisimin üzerinde gezdirdi ve sadece kalçalarımı tutan ellerinin çelik gibi sıkı tutuşu beni yataktan fırlamaktan alıyordu.

Elektrik beni sardı ve gözlerimin köşelerinde yaşlar birikti. Asher beni dilinin nazik dokunuşlarıyla yatıştırırken, sözlerim anlaşılmas inlemelere dönüştü.

"Siktir, tatlım, çok ıslaksın." diye inledi, sesi içimde benzinle kibrit çakmak gibi yankılandı.

O, zaten şişmiş klitorisimi ağzına aldığı anda, ben hala sonrasının etkisinden titriyordum ve dünya yine parçalandı.

Bağırdım, sırtım yine kavislendi. Ama ne kadar direnirsem direnin, içgüdüsel olarak kaçmaya çalışsam da, beni geri çekti, ağzı, dili ve dişleri birlikte çalışarak duyularıma karşı acımasız, lezzetli saldırısını sürdürdü.

Zihnim parçalanıyordu, her yalama ve emişle gerçeklikle olan bağım kayboluyordu. O kadar ıslanmışım ki, iki parmağını içime soktuğunda neredeyse fark etmedim. Parmakları çok az dirençle içeri kaydı, ama onları kıvrıp en hassas noktama bastırıldığında, orgazmım beni kör edici bir şiddetle sarstı.

Boğazımdan bir başka keskin çığlık yükseldi, ama o kadar yoğun bir zevk onu bastırdı ki, sanki içimden kopup çıkıyormuş gibi geldi. Dalga dalga

dalga dalga içimi kapladı, nefesimi kesip görüşümü ışık patlamalarıyla doldurdu.

Giysilerin hışırtısını ve folyonun yırtılma sesini belli belirsiz duydum. Asher kalçalarımın altına bir yastık koyup penisinin ucunu amıma dayadığında, gözlerimin arkasında hala havai fişekler patlıyordu. Orgazm beni bitkin düşürmüştü, ama bu inlememin çıkmasını engellemedi.

Oral seks ne kadar iyi olsa da, *daha fazlasına* ihtiyacım vardı. İçimdeki boşluğu dolduracak bir şeye ihtiyacım vardı.

Asher'ın dudakları kulağımı okşadı. "Sıkı tutun."

Beklentim acı verici bir düğüm haline geldi, ama o yumuşak bir itmeyle içime girmeden önce cevap verme şansım olmadı.

Bu sefer, nefesim yarıda kaldı. Yarı inilti, yarı çığlık şeklinde kesildi, eğer utanacak kadar kendimde olsaydım, bu beni çok utandırırđı.

Bunu yapmadığım için, o sert ve acımasız bir ritme girerken, hayatım pahasına ona sarılmaktan başka çarem yoktu. Tırnaklarım omuzlarına batarken, kalçalarım onun kalçalarına doğru yükseliyordu. Her itişte başlık duvara çarpıyordu ve etin ete çarpma sesi, sert nefeslerimiz ve çığlıklarımızla karışıyordu.

Yarın komşumdan gürültü yüzünden kötü bir not alacağıma emindim, ama o an o kadar kendimi kaybetmişim ki umursamadım.

Durumum nedeniyle, doğru pozisyonda değilsen veya partnerim ne yaptığını bilmiyorsa seks zor ve acı verici olabiliyordu. Ancak, akşam yemeğinde içtiğim şarap ve orgazmım uzuvlarımı gevşetmişti ve Asher her seferinde tam da doğru noktayı bulmayı başardı.

Vücudumuz sanki birbirimiz için yaratılmış gibi senkronize hareket ediyordu. Seks sırasında biriyle bu kadar bağılı hissettiğimi en son ne zaman hatırlamıyordum ve bunun fiziksel eylemden çok, arkasındaki duygularla ilgisi vardı.

Bir kez olsun, performans gösterme ihtiyacı hissetmedim. Sadece hislerin tadını çıkarabilirdim ve sonuç o kadar etkileyiciydi ki, bir parçam bundan sonra asla eskisi gibi olamayacağından korkuyordu.

Asher dudaklarımı öperek ele geçirdi. "Tanrım, çok iyi hissettiriyorsun," diye mırıldandı. "Amın benim sikimi çok iyi alıyor, tatlım. Seni bütün gün ve gece sikebilirim ve sen hala ıslak ve benim için hazır olursun, değil mi?"

Onun çizdiği görüntü içimde bir sıcaklık dalgası yarattı. "Evet," diye nefes nefese söyledim. Tırnaklarım onun derisine daha da derinlemesine battı. "*Lütfen.*"

Yine inledi. Boynu ve omuzlarındaki kaslar gerildi. Elleri kalçalarımın gömüldü ve kırılmanın eşiğinde olduğunu anlayabiliyordum.

Bu bilgi, dilinde benim tadım ve sikiinin derin vuruşlarıyla birleşince, o gece ikinci kez boşaldım.

Bu seferki orgazmım dalgadan çok tsunami gibiydi. Midemin derinliklerinde başladı ve tüm vücudumu öyle bir güçle sardı ki, ayak parmaklarım resmen kıvrıldı.

Boğazımdan bir çığlık çıktı. Asher hızını artırdıkça vücudum yoğunluktan eğildi ve o gırtlaktan gelen bir çığlıkla boşalmadan önce penisinin içimde zonkladığını hissettim.

Yanımda yere yığıldı ve orgazmın etkisi geçene kadar orada uzandık, vücudumuz terden kızarmış, göğüslerimiz oksijen için inip kalkıyordu, ben hayatımın en iyi seksinden kurtulmaya çalışıyordum.

"Komşun bizden nefret edecek," dedi, bir dakika ya da bir saat sonra.

Zaman kavramını kaybetmiştim. Hâlâ uçuyor gibiydim, yorgunluktan uzuvlarım ağırlıksızdı, ama yine de göğsümden bir kakhaha patladı. "Ben de az önce aynı şeyi düşünmüştüm."

Asher başını çevirip bana baktı. "Seks yaparken komşunu mu düşünüyordun?"

Yüzündeki kırılgan ifade beni daha da güldürdü. "Sadece bir anlığına. Başlığın çarpmasını hoş karşılamayacağını düşündüm." Eğilip ona hızlıca bir öpücük verdim. "Merak etme. Çoğu zaman sana odaklanmışım."

"Teşekkürler," dedi kuru bir şekilde. "Bir erkeğin egosunu okşamayı gerçekten iyi biliyorsun."

Ama gözlerinde eğlenceli bir ışıltı belirdi ve ben de gülümsememi saklayamadım.

Seks sonrası sohbetler genellikle çok garip olurdu, ama burada uzanıp bütün gece onunla konuşabilirdim.

"Müstehcen bir şaka yapmayacağım," dedim. "Bunu benim için çok kolay hale getirdin."

"Aynen öyle. Müstehcen şakaları severim." Asher yanına döndü ve bacağımda hissettiğim şeye şaşkınlıkla nefesimi tuttum. "Diğer şeylerin yanı sıra."

"Nasıl oldu *da yine* sertleştin?" diye sordum, içimi yeniden şehvetin titremesi kaplasa da. "Daha yeni boşaldın!"

Oda kahkahalarla çınladı. "Dayanıklılık. Bu işin bir parçası." Sesi yumuşadı. "Şimdi uslu bir kız ol ve sikimi temizle."

Sanki o on kelimeyle bir düğmeye basmış gibiydi.

Hafiflik anında kayboldu, yerine yoğun, baş döndürücü bir gerginlik geldi. Onun önceki sözleri bilincimde canlanırken içimde bir alev yandı.

Çeneni kapat tatlım. Bunun için daha sonra bolca zamanın olacak.

Oksijen azaldı ve onu ağzıma almayı düşününce yutkundum. Henüz tam olarak sertleşmemişti, ama yine de bacaklarımın kasılacağı kadar korkutucuydu.

Yine de, dizlerimin üzerine çöküp üzerine oturduğumda gözlerimi ondan ayırmadım. Hayatımda bulunduğum yere, büyük bir kararlılık ve zorluklara karşı belirli bir zevk olmadan gelemedim.

Asher'ın ifadesi, onu iki elimle kavrayıp tam uzunluğuna kadar okşadığımda değişmedi, ancak başparmağımla ucunda biriken ön sıvıyı ovduğumda nefes alışını gözle görülür şekilde hızlandı. Önceki faaliyetlerimizden dolayı hala kaygandı, ancak ön sıvıyı ek kayganlaştırıcı olarak kullandım.

Onu büküp sıktım, uzun ve sert vuruşlarla pompaladım, ta ki kalçaları sıçrayana ve boğuk bir ses çıkarana kadar.

Ondan bu tepkiyi almamın heyecanı bacaklarımın arasında birikti. Ellerimin onun penisi üzerinde kaymasının sesi, kontrolünü korumak için çarşafı yumruklaması, onun saf *sıcaklığı* ve büyüklüğü...

"Yeterince alay ettin." Asher'ın çelik gibi sesi hareketlerimi durdurdu. "Sikimi em, Scarlett."

Tanrım.

Kaba emir karşısında klitorisim zonkladı ve itiraz etmedim. Daha önce onun beni tattığı kadar onu tatmak için can attığımdan.

Nefesim kesik kesik kalırken, dilimi onun penis başının etrafında hevesle dolandırdım. Tadını inlemeye itti ve vücudum onun inlemelerinin sesiyle canlandı. Ellerimi onun etrafında tutarken başımı yukarı aşağı salladım ve yalamakla emmek arasında gidip geldim.

Elleri sonunda saçlarıma dolandığında memnuniyetle gülümsedim. Onu boğazımın derinliklerine kadar aldım, ama sonunda öğürme refleksimin devreye girdiği bir noktaya geldim.

Gözlerime taze gözyaşları doldu ve ağzımın köşelerinden salya sızdı, çünkü onun yarısını boğazıma kadar almıştım.

Asher'ın tutuşu gevşedi ve bana bir çıkış yolu verdi, ama nefesimi toparlamak için sadece bir an durdum ve sonra tekrar daldım.

Dediğim gibi, kararlılık ve zorluklar. İkisi de beni motive ediyordu.

"*Siktir*, işte bu." Daha sert emdiğimde Asher tekrar sıkılaştırdı. Onu tamamen almayı başaramadım, ama boğazımı o kadar tamamen doldurdu ki, inlemem ihtiyaç dolu bir uğultuya dönüştü. "Beni deli ediyorsun," diye inledi. "Ve sen bunun farkında bile değilsin."

Onun orgasmı geldiğinde, boğuk cevabım yüksek bir küfür ve homurtunun altında kayboldu. Kalçaları yukarı doğru sıçradı ve sperm patlamaları boğazımın arkasına çarptığında tekrar boğuldum.

Görüşüm bulanıklaştı, ama açgözlülükle yuttum, o boşalana kadar yetismeye çalışarak, sonunda sarkana kadar, sonra da onun sikini dudaklarımdan kaydardım.

Kendimi yukarı ittim ve ağzımı sildim, Asher'ın cinsel birleşmeden sonra hissettiği mutluluğun ifadesine bir gülümseme daha belirdi.

"Kendinden memnun görünüyorsun," dedi, sesinde karşılık veren bir gülümsemeyle.

"Sen de öyle." Kaşlarını kaldırarak onun kasıklarına baktım ve kendime gürültülü bir kahkaha attırdım.

Kendimizi temizledik, şehvetten rahatlığa, göğsümü ısıtan bir rahatlıkla geçtik. Bitirdiğimizde, onun yanına kıvrıldım, tamamen bitkin ama uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde doymun.

Odayı dostça bir sessizlik kapladı. Uykululuk göz kapaklarımı ağırlaştırıyordu ama uyumak istemiyordum. Henüz değil.

Asher alnıma bir öpücük kondurdu. "Nasıl hissediyorsun?" diye mırıldandı. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Göğsüm sıkıştı. Bu sıradan bir soruydu, ama onu bu kadar samimi kılan da bu sıradanlığıydı. İlgilenmeye çalışmıyordu, sadece ilgileniyordu.

O anda çok gergindim ve bunu takdir edemedim, ama birdenbire daha önce yastığı altına koyduğunu hatırladım. Benim bakımım sırasında yana itilmişti, ama bazen seks sırasında ortaya çıkan ağrıyı hafifletmeye yardımcı oluyordu.

Arzunun acısı içindeyken bile, benim rahatımı düşünecek kadar düşünceliydi.

Göğsüm daha da sıkıştı.

"Hayır," dedim dürüstçe. "Harika hissediyorum."

Sabahleyin öyle olmayabilirdi. Uzun zamandır seks yapmamıştım, vücudumun daha sonra nasıl tepki vereceğini kim bilebilirdi? Ama bu başka bir günün sorunu idi.

Ayrıca, bu geceden sonra geri dönüşün olmayacağını anlayacak kadar akli başındaydım. Öpüşmek bir şeydi, seks başka bir şeydi, özellikle de az önce yaptığımız türden bir seks.

Engellemelerimizi bir kenara attık ve yarın bunun sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalacaktık.

Ama şu anda, Asher kolunu omuzlarıma dolarken ve ben başımı göğsüne yaslarken, bunu umursamak zor geliyordu.

Yarın her zaman orada olacaktı.

Bu gece sadece biz vardık ve ben bu anın her saniyesinin tadını çıkaracaktım.

BÖLÜM 23

SCARLETT

Boş bir yatakta ve kızaran domuz pastırmasının kokusuyla uyandım.

İlki normaldi; ikincisi ise beni uykumdan uyandıracak kadar sıra dışıydı.

Nadiren birinin evinde kalırdım ve nadiren birinin benim evimde kalmasına izin verirdim

benim evimde kalmasına izin verirdim, öyleyse domuz pastırması nereden gelmişti?

İsteksizce gözlerimi açtım. Güneş ışığı perdelerden içeri süzülerek, yerde duran giysi yığının ve komodinin üzerindeki su bardağını altın rengi bir ışıkla kapladı. Yanımdaki yer hala sıcaktı ve çarşaflar seks ve hafif bir tıraş losyonu kokuyordu.

Seks. Tıraş losyonu. Asher.

Dün gecenin parçaları nihayet sabahın erken saatlerindeki zihinsel sisimi dağıttı. Clive ve Ivy ile çiftler buluşması, Asher'ın beni bıraktıktan sonra kapıma gelmesi ve sonra...

Durduramadan bir gülümseme yayıldı yüzüme.

Ertesi sabah, yani hesaplaşma günüydü. Endişelenmem gerekirdi, ama tek hissettiğim, kanımda köpüren küçük şampanya baloncuklarıydı. Hala yataktaydım, yani *teknik olarak* günüm henüz başlamamıştı, ama domuz pastırması ve Asher ikisi de cazip seçeneklerdi.

Uzuvlarımı gerginleştirdim. Her yerim ağrıyordu, hem hoş bir şekilde hem de bunun için ekstra Epsom tuzu gerekecek şekilde, ama açlığımdan daha önemli olacak kadar kötü değildi.

Bir dakika sessizliğin tadını çıkardıktan sonra yataktan kalktım ve bulduğum ilk büyük beden tişörtü giydim. Banyoya girip dişlerimi fırçaladım

ve gremlin gibi görünmediğimden emin olmak için dişlerimi fırçaladım, sonra çıplak ayakla mutfağa gittim.

Kapıda durdum, önümdeki manzara midemi bulandırdı.

Asher sadece boxer şortuyla ocakta yemek yapıyordu. Bacon'ı tabağa koyarken sırtındaki kaslar gerildi ve midemdeki kelebekler tam bir takla attı.

Porno falan boş ver. Kadınların istediği şey buydu.

Kabarık saçları ve bronz tenini bir an daha izledim, sonra varlığımı belli ettim.

"Kendini evindeymiş gibi hissediyorsun galiba," diye alay ettim. Mutfaka girip ada tezgahındaki taburelerden birine oturdum.

Asher döndü ve beni görünce yüzünde bir gülümseme belirdi. "Domuz pastırması, yumurta ve sosisle rüşvet verirsem beni kovma ihtimalinin azalacağını düşündüm."

Uykunun etkisiyle sesi biraz boğuk çıkıyordu, ama bence bu ortama çok yakışıyordu. Böyle uyanmaya alışabilirim.

Bana bir tabak ve çatal bıçak uzattı. Teşekkür ederek kabul ettim, ağzım bu yemek yığını karşısında sulandı. Pastırmayı tam da sevdiğim gibi pişirmişti: gevrek ama *çok* gevrek değil, çekici olmayan kuruluktan kurtulmak için yeterli miktarda yağlı. Şeritler, mükemmel pişirilmiş iki sosis ve küçük bir yığın çırpılmış yumurtanın yanında parıldıyordu.

"Çayı unutmasaydın, senin bir medyum olduğunu düşünürdüm," diye şaka yaptım. "Her şeyi mükemmel pişirmişsin. Teşekkür ederim."

"Ah, çay." Asher parmaklarını şıklattı. "Tanrıların içeceğini nasıl unutabilirim?"

Tezgahtan bir kupa aldı ve önüme koydu. Siyah çay, yanında bir tutam süt ve şeker. Mükemmel.

"Boş ver. Sen medyumsun." Kupa'ya uzandım ama o bana bakıp kaşlarını çatınca durdum. Utangaçlık hissi tüylerimi diken diken etti. "Ne?"

Banyo aynasında bulanık gözlerim beni yanıltmış mıydı? Yanağımda kocaman bir yastık izi mi vardı, yoksa ağzımın köşesinde kurumuş salya izi mi?

"Gömleğin." Asher'ın ağzı seğirdi. "Gezegenden mi yoksa köpekten mi bahsediyorsun?"

Şaşkınlıkla aşağıya baktım, sonra Justice for Pluto tişörtünü giydiğimi fark ettim. Carina, New York'ta tatil yaparken Bronx Hayvanat Bahçesi Mağazası'ndan ona doldurulmuş bir penguin satın aldığımda bana bu tişörtü hediye etmişti.

hediye etmişti.

Omuzlarım gevşedi. "Gezegen. Gördün mü?" Çatalımı ona doğrulttum, kahvaltımı geçici olarak unuttum. "Ona gezegen dedin. Çünkü o bir gezegen. IAU'nun Pluto'yu cüce gezegene indirgemesini asla affetmeyeceğim."

"Cüce gezegen de gezegen değil mi?"

"Aynı şey değil! Premier Lig'den EFL'ye geçmek gibi bir şey."

İngiliz futbolu birkaç lige ayrılmıştı. Premier Lig en üstteydi. EFL, yani İngiliz Futbol Ligi, bir alt seviyedeydi.

"Anlıyorum." Yine küçük bir gülümseme belirdi ve kayboldu. "Plüton'a bu kadar, şey, tutkulu olduğunu bilmiyordum."

"En sevdiğim gezegen." En küçük, en göz ardı edilen. Güneş sisteminin en zayıf halkasıydı ve biraz sevgiyi hak ediyordu. Neden tüm şöhret Dünya ve Mars'a gitsin ki? "Güneş'ten dokuzuncu gezegenken okulda onunla ilgili bir sunum yapmıştım. Fotoğraflarım vardı. Bütün gece uyumadan strafor topları boyadım. Fen bilgisi öğretmenim, yıllardır gördüğü en iyi gezegen sunumu olduğunu söyledi. Sonra ne oldu biliyor musun?"

Asher endişeli bir ifadeyle başını salladı.

"Ertesi yıl, IAU onu küçülttü. Artık bir gezegen olmadığını söylediler." Bu adaletsizliğe öfkem arttı. "Buna inanabiliyor musun? Yapılar bir nedenden dolayı var. Büyürken, dokuz gezegen olduğu öğretilirdi. Sonra bir gün, öylece sekize indirdiler. Bu nasıl adil olabilir? Değil. Pluto daha iyisini hak ediyor, bu yüzden Pluto için Adalet." Gömleğimi işaret ettim. "İnsanların uzun süredir var olan kuralları keyfi olarak değiştirmelerinden hoşlanmıyorum."

"Gezegen sınıflandırmalarının mutlaka *kurallar* olduğunu bilmiyorum..." Asher, ona kızgın bir şekilde baktığımda ellerini kaldırdı. "Yani, haklısın. Pluto için Adalet."

"Teşekkürler."

"Astronomi veya kural kitapları hakkında seninle asla tartışmamam gerektiğini hatırlat bana. Bu konulara girince oldukça korkutucu oluyorsun." Bunu ciddi bir yüzle söyledi, ama gözleri hafifçe parladı.

Kan boynuma ve yanaklarıma yükseldi. Dün gece ilk kez seks yaptığımız ve tam beş dakika boyunca gezegenler hakkında atıp tuttuğum aklıma geldi.

"Senin bu yönünü görmek hoşuma gidiyor." Asher başka bir

"Senin bu yönünü görmek hoşuma gidiyor." Asher başka bir tabak daha getirip yanıma oturdu. Dizi benim dizime değdi ve mutfağında o kadar rahat görünüyordu ki damarlarımdan küçük sıcaklık dalgaları geçti.

"Nerd tarafın mı?" diye sordum.

"Korunmasız tarafın." Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Pluto hakkında istediğin kadar gevezelik edebilirsin. Seni yargılamayacağım... çok fazla."

Gülümsememek için direndim ama başaramadım.

Cinsel birleşmenin ardından gelen mutluluğun son anlarını yaşıyorduk. Yakında ayaklarımız yere basacak ve gerçeğe yüzleşmek zorunda kalacaktık.

Şimdilik, güneş pencerelerden içeri süzülürken ve ev yapımı yemeklerin kokusu havayı doldururken, yan yana kahvaltımızı yaparken mutluyduk.

Eski sevgilimden ayrıldığımdan beri eve erkek getirmedim ve Asher'ın varlığı neredeyse eziciydi. Kaslı vücudu odayı dolduruyor, tüm oksijeni emiyor ve onu ciğerlerime çekmeden nefes almamı imkansız hale getiriyordu.

Bunu bu kadar seveceğimi beklemiyordum. Ben özel bir insandım ve kişisel alanımı şiddetle koruyordum. Ama Asher'ın varlığı beni rahatsız etmek yerine, bekar evimi biraz daha az yalnız hissettiriyordu.

"Bugün ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordum, umarım sıradan bir şekilde çayımı yudumlarken.

"Seninle takılmak," dedi Asher rahatça. "Tabii sen istersen."

Oh, çok iyiydi. Sadece bu da değil, *samimiydi*, bu da zavallı kalbimi daha da kötü hale getiriyordu.

"*Sanırım* sana biraz eşlik edebilirim," dedim, isteksizmiş gibi davranarak. "Okumam beklemek zorunda kalacak."

Gözlerinin köşeleri kırıştı. "Cömertliğin için teşekkür ederim."

"Takılmak" var olan en belirsiz aktivite olduğundan ve kahvaltıdan sonra ne yapacağımız konusunda bir fikir sunmadığından, ona daireyi hızlıca gezdirdim.

Görülecek pek bir şey yoktu. Mutfak, oturma odası, banyo ve yatak odası (ki bunları zaten çok iyi tanıyordu) dışında, dikkat çeken tek yer mini kütüphaneye dönüştürdüğüm depo odasıydı. Fazla yerim olmadığı için, sadece en sevdiğim yazarların kitaplarını veya Kindle'da okuduğum ve sevdiğim kitapların basılı kopyalarını satın almıştım.

"Bu gördüğüm en düzenli ev." Asher, özenle düzenlediğim kitap koleksiyonuma bakıyordu. Kitaplar, yazarların soyadlarına göre alfabetik sırayla, ardından kitapların yüksekliğine ve rengine göre dizilmişti.

"Sen kendi evini gördün mü? Tertemiz."

"Evet, ama bana yardım eden insanlar var. Bunların hepsi senin eserindir." Başparmağını rafın üzerinde gezdirdi. Üzerinde hiç toz yoktu. "İnanılmaz."

"Temizlik yapmayı seviyorum," dedim, yarı utanmış, yarı memnun. Bazı insanlar bahçelerine özen gösterir gibi ben de kütüphaneme özen gösteriyordum. "Rahatlatıcı. Bana... bilemiyorum. Kontrolün bende olduğunu hissettiriyor."

Hayatımdaki karışıklıkları kontrol edemiyordum, ama evimde temizleyebiliyordum. Dökülen süt mü? Birkaç kez havluyla sildim ve izi kalmadı. Çamurlu ayak izleri mi? İyi bir paspasla halledilemeyecek bir şey yoktu. Mecazi olarak konuşursak, parmaklarımı şıklatarak her şeyi eski haline getirebiliyordum.

Bu güç, kaosun tek kesin şey olduğu bir dünyada küçük bir rahatlık sağlıyordu.

"Anlıyorum," dedi Asher. Leo Agnelli kitaplarımdan birinin sırtına dokundu, ilk antrenmanımızdan önce eline alıp bana verdiği kitap. Tanrım, sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu. "Ben de araba kullanmak konusunda öyle hissediyorum."

Magazin dergilerini sık sık okuduğum için onun sokak yarışlarına meraklı olduğunu biliyordum. Birkaç yüksek profilli kaza, ona pervasızlık konusunda bir ün kazandırmıştı, ancak bu Blackcastle'ın ona yine de bir servet ödemesini engellemedi.

Son zamanlarda onun karıştığı herhangi bir kaza veya sokak yarışı haberi görmemiştim, bu yüzden belki de artık o çevrelerin bir parçası değildi.

Öyle olmasını umuyordum. Tanışmadan önce umurumda değildi. Yarışmak istiyorsa, yarışsın. Kendi hayatıyla kumar oynuyordu. Şimdi ise, ona bir şey olabileceği düşüncesi midemi bulandırıyor.

Teorik olarak, arabalar ve hızla ilgili sorunlu geçmişi, bu konulardaki takıntılarım nedeniyle beni ondan uzaklaştırmalıydı. Ama onun bu aceleci, cesur tabloid versiyonunu, kazamı anlattığımda kronik ağrıları araştırmış ve yabancı şoförlerden rahatsız olduğum için beni antrenmanlarımıza götürüp getirecek *aynı* şoförü tutmuş olan düşünceli, şefkatli adamla bağdaştırıyordum.

Asher'ın arabasında birçok kez yolcu olarak seyahat etmişim ve o her zaman kurallara harfiyen uymuştu. Hiç rahatsızlık veya korku hissetmemiştim, ki bu çok şey ifade ediyordu çünkü en ufak şeyler bile beni tedirgin ederdi.

Magazin dergileri en güvenilir kaynak değildi. Belki Asher'ın yarışlarında görüldüğünden daha fazlası vardı, ya da belki ben naiftim.

Ona bu konuyu nasıl sorabileceğimi düşünürken, kitaplığımın üstünden bir fotoğraf aldı. "Bu annen mi?"

Beş yaşındaki ben, taç ve her şeyle birlikte bir peri prensesi gibi giyinmiştim. Annem yanımda duruyordu, yüzü gururla parlıyordu.

"Evet. Bu fotoğraf ilk bale resitalimden önce çekilmiş." Bu anı hatırlayınca yüzüm yumuşadı. "O kadar gurur duyuyordu ki, sonra beni dondurma yemeye götürdü. Annemi tanısaydın, bunun ne kadar önemli bir şey olduğunu anlardın. O süt ürünleri ve abur cuburları hiç sevmez. Hem de hiç."

Asher fotoğrafı daha dikkatli inceledi. "Çok sevimliymişsin." "Öyle miydin?" diye alay ettim.

Fotoğrafı bıraktı ve tekrar bana döndü. "Bence sevimlilikten başka bir şeye terfi ettin."

Sıcak bal damarlarımdan akıyordu.

Onun düşük ses tonlu cevabı, neşeli sabahımızı kaçırdı ve dün gece yaptıklarımızı hatırlattı. Bana hissettirdiği şeyler ve ortaya çıkardığımız belirsizlik.

Sabah boyunca odadaki filin etrafında parmak uçlarında dolaşmıştık. İkimiz de büyüü bozmak istemiyorduk, ama sonunda balonumuzdan çıkmak zorundaydık.

Esprili bir cevap ya da ilişkimizi (arkadaşlık mı, durum mu?) gündeme getirmek için nazık bir yol bulamadan, Asher'ın telefonu çaldı.

Arayanı kontrol ettikten sonra "İzninle" dedi. "Bunu cevaplamam gerek."

Gerginlik bozuldu ve daha rahat nefes alabileceğim bir alan açıldı. "Sorun değil. Ben buradayım."

O yan odada telefonu açarken, ben dişlerimle dudağımı ısıırıyordum.

Hiç sabah sonrası konuşması yapmamıştım. Genellikle ne bekleyeceğimi bilerek giderdim ya da diğer kişi uyanmadan önce kaçardım, peki Asher geri geldiğinde ne demeliydim?

Google'da aramalı mıyım? İnternette yararlı tavsiyeler var mıydı, yoksa bana karidesin fazla pişirilemeyeceğini söylediği zamanki gibi beni yanlış yönlendirecek miydi? (Spoiler: aslında karidesin fazla pişirilmesi çok mümkündü).

Asher geri döndü ve onun ne kadar solgun olduğunu fark ettiğimde, yarım kalmış konuşma başlangıçlarım boğazımda düğümlendi.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Babam." Yutkundu, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Kalp krizi geçirdi."

BÖLÜM 24

ASHER

Scarlett benimle Holchester'a gelmek istediğinde itiraz etmedim.

Normalde, en kötü ve en endişeli halimle kimseyi üç saatlik bir yolculuğa çıkarmazdım, özellikle de bunun nezaketen yapıldığını ve başkalarının ailevi acil durumları için cumartesi günlerini feda etmek gibi gerçek bir istekten kaynaklanmadığını bildiğimde.

Ama o teklif ettiğinde, bunu o kadar içtenlikle yaptı ki reddedemedim ve üç saatlik yolculuğu tek başıma yapmak istemedim.

Bu yüzden kabul ettim.

Yolculuk sırasında fazla konuşmadık, ama onun varlığı kafamda dolaşan düşünceleri biraz sakinleştirmeye yardımcı oldu.

Hayatında birkaç günden fazla hasta olmamış olan babam kalp krizi geçirmişti.

Holchester'a son ziyaretimden beri konuşmamıştık, o zaman mutfaktan öfkeyle çıkıp gitmiş ve ben de özür dilemeden ayrılmıştım.

Pişmanlık beni sardı.

Annem telefonda fazla ayrıntı vermemişti. Sadece babamın hastanede olduğunu söylemişti, ama ya birbirimize son sözlerimizi öfkeyle söylemişsek? Ya ben oraya vardığımda babam ölmüşse?

Direksiyonu tutan parmaklarım beyazladı.

"İstersen daha hızlı sürebilirsin," dedi Scarlett, sessizliği bozarak. "Ben iyiyim. Söz veriyorum."

Kafamı salladım. "Neredeyse vardık. Hız yapıp polis tarafından durdurulursam daha yavaş gideriz."

O arabadayken zaten normalden daha hızlı gidiyordum. İyi olacağını söyledi, ama onu strese sokmak istemedim ve güç delisi bir trafik polisi tarafından ceza kesilmek kimseye fayda sağlamazdı.

Scarlett'in endişeli bakışları yanağımnda bir delik açtı, ama konuyu tekrar gündeme getirmedi. Ancak, hastaneye vardığımızda, paparazzilerin dikkatini çekmeden ve karışıklık yaratmadan doğrudan babamın bulunduğu kata götürülmemiz için hastaneyi arayıp biriyle konuştu.

Annem koridorda oturmuş, ellerini kucağında ovuşturuyordu.

Beni görünce ayağa fırladı. Gözleri kızarmıştı ve üzerine bir palto giymiş pijamalarıyla duruyordu. Değişmeden doğrudan hastaneye gelmiş olmalıydı.

"Ah, Asher." Beni kucaklayarak sarıldı. Onu her zaman güçlü bir insan olarak görmüştüm, ama floresan ışıklı koridorda vücudu dayanılmaz derecede zayıf görünüyordu. "Bu kadar çabuk geldiğin için teşekkür ederim."

"Tabii ki." Onu sıkıca sarıldım, kalbim güm güm atıyordu. "O nasıl?"

"Durumu stabil, şükürler olsun." Annem geri çekildi, gözleri parlıyordu.

"Her zamanki gibi kahvaltı yapıyorduk. Ona çay yaptım ve tatil için Fransa'ya gitmeyi konuşuyorduk. Bir saniye çaydanlığı kontrol etmek için döndüğümde bir çarpma sesi duydum. Tekrar döndüğümde, o yerde yatıyordu. O... Ben..."

Onu tekrar kucakladım, göğsüm sıkışmıştı. "Sorun yok. O iyi olacak." Daha yakınında yaşamadığım ve onu terk edip Londra'ya gittiğim için içimde bir suçluluk duygusu vardı.

Londra'ya terk ettiğim için içimde bir suçluluk duygusu vardı. Sebeplerim vardı, ama ya aileme bir şey olursa ve ben zamanında yetişemezsem? Onların tek çocuğuydum ve ailenin geri kalanı İngiltere'nin başka yerlerinde veya yurtdışında yaşıyordu. Birbirlerinden başka, sahip oldukları tek şey bendim.

Babamdan nefret etmiyordum, sadece ilişkimizin farklı olmasını dilerdim. Ayrıca, ailem otuz yılı aşkın süredir evliydi. Birisi ölürse, diğerinin hayatta kalabileceğinden emin değildim.

Annem derin bir nefes aldı ve omuzlarını düzeltti. O, duygularını gizlemeyi çok önemseyen biriydi ve duygularını tekrar kontrol altına aldığında gözyaşları gözle görülür şekilde azaldı.

"Haklısın. O iyi olacak," dedi. "Elbette iyi olacak. Zaten tehlikeyi atlattı. Doktor, her ihtimale karşı onu gözlem altında tutacaklarını söyledi, ama bir iki gün içinde eve dönebilecek."

Burnunu çekip elinin tersiyle yanaklarını sildi. "Affet beni. *Ne* oldu bana, böyle herkesin içinde ağladım. Tanrım."

Artık kendini tekrar kontrol altına aldığından, yalnız olmadığımızı fark etti. Benden öteye, saygılı bir mesafede duran Scarlett'e baktı. Yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi, sonra önceki ağlamaklı hali merakla yer değiştirdi.

"Özür dilerim, tanıştığımızı sanmıyorum," dedi. "Ben Pippa, Asher'ın annesiyim."

"Tanıştığımıza memnun oldum, hanımefendi. Ben Scarlett, Asher'ın arkadaşım," dedi Scarlett kibarca.

"Lütfen bana Pippa deyin. Hanımefendi diye hitap edilmesine dayanamıyorum. Annemi hatırlatıyor ve kimse bunu istemez." Annem titredi, sonra Scarlett'i keskin gözleriyle inceledi.

Uh-oh. O bakışı tanıdım. O, "benim oğlum neredeyse otuz yaşında ve hala bana torun vermedi, bu yüzden ne zaman fırsat bulursam çöpçatanlık yapacağım" bakışıydı.

Neredeyse onun ağlamaya devam etmesini tercih ederdim. "Neden aramaya devam etmiyoruz..."

"Asher'la birlikte geldiğin için teşekkür ederim," dedi annem, başka bir konuya geçme girişimini keserek. "Çok nazıksın."

"Hiç sorun değil. Arkadaşlar bunun için vardır." "Doğru. O haberi aldığında yanında mıydın?"

"Şey..." Scarlett'in gülümsemesi sönükleşti, ben de yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Cumartesi sabahı bu kadar erken saatte birlikte olmamızın tek bir gerçekçi nedeni vardı, ama ikimiz de bunu anneme, hem de ona söylemek istemiyorduk. "Evet. Kahvaltı yapıyorduk."

Neredeyse doğruydu, çünkü ben telefonu aldığımda kahvaltımızı bitirmiştik.

"Anlıyorum." Annem bu bilgiyi aç bir aslanın avını yakalaması gibi yakaladı. "Hafta sonu kahvaltısı için oldukça erken. Londra'dan Holchester'a da oldukça uzun bir yol."

Kıyafetime keskin bir bakış attı. Ben dün akşamki randevuda giydiğim aynı gömlek ve pantolonu giyiyordum, Scarlett ise tişört ve kot pantolon giymişti. Bir çocuk bile bu iki şeyi birleştirip sonuca varabilirdi.

"İkimiz de sabah insanıyız," dedi Scarlett, sesi neşeli. "Ve yolculuk o kadar da kötü değildi. Bu saatlerde yollar çok yoğun değil."

Birbirimize bakmaktan kaçındık, böylece ikimiz de aynı anda garip bir durumdan dolayı utançtan yanmayacaktık. Yanakları koyu kırmızıydı ve ben de benimkilerin

benimkilerin de benzer bir renkte olduğunu hayal ettim.

"Sanırım öyle." Annem pek ikna olmuş gibi gelmiyordu. "Şimdi, açık sözlü olduğum için beni affedeceğini umuyorum..."

Oh, lanet olsun.

"Ama Asher ile ne zamandır arkadaşsınız?" Annem ses tonunu değiştirmeden "*arkadaş*" kelimesini tırnak içine almayı başardı. "Çünkü, bilirsin, onun ilgisini çeken kadınlarla tanışması oldukça zor. Daha önce hiç kimseyi eve getirmedim."

"Teknik olarak, biz..."

Yine sözümü kesti. "Her gün, bütün gün testosteronla çevrili. Ona söylüyorum, Asher, canım, artık iyi bir kızla tanışıp yuva kurmanın zamanı geldi. Sonsuza kadar genç kalmayacaksın ve ben ölmeden önce torunlarımı kucağıma almak istiyorum. Dinliyor mu? Hayır." Dilini şaklattı. "O yüzden burada olduğun için ne kadar mutlu olduğumu tahmin edebilirsin. Söylesene, Asher'la nasıl tanıştın? Erkek arkadaşın var mı? Yakın zamanda çocuk sahibi olmak istiyor musun?"

Scarlett ona gözlerini kocaman açarak baktı.

"Anne!" Sonunda araya girdim. "Lütfen. Şimdi bunun için uygun zaman ve yer değil."

Babam kalp krizi geçirdikten birkaç saat sonra, hastanenin bekleme salonunda bize aşk hayatımızla ilgili sorular soracağına emin olabilirdin. Kimse duygularını Pippa Donovan kadar iyi bölümlere ayırmazdı.

"Son beş yıldır böyle diyorsun," diye karşılık verdi. "Sadece sohbet ediyorum. Scarlett'in bir sakıncası yok, değil mi canım?"

"Babam uyanık mı?" Scarlett cevap vermek zorunda kalmadan konuyu değiştirdim. "Onu görmek istiyorum."

"Evet." Annemin yüzü ciddileşti. "Doktorlar şanslı olduğunu söylediler. Hafif bir kalp krizi geçirmiş ve hastaneye vardığımızda kısa süre sonra bilinci yerine gelmiş. Şu anda testler yapıyorlar ama onu görebilirsin."

"Sen git," dedi Scarlett, ona baktığımda. "Ben annenle kalacağım."

Annem daha önce onu müstakbel gelini olarak hayal etmemişse, şimdi kesinlikle ediyordu. Gelecekteki torunlarının nasıl görüneceğini hayal ederken gözlerinde yıldızlar parladığını neredeyse görebiliyordum.

Scarlett'i onunla yalnız bırakmak istemedim — odadan çıktığımda ona ne tür sorular soracağını Tanrı bilir — ama Scarlett'i babamın hastane odasına götürmek, hiç tanışmamışken çok garip olurdu.

Scarlett'e özür dilercesine baktım, o da bana güven verici bir şekilde başını salladı.

Neyse ki, hemen bir hemşire buldum ve biraz gidip geldikten sonra, onu görmem için içeri girmeye izin verdiler.

Babamın odası, annemin oturduğu yerden koridorun ortasında bulunuyordu. Ben içeri girdiğimde gözleri kapalıydı, ama kapının kapanma sesini duyunca gözlerini açtı. Vücuduna tüpler bağlıydı ve yakındaki bir monitör düzenli bir ritimle bip sesi çıkarıyordu.

Bu bip sesleri ile göğsümdeki sıkışıklık azaldı.

Hayattaydı.

Annem de öyle demişti, ama bunu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu.

Yanına yaklaştığımda "Çok hızlıydın" dedi. Sesi, her zamanki gür sesinin boğuk bir yansıması gibiydi.

"Çok hızlı arabalarım var."

Diye homurdandı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum. Hastane yatağında ne kadar küçük görüldüğünü ya da yüzünün renginin beyaz çarşaflarla ne kadar uyumlu olduğunu fark etmemeye çalıştım.

"İyiyim," dedi küçümseyici bir homurtuyla. "Bütün bu olay saçmalık. Şimdiye kadar evde olmam gerekirdi, ama beni kırk sekiz saat burada tutmakta ısrar ediyorlar. Ne anlama geldiğini bilmediğim 'izleme'ye ihtiyacım olduğunu söylediler. Gereksiz bir saçmalık."

"Kahvaltı sırasında kalp krizi geçirdin," diye hatırlattım. "Bence izleme gerekli."

"Evet, ama hepimiz güne sağlıklı bir başlangıç yapamayız, değil mi?"

Birbirimize baktık. Bir anlık şaşkınlık geçtikten sonra kahkahaya dönuştü ve göğsümdeki yumruk biraz daha gevşedi.

Babamla en son ne zaman güldüğümüzü hatırlayamıyordum. Blackcastle'dan önce olduğu kesin. Belki de Premier League'e katılmadan önceydi.

"Londra'dan buraya arabayla mı geldin?"

diye sordu. Başımı salladım.

Yine homurdandı, bu onun duygusal olabileceği en yakın şeydi. Babam sarılmayı, teşekkür etmeyi veya genel olarak duyguları pek sevmezdi.

Monitörün bip sesleri aramızdaki yeniden başlayan sessizliği bozdu. Bir yerlerde birbirimizle konuşma yeteneğimizi kaybetmiştik ve bir anlık ortak eğlence bunu değiştirmede.

Babamın gözleri odanın ön tarafına kaydı ve gözleri kısıldı. "Annenin yanındaki kız kim?"

Onun bakışını takip ederek Scarlett ve annemin konuştuğu yere baktım. Koridorun başındaki yerlerinden oraya geçmişlerdi ve pencereden onları mükemmel bir şekilde görebiliyorduk.

"O Scarlett," dedim. "O bir... arkadaş."

"Scarlett." Kaşları çatıldı. "Bu yaz antrenörünün adı değil miydi?"

Tabii ki bu bilgiyi hatırlıyordu. "Evet," diye kabul ettim. "O da öyle."

Babamın dikkati tekrar bana döndü. "Tüm antrenörler hafta sonu sporcularıyla hastanede vakit geçirir mi?"

Onun ses tonu beni gerdi. Annem sürekli torun sahibi olmam için başımın etini yiyorken, babam aşk ve ilişkilerin çok büyük bir dikkat dağınıklığı olduğunu düşünüyordu.

Teorik olarak ona katılıyordum, ama bu Scarlett ile tanışmadan önceydi.

"Buna 'takılmak' diyemem," dedim sakın bir sesle. "Dediğim gibi, biz aynı zamanda arkadaşız. Telefon geldiğinde yanımdaydı ve buraya gelmeme eşlik etme nezaketini gösterdi."

Babam bana baktı. Yüzümde gördüğü şey neyse, yüzünde inanamama ifadesiyle kırıksıklıklar oluştu.

"Oh, sakın söyleme." Başını geriye yasladı, yüzündeki ifade o kadar acı dolu ki, sanki yine kalp krizi geçiriyormuş gibi görünüyordu. "Sakın bana lanet olası antrenörünle yattığını söyleme."

Onun alaycı bakışları karşısında omuzlarım gerildi. "Öyle değil."

Onun bunu ne kadar ahlaksızca ifade etmesinden nefret ettim, sanki onu bir barda tanışıp, hızlı bir seks için evime götürmüşüm gibi.

"Tabii ki öyle değil." Öfke babamın sesini güçlendirdi. "Başından beri sana ne demiştim? Kariyerinin bu aşamasında kimseyle ilişki kurmak iyi bir fikir *değil*. Kafan karışır. Odaklanman. Gereken. Bir. Zaman. Geçen sezonu düşün. İkinci oldun, ve bu antrenörünle yatmadan *önceydi*. Oyunu oynamak yerine boşalmakla meşgulken nasıl birinci olacaksın?"

Babamın kalp krizi geçirdikten hemen sonra performansım hakkında atıp tutacağına güvenebilirsiniz.

Şu anda hastane yatağında yatmıyor olsaydı, ona sertçe cevap verirdim. Ama dışlerimi o kadar sıkılmışım ki çenem ağrıyordu.

Tuzağa düşme.

"Bu yaz odaklanman gereken şey *sahadaki* performansını geliştirmek olmalı, başka bir şey değil," diye homurdandı. "O takımda oynayacaksan, en azından kazanmalısın. Kaybeden ve başarısız birini istemem..." Aniden sözünü kesti.

Nabzım hızla yükseldi. Odanın ışıkları parlamış gibi göründü, görüş alanımın kenarları beyazlaşarak sadece onun yüzünü görebiliyordum. "Ve ne?"

Dudakları yanıt olarak inceldi.

"Söyle, baba." Onun tuzağını görmezden gelme yeminim, adrenalin dalgası altında battı. "Evinde bir kaybeden ve bir hain istemezsin, değil mi?"

"Öyle demedim."

"Söylemek üzereydin." Kulaklarımda kan uğuldadı. Yabancıların bana hain demesi bir şeydi. Kendi babamın bunu neredeyse söylemesi başka bir şeydi. "Dürüst ol. *Gerçekten* kazanmamı istiyor musun?"

"Sen ne diyorsun? Tabii ki istiyorum."

"O kadar emin değilim." Burası bu konuşmayı yapmak için uygun bir yer değildi, ama nezaketin geri kalanını yok eden seli durduramadım. En çirkin düşüncelerim, bu parlak ışıklı, monitörleri ve steril zeminleri olan odada döküldü. "Bence bir parçan gizlice kaybetmemi umuyor, çünkü kaybedersem, Holchester'ı hiç terk etmemem gerektiği konusunda söylediklerinin doğruluğu kanıtlanmış olacak. Kazanırsam, bu Holchester'ın kaybettiği anlamına gelir ve sen onlara karşı *hiç* destek vermemiş olursun. Söylesene baba, sonuçta seçim yapmak zorunda kalsan, hangisini seçerdin? Takımını mı, yoksa oğlunu mu?"

Sesimi yükseltmedim. Sinirlenmedim. Ama sözlerim havada yankılandı ve babamın yüzünün kızarmasına neden olacak kadar şiddetliydi.

Kırmızı renk, karın içine sızan kan gibi cildini kapladı. Kalp monitörünün bip sesleri, farklı sesler yerine bir gürültü akışına dönüşene kadar sıklığı arttı.

Cevap vermedi. Vermesine gerek yoktu. İkimiz de cevabının ne olduğunu biliyorduk.

Bir dakikadan az bir süre sonra, kapı açıldı ve hemşire somurtarak içeri girdi. Babamın kalp atış hızını yükselttiğim için beni sertçe azarladı ve hemen dışarı attı.

Özür dileyerek mırıldandım ve odadan çıktım. Kendi kalbim, göğüs kafesime morartacak kadar sert bir şekilde çarpıyordu.

Seçmek zorunda kalsanız, hangisini seçerdiniz? Takımınızı mı, yoksa oğlunuzu mu?

Holchester futbol taraftar kültürünü bilmeyen herkes bunun saçma bir soru olduğunu ve ailenin en bariz cevap olduğunu söylerdi, ama ben penaltı atışını kaçırdığı için birini döverek hapse giren adamlar görmüştüm. Başkaları ise takımın ürünlerini satın almak ve takımı dünya çapında takip etmek için banka kredisi çekmişti.

Bazı insanlar için futbol her şeyden daha önemliydi. Babamın da onlardan biri olduğundan şüpheleniyordum.

"Ne oldu?" diye sordu annem, ben salona girdiğimde. Endişeli gözleri yüzümden babamın odasına, oradan da tekrar yüzüme kaydı. Hemşirenin bana bağırıldığını duymuş olmalıydı. "Sana ne dedi?"

Bana ne dedi, ona ne dedim değil.

Annem babamı ne kadar sevse de, onun kusurlarını ve uzun süredir devam eden dinamiklerimizi çok iyi biliyordu.

"Her zamanki gibi." Annemin yanında sessizce duran Scarlett'e bakmadım. Aile dramından çok utanmıştım. "Üzgünüm, sakın kalmalıydım. Onun nasıl olabileceğini biliyorum, üstelik kalp krizi geçirdi. Onun tuzağına düşmemeliydim."

Annem tekrar pencereye baktı. "O iyi olacak." Sesinde endişe vardı, ama daha fazla ayrıntı sormadı. "Babanın nasıl biri olduğunu ben de biliyorum." Nazıkçe koluma dokundu. "Sen ve Scarlett bizim eve gidip üstünüzü başınızı değiştirerseniz nasıl olur? Durumu stabilken üçümüzün burada beklemesi anlamsız. Ben burada kalacağım, bir değişiklik olursa sizi ararım."

"Emin misin?" Günlük giyime daha uygun bir kıyafet giymek iyi olurdu. Böyle durumlar için ailemin evinde acil durum kıyafetleri saklıyordum.

"Evet. Zaten bana giysi ve öğle yemeği getirecek birine ihtiyacım var. Beni hastanenin kantininde yemek yemeye zorlama."

Bu sefer içten bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Giysi ve öğle yemeği.

Anlaşıldı." "Acele etme," diye uyardı annem. "Hız cezası almanı istemem."

"Beni Scarlett'e doğru nazıkçe itti. "Hadi *git* şimdi." Biz de gittik.

BÖLÜM 25

SCARLETT

Asher'in çocukluk evinden ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Belki dev bir futbol topu şeklindeki bir hale ya da bir zamanlar gelecekteki bir süperstarı barındırdığını gösteren başka bir işaret.

Bunun yerine, mahalledeki diğer evler gibi görünen normal bir evle karşılaştım. Beyaz pencere çerçeveleri, tuğla duvarlar, ön bahçeyi kaldırımdan ayıran küçük siyah bir kapı.

"Üzgünüm. Muhtemelen Cumartesi gününü böyle geçirmeyi hayal etmemiştin," dedi Asher üzgün bir şekilde ön kapının kilidini açarken.

"Özel bir planım yoktu ve Holchester'a hiç gitmedim, bu yüzden aslında bu ücretsiz gezi için sana teşekkür etmeliyim," dedim ve kısa bir gülümseme kazandım. Tereddüt ettim, sonra daha yumuşak bir sesle sordum, "Nasıl hissediyorsun?"

Bana babasının hastane odasında ne olduğunu anlatmadı, ben de sormadım. Ancak, tartışma onu açıkça etkilemişti. Gözlerinde her zamanki ışıltı yoktu ve yorgunluk yüzündeki çizgileri koyulaştırmıştı.

Onu bu kadar durgun görmek alışık olmadığım bir şeydi. Bu manzara göğsümde beklenmedik bir sızı yarattı.

"Anladığım zaman sana haber veririm," dedi kısa bir kahkaha atarak. "Eve dönmek her zaman bir deneyimdir. Umarım annem sorgulamasıyla seni çok korkutmamıştır."

"Hayır, çok sevimliydi." Pippa ilk başta sorduğu sorularla beni şaşırtmıştı, ama Asher babasıyla birlikteyken güzel bir sohbet ettik. Oğlunu gerçekten sevdiğini ve onun için en iyisini istediğini anlayabiliyordum, torunları konusunda biraz

torunları konusunda biraz... yoğun olsa da. "Ama sürekli benimle Hedy Lamarr hakkında bir şeyler söylüyordu?"

"40'lı yılların ünlü film yıldızı," dedi Asher. "Annem klasik Hollywood filmlerinin büyük hayranı ve sen Hedy'ye çok benziyorsun."

"Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim." Film yıldızına benzemek iyi bir şey olmalı, değil mi?

"Öyle almalısın." Ağzı kıvrıldı. "Muhtemelen şu anda arka bahçesinde küçük Lamarr klonlarının koşturduğunu hayal ediyordur."

Onunla çocuk sahibi olma düşüncesi kalbimi hoplatırken, ben de bir kahkaha attım. Henüz ilişkimizin durumunu netleştirmediğimizi düşünürsek, bunu düşünmek için çok erkendi, ama kısa bir an için kendimi bu fanteziye kaptırdım.

Asher ile evlilik ve çocuk sahibi olma ihtimali düşündüğüm kadar korkutucu değildi, ki bu da başlı başına endişe vericiydi.

Bir kez seks yapmıştık. Orgazmın etkisiyle hayal kurarak düğün planlamaya başlayan kişi olmak istemiyordum, bu yüzden o bana evi gezdirirken yeşil gözlü bebeklerin görüntüsünü zihnimin arkasına itekledim.

Ev rahat ve sevimli bir şekilde yaşanmış bir yerdi, çeşitli yüzeylerde aile fotoğrafları ve Fransa, İtalya, Avustralya ve diğer tatil yerlerinden getirilmiş bir dizi biblo vardı. Ancak, özellikle çalışma odası ve ön salonda, dekorasyonun baskın teması *futboldu*. Holchester FC hediyelik eşya dükkanında dolaşıyormuşum gibi hissettim.

"Babanın Holchester taraftarı olduğunu söylerken şaka yapmıyordun," dedim, hem etkilenmiş hem de endişelenmiş bir şekilde.

Duvarlar, zaman ve yıpranma nedeniyle kenarları kıvrılmış ve sararmış takım posterleriyle süslenmişti. 2018 takımının tamamı tarafından imzalanmış bir forma, Louvre'daki Mona Lisa gibi çerçevelenmiş ve sergilenmişti. Asher'ın Holchester formasıyla çekilmiş fotoğrafları, minyatür altın futbol topuyla birlikte şömine rafını süslüyordu.

Blackcastle renkli formasıyla çekilmiş hiçbir fotoğrafının sergilenmediğini fark ettim. "Taraftar mı? Daha çok fanatik gibi." Asher, şömine rafına bakmadı.

"Sanırım. Her halükarda, bugün ev turu günü gibi görünüyor," dedim. yüzündeki kasvetli ifadeyi yumuşatmak umuduyla hafifçe söyledi.

İşe yaramadı.

"Sanırım öyle." Evin arka tarafındaki sade ahşap bir kapının önünde durduk. "Burası benim çocukluk odam. Dalga geçme, yoksa

benim duygularımı incitmiş olursun."

İçimde bir şey, onun her zamanki mizahı karşısında gevşedi. "Aman Tanrım. Aileniz bunca yıldır odayı aynı mı tutmuş?"

Asher'ın yüzündeki acı ifadesi şüphelerimi doğruladı.

İçeri girip her ayrıntıyı inceledim: mavi kapitone yorgan, pencerenin altındaki duvara dayalı tek kişilik yatak, duvarları süsleyen Armstrong, Beckham ve diğer futbol yıldızlarının posterleri.

"Müze gibi," dedim, Asher'ın çocukluğuna bir bakış atmanın büyüüne kapılmıştım.

Onu yatakta oturmuş, televizyonda futbol izlerken ve bir gün ekranlarda yer alan kişi olmayı hayal ederken neredeyse *görebiliyordum*.

"Evet." Asher etrafına baktı. "Biliyor musun, buraya uzun zamandır gelmemiştim. Şehre geldiğimde genellikle otelde kalırım ve ailemi ziyaret ettiğimde buraya gelmek için bir nedenim olmadı." Gözlerinde bir anlık nostalji belirdi. "On yıl oldu, ama sanki hiç ayrılmamışım gibi hissediyorum."

"Gerçek dışı bir his olmalı."

"Biraz." Elini yüzüne sürdü. "Gidip üstümü değiştireceğim. Etrafa bakın ya da istediğiniz yere oturun."

O yokken odasını karıştırmak hoşuma gitmedi, bu yüzden o dönene kadar yatağının kenarında bekledim. Önceki kıyafetini çıkarıp tişört ve kot pantolon giymişti ve yanıma oturduğunda biraz daha rahatlamış görünüyordu.

Sessizlik çöktü. Holchester'a giderken alıştığım türden rahat ve dostane bir sessizlikti, ama yüzeyin altında bir şeyler kaynıyordu, patlamak için bekliyordu.

"Fırtınanın olduğu günü hatırlıyor musun?" diye sordu Asher. "Neden Blackcastle'a transfer olduğumu sormuştun. Bunun sadece para yüzünden olamayacağını söylemiştin."

"Tabii ki." O günle ilgili hiçbir şeyi unutamazdım. Birçok yönden, bizi şu an bulduğumuz yere getiren gün oydu.

"Haklıydın. Yani, para da bir faktördü, Armstrong ile çalışmak da öyle. Ama asıl nedeni ben..." Yutkundu. "Babamdan kaçmam gerekiyordu."

Refleks olarak tepki vermekten kaçındım ve kendi hızında devam etmesini bekledim.

"Artık onunla aynı şehirde kalamazdım," dedi. "Hayatım boyunca beni oyunda mükemmelleşmem için zorladı ve bunun için minnettarım."

Şu anda bulunduğum yere gelmemde büyük rol oynadı, ama kariyerimde ilerledikçe, bunu kendim için yapmadığımı hissetmeye başladım. Onun için yapıyordum. Futbol benim hayatım, ama ona olan sevgimi yavaş yavaş kaybediyordum. Bu beni çok korkutuyordu. Holchester'daki takımımı ne kadar sevdiysem de, nefes alamadığım bir balonun içinde sıkışıp kalmış gibi hissediyordum."

Dışarıdan geçen bir arabanın sesi son sözlerini bastırdı, ama yüzündeki kasvetli ifadeye şüphe yoktu.

"Frank Armstrong Blackcastle'ın menajeri olduğunda, bunu transfer olmak için bir bahane olarak kullandım," dedi Asher. "Yine de, talepte bulunmam aylarımı aldı. Babam Holchester'a bu kadar fanatik olmasaydı, bunu iki kez düşünmezdim. Ama futbol söz konusu olduğunda, o benim babam değil. O benim ikinci koçum ve bu benim için çok fazlaydı."

Ağzında mizahsız bir gülümseme belirdi. "Sen bir şey söylemeden önce, bunun kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Zengin futbolcu, babasının kendisine çok sert davrandığından şikayet ediyor. Boo-fucking-hoo. Parasıyla gözyaşlarını sileyim."

"Benim söyleyeceğim şey o değildi." Başımı salladım. "Bir konuda ayrıcalıklı olman, diğer konularda zorluk çekemeyeceğin anlamına gelmez."

Evet, dünyadaki çoğu insandan daha şanslıydı, ama onu anlıyordum. Dansçı olarak bunu tatmıştım, ama onun her gün maruz kaldığı düzeyde bir incelemeye hiç maruz kalmamıştım.

Halk sadece parayı ve ihtişamı görüyordu; sahne arkasında yaşanan baskıları, politik oyunları ve güç mücadelelerini görmüyorlardı. Bunların birinin ruh sağlığına verdiği zararı görmüyorlardı. Zengin ya da değil, ünlü ya da değil, hepimiz insandık.

"Talepte bulunmak için aylarca uğraştığını söylemiştin. Neden cesaretini topladın?" diye sordum.

"Geçen yıl Chelsea ile oynadığımız maçtı." Asher'ın ağzı düzleşti. "Dört golün üçünü ben attım. Kazandık. Harika bir gece olmalıydı, ama maçtan sonra babamın tek konuştuğu şey, 'batırdığım' köşe vuruşu ve kaçırdığım serbest vuruştı. Kutlama yapmam gerekirdi. Ama bunun yerine, sadece çığlık atmak istedim."

Göğsümde keskin bir acı hissettim.

Babası şu anda kalp krizinden iyileşiyor olmasaydı, ona gidip fikrimi söylerdim.

"Daha önce yaşamadığım bir şey değildi, ama tabiri caizse bardağı taşıran son damlaydı," dedi Asher. "Bütün ülke, hatta belki de bütün dünya, Asher Donovan'dan belirli beklentileri var: nasıl oynamam gerektiği, kiminle çıkmam gerektiği, tatilimi nerede geçirmem gerektiği. Bunlarla başa çıkabilirim. Bunun için bu işi kabul ettim. Ama tek bir yer istiyorum, sadece bir tane, orada tetikte olmak zorunda olmadığım bir yer. Ailemin o yer olacağını düşünmüştüm. Ama değil."

Acı daha da şiddetlendi. Göğüs kafesimin arkasına kayd ve kalbimi sardı, nefes almamı zorlaştıracak kadar sıkıp sıktı.

Ailem, Vincent ve beni küçük yaşlardan itibaren yeteneklerimizi geliştirmemiz için teşvik etmişti. Rekabetçiydiler, bu yüzden ben büyürken sürekli birbirlerini geçmeye çalışırlardı — annem balerin derslerimle, babam Vincent'ın futbol maçlarıyla. Biz, onların uzun mesafeli soğuk savaşında vekilleriz.

Ama günün sonunda, ben pointe ayakkabılarımı çıkardığımda ve Vincent futbol ayakkabılarını astığında, yine onların çocukları oluyorduk. Asher'da bu yoktu.

"Eğer bu seni rahatlatacaksa," dedim. "Asher Donovan'dan Asher'ı tercih ederim."

İlki bir insandı, ikincisi ise bir markaydı. Markaya karşı kayıtsızdım, ama insanı seviyordum. Çok seviyordum. Gereğinden fazla.

Cevap vermedi, ama boğazı görünür bir şekilde yutkundu.

"Dünyanın senin hakkında ne düşündüğünü kontrol edemezsin," dedim nazikçe. "Ama eylemlerini kontrol *edebilirsin* ve neden transfer olduğunu anlıyorum. Senin yerinde olsaydım, ben de aynısını yapardım."

"Öyle mi?" Sonunda bana dönünce dizleri benimkine değdi. "Senin düzeni sevdiğini sanıyordum."

"Seviyorum ama sadece benim şartlarımla. Bu konuda ikiyüzlüyüm."

Asher'ın kahkahası melankoli bulutunu dağıttı, gözlerine küçük bir ışıltı ve dudaklarıma bir gülümseme getirdi. "Kendini tanıyan ikiyüzlüler en iyisidir."

"Aynen öyle. Ayrıca, transferin için sana laf edenler zaten gerçek hayranların değildi, o yüzden boş ver onları. Hayatında böyle olumsuzluklara ihtiyacın yok."

İkinci kahkahası ilkinden daha zengin ve derindi. "Eğer meslek değiştirmek istersen, terapist olmayı düşünmelisin. Bu işte çok başarılı olursun."

"Hayır, teşekkürler. Başkalarının sorunlarıyla uğraşmadan da kendi nevrozlarım yeterince var. Bununla birlikte, cömert hissettiğim zamanlarda ara sıra tavsiye veririm."

"Demek ben şanslılardan biriyim." "Öylesin."

"Güzel. Sevindim." Dizi yine benimkine değdi, bu sefer daha kasıtlı bir şekilde, ve midemde kelebekler uçtu. "Seni kaybetmek istemem."

Hava yoğun ve şurup gibi oldu, o kadar tatlıydı ki dilimin arkasında tadını alabiliyordum.

"Eğitmenim olarak," dedim.

"Eğitmenim olarak," diye onayladı, dizleri hala benimkine değiyordu.

Farkındalık etrafımızdaki boşluğa damladı. Kulaklarımda düşük bir uğultu duyuldu ve onun masum çocukluk yatak odası birdenbire o kadar masum görünmedi

—onun bakışları yanan bir kibrit gibi tenimi yakarken ve tüm vücudum onun yakınlığından titrerken.

Daml

a.

Daml

a.

Daml

a.

Hala dün geceyi konuşmamıştık. Ailesinin acil durumu nedeniyle arka plana atılmıştı, ama...

"Bugünlük bu kadar duygusal konuşma yeter." Asher sonunda uzaklaştı ve büyüü bozdu. Kelebekler hayal kırıklığıyla sarktı. "Aksi takdirde, bu Holchester'a yapılan en iç karartıcı ilk gezi olacak."

"O kadar da kötü değil." Dizime dikkatlice elimi sürdüm ve yeni havaya uyum sağlamaya çalıştım. Konuşmamız o kadar hızlı değişiyordu ki, başım dönüyordu. "Baban iyi ve Asher Donovan'ın kendisi rehberliğinde Asher Donovan Çocukluk Odası Müzesi'ni gezme fırsatı buldum. VIP muamelesi diye buna denir."

"Sadece senin için." Başını yatağa doğru eğdi. "Bonus olarak, ben gençken uyuduğum yastığa başını koyabilirsin."

Burnumu kırıştırdım. "Umarım o zamandan beri yıkanmıştır. Saçımda senin gençlik mikroplarına ihtiyacım yok."

Yine de onun izinden giderek ayakkabılarımı çıkardım ve yatağın üzerine onun yanına sıkıştım. Şaşırtıcı derecede rahattı.

İkimiz de yolculuktan sonra dinlenmeye ihtiyacımız vardı, bu yüzden küçük yatağında yan yana uzandık, bacaklarımız kenardan sarkarken kollarımız birbirine hafifçe değiyordu.

"Çocukluğundan hiç bahsetmiyorsun," dedim. "Röportajlarda bile."

Ünlü olmadan önceki hayatından bahsettiği tek konu babasıydı. Asher'ın okulda nasıl bir çocuk olduğunu ya da futbol dışında başka hobileri olup olmadığını bilmiyordum.

Ama bilmek istiyordum. Gün, küçük bilgilerle doluydu ve ben daha fazlasını öğrenmek için can atıyordum.

"Röportajlarımı takip mi ediyorsun, hayatım?"

"Kendini övme." Bir an durdum, sonra isteksizce itiraf ettim, "Belki."

Yumuşak kahkahasıyla yatak sallandı. "Konuşacak pek bir şey yok.

İster inan ister inanma, ben sessiz bir çocuktum. Hayatım okul, aile ve futboldan ibaretti. Boş zamanlarımın çoğunu arka bahçede ya da parkta Teddy ile top oynayarak geçirirdim."

"Teddy kim?"

Ardından gelen sessizlik o kadar uzadı ki, beni duymadığını sandım. Soruyu tekrarlamak üzereydim ki, eğlenceli tavırları tamamen kaybolmuş bir şekilde cevap verdi.

"Çocukluk arkadaşımdı. Birbirimizin yanında büyüdük. O da benim kadar futbolu severdi ve benden daha iyiydi."

"Dur." Yaşayan herhangi bir oyuncunun Asher'dan daha iyi olabileceğine inanmam imkansızdı.

Üzgünüm, Vincent. Kardeşime karşı sessizce bir ihanet daha. Ama bunu sonra düşünürdüm.

"Doğru," dedi Asher. "En azından o zamanlar benim oynadığımdan daha iyiydi. Ama ben bir kulüple sözleşme imzalamak için sabırsızlanırken, o reddetti. Profesyonel olarak oynamakla ilgilenmediğini söyledi."

"Neden?"

"Korkuyordu. Futbol istikrarlı bir kariyer değil ve bunun getirdiği baskıyı istemiyordu. Spot ışığında olmaktan nefret ediyordu. Başarısız olursa, bunu herkesin önünde yaşayacak ve kendini küçük düşürecek diye endişeleniyordu. Bu yüzden hayallerini yaşamak yerine, benim onun yerine yaşamama izin verdi."

"Başarından gurur duyuyor olmalı." Gurur ya da acı, ama ben ona şüpheyi yer bırakmamayı tercih ettim.

"Artık pek konuşmuyoruz." Asher'ın sesi uzak geliyordu.

Hikayenin daha fazlası olduğunu hissettim, bu yüzden sessiz kaldım. Haklıydım.

"On yedi yaşındayken Holchester ile sözleşme imzaladım. Çok heyecanlıydım. Kutlamak için dışarı çıktık, ama ertesi sabah Holchester'ın menajeriyle bir toplantım olduğu için erken ayrıldım. Teddy kalmayı tercih etti ve ben de "iyi yaptı" diye düşündüğümü hatırlıyorum. Biraz gevşemeye ihtiyacı vardı, anlarsın ya?" Asher'ın kahkahası boş geliyordu. "Şehrin daha sefil bir semtindeki bir bara gittik, çünkü reşit olmadığımız için kimlik sormayan tek yer orasıydı. Teddy benden yaklaşık bir saat sonra ayrıldı. Otobüs durağına giderken soyuldu."

Hikayenin sonunu tahmin ederek keskin bir nefes aldım. "Alkolün cesaret verdiği için mi bilmiyorum, ama Teddy cüzdanını vermeyi reddetti. Soyguncuyla kavga etti, soyguncu onu altı kez bıçakladı ve kaçtı. Teddy hastaneye bile yetişemedi."

Bunun olacağını tahmin etmişim, ama yine de şok oldum. *Altı kez bıçaklanmış*. Tanrım.

"Bir dakika önce oradaydı. Bir dakika sonra yoktu. Ve bunca yıldır, kendimi şu düşünceden alıkoyamıyorum... Onunla kalsaydım hayatta olur muydu? Ben ayrılırken onun da ayrılmasını ısrar etseydim?" Asher'ın sesi kalınlaştı. "Ben olmasaydım, o orada olmazdı."

"*Yapma*," dedim, kendimi bile şaşırtacak kadar sert bir sesle. "Bu senin suçun değil. Soyguncunun suçu. Onu hırsız yapan sen değilsin, şiddet uygulamasını sağlayan da sen değilsin. Olanlar onun suçu. Senin değil."

Asher titrek bir nefes verdi.

"Biliyorum. Ama bu benim hissettiklerimi değiştirmiyor." Kafasını biraz çevirdi, gözlerime bakacak kadar. "Bir parçam, kazanmayı ona borçlu olduğumu hissediyor. Sanki başaramazsam, onun ölümü boşuna olmuş olacakmış gibi. Bu mantıksız, çünkü ikisi arasında doğrudan bir bağlantı yok, ama insanlar her zaman mantıklı davranmazlar, değil mi?"

"Hayır," dedim yumuşak bir sesle. "Ama her şeyin doğru olması için mantıklı olması gerekmez." Uzun süredir bastırılmış duygular Asher'ın gözlerine yansdı.

O sabah, benim savunmasız halimi görmeyi sevdiğini söylemişti.

Tersi de geçerliydi.

Bu, dünyanın görmediği Asher'dı. Herkes gibi *incinen* ve acı *çeken*, ham ve savunmasız olan.

Bir yanım, onların onun bu halini görememesine seviniyordu. Görselerdi, her şeyi mahvettikleri gibi onu da mahvederlerdi, onu olduğu gibi değil, istedikleri gibi birine dönüştürene kadar ona vurup dururlardı.

O bunu hak etmiyordu ve onlar da onu hak etmiyordu.

"Yine duygusal konuşmalarım başladı. Sen bana çocukluğumu sordun, ben de sana hüzünlü bir hikaye anlattım." Sıcak nefesi özür dilercesine dudaklarımı okşadı. "Seni bir dondurma dükkanına falan götürmeliyim ki ziyaretin tamamen kasvetli geçmesin."

"Önemli değil. Dondurma için gelmedim."

Senin için geldim.

Asher yine zorlukla yutkundu.

Göğüslerimiz senkronize bir şekilde inip kalkıyordu, nefeslerimiz aramızdaki söylenmemiş kelimelerin evreninde yumuşakça karışıyordu.

En son aynı yatağı paylaştığımızda seks yapmıştık, ama bu farklı bir tür yakınlıktı. Daha nazik, daha az somut ama daha az önemli olmayan, kırılgan, filizlenen güvene dayanan bir yakınlık.

Asher gözlerini benden ayırdı ve tekrar öne döndü. Ama ellerimiz yatakta birbirine değdiğinde, ben çekilmedim ve küçük parmağımı onun parmağına doladığımda, o da benimkini sıktı.

Konuşmadık. Konuşmamıza gerek yoktu. Bazen eylemler yeterliydi.

BÖLÜM 26

SCARLETT

Asher'ın ailesinin evinde hızlıca yemek yedikten sonra, annesi için yiyecek ve giysi alarak hastaneye geri döndük. Neyse ki babasının durumu stabil kalmıştı, ama yine de hafta sonu boyunca hastanede kaldık.

Yerel bir lüks otele yerleştik ve VIP hizmet ekibi, diğer konuklara bizim orada olduğumuzu belli etmeden bizi doğrudan süitimize götürdü. İkimiz de o kadar yorgunduk ki hemen uykuya daldık.

Pazar günü, kılık değiştirmiş Asher beni ünlü Holchester Sanat Müzesi'ne ve sosyal medyada ünlü bir dondurma dükkanına götürdü, ama çoğunlukla otelde veya hastanede kaldık. Paparazzilerle veya öfkeli Holchester hayranlarıyla karşılaşmak istemiyorduk.

Onun evinden ayrıldıktan sonra babası, futbol veya ilişkimiz hakkında hiç konuşmadık. İkimiz de ağır konulardan uzaklaşmaya ihtiyacımız vardı, bu yüzden televizyon ve kitaplara odaklandık.

"Ne demek dinozor erotizmi?" Asher'ın hissedilir şoku beni güldürdü. "Dinozorlarla seks mi yapıyorlar? Bu fiziksel olarak nasıl mümkün olabilir ki?"

"Bilmiyorum. Aslında hiç okumadım," diye itiraf ettim. "Ama en sevdiğim yazar, Wilma Pebbles adında birinin kitabını tavsiye etti. Adı *Triceratops and Threesomes...* Gülmeyi kes! Ve telefonumu geri ver!"

"Bunu yazmam lazım," dedi, omuzları titreyerek. Yazarın adını ve kitabın adını telefonuna yazdıktan sonra cep telefonumu bana geri verdi

. O kadar çok gülüyordu ki, gözlerinin kenarlarında yaşlar parlıyordu. "Belki Blackcastle kitap kulübü kurarım. Sadece dinazorlar için."

"İyi. Zaten daha fazla kültüre ihtiyacınız var," diye homurdandım, ama Blackcastle ekibinin birlikte *Triceratops and Threesomes'u* okuduğu zihinsel görüntüyü düşününce gülümsememi saklayamadım.

Bu gerçekten görülmeye değer bir manzara olurdu.

Holchester'da geçirdiğim hafta sonu boyunca Asher'ın babasıyla hiç tanışmadım. İyi ki de öyle oldu; o adama söylemek istediğim bazı sözleri tutabileceğimi sanmıyordum.

Pazartesi günü taburcu oldu. Asher ona zorunlu vedalaşmayı yaptı ve biz de Londra'ya dönmeden önce annesine daha uzun bir veda ettik.

Bu sefer yolculuk daha hızlı geçti sanki, ya da belki de Asher'dan henüz ayrılmak istemediğim içindi.

Durum göz önüne alındığında, işe hasta olduğumu bildirip bugünkü antrenmanımızı iptal ettim, bu da onu Çarşamba gününe kadar göremeyeceğim anlamına geliyordu.

"Bunu daha önce de söyledim ama benimle geldiğin için teşekkür ederim," dedi Asher yolculuğun ortasında. "Yardıma oldu. Gerçekten."

"Önemli değil. Dondurma dükkanındaki o DIY dondurma barı buna değdi."

Onun kahkahası, pencerelerden süzülen güneş ışığından daha fazla içimi ısıttı.

Londra şehir sınırlarına ulaşana kadar, gerektiğinde radyodaki müziğin devralmasına izin vererek, sohbetimiz aralıklı olarak devam etti.

"Seni eve bırakmamı ister misin?" diye sordu Asher. Sesi rahattı, neredeyse fazla rahattı.

Ona yan gözle baktım. O, rahat bir pozla önüne bakıyordu, ama siyah deri iç mekanı bir gerginlik kaplamıştı.

Dolaylı olarak benimle takılmaya devam etmek isteyip istemediğimi mi soruyordu? Eve gitmek yerine başka bir aktivite önerirsem çok mu muhtaç görünürüm? Yoksa tamamen masum bir soruyu fazla mı abartıyordum?

Carina'ya mesaj atıp tavsiye istemek istedim, ama o zaman onu görmezden geliyor gibi görünürdüm.

"Evet, lütfen," dedim sonunda. Zaten üstümü değiştirmem gerekiyordu. Dün otelin butiğinden bir elbise almıştım, ama neredeyse iki gündür aynı kıyafeti giyiyordum.

"Tamam."

İşte. O dikkatli, tarafsız ses tonu. Hayal gücüm müydü, yoksa bir parça hayal kırıklığını mı gizliyordu?

"Ama... ben oldukça açım," diye cesaretimi topladım. "Belki önce bir şeyler yemeliyiz?"

"İyi fikir," dedi hemen. "Harika bir Hint restoranı biliyorum. Senin evinin yolunda değil ama, eğer ilgilenirsen seni oraya bırakıp sonra alabilirim. Zaten akşam yemeği için biraz erken."

Kalbim göğsümde hızla atmaya başladı. Bu, randevuya çok benziyordu. "Tamam."

"Tamam." Bu sefer, cevabına bir gülümseme eşlik etti.

Asher beni bıraktığında, iki saat sonra tekrar buluşmaya karar verdik. Bu süre, hızlıca banyo yapıp, hafif yoga yapıp, hazırlanmam için yeterliydi.

On beş dakika dolabımı seyrettikten ve Carina ile Brooklyn'e birkaç telaşlı mesaj attıktan sonra, sevimli bir üst ve etek kombinasyonu seçtim. Makyajımı yeni bitirmiştim ki Asher düşünmüş, sabun ve tıraş losyonu karışımı gibi hoş bir kokuyla geri döndü.

Takdir dolu bakışları bacaklarımdan boynuma doğru ilerledi ve sonunda yüzüme odaklandı. Küçük ateşböcekleri cildimde dans ederek beni aydınlattı.

"Hazır mısın?" Derin ses tonu omurgamdan aşağıya doğru süzüldü.

"Evet." Heyecanımı bastırıp onu arabasına kadar takip ettim. Orada bir beyzbol şapkası ve siyah çerçeveli gözlük çıkardı.

"Kılık değiştirme," diye açıkladı.

"Bu gerçekten işe yarıyor mu?" Çok basitti. Superman'in benzer gözlüklerle Clark Kent kılığına girmesi gibi bir şeydi.

"Şaşıracaksın. Çoğu insan sokakta ünlü birine rastlamayı beklemez, bu yüzden yeterince dikkat çekmezsen, fark edilmeden geçip gidebilirsin."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama aynaya baktın mı?" diye sordum alaycı bir şekilde. "Senin yüzün *kimsenin* yanından geçip gitmez."

Ünlü olmasa bile, Asher gittiği her yerde başları döndürecek kadar yakışıklıydı.

"Bu, bana yakışıklı olduğumu söylemenin bir yolu mu?" Bu konuda fazlasıyla memnun görünüyordu.

"Öyle olduğunu biliyorsun. Ayrıca, günde bir kez iltifat alabilirsin. Daha fazlasını almaya çalışma."

"Anlaşıldı." Sesinde bir gülümseme vardı. "Gece yarısına kadar bekleyip tekrar deneyeceğim."

Şüphecililiğime rağmen, haklıydı. Park edip restorana yürüdüğümüzde çoğu insan bize ikinci kez bakmadı. Bir grup üniversiteli kız öğrenci yanıımızdan geçerken iki kez baktı, ama bunun onu tanıdıkları için mi yoksa sadece yakışıklı olduğunu düşündükleri için mi olduğunu anlayamadım. Her halükarda, bize yaklaşmadılar.

Restoran akşam yemeği için doluydu, ama mutfağın yakınıındaki bir köşe masasını kapabildik. Asher bu konuda uzman olduğu için, ikimiz için siparişi ona bıraktım.

"Noah bana burayı tavsiye etti," dedi. "Bir Londralı olarak bir Amerikalıdan yemek tavsiyesi almak biraz utanç verici, ama yemekler o kadar lezzetli ki, kızamıyorum."

"Noah mı?"

"Wilson. Kalecimiz."

Uzun boylu, somurtkan, kirli sarı saçlı ve mavi gözlü bir adamın görüntüsü zihnimde canlandı. *Noah*. Tabii ya. Premier Lig'de çok fazla Amerikalı yoktu, bu yüzden Blackcastle ile sözleşme imzalaması birkaç yıl önce büyük bir olay olmuştu.

"Sizler yakın mısınız?" Bir parça naan kopardım ve chutney sosuna batırdım.

Vincent sürekli takımla parti yapıyordu, ama Asher açıkça bu gecelere katılmıyordu.

"En iyi arkadaş olduğumuzu söyleyemem, ama kulüpte en çok onunla ve Adil ile konuşuyorum. Adil orta saha oyuncularımızdan biri," diye ekledi. "Vincent oradayken benim yanıında tuhaf davranmayan tek kişiler onlar."

Sadece tahmin edebiliyordum. Takımın sadakati kaptanları ile en golcü oyuncular arasında bölünmüş olmalıydı.

"Peki, tavsiyeye ihtiyacın olduğunda veya paylaşacak önemli bir haberin olduğunda kiminle konuşuyorsun?" diye sordum. "Ailen dışında."

Asher omuz silkti. "Konuya bağlı. Halkla ilişkilerle ilgiliyse, basın danışmanım Sloane ile konuşurum. Futbolla ilgiliyse, koçla konuşurum. Noah ve Adil ile de. Aptalca davranmadıkları zaman iyi tavsiyeler veriyorlar."

"İşle ilgili konulardan bahsetmiyorum," dedim nazıkçe. "Örneğin, cumartesi günü seninle birlikte olmasaydım, babanın kalp krizini kime anlatırdın?"

Bana baktı.

Saniyeler acı verici bir yavaşlıkla geçti, ta ki o bakışlarını başka yöne çevirene kadar. "Bilmiyorum," dedi. "Kimseye, sanırım."

Demir bir yumruk kalbimi sıktı.

Eski takımı ondan nefret ediyordu, yeni takımı ona karşı temkinliydi ve diğer herkes ya ona yalakalık yapıyordu ya da onu kullanmak istiyordu.

Bunun ne kadar yalnızlık hissettirdiğini hayal bile edemiyordum. Asher her gün hayranları ve takılmacılarla çevriliydi, ama bazen insanlar kalabalıkta en yalnız hissederlerdi.

"Eğer birine derdini anlatmak istersen, ben buradayım," dedim. "Başka bir hayatta terapisttim ve falan."

Ağzının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. "Teşekkürler." Garson yemeklerimizi getirdi ve Asher, garson gidene kadar bekledi, sonra devam etti. "Sana bu sözleri her söylediğimde bir pound versem, banka hesabımı boşaltırdın."

"Yani, eğer bunu yapmak istiyorsan, seni durdurmayacağım. Londra'da kiralar pahalı."

Gülümsemesi hafif bir kahkahaya dönüştü.

Yemeğimizi yerken göğsümde gurur hissettim. Asher haklıydı.

Yemekler lezzetliydi ve yemek yerkenki sessizliğimiz bunun kanıtıydı.

Telefonum bacağıma çarptığında ikinci tabağıma uzandım. Muhtemelen Carina son gelişmeleri öğrenmek için arıyordu ya da Brooklyn yaklaşan kahve randevumuzu onaylıyordu, ama onlara daha sonra mesaj atacaktım.

Tartışmam gereken başka bir konu vardı ve bunu çok uzun süre ertelemiştik.

"Peki..." Etrafımıza kimse dinlemiyor mu diye bir göz attım. "Cuma günü olanları konuşalım mı?"

Asher'ın bana attığı bakış bir buzul bile eritebilirdi. "Hangi kısmı?" diye sordu. Sesi kadife gibi yumuşaktı.

Bir anda zihnim geçmişe doğru fırladı — hastaneyi, Holchester'a yaptığımız yolculuğu ve Pluto hakkındaki konuşmamı geçip, yatakta birbirimize dolanmış, vücutlarımız çarşafıya yapışmış, terli ve ateşli olduğumuz zamana kadar geri döndü.

"Hangi kısmı olduğunu biliyorsun," diye fısıldadım, yanaklarım kızardı. "Bizim, şey..."

"Birbirimize ilk kez akıllara durgunluk veren orgazmlar yaşattığımız zamandan mı?"

"Şşş." Yüzüm, akşam yemeğinden kalanları ısıtacak kadar sıcaktı. "Magazin dergilerine manşet olmak *ister* misin?"

İlk öpüşmemizden sonra neden yürümeyeceğini ona anlattığım konuşma gerçeğe dayanıyordu. Basının hayatımı karıştırmasını istemiyordum. Kazayı tekrar yaşamak istemiyordum, yaptığım ve giydiğim her şeyi didik didik incelemelerini de istemiyordum. Bu inceleme, mesela kraliyet ailesinin bir üyesiymişim gibi yoğun olmayacaktı, ama yine de olacaktı ve bu da benim endişemi çılgılık atarak kaçmak istememe neden oluyordu.

"Hayır, istemiyorum." Asher'ın yüzü ciddileşti. "Ama haklısın. Bir ilişkinin ne anlama geleceğini konuşmalıyız."

Çevremizdeki tabak ve bardakların sesi, konuşmamızın boşluklarını doldurdu.

Bizim ilişkimiz tam olarak neydi? Şu anda çıkıyor muyduk, yoksa cuma gecesi tek seferlik bir şey miydi?

Her iki seçenek de beni tedirgin ediyordu.

Tek gecelik bir ilişki istemiyordum, ama resmi bir ilişki kulağa çok resmi geliyordu. Asher'ı hiç kimseyi sevmediğim kadar seviyordum, ama son ilişkim felaketle bitmişti ve bu deneyimi tekrar yaşamak istemiyordum.

O benim eski sevgilim değildi. Ama şu an her şey ne kadar iyi giderse gitsin, gelecekte *her zaman* ters gidebileceğini söyleyen içimdeki sesi de göz ardı edemiyordum.

"Bir ilişki *mi* istiyorsun?" Asher sanki aklımı okumuş gibiydi. "Yoksa başka bir şey mi istiyorsun?"

Yüzündeki ifade değişmedi, ama sessizliğim karşısında gözleri keskin ve temkinliydi.

"Ben..." Tereddüt ettim, düşüncelerimi tutarlı bir cevap haline getirmeye çalışıyordum. "Başka kimseyi görmek istemiyorum ve senin de başka kimseyi görmeni istemiyorum. Ama kardeşim, paparazziler, her şey... tüm sorunlarımızı çözene kadar ciddi bir ilişkiye hazır değilim. Ben sadece... her şey çok hızlı geliyor ve *ben...*" *Korkuyorum.*

Bunu söylemedim, ama Asher bir şekilde duymuş olmalı.

Ciddi bir ilişkiye hazır olmadığımı söylediğimde omuzlarına yerleşen gerginlik gevşedi. "Haklısın. O zaman bu, randevularla dolu, özel bir ilişki olmayacak. Ve seks. Ve birçok paylaşılan meme."

Dudaklarımdan yumuşak bir kahkaha kaçtı. "Evet."

Adı dışında her şeyiyle gerçek bir ilişkiydi, ama şimdilik bu kadarı yeterliydi. Daha önce Asher gibi tanınmış biriyle hiç çıkmamıştım

. Yine istemeden kendimi yakmadan önce, neye bulaştığımı bilmem gerekiyordu.

Ancak, bunun özel bir ilişki olmasına sevindim. Asher'ın başka biriyle birlikte olduğunu düşünmek beni kıskançlıktan kıvrandırıyor.

"Paparazzileri kontrol edemem," dedi ve konuşmayı ana sorunlarımızdan birine geri döndürdü. "Ama Sloane'ın onları kontrol altında tutmanın kendi yöntemleri var. Onlar, çoğu basın danışmanından daha çok ondan korkuyorlar."

Doğru. Kalbime bir parça umut girdi.

"Ve insanlar bunu başarıyor," diye ekledim iyimser bir şekilde. "Ünlü olmayan partnerleri olan birçok ünlü var ve *onlar* her gün haberlerde yer almıyor."

"Aynen öyle. İlk patlamadan sonra ilgi azalacak, özellikle de onlara yazacak bir şey vermezsek."

Biz. Bu tek kelime, onun söyleyebileceği diğer her şeyden daha fazla endişelerimi hafifletti. *Bu*, bu işte birlikte olduğumuz anlamına geliyordu.

Yalnız değildim.

Sıcaklık, göğsümdeki korkuyla oyulmuş küçük çatlaklardan birini doldurmak için akın etti.

"Bununla birlikte, bir daha asla tam bir anonimlik elde edemeyeceksin." Asher'ın sesi yumuşadı. "Dediğin gibi, her zaman izleyen insanlar vardır. Bir muhabir olabilir. Bir hayran olabilir. Rastgele bir yoldan geçen olabilir. Ortalama bir insan genellikle mahremiyetimizi ihlal etmeyecek kadar nezakete sahiptir, ama bunu kesin olarak bilemezsin. Çevrimiçi forumlarda yorumlar, sosyal medyada paylaşımlar, magazin dergilerine ihbarlar olacak. İnsanlar dedikodular uydurup, diğerleri de bunlar bariz bir şekilde yanlış olsa bile inanacak. Eski arkadaşlar ve tanıdıklar, gerçek ya da sahte hikayelerle ortaya çıkıp, on beş dakikalık şöhretlerini yaşayacaklar. Bunların hepsi olasılıklar."

Sıcaklık dağıldı ve akşam yemeğim midemde çimento çamuru gibi sertleşti. "Beni korkutup kaçırmaya *çalışıyorsun* sanki," diye alay ettim, ama endişem sesimi normalden daha yüksek çıkardı.

Prima balerin olarak spot ışığında olmuştum, ama bu farklıydı. Çoğunlukla meslektaşlarım ve balet meraklıları tarafından tanınıyordum. Genel halk, dünyanın en ünlü balerini olsa bile sokakta bir dansçıyı tanımazdı.

Futbolcular ise? Onlar ana akımdı, özellikle de Birleşik Krallık'ta. Özellikle de Blackcastle gibi üst düzey bir kulüpte oynadıklarında. Ve *özellikle* de isimleri Asher Donovan olduğunda.

O, hiç kimseyle birkaç haftadan fazla çıkmamıştı. İlişkimizin yeniliği (eğer o kadar uzun sürerse), inanılmaz bir ilgi uyandıracaktı.

Sonunda sakinleşecekti, ama önce bu fırtınayı atlatmam gerekiyordu.

"Seni korkutmaya çalışmıyorum, ama seni uyarmazsam görevimi yerine getirmemiş olurum."

Asher, kaçıp bir daha geri dönmeyeceğimden korkuyormuş gibi beni dikkatle izledi.

"Biliyorum. Uyardığın için teşekkür ederim." Derin bir nefes aldım. Herkesin gözü önünde bu şekilde algılanmak beni çok korkutuyordu, ama artık korkularımın beni istediğim şeyden alıkoymasına izin veremezdim. "Paparazzi sorununu çözeceğiz. Ancak daha büyük bir sorun var. Kardeşim."

Asher'ın yüzü birden kapandı.

"Takım ve kariyerleriniz için aranızdaki sorunları çözmelisiniz," dedim. "İlk başta neden birlikte antrenman yapmaya başladığımızı hatırlıyor musun? Düşmanlığınız gelecek sezona da taşınırsa Patron çok kızacak."

"Patron mu?"

"Koçun. Armstrong. Vincent ve ben ona Patron diyoruz çünkü, şey, o patron. Sanırım pek orijinal bir isim değil." Alt dudağımı dişlerimin arasına çektim. "Neden birbirinizden bu kadar nefret ediyorsunuz ki? Sponsorluklar veya en iyi futbolcu unvanından daha fazlası olmalı."

Nedenini bilseydim, belki ilişkilerini düzeltmelerine yardımcı olabilirdim. Kardeşimle özel erkek arkadaşım olmayan kişinin birbirlerinden nefret etmelerini istemiyordum.

"Ondan nefret etmiyorum," dedi Asher. "Sadece ona tahammül edemiyorum." "Aynı şey."

"Belki." Geriye yaslandı, yüzü diğer müşterilerden uzaklaşmıştı. Neyse ki, gürültü o kadar yüksekti ki, potansiyel dinleyicilerin konuşmamızı duymasını engelliyordu. "Bu meslek tuhaf. Büyük bir kısmı halkın gözü önünde oynanıyor ve sahada ve saha dışında sürekli birbirimizle rekabet halindeyiz. Rekabetçilik kanımızda var. Evet, rekabetimizin bir kısmı kimin daha iyi futbolcu olduğu konusundaki ebedi mücadeleden kaynaklanıyor. Bunu görmezden gelebilirim. Bu işin doğasında var." Gözleri karardı. "Sonra Dünya Kupası oldu."

Midemde beton bloklar yerleşmiş gibi hissettim.

Lanet olası Dünya Kupası. Bilmeliydim. Cevap çok açıktı, ama bu yıllar önce olmuştu. Bunun ne kadar uzun bir

gölge düşürdüğünü fark etmemiştim.

Vincent Londra'da doğmuş olsa da, altı yaşındayken, anne babamızın boşanmasından sonra Paris'e taşınmış ve Fransız vatandaşı olmuştu. Sonuç olarak, uluslararası turnuvalarda Fransa için oynamıştı.

Son Dünya Kupası'nda, İngiltere ve Fransa yarı finalde berabere kalmıştı. Maçın dörtte biri geride kaldığında, Vincent ve Asher bir tartışmaya girdi ve bu tartışma Vincent'in sakatlık numarası yapması ve Asher'in kırmızı kart görmesiyle sonuçlandı.

Yıldız forvetlerinin kaybı, kupayı kazanması beklenen İngiltere'nin aleyhine bir durum yarattı. İngiltere 2-4 yenilirken, Fransa turnuvayı kazandı.

Hakem kararı nedeniyle eleştiri yağmuruna tutuldu, ama bunun bir önemi yoktu. Kupayı kaldıran zafer dolu Vincent ile sahadan yıkılmış bir şekilde ayrılan Asher'in yan yana görüntüleri, haftalarca haberlere damga vurdu.

"O lanet sakatlığı numara yaptı ve hakem bunu görmedi." Asher'in çenesindeki kas seğirdi. "O olmasaydı, muhtemelen Dünya Kupası'nı kazanmış olurum."

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim ve yüzümü buruşturdum.

Futbolcular için Dünya Kupası kutsal kase gibiydi. Vincent, Fransa'nın zaferinden sonra *aylarca* kutlama yapmıştı. Turnuva sonrasında İngiltere taraftarlarından çok nefret gördü, ancak Blackcastle'ın kaptanı ve en iyi savunma oyuncusu olarak, onu en kötü eleştirilerden koruyan büyük bir hayran kitlesi de vardı. Sonunda insanlar bunu unuttu ve hayatlarına devam etti.

Asher ise unutmadı.

"Başka bir Dünya Kupası daha olacak," dedim yumuşak bir sesle. "Bu senin son şansın değildi."

"Benim şansım sınırlı." Asher'in gözleri loş ışıktaki parlardı. "Dört yılda bir düzenleniyor ve bu süre içinde çok şey değişebilir. Belki iki turnuva daha oynayabilirim, ama bu, beni erken eleyebilecek sakatlıklar veya kazaları hesaba katmıyor."

Buna karşı söyleyecek hiçbir şeyim yoktu çünkü doğrudu. Çoğu oyuncu Dünya Kupası'nı asla kazanamayacak. Bireysel olarak ne kadar iyi olursan ol, bu bir takım çalışmasıydı.

Ancak bu, Asher'in Vincent'ı neden sevmediğini açıklasa da, Vincent'in Asher'i temel rekabetin ötesinde neden bu kadar sevmediğini açıklamıyordu.

"Uzun lafın kısıası, kardeşin bir pislik," dedi Asher. "Bununla birlikte, bizim hakkımızda bir şey öğrenirse endişelenmen gereken kişi ben değilim. Onu benden daha iyi tanıyorsun. Sence nasıl tepki verecek?"

"Şey..." Aklımda canlanan senaryoları düşünerek yutkundum. Hiçbiri ideal değildi, en azından. "İyi tepki vermeyecek. *Ama* mantıklı konuşursan dinleyecektir." *Sanırım*. "O da senin kadar kariyerine önem veriyor." *Umarım seni sevmemekten daha çok kariyerine önem veriyordur*. "İlk başta kızacak, ama sonra unutacaktır." *Umarım*.

Asher ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Eğitim seanslarımızdan birinde benden uzak durmamı söyledi."

"Ne?"

"Sen tuvaletteydin." Ağzımın köşesi, benim öfkeme tepki olarak yukarı doğru kıvrıldı. "Senin yasak bölge olduğunu söyledi, ama zaten şansım yoktu çünkü sen başka bir futbolcuyla asla çıkmazsın."

Sözlerinin ikinci yarısındaki örtülü soruyu duydum ama görmezden geldim.

Henüz eski sevgilim hakkında konuşmaya hazır değildim.

"Bu tam Vincent'ın yapacağı bir şey," diye öfkelen dim. "Her zaman istemediğim yerlere burnunu sokar." Elbette, o zamanlar Asher'la hiçbir şey yapmak istemiyordum, ama yine de. Bir kız aşk hayatıyla ilgili kendi kararlarını veremez mi? "Clive'dan da uzak durmamı söyledi."

Bu bana, randevumuzdan sonra onunla tekrar görüşmem gerektiğini hatırlattı. Randevunun nasıl bittiğini düşününce, ikinci bir randevu isteyeceğini sanmıyordum, ama tüm işleri bitirmeyi severdim.

Asher'ın gülümsemesi somurtkan bir ifadeye dönüştü. "Clive konusunda haklıydı. O adam bela demek."

"Çünkü o bir pislik mi? Vincent de aynı şeyi söyledi. Biliyor musun, ikiniz birbirinize çok benziyorsunuz," dedim. "Birbirinizi hor görmeseydiniz, muhtemelen en iyi arkadaş olurdunuz."

Asher'ın yüzündeki ifadeye gülerek baktım. Şaka yapmıyordum. İyi arkadaş olurlardı, ama farklılıklarını bir kenara bırakıp bunu görebilecek kadar akıllı değillerdi.

Umarım gelecekte bu durum değişir. O zamana kadar, Vincent'a haber verdiğimizde sinirlenmemesi için dua edip umut etmekten başka bir şey yapamazdım. Bunu *nasıl* yapacağımız ise başka bir günün sorunu idi.

"Şimdi ortalığı temizledik..." Etrafımızı işaret ettim. "Bu, özel olmayan bir çift olarak ilk resmi randevumuz mu?"

"Bu bir ön randevu." Asher'ın karanlık ve eğlenceli bakışları beni rahatsız etti ve telaşlandırdı. "Seni ilk randevumuza çıkardığımda, anlayacaksın."

Sıcak ve uyuşuk bir his damarlarımdan yayıldı.

Oturduğumuzdan beri ilk kez, restoranda değil de evde yemek yiyor olmayı diledim. İstiyordum ki...

"Merhaba. Böldüğüm için çok özür dilerim, ama... siz Asher Donovan mısınız?"

İkimiz de başımızı, masamızın yanında duran nefes nefese genç çocuğa çevirdik. Geldiğini duymamıştım bile.

Asher'ın dönüşümünü gerçek zamanlı olarak izledim.

Rahat duruşu düzeldi ve ağzı kibar, kamera karşısına çıkmaya hazır bir gülümsemeye dönüştü. Açık ifadesi bir anda kapandı.

Hâlâ oydu, ama parlak, temkinli bir versiyonu. "Evet," dedi rahatça, gülümsemesi bozulmadan.

"Vay canına." Çocuğun gözleri hayranlıkla parladı. "Burada olduğuna inanamıyorum. İmzanızı alabilir miyim?" Asher'a bir peçete ve kalem uzattı. "Büyük hayranınızım."

"Tabii ki." Asher peçeteyi imzaladı, sonra bir sonrakini, sonra bir sonrakini.

Çocuk bize yaklaştıktan sonra, diğer müşteriler de aralarında kimin yemek yediğini fark etti ve sıra beklemek için gürültü yapmaya başladı.

Ortam o kadar hızlı ve dramatik bir şekilde değişti ki, ikimiz de bu saldırıya hazırlıklı değildik. Aşırı hevesli bir hayran, ona ulaşmak için o kadar heyecanlanmıştı ki, beni sandalyemden düşürmek üzereydi ve ben de fotoğraflarının arka planında görünmemek için yüzümü menüyle korumak zorunda kaldım.

On dakikalık kaosun ardından, restoran sahibi nihayet kalabalığı yararak herkesi koltuklarına geri gönderdi. Bize defalarca özür diledi ve sonra Asher ile birlikte fotoğraf çekirmek istedi, bu fotoğrafı duvarlarına asmak için.

Akşam yemeği resmen bitmişti.

Hızlıca hesabı ödedik ve ayrıldık, ama daha önce bir kenara ittiğim endişe, Asher'ın arabasına güvenle ulaştıktan sonra bile yeniden ortaya çıktı. Göğsümde sıkışıp kaldı ve oksijen alımımı engelledi.

"Bunun için üzgünüm." Yüzünde endişe belirdi. "Açıkçası kimsenin beni tanıyacağını düşünmemiştim. Ama bir kişi tanıdıktan sonra..."

"Önemli değil," dedim titrek bir gülümsemeyle. "O bir gençti. İdoller söz konusu olduğunda köpekbalığı gibi içgüdüleri vardır."

İkimizin de düşündüğünü söylemedik, yani restoranda olanların, basın bizim hakkımızda bilgi edindiğinde başımıza geleceklerin sadece bir ön izlemesi olduğunu. Neyse ki, restoran müşterileri Asher'a hayranlık duymakla meşgul oldukları için kim olduğumu sormadılar, ama bu sadece an meselesiydi.

Yine de, daha kötüsü de olabilirdi. Yaralanmamıştım (birkaç kazara dirsek darbesi ve çanta sallaması hariç) ve kimse beni kameraya çekmemişti. Çekseler bile, magazin dergileri yerine onların telefonlarının kamera rulolarında yaşayacaktım.

Büyük resimde, engellerimiz aşılamaz değildi. Konuyu konuşmuştuk ve her şey yoluna girecekti.

Bundan emindim.

BÖLÜM 27

ASHER

Wilma Pebbles'ı duydunuz mu hiç?

ADIL

O bir model mi? Flintstones tarzında seksi birine benziyor.

O bir yazar.

ADIL

Oh

ADIL

Model olarak da çalışıyor mu?

NOAH

Sen bir aptalsın

NOAH

Seni engellemeyi

kaldırmamalıydım. ADIL

Ben olmasam hayatın çok sıkıcı olurdu, bunu sen de biliyorsun.

ADIL

Parıltısız karton gibi olurdu. Şekersiz dondurma gibi. Zeytinsiz pizza gibi.

NOAH

Ne diyorsun sen?

Çocuklar, DİKKATİNİZİ VERİN

Ve hayır, Wilma modellik yapmıyor. Ama ilginç gibi görünen bir kitap yazdı.

Adı Triceratops and Threesomes.

NOAH

...

ADIL

...

ADIL

Dinozor gibi mi?

Evet. Görünüşe göre dinozor erotizmi bir şey

NOAH

...

ADIL

...

ADIL

Londra'da ne haltlar karıştırıyordun?

ADIL

Ayrıca, triceratopslar boynuzlarıyla sevişiyorlar mı sence?

NOAH WILSON SOHBETTEN AYRILDI.

BÖLÜM 28

SCARLETT

Sonraki iki hafta, dans provaları, antrenmanlar ve Asher ile geçirdiğim çalınmış anlarla dolu bir kasırga gibi geçti.

Yeni ilişkimizi şimdilik gizli tutmak istediğimiz için Carina ve Brooklyn dışında kimseye söylemedik.

Ancak, gerginlik dolu antrenmanlara ve *her* iki evimizde de birkaç orgazma rağmen, Asher ve ben henüz resmi bir randevuya çıkmamıştık.

Londralı olmama rağmen hiç gitmediğim Kew Gardens'a yaptığımız sabah gezisi mi? Randevu değildi.

Gizli bir barda geç saatlere kadar içki içip ardından Thames nehri boyunca sarhoş bir yürüyüş yapmamız? Randevu değildi.

Hafta sonu seks, yemek ve klasik Hedy Lamarr filmlerinden oluşan maratonumuz?

Randevu değildi.

Bu noktada, Asher'ın bu kelimenin anlamını bilmediğinden şüphelenmeye başlamıştım.

RAB'ın prova salonuna girerken parmaklarım telefonumun klavyesinde uçuyordu. O hafta başında Carina ve Brooklyn'i aynı grup sohbetine eklemiştim. İkisi anlaşılamayacaklarından biraz endişeliydim, ama Brooklyn'i çok sevmiştim ve o şehre yeni gelmişti.

Carina ve ben genellikle insanlar konusunda aynı içgüdülere sahiptik ve onların anlaşılamayacakları için iyi bir neden düşünemiyordum.

Sohbeti oluştururken onları tanıştırmıştım, bu yüzden hemen konuya girdim.

Poker hakkında ne düşünüyorsunuz?

BROOKLYN

Striptiz pokeri gibi
mi? CARINA

Bunun ÖYLE bir grup sohbeti olduğunu fark etmemiştim **gözler emoji**

Çok komik

Benim evimde kızlar gecesi yapabiliriz diye düşündüm. Poker ve içki.
Ne dersiniz?

CARINA

Ben varım. Ama çok uzun zamandır poker oynamadım, bana karşı nazik olun.

BROOKLYN

Ben de katılmak isterim. Ne zaman olacağını bana
haber verin. BROOKLYN

Merak etme. Paranı çok fazla almayacağıma söz veriyorum ;)

"Scarlett! İyi ki geldin."

Tamara'nın sesi dikkatimi sohbetten uzaklaştırıp, diğer çalışanların ısındığı sahneye çevirdi. O, RAB'ın kıdemli eğitmenlerinden ve gösterinin prova yönetmeniydi.

"Yvette'in son dakika doktor randevusu çıktı, onun yerine sen dans etmen gerekecek," dedi.

Kalbim bir anda durdu. "Onun yerine dans etmek mi?"

"Evet." Kaşlarını kaldırdı. "Bu bir sorun olur mu?"

"Hayır." Soğuk bir esinti üzerime çöktü, kollarım ve göğsüm tüylerim diken diken oldu. "Tabii ki hayır. Ben bunun için buradayım."

"Harika." Tamara koreografla konuşmak için ayrılırken, ben olduğum yerde kalakaldım.

Sahneye bakarken avuçlarım terlemeye başladı. Yedek oyuncular provalarda nadiren tüm kadroyla birlikte dans ederlerdi ve ben bu

ani görev çağrısına hazırlıklı değildim.

Benim görevim acil durumlarda yerini doldurmaktı, ama şimdi böyle bir durum ortaya çıktıığında, öfkeli bir sinir selini üzerimden atamadım.

Provalar sırasında kenarda pratik yapmış ve performansın her parçasını ezberlemiştim. Ama kendi başıma pratik yapmakla kadroyla pratik yapmak arasında bir fark vardı.

Bu prova, kazadan sonra ilk tam uzunlukta, tüm kadroyla birlikte yapacağım performanstı. Bu dönüm noktasını belirleyen açık bir işaret olması gerektiğini hissettim, yanıp sönen neon ışıkları gibi ya da en azından Yvette'den bir uyarı.

Böyle bir şey olmadığı için, ayaklarımla zeminde, merdivenlerde ve sahnede ilerlemeye zorladım.

Isınma hareketleri. Bunu yapabilirim. Daha önce de ısınma hareketleri yapmışım.

Kalbim boğazıma kadar çıktı. Haftalar önce yedek rolünü aldığım için duyduğum heyecan, ışıkların altında ve diğer çalışanların yan bakışları altında eridi.

Geçmişimi biliyorlardı. Hata yapmamı mı bekliyorlardı? Baş dansçıdan yedek dansçıya düşüşümü acınası buluyorlar mıydı?

Paranoyak olmayı bırak. Kimse seni yargılamıyor.

Derin bir nefes aldım, etrafımdaki küçük bir alana odaklandım ve esnemeye başladım.

Bir. İki. Üç. Sessiz, ölçülü sayılar nefesimi düzenledi ve kalp atışlarımı sakinleştirdi. Bitirdiğimde, endişe dalgası yavaşlamıştı.

Tamara ellerini çırpı. "Tamam, baştan başlayalım!" dedi herkes yerini aldığı anda.

Müzik başladı ve artık fazla düşünmeye vaktim yoktu. Ya hareket edecektim ya da ölecektim, ben de hareket ettim.

Lorena'nın iyi yanı, koreografisinin bir dansçı olarak güçlü yanlarımı ortaya çıkarmasıydı. Beş yıldır sahneye çıkmamıştım, ama ondan önce on altı yıl boyunca balenin içinde yaşamıştım. Vücudum o hissi hatırlıyordu.

Tereddütlü bir başlangıçtan sonra, yavaş yavaş hareketlere akıcı bir şekilde geçtim. Pirouettes, arabesques, grand battements... Uzun zamandır görmediğim eski dostlarıma merhaba demek gibiydi.

Gözlerimi kapattığımda, Westbury'de açılış gecesi seyircisi için dans ettiğimi hayal edebiliyordum.

O kadar da kötü değil. Yapabilirsin. Sen...

Salon kapılarının açılmasının ani gıcirtısı müziği delip geçti. Metal ılığı gibi geliyordu.

Metal. Kan. Duman.

Damarlarım adrenalınle doldu. Kafam içgüdüsel olarak girişe doğru döndü ve koreografimi mahvetti, ama yeni gelen kişi yerine, görüşüm geçmişten parçalarla doldu.

Delinmiş akciğerler, kırık kaburgalar, parçalanmış pelvis...

Uzun süreli ve düzenli fizik tedavi ile bacaklarını normal şekilde kullanabilir hale gelecektir, ancak korkarım ki profesyonel balerinlik artık mümkün olmayacaktır...

Ameliyatı şiddetle tavsiye ediyorum. Ameliyat olmazsa, bir daha asla dans edemeyebilir.

Hobi olarak bile.

Tökezledim. Alnımda ter damlaları belirdi ve ciğerlerimdeki hava inceldi. Sahne ışıkları o kadar sıcaktı ki, düzgün düşünemiyordum.

Koreografinin bir sonraki kısmı neydi? Sola mı sağa mı gitmem gerekiyordu? Bu lanet dans ne zaman bitecekti?

Gerginlikten şakaklarım zonkluyordu.

"Scarlett? Scarlett!"

Başımı kaldırdım, nefesim kesik kesikti.

Kahretsin. Diğer oyuncular provayı bırakmış, bana bakıyorlardı, yüzlerinde endişe, kızgınlık ve yargılama karışımı bir ifade vardı.

Utanç, kırık toprağın üzerinde ateş karıncaları gibi derimin üzerinde geziniyordu.

"İyi misin?" diye sordu Tamara. Beni çağırın oydu ve endişeyle kaşlarını çatarak beni baştan aşağı süzdü. "Eğer kendini iyi hissetmiyorsan..."

"Hayır, iyiyim." Dikleştım ve boğazımdaki kusmuğu yuttum. "Yeterince su içmedim ve başım döndü, ama provaları bitirebilirim. Söz veriyorum."

Provaları bırakmayacaktım. Tek bir hatadan sonra kuyruğumu kısıtırıp kaçmayı reddettim ve hayatımda taahhüt ettiğim hiçbir şeyi isteyerek bırakmadım. Şimdi de başlamayacaktım.

Tamara şüpheli görünüyordu, ama tartışmadı. Zaten geride kalmıştık ve diğer personel huzursuz görünüyordu.

Müzik tekrar başladı. Neyse ki koreografi aklıma geldi, ama ilk hatamın etkisinden bir türlü kurtulamadım. Ya işaretleri kaçıırıyordum ya da yarım sayı geride kalıyordum, bu da diğerlerinin sayılarını bozuyordu. Tam bir felaketti ve provalar bittiğinde ağlamak istedim.

Başımı eğerek sahneden indim, ama meslektaşlarımın fısıldayarak yaptıkları konuşmalardan bazı parçalar kulağıma geldi.

"Ne kadar boşa geçen bir öğleden sonra."

"Umarım Yvette gösteri öncesinde sakatlanmaz, yoksa performans kabusa döner."

"Lavinia neden onu yedek oyuncu yaptı? O seçmelere bile katılmadı ki."

Göz yaşları boğazımı tıkadı. Şüpheli davrandıkları için onları suçlamadım. Onların yerinde olsam ben de bana kızardım.

Utançtan o kadar etkilenmişim ki, sesini duyana kadar provanın ortasında içeri giren kişiyi unutmuştum.

"Scarlett."

Ayaklarım dondu.

Bir göz kırpması, koltukların ve halının üzerindeki gölgeleri ortadan kaldırdı ve tanıdık kaslı vücudu ve heykel gibi elmacık kemikleri ortaya çıktı. Endişeyle kaşları çatılmıştı, ama gözleri bana baktığında yumuşaktı.

Asher.

Salon boşalmıştı, sadece ikimiz kalmıştık ve adımın yankısı havada asılı kalmıştı.

Scarlett.

Hepsi bu kadardı.

Gözyaşları boğazıma kadar yükseldi ve küçük bir hıçkırıkla döküldü. İlki döküldükten sonra, geri kalanı da onu takip etti ve boşluğu benim başarısızlığımın utanç verici sesiyle doldurdu.

Halka açık yerlerde ağlamaktan *nefret ederdim*, ama provaların her dakikasında kontrolüm giderek zayıflıyordu. Sabrımın sonuna gelmişim ve çökmeden önce tek ihtiyacım olan güvenli bir sığınak bulmaktı.

Asher bir anda yanımda belirdi, ben gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümü göğsüne bastırırken kollarıyla beni sardı. Tek kelime etmedi. Sadece beni kucakladı, kucaklaması o kadar güçlü ve sağladı ki, en şiddetli fırtınaya bile dayanabileceğinden emindim.

"Her şeyi mahvettim," diye hıçkırarak ağladım. "Prova. Her şeyi mahvettim. Koreografiyi unuttum, herkesi altüst ettim, ben..." Hıçkırık, kendime olan nefretimi ikiye böldü. "Yapamıyorum. Başrol bile değilim, ama şimdiden her şeyi mahvediyorum."

Geçmişteki ben, ağzımdan çıkan sözler yüzünden şimdiki beni tokatlardı. Yeterince çabalarsa herkesin her şeyi yapabileceğine inanırdım, ama bu kadar çabalamaktan yorulmuştum.

Bazı günler, yataktan kalkmak bile zor geliyordu. Sürekli bedenimle, duygularımla ve benim tarafımda olması gereken ama olmayan her şeyle savaş halindeydim.

Yorgundum. Tek istediğim, Asher'ın sıcaklığı ve güven verici kalp atışlarıyla çevrili olarak sonsuza kadar burada kalmaktı. Burada, çaba sarf etmeme gerek yoktu. Sadece... kendim olabilirdim.

"Yapabilirsin." Yumuşak ses tonunun altında kararlılık vardı. "Yıllardır ilk kez alçı ile sahneye çıkıyorsun. Kendine büyüme şansı ver."

"Gelişmek ve ne yapmak? Artık Yvette'in yerine geçmeme asla izin vermezler," dedim, sesim kısık. Yvette'in yerine geçmek *istemiyordum*. Provalarda olduğu gibi performans sırasında da batırırsam, bir daha RAB'da yüzümü gösteremezdim. Bir daha aynaya *bakamayacağım*. "Lavinia yarın beni ofisine çağırıp yedek rolümü elimden alsa hiç şaşırman."

Göz yaşlarım sonunda azaldı. Asher'ın göğsünden uzaklaştım ve öfkeyle yanaklarımı sildim. "Daha fazla çalışmalıydım, ama ben..." *Korkuyorum*.

Bu güvensizliği yüksek sesle dile getirmekten çok utanıyordum.

Doktorum, aşırıya kaçmadığım sürece dans edebileceğimi söylemişti, ama koreografiyi öğrenmek için aşırıya kaçmam gerektiğini düşünüyordum. Yıllardır dans etmediğim için paslanmışım. Dikkatim dağılmadan ve her şey mahvolmadan önce açılış sahnesinde iyiydim, ama bunu birçok prova ve tam bir performans boyunca sürdürebilir miydim?

Şaşırtıcı bir şekilde, günün yorgunluğundan sonra kaslarım ağrıyordu, ama değişkendi. Bir gün iyilerdi, ertesi gün ise acı vericiydiler.

O performans seviyesini sürdürebilsem bile, sahneye çıkmanın psikolojik baskısıyla başa çıkmam gerekiyordu. Ya gösteride anılarım beni tekrar uçuruma sürüklerdi? Ya yine donup kalır ve alay konusu olurum? Bir performansı bile başaramazsam öğrencilerim beni nasıl ciddiye alabilirdi?

Eski kariyerime duyduğum nostaljiye rağmen, RAB'daki işimi seviyordum. Acı ve kin dolu bir çukurdan çıkıp burada yeni bir hayat kurmuştum ve bunu tehlikeye atmak istemiyordum.

"Daha fazla pratik yapmak istiyorsan, daha fazla pratik yapabiliriz. Henüz çok geç değil." Asher'ın başparmağı yanağımı okşadı ve damlayan gözyaşımı sildi. Gözleri yüzümü inceledi. "Daha fazla pratik yapmak ister misin?"

Farklı cevaplar dilimin ucuna geldi.

Evet. Hayır. Bilmiyorum.

Hayır, kolay cevaptı.

Evet, iyimser bir meydan okumaydı.

Bilmiyorum doğruydu, ben de onu söyledim. "Her zamanki gibi muhtemelen fazla düşünüyorum," dedim zayıf bir gülümsemeyle. Artık gözyaşlarım dinmiş ve hain düşüncelerimden başka arkadaşlarım da olduğu için, umutsuzluğun eşiğinden kendimi çekmek daha kolaydı. "Yvette'in yerine tekrar dans etme şansım çok az. Bu muhtemelen tek seferlik bir şeydi."

"Belki, ama provalar başka biri için değil, senin için olacak." Asher'ın eli çenemin kıvrımında durakladı. Yüzümü avuçladı, dokunuşu nazikti. Bilinçsizce ona yaslandım. Yorgunluk kemiklerime yerleşiyordu, ama onun teninin benimkine dokunması bana devam etmek için yeterli gücü verdi. "Kendini fazla zorlamaktan endişeleniyorsan, bir çözümüm var."

Ben söylemeden ne düşündüğümü her zaman bilirdi.

Kaşlarımı kaldırarak şaşkınlığımı gösterdiğimde, "Senin uygulamalarını benim antrenmanıma dahil edebiliriz" dedi. "Her seferinde iki saat boyunca dans etmek zorunda değilsin. Koreografiyi parçalara ayırabiliriz. Benim antrenmanım için doksan dakika, seninki için otuz dakika, nasıl hissettiğine bağlı olarak. Zaten stüdyoda olacağız. O zaman stüdyoyu tam olarak değerlendirelim." Yüzünde haylaz bir gülümseme belirdi. "Ben dansçı değilim, ama ihtiyacın olursa sana yardımcı olabilirim."

Gülerek boğazımdaki gıcığı temizledim. "Bale'de spotlama, senin düşündüğün anlamı taşımıyor sanırım."

Dansçılar, çeşitli dönüşleri yaparken kontrolü sağlamak ve baş dönmesini önlemek için gözetleme tekniğini kullanırlardı. Bu teknik, sabit bir odak noktası bulmayı gerektirir ve spor salonunda olduğu gibi partnerin yardımıyla hiçbir ilgisi yoktur.

"Ah, peki." Asher omuz silkti. "Her ne olursa olsun, ihtiyacın olursa ben buradayım

."

Duygularımın dalgalarıyla mücadele ettim. "Teşekkür ederim. Bu..." *Bir daha ağlama.*

Bir kez yeterdi. "Bunu düşüneceğim."

Bu iyi bir fikirdi. Pratik ile aşırı efor arasında bir çizgiydi ve arkadaşlarımın baskısı olmadan prova yapabiliirdim. Vazgeçmekten daha kabul edilebilir bir seçenektir.

Asher burada olmasaydı, kötü geçen bir provadan sonra yenilgiyi kabul edebilirdim.

Ben böyle bir insan mı olmuştum? Kötü bir günü kaldıramayacak kadar yumuşak mı olmuştum, yoksa kötü bir günün dünyanın sonu olduğunu düşünecek kadar kendime karşı sert miydim?

İki seçenek de hoşuma gitmiyordu.

"Aslında, düşünmeme gerek yok," dedim. Kararım kesinleşti. "Haklısın. Antrenmanlarımıza benim provamı da ekleyeceğiz."

"Güzel." Asher'ın gülümsemesi, derimin altına sızan sıcaklık kadar yavaş ve gevşekti. "Aferin kızıma."

İşte benim kızım.

Üç kelime beni bu kadar etkileyemezdi, ama etkiledi.

Karnımın derinliklerinde kelebekler uçtu. O kadar dikkatimi dağıttılar ki, Asher'ı RAB'da tekrar görmenin heyecanını neredeyse gözden geçiriyordum. Bildiğim kadarıyla, eğitim yerimizi değiştirdiğimizden beri bu binaya adımını atmamıştı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum, çıkışa doğru merdivenleri yavaşça çıkarken. "Toplantımız yoktu, değil mi?"

"Hayır, ama Lavinia ile yaz ortası görüşmem vardı. Koçun şartlarından biriydi." Asher elini belime koydu ve birinin koridorda dikkatsizce bıraktığı bir kutu sahne malzemesinin etrafından geçmemi sağladı. "Merak etme. Senin hakkında çok fazla kötü konuşmadım."

"Vay canına, teşekkürler. Övgü dolu tavsiyen için minnettarım."

"Ne zaman istersen." Ağzı kıvrıldı. "Ama aynı zamanda seni görmek için de uğramak istedim. Sana resmi bir bildirimde bulunmak istedim."

Ona ihtiyatla baktım. "Ne hakkında?"

"Bu hafta sonu hakkında." Kapıyı itti. Neyse ki, bu sefer menteşeler metalik bir gıcırta yerine sadece bir cızırtı çıkardı.

Yaklaşan özel günleri düşünmeye çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmedi. "Bu hafta sonu ne olacak?"

Asher yine bana baktı, gözleri yaramazca parıldıyordu. "İlk resmi randevumuza çıkıyoruz."

BÖLÜM 29

SCARLETT

Asher randevumuzun ne olacağını bana söylemeyi reddetti. Bana sadece kıyafet kuralını verdi (güzel ama rahat), ben de sonraki dört günü ne yapacağımızı tahmin etmeye çalışarak geçirdim.

Arkadaşlarım yardım etti. Yeni grup sohbetimiz giderek daha aktif hale geliyordu ve en azından sanal olarak iyi anlaşmalarını görmek beni rahatlattı. Başlangıçta birbirlerine karşı biraz tereddütlüydüler, ama artık mesajlar hızlı ve yoğun bir şekilde gidip geliyordu.

CARINA

Hoş ama sıradan, bu şimdiye kadarki en genel tanım. Sana bundan fazlasını söylemedi mi?

Hayır. Londra'nın hangi bölgesinde olduğunu bile söylemedi.

BROOKLYN

Belki de Londra değildir.

BROOKLYN

Belki seni Cotswolds'a falan hafta sonu gezisine götürüyor.

Hmmm... Hiçbir yere seyahat etmeyeceğimizi düşünüyorum, yoksa bana valizimi hazırlamamı söylerdi.

CARINA

Bebeğim, o multimilyoner. Valizini hazırlamana gerek yok. Oraya vardığında ihtiyacın olan her şeyi satın alabilir.

BROOKLYN

Aynen öyle!

Lütfen ama. Bunun seyahat olduğunu sanmıyorum.

Zaten şu anda hiçbir yere gitmek istemiyorum. Daha sakın bir şey tercih ederim.

BROOKLYN

Booooo

CARINA

Hediyelik eşya yok :(

Spoiler: Beni Cotswolds'a götürmedi. Bunun yerine, beni... birinin evine mi götürdü?

"Burası özel bir konut mu?" Önümüzdeki kırmızı tuğlalı devasa binanın dört katını da görebilmek için başımı uzattım. Otel olarak da kullanılabilecek kadar büyüktü.

"Çoğu gün evet. Bugün ise... başka bir şey," dedi Asher. "Bu hiç de belirsiz değil."

"Bazen hayat, biraz gizem olduğunda daha eğlenceli olur." Benim somurtmam üzerine güldü. "Merak etme, hayatım. Yakında her şeyi açıklayacağım."

Kapıyı çaldı. İki saniye sonra kapı açıldı ve gümüş saçlı, uzun boylu, ince yapılı, mükemmel ütülü siyah takım elbiseli bir adam ortaya çıktı. Sanki merkezi oyuncu ajansından çıkmış bir uşak gibiydi.

"Bay Donovan, Bayan DuBois. Hoş geldiniz." Küçük bir selamla bizi karşıladı. "Ben baş uşak Bay Harris. Lütfen beni izleyin."

Baş uşak mı? Birden fazla uşak mı vardı?

Evdeki gizem, ilerledikçe daha da derinleşti. Asher, buranın çoğu zaman özel bir konut olduğunu söyledi, ama ben hiçbir kişisel eşya görmedim.

Sadece kilometrelerce uzanan parlak mermerler ve yaldızlı çerçevelere asılmış orijinal yağlı boya tablolar vardı.

Ayak seslerimiz devasa salonlarda yankılanıyordu. Onun dışında, bir mozole kadar sessizdi. Asher'ın güven verici varlığı olmasaydı, tamamen ürperirdim.

Bay Harris'in bizi bahçelere veya kapalı sinemaya götüreceğini düşünmüştüm, ama bunun yerine mutfakta durduk.

"Afiyet olsun." Bize bir kez daha selam verdi. "Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa, lütfen interkomdan beni arayın."

Bununla birlikte, bizi şimdiye kadar gördüğüm en büyük mutfakta bırakarak geri çekildi. Ben bir mutfak meraklısı değildim, ama bu düzenlemeden ben bile etkilendim. Devasa bir mutfak adası, profesyonel düzeyde mutfak eşyaları, üç paslanmaz çelik Sub-Zero buzdolabı ve geniş depolama alanı... Her şefin hayaliydi.

Koyu kahverengi saçlı ve ela gözlü, aşırı derecede yakışıklı bir adam odanın ortasında duruyordu. Siyah pantolon ve kolları kıvrılmış bembeyaz bir gömlek giymişti ve çoğu kadını ayaklarına kapılmaya yetecek kadar doğal bir çekiciliğe sahipti.

Asher ile çıkmıyor olsaydım, muhtemelen sadece ön kollarını gördüğümde bile ona kapılırdım.

"Seb! Londra'da olduğunu bilmiyordum." Asher şaşırmış gibiydi. "Gerard'ın eğitmenimiz olacağını sanıyordum."

"Öyleydi, ama ironik bir şekilde dün gıda zehirlenmesi geçirdi. Tabii ki bizim restoranlarımızdan birinde değil," diye ekledi adam. Asher'ın omzuna selam vermek için elini koyduktan sonra bana döndü. Elini uzatırken gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. "Sebastian Laurent." Sesinde yumuşak, hafif bir Fransız aksanı vardı, güneşin parladığı üzüm bağları ve Seine nehri boyunca yürüyüşler gibi görüntüler çağrıştırıyordu.

"Scarlett. DuBois," diye ekledim. Artık tam adlarımızla mı tanışıyorduk?

"DuBois." Kaşları bir santim kalktı. "Yves DuBois ile bir ilişkiniz var mı?" Gülümsedim. "O benim büyük amcam."

Büyükbabamın kardeşi ünlü bir modacıydı. Fazla konuşmazdık ama ara sıra bana hiç beklemediğim bir anda elbise numunesi gönderirdi, bu da onun sonsuza kadar benim gözümde değer kazanması için yeterliydi. Yves DuBois elbiseleri ucuz değildi.

"Sebastian, Laurent Restaurant Group'un pazarlama m¼d¼r¼," dedi Asher. "Burası onun evi."

"Yarı zamanlı ev. Ben New York'ta yaşıyorum," diye açıkladı Sebastian. "Burada olmadığım zamanlarda, burayı VIP marka etkinlikleri ve bugün yaptığımız gibi aktiviteler için bir mekan olarak kullanıyorum."

Bir tahminim vardı ama yine de sordum. "Nerede...?"

"Aşçılık kursu." Asher'ın gözleri parladı. "Sen düzeni seversin ve aşçılıktan daha düzenli bir şey yoktur. Herhangi bir tarife bak. Kelimenin tam anlamıyla adım adım bir kılavuzdur."

Onun mantığı o kadar beklenmedik ama o kadar m¼kemmeldi ki, g¼lmekten kendimi alamadım.

"Adım adım ve yorumlama için yer bırakarak." Sebastian g¼l¼msedi. "Ancak, bugün senin ilk seferin olduğı için kurallara sadık kalacağız."

Bize önl¼kler verdi ve kurallar ve program hakkında kısa bir bilgi verdi. Salata, ana yemek ve tatlıdan oluşan üç aşamalı bir yemek pişirmeyi öğreniyorduk.

"Asher'ın daha önce de söylediğı gibi, bugün Gerard Brazier sizin eğıtmeniniz olacaktı, ama ne yazık ki." Sebastian tipik bir Fransız omuz silkme hareketi yaptı. "Ben devralırsam sakıncası olmaz umarım. Michelin yıldızlı bir şef değilim, ama işletme okulundan önce aşçılık okuluna gittim. Aile geleneğı," dedi, ben kaşlarımı kaldırıncaya. "Bizim işimiz yemek. Satmak istiyorsak, yapımında kullanılan her şeyi bilmeliyiz."

"Hiç sorun değil." Önl¼ğ¼ arkamdan bağladım. "Gerçi bu, bir pazartesi öğleden sonra CMO'nun yapması gereken bir şey gibi görünmüyor."

Sebastian'ın ağız g¼l¼msemeğe dönüştü. "Asher'ın Man U'da oynadığı zamandan beri kariyerini takip ediyorum, yani onu uzun zamandır tanıyorum. Onu biraz acı çekirtme fırsatını kaçıramazdım."

Asher gözlerini devirdi, ben ise güldüm.

"Onu dinleme," dedi. "Aşçılık okuluna gitmemiş olabilirim, ama mutfakta işimi bilirim."

Haklıydı. Benden çok daha iyi biliyordu. Ders başladığında, benim yeteneklerimin salata hazırlamak veya filet mignon pişirmek olmadığını acı bir şekilde anladım.

Yine de çok eğlendim. Sebastian önceki etkinliklerle ilgili hikayelerle bizi eğlendirirken, Asher filet mignonumun *o kadar da* fazla pişmediğini (ama pişmişti) bana ikna etmeye çalıştı ve ben de onun fark etmeden cheesecake'i için ahududulardan birini çalmaya çalıştım (fark etti, ama yine de bana verdi).

Farklı, etkileşimli ve *eğlenceliydi*. "Yeterince esprili" veya "yeterince çekici" olma baskısı hissetmedim — Asher'la birlikteyken bu baskıyı hiç hissetmemiştim ama onunla samimi ve rahat bir ortamda vakit geçirmek çok hoştu.

Fiziksel çekicilik ve romantik duygular bir yana, onunla vakit geçirmeyi seviyordum. Bazı insanlar etrafımda çok uzun süre kalırsam enerjimi tüketirlerdi, ama o beni canlandırıyor.

Dersten sonra, yemeğimizi yemek odasına götürdük, ama yemek odası benim kömürleşmiş bifteğim için fazla şık görünüyordu.

"Burada ayrılmam gerekiyor. Scarlett, benim için bir zevkti." Sebastian bana samimi bir şekilde yanağıma öpücük kondurdu. "Asher, gelecek sezonu sabırsızlıkla bekliyorum. Blackcastle'ın ligi kazanmasını umuyorum." Asher'ın sırtına tekrar elini vurdu ve tabağıma bir bakış attı. Acı çekmesini zar zor bastırdı. "Lütfen, ah, afiyet olsun. Bay Harris şarabı getirecek."

İhtiyacın olacak. Çok kibar olduğu için bunu söylemedi, ama ne demek istediğini anladım.

Yemeğim felaketti.

Sebastian ayrıldığında Asher, "Al," dedi. Bana onunla yer değiştirmemi işaret etti. "Sen benim yemeğimi al, ben de seninkini alayım."

"Olmaz." Yerimden kıpırdamadım. "Sana bunu yedirmeyeceğim." "Yani sen mi yiyeceksin?"

"O kadar da kötü değil. Salata yenilebilir... Sanırım."

Asher'ın ağzı seğirdi. "Tamam. Bir şey söyleyeceğim, sakın alınma."

"Dur tahmin edeyim. Ben berbat bir aşçıyım, değil mi?"

"Evet, öyle. Ama söylemek istediğim o değildi, ancak bununla da ilgisi var." Masasının yanındaki interkom düğmesine bastı. "Bay Harris, yemeklerimizi getirebilir misiniz lütfen?"

Garsonlar geri döndüğünde dudaklarım açıldı, bu sefer kesinlikle bizim yapmadığımız taze yemeklerle.

"Bekle. *Bütün bu zaman boyunca* yedek yemeğin mi vardı?" Ona suçlayıcı bir bakış attım. "Bizi boşuna derse mi soktun?"

"Boşuna değil. Umudum vardı." Asher, öfkeli nefesime gülerek gözlerini parlattı. "Üzgünüm, hayatım. Sen çok güzel, yetenekli ve birçok yönden harikasin, ama bana karidesleri fazla pişirmenin imkansız olduğunu söylediğinden beri... Tedbirli olmak daha iyi olur diye düşündüm."

"Bu benim hatam değildi! İnternetin yalan söylediğini söylemişim," diye mırıldandım, ama öfkemi daha fazla sürdüremezdim. Yaptığım yemek berbattı, bu yüzden alternatif bir seçenek olduğu için mutluydum.

"Biftek planladığın gibi olmamış olsa da, yine de eğlenmişsinizdir umarım." Asher'ın ağzının köşesi yine seğirdi. "Bu dersi sonuç için değil, deneyim için alacağımızı düşündüm."

Yüzüm yumuşadı. O her zaman bu kadar düşünceli davranırken nasıl kızgın kalabilirdim ki? "Eğlendim. Bu, şimdiye kadar yaşadığım en iyi randevulardan biriydi."

"Sevindim." Asher durakladı. Şarabını karıştırdı. Sonra, "En iyilerinden biri mi? Bundan daha iyi randevuların oldu mu?" dedi.

"Oh, bilirsin." Ağzımı düz bir çizgiye çevirdim, onun bariz balık tutma çabasına gülmekten kendimi zor tuttum. "Hawaii'deki helikopter turu ve St. Lucia'daki plajda yediğimiz sekiz çeşit yemek vardı..."

Tamamen uydurmaydı. Hawaii'ye ya da St. Lucia'ya hiç gitmemiştim, ama hoşnutsuz Asher'ı kızdırmamak için çok tatlıydı.

Yüzü buruştu ve ben daha fazla dayanamadım. Kahkaham patladı, duvarlardan yankılandı ve ben onu bastırmaya çalışırken çatal bıçaklar tıkırdadı.

Asher'ın gözleri, farkına vararak kısıldı. "Benimle dalga geçiyordun."

"Üzgünüm. Dayanamadım." Gülümsemekten yanaklarım ağrıyordu. "Hawaii'den bahsedildiğinde bu kadar sinirlenen birini hiç görmemişim, ama şaka yapıyordum. Bu, şimdiye kadar yaşadığım en güzel randevu." Etrafımızı işaret ettim. "Eski sevgilim böyle bir şey asla aklına gelmezdi. O gösterişli şeyleri severdi. Lüks akşam yemekleri, abartılı muamele. Ben de bu tür şeyleri severim, ama ölçülü olarak. Bazen onun bunları duygularından değil, imajından dolayı yaptığını hissederdim. O yüzden bu..." Neşem yerini daha yumuşak bir duyguya bıraktı. "Bu mükemmeldi."

Randevuda eski sevgiliden bahsetmek muhtemelen hoş karşılanmazdı, ama Asher konuyu devam ettirdi.

"Ne zaman ayrıldınız?" diye sordu.

"Beş yıl önce." Asher'ın kaşları çatıldı.

"Evet. Kazadan hemen sonraydı." Güçlenmek için bir yudum şarap içtim ve ona ne kadarını anlatacağımı düşündüm. Akşam yemeğimizi terapi seansına çevirmek istemiyordum. Yıllardır Rafe hakkında konuşmamıştım. Ayrılığımızın ayrıntılarını bilen tek kişiler ailem ve Carina'ydı, ama çiftler böyle yapmaz mıydı?

çiftlerin yaptığı şey değil miydi? Geçmişlerinin iyi ve kötü yanlarını birbirleriyle paylaşmak? Teddy'yi bana anlatacak kadar bana güvenmişti; Rafe'yi ona anlatmam adil olurdu.

Ayrıca, resmi bir çift olmasak da, Asher'la konuşurken çıktığım diğer herkesten daha rahat hissediyordum.

"On sekiz yaşındayken çıkmaya başladık," dedim. "O ve Vincent o zamanlar takım arkadaşlarıydılar, bu sayede tanıştık. Üç yıl birlikte olduk. Bu benim ilk ciddi ilişkimdi ve onu ay ve yıldızlar kadar değerli buluyordum. Hatta bir gün evlenmeyi bile konuşmuştuk." Hatırladıklarımla dalıp, şarap kadehimi oynattım. "Daha iyi bilmeliydim. Çok gençtik ve şöhret ve paranın peşindeydik. Özellikle o. Bu, beni uyarmalı olan şeyleri görmemi engelledi. Ama onu seviyordum, ya da en azından onun fikrini seviyordum ve sonsuza kadar birlikte olacağımıza gerçekten inanıyordum."

Bazen, eskiden olduğum kızı hatırlardım ve onun benimle aynı hayatta yaşadığına inanamazdım. O kadar parlak ve ışıltılıydı ki, gözleri umut ve yıldızlarla doluydu. Kariyeri konusunda katıydı ama diğer her konuda romantikti.

Bakın onu nereye getirdi.

"Her şey o kadar iyi gidiyordu ki, bana evlenme teklif edeceğini düşünmüştüm. Sonra..." Yutkundum. "Sonra kaza oldu. Sonrasında haftalarca hastanede kaldım. Hem fiziksel hem de duygusal olarak iyileşmem çok zor oldu. Rafe bununla başa çıkamadı. O, güzel bir balerinle çıkmak için anlaşılmıştı, sürekli depresif ve öfkeli olan, paramparça olmuş halimle değil. Böyle hissetmek için iyi bir nedenim vardı, ama dediğim gibi, gençtik. İlişkimize yük olan bu zorlukla başa çıkacak donanıma sahip değildik. Hastaneden taburcu olduktan bir ay sonra benden ayrıldı ve iki hafta sonra başka biriyle çıkmaya başladı."

Rafe hakkında ne dersiniz deyin, ama o zaman kaybetmedi.

Asher'ın ifadesi sertleşti. Öfkesi sık sık ortaya çıkmazdı, ama çıktığında yüzünün tüm hatlarını değiştirir, köşelerini keskinleştirir ve elmacık kemiklerinin altına koyu çukurlar oyardı. "O *pislik*."

"Sorun değil." Başımı salladım. "Yanlış anlama. O zamanlar ondan nefret ediyordum, ama geriye dönüp baktığımda, bu ikimiz için de en iyisiydi."

Zaman ve terapi öfkemin keskin kenarlarını köreltti. Asla arkadaş olamayacaktık, ama onu her düşündüğümde ona lanet okumuyordum da.

Ancak, onun terk edişi bende derin bir güven sorunu yaratmıştı. Ayrıca ilişkimizin parlaklığını da yok etti ve ben, aşkın gözlerimi kör ettiği kusurları görmeye başladım: kibir, statüye olan açgözlülük, beni bir insan olarak değil, bir ganimet olarak görme arzusu.

Onu sevdiğim için göz ardı ettiğim şeylerdi bunlar, ama atasözünde de söylendiği gibi, bir insanın gerçek yüzü zorluklar karşısında ortaya çıkar.

Asher dudaklarını sıktı. "Futbolcularla çıkmama kuralının sebebi o."

Başımı salladım. "Kalbim çok kırılmıştı ve futbol onun kimliğinin o kadar büyük bir parçasıydı ki, onun eksikliklerini sporun kendisiyle birleştirdim. Kardeşim dışında tanıştığım her futbolcu bana onu hatırlatıyordu, bu yüzden hepsinden tamamen uzak durmaya yemin ettim."

"Seni suçlamıyorum. Çoğumuz tam bir pislikiz," dedi Asher, hafif bir gülümsemeyle.

"oğu öyle," diye onayladım. "Ama sen değilsin."

Eskiden yle olduğunu düşünürdüm. Antrenmanlarda birlikte vakit geçirmek zorunda kalmadan önce, Vincent'ın bana anlattıklarına, basında okuduklarıma ve onun Asher Donovan olması gerçeğine dayanarak onun hakkında bir fikir oluşturmuştum. Bu kadar ünlü ve yakışıklı biri nasıl kibirli bir playboy olmazdı ki?

Ama son birkaç ayda, onun diğer insanların onu sınıflandırmak için kullandıkları kelimelerden çok daha fazlası olduğunu keşfettim. Mesele onun yaptıkları değil, bana hissettirdikleriyle ilgiliydi; kendimi güvende, değerli ve sevilen hissediyordum. Onun gözünde kendimi küçültmeden en derin sırlarımı ve en çirkin düşüncelerimi paylaşabileceğimi hissediyordum.

Hafifmeşrep bir cevap bekliyordum, ama Asher masanın karşısından bana bakarken ağzı ciddileşti.

"yle olmamaya çalışıyorum," dedi. "Her zaman başaramıyorum, ama deniyorum."

Sığ bir nefes aldım. Yemeğimize neredeyse dokunmamıştık, ama midem kelebeklerle doluydu.

Sessizlik, mkemmek, tam zamanında sona erecek kadar uzadı.

"Konuşmama izin verdiğin için teşekkür ederim," dedim. "Bir randevuda eski sevgiliden bahsetmek muhtemelen kötü bir davranış, biliyorum."

"Bana her zaman, her konuda konuşabilirsin." Asher elini ağzına götürdü. "Vincent'la oynadığını söylemiştin. Kim olduğunu sormamın sakıncası var mı?"

Bir an tereddüt ettim. "Rafael Pessoa."

Brezilyalı forvet, ikisi de transfer olmadan önce Chelsea'de Vincent'ın takım arkadaşıydı. Neyse ki, Rafael ayrılmamızdan kısa bir süre sonra Premier Lig'den La Liga'ya transfer oldu, bu yüzden Londra'da ona rastlamaktan endişelenmeme gerek kalmadı.

"Pessoa mı?" Asher burnunu çektirdi. "Onun bir pislik olduğunu hep biliyordum. Olimpik yüzücülerden daha fazla dalış yapıyor."

Güldüm. Rafael'in sakatlık numarası yapmaya eğilimi vardı. "Bunu duymasına izin verme. İnsanların bunu yüzüne vurmasından nefret eder."

"Eminim öyledir. Onsuz daha iyisin. O seni hak etmiyor." Duygular boğazımda düğümlendi. Neyse ki, Asher tekrar onun önünde ağlamanın utancından beni kurtardı ve

"Senin için bir sürprizim daha var," dedi. "Umarım çift

"Senin için bir sürprizim daha var," dedi. "Umarım çift porsiyon tatlı yemek istersin."

Garsonlar geri dönüp masaya iki pasta koyduğunda kaşlarım çatıldı. Biri, ders sırasında pişirdiğimize benzer bir ahududulu cheesecake idi. İkincisi ise...

Gözlerimi kırptım, yanlış gördüğümden emindim. Yanılmamıştım.

"Asher." Bir elimle ağzımı kapattım. "Yapmadın. *Sebastian Laurent'tan* bu pastayı yapmasını istemedin, değil mi?"

"Hayır. Pastacısı yaptı." Asher sırıttı. "Akşamımızı unutulmaz kılmak için özel bir şey istedim. Umarım beğenirsin."

"Beğenmek mi? Bayıldım." İkinci tabağı yaklaştırdım, böylece detaylıca inceleyebilecektim. Sesim kahkahalarla doldu. "Sadece yiyebileceğimden emin değilim. Çok güzel."

Tereyağı kremalı pasta altı kişiye yetecek kadar büyüktü. Üstünde, küçük bir gezegenin resminin yanında, altın sarısı fondan bir çizgi film köpeği figürü vardı. Ve o resmin altında, mavi krema ile düzgün bir el yazısı ile yazılmış üç kelime vardı.

Pluto için adalet.

BÖLÜM 30

ASHER

Bunu kabul etmekten nefret ediyordum, ama babam haklıydı. Dikkatim dağınıktı. Umursamıyordum.

Yaz mevsimiydi. Sezon başlamadan önce birkaç haftam vardı, antrenmanlar açısından çok iyi durumdaydım ve yapabildiğim sürece Scarlett ile her anın tadını çıkarmak istiyordum.

Sezon başladığında ve kardeşi şehre döndüğünde, dinamiklerimiz değişecekti, o yüzden odaklanmayı siktir et. On yıldan fazla bir süredir deli gibi çalışmışım; biraz dinlenmeyi hak etmişim.

"Olağandışı bir şekilde sessizsin," dedi Scarlett, parmaklarını uyluğumda yukarı aşağı gezdirerek. "Ne düşünüyorsun?"

"Seni." Arkadan kollarıma sarıldım ve çenemi omzuna dayadım. Lavanta kokulu köpükler, sessiz akşamın keyfini çıkarırken onun kıvrımlarını zar zor örtüyordu. Perşembe günüydü, antrenmanımız yoktu, ama artık onu görmek için buna gerek yoktu. "Antrenmanların iyi gidiyor. Dün koreografiyi mükemmel yaptın."

Salı günkü kadro provalarına ek olarak, antrenmanlarımızdan sonra kendi başına

"Koreografinin nasıl olması gerektiğini biliyor musun?"

"Koreografinin nasıl olması gerektiğini biliyor musun?" Sesi eğleniyor gibiydi.

"Evet. Dün yaptığın gibi olmalı."

Scarlett başını çevirdi, yüzünde iyi huylu bir öfke vardı. "Asher Donovan, kendi iyiliğin için fazla kurnazsın."

"Öyle miyim?" Dudaklarımı omzunun kıvrımından boynuna doğru kaydurdım, ipeksi pürüzsüzlüğündeki teninin tadını çıkararak. "Yoksa sadece gerçeği mi söylüyorum?"

Onun dudaklarını öptüğümde zevkle içini çekti. Tadı şeker ve çilek gibiydi ve dilini benimkine değdirdiğinde, tüm vücudum anında içgüdüsel *bir arzuyla* tepki verdi.

Her öpüştüğümüzde sanki ilk kez sevişiyormuşuz gibi hissediyordum. Her zaman keşfedilecek yeni bir katman vardı.

Ellerimle belini kavradım ve boynunu uzatmaması için onu döndürdüm. Vücudunun benimkine sürtünmesi, penisimin başından ağrıyan testislerime kadar bir şehvet dalgası daha gönderdi.

"Siktir." diye inledim.

Scarlett'in kahkahasının titreşimleri durumuma yardımcı olmadı. "Bugün çok gerginsin," diye mırıldandı. "Bunu halledebilir miyiz, bakalım, olur mu?"

Beni tekrar öptü, kollarını boynuma doladı ve beynimi kısa devre yapan lezzetli, kasıtlı hareketlerle bana karşı sallandı.

Her zaman duşu küvete tercih ederdim, ama artık değil.

Duşları siktir et. Küvet en iyisiydi.

Başının arkasını avuçladım, bana daha sert sürtünürken onu sabit tutmaya çalıştım. Boğazımdan başka bir işkence dolu inilti yükseldi.

Yanımızda prezervatif yoktu ve yatak odasından almak için kucaklaşmamızı bozmak istemedim. Ama o kadar kaygan ve yumuşaktı ki, tadı o kadar güzeldi ki, hemen içine girmezsem...

Keskin bir nefes, öpücüğümüze karıştı - zevkten değil, *acıdan*.

Scarlett yüzünü buruşturup kaşlarını çatınca, şehvetim anında paniğe dönüştü ve hemen geri çekildim. "Ne oldu? Canını mı yaktım?"

"Hayır, öyle bir şey değil," diye beni rahatlattı. Ağırlığını değiştirdi ve derin bir nefes aldı. "Bu pozisyon yüzünden. Bacağımda ani bir ağrı hissettim. Hepsi bu."

"Siktir." Elimi yüzüme götürdüm. *Tabii ki* onun küçük küveti ön sevişme için uygun bir yer değildi. Genelde, onun kronik ağrısını şiddetlendirmemek için nasıl ve nerede seks yapacağımıza çok dikkat ederdim, ama o an kendimi çok kaptırmıştım. "Düşünmemiştim..."

"Senin suçun değil." Scarlett bana hızlıca gülümsedi. "Genelde bu kadar kötü olmaz, ama uzun bir hafta oldu. Normalden daha hassasım."

"Bunu düşünmeliydim," diye ısrar ettim, bu ihmali için kendimi zihinsel olarak azarlayarak. "Burada kalmak zorunda değiliz. Dinlenmen gerekiyorsa daha rahat bir yere geçebiliriz."

Onun rahatsızlığında payım olmasından nefret ediyordum. Onun acısını dindirmek için ne kadar para gerekiyorsa öderdim — sadece fiziksel acısını değil, zihinsel ve duygusal acısını da.

Ama para huzur satın alamazdı. Bunu en iyi ben bilirdim.

"Dur. Bu senin suçun değil." Scarlett'in parmakları ağzımı okşayarak yüzümdeki acı ifadesini yumuşattı. "Seks yapmak istiyorum. Seksten hoşlanıyorum. Bu küveti de seviyorum, burada yaptığımız şeyi de seviyorum. Sadece devam etmeden önce biraz... ayarlamaya ihtiyacım vardı. Gerçekten durmam gerekseydi, sana söylerdim."

İkna olmamış gibi görünüyor olmalıyım ki, ağzı inatçı bir çizgiye dönüştü. "Yapma," dedi. "Bana kırılacağından korktuğun bir porselen bebekmişim gibi davranmayacağına söz ver. Benim istediğim bu değil."

Dudaklarımla onun dudaklarına hafifçe dokundum. "Peki ne istiyorsun?"

"Burada kalmak istiyorum." Gülümsediğini görmekten çok hissettim. "En pahalı köpük banyo köpüğümün dörtte birini boşuna dökmedim. O şey pahalıdır."

Rahatlama ve mizah karışımı bir kahkaha attım.

O iyi. Dediği gibi, iyi olmasaydı bana söylerdi ve ben onun vücudunu ondan daha iyi tanıdığımı varsaymak istemedim. Scarlett'in tahammül edemediği bir şey varsa, o da insanların ona acımaları ya da onu bebek gibi davranmalarıydı. Buna ihtiyacı yoktu. Fiziksel durumu ne olursa olsun, o tanıdığım en güçlü insanlardan biriydi.

"O zaman kalacağız ve sana porselen bebek gibi davranmayacağım." Her kelimeyle dudaklarım onun dudaklarına değiyordu. "Söz veriyorum, bebeklere yapacağım şeyleri sana yapmayı hiç hayal etmedim."

Onun keskin nefes alışı ağzımı kıvrılttı. "Arkanı dön," dedim.

O da dediğimi yaptı ve ben, o rahat bir pozisyona yerleşene kadar bekledim, sonra küvetin yanından bir lif aldım ve onu hala ılık olan suya batırdım. Onu omuzlarının üzerinde sıktım, köpükle kaplı boncukların sırtından aşağı damlamasına izin verdim, sonra uzun, yavaş hareketlerle onları ovuşturdum.

Ben vücudunu ovarken, konuşmamız onun yumuşak iç çekişleri ve suyun nazikçe sıçramasıyla sona erdi. Beyaz köpüklü izler çıplak teninden aşağı süzülüyordu ve o, arzuyla ağırlaşmış uzuvlarıyla orada otururken o kadar güzel ve mutlu görünüyordu ki, hayatımın geri kalanını bunu yaparak geçirebilirdim.

Daha önce kimseyi yıkamamıştım, ama bu samimiyet beni seksten daha çok mahvetti. Scarlett'in en çıplak ve savunmasız olduğu anda ona bakmam için bana yeterince güvenmesi... bu, mümkün olan en iyi şekilde içime işleyen bir yumruk gibiydi.

Sırtını köpürttükten sonra, süngerini ön tarafına kaydırmadan önce tekrar sıcak suyu açtım. Süngerini uyluklarından karnına ve göğsüne doğru kaydardım. Her hareketimle su küvetin kenarlarına çarparak neredeyse hipnotik bir ritim yaratıyordu.

Taze ısıtılmış sudan buhar yükseldi ve tembel kıvrımlar halinde etrafımızı sardı. Hava lavanta ve sabun kokusuyla doluydu ve ağrıyan bir gerginlik, komşu dairelerden gelebilecek her türlü sesi bastırıyordu.

O anda, dünyadaki tek insanlar bizdik.

Ancak, Scarlett göğsüme daha derin bir şekilde yaslanıp, doğrudan penisime sürünecek şekilde hareket ettiğinde, onun vücudunu yavaşça keşfetme çabam kısa bir süreliğine durdu.

Sıcaklık kasıklarına yayıldı.

Dişlerimi sıktım. Sertleşmişim, ama acele etmeden banyoyu bitirmeye zorladım kendimi. Luffayı göğüslerine sürtüncü, nefes kesen bir iç çekişle tüm kanımın aşağıya akmasına neden oldu.

"Ne yaptığını çok iyi biliyorsun, değil mi?" dedim sertçe. Sorumu kulağını ısırarak vurguladım.

Vücudu titredi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Öyle mi?" Süngerini bıraktım ve göğsünü avuçlayarak sertçe sıktım. "Tekrar dene."

Titremesi tüm vücuduna yayıldı. "Artık lif kullanmanı istemiyorum," dedi, sesi arzuyla doluydu. "Bana ellerinle dokunmanı istiyorum."

"Nereye dokunmamı istiyorsun?" Göğsünü bıraktım ve elimi karnına kaydardım. Karnı gerildi, hafif okşamamdan kasları titredi. "Buraya mı?"

Başını salladı.

"Yoksa burada mı?" Daha aşağıya, uyluklarına indim, dizleri benimkilere baskı yapacak şekilde bacaklarını ayırdım. Köpük tabakasının arkasını göremiyordum, ama pembe, mükemmel ve ıslak amını hayal edebiliyordum.

"Evet," diye fısıldadı.

"Belki de buraya dokunmamı istersin." Parmaklarımı iç uyluklarına kaydurdım, parmak eklemlerim klitorisini hafifçe okşadı.

Scarlett'in inlemesi, sikimi saran baskıyı daha da artırdı. Ona dokunmamıştım, ama onun arzuyla inlemesini duymak neredeyse boşalmama yetiyordu.

Kaslarım bastırılmış şehvetle titriyordu. Oturuyor olmasaydık, dizlerim arzunun gücüyle bükülürdü, ama şimdilik yavaş davrandım —şimdilik.

"Sen açgözlü bir şeysin, değil mi?" diye mırıldandım, o sırtını kavisleyip elime daha sert bastırmaya çalışırken.

Onun ısrarlı kıvranmalarına boyun eğmek yerine, zamanımı aldım, avuç içlerimle ıslak, kızarmış teninin her santimini okşadım. Onları kalçalarına ve karnına doğru geri çektim, ta ki göğüslerine tekrar ulaşana kadar. Yumuşak ve sıkıydılar, dokunmam için gerginleşen elmas sertliğinde meme uçları vardı.

Onları parmaklarımın arasında yuvarladım, çekip çimdikledim, ta ki inlemeleri tam anlamıyla iniltiye dönüşene kadar. Kalçaları yukarı doğru yükseldi, suyun veremediği sürtünmeyi arıyordu.

"Lütfen." Scarlett bileğimi kavradı ve elimi bacaklarının arasına yönlendirmeye çalıştı. "Asher, *lütfe*." Direndiğimde bir hıçkırık havayı yırttı.

"Sabırlı ol, sevgilim," diye yatıştırdım. Dudaklarım kulak kepçesini okşadı. "Önce seninle oynamama izin ver."

Bir elim göğsünde kalırken, diğer elim keşfine devam etti. Titredi ve nefes nefese kaldı, o kadar duyarlıydı ki, onu yatak odasına sürükleyip, bana yalvardığı gibi onu doldurmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

Bunun için daha sonra, başladığım işi bitirdikten sonra zaman olacaktı.

Onun için olduğu kadar benim için de işkence gibi geçen uzun bir alaydan sonra, sonunda başparmağımla klitorisini okşadım. O kadar gergindi ki, tek bir tüy kadar hafif okşama bile boğazından boğuk bir çığlık kopardı.

Scarlett bana o kadar sertçe direndi ki, küvetin kenarından su sıçrayarak yere döküldü. Parmakları, bembeyaz eklemleriyle porselen kenarı kavradı ve şişmiş tomurcuğunu okşadığımda, anlaşılmas inlemeler odayı doldurdu.

"Oh, Tanrım." Ellerim bir yandan göğsünü, diğer yandan bacaklarının arasını sıkıp ovuştururken, o nefes nefese kaldı. Kontrolümü kaybetmemek için mücadele ederken, dişlerim boynuyla omuzu arasındaki kıvrımı çizdi.

Sikim o kadar sertleşmişti ki acıtıyordu, ama şimdilik onun dikkatini çekme isteğini bir kenara ittim.

Hızımı artırdım, Scarlett'in çığlıklarının ve vücudunun tepkisinin seslerini severek, vücudu sertleşene ve çığlık atarak boşalana kadar devam ettim.

Orgazmı devam etti, yoğunluğundan dolayı titreyerek sarsılırken dalgaları hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu.

Boynuna inleyerek, nefesim düzensizdi. Onun içinde olmak, ıslak sıcaklığıyla beni sular altında bırakırken amının penisimi sıkıca kavramasını hissetmek istedim, ama burası bunun için uygun bir yer değildi ve bu benimle ilgili değildi. Bu onunla ilgiliydi.

Sonunda Scarlett'in orgazmı dinip bana yaslandı.

"Sanırım banyo yapmanın yeni bir favori yolunu buldum," dedi, sersemlemiş gibi.

Boğazımdan kakhaha yükseldi. "Benim de." Kollarımı arkadan beline doladım ve omzuna bir öpücük kondurdum. "Bunu her gün yapmalıyız."

"Bana karşı çıkmayacaksın." Scarlett zevkle mırıldandı. "Ama henüz bitirmedik."

O pozisyonunu düzelterek daha dik oturduğunda, dönmeden beni kavrayabilmek için nefesimi tuttum.

"Öyle mi?" diye sordum. Kulaklarımda düşük bir uğultu duyuldu. Ne yaptığını göremiyordum ama Tanrım, hissedebiliyordum. "Başka ne düşünüyordun?" Gergin sesim, rahat sözlerimle çelişiyordu.

Omzunun üzerinden bana baktı, gri gözleri yaramazlıkla parlıyordu. "Daha çok elimde olan şey gibi."

"*Siktir.*" O, ağrıyan sikimin başını sıktığında küfür ağzımdan kaçtı. "Scarlett..."

"Evet?" dedi masumca.

Cevap vermedim. *Veremedim.* Elleri penisimin üzerinde yukarı aşağı kayarken, kaygan avuç içleri beni uçurumun kenarına doğru çekmek için birlikte çalışırken, tüm düşüncelerim boşaldı. Ara sıra bırakıp tırnaklarını testislerimin üzerinde hafifçe gezdirdi, ama ben onun hareketlerini takip etmeyi çabucak bıraktım.

Omurgamın dibinde biriken elektriksel ısıya çok odaklanmıştım. Kaslarım sertleşti ve ben...

Kapı zilinin rahatsız edici sesi orgazmımı aniden durdurdu. Gözlerim bir saniye bile geçmeden *tekrar* zili çalan pislik ziyaretçiyle birlikte açıldı ve o an tamamen mahvoldu.

Scarlett beni tamamen bıraktığında sinirlenerek tısladım. Bu *saatte* kim bu saatte kim gelmişti?

"Yemeğimiz gelmiş olmalı." Ben kapıya öfkeyle bakarken, o gülmemeye çalışıyor gibiydi. "Üzgünüm, bebeğim. Geri döndüğümde seninle ilgilenmeye devam edeceğim. Onları korkutup kaçırmamı istemem." Suyun altında hala sertleşmiş haldeki ereksiyonumu görebileceğimiz kadar berraklaşan köpüklere kaşlarını kaldırdı.

"Teslimatçı adamın zamanlaması berbat," diye homurdandım. "Onlara sıfır yıldız."

Scarlett'in kahkahası duyuldu. "Kötü olma." Küvetten dikkatlice çıktı ve kalın bir bornoz giydi. "Hemen dönerim."

Küvette daha da derinlere battım ve paket servisin iyi bir fikir olduğunu düşündüğüm için kendime lanet ettim. Banyodan *sonra* sipariş etmeliydik. Böylece, burada mavi toplanla oturuyor olmazdım.

Dakikalar geçiyordu. Hızlı teslimat için çok uzun sürüyordu.

Endişem, homurdanmalarımın arasından sıyrıldı ve oturma odasından gelen sesleri duyduğumda alarma dönüştü. Teslimatçı neden onun dairesindeydi?

Kapı açılıp Scarlett içeri girdiğinde küvetten fırlamak üzereydim.

Onun yüzünü görünce rahatlamam bir anda uçup gitti. Yüzü parşömen rengindeydi. "Ne oldu? O..."

"Şşş." Omzunun üzerinden arkasına baktı. Tekrar döndüğünde, gözleri yeni bir panikle dolmuştu. "O teslimatçı değildi. Kardeşimdi. Oturma odasında."

Onun sözleri kafama dank edince mideme bir taş düşmüş gibi oldu.

Vincent *buradaydı*, yirmi adımdan daha az bir mesafede duruyordu ve bizi sadece iki ince kapı ayırıyordu, ben ise kız kardeşinin küvetinde çıplaktım.

Oh, lanet olsun.

BÖLÜM 31

SCARLETT

Vincent'a giyineceğimi söyledim, bu yüzden banyoda çok uzun süre kalamazdım. Asher'a tek bir ses bile çıkarmaması için sıkı talimatlar vererek onu orada bıraktım, bir tişört ve tayt giydim ve aceleyle oturma odasına döndüm.

Kardeşimi yalnız bırakmak istememiştim, çünkü daireye dağılmış ipuçlarını fark edebilir diye - girişteki erkek ayakkabıları, mutfak tezgahındaki iki yarısı boş bardak - ama Asher'ı uyarmam gerekiyordu, yoksa pizza aramaya çıkabilirdi.

"Bekletip özür dilerim. Temiz kıyafet bulmam gerekiyordu," dedim neşeyle, yatak odasının kapısını arkamdan kapatarak. Neyse ki, en çok rağbet gören, banyolu dairelerden birini kapmışım. Asher, kardeşimle aramızda sadece *bir* kapı olan koridorda duruyor olsaydı... Sırtımdan bir ürperti geçti. "Ziyaret edeceğinizi söylememiştiniz. Birkaç hafta önce de buradaydınız." "Öyleydi."

Vincent, kollarını kavuşturmuş, oturma odasının ortasında duruyordu. kollarını kavuşturmuştu.

Yutkundum. *Oh oh.* Çok kızgın görünüyordu.

"Geldiğimi sana söylemedim çünkü bir nedeni vardı," dedi. Sözlerinde suçlayıcı bir ton vardı. "Sana bahane uydurman için zaman vermek istemedim."

Oh, *lanet* *olsun.*

*Ohlanetolansolanetolansolanetolansolanetolansolanetolansolanetolansolanetolansolanetola
nsolanetolansolanetolansolanetolansolanetolansolanetolansolanetolansolanetolansolanetola
nsolanetolansolanetolansolan*

Asher ve ben *neden* Vincent stratejimizi sürekli erteliyorduk? Kardeşime nasıl söyleyeceğimizi bulacağımızı söylemiştik, ama nasıl yapacağımızı hiç düşünmemiştik. Düşünseydik, Vincent'ın gözleri odanın içinde dolaşp kapının yanındaki spor ayakkabılara, özellikle de beyaz, 9 numara erkek spor ayakkabılara takıldığında, sadece dehşetle

çığlık atmaktan öte bir tepki verebilirdim.

Vincent'in çenesindeki kaslar gerildi. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var?"

Zayıf bir gülümseme takındım. "Seni seviyorum ve sen dünyanın en iyi ağabeyisin?"

Bir hırıltı duyduğuma yemin ederdim. "*Scarlett*."

"Bak." Ellerimi kaldırdım. Sinirlerim derimi delip geçen dikenler gibi hissettiriyordu, ama zaten bu noktaya gelmiştik. Bariz olanı inkar etmenin bir anlamı yoktu. "Sana söyleyecektim, yemin ederim. Ama sinirlenip aptalca bir şey yapmanı istemedim."

"Aptalca?" Vincent'in gözü seğirdi. Tamam, belki de en iyi kelime seçimi olmamıştı. "*Ne gibi?*"

"Örneğin, randevularımdan birine, beni gece yarısından önce eve getirmezse tüm Blackcastle ekibini üstüne salacağını söylediğin gibi."

"O bir aptaldı," diye tersledi Vincent. "Aklı başında hangi insan buna inanır ki? Konuyu saptırmaya çalışma. Bu ne zamandır devam ediyor?" Parmaklarını antrenörlere doğru uzattı.

"Şey..." Kendimi hazırladım. "Birkaç haftadır mı?" "*Birkaç haftadır mı?*" diye patladı.

"Tanrım, Lettie."

"Bu benim aşk hayatım," dedim savunmacı bir tavırla. "Her randevumu sana anlatmak zorunda değilim. Ayrıca, bir şey söylemeden önce işlerin nasıl gittiğini görmek istedim."

"Belki öyle, ama bunu internetten değil, kız kardeşimden duymak daha iyi olurdu!"

İnternet. Damarlarım buz gibi suyla doldu. Korku kalbimi kavradı ve ağır, acımasız atışlarla göğüs kafesime çarptı.

"Sen... bizim hakkımızı internetten mi öğrendin?"

Bunu nasıl kaçırdık? Haber bugün mi çıktı? Öyleyse, Vincent buraya nasıl bu kadar çabuk geldi?

Ama Paris, Londra'dan trenle sadece iki buçuk saat uzaklıktaydı ve Asher ile ben bütün akşam telefonlarımızla ilgilenmemiştik.

Vincent telefonunu kaydırды ve bana uzattı. "Birkaç hafta önce Golden Wharf'ta sizi gören biri varmış. Bir spor forumuna fotoğrafınızı yüklemiş ama bugün kadar yayılmamış."

Ekranı ağızım açık bakakaldım, çünkü açtığı fotoğrafta ben ve Asher yoktuk.

Fotoğrafta ben ve Clive vardı.

Görüntü biraz grenliydi, ama yüzlerimiz net bir şekilde görünüyordu. Fotoğrafçı, ben arabasından inerken, o bir beyefendi gibi kolunu uzatmış beklerken çekmişti. Ben açtım, o da dikkati dağılmıştı, ama birbirimize aşıkımız gibi gülümsüyorduk.

Neyse ki, fotoğrafı çeken kişi Asher ve Ivy ile tanışmamızı görmek için orada kalmamıştı. Kalsaydı, son paramı bile bahse girerim ki fotoğraflar *çok* daha erken yayılırdı.

Oksijen ciğerlerime daha rahat akıyordu. Kardeşim Asher'ı henüz bilmiyordu.

"Clive Hart mı? Ciddi misin?" Vincent'ın sinirli sesi dikkatimi ona geri çekti. "Seçebileceğin onca insan varken, *Clive Hart*'la çıkmayı mı seçtin? Sana onun pisliğin teki olduğunu söylemiştim ve ciddiydim. Onun iyi adam rolüne kanma, Lettie. O rol birçok kalbi kırdı."

"Clive ile çıkmıyorum," dedim, yeni ve beklenmedik gelişmeyi kafamda oturtmaya çalışarak. Rugby oyuncularının aşk hayatlarına bu kadar ilgi duyan insanlar olduğunu bilmiyordum. "Bir kez çıktık. Hepsi bu."

"O zaman bu ayakkabılar kimin?"

Kahretsin. Hatamı çok geç fark ettim.

"Uh..." Bir bahane uydurmaya çalıştım. "Ben... RAB'dan bir arkadaşım geldi. *Lorena* için bir şey üzerinde çalışıyorduk. Hani, benim yedeği olduğum okul gösterisi var ya? Bir şey döktü, o yüzden duş alıyor."

"Su sesi gelmiyor."

Kardeşim genelde aptaldı. *Neden* bugün, tüm günler içinde, bu kadar dikkatli olmak zorundaydı?

"Sanırım sabunlanıyor," dedim. "Sabunla çok, şey, titizdir."

Vincent'ın gözleri şüpheyile kısıldı. Bana hiç inanmadı. "Onunla yatıyor musun? Sadece konuşmak istiyorum." Yatak odama doğru yürümeye başladı.

"Hayır!" Kolunu tuttum. "Sana söyledim, duş alıyor."

"Senin odanda bekleyebilirim."

"Hayır. Oraya dalıp beni utandırmayacaksın." Onu bıraktım ama yoluna çıkarak kapıya gitmesini engelledim. "Ben bir yetişkinim, Vince. Endişeni anlıyorum ama istediğim kişiyle istediğim şeyi yapabilirim. Sana danışmam gerekmez. Ben de senin görüştüğün her kız hakkında sana soru sorup durmuyorum."

"Bu aynı şey değil."

"Neden olmasın? Çifte standart mı uyguluyorsun?" Kafamı salladım. "Benim için endişelendiğini ve incinmemi istemediğini biliyorum, ama ne yaptığımı bildiğime emin olabilirsin."

"Öyle mi?" Vincent'ın öfke maskesi çatladı ve altında endişe kırıntıları ortaya çıktı. "Rafael'den beri kimseyle ciddi bir ilişki yaşamadın ve bunun nasıl bittiğini biliyoruz. Ayrılıktan sonra teselli edilemez bir haldeydin. Seni bir daha o durumda görmek istemiyorum. Asla. O... Lanet olsun, Lettie. Çok korkutucu bir dönemdi."

Onun acı dolu ifadesi karşısında öfkem eridi. Tüm gürültücü ve aşırı koruyucu tavırlarına rağmen, gerçekten benim iyiliğimi düşünüyordu ve haklıydı. Ayrılıktan sonraki ilk günler karanlık bir dönemdi. Kaza ve üç yıllık ilişkinin ani sonu arasında, bazen...

Yutkundum. "Anlıyorum," dedim, bu sefer daha yumuşak bir sesle. "Ama artık yirmi bir yaşında değilim. İlişkilerimi kendim istediğim gibi yönetmeme izin ver, tamam mı?"

Vincent bir an daha bana baktıktan sonra pes etmiş bir şekilde içini çekti. "Peki. Ama biri sana bulaşırsa bana söyle, ekibi onun üzerine salarım." Tekrar antrenörlere baktı. "Peki, iş arkadaşınla yatıyor musun? Kim o? Ciddi bir şey mi?"

"*Vincent.*"

"Sadece merak ettim." Hafifçe gülümsedi. "Her neyse, buraya Clive hakkında sana bağışmak için gelmedim, ama gerçekten onunla çıkıyor *olsaydın* bu konuşma çok daha uzun sürerdi."

Ben de öyle düşünmüştüm. Vincent telefonda da yüz yüze olduğu kadar bağışmayı becerebiliyordu. "Şehirde başka bir PR işin mi var?"

"Hayır. Koç, seninle ve Donovan'la antrenmanlardan çekildiğim için benimle görüşmek istedi. Babam hemşireyle iyi gidiyor, bu yüzden aslında beklenenden daha erken Londra'ya döneceğim. Hafta sonu burada kalacağım, sonra Paris'e dönüp yarım kalan işleri halledeceğim. Ama önümüzdeki pazartesi gününden itibaren tekrar seninle antrenman yapacağım."

Anlattıklarından daha fazlası olduğunu sezmiştim, ama son cümlesine takılıp kalmıştım, daha derine inemedim. *Önümüzdeki pazartesi gününden itibaren tekrar seninle antrenman yapacağım.*

Bu, Asher ve benim birlikte geçireceğimiz zamanın tahmin ettiğimizden daha da az olacağı anlamına geliyordu. "Oh. Ne güzel." Sürprizden sesim titredi. "Yani, yaşasın! Sabırsızlanıyorum."

Vincent, coşkuyu taklit etmek için yaptığım acınası çabayı fark ettiyse de, bundan bahsetmedi. "İyi tarafı, Donovan'ı gözümün önünde tutabileceğim. O adamdan nefret ediyorum." Ağzı bir grimasa dönüştü. "En azından *onunla* yatmıyorsun. Üzgünüm, Lettie. Biliyorum, bu senin aşk hayatın, ama şu anda banyonda o olsaydı, yüzünü duvara vururdum."

Tiz kahkaham sanki helyumla doldurulmuş gibiydi. "Ben ve Asher mi? Haha. Bu çok ilginç olurdu. *Neyse*." Onu çıkışa doğru ittim. "Sonra görüşürüz. Meslektaşım duştan çıktığında seni görmesini istemiyorum ve... oh!"

Pizza teslimatçısı, kapıyı açtığımda bize gülümsedi. "Geciktiğim için özür dilerim," dedi, sadece ekstra para kazanmak için çaresiz olan bir üniversite öğrencisinin gösterebileceği türden bir neşeyle. "Bir kaza oldu, trafik kabus gibiydi. *Ama* korkmayın! Pete's Pizza'nın son teknoloji ürünü ısıtma çantası, yemeğinizin fırından çıktığı kadar taze olmasını sağlar."

"Harika." Kardeşimi koridora ittim ve pizzayı aldım. "Teşekkürler..."

Dağıtıcı, konuşmasının geri kalanıyla sözümü kesti. "Ash için bir büyük pepperoni pizza ve sarımsaklı ekmek çubukları sipariş ettiğinizi teyit edebilir misiniz..."

"*Evet!*" diye bağırdım. Asher siparişi takma adla vermişti, ama aptalca gerçek adını kullanmıştı. "Çok teşekkürler. İyi günler. Vince, seni sonra ararım. Hoşça kal!"

Pizzayı aldım, el salladım ve iki şaşkın yüzün önünde kapıyı çarptım.

Kalbim hızla atarken, ayak sesleri kaybolana kadar orada durdum. Güvenli olması için pencereden dışarı baktım ve Vincent'in arabası caddeden kaybolana kadar bekledim, sonra dönüp pizzayı sehpa koydum.

"Harika."

Beklenmedik sesle irkildim ve hızla döndüm, zavallı kalp atışlarım roller coaster'ın zirvesine çıkıp sonra rahatlamayla düşüşe geçti.

Elimi göğsüme koydum. "Tanrım, beni böyle korkutma."

Asher giyinmiş ve somurtarak yatak odamın kapısında duruyordu. Mantıken, dairede başka kimse olmadığını biliyordum, ama kardeşimle uğraşmaktan sinirlerim bozulmuştu. Her küçük şey beni gerginleştiriyordu.

"Yüzümü duvara vurmak mı?" Asher, Vincent'in tehdidini açıkça duymuştu. "Onun bunu denemesini görmek isterim."

"Bir an için testosteronunu biraz azalt ve odaklan," diye uyardım. "Ne kadar kıl payı kurtulduğumuzu biliyor musun? Zamanlamamız birazcık

birazcık farklı olsaydı..."

"Beni dövecek miydi? Lütfen. Onu yerden silip süpürürdüm." Asher burnunu çekti, ama benim uyarıcı bakışımla kaşlarını çatarak içini çekti. "Tamam. Uslu duracağım."

"Birinin benim ve Clive'in fotoğrafını çektiğine inanamıyorum."

Clive fotoğrafın varlığından haberdar mıydı? Ona randevumuz için teşekkür ettikten sonra, ikinci bir randevuya açık olmadığımı kibarca ima ettiğimden beri onunla konuşmamıştım. Reddedilmeyi sakın karşıladı. Onun da benden o kadar hoşlandığını sanmıyordum.

"Evet, en iyi ihtimalle C sınıfı bir ünlü. Halk onun kiminle çıktığını umursamıyor." Ben sinirli bir ses çıkardığımda Asher omuz silkti. "Üzgünüm, ama bu doğru. Sen Vincent'la konuşurken Google'da aradım. Fotoğraf birkaç dedikodu forumunda var, ama onu yayınlayan tek haber kaynağı kimsenin okumadığı boktan bir çevrimiçi tabloid. Kardeşinin onu görmesine bile şaşırdım."

Rahatladım ve içimdeki düğümler çözüldü. "Tanrıya şükür fotoğrafçı seni görmemiş, yoksa durum çok farklı olurdu." Bir sonraki adımlarımızı düşünmeye çalıştım. "Tamam, Vincent benim iş arkadaşımın çıktığını düşünüyor ve yakında tekrar bizimle antrenman yapmaya başlayacak. Ne yapacağız?"

"Ona haber verdiğimizde keskin nesnelerin yakınında olmadığından emin olalım."

"Ciddi olabilir misin?"

"Ciddiyim." Ama kendinden emin sırtışı gözlerine tam olarak yansımıyordu. "Ben de bu konuşmayı pek istemiyorum, ama farklılıklarımız olsa da, kardeşinle benim ortak bir yanımız var. İkimiz de seni önemsiyoruz. Bu önemli bir şey, değil mi?"

Sıcak bir mutluluk damlası endişe havuzuma damladı. "Doğru. Haklısın," diye tekrarladım. "Belki de düşündüğümüz kadar kötü olmaz. Koçunun düşüncelerini o kadar önemsiyor ki, Londra'ya erken dönüp seninle antrenmanlara devam etmek istiyor, bu iyi bir şey. O da geçen sezonun tekrarlanmasını istemiyor."

Geçen sezon Asher ve Vincent'in çatışması nedeniyle felaket geçmişti, ama şimdi Asher geçmişi geçmişte bırakmaya hazır olduğunu söylüyordu. Asher zeytin dalı uzattıysa, Vincent bunu kabul etmek zorundaydı. O takım kaptanıydı. Görevi, takımın moralini ve uyumunu artırmaktı.

Bazen aşırı koruyucu davranırdı, ama benim iyiliğimi düşünüyordu. Asher ile mutluysam, bana bunu kıskanmazdı.

"Ona nasıl söyleyeceğimizi pizza yerken konuşuruz." Asher bana çarpık bir gülümseme attı. "Pete's Pizza'nın son teknoloji ürünü ısıtma çantasının

boşa gitmesini istemeyiz."

Ben de ona küçük bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Bugün bulduğun en iyi fikir."

"Banyodan bile mi iyi?"

"Bugün bulduğun en iyi *ikinci* fikir," diye düzelttim.

Gülüşü, kış gecesinde sıcak bir battaniye gibi üzerime çöktü. O kadar zengin, o kadar güçlü ve rahatlatıcıydı ki, her şeyin yoluna gireceğine inanmak kolaydı.

"Daha önce... işimizi bitiremediğimiz için üzgünüm." Onun eşofmanına baktım. Son yarım saat, banyodaki anımızı mahvetmişti.

Bana inanılmaz bir orgazm yaşatmışken (artık küvetime eskisi gibi bakamayacağım), onu mavi toparlarla bırakmış olduğum için kendimi kötü hissettim.

"Sorun değil. Vincent'ın işleri mahvetmesine alışkınım," dedi Asher alaycı bir şekilde. "Ve endişelenme, hayatım. Daha sonra bunu telafi etmenin yollarını biliyorum."

Sesi kadifemsi bir tonda alçaldı. "Öyle mi?"

"Mmhmm." Yarım bir grissini kırıp bana uzattı. "Daha sonra, kardeşinin kokusu tamamen geçtikten sonra. Bu, havayı bozuyor."

"*Asher.*"

"Üzgünüm. Elimde değildi." Hiç de üzgün gibi gelmiyordu. Yemin ederim, erkekler çoğu zaman çocuk gibi davranıyorlardı.

"Bu hafta sonu yapılacak yardım maçı hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum, konuyu değiştirerek. "Cumartesi saat üçte, değil mi?"

Asher, aynı adı taşıyan kar amacı gütmeyen bir vakıf tarafından düzenlenen bir futbol yardım etkinliği olan Sport for Hope'a katılıyordu. Bu etkinlik, ihtiyaç sahibi topluluklardaki çocuklara mentorluk ve spor fırsatları sunuyordu.

Geçen hafta maçtan bahsedene kadar bu organizasyonu hiç duymamıştım, ama onu canlı olarak izleyeceğim için heyecanlıydım. Futbol maçları genellikle benim için çok gürültülü olduğu için, o transfer olduğundan beri Blackcastle maçlarına gitmemiştim. "Evet. Her zaman eğlencelidir." Asher tereddüt etti.

"Vincent'ın hafta sonu burada kalacağını biliyorum, bu yüzden işleri zorlaştırırsa gelmene gerek yok

"

"Olmaz," dedim inatla. "Kızları da getiririm, güzel bir gün geçiririz. Ama maçı kaçırmam."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. O an, o boğazını temizleyip gözlerini kaçırmadan önce, bir saniye boyunca etrafımızda dolaştı. "Kızlardan bahsetmişken, yarın için heyecanlı mısın?"

Carina, Brooklyn ve ben yarın akşam poker ve içki partisi yapmayı planlamıştık.

"Mmhmm. Sabırsızlanıyorum. Hayatımda daha fazla östrojene ihtiyacım var." Pizzamı bitirdim ve ağzımı peçeteyle sildim. "Sen ve kardeşim arasında, çok fazla testosteronla çevriliyim. Tamamen çıldırmadan önce daha iyi bir arkadaşla ihtiyacım var..." Asher beni yere yatırınca çığlık atarak sözümü kestim.

O, öpücüğüyle kahkahamı bastırdı ve kısa süre sonra, kardeşim, arkadaşlarım ya da onun dokunuşu dışında hiçbir şey düşünmüyordum.

ASHER

"Bir sorunumuz var." Finley şapkasını çıkardı ve kel kafasını eliyle ovuşturdu, ekranın arkasından hayal kırıklığı belli oluyordu. "Simon ayağını incitti ve yarın oynayamayacak."

"Kahretsin." Daha uzun bir küfür dizisini yuttum. "Yedeklerimiz ne olacak?"

Cuma gecesi idi ve büyük yardım maçı yirmi dört saatten az bir süre sonra başlayacaktı. Yeni birini bulacak vaktimiz yoktu.

Lanet olası Simon. Ben arabalarla dikkatsiz davranıyorsam, o da her şeyle dikkatsiz davranıyordu. Öfkeyle mermer bir heykeli tekmelemek gibi aptalca bir şey yaparken ayağını incittiğini öğrenirsem hiç şaşırmam.

Finley yüzünü buruşturdu. O, Sport for Hope'un başkanıydı. O kadar çok yaz boyunca onların yardım maçlarına katılmışım ki, fiilen danışman sayılırdım ve pazarlama ve oyuncu seçimi konusunda sık sık benden tavsiye isterdi.

"Sadece bir yedeğimiz var ve karısı geçen hafta erken doğum yaptı. Yeni doğan bebeğinin yanından ayrılmıyor." "Kahretsin," dedim yine.

Simon sakat ve yedeğimiz şehir dışında olduğu için iyi bir defans oyuncumuz eksikti.

Sport for Hope, yıllık bağışlarının büyük bir kısmını yaz aylarında düzenlenen bağış kampanyasından elde ediyordu. Maçın biletleri her zaman tükeniyordu, ancak *asıl* para gizli bir bağışçıdan geliyordu. Kim olduğu kimse bilmiyordu, ancak görünüşe göre bağış miktarını hesaplamak için

garip bir bağış hesaplama yöntemi vardı. Kazanan takımın attığı gol sayısı, bilet satışlarının kaç katı ise o kadar bağış yapıyordu.

Örneğin, maçın biletleri elli bin pound değerinde satılmışsa ve kazanan takım üç gol atmışsa, bağışçı hayır kurumuna yüz elli bin pound havale ediyordu.

Bu garipti, ama *insanlar* garipti.

Bu şart, her yaz iyi oyuncular bulmak için çok çalışmamızı da gerektiriyordu. Daha iyi oyuncular genellikle daha fazla gol anlamına geliyordu. Ne yazık ki, maç herkesin tatilde olduğu sezon dışı dönemde yapıldığında bu zor oluyordu.

"Yerine geçebilecek birini tanıyor musun?" diye sordu Finley. Ağız kenarlarında stres çizgileri belirmişti. "Son dakikada büyük bir iyilik istediğimi biliyorum, ama geçen yıl yeni futbol sahası bütçemizin büyük bir kısmını yedi. SB'den ekstra bağış maçı almamız gerekiyor." SB, Gizli Hayırsever anlamına geliyordu. Yaratıcı bir takma ad değildi, ama iş görüyordu.

"Bilmiyorum." Olasılıkları düşünmek için kafamı yordum. "Yardım etmek istiyorum, ama tanıdığım oyuncuların çoğu..." Sözümü yarım bıraktım.

Şehirde olan ve sakatlığı olmayan bir savunma oyuncusu vardı; Simon'ı amatör gibi gösteren *çok* iyi bir savunma oyuncusu (Simon'a alınma).

Hayır. Gururum, olasılığın tohumunu tam olarak filizlenmeden yok etti. *Ondan* yardım istemezdim. Bacağımı kesip ona gümüş tepside sunmayı tercih ederdim.

Sonra Finley'in yalvaran yüzüne baktım ve onun kuruluşunun yardım ettiği tüm çocukları düşündüm. Teddy de o çocuklardan biriydi, Sport for Hope'u ilk kez o sayede öğrenmiştim. Londra'nın yanı sıra Holchester, Manchester ve Birmingham'da da şubeleri vardı.

Teddy'nin annesi yeniden evlenip ailesi benim komşum olana kadar, ailesi geçim sıkıntısı çekiyordu. Sport for Hope, ona yarı profesyonel gençler futbol liginde oynama imkânı sağlamıştı. Onlar olmasaydı, bu spor sayesinde hiç tanışamayabilirdik.

Teddy öldükten sonra Sport for Hope turnuvasına katıldım ve o zamandan beri bu organizasyonda yer alıyorum. Bu, onun ölümündeki rolümün bir kısmını telafi etmek ve onun anısını onurlandırmak için yaptığım bir şeydi. Bu işi batıramazdım.

"SB'yi unut," dedim. "Bilet satışlarını fazlasıyla karşılayabilirim."

Finley'in yüzü buruştu. "Her yıl aynı şeyi söylüyorsun ve benim cevabım da her yıl aynı. Kesinlikle olmaz. Zaten fazlasıyla yeterince yardım ediyorsun. Seni bu şekilde kullanmayacağım."

Böyle diyeceğini biliyordum, ama teklif etmek zorundaydım.

"Bana gizli kapaklı işler çevirmeye kalkışma," diye ekledi. "SB dışında birinden büyük, isimsiz bir çek gelirse, anlarım."

Lanet olsun. Finley çok inatçıydı, ama onu harika bir lider yapan şey, inançlarıydı.

Gurur ve suçluluk duygusu hakimiyet için savaşıyordu. Bir hafta sonu için rekabetimi bir kenara bırakmadığım için Finley ve çocukları mahvedecek miydim?

"Birini tanıyor olabilirim," dedim sonunda. Bu itiraf dilimde acı bir tat bıraktı. "Oynamayı kabul edeceğini garanti edemem, ama soracağım. Hayır derse, Ricky'yi yedek olarak kullanmak zorunda kalacağız."

Finley ve ben aynı anda yüzümüzü buruşturduk. Ricky, operasyon koordinatörleriydi. İyi biriydi ve yerel amatör ligde futbol oynuyordu. Ama iyi değildi. Hiç de bile.

En son bir oyuncunun yerine oyuna girdiğinde, yanlışlıkla takım arkadaşlarından birini düşürmüş ve rakip takımın golünü atmıştı. Hem de iki kez.

"Lütfen," dedi Finley. "Sana sonsuza kadar minnettar kalırız."

Video görüşmemizi sonlandırdıktan sonra, arkama yaslandım ve ofisimin tavanına baktım. Lanet olası defans oyuncusu. Ona doğrudan soramazdım. Ağzımı açmadan beni sustururdu.

Scarlett'ten geçmem gerekecekti, ki bu da onun henüz bizim hakkımızda bir şey bilmediği için zordu. O resmi olarak Londra'ya döndükten sonra, birlikte yüz yüze söylemeye karar vermiştik.

Ama Scarlett ve ben bütün yaz boyunca birlikte antrenman yapmıştık. Arkadaşlık geliştirmemiz mantıklı olurdu, bu yüzden onun benim için ondan bir iyilik istemesi şüphe uyandırıcı olmazdı.

Saat sekize doğru ilerliyordu.

Zamanım azalıyordu.

Siktir et. Cesaretimi topladım ve onu aradım. Kızlar gecesini bölmekten nefret ediyordum, ama başka seçeneğim yoktu.

"Merhaba, rahatsız ettiğim için üzgünüm, ama acil bir ricam var," dedim Scarlett telefonu açtığı anda. "Kardeşini yarınki yardım maçında oynaması için ikna edebilir misin?"

BÖLÜM 32

SCARLETT

Nasıl yapacağımı bilmiyordum, ama yaptım.

Tamam, nasıl yapacağımı *az çok* biliyordum: suçluluk duygusu, Sport for Hope tarafından sağlanan futbol formaları giyen sevimli çocukların grup fotoğrafı ve Vincent'in bir sonraki dört akşam yemeğimizi seçmesine izin verme sözü, Vincent'in yardım maçına katılmasını sağlamak için harikalar yarattı.

Asher'ın ona bir iyilik borcu olmasının da yardımcı olduğunu sanıyorum. Kardeşimi tanıyorsam, Asher'ın bunu asla unutmasına izin vermezdi.

Her neyse, Vincent'in evet demesi beni çok heyecanlandırdı. Hayırseverliğin Asher için ne kadar önemli olduğunu biliyordum, özellikle de Teddy ile olan bağlantısı nedeniyle, ve umarım bu maç kardeşimle erkek arkadaşımın birbirlerini tolere etmeleri için ilk adım olur.

"Vincent, Asher için bir iyilik istemenizi şüpheli bulmadı mı?" Carina beni tribündeki ön sıradaki koltuklarımıza kadar takip etti. Hayır maçı yerel bir futbol stadyumunda oynanıyordu ve stadyum ailelerle doluydu.

"Hayır. Benim sadece bir elçi olduğumu ve Asher'ın acil bir durum olduğu için benden bunu istemesini kabul etti."

"Ona ikinizden ne zaman bahsedeceksin?" Brooklyn yanımdaki koltuğa oturdu. İkisini de bugün maça gelmeleri için ikna etmek çok zor olmadı. Carina her zaman eğlenceli gezilere hazırdı ve Brooklyn de görünüşe göre futbol hayranıydı. "Haftaya demiştin, değil mi?"

"Planım öyle." Oyuncular ısınma için sahaya çıkarken, karnım heyecandan dans ediyordu.

Asher ve Vincent'ı hemen gördüm. İki takım renklerine göre ayrılmıştı, Kırmızılar ve Yeşiller. Asher ve Vincent kırmızı formalar giyiyorlardı ve seyirciler sahada kimlerin olduğunu fark edince heyecanları doruğa ulaştı.

İkisi birbirlerini yokmuş gibi davranmaya çalışıyorlardı, ama en azından aktif olarak tartışmaya girmiyorlardı.

Aynı anda, aynı şekilde, aynı esneme hareketlerini yaptıklarını fark ettiğimde gülmeme engel oldum.

Dediğim gibi, ikisi de kabul etmek istemedikleri kadar birbirlerine benziyorlardı.

"Tanrım, sahada sahadan daha da çekici." Asher baldır germe hareketine başladığında Carina iç geçirdi. Bacak kasları gerildi ve bölümümüzün yarısı benzer iç geçirmeler yaptı. "Sen çok şanslı bir kızsın."

Ses tonu, daha çok benimle dalga geçtiğini gösteriyordu. Sporcuları görsel olarak takdir ediyordu, ama flört söz konusu olduğunda, onun tipi erkek nüfusun sanatsal, melankolik kesimine yöneliyordu.

"Şşş." Etrafımıza gergin bir bakış attım. Etrafımız, bizim konuşmamızdan çok, çocuklarının ellerine yabancı nesneler almamasına dikkat eden ebeveynlerle çevriliydi, ama etrafta birkaç yerel basın mensubu da dolaşıyordu. Hiçbirinin bizi duymasını istemedim. "Sesini alçalt."

En azından paparazziler burada değildi. Vincent'ın bugün oynayacağını bilmiyorlardı ve çocuklara yönelik bir yardım maçı skandal için uygun bir ortam olmadığını düşünüyorlardı.

"Kardeşini rakibi ve gizli sevgilinle maç yapması için çağırmak çok akıllıca bir hareket," diye fısıldadı Brooklyn. "Cesursun. Sana saygı duyuyorum. *Mode de Vie*'de bir röportaj yapmayı hak ediyorsun."

Carina kıkırdadı, ben ise sinirli bir iç çekişle mücadele ettim. "*Mode de Vie*'de ya da başka bir dergide özel bir haber *istemiyorum*. Ben sadece..."

"Pazar gününe kadar erkeğini becermek mi istiyorsun?" Brooklyn bana şeytani bir gülümseme attı. "Anlaşılabilir."

"*Kesinlikle* anlaşılabilir." Carina, Amerikalıya high five yapmak için bana doğru eğildi. "Sözlerinle insanları etkiliyor, Brook."

"Teşekkürler." Brooklyn gülümsedi. "Çabalıyorum."

Ben somurtarak, "Biliyor musun? Sizi tanıştırdığım için üzgünüm. Bu" diye ikisini işaret ettim, onlar benim pahasına gülüyorlardı, "kabul edilemez."

Tahmin ettiğim gibi, Carina ve Brooklyn dün gece yüz yüze görüştüklerinde hemen kaynaştılar. Öyle olacağını tahmin etmişim, ama bir yandan Carina'nın, bizim sıkı fıkı iklimimize yeni birini dahil etmemden rahatsız olacağından endişeleniyordum. Ancak, birbirlerine çok iyi uyum sağladılar.

Ne yazık ki, bu bazen bana karşı birleşmeleri anlamına geliyordu, ki bunu *pek* hoş karşılamadım.

"Ah, seni sevdiğimizi biliyorsun." Carina kolunu omuzlarıma attı. "Senin sabun operası gibi hayatını dalga geçmesek gerçek arkadaş olabilir miydik?"

"Evet, bazılarımızın hayatı sıkıcı. Senin hayatını dolaylı olarak yaşamak zorundayız." Brooklyn bacak bacak üstüne attı, yüksek at kuyruğu, altın küpeleri ve dev güneş gözlükleriyle doğal bir havası vardı. "Bugünü daha ilginç hale getirecek tek şey, Asher ve Vincent'in kavga etmesi olurdu. Tabii ki kavga etmeyecekler," dedi ben solduğumda. "Kimse çocuklar için düzenlenen bir yardım maçını bozmak istemez. Kötü reklam olur."

"Böyle bir düşünceyi aklından bile geçirme." Tekrar sahaya baktım. Tanrıya şükür, Asher ve Vincent hâlâ birbirlerini görmezden geliyorlardı. "Bu çok iyi olabilir."

"Eğer olursa, kimin tarafında olursun?" diye sordu Carina Brooklyn'e. "Asher'in takımı mı, Vincent'in takımı mı?"

Sarışın kız burnunu kırıştırdı. "Hiçbir takımın. Ben sporu seviyorum, oyuncular değil. Kendilerini çok beğenmişler."

Bu, Brooklyn'e özgü bir cevaptı. Tanıştığımız gecedan beri sürekli mesajlaşıyorduk, ama hala onun hakkında pek bir şey bilmiyordum. Kaliforniya'da büyüdüğünü, beslenme uzmanı olmak istediğini ve kimseye benzemeyen bir at kuyruğu saç stiline sahip olduğunu biliyordum, ama hepsi bu kadardı. Kendisi hakkında hiçbir şey açıklamadan tam bir sohbet sürdürme konusunda etkileyici bir yeteneği vardı.

"Katılıyorum," dedim. "Biriyle akraba olan birinden dinle. Kendilerini çok fazla beğeniyorlar."

Carina kaşlarını kaldırdı. "Bunu bir oyuncuyla *çıkan* kız söylüyor."

"Şey..." Asher kalabalığı tararken gözleri farklı bölümleri taradı ve beni bulduğunda gözleri benimkilerle buluştu. Binlerce kanat göğsümü doldurdu. "O farklı."

Arkadaşlarım iyi niyetli homurtular çıkardılar ama umursamadım. Dünya, yoğun yeşil havuzlara ve Asher'in bakışlarının sıcaklığına daraldı. Elektrik

arasında hayat buldu, derimin altına sızdı ve her sinir ucumu ateşe verdi.

Kardeşim ve binlerce insanın önünde fazla bir şey yapamazdık, ama buna gerek de yoktu. Önemli olan ne söylediğimiz veya ne yaptığımız değildi; önemli olan ne hissettiğimizdi.

Sonra, takımlar ısınmalarını bitirmeden hemen önce, Asher sırtıttı ve göz kırptı. O kadar hızlı oldu ki, ona bakıyor olmasaydım kaçırırdım, ama bu kadarı yeterliydi. Binlerce kanat milyonlara dönüştü ve oyuncular başlama vuruşu için yerlerini alırken yüzümden gülümsemeyi saklayamadım.

Sonunda başka yere baktığımda, arkadaşlarım bana eğlenerek bakıyorlardı.

"O kadar tatlı ki iğrenç," dedi Brooklyn. "Onu istiyorum."

"Ben istemiyorum," dedi Carina. "Hiç iş yapamaz hale gelirim." "Çok doğru."

Ben kasıtlı olarak onların sohbetine katılmadım ve maç başladığında sohbet de sona erdi.

Kırmızılar için bağırıp tezahürat yaptık, Yeşiller gol attığında ise inledik. Oyuncular, üst düzey profesyoneller ve hobi olarak oynayanlardan oluşuyordu. Bu, zaman zaman dengesiz bir maç olmasına neden oldu, ancak seyircinin coşkusu ve hareketli atmosfer o kadar eğlenceliydi ki kimse bunu umursamadı.

Bu aynı zamanda Asher ve Vincent'in birbirlerine düşman olmadıklarında neler yapabileceklerini gördüğümüz ilk maçı. Belki de bahisler nispeten düşük olduğu için ya da hayır işi için oynadıkları içindi. Sebep ne olursa olsun, o kadar iyi oynadılar ki Reds ilk yarıyı domine etti. Asher'ın hücumu ve Vincent'in savunmasının birleşimi, stadyumu çılgına çeviren iki golle sonuçlandı.

Sonra felaket geldi.

İkinci yarının başlamasından bir dakika geçmeden, Reds'lerden biri Greens'lerden birine faul yaptı. Greens oyuncusu yere yığıldı ve tezahüratlar birdenbire kesildi, sanki binlerce kişi aynı anda sessiz tuşuna basmış gibiydi.

İki takım da hakemin etrafını sardı, sert yüzlü adamla tartışırken ellerini çılgınca sallıyorlardı. Kimsenin ne dediğini duyamıyordum ama kimse mutlu görünmüyordu.

Asher ve Vincent aynı şekilde somurtuyorlardı ve yaklaşık bir dakikalık hararetli tartışmanın ardından hakem başını salladı. Kararını vermişti.

Greens penaltı vuruşu kazandı.

Biri yaralı oyuncuyu sahadan çıkardı ve Greens yeni bir oyuncu oyuna gireceğini belirttiklerinde küçük bir kargaşa daha yaşandı.

Gözlerimi kısarak yeni oyuncunun yüzünü seçmeye çalıştım.

Gördüğümde, kalbim ayak parmaklarıma kadar düştü. Soğuk bir his boğazımdan aşağıya doğru yayıldı ve ciğerlerimi doldurdu.

"Olamaz." Carina benim duygularımı tam olarak dile getirdi. Kolumu tuttu, gözleri tabak kadar büyümüştü.

Isınma sırasında yedek oyuncuyu görmemiştim. Neden maçta olduğunu ya da neden Londra'da olduğunu bilmiyordum, ama o koyu saçları ve kendini beğenmiş gülümsemesi hiç şüphesizdi.

O sahaya koşarken, mideye inanamama hissi çöktü.

Yaralı Green oyuncusunun yerine geçebilecek onca insan varken, *onun* olması gerekiyordu. Rafael Pessoa. Eski erkek arkadaşım.

Asher ve Vincent, avını sezen aslanlar gibi başlarını ona çevirdiler. Vücutları kaskatı kesildi ve aynı gölgeler yüzlerini kararttı.

Oh, hayır. Oh hayır, hayır, hayır.

"Bu hiç iyi değil," dedi Carina. "Hiç iyi değil."

Brooklyn'in kaşları çatıldı. Rafael'i tanımadığı için neden paniğe kapıldığımızı anlamadı. "Neden? Ne oldu?"

"Şey." Ağzımın tadı bozuktu. "Sanırım umduğun kavgayı yaşayacaksın."

ASHER

"O burada ne arıyor?" Vincent yanımdaki yerinden tükürdü.

Scarlett ve Rafael hakkında bilgim olduğunu bilmediği için kime seslendiğini tam olarak anlayamadım, ama yine de en olası cevabı verdim.

"O yedek oyuncu."

"Hadi canım. Ben onun *burada*, maçta ne yaptığını kastettim."

Bu, bütün gün boyunca birbirimize söylediğimiz ilk sözlerdi. Soyunma odasında birbirimize sert bir selam vermiştik ve sanırım son dakikada oynamayı kabul ettiği için ona teşekkür etmem gerekiyordu

ancak mümkün olduğunca uzun süre bunu inkar etmeyi tercih ettim.

Olgunca mıydı?

Hayır. Umurumda

mıydı? Hayır.

Rafael Brezilya'da yaşıyor ve İspanya'da oynuyordu, neden Londra'da olduğunu bilmiyordum, ama diğer Reds'lerden biri bir açıklama yaptı.

"Premier Lig'e geri dönmeyi düşündüğünü duydum.

Belki maçı duymuş ve katılmak istemiştir" dedi.

Göğsümden düşük bir homurtu yükseldi.

Rafael'in büyük bir hayranı olmamıştım, ama Scarlett bana onunla boktan, korkakça bir şekilde ayrıldığını anlattıktan sonra, o adamı tüm varlığımla nefret etmeye başladım.

Vincent'in somurtkan yüzünden, onun da aynı şekilde hissettiği anlaşılıyordu. Brezilyalı forveti, bana hiç göstermediği kadar büyük bir nefretle bakıyordu.

Maç yeniden başladı ve sohbetimiz yarıda kaldı, ama sahada yeni bir gerginlik hakim oldu. İlk yarı eğlence amaçlıydı; bu yarı ise intikam amaçlıydı.

Yeşiller'e karşı kazanmak istemiyordum. Onları *ezmek* istiyordum.

Ne yazık ki, kişisel hayatındaki pislikliğine rağmen Rafael iyi bir oyuncuydu ve ikinci yarının onuncu dakikasında kafa vuruşuyla gol attı.

Hayal kırıklığı kanıma doldu.

Rafael ve ben topu ele geçirmek için adım adım birbirimize denk geldik. Topu ondan uzaklaştırmayı başardıktan ve başka bir oyuncu araya girmeden yakaladıktan sonra zafer kazandım, ama o yere düşüp dizini tutmadan önce sevinmek için neredeyse hiç vaktim olmadı.

Hakem düdüğünü çaldı ve maç durdu. Seyircilerden yuhalamalar yükseldi.

"Beni çeldi" dedi Rafael, hakem gelip durumu araştırırken.

Bana doğru işaret etti, gözleri parlıyordu... Onlar *gözyaşı* mıydı?

Tanrım. Futbolu bırakıp oyunculığa başlamalı. "Saçmalık.

Ona dokunmadım!" diye öfkelen dim.

Vincent yanımıza geldi. "Hakem, o oyunu gördün! Hepimiz gördük," diye tartıştı. Rafael'i işaret etti. "O her zaman bu saçmalığı yapar. Donovan'ın dediği gibi, ona dokunmadı."

Ya kazanmak için nefretini yutmak ve beni savunmak istedi, ya da beni nefret ettiğinden daha çok Rafael'i nefret ediyordu. Ya da her ikisi de.

Ona bir bakış attım.

Vincent'ın beni desteklemesi ironikti, çünkü Dünya Kupası'nda Rafael ile aynı şeyi yapmıştı. Aslında, onun yaptığı şey milyon kat *daha kötüydü*. Dünya Kupası'nda kırmızı kart görmekle, bir yardım maçında rakip takıma penaltı atışı vermek arasındaki fark, Everest Dağı ile bir köstebek yuvası arasındaki fark gibiydi.

Ancak Rafael'in dalış geçmişi vardı, yani faul almak için yere düşme ve/veya yaralanmış gibi davranma geçmişi. Vincent bunu sadece bir kez yaptı — benim için hayal edilebilecek en kötü sonuçlarla, mümkün olan en büyük sahnede, ama yine de sadece bir kez.

Ne yazık ki, ortak çabalarımız hakemi ikna etmeye yetmedi. Hakem Yeşillere bir penaltı daha verdi. Son penaltıyı kaçırmışlardı, ama bu sefer Rafael topu ağlara gönderdi.

Yeşiller artık üçte iki öndeydi. Dişlerimi sıkıttım. *Lanet olsun.*

Bu bir yardım maçıydı, ama sanki şampiyonluk maçıymış gibi heyecanlıydı. Rafael Pessoa'nın galibiyetle eve dönmesine izin veremezdim. Bu düşünce bile boğazıma kusmuk gelmesine neden oluyordu.

Scarlett'i mahvetmemiş olsa bile, ondan nefret ederdim. Belki de Dünya Kupası'ndan kalan acı duygularımdan dolayıydı, ama düzenli olarak dalış yapan hiçbir oyuncunun sahada yer almaması gerektiğine inanıyordum.

"Şanssızlık," dedi Rafael, bir dahaki sefere kimse duymadan bana sataşacak kadar yaklaştığında. "Görünüşe göre futbolun altın çocuğu artık o kadar da altın değil. Holchester'ın izinden gidip senin ve DuBois'in kışını tekmelemek için sabırsızlanıyorum."

Bu tuzağa düşmemeliydim. Oyuncular birbirlerine sürekli hakaretler yağdırırlardı ve ben genellikle onların alaylarını umursamamakta oldukça başarılıydim.

Ancak, maçın gidişatı ve hakemin önceki kararları yüzünden duyduğum hayal kırıklığı çoktan öfkeye dönüşmüştü. Holchester'ın adı geçince öfkem doruğa ulaştı.

O anda kalabalığa bakıp Scarlett'i görmeseydim, belki hala kendimi kontrol edebilirdim. Endişeli ifadesi, Rafael'le olanları anlattığı zamanki yüz ifadesiyle birleşti. Ne kadar üzgün ve kederli görünüyordu. Ayrılmalarının en iyisi olduğunu söylemişti, ama kimse en zor anında terk edilmeyi sevmez.

Onun yatakta acı içinde yatarken, Rafael'in onu terk edip başka biriyle çıkmaya başladığını hayal ettim.

Kalbi ne kadar kırılmış olmalıydı, hayal ettim.

Ve birden patladım.

Görüşüm kırmızıya büründü. Öfke mantığımı kül etti ve Rafael'in alayını görmezden gelmek yerine, dönüp onu sendeletmek için sertçe ittim.

O anda maç yapmıyorduk. Gerçekten kavga ediyorduk ve ben onun yüzündeki o kendini beğenmiş sırıtışı silmekten başka bir şey istemiyordum.

Stadyumda toplu bir çığlık yankılandı.

Rafael kendine geldi ve Portekizce bir şeyler söyledi. Beni geri itti. Vincent, ona yumruk atmamı engellemek için gömleğimin arkasından tuttu, ama Rafael duyamadığım başka bir alaycı söz söylediğinde, homurdandı ve beni bıraktı.

Vincent ona yumruk attı ve son anda başka bir Green müdahale etmeseydi ona isabet edecekti. Takımlarımızın geri kalanı, renklerine olan geçici sadakatlerinden gözleri kör olmuş bir şekilde olaya müdahale etti. O andan itibaren, olay kirli, topyekûn bir kavgaya dönüştü.

Kalabalığın bağırışları sahada yankılandı, küfürler ve tehditler duyulmaz hale geldi.

"Senin sorunun ne?" diye bağırdı Rafael.

"Benim sorunum *sensin*." Ona söyleyecek daha uygun sözlerim vardı, ama hiçbiri o ortama uygun değildi. Ancak ona söylemeden önce, keskin ve uzun bir düdük sesi kaosu böldü.

"Yeter!" Hakem kavganın ortasına girdi. Son iki dakikadır bizi kontrol altına almaya çalışıyordu ve açıkça bıktığı belliydi.

Adamın yüzü, bize öfkeyle bakarken, omuzları öfkeyle titreyerek, benim formamın rengiyle aynı renge büründü.

"Bu *çocuklar* için bir yardım maçı," diye tısladı. "Kim olduğunuzu veya aranızdaki husumeti umursamıyorum. Bu rezil bir durum. Onlara bakın! Şu anda onlara iyi bir örnek olduğunuzu mu düşünüyorsunuz?"

Parmağının işaret ettiği yere baktım ve ön sırada oturan bir grup çocuk gördüm. Yaşları altı ile on üç arasında değişiyordu, ama hepsi aynı Sport for Hope tişörtlerini giymişlerdi ve şok olmuş gibi ağızları açık kalmıştı.

Utanç, düşmanlığı ateşin üzerindeki yağmurdan daha hızlı söndürdü.

Kanım öfkenin kalıntıları ile doluydu, ancak çocukların varlığını ve bunu neden yaptığımı hatırlamak - çocuklar için, evet, ama aynı zamanda Teddy'nin anısı için de - beni Rafael'den uzaklaşacak kadar azarladı.

Diğer oyuncular da aynı derecede utanç içinde başlarını eğdiler.

Bu resmi bir maç değildi, bu yüzden hakem bize kırmızı kart gösteremedi, ama ilk teması ben yaptığım için Yeşillere bir penaltı daha verdi.

Bir kez daha gol attılar. Artık dört iki öndelerdi.

"O kendini beğenmiş piç." Vincent yanımda öfkeyle konuşuyordu. "Şuna bak. Kazanacaklarını sanıyor."

Rafael, sahanın diğer ucundan alaycı bir şekilde iki parmağını kaldırarak selam verdi, sırtışı yüzünde sabitlenmişti.

"Cesedimi çiğnemedен olmaz." Elim yumruk oldu. "Onu alt edelim."

Vincent'in yüzünde acımasız bir gülümseme belirdi. "Duyduğum en iyi fikir."

Ne demişler, düşmanımın düşmanı dostumdur. Sonraki otuz dakika boyunca, Rafael'e olan nefretimizde birleştik ve sanki yine Dünya Kupası'nda yarışıyor muyuz gibi oynadık, ancak bu sefer aynı takımdaydık.

Vincent, Rafael'in başka bir Green oyuncusuna yaptığı pası engelledi. Topu bana attı, ben de topu alıp koştum.

Gol kaçınılmazdı. Yeşillerin kalecisi, top ağlara girmeden önce tepki verecek zaman bile bulamadı ve stadyum sevinç çığlıklarıyla doldu.

"Goooooooool!" Spiker, hoparlörden bu kelimeyi uzatarak söyledi.

Kendime bir anlık zafer sevinci yaşattım.

Üçte dört. Neredeyse bitti.

"Hadi, Reds!" Tanıdık bir ses kalabalığın üstünden bağırdı.

Bakışlarım sesin kaynağına yöneldi ve Scarlett'in Carina ile Brooklyn olduğunu düşündüğüm sarışın kızın arasındaki koltuğundan zıpladığını görünce yüzümde engelsiz bir gülümseme yayıldı.

Kraliyet ailesi, ünlüler ve devlet başkanlarının önünde oynamıştım, ama Scarlett'in benim için tezahüratını duymak, diğer tüm maçları bin kat aşıyordu. Karşılaştırma bile yapılamazdı.

Yüzü ıslı ıslı, el salladı.

Vincent'in onun selamını karşıladığını görene kadar neredeyse ona el sallayacaktım. Kız kardeşinin sadece kendisine tezahürat ettiğini düşünmüş olmalıydı.

Doğru. Henüz halka açık yerlerde sevgi gösterileri yasak.

Hayal kırıklığımı bir kenara bırakıp maça yeniden odaklandım.

Birkaç dakika sonra, Vincent rakip takımın gol girişimini engelledi.

Tribünlerden duyulabilir bir takdir dalgası yayıldı.

Kabul etmek istemiyordum ama o piç gerçekten çok

iyiydi. Kısa süre sonra Greens ile tekrar berabere kaldık.

Beş dakika kalmıştı. Tek ihtiyacımız olan bir gol daha atmaktı. Dört dakika.

Üç dakika.

Sonunda Rafael'den topu çaldım. Sol kanattan şut attım ve...

"*Goollllll!*"

Stadyum, seyircilerin coşkusuyla sallandı. Greens bir daha toparlanamadı, zaman doldu ve biz 5-4 kazandık.

"Evet!" Vincent yumruğunu havaya kaldırdı. "Aynen öyle!"

Zaferin tatlı heyecanı damarlarımdan akıyordu. Hava çok sıcaktı, terden sıırılsıklam olmuşum ve herkesin önünde sinirlerimi kaybetmişim, ama bunların hiçbiri önemli değildi.

Kazandık. Bir sürü para topladık ve Rafael sahadan çekilirken onun somurtkan yüzünü izlemenin tadını çıkardım.

Zorlu bir günün mükemmel bir sonu olmuştu.

Kalabalığın içinde Scarlett'i tekrar buldum. Bana gülümsedi, yüzünde gurur ve kalbimi hızlandıran başka bir duygu vardı.

Vincent imza vermekle meşgul olduğu için fark etmedi, ben de ona gülümsedim.

Çevremizdeki gürültü, ayırt edilemeyen bir uğultuya dönüştü. Nerede olursak olalım, etrafımızda kaç kişi olursa olsun, o fırtınadaki bir deniz feneri gibi dikkatimi çekiyordu.

Parlak. Güzel. Sarsılmaz.

Ona doğru yürümeye başladım, ama daha önce gördüğüm çocuk grubunu yönlendiren bir Sport for Hope çalışanı beni yarı yolda durdurdu.

"Merhaba, Asher. Seni beklettiğim için üzgünüm. Yorgun olmalısın," dedi özür dilercesine. "Ama çocuklar senin büyük hayranların ve birkaç imza ve fotoğraf almak istiyorlar. Sorun olur mu?"

"Tabii ki. Bugün onlar için." Gözlerimi Scarlett'ten ayırdım ve gruba gülümsedim. Çok sevimliydiler. "Kim ilk fotoğraf çekilmek ister?"

Yoğun bir heyecan ve gürültünün ardından, tüm imzaları attım ve tüm fotoğrafları çektim. O sırada stadyum boşalmıştı, ama telefonuma baktığımda Scarlett'ten yan çıkışlardan birinin yanında olduğunu söyleyen bir mesaj gördüm.

Spor çantamı alıp onunla buluşmaya gittim. Söz verdiği gibi, stadyum ile otopark arasındaki alanda bekliyordu. Vincent, Carina veya Brooklyn'i görmedim, ama onunla baş başa birkaç dakika geçirme heyecanım ve daha önce çocuklarla etkileşimimden kaynaklanan sıcak ve mutlu hislerim, onun kiminle konuştuğunu görür görmez kayboldu.

Rafael.

BÖLÜM 33

SCARLETT

Sıradan bir yardım futbol maçının kavgaya dönüşeceğini beklemiyordum.

Kardeşim ve gizli erkek arkadaşımın eski erkek arkadaşına karşı takım kurmasını beklemiyordum (ama bunu izlemek tatmin ediciydi).

En önemlisi, söz konusu eski erkek arkadaşımın maçtan sonra beni bulup, kazadan sonra beni dünün çöpü gibi terk etmemiş gibi sarılmaya çalışacağını hiç beklemiyordum.

"Scarlett! Seni görmek ne güzel." Bana uzandı. O bana dokunmadan önce geri çekildim. Gülümsemesi sönükleşti, ama çabucak toparlandı. "Kardeşini desteklemek için buradasın, anlıyorum."

Dudaklarımı sıkıca kıvrarak cevap verdim. *Uzun süren* terapinin ardından ona karşı olan kırgınlığımı atmış olabilirdim, ama bu onunla konuşmak istediğim anlamına gelmiyordu.

Ne yazık ki, kardeşim, arkadaşlarım ve Asher'ı beklemek için burada sıkışıp kalmıştım. Carina ve Brooklyn tuvaletteydi, Vincent ve Asher muhtemelen hala imza dağıtıyorlardı. Stadyumda bir ezik gibi tek başıma oturmak istemediğim için çıkışın yanında bekledim.

Geriye dönüp bakınca, stadyumda kalmalıydım. Rafael'in, özellikle sahada olanlardan sonra, Vincent'ın önünde bana yaklaşacak kadar cesur olacağını düşünmemiştim.

Fotoğraf ve imza isteyen kalabalıktan nasıl kaçabildi? İngiltere'de Asher ve Vincent kadar ünlü değildi, ama yeterince tanınırdı.

Ben daha fazla konuşmaya teşvik etmediğim için Rafael, "Sadece merhaba demek istedim," dedi. Gözlerini üzerimde gezdirdi, bakışları çıplak bacaklarım ve göğsümde takıldı. Bir zamanlar bu durumdan gurur duyardım. Şimdi ise, onun dikkatli bakışları altında tüylerim diken diken oldu. "Harika görünüyorsun."

"Beş yıl oldu," dedim soğuk bir sesle. "Son görüşmemizden bu yana çok değiştim."

Rafael, keskin ses tonumdan rahatsız oldu.

"Vicky nasıl?" diye daha da keskin bir şekilde sordum. Vicky, ayrılmamızdan hemen sonra çıkmaya başladığı reality TV yıldızıydı.

"Hadi ama Scar. Artık onunla birlikte olmadığımı biliyorsun." İnsanların bana Scar demesinden *nefret ediyordum*.

"Aslında, bilmiyorum." Omuz silktim. "Seninle ilgili haberleri takip etmiyorum."

Üzgünüm."

Rafael'in yüzü bulutlandı. Bazı konularda Teflon gibiydi, ama egosuna bir darbe vurulduğunda, sakinliği çivili bir yatak üzerinde yuvarlanan lastikler kadar çabuk patlardı.

Ondan bir an önce uzaklaşmak istesem de, merakımı biraz olsun gidermeden duramadım. "Burada ne işin var?"

"Bazı işlerim için Londra'dayım," dedi belirsiz bir şekilde. "Eski bir takım arkadaşım bugünkü maça katılıyordu ve benden yedek olmama rica etti. İyi ki evet dedim, yoksa bu kadar çok gol atamazlardı." Sözleri kendini beğenmişlikle doluydu.

Igh. Bu adama gerçekten aşık mı olmuştum? Genç halim ne *düşünmüştü* ki?

"Tamam," dedim. "Ama takımın kaybetti."

Rafael'in gülümsemesi gerildi. "Az farkla," dedi, çenesini ovuşturarak. "Sanırım kardeşin olanlar için beni affetmedi."

"Hayır, bu yüzden o gelmeden gitmelisin."

Uyarımı görmezden geldi. "Seni tribünde gördüm ve maçtan sonra seninle yalnız konuşmak istedim. Seni daha sonra arayacaktım, ama madem buradasın, neden olmasın dedim."

Ağzımı kapalı tutup ifademi nötr tuttum.

"Kazandan sonra olayları ele alış şeklim için özür dilemek istedim," dedi birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra. "Birbirimizi görmeyeli yıllar oldu, biliyorum, ama o zamandan beri değişen tek kişi sen değilsin. Aptalca davrandım ve özür dilerim."

Eğer kanatları çıkıp rüzgarlı geçidin ortasında tap dansı yapmaya başlasaydı, daha fazla şaşırırmazdım.

Rafael Pessoa yaptığı bir şey için *özür mü diliyordu?*

"Bu kadar iyi görünmen çok güzel," diye ekledi. "Sanki kaza hiç olmamış gibi."

Aniden, bastıramadığım bir öfke dalgası önceki şaşkınlığımı bastırdı. *Sanki kaza hiç olmamış gibi mi?*

Bu kadar dostça ve konuşkan olmasına şaşmamalı. Muhtemelen beni gördü ve "normale" döndüğüm için artık kolay bir av olacağımı düşündü. Muhtemelen, çok genç ve deneyimsiz olduğum için onun kendini beğenmiş gösterişine aşık olan aynı kız olduğumu da düşündü.

Onun görmediği şey, bugünkü halime gelmek için geçirdiğim yıllarca süren ameliyatlar, terapiler ve rehabilitasyonlardı. Kendimden nefret ettiğim dönemleri ya da en kötü ataklarım sırasında beni yatağa mahkum eden yorgunluğu görmedi. O anda, "çok iyi görüldüğüm" o anda bile, hayatımın arka planında sürekli bir uğultu oluşturan küçük batmalar ve ağrılar vardı.

Semptomlarım görünmezdi, ama gerçektir.

Rafael bunların hiçbirini görmedi çünkü o *orada değildi*. Beni terk etti, sonra beş yıl sonra sanki her şey affedilmiş ve unutulmuş gibi yüzüsüzce yanıma geldi.

Artık zehirli bir kin havuzunda kaynamak istemediğim için onu affettim. Ama kesinlikle unutmadım.

"Aslında Rafael, kaza *gerçekten* oldu." Sesimden zehirli bal damlıyordu. "Beni hastanede ilk gördüğünde ırkıldığını hatırlıyor musun? 'Seçersen' daha iyi hissedeceğimi söylediğini hatırlıyor musun?" Bal, soğuk ve sert bir öfkeye dönüştü. "*İlk ameliyatımdan sonra*, iyileşmek için 'zamana ihtiyacım olduğunu' söyleyerek benden ayrıldığın, sonra da kulüpte gördüğün ilk kızla yatmak için kaçtığın zamanı hatırlıyor musun? Bana bir iyilik yapıyormuşsun gibi gösterdin, ama gerçekte, artık benim dünyamın merkezi olmadığın gerçeğiyle başa çıkamayacak kadar küçük bir pisliktin. Artık seni ilgi odağı yapmadığım ve halka gösterip övünecek parlak bir ödülün olmadığı için benden nefret ediyordun."

Rafael'in yüzü soldu. "Öyle değil..."

"Henüz bitirmedim, sözümü kesme." İçimdeki öfke patladı, dişlerimi gıcırdattım ve pençelerimi uzattım. "*Beş yıl sonra* bana gelip, *kaza hiç olmamış* gibi davranman, bana atılmış en büyük tokat.

yüzüne. Ama biliyor musun? Senden daha fazlasını beklememeliydim. Sen her zaman bencil bir *pislik* oldun ve bunu fark etmem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Geriye dönüp baktığımda, yaptığın tek iyi şey benden ayrılmak oldu. Ayrılmasaydın, bunca zaman seninle birlikte kalmak zorunda kalırdım ve bu, *herhangi* bir acı veya kazadan daha kötü bir ceza olurdu."

Benim öfke dolu sözlerimin ardından gelen sessizlik o kadar derin ve her şeyi kaplayan bir sessizlikti ki, bir güvelerin nefesini bile duyabilirdim.

Rafael bana şaşkınlıkla bakıyordu, yüzünde şok, öfke ve en ufak bir pişmanlık ifadesi vardı.

Daha önce ona hiç böyle konuşmamıştım. Daha önce *kimseye* böyle konuşmamıştım, ama duygularım yıllardır içimde birikmişti. İçimde çalkalanıyorlardı, bastırılmış ama unutulmamışlardı, ta ki onun ortaya çıkmasıyla hapishanelerinin kapağı açılana kadar.

Bir kez serbest kaldılar mı, tüm enerjilerini tüketene kadar onları durdurmak mümkün değildi.

Yorgunluk kemiklerime işledi — yorgunluk ve azımsanmayacak kadar gurur.

"Bitti," dedim, bu sefer daha sakın bir sesle. "Bir daha benimle iletişime geçmeye çalışma."

Rafael'e fikrimi söylemek için yıllarca beklemiştim. Artık bunu yaptığım için, onu bir kez ve sonsuza kadar geçmişime gömmek için hazırdım.

Ne yazık ki, o ya çok kibirli ya da çok aptaldı, şaka yapmadığımı anlayamadı.

Onu geçmeye çalıştığımda kolumu tuttu. Göğsümde ekşi bir his yayıldı. "Scarlett, ben sadece..."

"*Ona dokunma.*"

Bakışlarım tam zamanında sağa kaydı ve Asher'ın Vincent'ın peşinde koşarak bize doğru geldiğini gördüm.

Oh, lanet olsun.

Rafael kolumu bıraktı. Asher ona yumruk attı.

Ve her şey yine mahvoldu.

BÖLÜM 34

ASHER

Savunmam olarak, bu sefer etrafta çocuk yoktu.

Ayrıca savunmam olarak, Rafael bunu hak etmişti. Ben ona yumruk atmasaydım, Vincent atacaktı. Çıkarken arkamda yürüdüğünü duymamıştım, ama Rafael Scarlett'in kolunu tuttuğunda, tam orada beni destekliyordu.

Onun konuşmasının sonuna yetişmişim ve Rafael'in ona dokunmasını *kesinlikle* istemediğini biliyordum. Dayanamadığım bir şey varsa, o da imayı anlamayan erkeklerdi.

Ancak, Vincent ve ben sadece birer yumruk atabildik, çünkü Finley birdenbire ortaya çıkıp bizi ayırdı. Rafael suç duyurusunda bulunmadan gitti — durum onun için çok utanç vericiydi, bunu kamuoyuna açıklamayı düşünemedi — ve Finley bizi soyunma odasına sürükleyip azarladı.

Bugünkü katılımımızdan çok memnun olmasına rağmen, sahadaki kavga ve Rafael'e olanlar konusunda bizi sert bir şekilde azarladı.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra, Vincent ve ben, hak ettiğimiz cezayı aldıktan sonra soyunma odasından sessizce çıktık.

"Çok öfkeliydi," dedi Vincent.

"Evet. Sesinin o kadar yüksek çıkabileceğini bilmiyordum."

"Etkileyiciydi."

"Mmhmm." Rafael'in yüzüne yumruğumu indirdiğimde duyduğum tatmin edici sesi hatırladım. "Ama pişman değilim."

Vincent'in yüzünde bir sırıtiş belirdi. "Kesinlikle pişman değilsin. Pessoa'nın morarmış gözü mü? O, şöhretler salonuna layık."

Kıkırdadım.

Rafael'in morarmış gözünü açıklamaya çalışmasını sabırsızlıkla bekledim. Egosu muhtemelen yüzünden daha fazla incinmişti ve her saniye rahatsızlığı hak etmişti.

Kadınları rızaları dışında tutup çekemezsin. Nokta. "Kız kardeşimi koruduğun için teşekkür ederim," diye ekledi Vincent sert bir şekilde. Stadyum artık tamamen boşalmıştı ve tek ses, beton zeminde yankılanan ayak seslerimizdi. "Bunu yapmak zorunda değildin."

Keşke bilseydin.

"Rica ederim." Boğazımı temizledim. "Son dakikada yerime baktığın için teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Yine sessizliğe büründük.

Çıkışa vardık ve orada durduk, Scarlett ve arkadaşlarının bize katılmasını beklerken birbirimize bakmamaya dikkat ettik. Scarlett, eski sevgilisine yumruk attığımız için çok üzölmüş görünmüyordu, ama Carina ve Brooklyn, Finley'in bizi, bıkkın bir öğretmen sorunlu öğrencileri cezaya gönderir gibi soyunma odasına götördüğünü görmek için tam zamanında gelmişlerdi.

Kızların ne yaptığını bilmiyordum. Muhtemelen, berbat geçen günümüzü birbirlerine anlatıyorlardı.

En azından Sport for Hope için yüz bin pounddan fazla para topladık (SB'nin bağışını da sayarsak. Beş gol, bilet satışlarının beş katına eşitti).

Vincent ayağını yere vurdu. Saatileme baktım.

Garip bir sessizlik hakimdi.

Arkadaş değildik, ama bugünkü maç ve Rafael'e karşı birleşik cephemiz, aramızdaki gerginliği biraz olsun hafifletmişti.

Peki şimdi ne yapacaktık?

"Her şeyi hallettiniz mi?" Scarlett'in sesi belirsizlik bulutumu dağıttı.

O, ihtiyatlı görönen Carina ve eğlenen Brooklyn'in yanında yanımıza geldi.

Vincent yanımda dikleşti.

"Ne yapmamız gerekiyordu?" diye sordum.

"Aşırı testosteronu. Yukarı çıkıp ona öyle bir yumruk atmana gerek yoktu." Bize sert bir bakış attı.

Vincent ve ben başlarımızı eğdik.

"Bununla birlikte..." Scarlett'in ağzı seğirdi. "Bunun gerçekleşmesini görmek oldukça tatmin ediciydi."

Aynı anda rahatlamış bir şekilde gülümsedik.

"Hatta kameraya da çektim." Carina telefonunu havada salladı. "Kötü bir gün geçirsek ve moralimize ihtiyaç duyarsak diye."

"Oooh." Brooklyn eğildi. "Bana da gönderebilir misin?" "Tabii ki."

"Teşekkürler," dedi Scarlett sessizce, arkadaşları Rafael'e yumruk attığım videoyu izlerken. "İkinize de. Dediğim gibi, yumruk atmanıza gerek yoktu, ama beni koruduğunuz için minnettarım."

"Her zaman. Sen benim küçük kardeşimisin." Vincent saçlarını karıştırdı. "Biri sana bulaşırsa, bana da bulaşır."

"*Vince*. Saçıma dokunmamamı söylemişim, değil mi?" Elini itti, ama kızgınlığının kıvrımlarından bir gülümseme sızdı.

Sessiz kaldım. Vincent oradayken gerçekte ne düşündüğümü söylemek istemedim, bu yüzden kelimeler boğazımda sıkışıp kaldı, onları bağladığım tasma ile mücadele ediyorlardı.

Her zaman arkanda olacağım. Her zaman. Ne olursa olsun, bu dünyada senin için yapmayacağım hiçbir şey yok.

Scarlett'in bakışları benimkilerle buluştu. Bir anlığına hareketsiz kaldı, dudakları sanki benim sessiz sözümü açık ve net bir şekilde duymuş gibi aralandı.

Tanıdık bir heyecan içimi kapladı — sadece bir saniye, Brooklyn Scarlett'in adını söyleyene kadar, ama bugünkü inişli çıkışlı günün her anına değdi.

"İlk taksi geldi," dedi Brooklyn, siyah bir araba yanımıza yanaşırken telefonunu kontrol ederek. "Angry Boar'da kutlama yapacağız."

"Harika." Vincent ona gülümsedi. "Birlikte gidebiliriz. Sanırım tanışmadık. Ben Scarlett'in kardeşi Vincent."

"Kim olduğunu biliyorum." Ekranından başını kaldırmadı. "Birlikte gitmiyoruz. Sen Asher ile gideceksin."

Gülümsemelerimiz aynı anda kayboldu.

"*Ne?*" Seslerimiz, birbirimize attığımız bakışlarla örtüştü.

"Beşimiz bir arabaya sığamayız, bu yüzden siz erkekler önce gidip bize iyi bir masa ayırtın. Biz hemen arkanızdan geleceğiz," dedi Scarlett neşeyle. Carina

kapıyı açtı; Scarlett bizi içeri itti. "Barda görüşürüz!" Brooklyn bize parmaklarını salladı. "Eğlenin ve uslu durun."

Carina kapıyı çarparak kapatıp şoförümüz hızla uzaklaşmadan önce öfkemizi dile getirme fırsatımız olmadı.

"Az önce ne oldu böyle?" diye sordu Vincent, sesi inanamama duygusuyla doluydu.

"Keşke bilseydim." Sinir, eğlence ve gurur arasında gidip gelen duygularla yüzümü sildim. "Soru sorma. Sadece akışına bırak. Güven bana, böylesi daha kolay."

Tabii ki şoförümüz yolunu kaybetti. Londra taksi şoförleri nadiren yolunu kaybeder, ama bizim şansımıza yolunu kaybeden bir şoföre denk geldik.

Çok uzun ve çok sessiz bir araba yolculuğunun ardından, Vincent ve ben nihayet Angry Boar'a vardık. Kızlar arka tarafta bulunan birkaç popüler masadan birini çoktan kapmışlardı ve onlara ulaşmak için kalabalığın arasından geçmek zorunda kaldık.

Cumartesi gecesiydi ve pub tıklım tıklımdı. Müzik ve alkol serbestçe akıyordu ve birkaç müşteri jukebox'ın yanında geçici bir dans pisti kurmuştu. Mac, barın arkasında içkileri servis ediyordu ve bizi gördüğünde her zamanki somurtkan ifadesini daha da derinleştirdi.

Aslında, içeri girdiğimizde *herkes* fark etti. Onlarca çift göz, köşedeki masaya doğru yürüyüşümüzü takip etti. Pub'ın kuralları olmasaydı, futbol tarihindeki bu tarihi anı belgeleyen milyonlarca telefon olurdu.

Asher Donovan ve Vincent DuBois, en iyi arkadaşlar gibi şehirde geziniyorlardı.

Ha. Asla olmaz.

"Zamanı gelmişti," dedi Brooklyn, dairesel masanın iki yanına oturduğumuzda - ben Scarlett'in yanında, Vincent Brooklyn'in yanında. Carina tam ortada oturdu, gözleri telefonundaki bir şeye kilitlenmişti. "Yolculuğunuzu o kadar çok mu sevdiniz ki uzattınız?"

"Abartma, sarışın," dedi Vincent. "Sevimlisin, ama o kadar da değil."

O sıırıttı. "Bu yüzden mi daha önce benimle binmek istedin?"

"Hayır, zaten hayırsever bir ruh halindeydim ve cömertliğimi sana da göstermek istedim."

Vincent ve Brooklyn tartışmaya devam ederken Scarlett, "Çocuklar," diye mırıldandı. "Çocuklarla çevriliyim."

"Beni onlarla aynı kefeye koyma," dedim. "Ben olgun bir yetişkinim." "Bugün o iddiayı ortaya atman için uygun bir gün değil."

Kaşlarımı çattım. *Hmm*. Haklısın.

"Araba yolculuğu nasıldı?" diye sordu Scarlett. "Yeni morlukların yok, bu iyi bir şey."

"İyi idi. Sessizdi." Masada, onun uyluğuna tembelce elimi gezdirdim. Dokunuşumla cildi ısındı ve nefesi kesildiğinde ağzımda bir gülümseme belirdi. "Yine de seninle yolculuk yapmayı tercih ederdim."

"Mmhmm." O yer değiştirdi, gözleri Brooklyn ve Vincent'ın hala şakalaştıkları/flört ettikleri/ne yapıyorlarsa onu yaptıkları yere kaydı, Carina ise telefonuna dalmış haldeydi. "O zamanı bağ kurmak için kullanman gerekiyordu."

Elim dizinin bir santim üzerinde durdu ve sıkı. Scarlett yutkundu, nefesi kesildi.

"O, bağ kurmak istediğim kişi değil, hayatım." Yumuşak, ağır sözlerim bir dansçının tüy gibi zarafetiyle yere indi. Etrafımızdaki havanın titreşimlerini etkileyecek kadar ağır, ama sadece bana en yakın kişiye ulaşacak kadar hafifti.

"Asher." Sinirler nefes nefeseydi. "Burada olmaz."

Karşı çıkarak mırıldandım. Başparmağımla uyluk içini okşadım, gerilip esnemesini severek.

Bir garson masamıza yaklaştı ve elim, Scarlett'in bacağına bir an daha kaldıktan sonra, isteksizce ve dikkat çekmeden çekildi. Brooklyn ve Vincent, sohbetlerini kesip bizimle birlikte siparişlerini verdiler.

Bira, hamburger ve patates kızartması. Şampiyonların akşam yemeği.

Çoğu pub'da garson olmazdı, ama biz yemek alanında oturuyorduk ve hafta sonuydu. Angry Boar, en yoğun gecelerde bar hizmetini garson hizmetiyle destekliyordu.

"Pessoa ile sorunun ne?" Vincent, garson gittikten sonra sordu. Bardağım dudaklarıma yarı yolda durdu. "Ne?"

"Pessoa. Neden onu sahaya ittin? Scarlett'i yakalamadan önce bile, intikamın kişisel gibi görünüyordu."

Carina sonunda telefonundan başını kaldırdı, Scarlett ise kaskatı kesildi. Gerginlik dalgaları, kaskatı omuzlarından ve beyaz parmak eklemlerinden yayılıyordu. Suyumu içmeyi bitirdim ve düşünmek için zaman ayırdım.

Rafael ile kamuoyuna mal olmuş bir sorunum yoktu. Gerçeği biraz değiştirerek cevap vermeli ve Scarlett'in Pessoa ile olan geçmişini bildiğimi itiraf etmeli miydim? Yoksa onların ilişkisi, onun geçmişinin çok özel bir parçası olduğu için sıradan bir arkadaşıyla paylaşamayacağı bir şey miydi?

Çünkü Scarlett benim adıma Vincent'ı yardım maçı hakkında aradıktan sonra Vincent bizim öyle olduğumuzu varsaymıştı. Sıradan arkadaşlar.

Belirsiz ama inandırıcı bir cevapla yetindim. "O bir pislik," dedim. "Ve çok fazla dalıyor."

Vincent burnunu çekti. "Evet. Bu konuda Olimpiyat altın madalyası kazanabilir."

Scarlett'in sıkı dudaklı maskesi bir sırıtışa dönüştü ve onun, benim neredeyse aynı şeyi söylediğim zamanı hatırladığını anladım.

Bu sefer uyarı olarak bacağını tekrar sıktım.

"Peki ya sen?" diye sordum, o suyu boğazına kaçırırken. "Neden ondan bu kadar nefret ediyorsun?"

Vincent tereddüt etti ve cevap vermeden önce kız kardeşine baktı. "Bu kişisel bir mesele, ama haklısın. O bir pislik."

Ne yazık ki, ona olan saygım bir kademe daha arttı. Rafael'in Scarlett'i taciz ettiğini duymuştuk, ama o benim ayrıntıları bilip bilmediğini bilmiyordu ve kız kardeşinin açık rızası olmadan bunları ağzından kaçırmadı. Kız kardeşine olan saygısı, kişiliğinin birkaç kusursuz yönünden biriydi.

Garson içeceklerimizi ve yemeklerimizi getirdiğinde Brooklyn, "Futbol konuşması yeter. Sıkıcı," dedi. "Bir oyun oynayalım. Doğruluk mu Cesaret mi nasıl olur?"

"Hayır!" Scarlett ve ben aynı anda bağırdık.

Carina yumruğuna öksürdü, Vincent ise kaşlarını kaldırdı.

"Yani, toplum içinde utanç verici bir şey yapmak istemiyorum," dedi Scarlett. Arkadaşına sert bir bakış attı. "Anlıyorsun, *değil mi*?"

İhtiyacımız olan son şey, içki oyununda istemeden bir hata yapmaktı.

"Uh, tamam." Brooklyn'in yüzünde bir anlama geldi. "Peki. Başka bir şey oynayalım." Göz kamaştırıcı gülümsemesi geri döndü. "King's Cup'a ne dersiniz?"

İki saat ve ödünç aldığımız bir deste karttan sonra (Brooklyn, çekici olmayan Mac'i bile bize deste kartı ödünç vermeye ikna etmeyi başardı), sarhoş olmuştuk ve uzun zamandır arkadaşmışız gibi gülüyorduk.

Bira ve kazanmanın verdiği coşkunun en zorlu geçmişleri bile yumuşatabilmesi şaşırtıcıydı.

"Etrafa sorup Simon'ın ayağını nasıl incittiğini öğrendim." Vincent öne eğildi, gözleri parlıyordu. "Tahmin et."

"Duvara çok sert tekme attı."

"Hayır. Bundan daha da aptalca bir şey." Sesini alçaltarak konuştu. "Bir kitaplık monte ediyordu ve kitaplık ayağının üzerine devrildi. *Mobilya* yüzünden sezonun ilk birkaç maçını kaçırmak zorunda kaldı."

Kahkahayı bastım. "Yalan."

Simon Liverpool'da oynuyordu, bu yüzden onun durumunu hafife almak bizim için kolaydı. Bir yandan yaralanmalar sinir bozucu olduğu için ona sempati duyuyordum, ama... onun yaralanması *kitaplıktan* kaynaklanmıştı, Tanrı aşkına.

"Yemin ederim. Ben öyle duydum." Vincent bir elini kaldırdı, yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

Dürüst olmak gerekirse, o kadar da kötü değildi.

Neredeyse tolere edilebilir biriydi. Ya da belki de beş bardak bira konuşuyordu.

Elimdeki birayı bitirdim ve Scarlett'in bizi küçük bir gülümsemeyle izlediğini fark ettim. Bir saat önce yerlerimizi değiştirmiştik, bu yüzden o Carina ve Brooklyn'in arasında oturuyordu, Vincent ve ben ise masanın karşı taraflarında kalmıştık.

Pembe yanakları ve parıldayan gözleri sarhoş olduğunu ele veriyordu, ama gülümsemesi saf, gerçek Scarlett'ti.

Gördün mü? En iyi arkadaşlar, diye dudaklarını oynattı.

Kafamı salladım. Vincent ve ben sarhoşken iyi anlaşıyorduk diye, en iyi arkadaş olduğumuz ya da olacağımız anlamına gelmezdi.

"O kız sana sanki pazar günü pişirilen rosto gibi bakıyor." Vincent'ın gözlemi dikkatimi ondan uzaklaştırdı.

Onun bakışını takip ederek iki masa ötedeki güzel esmer kıza baktım. Bir grup arkadaşıyla birlikteydi ve benim ona baktığımı fark edince yüzü kıpkırmızı oldu.

"O çok seksi," dedi Vincent. "Onunla dans etmelisin."

Paranoya iğnesi keyfimi kaçırdı. Neden birdenbire çöpçatanlık yapmaya başladı? Scarlett'e gülümsediğimi mi görmüştü ve bu, beni kız kardeşinden uzak tutmak için yaptığı bir uyarı mıydı?

Ama onu incelediğimde, yüzünde sadece samimi bir teşvik vardı. Bu ince bir iğneleme değildi; bu, benim hayırseverlik davetiyle uzattığım zeytin dalını geri verme şekliydi (o dal, yedek oyuncuya ihtiyacım olması gibi bencil bir nedenden kaynaklansa da).

Bunu hemen reddetmek, onun barış teklifini reddetmek anlamına gelirdi, ama ben kesinlikle bir barda rastgele bir kadınla dans etmek istemiyordum.

"Dans etmek istemiyorum," dedim hafifçe. "Onunla konuşmalısın."

"Onun gözleriyle siktiği ben değilim. Hadi ama." Vincent sırtıttı. "Biraz ortamı canlandıralım. Brooklyn ve ben size katılacağız."

"Affedersiniz." Brooklyn kollarını kavuşturdu. "*Ben* bu işe nasıl bulaştım?"

"Hayır, gerçekten." Scarlett'e bakmaktan kasten kaçındım. "Biriyle sohbet edecek havamda değilim."

"Bana dalga geçme. Ne zaman seksi bir kızla sohbet etmek için havanda *değilsin* ki?" Vincent kaşlarını kaldırdı. "Gizli bir kız arkadaşın falan mı var?"

Scarlett o gün ikinci kez içkisini boğazına kaçırdı. "Üzgünüm," diye nefes nefese konuştu. "Bira yanlış boruya kaçtı."

Çok iyi, canım. Çok iyi.

"Neyin var senin?" Vincent yanındaki yığından bir peçete aldı ve ona uzattı. "Bütün gece garip davranıyorsun."

O, anlaşılmaz bir cevap mırıldandı.

"Gizli kız arkadaş" yorumuyla tam da isabetli bir noktaya değinmişti. Daha önce Scarlett'i neden bu kadar koruduğumu ve onun neden benim yanımda bu kadar tedirgin olduğunu fazla düşünmeden önce, onun şüphelerini başından önlemek zorundaydım.

"Biliyor musun? Haklısın." Ayağa kalktım. "Bu bir kutlama. Hadi dans edelim."

Jukebox'tan çalan müzik daha neşeli bir şarkıya dönüştü. Kendimi zorlayarak esmer kıza yaklaştım, arkadaşları kendimi tanıttığımda kıkırdamaya başladılar.

Onlarla biraz sohbet ettim, ama onunla dans etmeye cesaret edemedim. Umarım flört etmek Vincent'ı bizim

Konuşmaya başladıktan yaklaşık beş dakika sonra ona gizlice bir göz attım. Dans pistinde Brooklyn ve Carina'nın arasına sıkışmış ve bana hiç ilgi göstermiyordu.

Tanrıya şükür.

Bakışlarım pub'ın öbür ucuna doğru kaydı ve beni bardan izleyen Scarlett'e takıldı.

"Buradan çıkmak ister misin?" Esmer kız koluma dokundu. "Dairem çok uzak değil."

Scarlett'in yanakları kızardı ve hızla başka yere baktı.

Keşke esmer kızın adını hatırlasaydım. Hatırlamıyordum, ama hayal kırıklığına uğramış arkadaş grubundan kurtulmadan önce onu nazikçe reddettim.

Scarlett'in arkasına yaklaştım, ama elimi beline dokunduğumda bile dönmedi. Kalabalık bir grup bizi dans pistinden ayırdı ve Vincent'ın bizi doğrudan görmesini engelledi.

"Megan Fox klonuyla konuşman bitti mi?" diye sordu bana bakmadan.

"Öyle görünüyor." Yanına yaklaştım ve sevimli dudaklarını büzüşen görüntüsüne gülümsemeyi bastırdım.

"Kıskandın mı?" "Hayır. Neden kıskanayım ki?"

"Aynen öyle. Kıskanacak bir şey yok, hayatım. Vincent şüphelenmeye başladığı için onunla konuşuyordum. Sen benim tek istediğim kişisin." Yine sırtına dokundum, gömleğinin içinden cildime kadar ulaşan sıcaklığını hissettim. O her zaman o kadar kontrollüydü ki, bir yanım onun kıskançlığından zevk alıyordu. Onun da beni önemseydiğini ve benim onu istediğim kadar onun da beni istediğini bilmek başımı döndürüyordu. "Buradan ayrıldığımızda sana ne kadar istediğimi göstereceğim."

"Tabii." Scarlett kayıtsız görünüyordu, ama avucum belinin altından belinin kıvrımına kayarken nefesinin kesildiğini fark ettim. Etrafımız o kadar kalabalıktı ki kimse ne yaptığımızı fark edemezdi, ayrıca herkes çok sarhoştı, kimsenin umurunda değildi. "Onunla yaptığın gibi benimle de flört edecek misin?"

"İstersen." Başımı eğdim, sesim fısıltıya dönüştü. "Ama asıl planım seni çıplak soymak, yatağına yatırmak ve kendi adını unutana kadar dilimle sikmek."

Scarlett'in nefesi bir an durdu.

"Ve yüzüme boşaldıktan sonra..." Belini daha sıkı kavradım. "Sert sikimi tatlı amcığına sokup

ve seni o çok sevdiğim güzel şekilde çığlık attıracağım."

Parmakları barın kenarına kıvrıldı. Yüzünü ve göğsünü süsleyen kızarıklık o kadar yoğundu ki, neredeyse ondan yayılan ısıyı hissedebiliyordum.

Dik durdum ve tekrar normal ses tonumla konuştum. "Hey, Mac. Biraz daha yemek alabilir miyiz?" Scarlett'e bakmadan önce somurtkan sahibini çağırdım. Ağzım küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Ne istersin? Bir hamburger daha mı, yoksa balık ve patates kızartması mı?"

Boğuk bir ses çıkardı.

Boğazımda yükselen kahkahayı yuttum. "Bence balık ve patates kızartması olsun.

İki porsiyon lütfen. Teşekkürler, Mac."

O ayrıldığında, "Sen şeytan gibisin," dedi. "Öyle şeyler *söyleyip* sonra da hiçbir şey olmamış gibi davranamazsın!"

"Güven bana. Ne olduğunu biliyorum." Çelik gibi sert ereksiyonum bunun kanıtıydı. Tanrıya şükür barda duruyordum, yoksa bir şeyler açıklamam gerekirdi. Umarım niyetimizi belli etmeden yakında buradan ayrılabiliriz. Yeterince uzun kaldık. "Ben de ciddiylim. Tutamayacağım sözler vermem." Sözlerime koyu kadife bir ton katılmıştı.

Scarlett, Vincent birdenbire ortaya çıktığında yine kızardı.

Ona bir bakış attı ve kaşlarını çatı. "Neden bu kadar kızardın?" diye sordu. "Yine tekila mı içtin? Bu tür alkollü içkileri kaldıramadığını biliyorsun. Jose Cuervo shotlarını fazla kaçırıp yepyeni Nintendo'muza kustuğun zamanı unutmadığımı sanma."

"Hayır," diye ciyakladı. "Tekila değil. Sadece, şey, burası çok sıcak." Ben kahkaha attım ve o da beni barın altında tekmeledi. Sertçe.

"Tamam, neyse." Sarhoş Vincent, ayık Vincent'in yapacağı gibi kız kardeşine yakınlığını sorgulamadı. Mac'ten bir bardak daha alırken bana zar zor baktı. "*Bütün gece* tuhaf davranıyorsun," diye mırıldandı dans pistine dönerken.

Scarlett ve ben birbirimize baktık.

Vincent'a yakında bizim hakkımızda konuşmamız gerekiyordu, ama ben gecenin tadını çıkarmaya karar verdim: zor kazanılan bir zaferin ardından arkadaşlarla (ve yeni bir düşmanla) kutlama.

Gün neredeyse başından beri berbat geçmişti, ama bunun son zamanlarda geçirdiğim en güzel gecelerden biri olduğunu inkar edemezdim.

Her şey *normaldi*, Scarlett yanımdaydı ve ihtiyacım olan tek şey buydu.

BÖLÜM 35

SCARLETT

Yaz başında biri bana Asher ve Vincent'in bir gece birlikte içki içip *barış içinde* vakit geçireceklerini söyleseydi, ona ne içtiğini sorardım. Bu fikir çok saçmaydı.

Ancak Cumartesi günü yaptıkları kısa süreli ateşkes, bana onların sadece birbirlerini tolere edebileceklerini değil, aslında arkadaş olabileceklerini de umut etti. Sadece gururlarını bir kenara bırakıp rekabetlerinin sona erdiğini kabul etmeleri gerekiyordu. Bu noktada, egoları için kinlerini sürdürüyorlardı.

Onlara bunların hiçbirini söylemedim. Bunu kendileri anlamalıydılar.

Vincent, işlerini tamamlamak için o sabah Paris'e döndü, ama önümüzdeki Pazartesi geri gelecekti. Bu, Asher ve benim birlikte yalnız zamanımızın tadını çıkarmak için bir haftamız kaldığı anlamına geliyordu... en azından ben öyle düşünüyordum.

"Bir haberim var," dedi Asher, antrenmanı bitirirken yüzü alışılmadık bir şekilde somurtkandı.

Bugünkü antrenmandan sonra *Lorena'nın* üçüncü perdesinin ilk yarısını çalışmışım. Felaketle sonuçlanan ilk performansımdan sonra provalarda Yvette'in yerine dans etmemiştim, ama Asher'ın önerdiği gibi koreografiyi parça parça çalışmışım. Şu ana kadar sınırlarımı zorlamamışım ve ilerlememden oldukça memnundum.

Ancak, üçüncü perdede başarılı olmanın heyecanı, onun ses tonuyla kayboldu.

"İyi haber mi, kötü haber mi?" diye dikkatlice sordum. İyi haber olsaydı daha mutlu görünürdü, ama kötü haber olsaydı daha üzgün olurdu. Değil mi?

"Nasıl baktığına bağlı." Asher elini yüzüne sürdü. "Bu hafta Japonya'ya gitmem gerekiyor. Aoki Watches en büyük sponsorum ve

bahar koleksiyonunun lansmanı için basın ve tanıtım çalışmaları yapmak üzere beni oraya uçurmak istiyorlar." Yüzünde acı bir ifade belirdi. "Bu sabah menajerimden e-posta aldım. Aslında tanıtım çekimlerini bu yılın sonlarında yapacaktık, ama programda bir çakışma oldu ve her şeyi son dakikada değiştirmek zorunda kaldılar."

"Japonya mı?" Derin bir nefes aldım. Bu, Fransa veya İtalya gibi yakın bir ülkeye yapılacak kısa bir seyahat değildi. Dünyanın öbür ucuna yapılacak bir seyahatti. "Seyahat ne kadar sürecek?"

"Üç gün. Çarşamba günü gidiyorum."

Çarşamba. İki gün sonraydı, yani Pazar gününe kadar yok olacaktı. Bu, Vincent'in dönüşünden önce birlikte geçireceğimiz zamanın tamamını tüketiyordu.

"Oh." Boğazımdaki mantıksız yumruyu yuttum. "Eğlenceli olacak."

Üzülmemeliydim. Onu bir daha hiç görmeyecek değildim ve Asher'ın beni terk ettiğini hissetmek saçmaydı, çünkü gitmek onun *tercihi* değildi.

Aynı zamanda, bir dönemin sonu da olmuştu. Bu yaz her şeyi değiştirmişti: özgüvenimi, rahatlık alanımdan çıkma isteğimi, başkalarıyla ve kendimle olan ilişkiyi. Bu, gerçekliğe karşı küçük balonumuzdu ve ben, uygun bir veda olmadan *sona ermesine* zihinsel olarak hazır değildim.

Bir haftamız vardı. Bunun için hazırlanmıştım. Bunun için *plan yapmıştım*. Şimdi, bugün dahil iki günümüz vardı. Belki de o kadar bile yoktu, çünkü muhtemelen yarın valizini hazırlamak ve seyahate hazırlanmak için zaman harcayacaktı.

Asher, sesimden duyduğu şeyden dolayı yüzü bulutlandı. "Scarlett..."

"Benim için tüm yiyecekleri ye. Ramen, suşi, matcha... ve sığır eti. Kobe sığır eti dünyaca ünlü, değil mi? Eminim balıkları ve biftekleri muhteşemdir. Tokyo'da olacak mısın? Vaktin olursa bazı tapınakları ziyaret etmelisin. Çok güzeller." Sözlerimin göğsümdeki boşluğu doldurmasını umarak konuşmaya devam ettim. "Saat farkı çok zor olacak, ama en azından bir kez FaceTime'da bana manzaraları göstermezsen, seni asla affetmem. Oh, ve ben..."

"Scarlett."

Konuşmamdan dolayı biraz nefes nefese kalmıştım. "Evet?"

"Benimle gel."

"Nereye gelmek?" "Japonya'ya."

Dudaklarım aralandı. Kesinlikle şaka yapıyordu. "Seninle Japonya'ya gidemem!"

"Neden?"

"Çünkü bir işim var! Antrenmanlarım var. Benim..." Başka nedenler bulmaya çalışırken bocaladım ve başaramadım. "Her şeyi bırakıp seninle başka bir kıtaya uçamam. Vincent'a ne diyeceğim? Kesinlikle şüphelenir."

"Vincent burada değil. O öğrenene kadar, ona bizim hakkımızda her şeyi anlatmış oluruz," dedi Asher sakın bir şekilde. "Yolculuğu öğrendikten sonra Carina'ya programını da sordum. Yaz bitmeden kullanman gereken birkaç gün tatil iznin olduğunu, yoksa kaybedileceğini söyledi. Bunları Japonya'da *benimle* geçirmekten daha iyi ne olabilir? Yaramaz gülümsemesi, gözlerindeki alaycı ışıltıyla uyumluydu.

Tipik Asher.

Ama kızamazdım çünkü haklıydı. Uzun zamandır düzgün bir tatil yapmamıştım ve Japonya da yapmak istediğim şeyler listesindeydi.

"Bilmiyorum." Stüdyonun aynalarından bana bakan yansımam, kararsızlıkla boğuşuyordu. "Kırk sekiz saatten az bir süre kala Asya'ya gitmek çılgınlık."

Asher, kalkanımdaki çatlağı fark etti ve hemen saldırdı. "Ne derler bilirsin. Spontane olmak hayatın tuzu biberidir." Ben cevap vermediğimde yüzündeki ifade yumuşadı. "Gerçekten gitmek istemiyorsan, gitmek zorunda değilsin. Ama işin için endişeleniyorsan, Carina tatilini sıkıştırabileceğini ve yerine bakacak birini bulabileceğini söyledi." Lavinia'nın yönetici asistanı olan Carina, personelin programlarını denetlemekle görevliydi. "Aoki bizi şirket jetiyle uçuracak, bu yüzden havaalanında fark edilme endişesi yaşamayız. Bir kişi daha getirebilirim, bu yüzden senin masraflarını da karşılayacaklar ve Japon basını bizi buradaki paparazziler gibi takip etmeyecek. Oradayken bir sürü işim var ama boş zamanım da olacak. Günün her dakikası arkamızı kollamadan gerçekten eğlenebileceğiz."

Alt dudağımı dişlerimin arasına çektim. Kulağa hoş geliyordu.

Asher ve ben Londra'da ilişkimizi yürütmeyi başardık, ama zamanımızın yarısını evlerimizde saklanarak geçirdik, diğer yarısında ise dışarıdayken insanların onun kılık değiştirmesini fark etmemelerini umduk. Başkalarının önünde el ele tutuşamadık, öpüşemedik. Angry Boar gibi "güvenli" yerlerde bile, sürekli kulak misafiri olabileceklerden çekindik.

Onunla normal bir çift gibi olmanın nasıl bir şey olduğunu deneyimlemek istedim.

Sonunda beni ikna eden şey buydu. Özel jet ya da tüm masrafları karşılanan Tokyo seyahati değil, sadece onunla daha fazla zaman geçirme ihtimali.

"Tamam," dedim, heyecan ve gerginlik arasında gidip gelirken. "Hadi Japonya'ya gidelim."

Hayatımda sadece bir kez Asya'yı ziyaret etmiştim. Annemle babam boşanmadan önce Vincent'ı ve beni Şangay Disneyland'a götürmüşlerdi, ama o kadar küçüktüm ki, pembe bir kale ve pamuk şekerin masalsı tatlılığı hakkında sadece belirsiz anılarım kalmıştı.

Tokyo, o tatlı, bulanık çocukluk anısının tam tersiydi.

Parlak gökdelenler ve dev neon tabelalar, bir taş süsleyen mücevherler gibi ufku kaplıyordu. Sokaklar insanlarla doluydu ve şehrin enerjisi o kadar canlıydı ki, arabanın camlarından sızarak kemiklerime kadar işliyordu.

Elektrik gibiydi. Çılgınca bir enerji vardı. *İnanılmazdı.*

Asher'ın basın danışmanı Sloane, uçağımız indiğinde bizi pistte karşıladı. Sarışın, heykel gibi ve son derece korkutucu olan Sloane, emirler yağdırdı ve bizi şehirde gezdirip, dört yıldızlı bir generalin sert verimliliğiyle penthouse otel süitimize götürdü.

Asher'ın ona benim hakkımda ne söylediğini bilmiyordum, ama yıldız müşterisinin neden yaz antrenörüyle birlikte Japonya'ya geldiğini sorgulamadı.

"İşte önümüzdeki üç gün için ayrıntılı program," dedi ve Asher'a zımbalanmış, renkli kağıtlardan oluşan kalın bir dosya uzattı. "Yarın sabah saat yedide toplanacağız. Saat 6:15'te burada olacağım, uyanık ve hazır olduğunuzdan emin olmak için. Bir şeye ihtiyacınız olursa, *sırasıyla* telefon, mesaj veya e-posta ile ulaşın. Gerçek bir acil durum varsa, odamda beni bulun. 805 numaralı odada kalıyorum."

"Anladım." Kağıtlara bakmadan aldı. "Biliyorsun, akşamın erken saatleri. Spa'ya gidip masaj falan yaptırmalısın. Ben ısmarlıyorum."

Sloane dudaklarını büzdü. Masaja ihtiyacı olan biri varsa, o da oydu, ama onun önerisini kabul etmeden yoluna devam etti.

"Bir şey daha var," dedi. "Birkaç saatlik boş zamanın olduğunu göreceksin. Sarı renkle işaretlenmişler. Elbette bu zamanı istediğin gibi geçirmekte özgürsün. *Ama*" —parmağını onun göğsüne doğrulttu—"burada olduğun süre boyunca *bir* spor arabaya bile *yaklaştığını* öğrenirsem, mutfaktan Japon çelik bıçağını alıp seni hadım ederim. Scarlett şahidimdir. Anladın mı?"

Sorusunu ek dürtmelerle vurguladı.

Asher teslim olarak ellerini kaldırırken, ben yumruğumun arkasına gülümsememi sakladım. "Spor araba. Japon çeliği. Kısırlaştırma." O da başını salladı. "Anladım."

"Güzel." Sloane kolunu indirdi, derin bir nefes aldı ve kusursuz bir şekilde dikilmiş etek takımını eliyle düzeltti. "Scarlett, seninle tanışmak çok güzeldi. Asher, *beladan uzak dur.*"

Bunun üzerine, ayrıldı. Kapı açılıp kapanmadan önce, topukları süitin girişindeki mermer zeminde tıkırdadı ve sessizlik bir kez daha çöktü.

"Onun tehdidinden biraz daha az hoşnut görünsen iyi olur," dedi Asher kuru bir şekilde. "Kısırlaştırma ikimiz için de talihsiz bir durum olur."

"Evet, ama senin için daha kötü olur." Küstahça gülümsedim. "En azından benim dildolarım var, onlar da işimi görür... Aah!" Asher beni homurdanarak kaldırıp yatak odasına taşıdığı anda çığlık attım. "Beni indir, seni Neandertal!" Yumruğumu sırtına vurdum, ama sonunda beni yatağa yatırdığında gülüyordum.

Üzerimde durdu, yüzünde alaycı bir ifade vardı. "Dildolar hakkında ne diyordun?"

"İnsanlığın en büyük icatlarından biri olduklarını mı?" Kollarımı boynuna doladım ve sevimli çocuksu dudaklarını öptüm. "*Ama* aklıma gelen başka bir şey kadar iyi değiller."

"Doğru cevap." Dudakları bir an benim dudaklarımın üzerinde kaldı, sonra geri çekilip beni inceledi. "Uçak yolculuğu nasıldı? Sana banyo hazırlayayım mı?"

Sıcaklık göğsümden karnıma doğru aktı.

"Fena değildi." On bir saat uçakta geçirmek uzun bir süreydi, ama özel jetin lüks olanakları kötü bir durumun ortaya çıkmasını engelledi. Koltuklarda basınç azaltıcı yastıklar vardı ve ne zaman sertleşmeye başlasam yürüyüp bacaklarımı uzatabiliyordum. Hatta uçakta ısıtmalı masaj koltuğu bile vardı. "Banyoyu sonra yapabilirim. Şu anda yemek yemem lazım. Açlıktan ölüyorum."

Asher oda servisi sipariş ederken, ben de önümüzdeki üç gün boyunca kalacağımız evi keşfettim. Süit, Londra'daki dairemden iki kat daha büyüktü. Oturma odasında bir ev sinema sistemi ve son teknoloji ürünü bir evrensel uzaktan kumanda vardı, lüks yemek odası ise sekiz kişiye yetecek kadar büyüktü. Banyodaki çift mermer lavabonun üzerinde Delamonte sabunları ve jelleri diziliydi ve tek yönlü renkli camlardan oluşan bir duvar, Tokyo şehir manzarasının göz kamaştırıcı görüntüsünü sunuyordu. Hatta bir grand piyano ve ikinci bir yemek alanı bulunan bir balkon bile vardı.

"Güzel, değil mi?" Asher, ben aşağıdaki ışık denizine bakarken yanıma geldi. "*Tokyo Drift*'i tekrar izlemek istiyorum. Sence Sloane bunu bir spor arabaya 'yaklaşmak' olarak değerlendirir mi?"

Dudaklarımdan öfkeli bir kahkaha patladı. "Bununla ilgili şaka bile yapma. Seni *gerçekten* hadım eder, biliyorsun, ve bunu iyi bir PR hamlesine dönüştürür. O korkunç bir kadın."

O sırtıttı. "Bu yüzden ona büyük paralar ödüyorum. Benden çok şey çekiyor."

"Mmhmm." Sadece hayal edebiliyordum. Ünlülerin basın danışmanı olmak, şimdiye kadar duyduğum en stresli iş gibi geliyordu. "Son birkaç yıldır geçirdiğin araba kazaları gibi mi?"

Bu soruyu kavgacı olmak amacıyla sormadım. Yumuşak, neredeyse tereddütlü bir şekilde çıktı, ama bu kadar kolay çıkması, her zaman orada olduğunu, inkar ve kaçınma katmanlarımdan altında gizlendiğini kanıtladı.

Asher'ın gülümsemesi kayboldu. "Evet," dedi uzun bir duraklamadan sonra. "Kazalar gibi."

Bütün yaz boyunca bu konuyu kaçınmıştık, ama Sloane'ın uyarısı benim katmanlarımı paramparça etmiş ve odadaki on tonluk feli ortaya çıkarmıştı.

Arabalar ve sürüşle ilgili takıntılarımdan bilinen bir gerçektir. Bu yüzden Asher, her hafta beni antrenmana götürmesi için Earl'ü tutmuştu ve ben onunla birlikteyken trafik kurallarına uymaya özen gösteriyordum.

Ama ben yokken nasıl biri olduğunu bilmiyordum. Başka bir futbolcuyla yasadışı bir sokak yarışında Ferrari'sini parçaladığı için manşetlere çıkan adamla aynı kişi miydi? Saha dışındaki davranışları, transferiyle ilgili tartışmalara yol açan, çünkü insanlar onun pervasızlığının sonunda başına bela açıp tüm takımı mahvedeceğini düşünen adam mıydı?

Cevabı bilmek istemediğim için sormamıştım, ama soru artık ortadaydı ve geri alınamazdı.

"Sloane'ın spor arabalardan uzak durma uyarısı." Sonraki sözlerim boğazımda takıldı, sonra zorla çıkardım. "Bu genel bir uyarı mıydı, yoksa hâlâ yarışıyor musun?"

Ondan şüphe etmekten nefret ediyordum, ama bilmem gerekiyordu.

Formula 1 gibi resmi yarışlar bile tehlikeliydi ve onlar da güvenlik önlemleri almıştı. Birkaç yasadışı sokak yarışı videosu izlemiştim. Vahşi Batı gibiydi ve yaralanma veya tutuklanma olasılığı, onaylanmış yarışlardan bile daha yüksekti.

Asher hareketsiz kaldı, boğazı sertçe yutkunarak titredi. Gerginlik, suya dökülmüş yağ gibi havayı kapladı.

"Sık sık değil," dedi. "Bir süredir yapmıyorum."

"En son ne zaman yarıştın?" Japonya'daki ilk gecemizi bir sorguya çevirmek istemiyordum, ama Pandora'nın kutusunu çoktan açmışım.

En azından sonuna kadar devam edelim.

Gözlerinde gölgeler parladı. "Yazın başlarında. Temmuz başında."

Temmuz başında.

Boğazıma dikenler saplandı. Bu, tahmin ettiğimden daha yakın bir zamandı. Resmi olarak birlikte olmadan önceydi, ama ilk öpüşmemizin olduğu zamana denk geliyordu.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu Asher sessizce. "Benim yarışmam."

"Ben..." Cevap vermeden önce düşüncelerimi bir şekilde tutarlı hale getirmeye çalıştım.

Onun bu heyecanı sevdiğini biliyordum ve bunu ondan almak istemiyordum. Ama direksiyona her geçtiğinde, kariyerini ve *hayatını* tehlikeye atıyordu. Gerçekten oturup, tehlikeleri belirtmeden onun bu riski almasına izin verebilir miydim? Şimdiye kadar şanslıydı, ama her şeyi sona erdirmek için tek gereken bir talihsizlikti.

Bunu herkesten daha iyi biliyordum.

"Bu beni endişelendiriyor," dedim sonunda. "Normal araba kullanmak bile yeterince tehlikeli. Her gün kazalar oluyor, ama arabalar modern yaşamın vazgeçilmez bir parçası. Bu, almamız gereken bir risk. Sokak yarışı ise bundan daha fazlası." Sesim titrek bir fısıltıya dönüştü. "Senin zarar görmeni istemiyorum. Bana olanların sana da olmasını istemiyorum. Hayallerini kaybetmeni ya da..." *Ölmeni* istemiyorum.

Bu kelime göğsüme saplandı ve kanlı tırnaklarıyla tutundu, sanki kendi ölümünün kaçınılmazlığından saklanmaya çalışıyormuş gibi.

Asher'ın olmadığı bir dünya hayal edemiyordum — onun sesinin beni alay ettiğini duymadığım, odanın diğer ucundan bana gülümsediğini görmediğim, uykuya daldığımızda kalp atışlarının benimkilerle senkronize olmadığı ve fırtınada sürekli güvenli bir limanım olmadığı bir dünya.

Onsuz bir beni hayal edemiyordum ve bu beni her şeyden daha çok korkutuyordu.

Gözlerim yaşlarla doldu.

"Scarlett." Asher beni göğsüne çekerek acı çekiyormuş gibi seslendi. "Sorun yok. Ben iyiyim. Bana hiçbir şey olmayacak."

"Bunu bilemezsin." Gözyaşları yanaklarımdan süzüldü. *Tanrım, bu çok utanç verici.* Yurtdışındaki ilk gecemizi mahvediyordum, ama durduramıyordum. Yıllarca korkularımdan kaçmıştım, ama onu kaybetme ihtimali o kadar eziciydi ki, ondan kaçamıyordum. Beni boğdu, endişe dalgalarının ve korkunç, kanlı "ya olursa"ların altına sürükledi.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Eskiden kendimi yenilmez sanırdım. Genç ve sağlıklıydım, dünyanın zirvesindeydim. Bana *hiçbir* şey olamaz diye düşünüyordum, ama yanılmışım." Duygular boğazımı tıkadı. "Mesele şu ki, kazayı önleyemezdim. Yanlış zamanda yanlış yerdeydim, bu evrenin işi. Ama sokak yarışı... kendini o duruma sokmayı *sen seçiyorsun.*"

Asher'ın yüzü buruştu. "Hayatım..."

"Hayır." Başımı salladım ve gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim. "Lütfen bitirmeme izin ver. Yarışmayı sevdiğini biliyorum. Ben de seviyorum. Bunu küçümsemek istemiyorum ve sana nasıl yaşayacağını söylemek istemiyorum. Ama her gün uyanıp, o gün şansının tükeneceğini ve senin öldüğünü söyleyen bir telefon alacağımı düşünerek yaşayamam." Sesim çatladı. "Seni kaybedemem."

"Kaybetmeyeceksin." Sesi kalın çıkıyordu, ya da belki de göğsümdeki ağırlık konuşuyordu. "Kaybetmeyeceksin çünkü artık yarışmayacağım. Buna ihtiyacım yok, ama sana ihtiyacım var."

Rahatlama ve adını koyamadığım bir düzine başka duygu ile oluşan başka bir hıçkırık daha çıktı.

Gençken, arkadaşlarımla gelecekteki eşlerimizin mesleklerinin ne olacağını tahmin etmeye çalışırdık. O zamanlar pek umursamıyordum, ama acil servislerde çalışan kimseyle çıkmamakta kararlıydım. İtfaiyeci, polis, işleri gereği tehlikeye atılan kimseyle çıkmayacaktım.

Teorik olarak, bir futbolcu güvende olmal yd , ama Asher'a olan hislerimde güvenli olan hiçbir şey yoktu.

Belki de sevdiği bir şeyi bırakmasını istediğim için bencil davrandım. Öyleyse, olsun.

Onun hayatta ve sağlıklı olması için bencil olmayı, onun mezarda yatması için özverili olmaya tercih ederdim.

Asher bana daha sıkı sarıldı. "Artık yarışmayacağım," diye tekrarladı. "Söz veriyorum."

BÖLÜM 36

ASHER

Scarlett'e yarışmayı bırakacağıma söz verdikten sonra daha fazla çelişki hissetmem gerekirdi. Direksiyon başına geçmek uzun zamandır benim için bir tür terapi olmuştu, bu yüzden bunu bırakmak bende *bir* direnç yaratmalıydı.

Belki bir sonraki yarış haberini duyduğumda ya da araba satıcımdan yeni bir Bugatti hakkında mesaj aldığımda bu direnç ortaya çıkardı. Oysa şu anda hiçbir şey hissetmiyordum. Pişmanlık ve Scarlett'i bir daha asla ağlatmamak için duyduğum şiddetli, özlem dolu arzu dışında hiçbir şey.

Onun benim yarışlarım hakkında böyle hissettiğini bilmiyordum, ama bilmeliydim. Arabalarla olan geçmişi, Tokyo'daki ilk gecemizde konuşmamızı kaçınılmaz kıldı. İyi tarafı, bundan sonra her şeyin daha iyiye gideceği anlamına geliyordu.

Yanlış anlamayın, sonraki üç günümün programı çok yoğundu. Aoki Watches, arka arkaya tanıtım çekimleri, basın toplantıları, toplantılar ve etkinlikler ayarlamıştı. Sloane bana kahve ikram etmeye devam etti, ama jet lag ve erken kalkma saatleri beni mahvetti.

Neyse ki, Aoki ile her şey yolunda gitti. Marka mutluydu, Sloane mutluydu ve Leon da Londra'daki lüks dairesinde mutluydu, piç kurusu. İşletme müdürüm bir şekilde bu yorucu kıtalararası seyahatten kurtulmuştu.

İş günlerimi tüketiyordu, ama geceler benimdi ve hepsini Scarlett ile geçirdim.

Geceleri onu en sevdiğim izakayalara götürdüm, orada geç saatlere kadar oturup içki ve atıştırma eşliğinde sohbet ettik. Sensoji tapınağı çevresinde dolaştık, aydınlatılmış fenerler, iç içe geçmiş ellerimizin üzerinde soluk turuncu bir

ışık saçıyor ve şehrin birçok karaoke barından birinde doksanların eski şarkılarını coşkuyla söylüyorduk (not: şarkı söylemek, yemek pişirmek gibi Scarlett'in güçlü olduğu alanlardan biri değildi).

Onunla Tokyo'yu keşfetmek benim için bir keşifti.

Londra'yı ne kadar sevdiysem de, meraklı bakışlardan ve fısıltılardan uzak olmayı daha da çok sevdim.

Burada, dünyanın en büyük şehrinin elektrikli koşuşturmacası içinde, normal bir çift olabilirdik. Kılık değiştirme, gerginlik, paparazzilerden saklanma yoktu. Sadece biz vardık.

Aoki Watches ile son çekimim erken bitti. Cumartesi günüydü, bu yüzden kimse sette fazla kalmak istemiyordu. Sloane ayrıntıları tekrar kontrol etmek için geride kalırken, ben Scarlett'i otel konsiyerjinin yardımıyla planladığım özel bir randevuya götürdüm.

Gündüzleri onunla turistik gezilere katılamadım, ama Tokyo'daki son gecemizin olabildiğince unutulmaz olmasını sağlayabilirdim.

"Yüksekten korkmuyorsun umarım," dedim ve otelin çatı katının kapısını açtım.

Scarlett aniden durdu. "*Asher*." Sözlerinde kahkaha ve şaşkınlık vardı. "Bunu yapmadığını söyle!"

Sesini duyurabilmek için bağırarak zorunda kaldı çünkü üç metreden az bir mesafede, pervaneleri dönerek bekleyen, yan tarafında otelin altın rengi logosu bulunan şık beyaz bir helikopter vardı.

"Tokyo'da özel gün batımı helikopter turu," dedim gülümseyerek. "Buradaki son gecemizi kutlamak için uygun bir yol gibi görünüyor."

Son dakikada helikopteri rezerve etmek için bir servet ödedim, ama şehir üzerinde uçarken Scarlett'in hayranlık dolu ifadesini görmek için her kuruşuna değdi. Hayatımdaki lükslere o kadar alışmıştım ki, bazen onları doğal kabul ediyordum, ama onun gözünden bunları deneyimlemek ruhuma bir şeyler yaptı.

Ne olduğunu tarif edemem, ama ona dünyadaki tüm güzel şeyleri vermek istedim.

"Orası Odaiba." Tokyo Körfezi'ndeki yapay bir adada bulunan popüler eğlence merkezini gösterdim. "Geçen gece oradaydık. Şu da Shibuya, Tokyo Kulesi..."

Bu uçuşu daha önce de yapmıştım, bu yüzden uçağımız otelin çatısına inene kadar pilotun rehberlik görevini üstlendim. Personel, yirmi dakikalık yolculuğumuz sırasında çatıyı mükemmel bir şekilde hazırlamıştı.

Geniş, boş bir beton alan yerine, çatı katında artık iki kişilik mum ışığında bir gurme akşam yemeği vardı; keten masa örtüsü, kiraz çiçeği desenli ince porselen tabaklar ve portatif ısıtıcılar da dahil. Düzenek, helikopterin inişinden etkilenmemesi için onu koruyan bir oyuk içine yerleştirilmişti.

Scarlett'in kesik kesik nefes alışı beni gülümsetti.

Helikopter bize mahremiyet sağlamak için tekrar havalanırken, onu masaya kadar geçirdim.

Çatı katı, gecenin geri kalanında bize aitti.

"Dürüst ol," dedi Scarlett otururken. "Helikopter turu, Hawaii'de benzer bir turla ilgili şakamdan mı esinlendi?"

"Neden bahsettiğini hiç anlamadım. Ama *varsayımsal* olarak, eğer öyleyse, Hawaii'den çok daha iyi, değil mi?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "O randevunun olmadığını biliyorsun. Seni kandırıyordum."

"Biliyorum. O yüzden varsayımsal olarak, benimki daha iyi dedim." Scarlett güldü ve başını salladı.

Omakase akşam yemeğimiz Japonya'nın en iyi şefi tarafından hazırlandı. Osaka'daki amiral gemisi restoranında 14 aylık bir bekleme listesi vardı, ama Sebastian bazı bağlantılarını kullanarak onu hafta sonu için buraya gelmeye ikna etmişti.

Bir lokma, neden on dört aylık bir bekleme listesi olduğunu kanıtladı. Ton balığı sashimi üçlüsünden A5 Japon wagyu sığır filetoya kadar her yemek enfesti.

"O kadar doydum ki, beni otel odamıza geri götürmen gerekecek." Scarlett inledi, ama bu onu yeşil çaylı cheesecake'inin son lokmasını yemesine engel olmadı. "Bu beni ömür boyu şımarttı. Bundan sonra normal paket servise geri dönemezdim."

"Birkaç telefon görüşmesi yapıp şefin Londra'ya taşınmak isteyip istemediğini öğreneceğim," dedim gülerek.

O da neşelendi. "Sence kabul eder mi?" "Hayır, ama denemekten zarar gelmez."

"Umutlarımı bu kadar yükseltme." Scarlett içini çekti ve sake'sinden bir yudum aldı. Etrafına bakındı, yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi. Alacakaranlık, gecenin karanlığına dönüşmüştü ve o kadar yükseklikteydik ki aşağıdaki trafiğin sesini bile duyamıyorduk. "Burası çok güzel. Keşke daha uzun kalabilseydik."

İçimde bir pişmanlık hissettim. Vincent'tan önce Londra'ya varabilmek için yarın geri uçacaktık, ama ben de daha uzun kalabilmeyi dilerdim.

"Her zaman geri gelebiliriz," dedim. "Sadece bir uçak yolculuğu mesafesinde."

"Biliyorum." Gümüş çatal bıçaklarıyla oynadı. "Ama eskisi gibi olmayacak." Sessiz kaldım.

Ne demek istediğini anlıyordum. Ben de hissediyordum — yazımızın sona erişinin yaklaştığını, ağır kadife perdelerin inerek hayatımızı "biz" ve "biz ve onlar" olarak ayıracağını.

Pazartesi günü Vincent'a söyledikten sonra, ilişkimiz artık sadece bize ait değildi. Herkese aitti. Herkesin bir görüşü olacaktı ve denesek bile onlardan kaçamazdık.

"Gitmeden önce, seninle konuşmak istediğim bir şey var." Scarlett, çatalındaki oyukları parmağıyla okşadı ve gözlerimden kaçındı.

"Tamam." Nötr bir ifade takınmaya çalıştım, ama onun neyi konuşmak istediğini bildiğimi hissediyordum.

Çıkmaya başladığımızda, birbirimize ait olmayan bir ilişki kurmaya karar vermiştik. Aslında bir ilişkimiz vardı, ama o bu etiketin kendisini sınırlamasını istemiyordu, ben de bu konuyu zorlamamıştım.

Ancak, yakında Vincent'a ilişkimizi anlatacaksak, durumumuzu yeniden tanımlamak mantıklı olurdu. Değil mi?

O konuşmaya devam ederken kalbim ağzıma geldi.

"Ben..." Scarlett sonunda gözlerime baktı, yüzünde gerginlik vardı. "Gerçek bir etiket olmadan çıkıyoruz, biliyorum, ama yaz neredeyse bitti, belki bunu resmi hale getirebiliriz diye düşündüm. Vincent'a durumu açıklarken daha kolay olur," diye aceleyle konuştu. "Ona, şu garip erkek arkadaş ve kız arkadaş olmayan ilişkimiz yerine, erkek arkadaş ve kız arkadaş olduğumuzu söyleriz."

"Scarlett." Ön kollarımı masaya koyup öne eğildim. "Vincent yüzünden mi yoksa kendi isteğiyle mi ilişkimizi resmileştirmek istiyorsun?"

Sorum, gergin havada asılı kaldı, kalbimin gürleyen atışları onu havada tutuyordu.

Bir saniye geçti.

İki.

Sonra... "Çünkü ben istiyorum."

Scarlett'in yumuşak itirafı ciğerlerimdeki nefesi boşalttı. Geriye yaslandım, rahatlama hissi midemdeki düğümü çözdü. "O zaman resmiyiz."

"Aynen öyle."

"Aynen öyle." Onu baktım, bu güzel, inanılmaz kadını, dünyamı alt üst edeceğini hiç tahmin edemeyeceğim kadını, ve onun benim olduğuna hayret ettim. Evren ne yaptığını biliyordu sonuçta. "İlk günden beri buradayım, sevgilim. Sadece senin bana katılmanı bekliyordum."

Scarlett'in gülümsemesi o kadar geniş ve sıcaktı ki, bunu iliklerime kadar hissettim.

"Yıllardır resmi bir erkek arkadaşım olmadı, bu yüzden bu çok heyecan verici," dedi. "Bu, çantamı tutacağın ve uyumak için gömleklerini ödünç vereceğin anlamına mı geliyor? Çünkü erkek gömlekleri nedense kadın gömleklerinden daha rahattır."

"Gömlekler, evet. Çanta, duruma göre. Tanıştığımız günden kadar çok eşya varsa, hayır." Kaşlarımı kaldırdım. "Ben bir sporcuyum, biliyorsun. Gücümü korumam lazım."

Masada bana tekme attığında güldüm.

"Eski terapistim benimle gurur duyardı." Scarlett kolyesini zincirinde kaydırды. "İyileşmenin sadece geçmişime kapı kapatmakla ilgili olmadığını söylemişti. Aynı zamanda kendime gelecek için de bir kapı açmam gerektiğini söylemişti. Rafael'den sonra güven sorunlarım üzerinde çok çalıştık. O olmasaydı, şu anda olduğumdan çok daha fazla kin besliyor olurdum."

Sözlerinin geçmiş zaman kipini fark ettim. "Artık ona gitmiyor musun?"

Kafasını salladı. "Bazı insanlar terapiyi günlük yaşamlarının bir parçası haline getirir, ama ben iyi bir noktaya geldim. Yine de, yardım istemekten nefret etsem de, ihtiyacım olursa onu her zaman arayabileceğimi biliyorum."

"Gerçekten mi? Fark etmemiştim."

"Ha ha." Gözlerini devirdi, ama gülümsüyordu. "Ailem ilk başta pek sevinmedi. Onlar eski kafalıdır. Onların neslinde terapiye karşı bir önyargı var, ama terapinin ne kadar yardımcı olduğunu gördükten sonra kabul ettiler."

Merak içimi kapladı.

Scarlett ailesi hakkında pek konuşmazdı. Küçükken boşandıklarını ve onlarla oldukça normal bir ilişkisi olduğunu biliyordum, ama hepsi bu kadardı.

"Onlar nasıl..."

"Kazamı nasıl karşıladılar?" diye bitirdi. "Elinden geldiğince, sanırım, ama annem yıkılmıştı. Tabii ki benim için endişeleniyordu, ama aynı zamanda kariyerimin sona ermesinden de aynı derecede yıkılmıştı

Kaza sonrası ilk birkaç ay babam Londra'ya taşındı. Vincent zaten buradaydı. Birbirlerine destek oldular."

"Annenize bunun için kızgın mısınız?"

Babamın, ben sakatlanıp futbol oynayamaz hale gelirsem nasıl tepki vereceğini hayal etmeye çalıştım.

Bu düşünce kanımı dondurdu.

Kalp krizi geçirdikten sonra birkaç kez onu kontrol ettim, ama her zaman annem aracılığıyla oldu. Hastaneden beri onunla doğrudan konuşmamıştım. Ancak, benim soruma cevap vermek için hiç ulaşmadığını fark etmedim.

Takımın mı, oğlun mu?

"Şaşırtıcı bir şekilde, hayır." Neyse ki, Scarlett'in cevabı düşüncelerimi ona geri çekti. Burada geçirdiğimiz son gecede odaklanmak istediğim son kişi babamdı. "Onun bu şekilde hissettiğini biliyordum, ama mantıklı geliyorsa, bu duygularını eyleme dökmedi. Beni tekrar dans etmeye zorlamadı ve bunun yerine RAB'da öğretmen olduğumda bana destek oldu." Rüzgar, yüzüne saçlarını savurarak düşünceli ifadesini gizledi. "Hepimiz bazen çirkin duygular hissederiz. Bu insan doğasının bir parçasıdır. Ama önemli olan, bu duygularla ne yaptığımızdır."

Her seferinde onun daha da harika olamayacağını düşündüğümde, yanıldığımı kanıtladı.

"Bu olgun bir bakış açısı. Eminim eski terapistin de bununla gurur duyardı," diye takıldım.

O, hafif bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Belki. Ama sana bir şey itiraf edebilir miyim?"

"Her zaman."

"Bazen..." Gülümsemesi soldu. "Öğrencilerimi o kadar kıskanıyorum ki nefes alamıyorum. Onların mutlu olmasını istiyorum ve başarılarından gerçekten gurur duyuyorum, ama bazı günler onlara baktığımda sadece onların potansiyelini değil, benim eskiden sahip olduğum potansiyeli de görüyorum. Onların önünde parlak ve lekesiz bir kariyer var, ben ise geçmişte kalmış biriyim. Bu yanlış bir düşünce tarzı, ama hayatım boyunca spot ışığında olmak için eğitim gördükten sonra gölgede yaşamak... zor olabiliyor." Yanakları kızardı. "Bunun beni kötü bir insan gibi gösterdiğini biliyorum. Ben onların öğretmeniyim. *Gençleri* kıskanmamalıyım. Ve her zaman böyle hissetmiyorum. Ama kötü günlerde, bu beni bir döngüye sokabiliyor."

"Bunlar insani duygular," dedim nazikçe. "Dediğin gibi, bunlar normal ve sen öğrencilerini sabote etmeye çalışmıyorsun. Hissettiğini hissetmeye hakkın var."

"Biliyorum. Ama tavsiye vermek, tavsiyeyi uygulamaktan daha kolay." Scarlett peçetesinin kenarlarıyla oynadı. "En iyi öğrencilerimden biri olan Emma, bu yıl okulun öğrenci gösterisinde Şeker Perisi rolünü aldı. Açılış gecesine katılmamı istiyor. Personel gösterisi okulda, ama öğrenci gösterisi Westbury'de ve oraya gitmeye kendimi ikna edemiyorum."

Westbury, Londra'nın önde gelen sahne sanatları mekanlarından biriydi. Orada hiç gösteri izlememiştim, ama sürekli önünden geçiyordum.

"Diğer araba bize çarptığında Westbury'de gösteriye gidiyordum," dedi Scarlett, sesi sessizdi. "*Swan Lake*'deki performansım için ilk övgü dolu eleştiriyi de orada almıştım. O eleştiri beni ünlü yaptı. Birçok yönden Westbury, eski hayatımın en önemli sembolü ve kazadan beri oraya yaklaşmadım. Eskiden olanları hatırlamak çok acı verici."

Gözleri binlerce kilometre uzaktaydı ve ben de hemen cevap vererek ortamı bozmak yerine, gecenin getirdiği bu açıklamaların etrafımızda yerleşmesine izin verdim.

Bazen dinlemek, konuşmaktan daha iyi bir stratejiydi.

Akşam yemeğimizin kalıntıları çoktan soğumuştü. Saatler, gece yarısına doğru ilerliyordu, ama ben her dakikayı sanki son dakikamızmış gibi yaşıyordum.

Scarlett ile o çatı katında sonsuza kadar kalabilseydim, kalırdım. Uzun bir sessizlikten sonra, "Özür dilerim," dedi. "Ne zaman bir randevuya çıksak, her şeyi çok iç karartıcı hale getiriyorum."

"Üzülme. Ben de ondan iyi değilim," dedim. "Seni Holchester'a götürdüğüm ve çocukluk odamda sana travmalarımı anlattığım zamanı hatırlıyor musun? Çok eğlenceliydi."

Onun kahkahası melankoliyi uzaklaştırdı ve yüzüme bir gülümseme getirdi.

"Seninle ilgili bu şeyleri öğrenmek iç karartıcı değil," dedim. "Seni daha iyi tanımak istiyorum. İyi, kötü ve aradaki her şeyi."

Scarlett'in ifadesi farklı, daha yumuşak bir gülümsemeye dönüştü. "Asher Donovan, başlangıçta senin hakkında çok yanlışmışım."

"Çoğu insan yanılır. Ben onların hayal edebileceğinden daha yakışıklı, çekici ve espriliyim."

"Alçakgönüllülüğü unuttun."

"Elbette. Bu zaten belli."

Yine güldü ve söylemek istediğimiz her şey, masanın üzerinden uzun ve kalıcı bakışlarımızla birbirimize aktarıldı.

İlişkimiz söylenmemiş sözler üzerine kurulmuştu. Son iki ayda bunları ifade etmekte daha iyi hale gelmiştik, ama hala içimde kilitli kalan birkaç kelime vardı.

Tam olarak üç tane.

Onları başka bir zamana saklıyordum, kardeşime ilişkimizi açıklamanın ufku kara bulutlar gibi karartmayacağı bir zamana.

Şimdilik, Scarlett ile Japonya'daki son saatlerimin tadını çıkarıyor ve geleceği kendi haline bırakıyordum.

BÖLÜM 37

SCARLETT

Saat farkı sayesinde (Japonya İngiltere'den sekiz saat ilerideydi), Pazar sabahı Tokyo'dan ayrıldık ve öğleden sonra erken saatlerde Londra'ya indik.

Geç akşam yemeği, erken uyanma ve saat dilimi değişikliği, vücudumun ne zaman ne yapması gerektiğini karıştırmasına neden oldu, bu yüzden güvenli seçeneği tercih ettim ve uçuşun çoğunda uyudum.

Londra'ya vardığımızda, doğrudan eve gitmek yerine Asher'ın evine gittim. Vincent yarın antrenmana katılacak ve stüdyomuza veda etmek istedim.

Aptalca gelebilir, ama stüdyo iki ay boyunca bizim özel küçük cennetimizi oluşturmuştu. Uygun bir vedayı hak ediyordu.

"Bütün bu zaman boyunca benim evimde antrenman yaptığımızı söylediğinde nasıl tepki verdi?" Asher, ben pürüzsüz ahşap barı ellerimle okşarken sordu.

Yüzümü buruşturdum. "Şey, söylemedim. RAB'da antrenman yaptığımızı sanıyor." Asher'ın kaşları havaya kalktı.

"Biliyorum, *biliyorum*." Barre'yi bıraktım ve kollarımı kavuşturdum, etrafımda biriken yalanlar yüzünden kendimden nefret ediyordum. Olgunca davranış, Vincent'a gerçeği söylemek olurdu. Başlangıçta stüdyoyu paparazziler yüzünden değiştirmiştik, haftalık randevularımız için gizlice kaçmak için değil.

Ama kardeşimi tanıyordum. Her hafta üç kez Asher'ın evine gittiğimi ona söylemeden, bu onu çileden çıkarırdı ve ilişkimizle ilgili bomba gibi haberi verdiğimizde onu kötü bir ruh haline sokardı.

İki bandajı aynı anda söküp, patlamayı ikiye bölmek yerine tek seferde halletmeyi tercih ederdim.

Ayrıca, içimdeki küçük, bencil bir parça bu alanı kimseyle paylaşmak istemiyordu. Orası bir bale stüdyosuydu, ama *bizim* bale stüdyomuzdu.

Asher'a nedenini açıkladıktan sonra, "Paparazziler artık RAB'ın etrafında dolaşmıyorlar" dedim. "Okuldaki insanlar da bir şey söylemeyecekler. Söyleseler bile, seni evinde eğittiğimi bilmiyorlar. Bu yüzden Vincent'a, ilk seansımızda olduğu gibi yarın RAB'da buluşmamızı söyledim."

Yaklaşan konuşmamızın ağırlığı mideme çöktü ve beni ayaklarıma kadar sürükledi. Duygularım endişe ve iyimserlik arasında çılgınca gidip geliyordu, nereye varacağını bilemiyordum.

Asher ve Vincent nihayet (bir nevi) anlaşmaya varmışlardı. İlişkimizle ilgili haberler ya beklediğimizden çok daha iyi karşılanacak ya da onların kırılgan barışını bozup önümüzdeki sezona da yansıyacaktı.

Baskı falan yok.

"Mantıklı." Asher, uzun uçuşumuzda hiç uyumamasına rağmen dinç ve zinde görünüyordu. Gözleri benimkilere dikildi. "Yani teknik olarak bu stüdyoda birlikte geçirdiğimiz son günümüz."

Göğsüm sıkıştı. "Sanırım öyle."

İstediğimiz zaman gelebiliriz, ama eskisi gibi olmayacak.

Artık ona eğitim vermeyecektim ve atmosfer farklı olacaktı.

"Son günümüz olduğuna göre..." Duvarдан itti ve iki tembel, panter gibi adımla aramızdaki mesafeyi kapattı. "Bunu anlamlı kılalım."

Onun imalı sözleriyle içimde bir ateş parladı. Hava yoğunlaştı, oksijene elektrik katarak omurgamdan aşağı sıcak, şehvetli bir okşama gibi akıp gitti.

"Nasıl yani?" Ani çekicilik hissinin altında sesim boğuk çıkmıştı.

Asher'ın sırtışı tamamen kötülüktü. "Stüdyoyu hiç kutsamadık."

Közler alev aldı.

Haklıydı. Stüdyoda çok zaman geçirmiştik, ama burada hiç seks yapmamıştık. Bir şekilde yasak gibi geliyordu, sanki özel bir konut olmasına rağmen iş yerimizi kirletiyormuşuz gibi.

Ama o yasak olan şey, o alevleri daha da alevlendirdi, o benim enseme tutup beni öpmeye başladığında.

Nazik, özlem dolu bir öpücük değildi; sert ve agresifti, neredeyse çaresizdi ve bu lezzetli öpücük ayak parmaklarımı kıvırdı.

Ağzımdan onun ağzına bir inilti kaçtı. İyi anlamda başım dönüyordu, şehvet ve coşku ve ikisinin arasında kalan her şeyin üzerinde süzülüyordu.

Asher beni barreye doğru itti ve elbisenin askılarını omuzlarımdan aşağı kaydırıldı. Titredim, cildim soğuk ve arzusun karışımıyla diken diken oldu. Sütyen giymemiştım ve meme uçlarım o kadar sertleşmişti ki, elbisenin hafif pamuklu kumaşını aşındırıyordu. Her hareketimde kumaşa sürtünüyorlardı ve sıcaklık dalgalarını doğrudan kalbime gönderiyorlardı.

Asher öpücüğü kesip ağzını boğazıma doğru kaydırıldı, nabzımın çılgınca atışını hissettiğinde dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü. Orada oyalanarak, dilini derimin üzerinde yavaşça gezdirdi, sonra yolculuğuna aşağı doğru devam etti.

Bunu yaparken yakamı çekti ve çok geçmeden zaten gevşemiş olan korsem belime kadar sarkmıştı.

Ağzı aşağıya doğru kaydı...

Aşağıya...

Aşağı...

Nihayet dikleşmiş meme ucumu ağzına alıp emmeye başladı, dişleriyle hassas ucu hafifçe ısırp okşadı.

Bu seferki inlemem boğuk bir çığlığa yakındı. Elim havaya uçu ve parmaklarım Asher'in saçlarına dolandı, hem tutunuyor hem de onu yakınımda tutuyordum, o da göğüslerimi sertleşene kadar okşuyordu.

O kadar ıslaktım ki iç çamaşırlarımın sırlıklam olduğunu hissedebiliyordum. Asher başını kaldırıp beni döndürdüğünde, uyluklarım arasında daha fazla sürtünme yaratmak için kıvrandım ve kendimi aynalı duvara dönmüş buldum.

Dağınık, yarı çıplak yansıma görünce yüzüm ateş aldı.

"Eğil ve bacaklarını aç." Asher'in sert emri omurgamdan aşağı titreme geçirdi.

Ben de itaat ettim, ellerimi çift çubuğun üst kirişine koyup bacaklarımı ayırdım. Heyecandan buğulanmış gözlük camlarım, yansıma koyu saçlı ve kızarmış yanaklı bir sis bulutuna dönüştürdü.

Ancak, Asher ses sistemine doğru yürüyüp onu açtığında, kafa karışıklığı iğnesi şehvetimi deldi.

Stüdyoyu tanıdık klasik müzik melodileri doldurdu, zarif senfonisi, barreye eğilmiş, bacaklarım açık, göğüslerim çıplak ve uyluklarım sıvılarımla ıslanmış olan müstehcen görüntümle keskin bir tezat oluştuyordu

barre'ye eğilmiş, bacaklarım açık, göğüslerim çıplak ve uyluklarım sıvılarım ile ıslanmış olan müstehcen görüntümle keskin bir tezat oluşturunuyordu.

Klitorisim bu ikilem karşısında titredi.

Eski bale öğretmenlerimden herhangi biri bu stüdyoda yaptıklarımızı görebilseydi...

Asher'ın adımları cilalı ahşap zeminde yankılandı. Arkamdaki yerine geri döndü, bakışları beni o kadar yoğun bir şekilde sardı ki tekrar kızardım.

"Müzik, ev personelinde biri aşağı kata inerse diye." Kadifemsi sesi, bir okşama kadar kesin bir şekilde tenimde kaydı. "Bizi duymalarını istemeyiz."

Bununla birlikte, elbiseyi belime kadar sıyırdı, başparmaklarını iç çamaşıma takıp aşağı çekti ve ihtiyacımın parıldayan kanıtını ortaya çıkardı.

"Siktir, *sırılıklamsın*." Parmağını ıslaklığın içinden geçirdi. Ben yine inledim ve kıvrandım, tüm vücudum kızardı. Kıkırdaması sırtımı okşadı. "Bu seni tahrik ediyor mu, tatlım? Benim sikimi beklerken eğilip seninle oynamak?"

Utanacak kadar tahrik olmuşum. "*Evet*."

"Hmm. Ben de öyle düşünmüştüm." Protesto çığlığını görmezden gelerek elini çekti. "Biraz daha beklemen gerekecek, ama merak etme, tatlım." Bacaklarımın arasına diz çökerken yüzünde kötücül bir gülümseme belirdi. "Bunu senin için değerli kılacağım."

Bu, dilinin klitorisime dokunmadan önce aldığım tek uyarıydı ve dünyam saf şehvet parçalarına ayrıldı.

Asher arkamdan beni yalarken, ellerimle barı sıkıca kavradım ve çığlık attım. Sıvılarımı yaladı ve şişmiş klitorisimin üzerinde dilini döndürdü, sonra onu içime soktu. Piyano müziği, dilinin lezzetli, hızlı vuruşlarla amımı sikip durmasının sesleriyle karışıyordu.

Sert eller uyluklarımı kelepçeledi, ben titreyip hıçkırırken beni sabit tuttu, zevk o kadar yoğundu ki gözlerimden yaşlar aktı.

Uyluklarımdan birini bıraktı ve başparmağıyla klitorisimi okşadı. Aynı anda dilini içime derinlemesine soktu ve işte o an geldi.

Patladım, orgazmım içimi kapladı ve her bir kasımı ele geçirdi, ben de onun yüzünü boşalarak ıslattım.

O inledi, titreşimler kalbime mini şok dalgaları gönderdi, sonra geri çekildi ve ayağa kalktı.

Fermuarın metalik sesini ve folyonun yırtılma sesini duydum, ama orgazmımın son dalgalarını atlatma şansım olmadan, o içime girdi ve beni nefes nefese kalana kadar doldurdu.

Daha önceki aktivitelerimizden dolayı hala hassastım ve tek bir itme, ilk orgazmımın hemen ardından ikinci, daha küçük bir orgazm gönderdi.

Bu benim ilk arka arkaya orgazm deneyimimdi ve o kadar çok hissettim, o kadar *çok istedim* ki, Asher beni ağlayarak, akılsız bir çılgınlık haline getirirken sadece sıkı sıkı tutunabildim.

Genelde seks yaparken daha nazikti, ama bu? Bu, ham ve sert ve ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şeydi. O anın ihtiyaçlarına kapıldık, sorunlarımız arzusun okyanusunda boğuldu ve her çılgılık ve iniltiyle dışarı atıldı. Yine de, birleşmemizin acımasız ritmine rağmen, ara sıra hızını yavaşlatıp beni kontrol ediyordu.

Bu düşüncesini takdir ettim, ama bu pozisyonda gayet iyiydim, hatta daha da iyisiydim. Ve onun kendini tutmasını istemiyordum. Beni daha sert sikmesini istiyordum.

"Tam orası." Nefes nefeseydim. "Daha sert, daha derine... *evet.*"

Her itişinde testisleri tenime çarpıyor, ritminin hızını ve gücünü vurguluyordu, ama yine de yetmiyordu. *Daha fazlasını* istiyordum.

Asher, ben düzleşip bir bacağımı kaldırıp alt bar boyunca uzattığımda, bana uyum sağlamak için tekrar yavaşladı. Ameliyatlarımdan önceki kadar esnek değildim, ama barın yüksekliği ve beni tutuş şekli, alevlenmeye neden olabilecek herhangi bir baskıyı hafifletiyordu.

Bacağımı uzatmak gerçekten iyi geldi. En önemlisi, yeni pozisyon onun beni daha önce denediğimiz hiçbir pozisyondan daha *derinden* sikmesine izin verdi.

"*Siktir,*" diye tısladı Asher, hissettiği her duyguya vücudu gerildi. Terden parlayan cildi ve parmakları, tekrar içime girerken kalçama gömüldü.

Hızla önceki hızına ulaştı, ancak bu şekilde, ben uzanmış ve o da sonuna kadar girmişken, daha da iyi hissettiriyordu.

Daha önce hiç dokunmadığı bir noktaya dokunduğunda çılgılık attım ve zihnim saf zevkten boşaldı.

Daha önce hiç böyle seks yapmamıştım. Sert, acımasız ve tutkulu, sanki benden doyamıyormuş gibi beni sikiyordu ve ben de ondan doyamayacağımı biliyordum.

Bu, bir kızı ömür boyu mahvedebilecek türden bir seksti.

Göğüslerim sert vuruşların etkisiyle çılgınca sallanıyordu ve ağzım açık kalmış, konuşamıyor, düşünemiyordum. Terli, sırılsıklam bir haldeydim ama umursamıyordum.

Aslında, bu beni daha da tahrik etti. Bu benim hiç benzemediğim bir şeydi, hayatımın diğer alanlarında sergilediğim dikkatli kontrolün tam tersiydi, bu da beni tahrik etti.

Scarlett olmak zorunda değildim. Bunun yerine, zevk ve şehvetle uğraşan, kendinden çıkıp fantezi dünyasına girebilen bu ahlaksız yaratık olabilirdim.

"Sikimi nasıl aldığını bir bak." Asher uzanıp bir eliyle çenemi tuttu ve aynada ona bakmamı sağladı. Sikinin sırılsıklam amıma girip çıkmasını izlemem için. "Her santimi içine gömüldü, ama amın hala doymak bilmiyor."

Ben inledim, amım utanmazca ona uyum sağlayarak onu sıktı. "Çok sıkı."

Başını eğdi ve dişlerini

boynum ve omzum arasındaki kıvrıma dişlerini geçirdi. "*Benimim.*"

Daha vahşi bir başka itme, kısa devre yapan beynimde oluşmuş olabilecek herhangi bir tutarlılığı dağıttı.

Ben, devasa, çıplak bir sinirden başka bir şey değildim. Cildime değen hava bile, şehvetiyle dayanılmazdı. Buna, arka planda çalan masum müzik eşliğinde, gün ışığında bana sertçe giren onun müstehcen görüntüsü ve küfürlü sözleri de eklenince... bu çok fazlaydı.

Piyano müziği kreşendoya ulaştı ve öğleden sonra üçüncü orgazmım içimden derinlerde patladı. Çılgılık attım, zevk dalgaları içimden yayılıp tüm vücudumu sardı. Sırtım kamburlaştı ve zaman ve mekan algımı tamamen yitirirken gözlerimin köşelerine yeni gözyaşları doldu.

Binlerce parça hissiyattım, parçalanmış ve yeniden bir araya getirilmiş.

Asher bacağımı bareden indirip beni döndürdüğünde, orgazmım hala uyluklarımdan damlıyordu. Beni tahta kirişe oturttu ve bacaklarımı beline doladı, sonra beni sikmeye devam etti, ben onun etrafında titrerken homurtuları daha derin ve daha gırtlaksı hale geldi.

O son bir derin itişle boşaldığında, ben hala orgazmımın son kanatlarında uçuyordum. Yüksek sesle inerken penisi içimde seğirdi, yüz hatları saf mutlulukla gerilmişti.

Müzik hala çalıyordu, biz birbirimize sarılmıştık, ben barre üzerinde, o ise önümde duruyordu, orgazmın ardından terli ve yorgun bedenlerimiz birbirine dolanmıştı.

"Kardiyo yapmanın bir yolu da bu," diye nefes nefese söyledim. "Tebrikler Donovan, son eğitim testini geçtin."

Boğuk kahkahası başımdan ayak parmaklarımın ucuna kadar titreşti. "Bu anı anmak için altın madalya bekliyorum."

"Tabii ki beklersin." Başımı omzuna yasladım, gözlerimi kapattım ve onun kokusunu içime çektim. Bazıları çocukluklarının kokusu veya annelerinin yemeklerinin kokusuyla rahatlar, ama ben *onun* kokusuyla rahatlıyorum. Zengin, topraksı, erkeksi.

Bu, evimin kokusuydu.

"Nasıl hissediyorsun, sevgilim?" Asher saçlarımı okşadı, dokunuşunun yumuşaklığı, az önce beni becerdiği halinden tamamen farklıydı. "Barre hareketindeki o bacak..."

Sesindeki hayranlık ve endişenin karışımına kıkırdadım. "Ben iyiyim. Pozisyon rahatsız değildi ve alt barre yardımcı oldu." Başımı kaldırıp ona alaycı bir gülümseme attım. "Bu, bir dansçıyla çıkmanın avantajlarından biri. Biz *çok* esnekiz."

Gözleri rahatlama ve yeni bir sıcaklık ile parladı.

"Anlıyorum. Stüdyoyu *düzgün bir şekilde* kullanmak için bu kadar uzun zaman geçmesi inanılmaz." Hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı. "Ne yapıyordunuz?"

"Maalesef, daha az eğlenceli şeyler." Uykulu ama doymuş bir şekilde iç geçirdim. "Ama güzel bir son gün, değil mi?"

Asher'ın yüzü yumuşadı. "Evet, öyle."

Nefesimiz normale dönene kadar birkaç dakika daha birbirimize sarıldık ve sonunda isteksizce ayrıldık. Müziği kapattık, kendimizi temizledik ve stüdyoyu dezenfekte ettik, ama gün bitene kadar ona sıkı sıkı sarıldık.

Çünkü yarın geldiğinde her şey değişecekti.

BÖLÜM 38

ASHER

Ertesi gün, iki ay sonra ilk kez RAB'daki Scarlett'in stüdyosuna girdiğimde, ağır bir déjà vu hissi beni sardı.

Stüdyo, buraya geldiğim ilk günkü haliyle aynı görünüyordu ve anılarım geçmişten canlı birer fotoğraf gibi yeniden su yüzüne çıktı.

Çanta. Onun pub'daki gizemli kız olduğunu fark etmem.
Onun Vincent'ın kız kardeşi olduğunu öğrendiğimdeki şok.

Olaylar hem dün hem de bir asır önce olmuş gibi geliyordu.

Zorla eğitilmekten şikayetçi olarak içeri girmiştım, ama eğitimcime sırlıslıkla aşık olarak geri dönmüştüm.

Bir yazın bu kadar çok şeyi değiştirebilmesi komikti.

Scarlett beni görünce göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle karşıladı, ama bu gülümseme sadece bir saniye sürdü, sonra bakışları omzumun üzerinden kaydı ve daha nötr bir ifadeye dönüştü.

"Vincent, erken geldin," dedi biraz fazla neşeli bir sesle.

"Bagajımı bıraktım ve doğruca buraya geldim." Kardeşi içeri girip ona sarıldı. "Bana ne hazırladığını görmek için sabırsızlanıyorum." Bana kısa bir selam verdi, ben de aynı şekilde karşılık verdim.

İkimiz de ayıkken ilişkimizdeki bu yumuşama ile nasıl başa çıkacağımızı tam olarak bilmiyorduk, bu yüzden Scarlett müziği açarken saygılı bir mesafe koruduk.

"Kendi başına yaptığın o yarım yamalak antrenmanlardan daha zor olacak," dedi.

"Yetersiz mi?" Vincent öfkelenmiş gibiydi. "Harika bir antrenman programım var. *Men's Health*'e sor. Onlarla yaptığım röportaj geçen yıl en popüler makaleleri oldu!"

İkinci en popüler. Refleks olarak vereceğim cevabı geri tuttum. Onlarla yaptığım röportaj, onunkinden bin daha fazla tıklanmıştı, ama öğleden sonra onun kız kardeşiyle çıktığımı söylemeden önce onu kızdırmak pek akıllıca bir hareket olmazdı.

"Uh-huh." Scarlett etkilenmemiş gibiydi. "Her halükarda, yaz boyunca yaptığımız antrenmanlara yetişemedin, bu yüzden bugünkü seansı buna göre değiştirdim. Sezon iki haftadan az bir süre sonra başlıyor, bu da birlikte sadece beş seansımız olduğu anlamına geliyor." Burnunu kırıştırdı. "Koçun neden bu kadar kısa bir süre için geri gelmeni istediğini bilmiyorum, ama durum bu. Isınma hareketleriyle başlayıp, sonra direnç bantlarına geçeceğiz."

Koçun Vincent'ın sadece iki hafta da olsa antrenmanlarımızın sonuna katılmasını istemesinin nedenini biliyordum. Huysuz ve aksi biriydi, ama özünde iyimser biriydi. Muhtemelen iki haftalık zorunlu kaynaşmanın hiç olmamasından daha iyi olduğunu düşünmüştü.

"Ayrıca..." Scarlett bize sert bir bakış attı. "Üçümüz yaz başından beri birlikte antrenman yapmadık, ama kurallarım hala geçerli. Stüdyomda kavga ve tartışma *olmayacak*. Anlaşıldı mı?"

Kısa bir selam verdim. "Evet, efendim."

Vincent sırtıttı. "Onun dediği gibi."

Gözlerini devirdi, ama tartışma çıkmadan antrenmana başladığımızda profesyonel tavrının ardında küçük bir iyimserlik belirdi.

Scarlett stüdyoda dolaşarak formlarımızı inceledi ve gerektiğinde bizi düzeltti.

Futbol konusunda Vincent ve ben beceri açısından eşit seviyedeydik. Ama çapraz antrenman söz konusu olduğunda, benim üç aylık dans temelli antrenmanımın verdiği ek avantaj vardı; onda yoktu.

O hareketlerle zorlanırken, ben direnç ve esneklik antrenmanını kolayca geçince kendimi gülümsemekten alıkoymak için uğraştım. Dans için kullandığımız kaslar futbol için kullandıklarımızdan farklıydı ve onun zorlanmasından zevk almadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Artık birbirimizden aktif olarak nefret etmiyor olmamız, (sessizce) biraz sevinç duymam için bir fırsatı kaçırmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

Vincent, Scarlett'in iç çekmesine neden olan bir şey Fransızca olarak homurdandı. "Tamam, beş dakika ara verelim. Su için, kalp atış hızınızı düşürün. Ben tualete gidiyorum."

Çıkarken bana hızlıca bir bakış attı.

Unutma, nazik ol, diyordu.

Ben naziğim, diye cevap verdi bakışım.

Dersimiz sırasında, duygularımızı ele vermemek için göz teması kurmamaya dikkat etmiştik. Antrenmandan sonra Vincent'ı dışarı çıkarıp, ona birkaç bira ısmarladıktan sonra bombayı patlatmaya karar vermiştik, ama ben tereddüt etmeye başlamıştım.

Şehre döndüğü ilk gün ona pusu kurmalı mıydık, yoksa önce yerleşmesi için zaman tanımalı mıydık?

Scarlett'in dönmesini beklerken, klima sesiyle birlikte sessizlik de uğultu yapıyordu.

Yarım şişe suyu bir dikişte içtim ve Blackcastle marka ter havlusuyla alnını silen Vincent'a baktım.

"Antrenmandan sonra ne yapacaksın?" diye sordum, buzları kırmak için. "Neden? Bana çıkma teklif mi edeceksin?"

"DuBois, sen dünyadaki son canlı olsan bile sana çıkma teklif etmem."

En azından *bu* DuBois değil.

"İyi, çünkü lanet olsun, evet demeyeceğim." Havluyu spor çantasına geri attı. "Ama henüz bir planım yok."

"Angry Boar'da bir bira içmek ister misin? Hayırseverlik maçında yedek olarak oynadığın için," diye ekledim sert bir sesle. "Geçen hafta sonu galibiyeti kutlamak içindi, bu da benim resmi teşekkürüm. İnsanlara borçlu kalmayı sevmem."

Sırtışı geri döndü. "Yani bana çıkma teklif ediyorsun."

"Oh, kes şunu. Bira içmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Bugün bir tane içebilirim galiba." Karnını okşadı. "Sezon başladıktan sonra böyle içemem."

Onaylayarak ses çıkardım. Sezon boyunca diyetlerimize çok daha dikkat etmemiz gerekiyordu.

"Teşekkürlerden bahsetmişken..." Vincent kapıya bir göz attı. Scarlett'ten henüz bir iz yoktu. "Yaz başında söylediklerimi dinlediğin için teşekkürler." Sesinde o kadar çok isteksizlik vardı ki, sanki biri o kelimeleri zorla ağzından çıkarıyormuş gibi geliyordu.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı.

"Kız kardeşime asılmamanı kastettim," diye açıkladı. "İtiraf ediyorum, geri döndüğümde seni onunla birlikte göreceğimi sanıyordum, ama sen saygılı davrandın. Ve profesyonel. Ve ona dokunduğu için o pislik Pessoa'yı yumrukladın. Bunun için minnettarım."

Yüzündeki acı ifade, hatalı olduğunu kabul etmenin ona ne kadar acı verdiğini gösteriyordu, ama muhtemelen benim onun hatalı *olmadığını* bilmem kadar üzücü değildi.

Saygılı davrandın. Eğer o sadece bilseydi. hiçbir şey dün stüdyoda Scarlett'e yaptığım şey hakkında *saygılı bir şey olmazdı.*

"Doğru." Vincent'ın yüzümde dün yaptıklarımın izlerini görmemesi için öksürdüm. "Bunu hak etmişti."

Onun sözlerinin ilk kısmını kasten görmezden geldim, ama Scarlett sonunda geri dönüp garip konuşmamızı kısa kestiğinde kaslarım korkuyla gerildi.

Antrenmanımızın geri kalanı sorunsuz geçti, ama Scarlett daha sonra Angry Boar'dan bahsetmeye çalıştığında, kardeşinin arkasından anlamlı bir bakışla onu durdurdum.

"Düşündüm de, biz..." Benim şaşkın bakışlarım karşısında sözünü yarım bıraktı. "Ne yapabiliriz?" diye sordu Vincent.

"Uh, bir sonraki seansımızda bir üst seviyeye geçebiliriz. Artık temel bilgileri öğrendiğini düşünüyorum," dedi Scarlett.

Vincent başka soru sormadan önce, "Kulağa hoş geliyor" diye sözünü kestim. "Vincent ve ben Angry Boar'a birer bira içmeye gideceğiz. Sezon başlamadan önce koçun istediği gibi biraz kaynaşma zamanı geçireceğiz." Uzun süredir arkadaşmışız gibi omzuna yumruk attım.

O ise sanki aklımı kaçırmışım gibi bana baktı.

Onu suçlamadım. Karakterime hiç uymayan bir şekilde davranıyordum, ama önceki konuşmamızdan dolayı o kadar gergindim ki düşünmeden hareket ettim.

Scarlett bize katılırsa, başlangıçta planladığımız gibi ona bizim hakkımızda anlatmaya çalışacaktı, ama Vincent'ın şu anki ruh halini anlayana kadar ona bunu yapmasına izin veremezdim. Daha önce ifade ettiği duygular, bizim ilişkimizi öğrendiğinde onu daha çok mu yoksa daha az mı kızdıracaktı?

Ne yazık ki, pub'a varmadan önce tüm bunları Scarlett'e açıklamaya vaktim olmayacaktı, çünkü benim yerime kardeşi ile birlikte oraya gitmesi gerekecekti. Önce Vincent ile yalnız konuşmak benim için daha kolay olacaktı.

"Oh! Tamam. Ee, iyi eğlenceler?" Scarlett'in sorgulayan sesi, neden ilk planımızdan saptığımı anlamadığını gösteriyordu, ama bana güveniyordu

Vincent omzuna çantasını atıp ona veda ederken, bu konuyu daha fazla kurcalamadı.

"Sonra açıklarım," diye mırıldandım yanından geçerken.

"Sabırsızlıkla bekliyorum," diye mırıldandı. Kardeşinin uzaklaşan sırtına baktı. "İyi şanslar."

Barda baş başa yapacağımız bir konuşmanın ikilemimi çözeceğini düşünüyorsam, yanılmıştım.

Birkaç bardak bira içtikten sonra onun kız kardeşiyle çıkma olasılığını yavaş yavaş kabullenebileceğimi ve onun tepkisini ölçebileceğimi düşündüm, ama Vincent, elimizde içkilerimizle oturduğumuz anda hiç durmamışız gibi sohbetimize devam etti.

"Daha önce söylediklerimde ciddiydim." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Sen ve ben her zaman iyi anlaşamadık ve seni onunla yalnız bırakmaktan çekiniyordum. Sen kibirlisin, herkese yatıyorsun..."

"Huh. Sanki kendini tarif ediyormuşsun gibi."

Vincent bana öfkeyle baktı. "Ben de Scarlett'in benim gibi biriyle çıkmasını istemezdim," diye tersledi. "Yeterince acı çekti. Futbolcularla... kötü bir geçmişi var ve tüm bunlardan sonra senin saçmalıklarınla uğraşmasına gerek yok."

Devam etmeden duramadım. "Kötü geçmiş derken, Pessoa'yı mı kastediyorsun?"

Tereddüt etti, sonra kısa bir baş sallamayla onayladı. "Detaylara girmeyeceğim çünkü bu beni ilgilendirmez, ama ayrılıkları ona çok zor geldi. Onu bir daha o kadar karanlık bir durumda görmek istemiyorum. O benim tek kız kardeşim ve onu korumak istiyorum."

Ağzım sıkılaştı. *Lanet olası Pessoa*. Fırsatım varken ona daha sert vurmalıydım.

"Her neyse, bu yüzden buradayım," dedi Vincent sert bir sesle. "Teşekkür içkisi umurumda değil, alınma ama Scarlett'i koruduğun ve yaz boyunca yokluğumdan yararlanmaya çalışmadığın için sana minnettarım. Yani sanırım..." Boynunun arkasını ovuşturdu, yüzünde utangaç bir ifade belirdi. "Belki de geçmişi geçmişte bırakmalıyız. Koçun dediği gibi, sorunlarımızın gelecek sezonu mahvetmesini istemiyorum. Seni ne kadar sevmesem de, Holchester'ı daha da çok nefret ediyorum."

"Ne kadar da içten bir destek. Bu beni gerçekten çok mutlu etti."

"Oh, bana bu saçmalığı anlatma. Sen de benim en büyük hayranım değilsin."

"Kesinlikle değilim, ama Holchester'ı daha çok nefret ediyorum, bu yüzden" —kadehimi kaldırdım—"ateşkes devam ediyor."

Vincent burun kıvırdı ama kadehini benimkine çarptı.

Biralarımızdan yudumladık ve bir kez daha garip bir sessizliğe büründük.

Rakipken söyleyecek çok şeyimiz vardı, ama dostluk düşmanlıktan daha zor bir köprüydü.

"Benimle sorunun ne ki?" diye sordum, gerçekten merak ederek.

Dünya Kupası'nda olanları asla unutmayacağım. Sahte bir sakatlık nedeniyle dünyanın en büyük futbol turnuvasından atılmak, *hiçbir* oyuncunun kolayca atlabileceği bir şey değildi ve İngiltere'nin ardından gelen yenilgi, bu acıyı daha da artırdı. Ancak o kader kararın üzerinden iki yıl geçmişti ve Scarlett'in hatırı için olanları geçmişte bırakmaya hazırdım.

Ayrıca, bir sonraki Dünya Kupası'nda Vincent'ı yenmeyi planlıyordum.

Ancak bu, *onun* bana neden bu kadar karşı olduğunu açıklamıyordu. Sponsorluklar ve statü için rekabet ediyorduk, ama birçok oyuncu da öyle yapıyordu.

İnternet, "kim daha iyi oyuncu" anketlerinde bizi sürekli birbirimize düşman ettiği için miydi? Ondan daha fazla kazandığım için miydi? Yoksa başka bir şey miydi?

"Seninle sorunum mu? Üstünlük kompleksi olan kendini beğenmiş bir pislik olman dışında mı?" diye sordu Vincent. "Senin işin çok kolay."

Neredeyse içkimi tükürecektim. "Anlamadım?"

Hayatım çok mu kolay? Ben de onun kadar sıkı antrenman yaptım ve oynadım, ve bulunduğum yere gelmek için çok çalıştım. Kabul ediyorum, nispeten istikrarlı, iki ebeveynli bir ailede büyüdüğüm için şanslıydım, ama babamın sürekli kulağıma bağırması da kolay bir şey değildi.

Ayrıca, Vincent de zorlu bir ailede büyümüş değildi. Anne babası boşanmıştı, ama anladığım kadarıyla, onun hayallerini destekliyorlardı. Babası mühendis, annesi hemşireydi ve Scarlett'in bale dersleri *ile* onun futbol antrenmanlarının masraflarını karşılayacak kadar paraları vardı.

"İş ahlakından bahsetmiyorum." Vincent sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi. "*Senden* bahsediyorum. Asher Donovan." Bana işaret etti. "Başka bir oyuncu senin yaptıklarının yarısını bile yapsaydı, arabalar ve

yarışlarla ilgili yaptıklarının yarısını bile yapsaydı, herkes ondan uzak dururdu. Kimse ona dokunmazdı. Sen ise rekor kıran bir transfer anlaşması yaptın ve Aoki Watches'tan yeni bir sponsorluk aldın. Sen pervasızsın, sahada çok gösterişlisin çünkü ilgi odağı olmamaya dayanamıyorsun, ama bu önemli değil çünkü markan çok büyük, batması imkansız."

Orada oturdum, bu saldırı karşısında şaşkınlıktan cevap veremedim. Benimle olan sorunlarının maaş veya şöhret farklarından kaynaklandığını sanıyordum, ama açıkça görülüyordu ki, sorunlar bundan daha derindi.

Vincent bir an sessiz kaldı, sonra tekrar konuşmaya başladı. "Beş yıl önce yaptığın Rocco kampanyasını hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. Bu spor ayakkabı kampanyası benim ilk *büyük* marka sponsorluğumdu. Onlardan ilk çekimi aldığımda, gözlerim yuvalarından fırlayacak gibiydi.

"Aslında onların marka elçisi olmam planlanmıştı." Acı bir gülümseme attı. "Ama Pessoa'nın Scarlett'e yaptığı şeyden sonra onunla kavga ettim, biri bunu kaydetti ve Rocco sözleşmemi feshetti."

Kavgayı duyduğumu hayal meyal hatırlıyordum, ama bu, rekabetimiz tam anlamıyla başlamadan önce olmuştu ve o zaman detayları göz ardı etmiştim.

"Kahretsin." Yüzümü buruşturdum. "Çok kötü. Üzgünüm."

Rocco'nun sözleşmesini feshetmesinden ben sorumlu değildim, ama onun yerinde olsaydım, benim yerime geçen kişiye de kızardım.

Şimdi, transferimin onu neden bu kadar rahatsız ettiğini anlıyordum. Ben başımı belaya soktum ve ödüllendirildim; o başını belaya soktu ve cezalandırıldı. Elbette, beş yıl önce şöhretimiz farklı seviyelerdeydi — kavga bugün olsaydı Rocco görmezden gelebilir — ama duygular duygulardı.

Vincent omuz silkti. "Olan oldu. Nike sözleşmem daha sonra acımı dindirdi." Ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Ayrıca, ben Rocco'nun ilk tercihiydim."

"Oh, kes sesini." Ama sinirlenmek yerine, aramızda tereddütlü bir anlayışın kıvrımlarının dolandığını hissettim, bu da sertleşmiş acıların bir kısmını yumuşattı.

Ego ve itibarın hakim olduğu bir kariyere saplanmış iki kişi için bu, küçük bir başarı değildi.

"Ama dediğim gibi, o artık geçmişte kaldı." Vincent güldü. "Seninle kız kardeşim arasında hiçbir şey olmamasına seviniyorum, yoksa şimdi farklı bir konuşma yapıyor olurduk. İşle ilgili sorunları aşabilirim, ama aile? O başka bir mesele."

Kısa süreli rahatlamam buz gibi soğudu. *Scarlett*. Geçmişteki kırgınlıklarımızı unutmak güzeldi, ama dostane bir ilişki kurmamızın önündeki en büyük engel, patlamaya hazır bir volkan gibi arka planda kaynayıp duruyordu.

"Her neyse, bu konuşmayı yaptığımıza sevindim. Koç da mutlu olacak." Bu sefer, Vincent kadehini kaldırdı. "Bu sezon Holchester'ı yenmeye hazır mısın?"

Zorla gülümsedim ve kadehimi onun kadehine çarptım. "Kesinlikle."

"Ona henüz söyleyemeyiz."

Scarlett telefonumun ekranından bana bakıyordu. Vincent ve ben Angry Boar'dan ayrıldıktan sonra onun evine gitme riskini almak istemedim, bu yüzden ona video görüşmesi yaptım ve planlarımızı neden değiştirdiğimi açıkladım. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, haberi verme stratejimizi yeniden düşünmemiz gerekiyor." Elimini yüzüme sürdüm. "Onu duymalıydın. Yokluğunda sana asılmadığım için bana ne kadar minnettar olduğumu defalarca söyledi. Bu, onun barışmaya razı olmasının ana nedenlerinden biri. Şimdi ona söylersek, kendini aptal gibi hissedecek, bu da haberi düşündüğümüzden daha kötü karşılayacağı anlamına gelir."

"Belki de öyle olmaz," dedi Scarlett umutla. "Belki de *artık* seni şeytan olarak görmediği için

"Uğh. Haklısın." Başını eline dayadı. "Buna inanamıyorum.

"Ugh. Haklısın." Başını eline dayadı. "Buna inanamıyorum. Seni sevmediği için ona söylemeye çekiniyorduk, şimdi de seni sevdiği için söyleyemiyoruz. Yemin ederim, evren bizden nefret ediyor."

"Hâlâ söyleyebiliriz. Sadece zamanlamamızı ayarlamamız gerekiyor," dedim. "2075 uğurlu bir yıl olmalı."

"*Asher*."

"Biliyorum, biliyorum." Çelişkili bir şekilde iç geçirdim.

Bir yandan, orijinal stratejimize sadık kalabilir ve ortaya çıkan sonuçlarla başa çıkabilirdik. Bu, Vincent'a sezon öncesi başlamadan önce sakinleşmesi için zaman kazandıracaktı.

Öte yandan, iki haftanın bu haberi atlatması için yeterli bir süre olacağından şüpheliydim. Sezona bana karşı yeni bir nefretle başlayacaktı ve bu, ilgili *herkes* için iyi olmazdı.

Eski ben birinci seçeneği tercih ederdi, ama artık kararlarımı daha düşünceli ve daha az pervasız almaya çalışıyordum. Bir duruma başıboş atlayıp her şeyin benim lehime sonuçlanmasını bekleyemezdim. Sonuçlarını düşünmek zorundaydım.

Ayrıca koçun blöfünü görmek için o kadar aptal değildim. Eğer yeterince iyi çalışmadığımızı düşünürse bizi kesinlikle yedek kulübesine mahkum ederdi ve ben, kurtuluş sezonum olarak görmeye başladığım bu sezonda kenarda oturmak için bu kadar çok çalışmamıştım. Mayıs ayında bir kupa kazanıp eleştirenleri haksız çıkarmazsam, botlarımı toplayıp bu işi bırakabilirdim.

Ayrıca, bunu asla yüksek sesle itiraf etmem ama, Vincent ile yaptığım barış, omuzlarımdan büyük bir yük kaldırmıştı. Kendi takımımdaki biriyle çatışmak çok enerji gerektiriyordu ve Holchester'ı yenmek istiyorsam, her gramına ihtiyacım vardı.

"Belki tatil sırasında ona söyleyebiliriz," dedim. "Paylaşma ruhu falan."

Scarlett bana şüpheli bir bakış attı. "Sezonun ortasında ona söylemek ve Noel'ini mahvetmek mi istiyorsun?"

"Sen öyle söyleyince pek de öyle gelmedi."

Yeni bir strateji geliştirmek için sessizce oturduk. İşe yaramadı.

"Belki çok geç olduğu içindir, ama beynim yorgun," dedi Scarlett. "Şimdilik bu konuyu erteleyebiliriz, ama sezon başladıktan sonra Vincent'a söylemek, başlamadan önce söylemekten daha mı iyi? Ya biz hazır olmadan öğrenirse? Başkasından duyarsa daha da üzülür."

"Bilmiyorum." Başımı eğip tavana baktım, sorunlarımızın çözümünün orada olmasını diledim. "Gerçekten bilmiyorum."

BÖLÜM 39

SCARLETT

Dön. Dön. Plié. Geri adım.

Stüdyomda tek başıma *Lorena* için pratik yapıyordum. Hareketleri yeterince iyi yapıyordum, ama gerektiği gibi odaklanmakta zorlanıyordum.

Asher ve ben Vincent'a söylemek için yeni bir strateji bulamadık. Bu noktada, doğaçlama yapıp konuşma sırasında doğru anın gelmesini umuyorduk, bu aslında bir strateji sayılmazdı, ama elimizdeki tek şey buydu.

Neyse ki Vincent hiçbir şeyden şüphelenmedi. Asher ile Angry Boar gezisinden sonra, ikisi temkinli ama gelişen bir... şey, arkadaşlık demek biraz abartılı olabilir. Daha çok dostane bir tanışıklık gibiydi.

Her ne olursa olsun, bu sayede geri kalan antrenmanlarımız sorunsuz geçti. Vincent'ın dönüşünü kafamda o kadar abartmışım ki, hayatımıza bu kadar kolay bir şekilde geri dönmesi neredeyse rahatsız ediciydi.

Ancak sezonun başlamasına günler kala, endişem yeniden baş gösterdi.

Herkes Londra'ya geri dönecekti, bu da bize daha fazla gözün dikileceği ve yakalanma ihtimalimizin artacağı anlamına geliyordu. Asher'ın kardeşimle yapacağımız Büyük Konuşmayı ertelemek için öne sürdüğü gerekçeyi anlıyor ve hatta ona katılıyordum, ama zihnim işlerin ters gidebileceği her senaryoyu düşünmekten kendini alamıyordu.

Ya biri sokakta fotoğrafımızı çekip, Clive ve benim fotoğrafımızı yükledikleri gibi internete yüklerlerse?

Ya Vincent, Clive ile karşılaşır ve rugby oyuncusu bizi ifşa ederse? Çiftler buluşmasından sonra ona bizim için yürümeyeceğini söylediğinden beri onunla konuşmamıştım, ama onun ve Asher'ın anlaşılamadığını biliyordum.

Ya Vincent özel bale stüdyosunu veya Japonya seyahatimizi öğrenirse? Asya seyahatini kardeşimden gizlemeyi başarmıştım çünkü çok kısıydı ve mesajlarına geç cevap vermeme yoğun programıma bağlamıştım. Ama tek bir hata veya internetteki yanlış bir fotoğraf, gizliliğimizi bozmak için yeterliydi.

Bir yanımda, Asher ve benim başından beri dürüst olmayı diledi, ama artık çok geçti. Kendi kurduğumuz ağa takılıp kalmıştık.

Endişelerim ve dağınık düşüncelerim kafamda karışmıştı. O kadar dikkatim dağılmıştı ki, iki sayıyı kaçırdım ve düzeltmeye çalışırken tökezledim.

"Lanet olsun!" Hayal kırıklığından küfür ağzımdan kaçtı.

Durdum, ön kollarımı barreye dayadım ve kafamı onlara koyarak kendimi toparlamaya çalıştım.

Bariz nedenlerden dolayı Asher ve Vincent'ın antrenmanlarına ekstra antrenmanlarımı ekleyemedim, bu yüzden kardeşim döndüğünden beri tek başıma prova yapıyordum. Asher akşamları özel stüdyosunu kullanmamı teklif etti, ama ben onun evine gizlice gitmeye çok paranoyaktım.

Yaz boyunca çok iyi gidiyordum. Ancak Asher olmadan daha fazla hata yapıyordum. Odaklanamıyordum. Kendimi sorguluyordum.

Provalarımın kalitesindeki belirgin değişiklik, endişeme bir kat daha ekledi.

Ya o gizli bileşense? Yanımda beni cesaretlendiren o olmadan kalabalığın önünde performans sergileyebilir miydim?

Midem kramp girdi.

Hayır. Asher'ı ne kadar sevdiğimden bağımsız olarak, başarıyı başka birine bağlı hale getirmeyi reddediyordum.

Yedek oyuncu olarak prova yapmam ve muhtemelen sahnede performans sergileme şansım olmayacak olması umurumda değildi. Bu lanet dansı kendi başıma başaracaktım.

Yavaşça yaklaşan yorgunluğa karşı dişlerimi sıktım ve kendimi tekrar ayağa kalkmaya zorladım. Bale'nin son perdesine on dakika kalmıştı. Bitirebilirdim.

Vücudum daha sonra bana kızabilir, ama şimdi vazgeçersem kendimden daha çok nefret ederdim. Fiziksel acıları yatıştırmak, duygusal acıları yatıştırmaktan daha kolaydı

, özellikle de kendi kendime yaptığım acıları yatıştırmak daha kolaydı.

Eski terapistim ve doktorlarım, kendimi sınırlarıma zorlama kararlılığımın zehirli ve sağlıksız olduğunu söylüyorlardı. Haklıydılar; *öyleydi*, bu yüzden seçimlerimi başkalarına savunmuyordum. Kimsenin benim yaptığım gibi vücudunun uyarı işaretlerini görmezden gelmesini istemezdim.

Ama onlar *öyleydi*, ben ise *böyleyim*. Ben rekabet için yaratılmıştım, bu da kendimle rekabet etmeyi de içeriyordu.

Kazanmak zorundaydım,
bu yüzden zorladım. Ve
işe yaradı.

Tökezlediğim yerden yeniden başladım ve koreografiyi bozmadan sonuna kadar devam ettim.

Son pozisyonu iki vuruş boyunca tuttum, sonra bacaklarım pes etti ve yarı batarak, yarı çökerek yere yığıldım. Boğazıma safra geldi; ya kusacaktım, ya bayılacaktım, ya da ikisi birden.

Beyaz sıcak bir acı dalgası içinde nefes almaya çalışırken kaslarım titriyordu. Acı tüm vücudumu sardı, kollarımı, omuzlarımı ve bacaklarımı yakıp kemiklerimin derinliklerine kadar işledi, her eklemim ağrıyordu. Şakaklarımın arkasında migren ağrısı vardı ve dengemi sağlamaya çalışırken oda sallanıyor gibiydi.

Gözlerim yaşlarla doldu.

Uzun zamandır bu kadar şiddetli bir ağrı yaşamamıştım. Son birkaç haftadır kendimi çok zorladığım için bunun olası bir sonuç olduğunu biliyordum, ama bu kadar ani ve şiddetli bir şekilde çökmeyi beklemiyordum.

Acil durum ağrı kesici haplarım çantamdan bana göz kırpyordu. Ulaşamayacağım kadar uzaktaydılar.

Bacaklarımı göğsüme çektim ve başımı dizlerime dayadım. Bu, baş dönmesine iyi geldi ama ağrıya iyi gelmedi.

Her kasım ağrıyordu, ama... *ama*.

Koreografiyi bitirmiştım. Ve ikinci denemede başarmıştım.

Nefes al, nefes ver.

Bir, iki, üç, dört...

Yüze geldiğimde gözyaşlarım kurumuştu. İki yüze geldiğimde, iğne gibi keskin ağrı, sürekli bir sızıya dönüşmüştü.

Tanrıya şükür öğleden sonra dersim yoktu. Öğrencilerimin gelip beni yerde kıvrılmış, ağlarken bulmalarını istemedim.

Provalarımı kasıtlı olarak günün sonuna, ders planlarımı hazırlamam gereken zamana ayarlamıştım, ama bunu evde de yapabilirdim.

Sonunda, ağrı ve mide bulantısı, başımı kaldırabileceğim kadar azaldı. Dünya, telefonumun aralıklı vızıltısıyla başlayarak, parça parça geri döndü.

Kontrol ettiğimde Carina'dan on dakika önce gönderilmiş iki yeni mesaj gördüm.

Carina: Lavinia seni görmek istiyor

*Carina: Sanırım personel gösterisiyle ilgili **göz emoji***

Boğazımdan bir inilti yükseldi.

Şu anki durumumda en son istediğim şey müdürle konuşmaktı, ama başka seçeneğim yoktu.

Son bir kez derin nefes aldım ve kendimi ayağa kaldırdım. Bacağımda karıncalanma hissettim. Lavinia'nın ofisine gitmeden önce, bu his geçene kadar beklemek zorunda kaldım.

Carina beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "İyi misin?"

"O kadar kötü mü görünüyorum?" diye şaka yaptım, ama sesim boğuk ve zayıf çıktı. "Hayır. Sen sadece... buraya." Çantasından ıslak mendil çıkardı ve

bana uzattı. "Makyajın için."

Duvarda asılı aynaya bir bakış attığımda, gözyaşlarımın bulaştığı eyeliner ve maskara izlerini gördüm. *Kahretsin.*

Hızla kendimi düzeltiltim ve Carina'ya solgun bir teşekkür ettim.

"Önemli değil. İçeride bol şans." Endişeli bakışları, Lavinia'nın ofisine girip kapıyı arkamdan kapatana kadar beni takip etti.

Her zamanki gibi, müdür hemen konuya girdi.

"Son dakikada çağırdığım için özür dilerim, ama sana bunu bir an önce söylemem gerektiğini düşündüm." Masasının arkasından titrek halimi fark etmiş olsa da, bununla ilgili bir yorum yapmadı. "Yvette artık RAB kadrosunda değil. Bu nedenle, Lorena rolünü artık oynayamaz. Kadro gösterisinde başrolü sen devralmak zorundasın."

Bu haber o kadar ani ve beklenmedikti ki, şokum yorgunluğumu geçici olarak geride bıraktı. "İstifa mı etti?"

Yvette ile pek etkileşimimiz yoktu, ama o RAB'ın uzun süredir çalışanlarından biriydi. Okul yılının ortasında, özellikle de personel gösterisinde başrolü üstlendiği bir zamanda istifa edeceğini hayal bile edemezdim.

"Tam olarak değil." Lavinia hoşnutsuzlukla dudaklarını büzdü. "Bu yaz başında okulumuzda meydana gelen bir... kargaşadan onun sorumlu olduğu bilgisi bana ulaştı."

Kargaşa mı? RAB'da herhangi bir kargaşa olmamıştı, ama...

Paparazziler.

Ağzım açık kaldı. *Yvette*, paparazzilere Asher hakkında bilgi veren kişi miydi? *Neden?*

"Kargaşaya yol açan sızıntının kaynağını araştırıyorum," diye devam etti Lavinia, durumu açıkça söylemeden ustaca ima ederek. "İzinsiz girenlere hoşgörü göstermiyorum, öğrencilerimizin ve personelimizin güvenliğini ve mahremiyetini tehlikeye atan *hiçbir* eylemi hoş görmüyorum. Ayrıntıları paylaşamam, ama doğrudan etkilenen taraflardan biri olduğun için, *Yvette*'in bu olaydaki rolünün, okuldan ayrılmasını gerektirecek kadar önemli olduğunu söyleyebilirim."

Başım dönüyordu, ama bu sefer aşırı yorgunluktan değildi. "Neden yaptığını biliyor musunuz?"

Yönetmenin zarif omuz silkme hareketi, onun pek umursamadığını gösteriyordu.

Ceza verilmişti ve önemli olan da buydu.

"Para insanlara tuhaf şeyler yaptırır." Beni inceledi, ifadesi tiksintiden merakla değiştı. "Onun rolünü devralmak sorun olur mu?"

Yvette'in itirafı beni o kadar hazırlıksız yakalamıştı ki, Lavinia'nın beni buraya çağırma nedenini göz ardı etmişim.

Lorena'da başrolü devralmamı istiyordu. Benim.

Başrolü.

Sahne arkasında bekleyen bir yedek oyuncu değil, herkesin izleyeceği yıldız oyuncu.

Bana bunu söylemek için daha kötü bir zaman seçemezdi.

Dilimin tadı ve dokusu Sahra Çölü'nü andırıyordu. Ağzımı açtım, ama kurtaracak hiçbir kelime gelmedi.

Orada oturdum, Lavinia'nın bakışları altında bir böcek gibi sabitlenmişken, vücudum provanın ardından titriyordu.

Teoride tekrar performans sergilemek bir şeydi. Bunu gerçekten yapmak ise başka bir şeydi.

Kendim için pratik yapmaya zorladım. Bunu yapabileceğimi *kendime* kanıtlamak istedim, ama her zaman yedek rolümün güvenli sınırları içinde hareket ettim.

Yedek oyuncu rolümün güvenli sınırları içinde hareket ediyordum.

Yvette'in ayrılması bu sınırları yıktı ve beni tekrar sahneye çıkmanın dehşetiyle yüzleştirdi. İlk ve şu ana kadar tek provamı ne kadar berbat ettiğimi hatırladım. Bugünkü otuz dakikalık provayı tamamlamak için ne kadar zorlandığımı hatırladım.

Çoğu provamı sorunsuz atlatmış olmamın bir önemi yoktu. Her şeyi mahvetmek için tek bir kötü gece yeterliydi ve Aralık ayı personel gösterisi tek seferlik bir performans olduğu için ikinci bir şansım *yoktu*. Mükemmel olmam gerekiyordu.

Panik, avuçlarımı soğuk terle kapladı.

"Scarlett?" diye sordu Lavinia.

"Evet. Yani, hayır. Yani..." Kaşlarını kaldırıncaya yüzümü buruşturdum. "Sorun olmaz.

"Güzel. Diğer oyunculara da haber vereceğim. Tamara daha fazla ayrıntı için seninle iletişime geçecek." Lavinia gözlüklerinin üzerinden bana baktı. "Bundan sonra oyuncu provalarının sorunsuz geçeceğini umuyorum."

Ses tonundan, bu yaz başlarında yaptığım hatayı bildiğini anladım. Yere gömülüp ölmek istedim, ama zorla parlak bir gülümseme takındım.

"Evet. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Sersemlemiş bir halde ofisinden çıktım. Çıktığımda Carina tuvaletteydi, ama onu beklemek yerine stüdyoma döndüm ve midemi bulandıran mide bulantısını yatıştırabilecek tek kişiyi aradım.

"Merhaba, hayatım." Asher'in sesi telefondan geldi. "Beni şimdiden özledin mi?" Gülümsemem titredi. "Aslında, evet. İlk günün nasıl geçti?"

Bugün Blackcastle'ın sezon öncesi antrenmanlarının resmi başlangıcıydı. Aylardır ilk kez ayrı geçirdiğimiz bir pazartesi günüydü ve onun yokluğunu göğsümde kocaman bir boşluk gibi hissediyordum.

"İyiymi, ama Vincent ve ben on dakika sonra koçla bir toplantımız var. Nasıl geçeceğini göreceğiz."

"Hey, sonunda ikiniz de anlaşıyorsunuz. O da mutlu olmalı."

"Öyle olmalı." Arka planda erkeklerin kahkahaları ve sohbetleri duyuluyordu. Soyunma odasında olmalıydı. "Ama işin ortasında beni futbol hakkında konuşmak için aramadığını tahmin ediyorum."

"Hayır," diye itiraf ettim. Lavinia ile olan konuşmamdan bahsettim ama antrenmandan sonra yaşadığım öfke krizinden bahsetmedim. Asher'in paniğe kapılmasını veya dikkatinin dağılmasını istemedim. Bunu kendi başıma halledebilirdim.

"Vay canına." Konuşmamı bitirdiğimde ıslık çaldı. "Haftaya ne başlangıç ama."

"Biliyorum." Stüdyonun aynalarında solgun, dağınık halimi izledim. Hala başım dönüyordu, ama Asher'ın sesi beni sakinleştirerek konuşmayı titremeden tamamlamamı sağladı.

"Başrol olmak konusunda ne hissediyorsun?" Sözlerinde bir parça ihtiyat vardı.

"Nasıl hissetmiyorum ki? Gergin, korkmuş, mide bulantısı, biraz heyecanlı. Dürüst olmak gerekirse, henüz sindiremedim." Başımı duvara yasladım. "Yetmiş iki saat sonra tekrar sor."

Gülümsedi. "Tamamdır."

"Neyse, sadece arayıp sana haber vermek istedim. Bu akşama kadar bekleseydim, kendimi tutamayabilirdim, ama seni daha fazla alıkoymak istemiyorum." Telefonu kapatmak istemiyordum, ama onu sonsuza kadar güven kaynağı olarak kullanamazdım. "Toplantıda bol şans."

"Teşekkürler." Sesindeki gülümsemeyi duydum. "Ve Scarlett? Ne olursa olsun, Lorena rolünde çok başarılı olacağını düşünüyorum."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı, ama konuşmamızı bitirdikten sonra yavaşça tekrar düzleşti.

Asher, Vincent, Yvette, Emma, vitrin, acı, ... hayatımdaki büyük ve küçük tüm gevşek uçlar içimde dönüp duruyordu. Birbirine dolanıp göğsümde bir ip oluşturdular, oksijen alımımı neredeyse kesene kadar gittikçe daha da sıkı çekiyorlardı.

Bazen, sadece var olmak bile çok fazla enerji gerektiriyordu, bu yüzden gözlerimi kapattım ve nefes almaya çalıştım.

O anda, yapabileceğim tek şey buydu.

BÖLÜM 40

ASHER

Scarlett ile görüşmemi sonlandırdım ve telefonumu spor çantama attım, tam o sırada Adil bana ve benim dolabımın yanındaki dolabın sahibi olan Noah'a doğru koştu.

"İşte buradasınız! Blackcastle'ın kötü adamları!" Her birimizin omzuna birer elini koydu. "Beni özlediniz mi?"

"Bir çocuğun kızarıklığını özlediği gibi," diye mırıldandı Noah, ama orta saha oyuncusunun selamını geri çevirmedi.

"Demek beni özlemişsin." Adil, kalecinin ilgisiz tavrından hiç etkilenmemiş gibiydi. "Yeni sezon başladı, çocuklar. Geri döndük ve Holchester'daki o piçleri *ezip geçeceğiz!* Ve diğerlerini de," diye ekledi sonradan.

"Haklısın." Onun yumruğuna yumruğumu vurarak onayladım, ama aklım Scarlett'teydi. Telefon görüşmemizde sesi biraz tuhaftı. Belki de Yvette ve gösteri durumu yüzünden gergindi. Tekrar halkın önünde performans sergileme konusunda karmaşık duygular içindeydi ve yedek oyuncudan başrol oyuncusuna ani terfi kolay olmamıştı.

Eve gidince onu tekrar kontrol etmeyi not aldım.

Adil bize yaz tatilinde yaşadıklarını anlatırken ben gömleğimi değiştirdim. Soyunma odası yeni sezonun okul dönüşü enerjisiyle doluydu ve oyuncular aylardır ilk kez birbirleriyle sohbet ederken kahkahalar ve şakalar havayı dolduruyordu.

"Onları sahada tekrar görmek için sabırsızlanıyorum." Adil ellerini ovuşturdu. "Bocci arkasını kollasa iyi olur."

Eski takım arkadaşımın adı ağızıma bakır tadı bıraktı. Bu, rekabetin tadıydı. Kurtuluşun tadı. İntikamın tadı.

Geçen sezon ligi *neredeyse* süpürmüştük ve bu, kendimizi haklı çıkarmak için bir fırsattı. Vincent ve ben aramızdaki anlaşmazlıkları bir kenara bıraktığımızdan beri, Mayıs ayında bir numaralı unvanı almamızı engelleyecek hiçbir şey yoktu.

Koç soyunma odasına girdi. "DuBois! Donovan!" diye bağırdı. Kafasını ofisine doğru salladı. "Buraya gelin."

Vincent ve ben yaptığımız şeyi bırakıp ona doğru yürüdüğümüzde, hepimizin yüzünde aynı ihtiyatlı ifadeyle alaycı bir "*ooh*" korusu yükseldi.

"Şimdiden başın belada mı? Bu bir rekor," diye şaka yaptı Samson. Vincent yanından geçerken onu hafifçe ittiğinde Nijeryalı kanat oyuncusu güldü.

"Bir dahaki sefere şaka yapmak istediğinde, önce doğum yapıyormuş gibi inlemeden 45 dakikalık koşuyu tamamlayabileceğinden emin ol," diye omzunun üzerinden seslendi.

Sezon öncesi hazırlıkların ilk günü, oyuncular yaz tatilinden ve bol bol yemekten sonra tekrar işe döndükleri için her zaman en zor olanıydı.

Samson başını sallarken, bir başka "*ooh*" korusu alaycı seslerle karışmıştı. "Aşağılık bir hareket, kaptan!" diye bağırdı arkamızdan. "Aşağılık bir hareket!"

Sırıttım, ama eğlencem koçun ofisine vardığımızda hızla kayboldu. Kapıyı kapattı ve Vincent ile ben koltuklarımıza oturduğumuzda, bir kez daha déjà vu hissi duyularımı kapladı.

Koç karşımızdaki koltuğa çöktü ve parmaklarını çenesinin altında birleştirdi.

Saat tik tak ediyordu.

Klima uğulduyordu.

Soyunma odasından gelen boğuk sesler, etrafımızı saran gerginliği daha da vurguluyordu.

Vincent ve ben koltuklarımızda kıpırdanmaya başladık.

Koç, bizi son derece rahatsız etmek için bir tür psikolojik savaş taktiği kullanıyorsa, bu taktik işe yarıyordu.

Sonsuz gibi gelen bir sessizliğin ardından, kartal gibi gözleri Vincent'a odaklandı. "DuBois, baban iyi mi?"

"Evet, efendim."

"Bunu duyduğuma sevindim." Koç öne doğru eğildi. "Eğer sana verdiğim bir görevi yapmamak için ailevi bir acil durum uydurduğunu öğrenirsem, en yakın çöp kutusuyla kanlı bir ilişki kurana kadar aralıklı sprintler yaptırırım. Anladın mı?"

Vincent yutkundu. "Evet, efendim."

Koç dikkatini bana çevirdiğinde, kıkırdamam yarıda kaldı.

"Bu yeni bir sezon. Yeni bir başlangıç," dedi. "Geçen sezonun sorunlarını büyüme sancıları olarak kabul edeceğim, ama sizin saçma sapan davranışlarınız burada ve şimdi sona eriyor. Yazı benim planladığım gibi birlikte geçirmemiş olabilirsiniz" — Vincent'a bir kez daha sert bir bakış attı, Vincent koltuğunda birkaç santim aşağı kaydı — "ama bu, kaldığınız yerden devam etmek için bir mazeret değil. Sizden yetişkinlerden daha fazla davranmanızı bekliyorum; *şampiyonlar* gibi davranmanızı bekliyorum. Eğer bu bir sorun olacaksa, bana hemen şimdi söylemelisiniz." Gözleri uyarıcı bir şekilde parladı. "Bu bir sorun olacak mı?"

"Hayır, efendim," diye hep birlikte cevap verdik.

"Donovan ve ben bir anlamaya vardık," diye ekledi Vincent. "Yani bizim için endişelenmenize gerek yok."

Koçun kalın kaşları şüpheyle çatıldı. "Öyle mi?"

"Evet." Vincent'ın sözünü tamamladım. "Geçen sezonun hatalarından ders aldık."

"Bir daha olmayacak," dedi Vincent.

"Holchester'ı yenmek için birlikte çalışmaya tamamen hazırız. Ve diğer herkesi de," diye devam ettim, Adil'in daha önceki eklemesini tekrarlayarak.

Koçun gözleri şüpheyle kısıldı. "Güzel," dedi sonunda. "Bu *anlayışın* Sport for Hope yardım maçı ile başladığını varsayıyorum?"

Ağzımız şaşkınlıkla aynı şekilde O şeklinde açıldı. Benim bu kar amacı gütmeyen kuruluşla uzun süredir ilgilendiğimi biliyordu, ama Vincent'ı nereden biliyordu?

"Yerel gazeteleri okurum ve her yerde casuslarım vardır." Koçun ağzının kenarları, gülümsemeye alerjisi olmasaydı, bir gülümsemeye benzeyecekti. "Pessoa ve Greens ile kavganızı da duydum." Ağzının kenarındaki kıvrım kayboldu. "O bir pislik, ama benim maçlarım sırasında böyle saçmalıklar yapmayın, yoksa..."

Biri kapıyı çaldı ve eminim ki yine ürpertici bir tehdit daha yapacaktı.

Vincent ve ben birbirimize baktık. Kim koçun toplantısını kesmeye cesaret edebilir ki?

Koçun kaşları daha da çatıldı, alnında tek bir çizgi oluşturdu. "Girin," diye tersledi.

Kapı açıldı ve yardımcı koçumuz Greely, koçun onları içeri almazsa uzuvlarını koparacağından korkuyormuş gibi kafasını içeri soktu.

"Efendim, kızınız geldi. Koridorda bekliyor."

"Ona bir dakika sonra çıkacağımı söyle." Greely çıktı ve koç yine bize sert bir bakış attı. Bunu sık sık yapardı. "Yapmam gereken başka işler var, ama bu güzel, yeni filizlenen dostluğunuzu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağınıza inanıyorum."

Huzursuzluğum damarlarımdan akarken, hep birlikte başımızı salladık.

Vincent'in kız kardeşiyle çıkmanın Koç'un "her şey" maddesine girdiğini varsayacaktım.

Vincent ve ben, o bizi gönderip kızıyla buluşmaya gidene kadar nefes almadık. Sanırım bizi ofisinde yalnız bırakmayı umursamadı; tabii ki biz de onun eşyalarını karıştırmak kadar aptal değildik. Hayatımıza değer veriyorduk.

"Tanrım. Yine müdürün odasına çağrılan bir öğrenci gibi hissettim," diye mırıldandı Vincent çıkarken.

Koç'a bolca zaman tanımiştık, böylece onun yanında yürümek zorunda kalmadık. Adam ilham vericiydi ama aynı zamanda, açıkçası, korkutucuydu da.

"Sadece sen değilsin," diye mırıldandım. "Bizi cezaya alıp yerleri ovdurmadığına şaşırdım."

"Ona fikir verme." diye homurdandım.

Ana soyunma odasına geri girdiğimizde, oda boştu. Ancak, bir dizi fısıltı bizi köşeyi dönüp çıkışa götürdü, orada takımın geri kalanı kapıdaki küçük pencerenin etrafında toplanmıştı.

"Ne oluyor?" diye sordum.

"Koçun kızını hiç gördün mü?" Adil döndü, gözleri parlıyordu. "O *burada*."

"Ee?" Vincent esnedi. "Ne olmuş yani?"

"Takım kadrosuna katılacaktım," dedi Samson. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama takımla ilgili son dakika haberlerini hep ilk o öğrenirdi. "Jones'un yanında staj yapacak."

Jones, Blackcastle'ın baş performans beslenme uzmanıydı.

"Ne var bunda? Sürekli yeni stajyerler geliyor. Koçun kızı olduğu için özel biri değil." Vincent pek etkilenmemiş gibiydi. "Koç sizi görmeden soyunma odasına dönseniz iyi olur, yoksa yine at nalı koşusu yaptırır."

Grupta toplu bir ürperti dalgası yayıldı, ama bu onları dağıtacak kadar büyük bir tehdit değildi.

"Dostum. Samson en önemli kısmı unuttu." Adil yanına gitti ve ellerini Vincent'in omuzlarına ciddiyetle koydu. "Koçun kızı çok *seksi*."

Bu, onun dikkatini çekti.

Vincent pencereye doğru ilerlerken ben başımı salladım, ama merakım da galip geldi. Hiçbirimiz koçun kızını görmemiştik. Eski karısıyla yaşadığını ve tek çocuğu olduğunu biliyordum, ama hepsi bu kadardı.

Seksi olması umurumda değildi, ama Frank Armstrong'un kızının neye benzediğini merak *ediyordum*.

Vincent'in yanına sıkıştım ve pencereden dışarı baktım. Koç bize sırtını dönmüştü, bu yüzden kızın vücudunun çoğu görünmüyordu. Bir dakika kadar sonra, koç hareket etti ve kızın uzun sarı saçları, ela gözleri ve kalp şeklinde yüzü ortaya çıktı.

Ağzım açık kaldı.

Yanımdaki Vincent kaskatı kesildi, nefesini aynı şokla dışarı verdi.

Çünkü koçun kızını daha önce görmüştük. Sadece görmekle kalmamış, onunla içki içip parti de yapmıştık.

Koç Brooklyn ile konuşmaya devam ederken, birbirimize döndük ve yüzlerimizde aynı inanamama ifadesi vardı.

Antrenmandan ayrıldığımda ilk yaptığım şey Scarlett'i tekrar aramak oldu. Brooklyn'in koçun kızı olduğunu bilmiyordu, ama bu konuda özellikle üzgün görünmüyordu.

"Bir şey sakladığını *biliyordum*," dedi. "Mantıklı. Beslenme alanında çalışmak istiyor ve ben Frank Armstrong'un kızı olsaydım, ben de bunu herkese anlatmazdım. Vincent'in kız kardeşi olduğumu bile zar zor kabul ediyorum."

"Haklısın," dedim.

O güldü, ama daha önceki konuşmamızda olduğu gibi, biraz zoraki bir gülümseme idi. Ancak, evine uğramayı ya da Earl'ün onu alıp benim evime getirmesini teklif ettiğimde, provalardan yorgun olduğunu ve uyumak istediğini söyleyerek reddetti.

Israr etmedim. Ertesi gün yine kendinde gibi görünüyordu, bu yüzden açıklamasını olduğu gibi kabul ettim.

Sezon öncesi hazırlıkların zorlu talepleri kısa sürede tüm dikkatimi çekti ve Brooklyn'in koçla olan ilişkisini keşfetmenin heyecanı, hazırlık maçlarını geçip birkaç hafta sonra gerçek sezon başladığında hızla yok oldu.

Maçlarımızı kolayca kazandık, ama henüz güçlü rakiplerle karşılaşmamıştık. Asıl sınav, iki hafta sonra Holchester ile oynayacağımız maç olacaktı.

Yine de bu, sezonun ilk resmi maçında Wentworth'u yendiğimizi kutlama fırsatını kaçırdığımız anlamına gelmiyordu.

Aslında istediğim, bu günlerde pek göremediğim Scarlett ile kutlama yapmaktı. Kulüp yükümlülüklerim ve onun ayarlanan prova programı nedeniyle, yüz yüze görüşmektense telefonda daha sık konuşuyorduk. Yaz boyunca onu çoğunlukla kendime ait hissetmiş olmanın şımarıklığıyla, onunla baş başa vakit geçirmek için can atıyordum.

Yine de, sezonun ilk takım gezisine hayır diyemezdim, bu yüzden kendimi Blackcastle takımının geri kalanıyla birlikte Angry Boar'da buldum.

"Kaptan ilk turu ısmarlar," dedi Adil, barda siparişlerimizi verdikten sonra — içenler için bira, içmeyenler için su veya soda. "Bu bir gelenek."

Vincent gözlerini kısarak, "Ne zamandan beri?" diye sordu. "Şu andan itibaren."

"İlginç," dedi Vincent. "Biliyor musun, geçen sezon hiç hesap ödemediğini hatırlıyorum..."

"Hey, ben zekâm ve mizahımla eğlendiririm. Bunun fiyatı olmaz," dedi Adil savunmacı bir tavırla. "Bu arada, takımın kaynaşması için bir fikrim var ve hepsi Donovan sayesinde."

Herkes başını bana çevirdi.

Onlar kadar kafam karışık bir şekilde omuz silktim.

"Senin tavsiye ettiğin kitabı okudum." Adil cebine uzandı ve yarı çıplak bir kızıl saçlı kadın ile iki devasa, pullu sürüngenin renkli kapak resminin bulunduğu küçük bir kitap çıkardı. "*Triceratops ve Üçlüler*. Hey, çok iyiydi!" diye bağırdı, kahkahalar ve alaycı sesler arasında.

"Dostum, ne okuyorsun?" "Onlar *dinozor* mu?"

"Ne tür sapıkça şeylerden hoşlanıyorsun?"

"Donovan." Samson kollarını kavuşturdu, ağzı seğirdi. "Açıkla." Neredeyse gerçeği söyleyecektim, ama bu kitabı bana Scarlett'in tavsiye ettiğini hatırladım.

Kitabı okumamıştım, ama nedenini açıklamak istemedim. neden
Vincent'ın kız kardeşininolduğunu olduğunu olan bana
bana kitap kitap
önerileri.

"Bir kitapçıda gördüm," diye yalan söyledim. "İlginç görünüyordu, ben de Adil ve Noah'la paylaştım."

Herkes ona bakmak için döndüğünde Noah, "Bana bakmayın," dedi. "Bu bilgiyi istemeden aldım."

"Kitapçıda mıydın? Yani, okuyabiliyorsun demek?" Diğer forvetlerden biri olan Stevens alaycı bir şekilde sordu.

Bir peçeteyi buruşturup ona fırlattım. Peçete tam yüzüne isabet etti. "Defol git Stevens. Kendi çamaşırını bile yıkamayabiliyorsun."

Yüzü düştü. "Sana makinenin hatası olduğunu söylemiştim! O yüksek teknolojili şey çok kafa karıştırıcı."

"Affedersiniz, ama konumuza dönelim!" Adil sesini yükseltti. "Neyse, dediğim gibi, takımın kaynaşması için bir fikrim var. Blackcastle kitap kulübü kurmalıyız, burada..."

Daha fazla alaycı sesler onun sesini bastırdı.

"Her ay farklı bir erotik kitap okuduğumuz bir kulüp!" diye bağırdı. "Çok eğlenceli olacak!"

Kitap kulübü mü? Bu *benim* fikrimdi! Tabii, o zaman şaka yapıyordum, ama yine de. Bunu ilk benim düşündüğümü bilin.

Ancak, ekibin geri kalanı bu fikri desteklemiyordu.

"Eğlenceli mi?"

"Senin eğlence anlayışın çok garip."

"Hayatta olmaz!"

"İstemiyorsan katılmak zorunda değilsin," dedi Adil büyük bir vakarla. "Ama eğlenceli olacak ve harika kitapları kaçıracaksın. Şimdi, kimler var?" Etrafına baktı.

Sessizlik.

"Hadi ama çocuklar," diye ikna etmeye çalıştı. "Bu, her hafta sonu parti yapmaktan çok daha ilginç."

"Çünkü sen içki içiyorsun," dedi Stevens.

"Aynen öyle." Takım sessizliğini korurken Adil'in gülümsemesi soldu.

"Cidden mi?"

Kimse katılmak istemiyor mu?"

Kahretsin. Sonra pişman olacaktım ama... "Ben varım."

Bizi bu karmaşıya sokan bendim. En azından sonuna kadar götüreyim bari. Yüzü yeniden aydınlandı ve bana minnettar bir bakış attı.

"Ben de," dedi Vincent, beni çok şaşırtarak. "Ben kaptanım.

Takımın morali benim işimin bir parçası."

"Harika!" Adil'in gülümsemesi yeniden tam güçle geri döndü. "İkinizin de iyi bir zevki olduğunu hep *biliyordum*. Başka kimler ilgileniyor?"

Bir süre sessizlik oldu.

"Ben izleyeceğim." Noah'ın sessiz sesi, Vincent'ın katılımından daha çok beni şaşırttı. "Ama dinozorların üçlü ilişkilerini okumayacağım."

"Tamam." Adil çok sevinçliydi. "Sen bizim maskotumuz ol ve atıştırmağlar getir."

Noah'ın somurtkan yüzü, bu görevden ne kadar hoşnut olmadığını gösteriyordu. Ancak, onun katılımı, benim ve Vincent'ın onayıyla birleşince, takımın geri kalanı da önce azar azar, sonra da dalga dalga katılmaya başladı.

Kısa sürede neredeyse herkes kitap kulübüne katılmayı kabul etti, ancak bazılarının her ay ciddi ciddi dinozor erotik romanları okuyacağımızı düşünmediğini anlayabiliyordum.

İçeceklerimizi alıp çeşitli masalara ve kabinlere toplandık. Blackcastle'a katıldığımndan beri en rahat hissettiğim atmosferdi. Vincent ve ben ateşkes ilan ettiğimiz için herkesin gerginliği azalmıştı ve o öğleden sonraki zaferimiz moralimizi daha da yükseltti.

Bu, özlediğim şeydi. Sporu seviyordum, ama bir takımın parçası olmanın getirdiği dostluk ve kardeşliği de seviyordum.

Güzel... ta ki sen her şeyi mahvedene kadar, diye bir ses kafamın içinde şarkı söylüyordu.

Scarlett ile olan ilişkim hakkındaki gerçek, düşmeyi bekleyen bir giyotin gibiydi. O noktada, kendimi inkar etme aşamasındaydım ve Vincent ile olan ilişkilerimi gün be gün yaşıyordum.

Kim bilir? Belki Vincent ve ben emekli olana kadar sırrımızı ondan saklayabilir ve onu düğünümüze davet edebilirdik. Kendi düğünümüzde bizi öldüremezdi, değil mi?

"İyi misin?" diye sordu Noah, ekibin yarısı jukebox'ta hangi şarkıyı çalacaklarını tartışmak için ayrılırken.

"Evet." Hızlıca gülümsedim. "Sadece yaklaşan Holchester maçını düşünüyorum."

İkna olmuş gibi görünmüyordu.

Huysuz kaleci, takımın en sessiz, en sakin üyesiydi, ama aynı zamanda en gözlemci olanıydı. On bir yaşındaki bir çocuğu tek başına büyüttüğünü düşünürsek, öyle olması gerekiyordu. Bu kolay bir iş olamazdı.

"DuBois'le barıştığınıza sevindim," dedi. "Sadece iki hafta birlikte antrenman yapmış olsanız da, koçun yaz planı işe yaramış galiba."

Bira dilimin arkasında ekşi bir tat bıraktı.

"Sanırım öyle." Noah'ın gözlerinden kaçındım. "Geçen sezon her şeyi mahveden bendim. Bunun tekrar olmasını istemiyorum."

Kapının üzerindeki çanların sesi konuşmamızı kesti ve Holchester takımının birkaç üyesi içeri girdiğinde pub'da belirgin bir sessizlik oldu.

Gerildim, parmaklarım bira bardağımı sıkıca kavradı. Noah da dikleşti, diğer Blackcastle oyuncuları ise yeni gelenlere sanki bizim bölgemize izinsiz girmişler gibi bakıyorlardı — ki benim gözümde öyleydiler.

Angry Boar halka açıldı, ama Londra bizim şehrimizdi (evet, buraya yılın başında taşınmıştım, ama zaten burayı evim olarak görüyordum). Holchester, o gün erken saatlerde Arsenal ile maçları olduğu için buradaydı.

Gerilim zehirli bir fırtınaya dönüştü. Diğer müşteriler bile tetikteydi.

Mac ve üçüz fedaileri, en ufak bir sorun belirtisinde yumruklarını sallamaya hazır gibi görünüyorlardı, ama bu Bocci, Lyle ve diğer Holchester oyuncularının bana yaklaşmasını engellemedi.

"Bakın kim gelmiş." Lyle'in gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmadı. "Judas bizzat kendisi."

Bir zamanlar arkadaştık. Onu zor durumlardan kurtarmıştım, o da Holchester'daki en sevdiğim kulüpte benim için sürpriz bir doğum günü partisi düzenlemişti. Sıradan bir takım transferinin ilişkimizi bu kadar mahvedebileceğini düşünmek çılgınca geliyordu, ama onun için bu sıradan bir transfer değildi. Sezon ortasında, önceden haber vermeden en büyük rakibine katılmıştım ve bu benim hatamdı.

Ama neredeyse bir yıl olmuştu ve onların alaylarından bıkmıştım. Artık bu konuyu kapatmaları gerekiyordu.

"Özel lakap falan takarak benden hoşlandığını düşünmeye başlıyorum," diye ayağa kalkmadan yavaşça konuştum. Onlar bu itirafı hak etmiyorlardı. "En sevdiğim barda da beni mi aradın? Gururum okşandı."

Yüzü kızardı. "Hainleri sevmem," diye tersledi. "Ama Blackcastle ile bu kadar samimi olmanı görmek güzel. Gerçekten taraf değiştirdin, değil mi?"

"Onlar benim takımım," diye tersledim, sahte dostluk numaramı bırakarak. "Ve Holchester barlarının önüne benim kuklamı asanlar onlar değil."

Sporsever olmayanlar bunu asla anlayamazlar, ama Holchester futbol taraftarları, kendilerine haksızlık yapıldığını düşündüklerinde, başka hiçbir şeye benzemezler.

"Halkın eylemlerinden sorumlu tutulamayız." Bocci omuz silkti. "Seni bu kadar çok nefret etmeleri bizim suçumuz değil."

Çenemi sıktım. Buna alışmış olmam gerekirdi, ama bunca zaman sonra bile bu duygu hala canımı yakıyordu. İnsanlara açıklamaya çalışabilirdim, ama bunu yaşamadıkları sürece, bir zamanlar seni seven bir şehrin bir anda sana sırtını dönmesinin nasıl bir şey olduğunu kimse tam olarak anlayamazdı.

Onlar kendilerini benim tarafımdan ihanete uğramış hissediyorlardı, ama ben de kendimi onlar tarafından ihanete uğramış hissediyordum. Sadakatleri gerçekten de çıkarıcıydı.

Mantıklıydı, ama yine de canımı yakıyordu.

"Defol git buradan." Vincent, Bocci'nin arkasına geldi, yüzünde somurtkan bir ifade vardı. "İçmek istiyorsan iç, ama benim takımımı rahat bırak. O kadar mı dar görüşlüsün ki, lanet olası bir transferi bile atlatamıyorsun?"

"Transfer umurumuzda değil," dedi Bocci. "Onun bize gerekmediğini kanıtladı, çünkü tahmin et hangi takımımız lig şampiyonu oldu?" Yüzünde kötü bir sırıtış belirdi. "Seninki değil."

Gerilim boğucu bir ağırlığa dönüştü.

Vincent'in yüzü karardı ve Noah bile yanımda uyarıcı bir homurtu çıkardı.

"Elinden geldiğince şöhretinin tadını çıkar, çünkü uzun sürmeyecek." Vincent dişlerini göstererek sırıtarak gülümsedi. "Bir sonraki maçımızda seni yenmeyi sabırsızlıkla bekliyorum."

Bocci alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bizi yenebileceğini *mi* sanıyorsun?"

"Sanmıyorum. *Biliyorum*." Vincent Fransızca bir şeyler söyledi.

Bocci İtalyan'dı, ama Vincent'in söylediği şey onun diline yeterince benziyordu, bu yüzden anladı. O da bir cevap homurdandı, ama ben ayağa kalkıp ikisinin arasına girdim, Vincent bizi bardan attıracak aptalca bir şey yapmadan önce.

"Geri çekil," diye uyardım. Bocci'nin kendini beğenmiş suratına yumruğumu indirmek için can atıyordum, ama bu sezon kurallara uymaya gerçekten çok uğraşıyordum.

kimse için şampiyonluk şansımı mahvetmeyecektim. "Mac'in kurallarını biliyorsun."

"Ne tatlı. Yeni en iyi arkadaşını savunuyorsun," diye alay etti Lyle. "Holchester'a bir daha gelme, Donovan. Burada hoş karşılanmıyorsun. Kendi *baban* bile artık seni istemiyor."

Ellerim içgüdüsel olarak yumruk haline geldi. Öfke, zorla sağladığım sakinliğimin peşine düştü ve onu küle çevirdi.

Lyle'a, arkadaş olduğumuz zamanlarda babamla olan ilişkiyi anlatmıştım ve şimdi bunu bana karşı kullanıyor muydu?

Siktir git.

"İstediğim zaman geri gelebilirim, *Artie*," dedim, onun çok nefret ettiği takma adını kullanarak. Arthur Lyle, kısaca Artie. "Chelsea ile oynadığımız maçta kaçırdığın o açık şutu hatırlıyor musun? Amatör bir kaleci bile o topu sana geri gönderebilirdi. Ben seni kurtarmasaydım, o maçı kaybederdik. Ya da Tottenham'la oynadığımız sezon açılış maçının ilk yarısında yaptığın hataya ne demeli? Milli takıma seçilmemenin bir nedeni var ve Holchester'a geri dönmek istemediğim için çok şanslısın. Eğer dönseydim, oynama şansını elinden kaçıırırdın, çünkü biliyor musun? Sen o kadar da iyi değilsin."

Lyle, Premier Lig'de oynayacak kadar iyiydi, ama aynı seviyedeki diğer forvetlerle karşılaştırıldığında, sadece idare ederdi ve bunu biliyordu.

Bu onun için hassas bir konuydu, bu yüzden bu kadar hızlı ve düşüncesizce tepki vermişti.

Yüzü kıpkırmızı oldu ve beni o kadar sert itti ki, Vincent'a doğru sendeledim. "Siktir git, Donovan!"

Boğazımdan bir hırıltı çıktı. Neredeyse karşılık verecektim, ama üçüzlerin üzerimize geldiğini görünce kendimi tuttum.

Mac onlardan önce bize ulaştı. "Dışarı!" Gri sakalı öfkeyle titriyordu. "Hepiniz!"

Her iki takımdan da protesto sesleri yükseldi. "Hadi ama Mac!"

"Onlar başlattı!"

"Onlara dokunmadık!"

"Duymak istemiyorum!" diye homurdandı. "Kuralları biliyorsunuz. *Kavga yok*. Ne kadar zengin ya da ünlü olduğunuz umurumda değil. Sen." Lyle'ı işaret etti. "Bir daha buraya yüzünü gösterirsen, üçüzler seni kapıdan dışarı atar. Geri kalanlarınız, dışarı çıkın. Burada tartışıp

ve diğerk müşterilerimi rahatsız etmenizi istemiyorum. Benimle tartışırsanız, sizi ömür boyu buraya almam. Şimdi çıkın dışarı!"

Ağzımızı sıkıca kapattık ve ön kapıdan geçen turist kalabalığının dikkatini çekmek istemediğimiz için arka kapıdan gizlice çıktık.

Üçüzlerden biri kapıyı yüzümüze çarptı ve bizi çöp konteynerinin yanındaki bir ara sokakta bıraktı.

"Aferin sana," diye tükürdü Bocci. "Daha bir içki bile içmeden bizi kovdurttun."

"Bu bizim suçumuz mu?" Adil'in normalde iyi huylu yüzü öfkeyle parladı. "İlk önce *siz* kışkırttınız!"

İki taraf arasında yeniden tartışmalar patlak verdi.

Bu arada, ben Holchester'ın bana karşı yürüttüğü nefret kampanyasının başını çeken Bocci ve Lyle'a odaklandım.

"Şimdi istediğiniz kadar tartışabilirsiniz, ama maç sırasında gerçek kazananın kim olduğunu göreceğiz," dedim. "Şampiyon olmak, şampiyon *kalacağınız* anlamına gelmez."

"Öyle mi?" Bocci'nin kara gözleri kötülükle parladı. "Buna biraz para koymaya ne dersin? Maçtan sonra bir yarış. Sen ve ben. Sahada olduğu gibi kurallara bağlı kalmayacağız ve maçın galibi beş saniye önceden başlayacak."

Diğerlerinin itirazları sona erdi.

Bu sırada rüzgâr kesildi ve sokak ürkütücü bir sessizliğe büründü.

Yaz sıcaklığı ve boğucu çöp kokusu ciğerlerime doldu.

Bir yarış. Yazın Clive'ı yendikten sonra hiç yarışmamıştım.

Holchester'da yaşarken Bocci ve ben eğlence için yarışmıştık, ama o geçmişte kalmıştı. Şimdi ise durum farklıydı.

Bundan sonra yapacağımız her yarış, ister sahada ister sokaklarda olsun, eğlence için olmayacaktı. Birbirimizin boğazına sarılacaktık.

"Neden bu kadar sessizsin, Donovan?" Bocci alay etti. "Yarışmayı sevdiğini sanıyordum."

Kaybetmekten korktuğun için teklifimi kabul etmiyor musun?"

Adrenalin kulaklarımda çınlıyordu. Ligde kazanmak istediğim kadar, onun yüzündeki kendini beğenmiş sırıtışı silmek de istiyordum, ama Scarlett'e artık yarışmayacağıma söz vermiştim.

Artık yarışmayacağım. Söz veriyorum.

Takım arkadaşlarımla meraklı bakışları yanaklarıma delici bir şekilde saplanıyordu. Sokak yarışlarından emekli olduğumu onlara söylememiştim, bu yüzden kafalarının karışık olmasını onlara yüklememişim.

"Şuna bak," dedi Lyle. "Korkuyor. Maçı kaybedecek, yarışı kaybedecek. Bunu itiraf etmek utanç verici değil, Donovan. Ne zaman bırakman gerektiğini bilmelisin."

Diğer Holchester oyuncularını kıkırdadılar.

Gurur, çirkin yüzünü gösterdi ve harekete geçmemi istedi. Bir yumruk, bir tekme, onları susturacak ve iki hafta içinde toz yutacakları bir meydan okuma.

İlk olarak bitiş çizgisini geçerken arabanın titreşimlerini hissetmek ve motorun zafer dolu gürültüsünü duymak istedim.

Sadece Scarlett'in gözyaşlarının hatırası beni durdurdu.

Her gün, şansının tükendiği günün bugün olup olmadığını merak ederek uyanamam ve senin öldüğünü söyleyen bir telefon alamam. Seni kaybedemem.

Boğazımdaki öfke topunu yuttum.

Gururum, ona verdiğim sözü bozmaya değmezdi.

"Senin güvensizliğini gidermek için kariyerimi tehlikeye atmayacağım," dedim soğuk bir sesle. "Kimin daha iyi olduğunu belirlemek için yarışmamıza gerek yok. Bunu yakında sahada göreceğiz." Gülümsemem lavları bile dondurabilirdi. "Ve Bocci? Bana karşı bir kez yarış kazandın, ama o da benim sana kazanmana izin vermem sayesinde oldu. Senin için üzülmuştüm. Bu bir daha olmayacak. Bu yüzden, açıkça yetenekli olmadığın bir konuda başkalarına meydan okumaya bu kadar acele etme."

Onu Holchester takımının geri kalanıyla birlikte sokakta geveleyerek bıraktım.

Takım arkadaşlarım beni takip etti, beni teselli ederken ve aralarında konuşurken sesleri birbirine karışıyordu.

Son sözü ben söylemiş olmama rağmen, kalbim bu yüzleşmeden dolayı hâlâ hızla atıyordu. Bocci'nin alaycı sırıtışını kafamdan silmeye çalışırken kulaklarımda kan uğulduyordu.

Onun tuzağına düşmeyerek doğru şeyi yaptım.

Şimdi, iki hafta içinde onu yendiğimden emin olmam gerekiyordu.

BÖLÜM 41 SCARLETT

İyi tarafı, *Lorena* için sonraki prova seanslarım ilk denememden çok daha iyi geçti. Tamara'nın her provadan sonra kalça kaslarını gevşettiğini neredeyse görebiliyordum ve diğer çalışanların mırıldanmalarını da artık duymuyordum.

Olumsuz tarafı ise, *sürekli* ağrım vardı. Yvette'i öğrendiğim günkü gibi şiddetli, insanı bitkin düşüren ağırlar değildi, ama kolayca geçecek türden de değildi.

Ne kadar banyo yaparsam yapayım, ne kadar masaj yaptırırsam yaptırayım, ne kadar Pilates seansına gidersem gideyim, ağrı hep oradaydı. O kadar sürekli ve her şeyi tüketen bir ağrıydı ki, özellikle yorucu bir provadan dört gün sonra, Holchester maçının sabahında acil durum paketine uzandım.

Bunu yapmasaydım, bugünkü maçı atlatamazdım ve Asher için orada olmam gerekiyordu. Blackcastle ile Holchester karşı karşıya geliyordu. Bunu kaçıramazdım. Ancak, Markovic Stadyumu'nda iki saatten fazla yardım almadan oturma düşüncesi vücudumu isyan ettirdi, bu yüzden bir ağrı kesici aldım ve bunun yeterli olmasını diledim.

Zaten kadro provalarının üzerine ekstra provalarla kendimi çok zorluyordum. Bunun farkındaydım. Ama personel gösterisi *sadece* bir personel gösterisi değildi. Bu, kendimi affetmem için bir fırsattı ve performansı başarıyla tamamlama baskısı, gerçek kraliyet ailesinin de izlediği Royal Opera'da dans ettiğim zamankinden daha fazlaydı.

Sadece iki buçuk ay daha dayanmam gerekiyordu. Ondan sonra dinlenebilirdim.

"Scarlett, bir içki daha ister misin?" Brooklyn'in sesi beni düşüncelerimden çıkardı. "Stadyuma gitmeden önce bir iki tur daha içebiliriz. Babamı desteklemeliyim."

Kalbim göğsümde çarparak döndüm. "Ne?"

"Bir içki daha," diye tekrarladı ve mutfığa girdi. "Alkolsüz mojito ya da alkolsüz daiquiri yapabilirim. Sen karar ver."

"Mojito. Lütfen." Zorla gülümsedim.

Artan yorgunluğumu ve rahatsızlığımı arkadaşlarımdan ve Asher'dan gizlemiştim. Zaten çok stres altındayken endişelenmelerini istemedim. Asher yeni sezon, Brooklyn stajı ve Carina bitmek bilmeyen ikinci iş arayışı nedeniyle.

Keşke sır saklamak antrenman kadar yorucu olmasaydı.

"Hâlâ Frank Armstrong'un kızı olduğuna ve bunu bizden *sakladığına* inanamıyorum." Carina, Brooklyn'in arkasında boş bir bardak ve bir tabak cipsle içeri girdi. "Ama bize maç için VIP koltuklar ayarladın, bu yüzden affedildin. Nepotizme selam olsun."

Brooklyn güldü.

Öğleden sonraki maçtan önce benim dairemde maç öncesi eğlencesi yapıyorduk. İçmek için çok erkendi (bazıları içmek için *hiçbir* zaman erken olmadığını iddia etse de), bu yüzden alkolsüz kokteyller hazırladık ve birkaç öğünlük atıştırmalık yedik.

"Size daha önce söylemediğim için tekrar özür dilerim," dedi Brooklyn, sesinde bir parça suçluluk duyuyordu. "Ama insanlar babamın kim olduğunu öğrendiklerinde biraz tuhaf davranıyorlar. Stajımdan önce onların yarısını bile tanımadığım halde, beni oyuncularla tanışmak için kullanabileceklerini düşünüyorlar." Brooklyn burnunu kırıştırdı. "Asher ve Vincent ile olan bağlarınızı düşününce, bunun sizin için sorun olmayacağını bilmeliydim."

"Kendini kötü hissetme. Anlıyorum." Bacağımdaki acı hissini görmezden gelmeye çalıştım. "Ben de Vincent konusunda aynı durumdayım."

Brooklyn'in Blackcastle ile olan aile bağını ilk öğrendiğimde şaşırmıştım, ama bu bilgiyi bana açıklamadığı için ona kızmamıştım. Birbirimizi o kadar uzun süredir tanımıyorduk ve ben de onun geçmişini sormamıştım. Konuyu açtığımda, o da gerçeği kolayca doğruladı, bu yüzden ona karşı herhangi bir kötü niyet beslemedim.

Acı daha da şiddetlendi.

Mutfak masasına oturdum, arkadaşlarımla sohbetine dikkat etmeye çalışırken aynı zamanda kusmamaya da çalışıyordum. Biraz

başım dönüyordu, ama bu içkilerden kaynaklanıyor olabilirdi.

Brooklyn bunların alkolsüz kokteyl olduğunu *söyledi*, ama ona bir damla rom eklemediğini sanmıyorum.

Dikkatimi başka yere çekmek için telefonumda gezinirken, Asher ile son mesajlaşmamızı buldum.

Bugünkü maçta bol şans

Saha'da muhteşem bir performans sergilemeni sabırsızlıkla bekliyorum <3

ASHER

Seni görmek için

sabırsızlanıyorum, nokta. ASHER

Bu gece kutlayacağız. Sadece ikimiz ;)

Acılarımın ötesinde bir beklenti balonu süzülüyordu. Asher ve ben yaz boyunca olduğu kadar sık görüşmüyorduk, ama her gün mesajlaşıyor ve telefonlaşıyorduk. Bu, yüz yüze görüşmek kadar iyiydi.

Neredeyse.

Vücudumdaki yorgunluğa rağmen, bu gece onunla baş başa vakit geçireceğim için heyecanlıydım. O beni her zaman yeniden enerjiyle doldururdu.

"Belki de Premier Lig'de stajyer olmalıyım," diye düşündü Carina. "Ama stajyerlerin maaşı pek yüksek değildir herhalde."

"Korkarım ki hayır," dedi Brooklyn özür dilercesine. "Ama kişiselleştirilmiş bir beslenme planı hazırlayacak birine ihtiyacın varsa, ben varım." Bana alkolsüz mojito'mu uzattı ve saate baktı. "*Kahretsin*. Bu kadar geç olduğunu fark etmemişim. Gitmem gerek. Maç yüzünden trafik çok kötü olacak." "Ben de gitmem gerek. Yarım saat sonra özel dersim var."

Carina, düzenli bir ek işi olmadığı için ara sıra ortaokul öğrencilerine matematik dersi veriyordu. "Scarlett, maçta görüşürüz o zaman?"

"Evet." Kendimi zorlayarak ayağa kalktım ve boş bardakları ve tabakları lavaboya koyarken yardım ettim. Karıncalanma hissi kalçalarımın ayak parmaklarıma kadar yayıldı. "Siz gidin. Bulaşıkları sonra ben hallederim."

Brooklyn kaşlarını çattı. "Emin misin?"

Başımı salladım. Arkadaşlarımı seviyordum, ama bir an önce uzanmam *gerekliyordu*. Enerjim tehlikeli derecede azalmıştı ve daha öğlen bile olmamıştı.

Bana soru sormamaları ve sırtımı kaplayan teri fark etmemeleri, oyunculuk yeteneğimin bir kanıtıydı.

Onlar gittikten sonra, tekrar sandalyeye yığıldım. Ağrı kesici ilacın etkisi yok gibiydi. Eğer etkili olsaydı, neden ben...

Biri kapıyı çaldı.

"Scarlett?" Brooklyn'in sesi ucuz ahşaptan içeri süzüldü. "Çok üzgünüm, ama sanırım çantamı mutfakta unuttum. Alabilir miyim?"

Başımın arkasından şakaklarıma doğru bir baş ağrısı yayıldı.

Mutfağı taradım ve gözüm karşımdaki sandalyenin üzerinde duran mor çantaya takıldı.

"Geliyorum!" diye bağırdım. Sesim doğal olmayan bir şekilde kısık çıkmıştı.

Görüşümdeki lekeleri gözlerimi kırparak giderdim ve çantasını aldım. Mutfaktan çıkıp oturma odasına doğru ağır adımlarla yürüdüm. Dairem hiç bu kadar sonsuz gelmemişti.

Başım dönmeye başladı ama kendimi toparlayıp devam ettim. Sadece kapıya kadar gidip Brooklyn'e çantasını vermem gerekiyordu. Sonra uzanıp gözlerimi kapatıp *nefes alabilirdim*.

Teoride iyi bir plandı ve neredeyse başarılı olacaktı, ta ki vücudum planlarımdan bıkip isyan edene kadar.

Her şey yavaş çekimde gerçekleşiyor gibiydi. Çanta elimden kaydı.

Bacaklarım büküldü.

Görüşüm

bulanıklaştı.

Ve yere düştüm, zihnim düşüşü o kadar uzattı ki neredeyse zarif görünüyordu.

Uzaklarda, kapının tekrar çalındığını ve paniğe kapılmış bir ses duyduğumu hatırlıyorum. "Scarlett, o ses neydi? İyi misin? Scarlett!"

Cevap vermek istedim, ama çok yorgundum ve zihnim çok karışmıştı.

Yapabileceğim tek şey yerçekimine boyun eğmek ve...

Taze bir acı başımı deldi. Düşerken bir şeye çarpmıştım.

Bunu *hissettim*, çarpmanın yankısı yayıldı, güçlendi ve her şeyi tüketti, geriye sadece acı, yorgunluk ve sonunda, mutluluk verici bir şekilde, bilinç kaybı kaldı.

BÖLÜM 42

ASHER

Holchester maçının sabahını, maç günü için hazırladığım yemeği hazırlayarak geçirdim: yüksek karbonhidratlı, yüksek proteinli tam tahıllı makarna, ızgara tavuk ve yanında haşlanmış yumurta ile salata.

Maç günlerinde asla antrenman yapmazdım, ama zihinsel hazırlık fiziksel kondisyon kadar önemliydi. Yıllar boyunca, beni hem motive eden hem de sakinleştiren şarkıları içeren bir çalma listesi oluşturmuştum.

Şanslı botlarımı oyun kıyafetime attığımda, çalma listesi ilk şarkıya geri döndü. Beni ünlü yapan orta saha golünden beri bu botlarla oynamamıştım, ama her maça yanımda götürüyordum. Bana batıl inançlı diyebilirsiniz, ama attığım imkansız gollerin çoğunu bu botların yardımıyla attığımı düşünüyordum.

Her şeyin başladığı botlardı ve beni Dünya Kupası şampiyonluğuna kadar götüreceklerdi.

Heyecan verici bir beklenti kanımda dolaşıyordu. Maç zamanı henüz gelmemişti, ama bugün Bocci ve Lyle'in yüzlerindeki sırıtışları silmek için sabırsızlanıyordum. Takımımız her zamankinden daha güçlü ve daha uyumluydu ve kartlarımızı doğru oynarsak, sezon sonunda Premier Lig kupasını kaldıracaktık.

Holchester şimdiki şampiyon olabilir, ama bu sadece zaferin tadını daha da tatlı hale getirecekti.

Saatime baktım. *Kahretsin*. Trafığe takılmamak ve stadyuma zamanında varmak için hemen çıkmam gerekiyordu.

Oyun kıyafetimi aldım ve girişe doğru yöneldim. Kapıyı arkamdan kilitlediğim anda telefonum çaldı. Numarayı tanımadığım için sesli mesaja düşmesine izin verdim.

Lanet telemarketçiler. Listede olmayan numaramı nasıl buldular?

Sloane'dan özel iletişim bilgilerimin herhangi bir yere sızdırılıp sızdırılmadığını iki kez kontrol etmesini istemeyi aklımda tuttum. Takipçiler gerçektir ve rastgele insanların tuhaf aramalarla telefonumu meşgul etmesini istemiyordum.

Arabama ulaştığımda telefonum tekrar çaldı. Ve tekrar. Ve tekrar. Hepsi aynı numaradan geliyordu.

Göğsüme bir parça endişe saplandı. Telefon pazarlamacıları genellikle aynı numaradan arka arkaya bu kadar çok kez aramazlardı, değil mi?

Acil bir durum olabilir ve tanıdığım biri yabancı birinin telefonundan arıyor olabilir. Annem miydi? Babam yine kalp krizi mi geçirdi? Son iki aydır onunla konuşmamıştım. Annem telefon görüşmelerimizde babamın iyi olduğunu söylüyordu, ama her şey olabilir.

Zamanım kısıtlıydı, ama yine de telefonu açtım.

"Alo?" Telefonu kulağımla omzumun arasına sıkıştırdım ve spor çantamı yolcu koltuğuna attım.

Sürücü tarafına tırmandım, göğsüm endişeyle sıkıştı. "Asher, ben Brooklyn." Sesindeki gerginlik beni hemen dikleştirdi. Endişem daha da arttı ve göğsümden boğazıma yayıldı. "Vincent'ı aramaya çalıştım ama telefonu kapalı ve ben..."

"Ne oldu?" diye sordum. Beni aramadan önce ne yaptığını ayrıntılı olarak anlatacak vaktim yoktu.

Brooklyn, maç zamanı bu kadar yaklaşmışken, çok kötü bir şey olmadıkça beni aramazdı.

Aklımda, Scarlett'in bir yerde yaralı yatarken veya

... Yiğitlik boğazıma kadar çıktı.

Brooklyn hemen cevap vermediğinde, sabırsızlıkla beyaz parmaklarımla direksiyonu

"Ne oldu?"

"Scarlett." Sesi, aniden hızlanan kalp atışlarımda çok zayıf ve uzak geliyordu. "Hastanede."

Evimden hastaneye arabayla gitmek normalde kırk dakika sürerdi.

Ben yirmi dakikada vardım.

Trafik kurallarına uymuş olabilirim ya da ihlal etmiş olabilirim. Hiçbir fikrim yoktu. Panik ve Brooklyn'in sözlerinin yankısı nedeniyle tüm yolculuk bulanık geçmişti.

O hastanede.

Scarlett'in evde bayıldığını dışında bana başka ayrıntı vermedi.

Neyse ki o sırada yanında olduğu için 999'u aramış.

Scarlett'in hayati tehlikesi olmadığını söyledi, ama bu göğsümdeki düğümü çözmedi. Hastaneye varana kadar nefes almakta zorlandım, ama yine de Sloane'e durumu haber verecek kadar aklım başımdaydı.

Bir kez olsun, bana "beladan uzak dur" diye uyarıda bulunmadı. Sadece, koçu ve hastaneyi aramak da dahil olmak üzere her şeyi halledeceğini ve yeni gelişmeler için hazır beklediğini söyledi.

Hastaneye vardığımda, bekleyen bir personel beni yan çıkıştan geçirip Scarlett'in katına çıkardı. Ben ailesi değildim, ama görünüşe göre Scarlett bilinci yerindeydi ve bana onu görmem için izin vermişti.

Bilinci yerinde, yani durumu iyi. Durumu iyi.

İyi.

Bu mantra, nabzımın ritmiyle birlikte yankılanıyordu.

Bilinci yerinde demek ölmedi demektir. Bu, onun kanlı taklalar attığı anlamına gelmiyordu, ama en azından hayattaydı.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, asansör kapıları açıldı. Refakatçimi geride bırakarak koridora koştum. Scarlett'in hangi odada olduğunu söylemelerine gerek yoktu; Carina ve Brooklyn'in endişeden solgun yüzleriyle dışarıda durduklarını görebiliyordum.

Carina ağzını açtı, ama ben onun söyleyeceklerini dinlemeden hastane odasına daldım.

Kaba davranmış olmanın umurumda değildi. Scarlett'i kendi gözlerimle görmem *gerekiyordu*, yoksa patlayacaktım.

Kapı arkamdan kapandı. Aniden durdum, göğsüm hızla inip kalkarken ona baktım.

Yatağa yarı oturur pozisyonda yatıyordu, vücudu solgun, mumsu ten rengiyle neredeyse aynı renkteki bol beyaz bir hastane önlüğüyle sarılmıştı. Birkaç makineye bağlıydı ve alnının yarısı gazlı bezle kaplıydı.

Beni görünce gözle görülür bir şokla gözlerini kırptı. "Asher?" Sesi zar zor duyuluyordu.

Ciğerlerim bükülerek oksijenin serbest akışını engelledi.

"Merhaba, canım." Yatağının başına yaklaşırken yutkundum. "Bir dahaki sefere bana ulaşmak istediğinde, bir telefon yeter, tamam mı?"

Scarlett'in gülümsemesi her zamanki halinden çok uzaktı.

Göğsümdeki sıkışma daha da arttı. Onu yorgun görmüştüm, alevlenme sonrası acı çektiğini görmüştüm, ama hiç *bu kadar* kırılgan ve bitkin görmemiştim. O her zaman çok canlı ve hayat doluydu ve onun ölümlü olduğunun kanıtı içime derin bir korku saldı.

"Beni tanırsın. Biraz drama severim." Öksürdü. "Burada olduğumu nasıl öğrendin?"

"Brooklyn beni aradı. Kardeşini de aramaya çalıştı ama telefonu kapalıydı."

Ona ulaşabildiler mi? Kız kardeşinin hastanede olduğunu biliyor muydu, yoksa koç maç bitene kadar ona söylememeyi mi tercih etmişti? Şimdiye kadar stadyuma varmış olmalıydı, ama olanları bilseydi, burada olurdu. Vincent'ın Scarlett'e olan ilgisi, onun hakkında hiç sorgulamadığım şeylerden biriydi.

"Maçlardan önce hep telefonunu kapatır. Dikkatini dağıttığını söyler," diye mırıldandı Scarlett.

Yaralanmasını ağırlaştırmamak için fazla baskı uygulamamaya dikkat ederek saçlarını alnından geriye doğru düzeltiltim. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Başım döndü ve kafamı vurdum."

"Hiçbir şey değil de ne? Elimini gazlı bezin üzerinde gezdirdim. "Ne kadar acıyor?" diye sessizce sordum.

Sadece yaralanması değil, *her şey*.

Sessizliği kelimelerden daha çok şey anlatıyordu.

Pürüzlü parçalar içimi parçaladı. Kalbim kırık cam gibi hissediyordu, parçaları sadece Scarlett'in nefesinin sesi ile bir arada tutuluyordu.

Bundan *nefret ediyordum*. Arabasını onun arabasına çarpan pislikten nefret ediyordum, tıbbi teknolojinin onun acısını dindirecek kadar gelişmemiş olmasından nefret ediyordum ve en çok da kendimi çaresiz hissetmekten nefret ediyordum.

Tüm param ve şöhretim olmasına rağmen, hiçbir şey yapamadım.

"O kadar da kötü değil." Sesi giderek zayıfladı. "Provalarda biraz fazla zorladım, hepsi bu. Biraz dinlendikten sonra iyileşirim."

Omuzlarım gerildi.

Onun gösteriye olan duyguları, sadece performansın ötesindeydi ve ben de sonraki sözlerimi dikkatli seçmek zorundaydım.

"Showcase Aralık ayında," diye nazikçe hatırlattım. "İki ay provan var."

Çenesini dik tutmasından, cevap vermeden önce bunun boşuna olduğunu anladım. "Bundan sonra daha dikkatli olacağım. Aralık ayına kadar iyileşirim."

Hayal kırıklığı içimi kapladı. Diğerleri gibi provaları tamamlayabileceğini kanıtlamak için zaten kendini paralamıştı. Onun iki ay daha böyle devam etmesini düşünmek bile dayanılmazdı.

Onun çöküşü tek bir kötü günün sonucu değildi; bunun birikmiş sonuçları olmalıydı. Hangisi daha çok acı veriyordu emin değildim: bunu benden saklaması mı, yoksa benim farkına varmamış olmam mı?

Sezon boyunca programım her zaman doluydu ve yazdan daha fazla ayrı kalmaya hazırlıklıydık, ama lanet olsun, orada *olmalıydım*.

"Sana her zaman bakacağım." Göğsüm ağrıyarak yanağını avuçladım. "Ama bana kendine de bakacağına söz ver."

Scarlett'in gözleri duygu dolu bir şekilde parladı ve çok hafifçe başını sallayarak cevap verdi.

"Dinlenebilmen için gidiyorum." Eğildim ve dudaklarını dudaklarımla okşadım. Seçme şansım olsaydı, taburcu olana kadar yanında kalırdım, ama bu sadece dikkatini dağıtırdı. Uyuması gerekiyordu. "Bana ihtiyacın olursa dışarıda olacağım."

Ayağa kalktım ve çıkmak için döndüm.

"Bekle. Saati gördüm." Scarlett'in sesi panikle birlikte biraz güçlendi. "*Maçın var*. Gitmelisin. Başlıyor..."

"Gitmeyeceğim." Sloane'a koçu arayıp olanları anlatmasını söylemiştim. Daha sonra bana çok kızacaktı, ama bununla zamanı geldiğinde ilgilenecektim.

"Ne?" Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ama Holchester'a karşı oynuyorsun. Asher var. Gitmelisin. Ben iyiyim." Tekrar öksürdü, nefes alması zorlaşıyordu. "Ben uyurken burada kalmanın bir anlamı yok."

"Var." Çenem gerildi. "Brooklyn arayıp hastanede olduğunu söylediğinde... hissettiklerimi kelimelerle anlatamam. Sanki dünya çökmüş ve beni enkazın altında gömmüş gibiydim. Hayatta olduğunu ve ciddi bir tehlike altında olmadığını söylemesine rağmen

, kendi gözlerimle görene kadar düşünemedim, *nefes* bile *alamadım*." Duygularımdan boğazım düğümlenerek başımı salladım. "Şimdi gidip maça çıksam da bir önemi olmaz. Bütün zamanımı seni düşünerek geçiririm. Her şeyden çok bir yük olurum."

Scarlett'ten önce, bir maçı kaçırmaktansa kırık camların üzerinde sürünerek giderdim. Futbol hayatımdaki en önemli şeydi. Her zaman öyleydi ve her zaman öyle olacağını düşünüyordum.

Ama sonunda benim için daha önemli olan bir şey, birini bulmuştum. Haftalarca bugünkü Holchester maçını beklemem ve gururumun söz konusu olması önemli değildi. Koçun muhtemelen bana çok kızgın olması ve taraftarların da öyle olacağı önemli değildi.

Scarlett hepsinden daha önemliydi ve ben, o *buradayken* onun yanından ayrılmam.

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Özür dilerim," dedi, sesi çok küçüktü. O gün milyonuncu kez kalbim sıkıştı. "Özür dileme," dedim. Başparmağımla gözyaşını sildim. "Senin suçun değil." "Ama..."

"Hayır. Buraya gelmeyi ben *seçtim* ve burada kalmayı ben seçtim. Maçı kaçırdığım için kendini suçlu hissetme. Bu benim sorunum. Sen sadece dinlenmeye odaklan ki seni buradan bir an önce çıkarabilelim. Seni gereğinden fazla hastanede tutmak ve hastane yemeği yedirmeyi hiç istemem."

Scarlett'in kahkahası hafif bir ses olarak çıktı, ama bu benim için yeterliydi. benim için yeterliydi.

Konuşmamız onun enerjisini tüketmiş olmalıydı, çünkü daha fazla itiraz etmedi

. Gözleri kapandı ve ben, nefes alış düzenli bir ritme girene kadar bekledim, sonra koridora çıktım.

Brooklyn ve Carina, aynı endişeli ifadeyle Brooklyn'in telefonuna eğilmişlerdi.

Kapının açıldığını duyunca başlarını kaldırdılar ve Scarlett'i gördüğüm için geçici olarak hissettiğim rahatlama, yeni bir endişeye dönüştü.

"Ne oluyor?" diye sordum.

Birbirlerine baktılar.

"Bir günde iki kez kötü haber veren kişi olmak istemem ama..." Brooklyn bana telefonunu uzattı. "Bunu görmelisin."

Telefonu aldım ve derim bir anda buz gibi oldu.

Biri benim hastaneye varışımı ve girişe doğru koşuşumu videoya çekmişti. Yan taraftan girmek daha mahremdi.

ön taraftan geçiyordu, ama sanırım yine de yeterince özel değildi.

Videoyu çeken kişi, yedi dakika önce sosyal medyaya yüklemiş ve şimdiden elli binden fazla izlenme ve yüzlerce yorum almıştı.

Paparazziler bunu fark ettiklerinde, burada kimi görmeye geldiğimi anlamaları çok uzun sürmezdi. Ondan sonra da, ilişkimizin noktalarını birleştirmeleri daha da kısa sürerdi.

Onun için Holchester'la oynanan önemli maçı kaçırmıştım. Bunu yapmamın tek bir nedeni vardı.

"Üzgünüm," dedi Carina. O da benimle aynı sonuca varmış olmalıydı. "Yapabileceğimiz bir şey varsa bize haber ver."

"Hayır. Bu..." Elimi yüzüme sürdüm. "Hayır. Biz hallederiz. Her şey yoluna girecek. Teşekkürler."

İyi değil. Scarlett ve benim uzun zamandır saklamak için çok uğraştığımız sırrımızın yakında herkesin önünde açığa çıkacağını söyleyen sesi kafamdan uzaklaştırdım.

Her şeyi sırayla halledecektim.

Haber *henüz* yayılmamıştı. O zamana kadar Sloane'ı aramam gerekiyordu — mesajlarıma hızlıca baktığımda videoyu çoktan izlediğini gördüm — sonra koçu aramam, sonra doktoru bulmam ve Scarlett'in iyileşmesini daha rahat hale getirecek bir yol bulmam gerekiyordu.

Hastanede ne kadar kalması gerektiğini bilmiyordum, ama o küçük, üzücü odada bir gecedan fazla kalmayacağı kesindi.

Scarlett'in odasının yakınındaki sessiz bir köşede telefonlarımı yaptım. Sloane, beklendiği gibi, yaklaşan ilişki sızıntısının üstesinden gelmişti. Zamanlama ve koşullar konusunda pek heyecanlı değildi, ama sanırım artık yarışlarla manşetlere çıkmadığım için mutluydu.

Koç'a yaptığım arama sesli mesaja yönlendirildi. Maçın ısınmaları çoktan başlamış olduğu için buna şaşırmadım, ama ona kendi sözlerimle özür dilemem gerekiyordu, bu yüzden kısa bir mesaj bıraktım. Daha sonra yüz yüze bana çok kızabilir.

Sonunda doktorla konuştum, Scarlett'in durumu stabil kalırsa yarın taburcu edilebileceğini söyledi.

Bu bir rahatlamaydı, ama ben zaten gelecek haftaki provayı düşünmeye başlamıştım. Ve ondan sonraki haftayı. Ve ondan sonraki haftayı. Lavinia, hastaneye kaldırıldığını öğrenirse onun başrolü oynamasına izin verir miydi? Yvette gittiğine göre, Lorena rolü için başka seçeneği yoktu, ama

bugün olanları görmezden geleceğini sanmıyordum. Sıcakkanlı ve sevecen biri değildi, ama çalışanlarının iyiliğini önemsiyordu.

Kafamda milyonlarca endişe birikmiş, zonkluyordu. Scarlett uyurken, hem haberleri hem de maçı takip ettim.

Neyse ki bir gol öndeydik, ama ben maçtan çok Vincent'ın yüzünün kısa yakın çekimlerine odaklanmışım.

Onun ifadelerini okumaya ve Scarlett'i henüz öğrenip öğrenmediğini anlamaya çalıştım. Hastanede çekilen videom, oyuncular sahaya çıktıklarında yüklenmişti, bu yüzden onun bunu bildiğini sanmıyordum. Ama maçtan önce telefonunu açmış mıydı ya da koçla konuşmuş muydu?

Vincent maç sırasında her zaman huysuz bir pislik gibi görüldüğü için bunu anlamak imkansızdı.

Koç ise gözle görülür şekilde kızgındı. Kameranın onu çektiği birkaç karede çenesini biraz daha sıkarsa, azı dişi kırılacaktı. Yedeğim Gallagher çok iyi iş çıkarıyordu, ama bunun bir önemi yoktu.

Maçı son dakikada kaçırma kararımın bedelini daha sonra çok ağır ödeyecektim. Teknik olarak kişisel bir acil durumdu, ama kimse ölmemiş ya da ölmek üzere olmadığı için, onun çok anlayış göstereceğini sanmıyordum.

"Asher, gidip bir şeyler ye," dedi Brooklyn. "Scarlett hala uyuyor. Yüzüstü dönüp yere düşecek gibi görünmüyor."

"Ona biz göz kulak oluruz," diye ekledi Carina.

Neredeyse itiraz edecektim, ama hastanede geçirdiğimiz saatlerden sonra hepimiz yorgun, aç ve huysuzduk. Scarlett'in arkadaşlarıyla tartışmak istemiyordum, ama kafeterya yemeğini yemektense elimi ısırmayı tercih ederdim.

Bunun yerine, tuvalete girip bir paket pretzel ve su aldım. Otomatın yanında yedim ve enerji verdiğine minnettar oldum.

Scarlett'in odasının dışındaki koridora geri döndüğümde, orada sadece Brooklyn vardı. Beni görünce hemen ayağa kalktı.

"Ben yokken yeni bir gelişme oldu mu?" diye sordum.

Evet diye cevap vermesini beklemiyordum, ama sorum üzerine yüzünde gergin bir ifade belirdi.

"Carina banyoda ve Scarlett tekrar uyandı."

"Şimdiden mi?" Onunla konuştuğumda çok yorgun görünüyordu, bütün gece uyuyacağını düşünmüştüm. Bir şey mi oldu?

çok mu acı çekiyordu da uyuyamıyordu?

"Evet. Ama, şey, oraya girmek istemeyebilirsin," Brooklyn, kapıya doğru ilerlediğimde dedi.

Çok geçti. Kapıyı çoktan aralamıştım.

"Neden..." Sözlerim boğazımda düğümlendi.

Çünkü Scarlett yalnız değildi. Yatağının yanında, bana sırtını dönmüş olarak Vincent duruyordu. O kısa saç kesimini ve dört numaralı formayı her yerde tanırdım. Maçtan direkt buraya gelmiş olmalıydı.

Döndü ve beni görünce yüzü karardı.

Kahretsin. Henüz benimle Scarlett hakkında herhangi bir haber görmemiştim, ama sezonun en çok beklenen maçını onun yanında olmak için kaçırdığımı düşünürsek, sanırım o paparazzilerden daha hızlı olayı çözmüştü.

O bana doğru fırtına gibi yaklaşırken ellerimi kaldırdım. "Vincent, ben..."

Cümlemini bitirmeye fırsat bulamadan yumruğunu geri çekip yüzüme indirdi.

BÖLÜM 43

SCARLETT

Hastaneler, özellikle de hastalarından biri yataktan kalkıp kavgayı durdurmaya çalıştığında, tesislerinde çıkan kavgaları hoş görmüyorlardı.

Vincent ve Asher'ın kavgasının ortasına atılmak için o kadar aptal değildim, ama *bir şeyler* yapmam gerekiyordu. Tanrı biliyordu ki, normalde yaptığım gibi bağırarak için gücüm yoktu.

Ne yazık ki, dik oturmak için bile gücüm yoktu, yürümek ise hiç söz konusu bile değildi. Kafam yastığımdan yaklaşık on santim yukarı kalktı, sonra yorgunluk onu tekrar aşağı çekti.

"Durun." Bu kelime boğazımı yakarak çıktı. "*Durun.*"

İkisi de homurtuları, küfürleri ve yumrukların ete çarpma sesleri arasında beni duymadı.

Vincent ilk yumruğu attığında, her şey bitti. Asher karşılık verdi ve şimdi ikisi, dürtü kontrolü olmayan Neandertaller gibi benden bir buçuk metre uzakta boğuşuyorlardı.

Kafatasımın tabanında bir migren ağrısı başladı.

Dinlenme ve tıbbi müdahale en şiddetli ağrılarımı dindirmişti, ama hala her yerim ağrıyordu ve kafam, sehpanın köşesine çarptığım yerden zonkluyordu. Neyse ki, düştüğüm açığı sayesinde sadece yüzeysel bir yara ve hafif bir sarsıntı geçirmiştik; her şeyi göz önünde bulundurursak, çok daha kötü olabilirdi.

Ancak, en çok değer verdiğim iki kişinin hastane odamda birbirlerini dövdüğünü görmek, hızlı bir iyileşmeye pek yardımcı *olmadı*.

"Seni piç!" Vincent tekrar Asher'a yumruk attı. "Bana yalan söyledin!"
"Sana söyleyecektik." Asher yumruktan kaçtı. "*Bu* yüzden söylemedik!"
"Sen..."

Kapı tekrar açıldı ve Vincent'ın cevabını kesintiye uğrattı. Doktor içeri koştu, ardından Carina, Brooklyn ve hemşirelerden biri geldi.

Çığlıklar, bağırışlar ve küfürler havada uçuşuyordu.

Onlarla birlikte çığlık atmak istedim. Ayağa kalkmak, bağırarak, kendi hayatımın bir gözlemcisi olmak dışında her şeyi yapmak istedim, ama gücümü toplayamadım.

Migren gözlerime, şakaklarıma, çeneme yayıldı. Her yere. "*Yeter!*"

Doktorum sonunda durumu kontrol altına aldı.
gözleri öfkeyle parlıyordu. "*Herkes dışarı.*"

"Ama..."

"Yapamazsınız..."

"O..."

"Duymak istemiyorum! Burada dinlenen bir hastam var" —beni işaret etti—"ve siz burada *kavga mı* ediyorsunuz? Güvenliği çağırmadığım için şükredin. Şimdi *çıkın!*" Bu kadar nazik görünümlü bir yaşlı bayan olmasına rağmen, Dr. Ambani'nin sesi çok güçlüydü.

Sanki sis dağılmıştı ve Asher kapıyı açtığından beri ilk kez odada olduğumu fark ettiler.

Vincent ve Asher, üzgün ifadelerle bana doğru döndüler. Suçluluk duygusu yüzlerine dehşet dolu çizgiler kazımişti, ama doktor onlara özür dileme fırsatı vermedi.

Parmağını kapıya doğru uzattı ve onlar utanç içinde başlarını eğerek dışarı çıktılar.

Onlar gitmeden önce bir şey söylemeye çalıştım, ama sözler dudaklarımdan çıkmadı.

Asher ve Vincent ilk geldiklerinde onlarla konuşarak kalan tüm enerjimi tüketmiştim. Gözlerimi açık tutabilmem bir mucizeydi. Dr. Ambani ve hemşire yanıma koştular. Birbirlerine dokunup dürtüyorlar ve fısıldaşıyorlardı, ama ne dediklerini anlayamıyordum
anlayamadım.

Bir sürü duygu boğazımı tıkadı.

Asher'a benim için maçı kaçırdığı için ne kadar duygulandığımı ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim. Sırrımız açığa çıkmıştı, bu da en kötüsünün geçtiği anlamına geliyordu.

Vincent'tan ilişkimizi ondan sakladığım için özür dilemek ve benim için endişelenmesine gerek olmadığını, bunun Rafael 2.0 durumu olmadığını ve Asher'la hiç olmadığım kadar mutlu olduğumu söylemek istedim.

Onlara, bugün kırılğan ateşkeslerini bozmamalarını hatırlatmak istedim, çünkü düşman olmaktansa arkadaş olmak çok daha iyiydi.

Söylemek istediğim çok şey vardı, ama bunlar beklemek zorunda kalacaktı.

Bilincim kaybolmaya başladı. Çelik çapalar göz kapaklarımı kapattı ve karanlık çöktü, dünyanın geri kalanını dışladı.

ASHER

Vincent'ın ilk yumruğu atmasına izin verdim, ama ondan sonra eldivenleri çıkardım. Ona yalan söylediğim için suçluluk duyuyordum, ama onun uysal kum torbası olarak hizmet edecek kadar suçlu hissetmiyordum.

Doktor bizi odadan kovduğunda, ikimiz de kötü durumdaydık. Dudaklarımdaki kesik ağızma kan damlıyordu ve çenesinde koyu renkli bir çürük vardı.

Scarlett orada yatarken onunla kavga ettiğim için utanıyordum, ama Vincent bana yumruk attığında, savaş ya da kaç refleksim devreye girdi ve kendini savunma dışında her şeyi kararttı.

Dr. Ambani ve hemşire odada kalırken, biz koridorda birbirimize öfkeyle bakıyorduk.

Ya sakın bir gündü ya da hastane personeli bize yaklaşmamaları konusunda uyarıldı, çünkü koridorun uzak ucunda iki hemşire dışında kimse yoktu. Olayların hızla tırmanmasından şok olmuş görünen Carina ve Brooklyn dışında, bizi dinleyen ya da kaydeden kimse yoktu.

Vincent yumruklarını sıkıp açtı. "Bu ne zamandır devam ediyor?"

Bununla, Scarlett ile olan ilişkiyi kastettiğini düşündüm.

Gerçek zaten ortaya çıkmıştı. Ona *tüm* gerçeği anlatsam da olurdu. "Temmuzdan beri."

"*Temmuz* mu?" Kulaklarından kontrol edilemeyen öfke bulutları halinde buhar çıktığını gördüğüme yemin edebilirim. "*Neredeyse üç aydır* arkamdan gizlice buluşuyor muydunuz?"

"Dediğim gibi, böyle tepki vereceğini bildiğimiz için sana söylemedik." Hayal kırıklığı dişlerini gıcırdatarak, sözlerime istemediğim bir sertlik kattı. Vincent'a, bizim ilişkimiz ve kız kardeşinin hastaneye yatırılması gibi iki büyük şokla başa çıkmak zorunda kaldığını düşünürsek, daha anlayışlı davranmam gerekirdi, ama çok stresli ve yorgundum, umursamıyordum. "Bilgin olsun, Londra'ya döndükten sonra senden gizli bir ilişki yaşamak ya da senden saklamak *istememiştik*. Bir şekilde... öyle oldu."

Bu zayıf bir bahaneydi, ama son üç ayın karmaşıklıklarını açıklamak için ne zaman ne de yer uygun değildi.

Vincent zaten dinlemiyor gibiydi. Dikkatini spor ayakkabılarım çekmişti (maçtan önce stadyuma asla kramponlu ayakkabılarla gitmezdim). Yüzünde inanamama ifadesi belirdi. "Yazın kız kardeşimin dairesine uğradığımda duşta olan adam *sen* miydin?"

Siktir.

"Teknik olarak," dedim büyük bir dikkatle. "Ben banyodaydım."

"Tanrım!" Sonuçta bir dizi Fransızca küfür, steril koridorda yankılandı. "Bana RAB'dan biri olduğunu söylemişti!"

Boğazımı temizledim. "Teknik olarak, ben de RAB'dan birisiydim. En azından yaz boyunca."

Vincent'ın gözü seğirdi. Bana tekrar yumruk atmak istiyor gibi görünüyordu, ama keskin bir ses araya girdi.

"Kesin şunu!" Brooklyn aramıza girdi. O ve Carina kenarda o kadar sessizce izliyorlardı ki, neredeyse orada olduklarını unutmuştum. "Siz ikinize bakın. Yetişkin adamlar, hem de hastanede çocuk gibi davranıyorlar. Utanmıyor musunuz?"

Vincent'ın elmacık kemiklerinin üst kısmında kırmızı çizgiler belirdi.

"Yapma..." "Neyi yapmayayım? Saçmalıklarını yüzüne vurmayı mı?"

Kollarını kavuşturdu,

yüzünde inatçı bir ifade vardı. O, ondan en az otuz santim daha uzundu, ama ona dik dik bakarken bile onun üzerinde yükseliyor gibi görünüyordu. "Kız kardeşin orada yatıyor" dedi ve Scarlett'in odasının kapalı kapısını işaret etti

—dinlenmeye çalışıyor ve sen geldiğinde ilk yaptığın şey onun hastane odasında kavga çıkarmak. Zaten yeterince stresli. Kardeşi ve erkek arkadaşının durumu daha da kötüleştirmesine gerek yok. Ve sen."

Brooklyn dönüp parmağını bana doğrulttu. "Vincent'ın saçmalıklarına kanmamalısın. Kendini savunmakla aktif olarak kavgaya karışmak arasında fark var. İkinizden biri konuşmaya geldiğinde babamın bu kadar huysuz olmasına şaşmamalı.

Onun her gün senin bencil, çocukça davranışlarına katlanmak zorunda olduğunu düşünürsek, onu henüz erken mezara sokmamış olmana şaşıyorum!"

Sessizlikte iğne düşse duyulurdu.

Onunla aynı boyda olmayan biri tarafından azarlandığımız için şaşkınlıktan hemen cevap veremedik ve ona bakakaldık. Arkasında, Carina sırtarak, bizim rahatsızlığımızdan biraz fazla keyif alıyor gibi görünüyordu.

Ama Brooklyn haklıydı. Bencil ve çocukça davranıyorduk. Doktor da hemen hemen aynı şeyi söylemişti, ama Brooklyn'in bunu ifade edişi daha etkileyiciydi.

Gururumuz ve bu aptalca tartışmayı kazanma ihtiyacımız o kadar bizi sarmıştı ki, eylemlerimizin Scarlett'i nasıl etkileyeceğini düşünmemiştik.

Yeni bir suçluluk dalgası salondaki testosteronu bastırdı ve beni soğuk ve utanç içinde bıraktı. Karşımda, Vincent ellerini ceplerine soktu, yüzü kızardı.

Teknik olarak bakarsak, Scarlett'i Vincent'a bizim hakkımızda konuşmayı ertelemesi için ikna eden bendim. Onun öfkesi anlaşılabilirdi, ama bana saldırdığında, içgüdüsel olarak saldırıya geçtim.

"Biz burada kalıp Scarlett'i gözetleyeceğiz." Brooklyn kendini ve Carina'yı işaret etti. "Siz ikiniz başka bir yerde konuşun. Negatif enerjinizin burayı zehirlmesini istemiyorum."

"Öyle mi?" Vincent'ın gözleri kısıldı. Emir almaktan hoşlanmadığı belliydi. "Bizi nasıl göndereceksin?"

Gülümsemesi şeker gibi tatlıydı. "Kalın ve öğrenin."

Karşılıklı durdular, yüzlerinde meydan okuma ifadeleri vardı. Havada meydan okuma kıvılcımları uçuşuyordu, ama gergin ve uzun bir bakışmanın ardından Vincent bakışlarını ondan ayırdı ve koridora doğru fırladı. Ayrılırken tek kelime etmedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Brooklyn bana kaşlarını kaldırdı. "Sıra sende, aşk adamı."

Tartışmadım — Scarlett'in hastaneye kaldırıldığını bana söylediği ve mecazi olarak konuşursak, bize biraz akıl verdiği için ona borçluydum.

Vincent'ın peşinden koridora çıktım ve otomatların yanındaki sessiz bir köşeye ulaşana kadar sessizce yürüdük. Hacimli siyah kutular ana salondan görünmemizi engelliyor ve bize biraz mahremiyet sağlıyordu.

Yan yana duvara yaslandık, vücudumuz kalıcı bir kızgınlıkla titriyordu.

"Kız kardeşimle çıktığına inanamıyorum." Vincent çenesini sıkarak önüne bakıyordu. "Ben yokken böyle bir şey yapacağını *biliyordum*. Aksini düşünmekle aptallık ettim. Onu seninle yalnız bırakmamalıydım."

"Onun kim olduğunu ilk öğrendiğimde bunun olmasını *istediğimi* mi sanıyorsun? O bir DuBois. Hepinizin berbat olduğunu düşünüyordum."

Vincent burnunu çekti.

"Sana söyledim, bunların hiçbirisi planlanmamıştı," dedim. "Sadece oldu."

"Tabii. Sen de tesadüfen kız kardeşimle yatağa girdin." Bana döndü yüzüne döndü, şüpheyle gerginleşen elmacık kemikleri vardı. "Bana öç almak için mi yaptın? Bana ilişkinizi yüzüme vurmak için mi?"

Sinirim yine patladı. "Birincisi, biz öylece *yatağa düşmedik*. İkincisi, her şey seninle ilgili değil," diye tersledim. "Eğer bunu yüzüne vurmak isteseydim, Londra'ya döndüğün anda sana söylerdim. Hatta, sen yokken haberleri sana iletmesi için bir posta güvercini gönderirdim. *Bu* mantıklı olurdu. Senden saklamaya çalışmak mantıklı değil. Tabii ki, beynin fıstık büyüklüğünde ve sağduyun Seine Nehri'nin dibinde bir yerlerde yüzdüğü için bu bağlantıları kuramadığın için seni suçlayamam."

Vincent'in burun delikleri genişledi. "Siktir git!"

"Siktir *git*!" Onun saçmalıklarından çok bıkmıştım. Scarlett'in önünde onunla kavga ettiğim için kendimi kötü hissettim, ama o şu anda burada değildi. "Dünya senin etrafında dönüyor sanabilirsin, ama Scarlett kendi başına bir birey. Sana güveniyor çünkü sana saygı duyuyor - nedenini Tanrı bilir - ve seni önemsiyor, mecbur olduğu için değil. Ve bence, benim ona sadece senin kız kardeşin olduğu için ilgi duyduğumu ima ederek ona büyük bir kötülük yapıyorsun, onun kendi başına inanılmaz biri olduğu için değil. O akıllı, güzel, yetenekli, eğlenceli... İnan bana, seninle olan ilişkisi onun en büyük dezavantajı." Bir süre durdum. "O ve yemekleri."

Vincent bana baktı, ne diyeceğini bilemedi.

Birkaç saniye geçtikten sonra sonunda cevap verdi. "O berbat bir aşçı," diye mırıldandı. "Bu yüzden birlikte yemek yediğimizde hep dışarıdan sipariş veriyoruz."

Yine kasvetli bir sessizliğe büründüğümüzde, kendime küçük bir alaycı gülümseme izin verdim.

Öfkemden kalbim deli gibi atıyordu, ama artık içimi döktüğüm için daha net düşünebiliyordum. Tartışmalarımız öfkemizi boşaltmak için harikaydı, ama sorunun köküne inmedikleri için bizi hiçbir yere götürmüyorlardı.

"Bak," dedim. "Scarlett'in erkek arkadaşı olarak benim ilk tercihin olmadığımı biliyorum..."

"İkinci, üçüncü ya da dördüncü tercihim de değilsin."

Onun huysuzca mırıldanmasını görmezden gelip devam ettim. "Ama onu dünyadaki herkesten daha çok seviyorum ve tüm bunlar için onu suçlamamı istemiyorum. Sana yalan söylemekten nefret ediyordu, ama kariyerin için o kadar endişeliydi ki, sana bu haberi öylece veremedi."

Vincent kaşlarını çattı. "Senin ilişkinin benim kariyerimle ne alakası var?"

"Senin öğrenirsen, aramızdaki ilişki daha da kötüleşir ve oyunumuzu etkiler diye endişelendi. Koç, birlikte çalışamazsak bizi yedek kulübesine alacağını söylemişti. O da sorunu daha da büyötmek istemedi."

Uzun bir nefes verdi. "Tamam."

İlk başta düşüncesizce, içgüdülerimizin yönlendirdiği öfkemiz sönmüş, bizi bitkin bırakmıştı. Brooklyn bizi bir nevi mola vermeye zorlamıştı, ama buna ihtiyacımız vardı.

"Onu önemsediğinden şüphem yok," dedi Vincent. "*Holchester'la olan* maçı onunla olmak için kaçırdığın gerçeği bunu kanıtlıyor. Ama bu, ona olan hislerinle ilgili değil. Dürüstlikle ilgili. İkiniz de bana yalan söylediniz." Ağzını ince bir çizgiye çevirdi. "Hayır maçı sonrası Angry Boar'da olduğumuzda, ona asılmadığın için sana ne kadar minnettar olduğumu anlatıp durdum, ama sen tek kelime bile etmedin."

"Biliyorum." Suçluluk duygusu içimi kapladı. "Özür dilerim."

Vincent'tan ilk kez özür diliyordum. Düşündüğümünden daha kolaydı çünkü içtenlikle söylüyordum. Onun yerinde olsaydım, ben de üzülürdüm.

"Londra'ya döndüğün hafta sana söyleyecektik," dedim. "Ama sen ve ben iyi anlaşmaya başlamıştık ve Angry Boar'daki konuşmandan sonra, bu haberi iyi karşılamayacağından daha da endişelendim. Scarlett'i konuşmamızı ertelemesi için ikna eden bendim. Sezonun başlamasına bu kadar az zaman kala ateşkesimizi bozmak istemedim."

Geriye dönüp bakınca, durumu daha iyi idare edebilirdik. Daha iyi *iletişim kurabilirdik*. Ama bu tür şeyler geriye dönüp bakınca daha net görünüyor ve o anda doğru kararı vermek zordu.

"Bana söylemeliydin," diye homurdandı Vincent. "Ben takımımızın kaptanıyım. Sezonu ve kazanmayı en az senin kadar önemsiyorum, hatta

Daha iyi idare ederdim. Kız kardeşim hastanede yatarken bunu kendim anlamaya çalışmak yerine, erkek gibi yüzüme karşı söyleseydin."

"Öyle yapmalıydım," diye itiraf ettim. "Ama artık bunun için çok geç." Yine homurdandı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Yine sessizlik.

Otomatların uğultusu havada yankılanarak ana salondan gelen zayıf sesleri ve ayak seslerini bastırıyordu.

"Kazandık mı?" birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra sordum. "Maçı." O gelmeden önce son skoru kontrol etmemiştim.

Vincent başını salladı. "Beraberlik. İki-iki." "Siktir."

"Evet."

İkiz iç çekişlerle hayal kırıklığımızı dışa vurdum.

"Bu arada, koç sana çok kızgın." Vincent bu konuda fazlasıyla mutlu gibiydi. "Seni bir dahaki görüşünde canlı canlı derini yüzecek."

Yüzümü buruşturdum. Gelecekte çok fazla cezalandırıcı koşu yapacağımı tahmin ediyordum, ama umursamıyordum. Çok fazla.

"Sorun değil," dedim. "Hayatta kalırım."

"Her zaman öyle yaparsın." Vincent'ın sesinde bir parça acı vardı ve bu bana onun beni sevmemesinin nedenlerini hatırlattı. "Sen Teflon gibisin."

"Güven bana." Blackcastle'a transfer olduğumu duyurduktan sonra aldığım binlerce kötü mesaj aklıma geldi. "Senin düşündüğün kadar yenilmez değilim."

"Belki değilsin, ama ben öyle olduğunu düşünmeme izin ver. Böylesi seni tekrar nefret etmek daha kolay." Elini ağzına götürdü. "Ne yaparsam yapayım, hep seninle karşılaştırdım. Aynı pozisyonda oynamıyoruz bile, ama yine de sen oradaydın, her zaman benimle aynı nefeste anılıyordun, oysa ben senin yaptıklarının yarısını bile yapamazdım."

"Eğer bu seni rahatlatacaksa," dedim uzun bir sessizlikten sonra. "Senin bir Dünya Kupası var, benim yok."

Vincent kısa bir kahrkaha attı. "Aslında, öyle."

Daha dün, Dünya Kupası hakkında şaka yapmayı hayal bile edemezdim. Son turnuvada zaferin elimden kayıp gitmesini görmek, hayatımın ve kariyerimin en belirleyici anlarından biri olacaktı. Bunu asla unutmayacaktım.

Ama Vincent'la önceki kavgam, içimde biriken öfkenin bir kısmını dışa vurmamı sağladı ve son birkaç haftadır süren ateşkes, kinimin keskin kenarlarını yumuşattı. Bocci ve Lyle'a karşı beni savunmuştu ve hoşuma gitse de gitmese de, aynı takımdaydık. Aynı takımda olmasak bile, Scarlett yüzünden onunla düzenli olarak iletişim kurmak zorunda kalacaktım.

Tüm bunlar, Dünya Kupası'ndaki olayı daha kolay kabullenmemi sağladı. Artık bunu geride bırakmanın zamanı gelmişti, ama bu, bir dahaki sefere karşılaştığımızda intikamımı almayacağım anlamına gelmiyordu.

"Ama merak etme," dedim. "İki yıl sonra bu durum değişecek."

Bir sonraki Dünya Kupası hızla yaklaşıyordu. Avrupa elemeleri ilkbaharda başlayacaktı ve ben şimdiden heyecanı *hissedebiliyordum*. İngiltere'nin turnuvaya katılmaması imkansızdı. Milli takımımız on yıldan beri en iyi durumundaydı.

"Göreceğiz bakalım," dedi Vincent alaycı bir şekilde, ama sözlerinde sertlik yoktu. Bu sefer, devam etmeden önce duraklayan oydu. "Yaptığım şeyden gurur duymuyorum. Geri dönebilsem, farklı davranırdım, ama geçmiş geçmişte kaldı. Onu değiştiremeyiz."

Gözlerimi kapattım. Eski anılar, sanki o anda yaşanıyormuş gibi canlı bir şekilde yeniden ortaya çıktı.

Düdüğün tiz sesi. Kalabalığın tezahüratları ve yuhalamaları. Çim ve ter kokusu, ve hakem kırmızı kart çıkardığında duyduğum tam anlamıyla inanamama hali.

Kariyerim boyunca sahada birine yumruk atmaya en yakın olduğum andı.

Her antrenman yaptığımda, biri beni eleştirdiğinde ve devam edemeyeceğimi düşündüğümde, o anı yeniden yaşırdım. Öfkemi kanalize ettim ve onu sadece daha iyi olmak için değil, *en iyi* olmak için de yakıt olarak kullandım. Ve işe yaradı.

Kırmızı kart, kariyerimin gidişatını birçok yönden etkilemişti ve Vincent'ı bunun için ne kadar nefret etsem de, sonuçların hepsi kötü olmamıştı. Beni bugün bulunduğum yere itmişti.

"Hayır, geçmişini değiştiremeyiz," dedim. "Aynı şekilde Scarlett ve ben de geri dönüp sana bunu bugün öncesinde söyleyemeyiz. Ama olan oldu. Bunun üzerinde durmanın bir anlamı yok."

Dürüst olmak gerekirse, ilişkimizin açığa çıkması beni rahatlatmıştı. Açığa çıkma koşulları pek iyi değildi ve Vincent'ın ilk tepkisi de idealden uzaktı. Ancak o kavgaya ihtiyacımız vardı. Aramızdaki husumet, sözlerle düzeltilemeyecek kadar büyüktü.

Vincent derin bir nefes aldı. "Hayır. Sanırım öyle."

Başka bir şey söylemedik. Bunun yerine, oturup ortak tarihimizin uzun ve zorlu bir bölümünün sona erdiğini kabul ettik.

Koç, Holchester, paparazziler, halkın Scarlett ile olan ilişkimi kaçınılmaz olarak keşfetmesi ve bunun ardından gelecek olan sonuçlar... gelecek buydu.

Gelecek her zaman orada olacaktı, ama bugün, nihayet geçmişini geride bırakmıştık.

BÖLÜM 44

SCARLETT

Hastane beni bir gece yatırdı ve ertesi akşam taburcu etti.

Aynı gece, taburcu edilmeden bir saat önce, Asher ile olan ilişkim haber oldu.

Futbol süperstarı, hastanede yatan kız arkadaşı için maçı bıraktı!

Aşk ve nefret arasındaki ince çizgi: Asher Donovan'ın en büyük rakibinin kız kardeşiyle çıktığı ortaya çıktı!

Asher Donovan'ın gizli kız arkadaşı Scarlett DuBois kimdir?

Tam bir kaos ortamı vardı. Telefonum o kadar çok arama ve mesajla doldu ki, batarya dayanamadı ve eve varmadan şarjı bitti. Paparazziler, para kazandıracak bir fotoğraf, ses kaydı veya daha da iyisi, Asher'ın benimle birlikte olduğu bir video umuduyla hastaneye akın etti.

Neyse ki, Sloane dün gece New York'tan uçarak gelmiş ve durumu kontrol altına almıştı. Hastane güvenliği ile birlikte, kimse bizi durdurmadan yan çıkıştan dışarı çıkarmayı ve gizli bir siyah SUV'ye bindirmeyi başardı.

Tuz ve biber saçlı tanıdık bir adam sürücü koltuğunda bekliyordu. "İyi akşamlar, bayan." Earl dikiz aynasından bana gülümsedi, ama gözleri endişeyle doluydu.

"İyi akşamlar, Earl." Ben de karşılık olarak yarı yürekli bir gülümseme takındım. Onu tekrar gördüğüme sevindim, ama son bir saat içinde hayatım rayından çıkmışken fazla bir coşku gösteremiyordum.

Çöküşümün kalıcı sonuçları da yardımcı olmadı. Bol bol dinlenmek ve tıbbi bakım sayesinde, ağrım dün olduğu kadar şiddetli değildi

ama yine *de devam ediyordu*. Kaslarımda, eklemlerimde ve kemiklerimde hissediyordum ve bazı anlarda sanki ruhumun derinliklerindeymiş gibi, beni içten dışa parçalıyor gibi hissediyordum.

Dr. Ambani beni bir gün daha hastanede tutmak istedi, ama ben eve gitmekte ısrar ettim. Evimin rahatlığını istiyordum ve evde yapamayacağım hiçbir şey yoktu.

Sloane, açık araba kapısının yanında durarak, beni ve Asher'ı yoldan geçenlerin görüşünden koruyordu.

"Earl ikinizi Ashworth'a götüreceksin," dedi, Londra'nın en lüks otellerinden birinin adını vererek. "Önce paparazzilerle ilgilenmem gerekiyor, ama arkanızdaki arabada olacağım. Otel personeline bilgi verdim bile. Vardığınızda, genel müdür ve güvenlik görevlileri sizi süitimize kadar eşlik edecek."

"Bekle." Kalbim gırtlığıma kadar çıktı. "Neden otele gidiyoruz? Eve gideceğimi sanıyordum."

Başka bir yabancı yatakta uyumak istemiyordum.

"Eve gidemezsin. Ev basınla dolup taşıyor," dedi Sloane keskin bir sesle. "Asher'ın evi de öyle. Yapabileceğin en iyi şey, seni bulamayacakları bir yerde saklanmak. Ashworth, şehirdeki en gizli otel. Varlığını sır olarak saklayacaklar."

Paparazzilerin sessiz, sakın mahallemizi istila ettiği görüntüsü zihnimde canlandı ve irkildim. Orası benim güvenli limanımdı ve kutsallığının ihlal edildiğini bilmek, çekebilecekleri herhangi bir fotoğraf veya videodan daha fazla ihlal edilmiş hissettirdi.

"Sadece bir gecelik," dedi Asher, Sloane'ın keskin bakışını görmezden gelerek. "Yarın seni eve götüreceğiz."

"Durum düzelirse," diye ekledi. "Durumu değerlendirecek ve gerekli önlemleri alacak bir güvenlik şirketiyle iletişime geçtim, ama bu zaman alacak. Otelde görüşürüz." Daha fazla soru soramadan kapıyı kapattı.

Kramplar daha da şiddetlendi. "Durum ne kadar kötü?" diye sordum, Earl kaldırımından uzaklaşırken.

Haberler yayıldığından beri arkadaşlarımdan, iş arkadaşlarımdan ve rastgele tanıdıklarımdan bana gönderdiği bağlantılara bilerek tıklamamıştım, ama merak içimi kemiriyordu.

Asher tereddüt etti. "*O kadar da* kötü değil," dedi dikkatlice. "Şu anda çoğunlukla gerçeklere dayalı hikayeler var — tabii 'gerçek' kelimesini geniş anlamıyla kullanırsan. Kim olduğun, nasıl çıkmaya başladığımız, Vincent ile olan geçmişim. Bu tür şeyler."

"Ama?"

"Ama henüz erken," dedi isteksizce. "Haberler yeni çıktı. Önümüzdeki haftalarda ve aylarda magazin dergilerinin nasıl bir hikaye uydurup uydurmayacağını bilmiyorum. İşler gerçekten kötüye gitmeden önce bizden sıkılabilirler ya da..."

"Gerçekten çok kötü bir hal alabilir," diye bitirdim. Geçmişte ünlü kişileri nasıl parçaladıklarını görmüştüm. Aynı şeyi bize de yapacakları düşüncesi midemi bulandırdı. "İnsanların başkalarının ilişkilerine *bu kadar* ilgi duyduğu bir dünyada yaşadığımıza inanamıyorum."

"Birçok insan birçok garip şeye çok fazla ilgi duyuyor." Asher elimi sıktı. "Neyse ki, bizi bu süreçte yönlendirecek en iyi halkla ilişkiler uzmanı var."

"Aynı zamanda en korkutucu olanı." "Bu yüzden en iyisi."

Bu sefer gülümsemem biraz daha genişledi. Sloane'ın ekibimizde olması beni gerçekten rahatlattı. O bir profesyoneldi. Ne yapması gerektiğini biliyordu, değil mi?

Yorgunluk uzuvlarımı ağırlaştırıyordu. Neredeyse on altı saat aralıksız uyumuştum, ama hala sersemlemiş ve yorgunluk krizlerine eğilimliydim.

Yine de, elimden geldiğince bilincimi kaybetmemeye çalıştım. Bir süreliğine Asher ile baş başa geçireceğim son huzurlu anlar olacağını hissediyordum.

"Dünkü maçta oynamamanı halk nasıl karşıladı?" diye sordum.

Bazı taraftarların fanatizmi ve Blackcastle ile Holchester arasındaki acımasız rekabet göz önüne alındığında, Asher'ın maçı kaçırmasına verecekleri tepki beni korkutuyordu.

"İronik olarak, maçı *neden* kaçırdığımı öğrendikten sonra daha iyi karşılıyorlar gibi görünüyor," dedi Asher, alaycı bir tonla. "Tabii ki, bana öfkeli olan azınlık bir grup var, ama internetin çoğunluğu yaptığının romantik olduğunu düşünüyor."

"Romantik *bir davranış*." Aramıza uzandım ve parmaklarımı onun parmaklarına doladım. Sıcaklığı kolumdan yukarıya doğru yayıldı ve kalbimin çevresinde yerleşti. "Ama maçı kaçırdığın için üzgünüm. Senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

"Ben üzülmiyorum," dedi basitçe. "Seninle olmak kadar önemli değil."

Göğsümde duygularım karışmıştı. Kendime sözlerle cevap verebileceğime güvenemedim, bu yüzden elini sıktım ve sakinleşirken pencereden dışarı baktım.

sakinleşmeye çalıştım.

Ana yola ulaşmak için hastanenin girişinden geçmek zorundaydık. SUV'nin koyu renkli camları içerinin görülmesini engelliyordu, ama bu, girişin yakınında paparazzilerin kalabalığını gördüğümde omurgamdan geçen ürpertiye engelleyemedi. Devasa kamera lensleri ve çılgın bir beklenti havasıyla donanmış olanlar, bana histerinin eşliğinde olan öfkeli bir kalabalığı hatırlattı.

Ve hepsi *bizim* yüzümüzden oradaydılar.

Asher Donovan'ın en büyük rakibinin kız kardeşiyle çıkması bir haber olabilirdi.

Asher Donovan'ın en büyük rakibinin kız kardeşi ile gizli bir ilişki yaşaması ve sezonun ilk önemli maçını kaçırp onun hastane yatağının başına koşması? Bu bir sansasyondur.

Midem bulandı. Gözlerimi bu manzaradan ayırdım ve Asher'a odaklandım.

"Ailenle konuştun mu?" diye sordum, bizi bekleyen incelemeyi aklımdan çıkarmak için. Annem ve babamdan bir düzine sesli mesaj almıştım. Onun ailesi de aynı derecede endişeli olmalıydı. Ancak, bana babası hakkında anlattıklarına göre, yaşlı Donovan muhtemelen maçını kaçırmamasından daha çok başka bir şeyden dolayı üzgündü.

"Henüz değil." Dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu yarın halledilecek bir sorun."

"En azından sen ve Vincent barıştınız." Olumlu bir yan bulmaya çalıştım. "İlişkinizi düzeltmek için birkaç yumruk atmak yeterli olacağını bilseydim, sizi çoktan ringe atardım."

Kavgalarını o sırada hiç sevmemiştim, ama sonuçta en iyisi oldu. Bu berbat hafta sonundan *tek bir* iyi şey çıkmasına sevindim.

Vincent beni uğurlamaya gelmedi çünkü Sloane daha fazla değil, *daha az* dikkat çekmemiz gerektiğini söyledi. Hastanede ne kadar az ünlü yüz olursa o kadar iyi.

"Ne diyebilirim ki?" Asher'ın yüzündeki acı ifade küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Erkekler basit yaratıklardır."

"Neandertalleri

kastediyorsun." "Temelde öyle."

Sonunda hastane bahçesinden çıkıp trafiğe karıştık. Sokak lambalarının sarı ışığı ve çevredeki araçların kırmızı stop lambaları, düşüncelerimin kaosa uygun devasa, karışık bir akıntıya dönüştü.

Paparazziler henüz gittiğimizi bilmiyorlardı, ama yakında öğreneceklerdi. Ondan sonra...

Bu, Asher ile çıkmaya başlamadan önce geceleri uykularımı kaçıran andı. Hayatımın değiştiği ve artık bana ait olmadığı andı.

Onunla ilişkiye girmekte tereddüt etmemin birçok nedeninden biriydi bu, ama o, bu nedenlerin hiçbirinin önemli olmadığını defalarca kanıtlamıştı. Onunla tanıştığımdan beri hayatım gerçekten bana ait değildi ve her şeyi yeniden yapmam gerekse, hiçbir şeyi değıştirmezdin.

Ancak bu, gelecekten korkmadığım anlamına gelmiyordu. Beni tedirgin eden, inceleme değildi; belirsizlikti.

Basın bizi kahraman mı yoksa kötü adamlar mı olarak gösterecekti? Hayatımın ne kadar derinliklerine ineceklerdi? İlgilerini benimle mi sınırlayacaklardı, yoksa birlikte çalıştığım ve etkileşimde bulunduğum herkesi de takip edecekler miydi?

"Merak etme, hayatım." Asher sanki aklımı okuyabiliyormuş gibiydi. "Bunu birlikte atlatacağız."

Başımı salladım ve boğazımdaki düğümü yuttum.

Yazın büyük bir kısmını fırtınaya hazırlanarak geçirmiştik. Fırtına gelmişti ve o haklıydı: bunu birlikte atlatacaktık.

Başka seçeneğimiz yoktu.

Otele vardığımızda, sorunsuz bir şekilde süitimize ulaştık. Sloane, dairemde bana ekstra kıyafet ve gerekli eşyaları getirmesi için birini göndermişti, böylece kim bilir ne kadar süre aynı kıyafeti giymek zorunda kalmayacaktım.

Asher duş alırken ve ben eşyalarımın gelmesini beklerken, ailemi geri aradım. Sonunda onlarla konuşacak enerjim vardı ve sessiz kalarak endişelerini daha da artırmak istemedim.

Önce babamı aradım. Arayışımı bekliyor olmalıydı, çünkü genellikle ona ulaşmak için birkaç kez aramam gerekirken, ilk çalınıştta telefonu açtı (dijital detoksun büyük bir savunucusuydu).

"Scarlett." Endişeli sesi telefonda geldi ve gözlerim duygudan doldu. En son ne zaman *konusduğumuzu* hatırlamıyordum. "Nasılsın, *ma chérie*?"

"İyiyim. Hastaneden yeni çıktım." Ona durumu anlattım. "Basınla ilgili olaylar yatışana kadar otelde kalacağız."

"Basın." Babam tiksinti dolu bir ses çıkardı. Basın hakkındaki görüşü, politikacılar hakkındaki görüşünün (onları hor görüyordu) biraz üzerinde, fast food hakkındaki görüşünün (onu iğrenç buluyordu) biraz altındaydı. "Basın akbabadır," dedi, tamamen Fransızca'ya geçerek. "Onların işi, tıklanma sayısı elde etmek için olabildiğince korkunç olmaktır. Söylediklerine kulak asma."

"Dinlememeye çalışacağım." Beni göremese de zorla gülümsedim. "Nasılsın? Kalçan hala ağrıyor mu?"

"Şimdi her şey yolunda, ama biliyorsun, yaz boyunca çok kötüydü." Babam derin bir nefes aldı ve bu duruma rağmen, gülümsemem içten bir hal aldı. Jean-Paul DuBois, dramatik olmaktan başka bir şey değildi. "Neyse ki, kardeşin yardım etmek için buradaydı, yoksa hemşireyle baş başa kalacaktım. Düşünebiliyor musun? Ben, evimde yirmi dört saat bir yabancıyla baş başa kalmak? Hayır!"

"Gerçekten mi?" Başlığıma daha fazla yaslandım. "Vincent, bir süre sonra hemşireyi oldukça sevdiğini söyledi."

"Ne? Ne demiş?" Babamın sesi telaşlıydı. "Kardeşini dinleme. O, benim hemşiremi *sevip sevmediğime* değil, sana bakmaya odaklanmalı. O bunun için orada."

"O futbol oynamak için burada, baba, bana bakmak için değil," dedim, banyo kapısına bakarak. Asher hala duştaydı. "Bana bakılmasına gerek yok. Ben bir yetişkinim."

"Hastaneye yatırılan ve şimdi fotoğrafı tüm haberlerde olan bir yetişkin." Ben irkildim ve cevap vermediğim için babam yine iç geçirdi. "Sert konuştuğum için üzgünüm, *ma chérie*, ama neden endişelendiğimi anlamalısın."

Sesi yumuşayınca boğazım düğümlendi. Onun gözünde hâlâ küçük kıızıydım, ama artık bir kucaklama ve öpücükle tüm acılarımı dindiremezdi. O zamanlar geçmişti ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Anlıyorum ve hatalar yaptığımı biliyorum," dedim. "Ama düzeltiyorum. Benim için çok endişelenme, tamam mı?"

"Endişelenmek ebeveynlerin doğasında vardır." Yine de babam konuyu daha fazla zorlamadı. "Dikkatler çok fazla olursa ya da şehirden uzaklaşmaya ihtiyacın olursa, her zaman gelip benimle kalabilirsin. Zaten Paris Londra'dan daha iyidir."

Ağzımda yine bir gülümseme belirdi. "Teşekkürler. Yakında seni ziyaret ederim. Sadece... sadece şimdi değil, tamam mı?" Ne kadar istesem de Fransa'ya kaçıp sorunlarımın yokmuş gibi davranamazdım.

Birkaç dakika daha konuştuktan sonra telefonu kapattım, derin bir nefes aldım ve annemi aradım. Beklendiği gibi, çok üzgündü.

"Ah, canım," dedim, babama anlattığının aynısını ona da anlattıktan sonra. Ağlamış gibi geliyordu sesi. "Bu gösterinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve tekrar dans etmeye başladığın için ne kadar mutlu olduğumu da *biliyorsun*, ama kendine dikkat etmelisin. Artık Londra'da seni gözetleyemiyorum ve ben sadece..." Hıçkırarak başını salladığını neredeyse duyabiliyordum. "Tekrar kendine zarar vermeni istemiyorum."

"Güven bana. Dersimi aldım," dedim. Onu endişelendirmekten nefret ediyordum, ama ailemdeki herkesin beni bazen çocuk muamelesi yapmasından da nefret ediyordum. "Gelecekte kendimi bu kadar zorlamam gerektiğini biliyorum."

Annem tekrar konuşana kadar uzun bir sessizlik oldu. "Sergide kalmak istediğinden emin misin? Belki de daha iyi olur..." Sesi kesildi, ama ne demek istediği açıktı.

Daha dik oturdum, kalbim hızla atmaya başladı. Annem balede her zaman en büyük destekçim olmuştu. Doktorlar bir daha profesyonel olarak dans edemeyeceğimi söylediğinde yıkılmıştı ve içten içe benim mucizevi bir şekilde iyileşip kariyerime kaldığım yerden devam etmemi umduğunu biliyordum.

Sergiden çekilmemi önermesi... gerçekten endişelenmişti. Asher'dan bahsetmediğinde anlamalıydım. Normalde, aşk hayatım onun için en önemli konuydu.

"Eminim," dedim, sesim kararlıydı. "Sadece birkaç ay kaldı. Bunu yapabilirim. Yapmak zorundayım."

Eğer vazgeçersem, tüm emeklerim boşa gidecekti. Boşuna *hastaneye yatmış* olacaktım. Bunun olmasına izin veremezdim, özellikle de performansım bu kadar önemliyken. Kendime bunu yapabileceğimi kanıtlamam gerekiyordu, en azından son bir kez olsun.

"Tamam." Annem sesimdeki kararlılığı duymuş olmalıydı, çünkü tartışmadı. Ancak iç çekişinde birçok endişe vardı. "Sadece kendine daha iyi bakacağına söz ver, tamam mı?"

"Söz veriyorum," dedim, banyo kapısı açıldı ve Asher dışarı çıktı. Ona küçük bir gülümseme attım, o da bana gülümsedi. "Söz veriyorum."

ASHER

Koçun kızgın olduğunu söylemek, Etna Dağı'nın bazen biraz ateşli olduğunu söylemek gibiydi. Basitçe söylemek gerekirse, öfkeliydi.

Holchester maçından sonraki pazartesi günüydü. Scarlett ve ben hâlâ Ashworth'un başkanlık süitinde kalıyorduk ve Blackcastle'ın antrenman sahasına vardığımda paparazziler çoktan oradaydı. Antrenmandan sonra MI5'e layık manevralar yapmam gerekecekti ki beni otele kadar takip etmesinler.

Ancak, koçun öfkesine katlanmaktansa paparazzilerle uğraşmayı tercih ederdim.

Bir yüzün bu kadar kısa sürede bu kadar çok kırmızı tonuna bürünebileceğini bilmiyordum, ama o, biyoloji konusundaki önceki bilgimin yanlış olduğunu kanıtladı. Yüzü özellikle büyüleyici bir magenta tonuna ulaştığında, bazı insanların bana karşı olan şikayetlerine koçumu öldürmeyi de eklemek zorunda kalacağımdan endişelendim.

"Kız arkadaşını görmek için maçları kaçırmazsın!" Şakaklarında damar o kadar şiddetli atıyordu ki, damarın patlayıp masanın üzerinden uzanarak beni boğacağını sandım. "Yaptığın tüm *aptalca*, pervasız şeylerin arasında, bu en kötüsü!"

"Kız arkadaşım hastanedeydi." Cesaretim elverdiğince kendimi savundum. Neden kızgın olduğunu anlıyordum, ama maçı plajda eğlenmek için kaçırmış değildim. İyi bir nedenim vardı. "Maçtan hemen önce telefon geldi ve bir saniye içinde karar vermem gerekti. Eğer hastanede sizin kızınız olsaydı, siz de aynı şeyi yapmaz mıydınız?"

Son cümle ağzımdan çıkmadan geri almak istedim. Koç Brooklyn'i aşırı derecede koruyordu ve öfkeli bir anda ondan bahsetmek muhtemelen en iyi fikrim değildi.

Yüzü kara bulutlarla kaplandı. "Az önce *ne* dedin?"

Ben de şaşırdım. "Yani, acil bir durumdu, efendim," diye düzelttim. "Maçı kaçırdığım için üzgünüm, ama önemli olmasaydı bunu yapmazdım."

Neyse ki, hiçbir magazin dergisi Scarlett'in hastaneye yatış nedenini haber yapmamıştı. Benim için nedeni önemliydi, ama koçun bunu ciddi bir durum olarak görmediğini tahmin ediyordum, çünkü Scarlett bir gece kaldıktan sonra taburcu edilmişti. Kahretsin, o ölümcül bir durum dışında hiçbir şeyi ciddiye almazdı. Ancak bunu *kanıtlayamazdı*.

Çenesinin seğirmesinden, o da aynı sonuca varmıştı, ama bundan memnun değildi.

"Bir dahaki sefere," dedi. "Beni ara ve bana ne haltlar döndüğünü anlat. Senin havalı halkla ilişkilerinden duymak istemiyorum."

Bu kadar mıydı? Beni affetmek üzere miydi?

Nefesimi tuttum. "Evet, efendim."

"Şimdi." Koçun bakışları beni sandalyeme çivilemiş gibiydi. *Kahretsin.* Sonuçta paçayı kurtaramamıştım. "Kaptanım ve forvetim neden bugün antrenmana MMA dövüşünde yenilmiş gibi geldiler, açıklayabilir misin?"

Kesik dudağıma dokunmamak için kendimi zorladım. Paparazziler, antrenman sahasına vardığımızda yaralarımızı elbette fark etmişlerdi. Muhtemelen o anda Scarlett yüzünden kavga ettiğimize dair müstehcen hikayeler uyduruyorlardı.

Yanılmıyorlardı, ama Cumartesi günkü çirkin ayrıntıları koça anlatmayacaktım.

"Vincent ve benim bir yanlış anlaşılma yaşadık... Hafta sonu olaylar tırmandı, ama sorunu çözdük. Bir daha olmayacağına söz veriyorum. Efendim," diye ekledim hemen.

"Öyle olsa iyi olur." Koçun şakak damarı yine atmaya başladı. "Şimdilik görmezden geleceğim, ama bugün ya da başka bir gün ikinizin arasında en ufak bir anlaşmazlık kokusu alırsam, bu kadar hoşgörülü olmayacağım. Şimdi buradan defolup takım arkadaşlarının antrenmanına katıl. Geçen hafta yeterince çalışmadın."

Rahatlama hissi damarlarıma yayıldı. Beni yedek kulübesine almadı ya da stadyumu dış fırçasıyla temizletmedi. *Tanrıya şükür.* "Evet, efendim."

Görüşme beklediğimden çok daha iyi geçmişti, ama o fikrini değiştirmeden oradan hızla uzaklaştım.

Sadece ısınmayı ve antrenmanın ilk beş dakikasını kaçırdım, bu yüzden yetişmem uzun sürmedi.

Takımın geri kalanı Cumartesi günü yokluğumu bana karşı kullanmadı - onların da eşleri, kız arkadaşları ve sevdikleri aile üyeleri vardı; beni anladılar - ama bakışlarından Scarlett ve koçla olan görüşmem hakkında meraklandıklarını anlayabiliyordum.

"Ne oldu?" Adil ilk molamızda hemen sordu. "Koç ne dedi?"

Diğer oyuncular da yanımıza geldi ve konuşmamızı özetlerken kulaklarını dikti.

"Şanslısın dostum." Stevens omzuma vurdu. "Maç berabere değil de yenilgiyle sonuçlansaydı..."

Grup titremeye başladı. Kaybetseydik, sahada durmak yerine iki metre derinlikte olurum.

Maçın tekrarını izledim. İyi oynamıştık, ama Holchester de öyle. Mevcut kadrolarında süperstar yoktu — Bocci en yakınıydı — ama inanılmaz derecede uyumluydular. Bu onların en büyük gücü ve bizim en büyük zayıflığımızdı.

Umarım bu sezon bu durum değişmiştir. Vincent ile aramızı düzelttikten sonra birlikte daha iyi oynamaya başladık, ama hala gelişebileceğimiz alanlar var.

"Maçı unut," dedi Samson. "Gizli kız arkadaşını duymak istiyorum. DuBois'in kız kardeşi mi?" Islık çaldı. "Cesurca. Çok cesurca."

Başlar benimle, su istasyonundan bize doğru yürüyen Vincent arasında gidip geldi.

Şu anda aşk hayatımı kimseyle konuşacak havada değildim. Neyse ki, cevap vermek zorunda kalmadan Vincent araya girdi.

"Bu bir eğitim mi yoksa dedikodu seansı mı?" diye sordu. "Son deplasman maçında tanıştığın kızdan bahsetmek istemiyorsan, burada kişisel hayatlarımızı tartışmak için bulunmuyoruz."

Takımın geri kalanı güldü ve utanmış görünen Samson'a dirsek attı. Otele bir kız getirmişti ama kim olduğunu bize söylemeyi reddetmişti, bu onun için alışılmadık bir durumdu. Genelde (aşırı) paylaşımcı biriydi.

"Kaptan, neden bana hep böyle davranıyorsun?" dedi başını sallayarak.

Vincent sırtıttı. "Sen bunu çok kolaylaştırıyorsun."

Daha fazla konuşma fırsatımız olmadı. Greely, bir sonraki kondisyon antrenmanı için toplanmamızı söyledi ve iyi niyetli alaylarımız anında konsantrasyona dönüştü.

Bugünkü antrenmanı yardımcı koçumuz yönetiyordu. Genelde koçtan daha nazikti, ama bizi çok yordu. Antrenman bittiğinde, kimse soyunma odasına gidip sıcak bir duş almak ve kıyafetlerini değiştirmek için bile enerjisi kalmamıştı.

"Az önce araya girdiğin için teşekkürler," dedim Vincent'a. Temizliği aynı anda bitirdik ve otoparka doğru yürürken onunla aynı adımda yürüdüm. "Çocuklar Scarlett'i sorarken."

Omzunu kaldırdı. "O benim kardeşim. O aptalların onu romantik bir şekilde düşünmelerini istemiyorum." Bana yan gözle baktı. "Ama senin için çok geç."

Sırıttım.

"O nasıl?" diye sordu Vincent. "Dün gece telefonda konuştum. İyi olduğunu söyledi ama onu tanıyorsun. Çıplak ayakla sıcak kömürlerin üzerinde maraton koşmak zorunda kalsa bile iyi olduğunu söyler."

"Biliyorum." Scarlett'in inatçı direnci, en hayranlık uyandıran ve en endişe verici özelliklerinden biriydi. "Daha iyi hissediyor. Hâlâ halsiz ve bazen ağrısı var, ama tamamen iyileşmek için bu hafta işten izin aldı." Bu onun fikriydi, bu da beni biraz rahatlattı. Kendini hemen işe dönmek için zorlamıyordu. "Bugün Lavinia ile tabloid ve vitrin durumlarını görüşmek için bir görüşmesi var."

Paparazziler yine RAB'da bekliyorlardı, ama Scarlett en çok gösteri için endişeliydi. Lavinia'nın onu başrol olarak seçmesinden korkuyordu.

Bu konuda çelişkili duygular içindeydim. Scarlett'in parlama şansı yakalamasını istiyordum, ama iki ay daha provalara katlanacağı düşüncesi beni soğuk terler döktürüyordu.

İnsan vücudunun dayanabileceği bir sınır vardı.

"Güzel. Gerçekten daha iyi hissettiğine sevindim." Vincent rahatlamış gibiydi. Son çıkış kapılarına doğru köşeyi döndük. "Paparazziler ne olacak? Beni de takip ediyorlar, ama ikiniz kadar değil."

"Bir ekip tuttum. Evlerimizi koruyorlar." Evimde zaten yüksek teknoloji bir güvenlik sistemi vardı, ama savunmayı güçlendirmek fena olmazdı. "İşleri bittiğinde eve geri döneceğiz."

Sonsuza kadar otelde kalamazdık ve Scarlett sabırsızlanmaya başlamıştı.

"Bu da geçer." Vincent kendini ikna etmeye çalışıyor gibiydi

"Paparazzilerin dikkat süresi kısadır. Yakında yeni bir hedef bulup başka yere geçeceklerdir. Ama yemin ederim..." Yüzü bulutlandı. "Eğer içlerinden biri Scarlett'e zarar verirse, onu mahvederim."

"Ben de seninle birlikte olacağım."

Geçmişteki farklılıklarımıza rağmen, her zaman hemfikir olduğumuz tek şey Scarlett'i korumaktı.

Kısa bir baş sallamayla onayladı. "Daha sonra otele uğrayıp onu görsem sorun olur mu? Dikkatli olacağım."

Sloane bundan hoşlanmazdı. Kilitlenme konusunda o kadar ciddiye ki, paparazzilerin beni

Önce eve gidip bir saat beklemem, sonra gizlice dışarı çıkıp Earl ile buluşmam gerekiyordu. Earl her seferinde farklı bir araba kullanacaktı.

Evimde kalabilirdim, ama bu, Scarlett'i otelde yalnız bırakmak anlamına gelirdi, çünkü onun dairesi benimki kadar güvenli değildi. Bunu yapmamın imkanı yoktu, bu yüzden Plan Decoy'u uyguladık.

"Evet," dedim. Sloane daha sonra bana çok kızacaktı, ama Vincent Scarlett'in kardeşi idi. Onu Scarlett'ten uzak tutmayacaktım. "Sadece lanet Lambo'nu sürmediğinden emin ol."

"Sürmeyeceğim... Ne oluyor lan?" Vincent otoparkın ortasında durdu. Kulübün güvenliği paparazzileri kovmuş olmalıydı çünkü ortada basın yoktu, ama bizden önce ayrılan oyuncular otoparkın bir köşesinde yarım daire şeklinde toplanmışlardı. "Neye bakıyorsunuz çocuklar?"

Grubun anlaşılmaz mırıldanmaları kesildi. Bize baktılar, yüzlerinde şaşkınlık, gerginlik ve acıma karışımı bir ifade vardı.

Birkaç kişi rahatsız bir şekilde kıpırdadı, ama kimse cevap vermedi. Bunun yerine, ayrıldılar ve bizimle park yerinde duran avcı yeşili renkli üstü açık araba arasında açık bir yol oluşturdular.

O benim arabamdı.

Midemde artan bir korku hissi belirdi.

Takım arkadaşlarımın yanından geçip sürücü kapısının yanında durdum ve onların neye bakakaldıklarını hemen gördüm.

Korkum soğuk, sert bir buza dönüştü çünkü en sevdiğim eski Jaguar'ımın yan tarafına kazınmış bir kelime, bir isim vardı.

Judas.

BÖLÜM 45

ASHER

Hiçbir şey, başka bir takımın saldırısı kadar takımı bir araya getiremezdi.

Çizilen arabanın Holchester'ın işi olduğunu anlamak için roket bilimcisi olmaya gerek yoktu. İnsanlar profesyonel futbolcuların bu tür çocukça davranışların üstünde olduklarını düşünebilirler, ama öyle değillerdi. Avcı yeşili boyaya kazınmış *Judas*, bunun kanıtıydı.

Onlar, bu işi yapabilecek imkân ve gerekçeye sahip tek kişilerdi. Olay Holchester'da gerçekleşmiş olsaydı, daha ihtiyatlı davranırdım, ama Londra'da? Başka kimse olamazdı.

Bana sürekli *Yahuda* diyorlardı ve hafta sonu Chelsea ile maç yapmışlardı, yani pazartesi günü de şehirdeydiler. Kimse fark etmeden bunu nasıl yaptıklarını bilmiyordum - ne yazık ki arabam CCTV kameralarının kör noktalarından birine park edilmişti - ama bunun önemi yoktu. Önemli olan bunu yapmış olmalarıydı.

Benim arabam olmasına rağmen, kulübün geri kalanı bunu kişisel bir hakaret olarak algıladı. Koç bile kızgındı ve o anda onun en sevdiği kişi ben değildim.

Holchester'ın antrenman sahamıza gelip mülkümüzü tahrip etmesi bir savaş ilanıydı, bu yüzden bekledik. İki hafta sonra Arsenal ile oynamak için şehre dönene kadar bekledik ve sonra onlarla yüzleştik.

O gece, Vincent, Noah, Adil ve birkaç başka oyuncu benimle birlikte Angry Boar'a geldi. Holchester takımı Londra maçlarından sonra her zaman buraya takılırdı.

Mac, Lyle beni ittiği için onu yasaklamıştı, bu yüzden ortalıkta yoktu. Ancak Bocci, biz geldiğimizde başka bir oyuncuyla bilardo oynuyordu. Diğer oyuncu bizi önce gördü ve kaptanını dürttü, kaptan da doğrulup döndü.

Bocci'nin yüzünde yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Bakın kim gelmiş. Donovan sonunda yüzünü gösterdi. Son maçımızdan korkakça kaçtıktan sonra seni aramak zorunda kalacağımı sanmıştım."

Onun alaycı sözlerini umursamadım. İngiltere'deki herkes, hatta dünyadaki herkes, Holchester maçına katılmamamın gerçek nedenini biliyordu.

Scarlett ile olan ilişkim son iki haftadır magazin basınının en önemli haberi idi. Her haber sitesi, her dergi, her lanet olası ünlü podcast'i bizden bahsediyordu. Scarlett, paparazziler tarafından taciz edilmeden RAB'a zar zor girebiliyordu. İnsanlar sokakta onu durdurup fotoğraf çekiyordu ve takipçi ve yorumlarla (hepsi hoş olmayan) dolup taşan sosyal medya hesaplarını gizli hale getirmek zorunda kalmıştı. Bu durum karşısında elinden geldiğince ilgiye maruz kalmayı iyi idare ediyordu, ama bu durum ikimizi de zorluyordu.

Yani, Bocci benim ona karşı oynamaya korktuğumu ima ederek saçmalıyordu. Beni kızdırmaya çalışıyordu, ama ben ona bu zevki tattırmayacaktım.

"Bu konuyu seninle burada tartışmayacağım," dedim soğuk bir sesle. Kavg olsun ya da olmasın, bizi kovmak üzereymiş gibi görünen Mac'e bakış attım. "Lyle'a katılmak istemiyorsan dışarıda buluşalım... hmm, *nerede* o? Otel odasında tek başına pizza yiyordur herhalde."

Bocci gözlerini kısarak baktı, ama benim kadar Lyle'ın sürgün edilme kaderini yaşamak istemiyordu. Beni takip ederek pub'ın arkasındaki sokağa girdi, ekiplerimiz de peşimize takıldı.

Diğer müşteriler kulak misafiri olmadıklarını göstermeye çalıştılar ama başaramadılar. Biz mekandan tamamen çıkmadan önce heyecanla fısıldaştıklarını duydum.

Kapı kapandığı anda Bocci'yi gömleğinin önünden yakaladım ve onu duvara çarptım. Diğer Holchester oyuncularını hemen öfkelenip bize doğru ilerlediler, ama takım arkadaşlarım onları engelledi.

İki taraf birbirine öfkeyle bakarken, havada şiddet tehdidi dolaşıyordu.

Yaz sıcağı yerini erken sonbahar soğuşuna bırakmıştı, ama sokak yine de çöp kokuyordu.

"Arabama yaptığın şey." Bocci'nin gömleğini daha sıkı tuttum. "Sizin zorbalar olduğunuzu biliyordum, ama aynı zamanda küçük suçlular olduğunuzu da bilmiyordum."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Bocci, içinde bulunduğu durumdan etkilenmemiş gibi görünüyordu, ama gözleri nefretle parlıyordu. "Biz farklı şehirlerde yaşıyoruz, Donovan. Kendini o kadar önemli mi sanıyorsun ki, kariyerimizi riske atıp senin suçladığın şakayı yapalım?"

"Bunu yapabilecek tek kişiler sizlersiniz," diye homurdandım. "*Judas*, bana taktığın en sevdiğin lakap. Başka kim benim Jaguar'ımın yan tarafına bunu kazıyabilir ki?"

Bocci'nin yüzünde gerçek bir şaşkınlık gölgesi belirdi, sonra güldü. "Sana bunu söylemek istemezdim Donovan, ama sana öyle diyen birçok insan var ve senin değerli arabalarını çizmek için seni yeterince hor gören daha da fazlası. Her şey için bizi günah keçisi olarak kullanamazsın."

"Bu günah keçisi yapmakla ilgili değil, onurla ilgili. Bana saldırmak mı istiyorsun? Yüzüme karşı bunu yapacak cesaretin olsun. Bu sinsi sabotaj, bir korkakın işi."

Bocci'nin gülümsemesi kayboldu. "Onurdan mı bahsetmek istiyorsun? *Sadakatten* bahsedelim mi?" diye tısladı.

Öfkem yeniden baş gösterdi, dişlerimi gösterip saldırmaya hazırdım. "Bu bir *transfer* ve dokuz lanet ay oldu! Aş artık bunu!"

"Bunun lanet olası transferle ilgisi olmadığını biliyorsun!" diye bağırdı. "Ne zaman istersen transfer olabilirsin. Bu ligin gerçeği. Ama bizi gafil avlayıp sezon ortasında *Blackcastle* için terk etmek?" Yere tükürdü. "Bize hiçbir uyarıda bulunmadın. Bir gün bizimleydin, ertesi gün bize düşmandın. *Bu* korkaklıktır."

Hava zehirli bir çamur gibi yoğunlaştı.

Kimse kıpırdamadı. Kimse nefes bile almadı, ama gerginlik o kadar belirgindi ki, dilimin arkasında acı bir tat hissedebiliyordum.

Bocci, benim zaten bilmediğim bir şey söylememişti. Onlara önce söylemem gerektiğini *biliyordum*, ama haberin babama ulaşmasından ve sözleşmeyi imzalamadan önce beni vazgeçirmesinden korkuyordum.

Eski takımımın neden ihanete uğradığını hissettiğini anlıyordum, ama yine de, dokuz ay geçmişti. Onların aile üyelerinden birini öldürmemiştim ya da *Blackcastle* ile onlara karşı bir nefret kampanyası başlatmamıştım.

çoktan unutulmuş olması gereken bir şeye tutunuyorlardı ve bunların hiçbiri yaptıkları şey için yeterli bir neden değildi.

Mesele mülkün kendisi değildi; mesele, bunun arkasındaki ilkeydi.

Saygı ve sportmenlik eksikliği.

"Özür diledim," diye homurdandım. "Haberler çıktığı anda, size daha önce söylemediğim için *özür diledim*. Bu kin gereksiz, tıpkı arabamla yaptığınız lanet olası numara gibi."

Bocci'nin dudakları inceldi. Söylediklerimi kabul etmedi.

Yeniden bir öfke dalgası içimi kapladı, ama başka bir kavgaya girmeyi reddettim. Koçla ilişkilerim zaten sallantıda ve paparazziler ensemdeyken bunu yapamazdım. Şu anda altında olduğum inceleme göz önüne alındığında, yaptığım her şey on kat daha abartılacaktı.

Dişlerimi sıktım, ama ona bir yumruk atıp paçayı kurtarabilir miyim diye ciddi bir şekilde düşündükten sonra -buna değmezdi- Bocci'yi bıraktım ve geri çekildim.

Ancak gerginlik azalmadı. Aksine, daha da arttı.

"Dürüst konuşmak mı istiyorsun? Daha iyisini yapacağım," dedi Bocci. "Yarışalım. Bu *husumeti* bir kez ve sonsuza kadar bitirelim. Sen kazanırsan, biz çekiliriz. Sahada hala birbirimize hakaretler yağdıracağız, ama bir daha asla Yahuda ya da transferin hakkında tek kelime bile duymayacaksın. Ben kazanırsam..." Gözlerinde karanlık bir parıltı belirdi. "Senin Jaguar'ın benim olacak, tabii ki tamir ettikten sonra."

O lanet olası piç.

O arabayı istemiyordu. Zaferinin sembolünü istiyordu. Bir şekilde benden daha iyi olduğunun kanıtını istiyordu. O arabayı her sürdüğünde, beni yendiği için zaferin tadını çıkaracaktı.

Onun için çok kötüydü ki, bu asla gerçekleşmeyecekti.

Yumruklarım sıkıldı. Onun meydan okumasını kabul etmemek ve sözlerini yutturmamak için tüm irademi kullanmam gerekti. O kadar çok kaybetmesini istedim ki, kanım kaynıyordu.

Ama yarışmak, bir yumruk kavgasından daha kötü olurdu ve Scarlett'e bunu yapmayacağıma söz vermiştim... ne kadar istesem de.

"Ne oldu?" Bocci kaşlarını kaldırdı, yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Yine kork mu ettin? Maçımızda olduğu gibi yine korkaklık mı edeceksin?"

Dilimi o kadar sert ısırđım ki ağzımda hafif bir bakır tadı hissettim.

Gururum bana bir şeyler *söylemem* için haykırıyordu. Onun yanıldığını kanıtlamak için.

Ekibimle birlikte buraya Bocci ile yüzleşmeye hazır olarak geldim, peki bunun karşılığında ne elde ettim? Birkaç işe yaramaz kelime mi? Onunla dövüşmeyecek ve yarışmayacaksam, neden buradaydım ki? Evde kalıp uzaktan öfkelenmek daha iyi olurdu.

Scarlett'e söz verdin. Bir ses beni kenardan uzak durmam için uyardı.

Scarlett'in bilmesi gerekmez. Başka, daha sinsî bir ses kulağıma fısıldadı, cezasız kalacağına dair söz verdi. *Sadece bir yarış. Hepsi bu.*

"İlk seferinde meydan okumamı kabul etmedin. Şimdi ikinci kez korkarak kaçıyorsun." Bocci alaycı bir hayal kırıklığıyla tsk etti. "Yeteneğini kaybettin Donovan. Herkesin senin kendini gösterdiği gibi mükemmel altın çocuk olmadığını anlaması sadece an meselesi. Bizim kinimizi çok uzun süre beslediğimizi söylüyorsun, belki de öyledir. Ama ben sana bu husumeti bir kez ve sonsuza kadar bitirme şansı sundum ve reddeden sensin." Etrafımızda toplanan sessiz oyunculara başını salladı. "Bunu doğrulayabilecek birçok tanışımız var."

Kalbim göğüs kafesime çarparak acı verici bir güçle atıyordu. Bocci'nin alaycı sözleri geçmişimden parçalarla karışarak kafamı istenmeyen anılarla doldurdu.

Asla bir şey olamayacaksın.

Futbol saçma bir hayal.

Lanet olsun Asher, yeterince çaba göstermiyorsun! Sonsuza kadar ikinci en iyi olmak mı istiyorsun?

İkimiz için de oynayacağına söz ver. Dünyanın en iyi futbolcusu olmak için gereken her şeye sahipsin. Bu fırsatı kaçıрма.

Yeteneğini kaybettin, Donovan.

Takımın mı, oğlun mu?

Eski öğretmenlerim, babam, Teddy... parçalanmış sesleri mantığa pençelerini geçirdi ve onu paramparça etti, karanlık sokakta saf duygularımı kanatarak.

Yap şunu.

Yapma.

Git

buradan.

Son sözü ona bırakamazsın.

Akılcılığın son nefesini, kulaklarımda çınlayan kanın uğultusu altında verdi.

Neredeyse bir yıl boyunca doğru olanı yapmaya çalıştım. Alayları ve nefret dolu mesajları sessizce, misilleme yapmadan katlandım, ama doğru olanı yapmaktan bıktım.

Bocci ve eski ekibim sadakati önemsediklerini söylüyorlardı, ama aslında zorbalardı. Bir hedefleri olması kendilerini iyi hissettirdiği için kinlerini dışa vuruyorlardı. Onları yerlerine oturtmazsam, ben çıldırıncaya ya da sıkılıncaya kadar taciz kampanyalarına devam edeceklerdi.

Kariyerimde bu noktaya gelmek için pasif davranıp olayların gelişmesini beklemedim. Bu *benim* hayatım ve itibarımdı. Artık kontrolü yeniden ele alma zamanı gelmişti.

"Hiçbir şeyden ve kimseden korkmuyorum Bocci, hele senden hiç," dedim, gülümsemem karanlıkta beyaz bir bıçak gibi parlıyordu. "Yarışmak mı istiyorsun? Tamam. Hemen şimdi yarışalım."

Son dakika yarış haberi, şehrin sokak yarışı topluluğunun belirli bir kesiminde hızla yayıldı.

Onlara bu olayı kimin haber verdiğini bilmiyordum, ama Londra'nın kuzeyindeki belirlenen buluşma noktasına vardığımızda - Clive ile yarışıp kazandığım yerin aynısı - bizi bekleyen yaklaşık iki düzine insan vardı. Çoğu sporcuymdu.

Simon da oradaydı. Çiftler buluşmasından beri görmediğim Clive de oradaydı. Rugby arkadaşlarıyla gelmişti ve Bocci ile benim arabalardan inip tur atmamızı sessiz bir heyecanla izlediler.

Onları kısa bir selamla karşıladım. Hâlâ Clive'ı sevmiyordum ve yaz boyunca Scarlett'i bizim kavgamızın ortasına sürüklediği için onu affetmemiştim. O da benim egosunu incittiğim için beni affetmemiş gibi görünüyordu.

Bocci'nin sırtına vurdu ve onu güldüren bir şey söyledi. Bu geceki yarışta kimin kazanmasını istediği belliydi.

Ayağı tamamen iyileştiği için oyuna geri dönen Simon'a selam verdikten sonra Noah yanıma geldi.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye sessizce sordu. "Hala koçla aran iyi değil. Eğer öğrenirse..."

"Öğrenmeyecek." Adrenalin damarlarımdan akarak tehlike hissimi köreltti. Koç, paparazziler, ince ama her zaman var olan

kaza ihtimali... O anda bunların hiçbirisi yoktu. Tek var olan şey, zaferin parlak cazibesiydi. "Yarışa katılmayı kabul ettikten sonra geri çekilemem. Bunu biliyorsun."

Noah kaşlarını çattı, yüzünde endişeli bir ifade vardı. Beni tekrar yarıştan vazgeçirmeye çalışmadı, ama kalabalığın gerisinde durdu, havada yankılanan bağırışlar ve kahkahalar onu açıkça rahatsız ediyordu.

Onun burada olmasına şaşırdım. Genelde bu saatlerde kızıyla evde olurdu, ama kısa süre önce yeni bir dadı tutmuştu, bu yüzden belki geç saatlere kadar dışarıda kalma özgürlüğü artmıştı.

Bocci turunu henüz bitirmemişti.

Ona zaman tanıdım. Yarım saat kadar sonra, o kadar mutlu olmayacaktı.

"Asher."

Vincent'in sesini duyunca döndüm. Benimle arabam arasında duruyordu, yüzü yarı gülgede kalmıştı.

Kız kardeşine verdiğim sözden haberi yoktu ve ben de ona söylemedim. Şu anda bunun üzerinde durmamalıydım. Yarışa bir adım kalmışken olmazdı.

Vincent çenesini hafifçe eğerek başını salladı. "İyi şanslar."

Ben de başımı salladım, hepsi bu kadardı. Başka bir şey söylemeye gerek yoktu. İki dakika sonra, yarış sonunda başladı.

Bocci ve ben arabalarımıza bindik; onun Lamborghini'si ve benim güvenilir Bugatti'm. Holchester'da yaşıyordu ama Londra'da bir evi vardı ve araba koleksiyonunun bir kısmını şehirde tutuyordu.

Ana caddede belirlenen başlangıç noktasına doğru yola çıktık.

Direksiyonu kavradım, vücudum heyecan ve beklentiyle doluydu.

İçimden bir ses bunun kötü bir fikir olduğunu ve çok geç olmadan vazgeçmem gerektiğini haykırıyordu, ama *artık* çok geçti. Noah'a söylediğim gibi, artık vazgeçemezdim, yoksa itibarım onarılamaz bir şekilde zedelenecekti.

Bocci ile bu yüzleşme aylarca sürmüştü. Geriye dönüp bakınca, sahada nazik ve kurallara uygun bir maçla anlaşmazlıklarımızı çözebileceğimizi düşünmek aptalcaydı. Daha sert bir şey olmalıydı. Daha kişisel.

Scarlett'in yüzü zihnimin kenarlarında dolaşıyordu, ama çıkmaya başladığımızdan beri ilk kez onu bir kenara ittim.

Ona verdiğim sözü tutmamaktan nefret ediyordum, ama bu gece gereksiz bir heyecan için yarışmıyordum. Bunu yapmam *gerekliyordu*. Geçmişimin bu bölümünü kapatmamın tek yolu buydu.

Üzgünüm, sevgilim.

Direksiyonu daha sıkı kavradım.

Tek yapmam gereken bu son yarışı kazanmaktı. Ondan sonra, gerçekten bitmiş olacaktım.

Simon geri sayımı yapmayı teklif etti ve motorlarımızın devri, önümüzdeki birkaç saniye hariç her şeyi bastırdı.

Üç.

İki.

Bir.

Bayrak indi ve yola çıktık.

BÖLÜM 46

SCARLETT

Paparazzileri yakıcı, keskin bir nefretle nefret ediyordum.

RAB'da Asher ve beni ilk kez pusuya düşürdüklerinde onlardan nefret ettiğimi sanıyordum, ama o nefret, şu anda onlara duyduğum nefretle kıyaslanamazdı.

Her yerdelerdi: okulda, evimin önünde, Carina ile her hafta sonu uğradığımız yerel kafede... Tabii orası basın cehennemi haline gelmeden önceydi, çünkü görünüşe göre insanlar Asher Donovan'ın kız arkadaşının çay içip çörek yemesini görmek istiyorlardı.

İlişkimizin haberinin çıkmasından bu yana iki hafta, Ashworth'tan ayrılmamızdan bu yana bir hafta geçmişti. Neyse ki, Asher'ın tuttuğu güvenlik ekibi, paparazzileri binamın çevresinden uzak tutmakta iyi iş çıkardı, ama her hareketimi takip eden bir koruma tutmayı reddettim.

Zaten kamuoyunun gözü önünde mahremiyetim yoktu; evde de kaybetmeme gerek yoktu.

"İyi tarafından bak." Carina yüzüme bir parça daha sade yoğurt sürdü. "En azından senin hakkında kötü bir şey söylemediler. Haberlerin çoğu oldukça olumluydu."

Carina, Brooklyn ve ben Brooklyn'in dairesinde evde spa gecesi yapıyorduk. Hastaneden çıktığımdan beri ilk kızlar gecemizdi ve 1) yabancılarla uğraşmak zorunda kalmamak ve 2) kendimi fazla yormamak için sade bir gece geçiriyorduk.

Bayılmamdan sonra neredeyse tamamen iyileşmiştim, ama enerjimi nasıl ve nerede harcayacağıma çok dikkat etmem gerekiyordu.

"*Şu ana kadar* olumluydular," dedim. "Ama basın nasıl olduğunu bilirsin. Hava durumundan daha değişkendirler. Ayrıca, sorun sadece basın değil."

Tabloid gazeteler haberlerinde şaşırtıcı bir şekilde ölçülü davrandılar, ancak internette Asher'ı onlardan "çalldığımı" düşünen ve bu yüzden kızgın olan bir kesim vardı. Sosyal medyayı gizli hale getirmeden önce, kötü niyetli kişileri engellemeye çalıştım, ancak mesaj istekleri klasörüne bakmamayı çabucak öğrendim. Orada durum çok çılgındı.

"Bu durum yakında geçip gidecek," dedi Brooklyn iyimser bir şekilde. Kanepenin karşısındaki koltuğa oturdu, yüzü bal ile kaplıydı. "Bir film yıldızı çiftin boşanmanın eşiğinde olduğunu duydum. Bu savaş başladığında, herkes hayatına devam edecek."

Bu, son günlerde benim mantram gibi olmuştu. *Herkes hayatına devam edecek.*

"Umarım öyledir," dedim.

Hiçbir zaman ünlülerin skandallarına karışmamıştım. Kardeşimin kamuoyunda tanınmasına rağmen, ben gözlerden uzak durmuştum, bu yüzden tamamen yabancıların hayatımın her yönünü mercek altına alması en azından rahatsız ediciydi.

Herkes benim görünüşüm, kıyafetlerim, beslenme alışkanlıklarım ve bir balerin öğretmenin İngiltere'nin yıldız sporcusu için "yeterince iyi" olup olmadığı konusunda bir fikre sahipti. Kardeşimi de, Asher ile olan ünlü rekabetinden dolayı sıkıştırıyorlardı, ama asıl incelemenin yükü benim üzerimdeydi. Asher bile şu anda benim aldığım kadar ilgi görmüyordu.

Ben bilinmeyen bir sayıydım, parçalara ayırıp inceleyebilecekleri parlak yeni bir şey. Bundan nefret ediyordum.

"Annen hala bu olaylar geçene kadar seninle yaşamakla tehdit ediyor mu?" diye sordu Carina. Salatalık dilimlerinin olduğu kaseye uzandı ve iki dilimi gözlerine koydu.

"Aşığı yukarı öyle, ama şimdilik Birmingham'da kalması için onu ikna ettim. Annemin etrafta dolaşıp, paparazzilerden kaçarken varsayımsal düğünümüzü planlamaya çalışması kimseye fayda sağlamaz."

Ailem, özellikle de kamuoyunun ilgisini istenmeyen bir ilgi olarak gören babam, bitmek bilmeyen basın haberlerinden pek memnun değildi. Annem temkinliydi, ama *sonunda* biriyle çıkmaya başladığım için çok mutluydu. Eminim ki, yatak odasındaki çekmecede kek önerileri ve dantel örnekleriyle dolu bir albüm hazırlamıştı bile.

İronik olarak, hastanede yaşanan kavga bir yana, yeni ilişkimizi en yakın karşılayan kardeşimdi. Ona yalan söylediğim için özür dilemişim ve o da bunu unuttuğunu söylemişti, ama yine de kendimi biraz suçlu hissediyordum.

"Çok yazık. Annenin paparazzilerle kavga etmesini görmek isterdim." Brooklyn, ayağımı onun ayağına vurduğumda güldü. "Yani, eninde sonunda Londra'ya gelmek zorunda, değil mi? Personel gösterisi için?"

Yüzümü buruşturdum. Annem Asher'dan çok hoşlanıyorsa, o da Lorena'da başrol dansçısı olduğumu söyledikten sonra *çok sevindi*.

Onun ve diğer herkesin önünde dans etmek konusunda hala kararsızdım, ama en azından Lavinia beni gösteriden kovmamıştı.

Yönetmen, vücudumu dinlemediğim ve kendimi çok fazla zorladığım için bayıldığımı öğrendiğinde çok sinirlenmişti. Dansçılar için doğru öz bakımın önemi hakkında yirmi dakikalık bir nutuk attıktan sonra, beni gösteriden tamamen kovmakla ve Lorena'nın yerine son dakikada bir yedek getirmekle tehdit etti. Gösterinin sadece iki ay sonra olması göz önüne alındığında bu riskli bir hareketti, ama *o kadar* sinirlenmişti.

Neyse ki, çok yalvarıp yakardıktan sonra, her hafta provalara katılabileceğimi belirten bir doktor raporu getirmem şartıyla beni tutmaya ikna ettim. Dersimi almıştım. Prova olmayan günlerde bol bol dinlendim ve vücudumun ihtiyaç duyduğu bakımı almasını sağlamak için haftada bir fizyoterapistle gitmeye başladım.

Şimdiye kadar her şey yolunda.

Asher bana kronik ağrısı olanlar için özel olarak tasarlanmış yeni bir ısıtılmalı yatak bile aldı. Fiyatını ilk gördüğümde tereddüt etmişim, ama o kadar yardımcı oldu ki direnmeyi bıraktım.

Asher demişken...

Telefonumu kontrol ettim. Yarım saat önce ona takım arkadaşlarıyla geçirdiği gecenin nasıl gittiğini sormak için mesaj attım, ama henüz cevap vermemişti. Genelde çabuk cevap verirdi, ama herhalde yaptıkları şeye çok dalmıştı.

Dudaklarıma bir gülümseme kondu. Umarım iyi vakit geçiriyordur. Söylemedi ama takım arkadaşlarıyla daha güçlü bir dostluk bağı kurmak istediğini biliyordum.

"Hepimiz paparazzilerin sinir bozucu ve müdahaleci olduğunu kabul ediyoruz, *ama* Asher'ın yaptığı şeyin oldukça romantik olduğunu kabul etmelisin," dedi Carina, ben telefonumu kaldırırken. Bana bakmak için salatalık dilimlerini kaldırdı. "Halkın bunu yutmasına şaşmamalı. Ülkenin yıldız futbolcusu, büyük bir maçı bırakıp

senin yatağının başına koşmak için büyük bir maçı bırakması? *Bayılmak* gerek. Filmlerdeki gibi bir olay. Tabii ki senin yaralanmanı istemedik," diye ekledi aceleyle. "Ama ne demek istediğimi anladın."

"O haklı." Brooklyn kollarını başının üzerine uzattı. "Az sayıdaki iyi futbolculardan birini kapmışsın. Geçmiş hayatında bir sürü iyi karma biriktirmiş olmalısın."

Gölerek cevap verdim. Benim için maçı kaçırdığı için hala biraz suçluluk duyuyordum, ama heyecanım suçluluk duygusundan daha ağır basıyordu. En son ne zaman biri beni öncelikli olarak düşünerek bana bu kadar değer vermişti?

Hiçbir zaman. Rafael kesinlikle bunu yapmamıştı, ondan önceki erkek arkadaşlarım da yapmamıştı.

Artık Asher ve ben ilişkimizi kamuoyuna açıkladığımız için, sanki ilişkimizden bir yük kalkmış gibiydi. Daha önce, bu yük beni endişe ve kaygı zincirleriyle yere bağlamıştı.

Şimdi ise... şimdi, bir daha asla gitmeyeceğime yemin ettiğim bir yere serbest düşüş yapmamı engelleyecek hiçbir şey yoktu. Ne emniyet kemeri, ne de güvenlik ağı.

Korkutucu olacağını düşünmüştüm, ama heyecan vericiydi çünkü aşağıda kimin beni bekleyeceğini biliyordum. Beni yakalayacağına güveniyordum.

O her zaman yakalardı.

"Ne kadar kızardığını gör, Carina alay etti. "Sanırım kızımız aşık olmuş."

"*Kes şunu.*" Yüzüm daha da kızardı, ama gülümsemeyi engelleyemedim. Sızlanmama rağmen, tüm bunlar bittiğinde Asher ve ben açıkça çıkabiliyorsak, son iki haftadaki baş ağrıları ve dramlar buna değdi. Sloane başka bir müşteri krizini halletmek için Londra'dan ayrılmıştı, ama şimdilik paparazzilere daha fazla malzeme vermememizi tavsiye etmişti. Şimdiye kadar onun planına sadık kalmıştık, ama bir gün artık evlerimizde saklanmak zorunda kalmayacaktık.

Ancak, geceyi kendim hakkında konuşarak geçirmek istemiyordum, bu yüzden konuşmayı başka bir yöne çekmeye çalıştım. "Futbolculardan bahsetmişken, stajın nasıl gidiyor?" diye sordum Brooklyn'e.

"Harika." Yüzü aydınlandı. "Baş beslenme uzmanı Jones çok güçlü birisi ve ondan çok şey öğreniyorum."

"Başka bir ücretli stajyer arıyorsan, bana haber ver." Carina iç geçirdi. "Barista işim yolunda gitmiyor."

Yerel kafemizde hafta sonu işi bulmuştu. Ne yazık ki, özel latte içmekte çok iyiydi ama yapmakta pek iyi değildi. Geçen hafta onun lavanta latte'sinden bir yudum aldım ve neredeyse hemen tükürdüm.

En iyi arkadaşıma olan saf sevgim ve nefes almadan sıcak bir içeceği yudumlayabilme yeteneğim sayesinde buna katlandım.

Söylemeye gerek yok, Carina'nın Peggy's Place'deki geleceği pek parlak görünmüyordu. "Beslenmeyle ilgileniyor musun?" diye sordu Brooklyn.

Carina burnunu kırıştırdı. "Yiyeceklerle ilgileniyorum. Bu sayılır mı?"

Sarışın kız aynı anda hem gülmeyi hem de yüzünü buruşturmayı başardı. "Bu bir başlangıç, ama staj koordinatörümüzün kabul edeceğini sanmıyorum..."

Arkadaşlarım müze rehberliği, sosyal medya influencer'lığı ve tebrik kartı tasarımcılığı gibi diğer olası yan işleri düşünürken, ben gözlerimi kapattım ve bunun ne kadar *normal* hissettirdiğini tadını çıkardım.

Bu günlerde normal olan şeyler çok azdı ve ben de elimden geldiğince bundan yararlanıyordum.

Telefonum bir haber uyarısı ile çaldığında isteksizce gözlerimi tekrar açtım. Hastaneden çıktıktan sonraki ilk birkaç günü, hakkımda yazılan tüm haberleri görmezden gelmeye çalışarak geçirdim, ama sonra haberlerin gerisinde kalmaktansa, haberleri takip etmenin daha iyi olduğu sonucuna vardım.

Hem kendim hem de Asher için haber uyarısı ayarlamıştım. Neyse ki, şu ana kadar çıkan "haberlerin" çoğu tarafsız ya da tamamen saçmaydı (bir tabloid gazetesine göre, yeraltı seks kulübünde düzenli olarak BDSM swing partileri düzenliyorduk. Bu versiyondaki ben çok sert birine benziyordu, ama vücudum asla öyle olamazdı).

Ancak, uyarıyı kontrol ettiğimde, o hafta giydiğim kıyafetler veya Vincent'ın bizim ilişkimiz hakkında *gerçekte* ne hissettiğine dair spekülasyonlar hakkında başka bir önemsiz haber değildi.

Bu...

Vücudumdaki sıcaklık bir anda kayboldu.

Hayır. Bu bir şakaydı. Gerçek olamazdı, bu yüzden satirik haber sitelerinden birinin makalesi olmalıydı. Buna inanmayı reddettim.

Arkadaşlarım ruh halimdeki değişikliği fark etmiş olmalı ki, sohbetleri aniden kesildi.

"Scarlett? Ne oldu?" diye sordu Carina. Sesi sanki çok uzaktan geliyor gibiydi.

Cevap vermedim. Veremedim.

Tek yapabildiğim, telefonumun ekranındaki kelimelere bakmak ve ciğerlerimde kurşun külçeleri birikip oksijen akışını boğarken nefes almaktı.

Harflerin yeniden düzenlenip kabul edebileceğim yeni bir cümle oluşturmalarını bekledim, ama başlık aynı kaldı.

SON DAKİKA: Asher Donovan, kuzey Londra'da geçirdiği trafik kazasının ardından hastaneye kaldırıldı.

BÖLÜM 47

SCARLETT

İki hafta önce Asher benim için aynısını yaptıktan sonra benim de onun için hastaneye koşturmamın ironisi gözümünden kaçmadı, ama durumumuzun benzerlikleri üzerinde durmadım.

Hiperventilasyona girip sevgi dolu zihnimi kaybetmemek için çok meşguldüm.

Brooklyn, Londra'nın merkezindeki sokaklarda hızla ilerlerken, Carina haberleri takip ederek herhangi bir gelişme olup olmadığını kontrol ediyordu (şimdiye kadar hiçbir şey yoktu). Olanları öğrenir öğrenmez hemen harekete geçtiler ve ben o kadar sersemlemiştim ki Brooklyn'in sürüşünü bile dert edecek enerjim yoktu.

Her sarsıntı ve duruşta midem bulanıyordu. Kusmak üzereydim, ama kusarsam bizi yavaşlatırdım.

Bizi yavaşlatamazdım. Her dakikanın önemli olduğu bir anda olmazdı.

Haberlerde Asher'ın hangi hastanede olduğu bildirildi, ama haberler o kadar az detay içeriyordu ki, hayal gücüm boşlukları doldurup onları korkunç görüntülerle doldurdu.

Asher kırılmış. Asher yanmış. Asher...

Akşam yemeğim boğazıma geldi. Parmaklarımı koltuğun kenarına doladım ve hastaneye varana kadar aklımı kaybetmemek için kendimi tutmaya çalıştım.

Bir. İki... Küçük bir hıçkırık nefes almaya çalışmamı engelledi. Koltuğa daha sıkı sarıldım ve bir başka hıçkırıkla mücadele ettim.

Üç.

Dört.

Brooklyn park eder etmez, kapıyı açtım ve girişe doğru koştum. Carina bir şeyler bağırdı, ama gürültüden onu duyamadım.

Kalabalık... Tanrım, hastaneden ayrılırken basın ilgisini çalgınca gelmişti, ama bu geceki paparazzilerin sayısı akıl almazdı. Şimdiye kadar yaşadıklarım, büyükannemin arka bahçesindeki sıradan aile toplantıları gibi kalıyordu.

"Bakın! Scarlett!" İçlerinden biri beni fark etti ve diğerleri taze avın üzerine akbaba gibi üşüşti.

"Scarlett, Asher'ın durumu nasıl biliyor musun?"

"Kaza hakkında ne düşünüyorsun?"

"Yaraları ciddi mi?" "Scarlett!"

"Scarlett!"

Kara bir okyanus gibi dalgalı ve kaynayan bir kalabalık etrafımı sardı. Her saniye flaşlar patlıyordu, neredeyse gözlerim kör olacaktı ve mide bulantım baş dönmesine dönüştü.

"Çekilin önümden!" diye bağırdım, ama sesim gürültüde kayboldu. Kalabalığın içinden geçmeye çalıştım, ama çok kalabalıktılar.

Panik ve klostrofobi ciğerlerimi sıkıştırıyordu. Dünya dönüyordu. Oradan geçmem gerekiyordu. O geçmeden önce geçmem *gerekiyordu...* eğer o...

Gözlerimin önünde noktalar dans ediyordu.

Nefes al. Nefes almam lazım. Yapmam lazım...

"Yoldan çekil lan!" Brooklyn'in öfkesi gürültünün üstüne çıktı.

Birkaç şaşkınlık çığlığı ve ardından acı dolu bir homurtu duydum, sonra sert eller iki kolumu da yakaladı ve beni yılan çukurundan dışarı sürükledi.

Boğucu sıcaklığın yerini serin hava aldı.

Noktalar yavaş yavaş kayboldu ve ben o kadar hızlı bir şekilde taze oksijeni ciğerlerime çektim ki, öksürük krizine girdi.

Hastane lobisinde durduk. Biri bana bir şişe su uzattı ve ben minnetle yarısını bir dikişte içtim.

"Daha iyi misin?" diye sordu Carina, ben bitirip ağzımı elimin arkasıyla sildiğimde.

Yorgunluktan mantıklı bir cevap veremeyecek kadar bitkin olduğum için başımı salladım. "Asher'ı bulmam lazım." Geçici rahatlamamın yerini yeni bir panik dalgası aldı.

"Ben hallederim." Brooklyn diğer kolumu bıraktı ve doğrudan resepsiyona doğru yürüdü. Biraz ikna etmek gerekti, ama sürekli basında çıkan haberler sonunda işe yaradı ve hemşirelerden biri beni Asher'ın kız arkadaşı olarak tanıdı.

Onun durumu hakkında bilgi vermeyi reddettiler, ama arkadaşlarım ve bir güvenlik görevlisi eşliğinde VIP katına çıkmama izin verdiler.

Asansör sonsuza kadar sürmüş gibi geldi. Kimse konuşmuyordu ve vücudumu saran dondurucu soğuktan titrememi durduramıyordum.

Asher'ı görmek için can atıyordum, ama aynı zamanda korkuyordum da. Durumu neydi? Hemşire neden bana söylemiyordu? Eğer iyi olsaydı, bana söylerdi, değil mi?

Işıklar gözlerimi kamaştırıyordu. Asansör neden *bu kadar* yavaştı? Bu çelik kafeste bir saniye daha kalmak zorunda kalırsam, çılgılık atacaktım.

Sanki bu şekilde asansörün daha hızlı gideceğini düşünerek düğmeye tekrar tekrar bastım. Güvenlik görevlisi ağzını açtı, ama Brooklyn ona sert bir bakış attığında kapattı.

Sonunda, şükürler olsun ki, katımıza vardık. Kapılar açıldı ve ben onu ya da arkadaşlarımı beklemeden dışarı fırladım.

Beni daha sonra bulabilirlerdi. Hastanede bir saniye, hayat ve ölüm arasındaki farkı belirleyebilirdi.

Şaşkın hemşireler ve personel, koridorda koşarken bana çarpmamak için kenara atladılar. Ben ise çılgınca Asher'ın odasını arıyordum. Neyse ki VIP katında sadece birkaç oda vardı ve onun odasını koridorun en sonunda, köşeyi dönünce buldum.

Kapının karşısında tanıdık, siyah saçlı bir silüet oturuyordu.

Başını kaldırdı ve beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Ona ulaştığımda ayağa kalktı.

"Vincent." Kardeşimin adı yarı ağlama, yarı yalvarma şeklinde ağızımdan çıktı. Kolunu tuttum, kalbim göğüs kafesimin arkasında burkulmuş bir karmaşa halindeydi. Sormak istemiyordum, ama bilmem gerekiyordu. Kendimi hazırlamam gerekiyordu. "Hemşire söylemedi... O..."

"O iyi. Bir sürü çizik var ama iyi." Vincent, ölümcül tutuşumu nazikçe gevşetip elimi sıktı, yüzü solgundu ama sesi sakindi. "Hâlâ testler yapıyorlar ama hayatta ve nispeten zarar görmemiş."

Rahatlamaktan dizlerim titredi.

Hayatta. O hayatta. Bu kelime kulaklarımda çınladı.

İçimdeki küçük, morbid bir parça, geldiğimde Asher'ın öldüğünü göreceğime o kadar emindi ki, Vincent'ın güven verici sözleri kafama girmedi. Bu sözler, kardeşimin bir şekilde yanıldığı ve Asher'ın aslında ölümün eşiğinde olduğu yönündeki mantıksız bir korkuyla, bilincimin kenarlarında dolaşıp duruyordu.

"Buraya erkeklerin girmesine izin vermediler, ben de kalıp herkesi bilgilendirmeyi teklif ettim." Vincent elini yüzüne sürdü. Yorgunluk gözlerinin altındaki cildi lekelemişti. "Seni daha önce aramalıydım, ama hastaneye giderken telefonumu kaybettim. Buraya geldiğimde ortalık o kadar kaotikti ki aklımdan çıkmış. Sen geldiğinde nefesimi toparlamaya çalışıyordum."

"Olay olduğunda onunla birlikte miydin?" Alt dudagım titriyordu. "*Tam olarak* ne oldu?"

Vincent yolcu koltuğunda mı oturuyordu? Öyleyse, Asher "bir sürü çizik" alırken o neden hiç yaralanmamıştı? Asher, ekibin erkekler gecesi için ne yapacağını bana söylememişti, ama alkol, testosteron ve arabalar genellikle tehlikeli bir karışımdı. Sarhoş mu araba kullanıyordu?

Hafif bir tedirginlik rahatlığımı yok etti.

Vincent tereddüt etti. "Doktorlar işlerini bitirdikten sonra onunla konuşmalısın." Omzumun üzerinden bir bakış attı ve ben de dönüp Carina, Brooklyn ve güvenlik görevlilerimin bize doğru hızla geldiğini gördüm.

Eskortumuz, Vincent'la birlikte olduğumu görünce koridorun sonunda durdu. Arkadaşlarım yanıma gelip kardeşime selam verdiler, sesleri kısık çıkıyordu.

Bu arada, ben Asher'ın hastane odasının kapalı kapısına bakarak açılmasını diledim.

Onu görebilseydim, can sıkıcı endişelerim sona ererdi. Vincent iyi olduğunu söyledi, öyleyse *iyiydi*. Onun sağlığı en önemli şeydi, kazanın nedeni değil.

Yine de, doktor ve hemşire nihayet dışarı çıkıp onu görmem için izin verene kadar tedirginliğim devam etti.

"İhtiyacın olursa buradayız," dedi Carina, kolumu sıkarak. Başımı salladım, kalbim titreyerek hastane odasına girdim.

Son dört ayda, yıllardır gördüğümden daha fazla kez hastanenin içini görmüştüm ve bundan bıkmıştım. Kokudan bıkmıştım, hemşirelerin ayakkabılarının gıcırdamasından bıkmıştım, muşamba zeminlere bıkmıştım,

ölümcül bir hayalet gibi koridorlarda dolaşan baskıcı bir beklenti korkusu bulutu.

Ancak, o alana karşı hissettiğim tüm olumsuz duygular, Asher'ın beş adımından daha az bir mesafede, canlı ve sağ salım otururken gördüğümde yok oldu. Vincent'in uyardığı gibi, vücudu çiziklerle ve morluklarla doluydu, ama *oradaydı*.

Gözlerim yaşlarla doldu.

"Merhaba, hayatım." Ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. "Keşke önce arayıp geleceğini söyleseydin. Şu anda pek iyi görünmüyorum."

Yarı öfke, yarı eğlence dolu bir ses çıkardım ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. "Asher Donovan, şimdi şaka yapmanın sırası *değil*."

Yüzü yumuşadı. "Biliyorum. Özür dilerim." Kollarını açtı. "Buraya gel."

İki kez söylemesine gerek yoktu. Bir anda yanına gittim, yüzümü boynuna dayadım, o da beni sıkıca sarıldı. Gözyaşlarım durmadan akarken, hıçkırıklar bedenimi sarsıyordu.

SON DAKİKA: Asher Donovan, kuzey Londra'da geçirdiği trafik kazasının ardından hastaneye kaldırıldı.

Manşeti ilk gördüğümde beni saran duyguları tarif edecek uygun kelimeler bulamadım. *Hiç* bu kadar soğuk, içgüdüsel bir korku yaşamamıştım, taksinin arka koltuğunda otururken başka bir arabanın saatte 60 mil hızla bana doğru geldiğini gördüğümde bile.

Ölürsem, unutulmanın rahatlığını yaşayacaktım. Acı ya da üzüntü hissetmeyecektim; sadece *yok* olacaktım.

Ama sevdiğim biri ölürse, sonsuza kadar onsuz yaşamak zorunda kalırdım. Bu acı, şimdiye kadar hissettiğim her şeyi gölgede bırakırdı, özellikle de o kişi Asher olsaydı.

Çünkü onu sadece sevmiyordum; ona aşık *tım*. Ona o kadar aşık *tım* ki, onun öldüğü düşüncesi *beni de* ölmek istememe neden oluyordu.

Bu farkındalık beni bir kurşun gibi vurdu ve bu duygu o kadar yabancı, o kadar her şeyi kaplayan bir duyguydu ki, bununla nasıl başa çıkacağımı bilemedim.

Bu yüzden fazla duygularımı gözlerimden ve boğazımdan dışarı akıtarak odayı hıçkırıklarımın yoğunluğuyla doldurdum.

"Ağlama." Asher başımın üstüne öpücük kondurdu, sesi gergindi. "Sorun yok, hayatım. Ben iyiyim."

"Doktorlar... sen..."

"Hâlâ futbol oynayabilirim." Bitirmediğim sorumu tamamladı. Ölümden başka, en büyük kabusu kariyerini sona erdirecek bir sakatlık olurdu. "Beyin sarsıntısı, çok sayıda yırtık ve burkulmuş bir ayak bileğim var, bu yüzden birkaç maç kaçırmak zorunda kalacağım. Hâlâ bazı test sonuçlarını bekliyorlar, ama doktor birkaç hafta içinde tamamen iyileşeceğime emin."

Sonunda kendimi toparlayıp başımı dikleştirdim. Burnumu çekip şişmiş gözlerimi sildim. Berbat görünüyor olmalıyım, ama umursamıyordum. Utançtan öteydim.

"İyi. İyi olduğuna sevindim çünkü ben... bir an için..." Sesim kısıldı.

Asher'ın gözleri daha da yumuşadı. "Ben iyiyim," diye tekrarladı. "Söz veriyorum."

Başımı salladım ve yanaklarımı tekrar sildim. "Ne oldu?" Hıçkırarak sordum. "Biri sana vurdu mu?"

Keşke tüm zamanımızı sarılmak, öpüşmek ve gecenin olaylarını görmezden gelmekle geçirebilseydik, ama kazanın nedenini öğrenene kadar hayal gücüm çılgınca çalışmaya devam edecekti.

Asher tereddüt etti. "Bir bakıma, evet," dedi. Artık gülümsemiyordu. İnsan beyni belirsizliği sevmezdi. Boşlukları doldurmak için tasarlanmıştı ve onun belirsiz cevabı, çılgın teoriler üretmek için geniş bir alan açmıştı.

Diğer arabaya çarpan o muydu? Arabanın içindekiler binanın başka bir yerinde ağır yaralı olarak yatıyor muydu?

Kalın ve çirkin bir şey damarlarımdan sızıyordu. *Hayır*. Ondan şüphe etmeyi reddettim. Asher yarışmadığında dikkatli bir sürücüydü ve eğer başka birine zarar vermiş *olsaydı*, bu durumdan çok rahatsız olurdu. Bu kadar sakın olmazdı.

Yine de, bu olasılık hayal gücümde bir kapı açtı ve beni geçmişe geri götürdü.

Bir saniye önce Asher'la hastanedeydim. Bir saniye sonra, beş yıl öncesine, bu odaya çok benzeyen bir odada uyandığım ve durumumu tartışan seslerin hafif mırıldanmalarını duyduğum zamana geri döndüm.

Delinmiş akciğerler, kırık kaburgalar, parçalanmış pelvis.

Bir daha asla dans edemeyebilir. Hatta eğlence amaçlı bile.

Yaraları ağır, ama şanslı... Ölebilirdi...

Geçmiş ve şimdiki zaman mide bulandırıcı bir karışım haline gelirken dünya yan yattı.

Biri sana vurdu mu?

Bir bakıma, evet.

Yakındaki bir makinenin üzerine elimi koyarak dengemi sağladım. "Bir bakıma ne demek?"

Cevap muhtemelen zararsızdı. Arabalar söz konusu olduğunda, kazaların siyah ve beyaz olmasını engelleyen birçok teknik ayrıntı vardı.

Ancak, Asher'ın ifadesine sızan duyguyu fark ettim. Zararsız değildi.

Suçluluk duygusuydu.

Neden böyle hissetsin ki...

Nefesim kesildi. Başkasının arabasına çarpmamıştı. İçgüdülerim öyle söylüyordu.

Ama bunu yapmamışsa, gözlerinde parlayan suçluluğun tek bir nedeni vardı.

Soğuk pençeler omurgamdan aşağı doğru kaydı. *Söyleme*, diye içimden yalvardım. *Lütfen söyleme*.

"Yarışıyordum," dedi sessizce. "Eski takımımdan biriyle. O gerideydi, ama yarışın yarısında, bir virajı dönerken, kasten bana çarptı. Arabam korkuluğu aştı ve bir çite çarptı."

Mide bulantım şiddetle geri döndü.

Yarışıyordum.

İtiraf, yere düştü ve canlı bir el bombası gibi ayaklarıma yuvarlandı. Daha önceki rahatlığım, parçalanmış görüntülere dönüştü: Asher direksiyon başında, iki spor araba karanlık sokaklarda pervasızca hızla ilerliyor, bir araba diğerine çarpıyor, tıpkı beş yıl önce bir arabanın taksime çarptığı gibi. Ancak bu sefer, bu bir kaza değildi; planlanmıştı. Kötü niyetliydi.

Parçalar daha da parçalandı, arabanın korkuluktan uçarken takla atışını ve kaputuna çarpan bükülmüş metalin sesini ayrıntılı olarak gösterdi.

Gözlerimi sıkıca kapattım.

"Bunu heyecan için yapmadım." Asher'ın sesi kısıldı, bu duyguyu bir açıklama yerine bir mazeret haline getirdi.

Holchester'ın en sevdiği arabasına ne yaptığını ve Angry Boar'da onlarla nasıl yüzleştiğini anlattı. Bocci'nin yarış teklifini ve Asher kazanırsa geçmişi unutacaklarına dair nasıl söz verdiğini anlattı.

Teknik olarak, onun söylediklerini duydum. Bir parçam onun mantığını bile anladı. Ama gerçek kelimeler, lastiklerin hayalet çığlıkları ve geçmişten gelen vaatlerin gerisinde kaldı.

ve geçmişteki vaatlerin hayalet ılıklarının arkasında kaldı.

Artık yarışmayacağım. Söz veriyorum.

Kazamın anıları, Asher'in kazası ve Japonya'daki ilk gecemizle karışmıştı. Kıvrılıp dönerek, acımasız bir kararlılıkla beynime kazınıyorlardı.

"Holchester ile aramızdaki husumeti sona erdirmek için tek şansımdı." Asher'in sesi sanki su altından geliyor gibiydi. "Ben..."

Cümlesinin geri kalanı içimde kopan fırtınanın gürültüsüne boğuldu.

Onun yarış geçmişi olduğunu *biliyordum*. Daha önce araba kazaları geçirdiğini *biliyordum*. Hatta bir araya gelmeden hemen önce yarıştığını da biliyordum, çünkü bana öyle söylemişti. Bu, Japonya'da yaptığımız konuşmaya ve onun verdiği sözlere yol açan şeydi.

Ama bu bilgi ve beraberinde gelen korku her zaman soyut gelmişti, tıpkı bir ebeveynin çocuğunun kaçırılmasından endişe etmesi ya da bir sörfçünün köpekbalığı saldırısından endişe etmesi gibi. Tehdit mevcuttu, ama sonuçlarını hiç görmediğim için *orada* değildi.

Şimdi gördüm.

Asher ciddi bir yaralanmadan kurtulduğu için şanslıydı, ama durum kolaylıkla tersine de dönebilirdi. Şu anda hastanede değil de morgda olabilirdim ve onun tehlikenin tamamen farkında olduğu halde kendini bu duruma soktuğunu fark etmek beni titretmişti.

"Bir daha yarışmayacağına söz vermiştin." Sözler, sanki bir ömür boyu biriktirdiğim duyguları dokuz heceye sığdırmaya çalışır gibi, kalın ve şişkin bir şekilde çıktı.

Monitörün bip sesleri, ardından gelen sessizliği doldurdu. Asher'in elleri çarşafı yumrukladı, yüzü renksizleşti. "Biliyorum." Bu yumuşak itiraf, içimdeki bir şeyi parçaladı.

Hayatta olduğu için minnettar olmalıydım ve *öyleydim* de. Kaç sözünü tutmamış olursa olsun, onun yaşayıp yaşamadığını umursamayan bir versiyonum asla olmayacaktı.

Ama ona bakarken ne olabileceğini hayal etmeden duramıyordum ve ne olabileceğini hayal ederken midem bulanmadan duramıyordum.

Bu, yarıştan ya da tutulan bir sözden daha fazlasıydı. Asher'in özünde kim olduğu ile ilgiliydi. O iyi bir insandı ve ben onun kim olduğunu *seviyordum*, ama aynı zamanda kendini yok etmeye varan bir dürtüsel pervasızlık da vardı.

Kendini yok ederse, beni de yok ederdi ve bir zamanlar, bir erkeğin üzerimde bu tür bir güce sahip olacağı bir duruma bir daha asla kendimi sokmayacağıma yemin etmiştim.

Ama yine de kendimi o duruma soktum ve o da beni mahvetti, ve bunun sorumlusu bendim.

"Çok üzgünüm, Scarlett." Asher'ın gözleri floresan ışıkların altında kasvetliydi. "Yemin ederim, sözümü bozmak istemedim. Bocci'yi son gördüğümde, bana yarışmaya davet etti ve ben reddettim. Bugün..." Yutkundu. "Duygularım beni ele geçirdi. Ama bu *son* olacaktı...

—son kez olacaktı. Bir daha asla yarışmayacağım."

Ona inanmak istedim, o kadar çok istedim ki içim acıyordu, ama aynı şeyi daha önce de söylemişti ve işte buradaydık.

Ancak, bu konuşma için uygun bir yer ve zaman değildi. Yaralanmıştı, paparazziler aşağıda köpürerek bekliyorlardı ve arkadaşlarımız koridorda bekliyorlardı. Ayrıca, bu gecenin çılgın duygusal dalgalanmalarından yorgun düşmüştüm. Net düşünemiyordum ve karışık düşüncelerimi sıralayacak kapasitem yoktu.

"İyi olduğuna sevindim," dedim. Göğsüme bir ağırlık çöktü ve nefes almamı engelledi. "Gerçekten, sevindim. Ama yapamam... İhtiyacım var..." Ağırlık daha da bastırınca yüzü bulanıklaştı.

Geceyi onun yanında geçirmek ve düzgün bir konuşma yapana kadar her şey yolundaymış gibi davranmak istedim. Ama paparazziler yüzünden, kapıdan her çıktığımda "rol yapmam" gerekiyordu ve bu gece bunu yapamazdım, en azından Asher'a karşı, ona karşı hiç rol yapmam gerekmeyen tek kişiye karşı.

Zaten şu anki halimle ona hiçbir teselli olamazdım. Yarışının hayaleti üzerimizde asılı kalacak, söylediğimiz ve yaptığımız her şeye gölge düşürecekti.

Düşüncelerimi kelimelere dökmeye çalıştım ama hiçbir şey çıkmadı. Sadece nefesimin sesi ve monitörlerin bip sesleri vardı.

Düşünmeden küçük bir adım geri attım.

"Scarlett." Asher'ın acısını duymaktan çok *hissettim*. Tüm vücuduma yayıldı ve kemiklerimde yankılandı, onları herhangi bir alevlenmeden daha fazla ağrıttıyordu.

O gece yeterince acı çekmişken bunun sebebi benim olmamdan nefret ediyordum ve onu daha fazla teselli edemediğimden daha da nefret ediyordum.

Hepimiz bazen çirkin duygular hissederiz. Bu insan doğasının bir parçasıdır. Ama önemli olan, bu duygularla ne yaptığımızdır.

Bu çirkin duygulara boğuluyordum ve pişman olacağım bir şey söylemeden veya yapmadan buradan çıkmam gerekiyordu.

"Hava almam lazım." Yüzündeki yıkımı görmek zorunda kalmamak için döndüm. "Üzgünüm. Gitmem lazım... Biraz alana ihtiyacım var. Nefes almak için."

Başımı eğip dışarı koştum, kardeşim ve arkadaşlarımla yanından geçerken dünya soluk muşamba ve telaşlı seslerden oluşan bir bulanıklığa dönüştü.

Ciğerlerimdeki gerginliği gidermek için yeterince hızlı ve derin nefes alamıyordum. Yıllardır tam anlamıyla bir panik atak geçirmemiştım, ama nüksetmenin eşiğindeydim.

Ancak, aşağı kata koşup paparazzilerin kollarına atlamayacak kadar aklım başımdaydı, bu yüzden en yakın tualete koştum ve köşedeki kabineye kilitlendim.

Daha önceki mide bulantım beni ele geçirmeden tam zamanında yetiştım.

Dizlerimin üzerine çöktüm, tualete eğildim ve o gün yediğim her şeyi kustum. Boş odayı kendi kusma sesim doldururken, gözlerim yaşlarla doldu.

Boğazım o kadar çok yanıyordu ki, bundan sonra konuşamayacağımdan emindim. Yine de, kafamın içindeki küçük bir ses, aşırı tepki verdiğimi söylemeye çalışıyordu. Bu sadece bir yarıştı. Onun tuttuğu düzinelerce sözden birini tutmamıştı.

Ama her zincirleme reaksiyon bir yerden başlar ve bu gecenin sadece başlangıç olduğundan endişelendim.

Kendini sevmeyen birine aşkıttım ve bunun beni nereye götüreceğini bilmiyordum. Bizi nereye götüreceğini.

Tualette diz çöküp, içim boşalana ve ağlayacak gözyaşım kalmayana kadar kustum. İnsanların gelip gittiğini duyuyordum, ama Asher'ın itirafının hatırası benim tek sabit arkadaşımıdı.

Yarışıyordum.

Üç kelimenin ilişkimizi değiştirecek güce sahip olduğunu biliyordum.

Sadece bu üç kelimenin olacağını beklemiyordum.

BÖLÜM 48

SCARLETT

O gece hastanede uyudum. Asher'ı bir daha görmedim, ama o oradayken oradan ayrılmaya gönlüm el vermedi, bu yüzden bekleme salonunda kıvrılıp yattım.

Beni eve gitmeye ikna etmek için boşuna uğraştıktan sonra, Vincent hemşirelerden birini (büyük bir Blackcastle hayranı) ikna ederek, personel dinlenme odasındaki kanepede birkaç saat dinlenmeme izin verdi.

Ertesi sabah işe gittim, ama Asher'ın durumunda herhangi bir değişiklik olursa bana haber vereceğine dair Vincent'a söz verdirdim.

Neyse ki, herhangi bir değişiklik olmadı.

Hastane, kazadan dört gün sonra onu taburcu etti. Bu süre zarfında, magazin dergileri bayram etti. Yarışla ilgili detaylar önce parça parça sızmaya başladı, sonra birdenbire sel gibi akmaya başladı.

Asher'ın Holchester'ın kaptanı Enzo Bocci ile yarıştığı iddia ediliyordu. Makalelerde "iddia ediliyor" ifadesi kullanılmıştı, çünkü yarıştıklarına dair somut bir kanıt yoktu. Koşullar bir yarışa işaret ediyordu, ancak bu şüpheyi doğrulayacak hiçbir tanık ortaya çıkmadı ve hiçbir kamera onları yarışırken yakalamadı.

Ancak, birkaç kişi kazadan birkaç saat önce Asher ve Bocci'nin Angry Boar'da tartıştığını görmüş ve Bocci, Asher'ın kazasındaki rolü nedeniyle soruşturuluyormuş. Soruşturma tamamlanana kadar uzaklaştırma cezası aldı. Yaraları nedeniyle Asher de en az üç hafta boyunca resmi olarak oyundan uzak kalacaktı.

Futbol dünyası kargaşa içindeydi, ama bu benim içimdeki kaosla kıyaslanamazdı.

Pazartesi günüydü, kazadan tam dokuz gün ve Asher'ın hastaneden çıkmasından beş gün sonra. Onu ilk gece ziyaret ettiğimden beri ne görmüş ne de konuşmuştum. İstedğim gibi bana zaman tanımaya çalıştığını düşünüyordum. Bunu takdir ediyordum çünkü onu görsem ne diyeceğimi bilemezdim; ama aynı zamanda onun yokluğuna katlanmak nefes alamamak gibiydi.

Bu yüzden, göğsümdeki sönük acıyı düşünmek yerine kendimi işe verdim. Yoğun bir program ve öğrencilerle dolu bir sınıf kadar önemli duyguları bastıran başka bir şey yoktu.

Ne yazık ki, her iş günü sona ermek zorundaydı.

"Herkes harika iş çıkardı." Öğrencilerim eşyalarını toplarken yüzümde plastik gibi gergin bir gülümseme belirdi. "Çarşamba günü bir sonraki dersimizde görüşürüz."

Gerçekten söylemek istediğim şeyi söylemedim. *Kalın. Beni yalnız bırakmayın.*

Onların varlığı duygularımdan kaçabileceğim bir sığınak sağlıyordu, ama onlar günün son dersimdi ve onları tutamazdım. Stüdyodan tek tek çıkıp dikkatimi dağıtma umudumu da beraberlerinde götürürken, ben sadece izleyebiliyordum. Hepsi, yani bir tanesi hariç.

"Bayan DuBois, iyi misiniz?" diye sordu Emma. O her zaman ilk gelen ve son giden kişiydi. Ayrıca on yedi yaşında birine göre şaşırtıcı derecede gözlemciydi. "Biraz solgun görünüyorsunuz. Kendinizi iyi hissetmiyorsanız hemşireyi çağırabilirim."

"Hayır." Zorla gülümsedim. "Uzun bir gün oldu, hepsi bu. Benim için endişelenme. Git ve akşamının tadını çıkar."

Gitmek yerine, çelişkili bir ifadeyle oyalanmaya başladı.

Barre'yi silmeyi bıraktım. "Konuşmak istediğin bir şey mi var?"

"Seni zorlamak istemem ama, öğrenci gösterisine katılabilecek misin diye merak ediyordum," dedi utangaç bir şekilde. "Eğer gelirsen, ailem senin için yanlarında bir yer ayırmak istiyor. Benim için yaptıklarından dolayı sana çok minnettarlar. Senin rehberliğin olmasaydı bu rolü asla alamazdım."

Suçluluk duygusu ciğerlerimi sıkıştırdı.

Onun umutlarını yıkmak istemedim, ama basın ve Asher arasında duygusal olarak tükenmiştim. Westbury'ye karşı karmaşık duygularımı

karmaşık duygularımı idare edecek kadar gücüm kalmamıştı.

"Üzgünüm, Emma." Onu olabildiğince nazikçe hayal kırıklığına uğrattım. "Açılış gecesine katılamayacağım. Önceden verilmiş bir sözüm var, ama tekrarını izleyeceğim."

Yüzü bir an için düştü, ama sonra cesur bir gülümsemeyle düzeldi. "Anlıyorum. Çarşamba günü görüşürüz."

Onun ayrılışını izlerken, kendimi dünyadaki en kötü, en bencil insan gibi hissettim.

Hayatımın boktan durumuna bir kiraz daha eklenmişti.

Kaza sonrası paparazziler daha da acımasız olmuştu ve ailem durmadan telefonumu arıyordu. Babam Paris'te yaşadığı için biraz korunaklıydı, ama paparazziler annemi de taciz etmeye başlamıştı. Bir gün eve geldiğinde, paparazzilerden biri çöp kutusunu karıştırırken buldu ve kaçmadan önce neredeyse polisi arayacaktı.

Bu olay ve kaza yüzünden, annem son günlerde Asher'a karşı çok daha soğuk ve mesafeli davranıyordu.

Belki de bu, yaz boyunca sakladığım tüm sırların intikamıydı. Keşke...

"Merhaba."

Beklenmedik ses duyulduğunda, duyularım tam olarak algılamadan önce savaşı ya da kaç tepkisi devreye girdi.

Dönüp baktım, bahçeye gizlice giren başka bir paparazzi göreceğimi düşünerek. RAB'ın kapılarının önündeki caddeye, sanki konaklarına yapışmış sülükler gibi yapışmışlardı.

Ama bu bir paparazzi değildi.

Çok daha kötü biriydi.

Kalbim sıkıştı. Ona ne söylemek istediğimi bilmiyor olabilirdim, ama bir hafta ayrı kaldıktan sonra, onu bir vaha bulmuş susuz bir göçebe gibi içime çektim. Asher'ın geniş omuzları ve güçlü, heykel gibi vücudu kapıyı dolduruyordu.

Yaraları ve morlukları olsa da her zamanki gibi yakışıklıydı, ama yüzünde yorgunluk izleri vardı ve gözlerinde her zamanki ışıltı yoktu.

Yine de, etkisi hala yıkıcıydı.

Onu şahsen görmek, yıkım topuyla vurulmakla aynı etkiyi yarattı. Nefesim kesildi ve bir hafta boyunca oluşturduğum soğukkanlı ve sakin görünüşümde büyük bir çukur açıldı.

"Burada ne yapıyorsun?" Neyse ki sesim sabit çıkmıştı, göğsümden fırlayacakmış gibi çarpan düzensiz kalp atışlarımın aksine.

"Seni görmem gerekiyordu." O yeşil gözler benimkilerle buluştu. Beni delip geçmelerini hem sevdim hem de nefret ettim, sanki kalkanlarımın ötesindeki savunmasız, çelişkili kızı görebiliyorlardı. "Sadece iyi olduğundan emin olmak için."

Kalbim titredi. "Son zamanlarda araba kazası geçiren sensin. Bunu sana ben söylemeliyim." Ama söylemedim çünkü korkaktım ve hastaneden beri onu inatla kaçınıyordum. "Tekrar ayağa kalktığını görmek güzel."

"İkimiz de kazadan bahsetmediğimi biliyoruz." Stüdyoya adım attı ve kibar, samimi bir sohbet kurma girişimimi boşa çıkardı. Ayak bileği burkulması nedeniyle sol bacağına daha çok kullanıyordu, ama bunu o kadar zarif bir şekilde gizliyordu ki, her hareketine bu kadar dikkat etmeseydim fark etmezdi. "Konuşmalıyız."

Havadaki her molekül canlandı. "Ne hakkında?" diye oyalanmaya çalıştım.

Konuşmaya hazır değildim. Konuşursak, ilişkimizin durumuyla yüzleşmek zorunda kalacaktım ve ben inkâr içinde yaşamayı tercih ederdim.

Belirsizlik cehennemden iyiydi.

Asher iki adımdan daha az bir mesafede durdu. "Bizim hakkımızda." Sert, kaba sesi üzerime çöktü.

Sözünü tutmayıp hayatını tehlikeye attığı için ne kadar üzgün olsam da, onu umursamadığımı iddia edemezdim.

Sorun da buydu.

Onu çok önemsiyordum. Onu çok önemsiyordum ama o beni yeterince önemsemiyordu ve bu uçurumu asla kapatamayacağımızdan korkuyordum.

"Seni özledim," dedi yumuşak bir sesle.

Bir damla gözyaşı kaçtı ve yanağımı yaktı. "Yapma."

"Bu gerçek." Asher'ın boğazı gerildi. "Sana söylediklerimden sonra sana zaman tanıman gerektiğini bildiğim için daha önce sana ulaşmadım, ama senden çok uzun süre uzak kalamam. Bir hafta bile cehennem gibi geldi." Gözleri, benim verebileceğimden emin olmadığım bir şeyi aramak için gözlerime baktı. "Bana kızgın olduğumu biliyorum. Her şeyi mahvettiğimi biliyorum. Ama son kez olduğumu söylediğimde ciddiye aldın. Bana inanmalısın."

Ciğerlerime derin bir nefes çektim. Sanki hava yanıyormuş gibi yakıyordu.

"Sana bir soru soracağım ve bana dürüst olmanı istiyorum." Gözlerimi ondan ayırmadım, kalbim mide bulandırıcı bir hızla atıyordu.

"O geceye geri dönebileceğini varsay, ama bu sefer Bocci arabana çarpmıyor ve yarış sorunsuz bitiyor. Bunu bilseydin, yine de yarışa evet der miydin?"

Asher'ın bir anlık tereddüdü, bilmem gereken her şeyi bana anlattı.

Kalbim ikiye bölünürken oda bulanıklaştı. Acı, yarıktan sızarak damarlarıma sızdı ve soğuk, sert bir netliğe dönüştü.

"Mesele yarış ya da söz değil." Her kelime, çıkarken yumuşak ete paslı çiviler gibi kazınıyordu, ama kendimi devam etmeye zorladım. "Mesele kalıp. Mesele, kendini incitmeye yol açan bir şeyi zorla seçmek. Yarışın Holchester ile meseleleri çözmenin tek yolu olduğunu söyledin, ama ondan önceki tüm zamanlar ne olacak? Daha önce kaza yaptın. Japonya'da bunu konuşmuştuk. Tehlikenin farkındasın ve biliyorsun ki" — sesim kırıldı — "sana bir şey olursa bunun beni nasıl öldüreceğini biliyorsun."

Asher cevap vermedi, ama göğsünün inip kalkışı hızlandı, sanki ciğerlerine yeterince hava alamıyormuş gibi.

"Haberleri ilk gördüğümde nasıl hissettiğimi biliyor musun? Bir süre senin *öldüğüne* ikna olmuşum ve bu beni paramparça etti." Yanağımdan bir damla gözyaşı daha süzülerek dilimi tuzladı. "Bunun son kez olduğunu söylüyorsun, ama biri sana tekrar meydan okursa ya da duyguların seni ele geçirirse ne olacak?"

"Olmayacak." Cevabında bir parça panik vardı. "Bocci ile olan yarış gerçekten sonuncusuydu. Ben..." Sesi titredi.

"Söz mü?" Üzüntülü bir gülümsemeyle sözlerimi bitirdim. "Eğer öğrendiğim bir şey varsa, o da eylemlerin sözlerden daha güçlü olduğudur. Sana inanmak istiyorum, Asher. Gerçekten istiyorum. Çünkü *ben...*" *Seni seviyorum*. Sözler dilimin ucunda asılı kaldı, sonra yuttum. Keskin haplar gibi boğazımdan aşağı indiler. "Seni önemsiyorum, bu yüzden seninle olamam." Bu farkındalık beni acımasız pençeleriyle parçaladı, sendelettim ve sesim parçalanmış bir hale geldi. "Senin kendini yok etmeni seyirci kalarak izleyemem."

Onu değişmeye zorlayamazdım, bunu da istemedim. Değişim *ondan* gelmeliydi, ama onun hala kendini yok etme yolunda olduğunu bilerek kalırsam, onun eylemlerini sessizce onaylamış olurum.

Onu çok seviyordum, bunu yapamazdım.

Asher ölümcül bir sessizliğe büründü. Bana baktı, gözleri çıplak tenimin her santimini yakıp kül eden bir duygu fırtınası gibiydi. "Benden ayrılıyor musun

Ayrılıyor musun?" Şok, sesindeki *acı* o kadar hamdı ki, neredeyse beni mahvedecekti.

"Ben..." *Söyle gitsin. Başladığın işi bitir.* "Seni her zaman seveceğim," diye tekrarladım. Kırık bir plak gibi sesim çıkıyordu, ama yeni bir ifade bulmak için çok yorgun ve bitkindim. "Ama sen de kendine aynı özeni gösterene kadar birlikte olamayız. Bu... ben... bu mümkün değil."

Gözyaşları artık hızlı ve şiddetli bir şekilde akıyordu. Onları silmeye çalıştım, ama çok fazlaydılar ve çabalarım boşunaydı.

Bu yüzden sessizce akmalarına izin verdim, ama gözyaşlarım göğsümdeki boğucu baskıyı hafifletmedi.

Asher kıpırdamamıştı. Neredeyse nefes almıyordu. Kaslarının en ufak bir titremesi olmasaydı, onu inanamayıp donmuş bir heykel sanırdım.

"Scarlett." Sonunda konuştuğunda, sesi benim adımda kırıldı. Kalbimin iki yarısı binlerce parçaya bölündü. "Bunu yapma. Yaşadığımız onca şeyden sonra olmaz."

"Üzgünüm." Güç toplamak için barreye tutundum, ama soğuk ve kişiliksizdi, acımı kayıtsızca izleyen bir gözlemci gibiydi. "Kararımı verdim."

"Beni sevdiğini söyledin, ben de seni seviyorum. Bu dünyadaki her şeyden daha çok." Sert bir yalvarış sesini kısıklaştırdı. "Lütfen, sevgilim. Bir kez sözümü tutmadığımı biliyorum, ama bir daha asla yapmayacağım. Seni kaybedeceğimi bildiğim sürece yapmayacağım."

Pes etmek çok kolay olurdu. Kollarının arasına düşüp, bizi bu dayanılmaz işkenceden kurtarmasına izin vermek.

Görünüşte, mantığı mantıklıydı. Neden birlikte olmamalıydık ki? Artık bizi engelleyen tek şey kendimizdi.

Ancak çoğu zaman en büyük engel kendimizdik ve şimdi sorunlarımızı örtbas edersem, gelecekte daha da kötüleşip büyüyeceklerdi.

"Sorun da bu," dedim, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyordu. "Artık yarışmanın tek nedeni ben olamam. Bunu anlamaman, benim... bizim mesafeye ihtiyacımız olmasının nedeni."

"Scarlett." Bu sefer adım bir rica değildi, bir duaydı.

Asher bana uzandı, ama ben içgüdüsel olarak geri çekildim. Zaten sallantıda bir çizgide yürüyordum; bana dokunursa, her şey bitecekti.

Ciğerlerim karmaşık bir düğüm haline geldi. Ona yakın olamazdım. Şu anda olmazdı. Benim ihtiyacım vardı... onun ihtiyacı vardı...

Oksijen azaldı, başım dönmeye başladı.

"Lütfen git," diye yalvardım. Onun cevabı bir yalvarış olmayabilir, ama benimki öyleydi.

Asher sessiz kaldı. Gözyaşlarımın perdesinden zar zor görebiliyordum, ama onun ıstırabını *hissedebiliyordum*.

Asit gibi savunmamı aşındırdı, kararlılığımı ve altındaki savunmasızlığı ortaya çıkarmak için azmimi yiyip bitirdi.

Kendimi bu saldırıya karşı sertleşmeye zorladım. "Bana borçlu olduğun iyiliği hatırlıyor musun? Senin evinde ilk gece kaldığımda korku filmini izlemeyi kabul ettiğimde?"

Asher'ın nefesleri, sessiz stüdyoda ağır ve düzensizdi. "Yapma."

"Şimdi bunu talep ediyorum." O geceyi bugünün zehriyle lekelemekten nefret ediyordum, ama başka seçeneğim yoktu. "Lütfen git."

Son cümlem neredeyse duyulmazdı.

Bir an için gitmeyeceğini sandım, ama Asher sözünü tuttu.

"Bana ihtiyacın olursa," dedi, o kadar yumuşak ve içten bir sesle ki, neredeyse duymadım. "Buradayım."

Sonra gitti, sıcaklığını ve vaatlerini de yanında götürdü.

Ayak sesleri kaybolana kadar bekledim, sonra yere çöktüm ve dizlerimi göğsüme çektim. Yüzümü dirseğime gömdüm ve sonunda kederime teslim oldum.

Acı ve keskin bir şekilde fışkırdı, sessiz, hıçkırıklarla boğazımdan döküldü. Omuzlarım titriyordu ve gözyaşlarım o kadar durmaksızın akıyordu ki, bundan kurtulamayacağımı düşündüm. O kadar çok nemim kalmış olamazdı. Kuruyup, eski halimin kabuğuna dönüşeceğimden emindim.

Acıya yabancı değildim. Her gün onunla yaşıyordum ve bazı günler diğerlerinden daha kötüydü.

Ama hiç böyle bir acı yaşamamıştım — sanki binlerce metal diş göğüs kafesimi kemiriyor, eti ve kemiği parçalara ayırıyormuş gibi. Hedeflerine ulaştıklarında — varlıklarını sağlayan, atan, savunmasız organ — onu yiyip bitiriyorlar, tanınmayacak hale getiriyorlardı.

Kısa süre sonra, hıçkırıklarım bile acı vermeye başladı, ama göğsümden geçen acıyı durduramadığım gibi, hıçkırıklarımı da durduramıyordum.

Bu, kaslarımın isyan ettiği ya da vücudumun aşırı efor nedeniyle protesto ettiği bir acı değildi. Rafael'in ayrılmasından sonra düştüğüm umutsuzluk bile değildi. O zamanlar onu sevdiğimi sanıyordum, ama ona karşı hissettiklerim, Asher'a karşı hissettiklerime kıyasla sadece bir hevesdi.

Hayır. Bu mu? Bu kaçınılmaz, tarif edilemez işkence mi?
Bu, hayatımda ilk kez kalbimin gerçekten kırılmasının acısıydı.

Hay
at.

BÖLÜM 49

ASHER

Hayaletlere inanmazdım. Maç öncesi ritüellerimde batıl inançlarım vardı — şanslı botlarım ve şarkıları sırasıyla dinlemek, atlamak ya da tekrar dinlemek yok — ama ruhani varlıkların ya da perili evlerin varlığına inanmazdım.

Scarlett benden ayrıldıktan sonra fikrimi değiştirdim.

Onun stüdyosundan ayrılalı bir hafta geçmişti, ama nereye baksam, o oradaydı, beni takip ediyordu. Her küçük şey bana onu hatırlatıyordu — asansörden gelen hafif klasik müzik melodileri, tüm korku filmi türleri, hatta lanet olası pembe renk bile, çünkü antrenmanlarımızda çok sık giyerdi.

Onun varlığı o kadar yoğundu *ki*, gösterim odası ve bale stüdyosu gibi bazı odalara giremiyordum bile, çünkü oraya adım atmak, göğsümün içine uzanıp kalbimi ikiye bölmek gibiydi.

Evim anıların mozalesine dönüşmüştü ve bu manzaraya dayanamıyordum. Yaralarım iyileşirken yedek kulübesinde olduğum için futbolu bile kaçış olarak kullanamıyordum.

Neyse ki, tam bir cehennem gibi geçen bir haftanın ardından, doktorum antrenmanlara dönmem için izin verdi. Burkulma ve incinmelerim nedeniyle egzersizlerim değiştirilmek zorunda kaldı, ama takımın geri kalanı acı içinde koşu ve alternatif kutu sprintleri yaparken, ben spor salonuna gidecek kadar sağlıklıydım.

Bu pek bir dikkat dağınıcı değildi, ama hiç yoktan iyiydi.

Bir.

Scarlett'in sesinin yankısı yerine, halter pres tekrarlarımı saymaya odaklanmaya çalıştım. *Senin kendini yok etmeni seyirci kalarak izleyemem.*

Göğsüm sıkıştı, konsantrasyonum bozuldu.

Dişlerimi sıktım ve zorladım.

İki.

Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü gözümün önünden geçti, ayrılığımızın onu da benim kadar mahvettiğinin kanıtıydı ve bu beni en çok öldüren şeydi.

O, dışarıda bir yerlerde acı çekiyordu ve ben onu teselli edemiyordum çünkü onun acı çekmesinin *sebebi* bendim. Ben ve benim aptal, bencil, dar görüşlü davranışlarım.

Boğazımdaki pişmanlık yumruğunu yuttum, ama hemen yerine başka bir tane daha geldi.

Suçluluk duygumdan kurtulmam mümkün değildi, spor salonunun sığmağında bile.

Üç.

Ter yüzümden akıyor ve gözlerimi yakıyordu. Neredeyse bir saattir egzersiz yapıyordum, ama midemi bulandıran mide bulantısını hala atamamıştım.

Dört.

Telefonumun çalma sesi, kulaklarımdaki düşük sesli müziğin sesini bastırdı. Arayan Scarlett değildi; onun için farklı bir zil sesi ayarlamıştım, böylece aradığında anlayabilirdim. Hiç aramadı.

Muhtemelen yine annemdi, kazayı ve magazin dergilerini dert ediyordu. Hatta babam bile olabilirdi, bir sürü şey için bana bağırmak için arıyordu. Hastanedeyken beni ziyaret etmişlerdi, ama Londra'da uzun süre kalmamışlardı.

Annem tamamen iyileşene kadar bana eşlik etmek istedi, ama ben onu yaralarımın hafif olduğuna (yarısı doğru) ve öğretmenlik işinden uzun süre izin alamayacağına (kesinlikle doğru) ikna ettim.

Hastaneye gelmeden önce babama bir şeyler söylemiş olmalıydı, çünkü babam dilini tutmuştu, ama gözlerinde keskin duyguların yüzdüğünü görebiliyordum.

Bu yüzden bu günlerde onların aramalarının çoğunu kaçınıyordum. Zaten dağılmış durumdaydım; onlarla tartışacak zihinsel veya duygusal enerjim yoktu. Annem babamla konuşmamı isterdi, babam ise... şey, o olduğu gibiydi.

Gözlerimi kapattım ve müziğin telefonumun sesini bastırmasına izin verdim.

On tekrar.

On beş.

Yirmi.

Yirmi beş.

Bu set için planladığım tekrar sayısını aştım, ama durursam düşüncelerimle baş başa kalacağımdan korktum.

Bu yüzden devam
ettim. "Donovan."

Yirmi beş ile otuz arasında bir yerde, tanıdık bir ses kararlı saymamı böldü.

Dambılları bıraktım ve müziği durdurdum. "Antrenman yapman gerekmiyor mu?"

"Şu anda oraya gidiyorum. Önce koçla konuşmam gerekiyordu." Noah, antrenman kıyafeti ve eldivenleriyle spor salonunun kapısında duruyordu.

Kaşlarım yukarı kalktı. Noah her zaman kurallara uyardı ve *asla* başını belaya sokmazdı. Antrenmandan sonraya kadar bekleyemeyecek kadar önemli ne konuşması vardı koçla?

Stoik ifadesi hiçbir ipucu vermiyordu, ancak omzunun üzerinden başparmağıyla işaret ettiğinde gözlerinde bir parça sempati belirdi. "Seni görmek istiyor," dedi. "Mümkün olduğunca çabuk."

Korku içimi kapladı. Kazadan sonra antrenman sahasına döndüğüm ilk gündü. Sabahı takımın rehabilitasyon ve fizyoterapi sorumlusuyla görüşerek geçirmiştım, bu da taburcu olduğumdan beri koçla ilk kez yüz yüze konuşacağım anlamına geliyordu.

Koç beni hastanede ziyaret etmişti, ama konuşmamız lojistik ve fiziksel durumumla sınırlı kalmıştı.

Bugünkü görüşmenin daha az samimi geçeceğini hissediyordum.

"Anladım. Teşekkürler." Ayağa kalktım, kulaklıklarımı çıkardım ve cebime attım. Dambılları rafa geri koymak ve kullandığım ekipmanı silmek için bolca zaman harcadım, ama daha fazla oyalanamazdım.

"İyi şanslar." Noah, yanından geçerken sırtıma bir el vurdu.

Teşekkür etmek için başımı salladım.

Koçun ofisine doğru yürüdüm, endişem ayak bileğim kadar beni yavaşlatıyordu. Geçen hafta oldukça iyileşmişti, ama henüz tam olarak eski haline dönmemişti.

Kapıyı çaldım ve koçun sert "*Girin*" demesiyle içeri girdim. Her zamanki koltuğuma oturdum. Şimdi düşününce, her zamanki koltuğumun *olması* oldukça üzücüydü

ve bunu yaparken onun ifadesini okumaya çalıştım.

Yüzünün kızarmasını ve öfkelenmesini bekliyordum, ama sessiz ve ifadesizdi, ki bu neredeyse daha da kötüydü. Ne hissettiğini tahmin etmektense, bilmek isterdim.

"Seni neden imzaladığımı biliyor musun?"

Onun sorusu beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki, cevap vermek için birkaç saniye beklemem gerekti. "Çünkü hücum hattını güçlendirmek ve kulübün on yıldır ilk kez Premier Lig şampiyonluğunu kazanmasını sağlamak istiyordun."

Blackcastle, efsanevi forvet Jamie Defoe'nun on yıl önce emekli olmasından bu yana Premier Lig'de birinci olamamıştı. Mükemmel bir savunmaya sahipti, ancak tarihsel olarak, Holchester gibi takımları yenebilecek kadar güçlü bir hücum hattı yoktu.

Koç, cevabıma homurdandı. "Bu da bir etken, ama ligde birçok harika forvet var ve onlar senden çok daha ucuzlar."

Nereye varmak istediğini anlayamadığım için sessiz kaldım.

"Transfer komitesine ilk kez senin adını verdiğimde çok tepki aldım," dedi. "Sen hayatında bir kez karşılaşabileceğin türden bir oyuncusun, buna şüphe yok. Aslında, kulüp menajeri olduğumdan beri çalıştırdığım *en* yetenekli oyunculardan birisin. Ama aynı zamanda ateşli, pervasız ve takımın iyiliği yerine kişisel şikayetlerini önceliklendirme eğilimindesin."

Yüzüm kızardı. "Koç..."

"Henüz bitirmedim." Dudaklarını sıktı. "Seni Markovic Stadyumu'na getirmek için 250 *milyon* sterlin ödediğimde, yarışma alışkanlığını ve DuBois ile rekabetini bilmediğimi mi sanıyorsun? Herkes biliyordu ve bu yüzden komitenin geri kalanı bu kadar direndi. Seni düşünmekle bile deli olduğumu düşündüler." Başını salladı. "Senin için *mücadele etmek* zorundaydım, Donovan. Kaç hat trick yaptığın ya da kaç Ballon d'Or kazandığın önemli değil. Dikkatsiz bir oyuncu tehlikeli bir oyuncudur ve komite, ligi kazanmaya çalışırken senin skandallarınla uğraşamayacağımız konusunda ısrarcıydı."

Yutkundum. Transferimin arkasındaki lojistik detayları hiç konuşmamıştık. Benim için bu kadar dirençle karşılaştığını bilmiyordum. "Ama siz onlara katılmadınız, değil mi efendim?"

"O zaman değil. Nedenini bilmek ister misin?" Koçun gözleri bana dik dik bakıyordu. "Çünkü senin pervasızlığını besleyen ateş,

büyükleri efsanelerden ayıran ateşin aynısıdır. Dedğim gibi, birçok büyük forvet var. Ama onlar senin sahip olduğun açlığı hissetmiyorlar. Onlar kazanmak istiyor; sen rekor kırmak istiyorsun. Onlar potansiyellerini en üst düzeye çıkarmakla yetinmiyorlar; sen yetinmiyorsun çünkü potansiyelinin bir sınırı olduğunu düşünmüyorsun. Gururun ve önemsiz tartışmaların engel olmasına izin vermeden *tüm* bu ateşi sahaya yansıtabilseydin, durdurulamaz olurdun. Komiteyi bunun mümkün olduğuna ikna ettim. Onlara, biraz rehberlikle neyin söz konusu olduğunu anlayıp kendini toparlayacağını söyledim." Sözlerinde gerçek bir hayal kırıklığı vardı. "Beni hayal kırıklığına uğrattın."

Beyaz parmaklarımla koltuğun kenarını sıktım. *Beni hayal kırıklığına uğrattın*. Hayatım boyunca bu cümleyi birçok kez duymuştum, babamdan da dahil, ama koçun bunu sakın ve gerçekçi bir şekilde söylemesi, ateşli sözler veya bağırışlardan daha çok canımı yaktı.

Scarlett'le ayrılmam hayatımın en kötü konuşmasıysa, bu da ikinci sırada yer alacak kadar güçlü bir adaydı.

Her yönden üzerime baskı yapan suçluluk duygusu, beni yere çöküp sonsuza kadar ortadan kaybolmak istememe neden oluyordu.

"Eski takımınla karmaşık bir ilişkin olduğunu biliyorum ve Bocci kışkırtıcı biri olarak bilinir," dedi koç. "Ancak, dürtülerini daha iyi kontrol etmeyi öğrenmiş olacağını ummuştum. Yetkililer, birini suçla ilişkilendirmek için gerekli kanıtlara sahip değiller, ama ikimiz de kazanın olduğu gece gerçekte ne olduğunu biliyoruz."

Yaptığım hatanın hayaleti, onu kaç kez öldürmeye çalışsam da yeniden canlanan bir canavar gibi, yine çirkin yüzünü gösterdi.

"Şanslıydın, ama herkesin şansı bir gün biter. Asıl soru, o gün gelmeden kafanı kışından çıkarabilecek misin?" Koç üzgün değil, sadece yorgun görünüyordu. "Komite, senin çok aceleci olduğunu söyledi. Gençliğini ve yeteneğini hafife aldığını ve eylemlerinin sonuçlarına gerektiği kadar saygı duymadığını söyledi. Şu ana kadar, onların haklı olduğunu kanıtlıyorsun. Harika bir futbolcu olmak, beceri ve azimden daha fazlasıdır. Odaklanmakla ilgilidir. Takım çalışmasıyla ilgilidir. Harekete geçmeden önce *durup düşünmek* için gereken disiplin ve özdenetimle ilgilidir. Duygular güçlü bir motivasyon kaynağıdır, ama aynı zamanda en büyük düşmanın da olabilir."

Bir sonraki yudumum, boğazıma çivi çakıyormuşum gibi hissettirdi. "Ben disiplinliyim. Disiplinli olacağım. Holchester ile pist dışında kavga etmeye son verdim

ve bir daha yarış sırasında beni arabanın direksiyonunda görmeyeceksiniz, efendim."

Scarlett'e de aynı şeyi söz vermiştim, ama Scarlett gibi, koç da ikna olmuş görünmüyordu.

"Öyle mi?" Bana açıkça şüpheyile baktı. "Disiplin zihinsel bir egzersizdir, Donovan. Fiziksel olarak oyunda mükemmelsin, ama zihniyet, Greely'nin sahada yaptığı kondisyon antrenmanları kadar önemlidir. Ve şu anda zihnin karışık. Hayır, bu doğru." İtiraz etmek için ağzımı açtığımda sözümü kesti. "Sen farkında olmayabilirsin, ama ben oyuncularımı tanırım ve sen kulübüme katıldığından beri seni özellikle yakından izliyorum. Psikolog değilim, ama senin o *aptalca*, dürtüsel kararlarının arkasında bir şey olduğunu ben bile görebiliyorum. Bu Holchester değil, DuBois da değil. Ne olduğunu anlayıp bununla başa çıkana kadar, hedeflerine ulaşmak veya takımla çalışmak için ihtiyacın olan disiplini asla bulamayacaksın."

Soğuk bir tedirginlik içimi kapladı. Koçun sözleri hem belirsiz hem de uğursuzdu — en kötü kombinasyon.

"Doktorlar ve rehabilitasyon ekibimiz, iki hafta içinde tamamen iyileşip oynamaya hazır olacağını söylüyor, ama sahadan daha uzun süre uzak kalacaksın." Koç iç geçirdi. "Bir sonraki duyuruya kadar seni yedek kulübesinde tutacağım."

"Ne?" Neredeyse sandalyemden fırlayacaktım. "Koç, bunu yapamazsınız..." Yorgun kaşlarını çatmış olduğunu fark edince durdum.

O da benim kadar bunu istemiyordu. Beni süresiz olarak yedek bırakmak *büyük* bir riskti. Transferim için ödenen bedel ve benim takımın baş forveti olmam nedeniyle, benim yokluğum kaosa neden olacaktı. Blackcastle bir maç kaybettiğinde, beni oyuna sokmadığı için onu suçlayacaklardı.

Koç, kamuoyu ve kulübün yönetim kurulu tarafından parçalanacaktı - benim kenarda oturmam için milyonlarca pound ödememişlerdi - ama bu durum hakkında o kadar güçlü hissediyordu ki, bu sonucu göze almaya hazırdı.

Koltuğuma geri çöktüm ve içimdeki öfkeyi bastırdım. Beni yedek kulübesine göndermek için her türlü hakkı vardı. Davranışlarımla ilgili bana birçok kez uyarıda bulunmuştu, ama ben onu dinlememişim.

Beni disipline *etmeseydi*, berbat bir koç olurdu.

"Önce düşünerek hareket edebildiğini ve dürtüselliğini kontrol edebildiğini bana kanıtla. Bunu başardığında, sahaya dönmene izin vereceğim." Kapıyı işaret etti. "Şimdi antrenmana dön. Yedek kulübesinde olman, tembellik edebileceğin anlamına gelmez."

"Evet, efendim," dedim sessizce.

Kulaklarımda kınama sözleri cınlayarak dışarı çıktım.

Mesele alışkanlık. Kendine zarar verecek bir şeyi yapmayı zorlayıcı bir şekilde seçmek.

Senin o aptalca, dürtüsel kararlarını bir şey yönlendiriyor. Senin kendini yok etmeni seyirci kalarak izleyemem.

Bana borçlu olduğun iyiliği hatırlıyor musun? Lütfen git.

Beynimi saran seslerin karmaşasından başım zonkluyordu. Sesler üst üste binip birbirine karışıyordu, toplu ses seviyeleri o kadar yükseldi ki, beton zeminde attığım adımların sesini ya da endişeli kalp atışlarımı duyamaz hale geldim.

Scarlett, futbol, kendi hayatım üzerindeki kontrolüm... Sevdığım herkes ve her şey parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu.

Eğer bir an önce kendimi toparlamazsam, uğruna çok uğraştığım her şeyi kaybedecektim.

Sonsuza kadar.

BÖLÜM 50

ASHER

O hafta sonu, Blackcastle Tottenham ile oynadı ve bensiz gayet iyi idare etti. Son dakikada mucizevi bir gol attılar, ama galibiyet galibiyetti ve onlar için, bizim için ne kadar mutlu olsam da, damarlarımdan geçen hoş olmayan bir duyguyu engelleyemedim.

Sanki benim yokluğum hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi. Sanki ben önemli değilmişim gibi.

Kazadan beri peşimde dolaşan kara bulut daha da ağırlaşmıştı ve maçtan sonra takımla kutlama yapmaktan vazgeçtim. Sanki onların galibiyetine katkım olmuş gibi değildi.

Belki Teddy hayatta olsaydı ya da başka bir en iyi arkadaşım olsaydı, içimde kıvrılan bu iğrenç duyguları dışa vurmak için bir çıkış noktası bulabilirdim. Ama yoktu, bu yüzden tek başıma bu duygulara boğulmak zorunda kaldım.

"Noah gibi davranmana inanamıyorum," dedi Adil, eve gideceğimi söylediğimde. Noah maçlardan sonra nadiren bizimle dışarı çıkardı.

Ancak, her zaman ısrarcı olan Adil bile beni onların eğlencesine katılmaya zorlamadı. Takım, kazadan ve Scarlett'le ayrılmamdan beri bana karşı çok dikkatli davranıyordu. Ben kendim doğrulamamıştım, ama onlar, konuşmada onun adı geçtiğinde nasıl suskunlaştığımı ve bunun yerine Vincent'ı sorguya çektiğimi fark etmiş olmalılar.

Bu çok utanç vericiydi, acınacak bir durumda olmaktan nefret ediyordum, ama en azından arkamdaydılar. Bocci ile olanlar konusunda kimse bana laf yapmadı. Çoğu yarışta oradaydı ve benim kadar onlar da Bocci'nin sözlerini geri almasını istiyorlardı.

"Neyse, iyi eğlenceler. Pazartesi görüşürüz." Adil omzuma elini koydu. Koç beni yedek bıraktığından beri artık geceleri *çalışmadığımı* ikimiz de söylemedik. "Kendine iyi bak, Donovan."

Takım Angry Boar'da geçirecekleri gece için arabalarına binerken zorla gülümsedim ve başımı salladım. Noah eve gitmişti ve Vincent'in yokluğu dikkat çekiciydi. Belki de çoktan bara gitmişti. Son birkaç haftadır pek konuşmamıştık ve Scarlett ile ilişkimin bozulmasından dolayı benden kaçtığını düşünüyordum.

En iyisi böyleydi. Ona bakarken onu düşünmeden edemiyordum ve onu düşünürken sanki biri karnıma bir kılıç saplamış gibi hissediyordum.

Stadyumdan doğruca eve gittim ve mutfağa doğru yola çıktım. Neyse ki, güvenlik ekibim evimin çevresinde dolaşan paparazzileri korkutup kaçırmayı başarmıştı, bu yüzden diğer sorunların yanı sıra onlar için de endişelenmeme gerek yoktu.

Evet, kendimi acıma
içinde boğuyordum.
Hayır, umurumda
değildi.

Buzdolabından bir şişe kola aldım ve kapağını açtım. Normalde sezon boyunca alkol veya gazlı içecekleri fazla tüketmezdim, ama öngörülebilir bir gelecekte yedek kulübesinde kalacağım için kendime bir içki, hatta iki, üç içki içme izni verdim.

Tezgaha yaslandım ve bir yudum aldım, gözlerim devasa mutfağı ilgisizce tararken, tencere ve tavaların bakır parıltısı gözüme çarptı ve bir anı seli beni sardı.

*Seni hırsız sandım. Neden öyle
düşündün?*

*Aşağıya atıştırmalık almaya indim ve mutfaktan ışık gördüm. Fark
etmedim...*

Aynı fikre kapılmış olabileceğimi mi?

Scarlett'in tavayı silah gibi kullandığını hatırlayınca ağzım kıvrıldı, ama sonra gerçeklik araya girip onu tekrar düzleştirdi.

O gece sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu.

Bir daha evime, hele mutfağıma adımını atmayabilirdi.

Sodanın tadı dilimde bayatlamıştı, ama şişenin geri kalanını bitirdim ve kendimi, ikinci bir şans için çaresizce ona telefon etmekten alıkoydum

ama bunu yüksek sesle ilan etmeyecek kadar onurum kalmıştı.

Ancak, tamamen uzak durmak için yeterince onurum yoktu. Her hafta sonu, onu gorebilme umuduyla en sevdiği kafeye gittim, ama o hiç orada değildi. Paparazziler yuznden haftalar önce oraya gitmeyi bırakmıştı, ama ben düşündüm ki...

Senin ne düşündüğünün önemi yok. Sen kendi sorunlarını çözene kadar seninle hiçbir şey yapmak istemiyor.

Midem hayal kırıklığıyla düğüm düğüm oldu. Ona ve kouma bir daha yarışmayacağıma söz vermiştim, ama bunu nasıl *kanıtlayabilirdim*? Olumsuz bir şeyi kanıtlamak imkansızdı.

Ayrıca, koçun benim drtselliğimi tetikleyen bir şey olduğunu söylediğinde ne demek istediğini hala anlamamıştım. Eğer bu benim gururum ya da onun deyimiyle öfkeli kişiliğim değilse, neydi o zaman?

Telefonum aldı.

Kalbim hızla çarptı ve çılgın, umut dolu bir an için onun olduğunu düşündüm.

sonra zil sesini fark ettim ve kalbim tekrar çakıldı.

O değildi.

Ekrana hızlıca baktığımda arayanın babam olduğunu gördüm. Hemen aramayı sesli mesaja yönlendirdim.

Daha önce ondan kaınıyorsam, şimdi de süresiz uzaklaştırma haberim sızdığı için onunla konuşmamaya kararlıydım. Tahmin edildiği gibi, Blackcastle taraftarları ayaklanmıştı, ancak bugünkü zafer öfkelerini biraz yatıştırmıştı.

Bu babam için önemli değildi. Aslında, muhtemelen onu *daha da* kızdırmıştı. Ben vazgeçilmez olmalıydım ve eğer değilsem, o zaman açıkça yanlış bir şey yapıyordum.

İkinci şişeyi almak için uzandığımda telefon tekrar çaldı ve ben yine sesli mesaja yönlendirdim. Acil bir durum olsaydı, ilk aramasından sonra mesaj bırakırdı. Bırakmadığına göre, sadece bana bağırmak ve kendimi berbat hissettirmek istediğini düşündüm. Başka ne olabilirdi ki?

Askıya alınmam, araba kazası ve Scarlett ile olan ilişkimle ilgili medya cirit atması arasında, öfkesini dökmek için bolca nedeni vardı. Ama bu ay yeterince sözlü dayak yemiştim ve bu gece onun kum torbası olmak istemiyordum.

İçkimi alıp oturma odasına gittim.

Bu günlerde ev dayanılmaz derecede soğuk ve yalnız hissettiriyordu, ama benim için tek sığınabileceğim yer orasıydı. Mahremiyetimi riske atmadan dışarı çıkamazdım. Ailemle yüzleşmeden ailemin evine gidemezdim. Ve artık

Scarlett'in dairesinde kalma ayrıcalığı da yoktu.

Boğazımda pişmanlık duygusu kabardı. Paranın satın alabileceği en lüks şeylere sahiptim, ama onu tekrar görebilmek için hepsinden vazgeçerdim.

Seni önemsiyorum. Seni çok önemsiyorum ve bu yüzden seninle birlikte olamıyorum.

Belki hayal görüyordum, ama "önemsiyorum" demeden önce başka bir kelime kullanacağına yemin edebilirim. L harfiyle başlayan dört harfli bir kelime.

Bunun durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü hale getireceğini bilmiyordum, ama o anda hissettiğimden daha kötü hissedebileceğimi hayal edemiyordum.

Telefonum tekrar çaldı.

Ve tekrar.

Ve yine.

Sonunda, daha fazla dayanamadım. Telefonu açtım, ama babamın sert sesi hattı doldurmadan konuşma şansı bile bulamadım.

"Nihayet açtın," diye bağırdı. "Kapıları aç." Birden dikleştim.

"Ne?"

"Lanet kapıları aç dedim." Sesi sinirli bir homurtuya dönüştü. "Taksi şoförü sabırsızlanıyor, ben de öyle."

Ev güvenlik uygulamamı kontrol ettim, bu uygulama sayesinde telefonumdan mülkün çeşitli bölümlerini gözetleyebiliyordum. Tahmin ettiğim gibi, siyah bir taksi kapının önünde duruyordu. Arka camdan babamın somurtkan yüzünü seçebiliyordum.

Siktir. Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Babamın habersizce Londra'ya gelmesi, o geceki planlarım arasında yoktu. Madem buradaydı, onu içeri almaktan başka seçeneğim yoktu.

Kapıyı açtım ve ön kapıda onu bekledim. Derimden kemiklerime kadar vücudumun her santimetresi korkuyla doluydu.

Taksi onu kapının önüne bıraktı ve hızla uzaklaştı.

Babam bana doğru yürüdü, bastonu evin ışıkları altında parlıyordu. Kalp krizi geçirmesinden bu yana aylar geçmişti, ama anneme göre, kolayca nefes nefese kalıyordu, bu yüzden doktoru düzenli olarak yürüme yardımı kullanmasını önermişti.

"Baba." Ona sert bir şekilde selam verdim.

"Asher." Biraz bitkin görünüyordu, ama bakışları her zamanki gibi deliciydi. Hiç.

Onu oturma odasına götürürken başka bir kelime daha konuşmadık.

Aramızda, kaldırımdaki çatlaklardan çıkan yabancı otlar gibi gerginlik filizlendi. Bu gerginlik ayak bileklerimize dolanarak, kendimi kendi evimde bir tutsak gibi hissetmeme neden oldu. Babam Londra'daki evimi ilk kez ziyaret ediyordu. Bu malikane, çocukluğumun geçtiği evden yaklaşık elli kat daha büyük ve pahalı olmasına rağmen, pek etkilenmiş görünmüyordu. Hatta, bu zenginlik gösterisi onu

neredeyse rahatsız görünüyordu.

Oturma odasına vardığımızda, birbirimizden olabildiğince uzak, ayrı kanepelere oturduk.

"Annem nerede?" diye sordum, sessizliği bozarak. O, annem olmadan Holchester'dan ayrılmazdı.

"Otelde. Gelmeyi istedi, ama önce seninle yalnız konuşmak istediğimi söyledim." Sesi aldatıcı bir şekilde sakindi. "Sana ne *halt ettiğini* sorarken onun burada olmasını istemedim!"

Aniden, ama beklenmedik olmayan bir şekilde öfkesinin tırmanması karşısında donakaldım. Açıkçası, evime gelip bana sert bir şekilde azarlaması bu kadar uzun sürmesine şaşırdım.

Bana öfkeyle bakarak, öfkesiyle beni canlı canlı parçaladı.

Kaslarımı gerginleştirerek ona sert bir bakış attım. Kabul ediyorum, bu yıl pek çok hata yaptım, ama artık çocuk değildim. Kendi evimde bana pusu kurmasına izin vermeyecektim.

"Havamda değilim baba," dedim, sakın olmaya çalışarak. "Kaza ya da uzaklaştırma cezası için bana bağırmaya geldiysen, şansın yok. Koçtan zaten azar işittim. Senden de duymama gerek yok."

Yüzü daha da kızardı. "Sırf *yedek kulübesine* gönderildiğin için mi buraya kadar geldim sanıyorsun? Evlat, bunun için sana bağırmak isteseydim, seni telefonla arar, tren ve otel masraflarından kurtulurdum. Ve hayır, aramalarımı kaçırdığın umurumda değil. Bir yolunu bulurdum." Gözleri parladı. "Buraya geldim çünkü lanet olası gözlerimin içine bakıp, *neden* evde kışının üstüne oturup, dışarıdaki akbabalara" —giriş kapısını işaret etti— "Asher Donovan'ın bir nedeni olduğunu kanıtlaman gerekirken bunu yaptığını söylemeni istiyorum. Senin hakkında ne dediklerini gördün mü? Bunu öylece kabul edecek misin?"

Çenemi sıktım.

Tabloidler haberlerinde acımasızdı. Beni uzaklaştırdığı için koçu çamurda süründürüyorlardı, ama beni yedek kulübesine *koyan* pozisyona soktuğum için bana da bağırıyorlardı.

Kaza gecesi olanlarla ilgili "soruşturma" sonuçsuz kaldığı için paçayı kurtaran Bocci hariç, herkes için kaybedilen bir durumdu.

"Nasıl?" diye bağırdım, öfkem alevlendi. "Tabloidler kontrol edilemez ve koç, *benim dürtüselliğimin arkasında* bir şey *olduğunu* düşündüğü için beni yedek kulübesine gönderdi, bu ne anlama geliyorsa. Sanırım, bir daha yapmayacağımı söylememe rağmen, neden yarışmak zorunda hissettiğimi anlamamı istiyor. Hiç isteğim yok. Ama bir şey yapmayacağımı nasıl kanıtlayabilirim?"

"Ona seni neden transfer ettiğini göstererek!" Babam bastonunu yere vurdu. "Sana hiçbir şey öğretmedim mi? Hayat sana engeller çıkardığında, ya onları ortadan kaldırırsın ya da etrafından dolaşmanın bir yolunu bulursun. Evrenin onları senin için ortadan kaldırmasını beklemezsin. O parazit paparazziler oturup fotoğrafın kucağına düşmesini mi bekliyorlar sanıyorsun? *Hiç* sanmıyorum. Bir şey *yapmayacağını* kanıtlayamazsın, ama kendine acıtmaktan başka bir şey yapabilirsin!"

Ellerim yumruk oldu. Haksız değildi; kendime acımaya boğulmuştum. Ancak, Scarlett'in beni suçladığı kendine zarar verici davranışlara neden olan şey gibi, daha kötü unsurlara maruz kalmadan kendimi bu derin uçurumdan nasıl çıkaracağımı bilemiyordum.

Ama bunların hiçbirini babama itiraf etmeyecektim. Haftalarca bastırdığım duygular yüzünden gergindim ve kavga etmek için can atıyordum.

"Mutlu olmalısın," dedim. "Artık oğlunun Holchester'a karşı oynamasını izlemek zorunda değilsin. İstedığın bu değil miydi?"

Babamın burun delikleri genişledi. "Ne *istediğim mi*? Duygularını kontrol edemediği için kenara atılan ve basın tarafından yerden yere vurulan bir oğul *istediğimi mi* sanıyorsun?"

"Hayır, sen kazanan bir oğul istiyorsun, ama sadece senin takımın için," diye karşılık verdim. "Söylesene. Blackcastle'a transfer olduğumdan beri tek bir maçma bile geldin mi? Sahada yaptığım her şeyi eleştirmek için bir fırsat olarak kullanmak yerine, sadece benimle *konusmak* için aradın mı hiç?"

"Lanet olsun, ne yapmamı istiyorsun?" diye bağırdı. "Seni lanet bir bebek gibi şımartmam mı? Tek yaptığım kafanı okşamak ve her topu vurduğunda iyi iş çıkardığını söylemek olursa gelişemezsin!"

ve her topu vurduğunda *iyi iş çıkardığını* söylersem gelişemezsin!"

"Beni şımartmanı istemiyorum. Bana lanet koçum gibi değil, babam gibi davranmanı istiyorum!" Yıllarca inşa ettiğim barajdan duygularım patladı ve ağzımdan dökülerek odayı bir ömür boyu biriken kinle doldurdu. Bu sadece geçen ay değildi ve sadece babam da değildi.

Her şeydi. Scarlett, Koç, Teddy, Vincent, eleştirmenlerim ve hayranlarım, zaferlerim ve hatalarım. Bazen, tüm bunların ağırlığı o kadar büyüktü ki nefes alamıyordum.

Evim benim sığınağım olmalıydı, ama ben ona bile sahip değildim.

"Zaten bir koçum var. İkincisine ihtiyacım yok," dedim, sesimdeki öfkeli titremeyi gizleyemeden. "*İhtiyacım* olan şey bir aile, ve sen onu benden aldın!"

Babam ve ben birbirimize öfkeyle baktık, göğüslerimiz öfkemizin gücüyle inip kalkıyordu.

Hayatımız boyunca bu konuyu hep dolambaçlı bir şekilde konuşmuştuk. Hastanede yaşadığımız tartışma bunun bir parçasını ortaya çıkarmıştı, ama bu? Bu, on yıllardır gelişen bir şeydi.

"Senden aile fikrini *aldığımı mı* sanıyorsun?" diye tükürdü babam. "Senin lanet koçun olmaya çalışmıyorum! Seni her zaman olmak istediğin şeye dönüştürmeye çalışıyorum: dünyanın en iyi futbolcusu. Seni potansiyelinin sonuna kadar zorlamasaydım ne tür bir baba olurum?"

"*Oğlunu* takımından daha çok önemseyen bir baba." Başlangıç noktasına geri dönmüştük, ama aslında hiç ayrılmamıştık. "Hedeflerime ulaşmama yardım etmek istiyorsan, Blackcastle'a transfer olduktan sonra da aynı enerjiyi sürdürürdün. Ama yapmadın, değil mi? Sadece takım değiştirerek seni ve Holchester'ı nasıl ihanet ettiğime odaklanabildin. Maçı kazandığımızda bile beni tebrik edemedin. Bir kez bile."

Bana bakarken, elinde bastonunu sıkıca tutuyordu.

Onun daha fazla bağırıp çağırmasını bekliyordum, ama şaşırtıcı bir şekilde, gözlerimin önünde sönmüş gibi görünüyordu. Yüzünden ve vücudundan öfke kayboldu, birkaç dakika öncesine göre daha küçük ve daha yaşlı görünüyordu.

"Her zaman mükemmel davrandığımı söylemiyorum," diye homurdandı. "Bana haber vermeden Blackcastle'a transfer olduğunda üzuldüm mü? Elbette. Holchester *benim* takımım değildi. Bizim takımımızdı. Sen çocukken, tek konuştuğun şey onlardı. Her maça birlikte giderdik. Kulüpte sana yer bulmak için stratejiler geliştirdik. Onları sevdiğini sanıyordum."

Onun beklenmedik sakinliği karşısında, öfkem de sönerek içimde boş bir boşluk bıraktı.

"Seviyordum, ama sevsek bile sonsuza kadar aynı yerde kalamayız. Büyümek zorundayız." Yutkundum. "Sana önceden söylemedim çünkü evraklar tamamlanmadan önce bir şekilde kalmam için beni ikna edeceğinden korktum. Kendi kişiliğimi bulmak için Holchester'dan ayrılmam gerekiyordu. Sen sürekli kulağında olursan bunu yapamazdım. Sen beni küçümsemeden tek bir adım bile atamazdım, tek bir zaferi bile kutlayamazdım. Eleştiriyi kaldırabilirim, ama tek duyduğum şey bu olursa kaldıramam."

Babamın ağzı yüzünde ince bir çizgi oluşturdu. "Annen her zaman futbol konusunda sana çok sert davrandığını söylerdi, belki de öyleydim. Ama seni benim için kazanman için zorlamadım. Bunu senin için yaptım."

"Saçmalık." Medeni bir konuşma yapıyor olabiliriz, ama ben aptal değildim. "Ne dersen de, ama bu doğru," diye tersledi. "O unvana *ihtiyacın var*,

Oğlum. Onaylanmaya ihtiyacın var. Eleştirenlerin haklı olduğunu kanıtlamaktan o kadar korkuyordun ki, özellikle Teddy öldükten sonra, başarısız olmak seni öldürürdü. Bu yüzden sana izin vermedim. Ve şimdi haline bak." Etrafımızı saran kupalara, madalyalara ve pahalı aletlere başını salladı. "Başından beri seni zorlamasaydım, bu kadar ileri gidebilir miydin sence?"

Ona inanmadım. Ona inanmak *istemedim*.

İlişkimizle ilgili hikayemi oluşturmak için o kadar uzun zaman harcamıştım ki, hikayenin herhangi bir parçasını değiştirmek, dünya görüşümü değiştirmek anlamına gelirdi ve bu düşünülemezdi.

Ama sözlerinde gerçeğin fısıltısını duydum ve bu tüm gerçek olmasa da, beklediğimden fazlasıydı.

Babam içini çekti, yüzü yine yumuşadı. "Teddy öldükten sonra teselli edilemez bir haldeydin," dedi. Ben irkildim. Ben gençliğimden beri Teddy hakkında konuşmamıştık ve ben de öyle olmasını tercih ediyordum. Bazı anılar geçmişte kalması daha iyiydi. "Ona olanlar için kendini suçladın. Cenazesinden sonraki gece, arabamı alıp bütün gece dışarıda kaldın. Annen ve ben endişeden deliye dönmüştük. Ama sonunda sabah dörtte eve geldin, bira ve sigara kokuyordun. Hayal bile edemezsin..." Sesi kesildi. "Sanki ölmek istiyormuşsun gibiydin ve onun ölmesine rağmen senin hayatta kalman için kendini cezalandırıyordun."

Şaşkınlığının etkisiyle nefesim kesildi. "Bunu hatırlamıyorum."

Dürüst olmak gerekirse, Teddy'nin ölümünden sonraki günler ve haftalar bulanık geçmişti. Ya bayılmıştım ya da onları bastırmıştım, ama babamın sözleri, ucuz bira ve karanlık, boş sokaklarda gazı köklediğimde motorun devrini hatırlamamı sağladı.

"Sanmıyorum, ama bu bir ebeveynin unutabileceği bir şey değil." Babamın çenesi seğirdi. "Seni cezalandırdık. Sana bağırdık. Sana ders verdik. Ama o dönemde seni ayakta tutan tek şeyin futbol olduğunu anlayabiliyordum. Kendin ve Teddy için başarılı olmaya iki kat daha kararlıydın. Ben de buna odaklandım. Her şeyi bir kenara ittim ve senin tek düşündüğün şeyin bu olmasını sağladım."

Kafatasımın tabanından şakaklarıma kadar ezici bir baskı yayıldı. Artık gerçeği kurgudan ayırt edemiyordum ve onun niyetini olduğundan daha saf göstermeye çalıştığından şüpheleniyordum.

Ancak bir konuda haklıydı: Teddy'nin ölümü ve benim bu olaydaki rolüm beni karanlık bir sarmalın içine sürüklemişti. Futbol beni kurtardı, ama...

Aptalca, dürtüsel kararlarını bir şey yönlendiriyor.

Sanki ölüm arzusu içindeymişsin gibi ve o ölürken sen hayatta kaldığın için kendini cezalandırıyormuşsun gibi.

Kalbim bir an durdu.

Hayır. Bu kadar basit olamazdı, değil mi?

"Bana inan ya da inanma. Önemli değil. Geçmiş geçmişte kaldı," dedi babam, dikkatimi tekrar bana çekerek. "Ama buraya, şu anda oturduğun yerde oturmak için *her şeyi* yapabilecek olan o çocuğu hatırlatmak için geldim. Sence genç halin bu kadar yol kat edip, birkaç aptalca, kanlı hatayla hayallerini heba eder miydi? Tekrar oynamak için *mücadele ederdi*."

Ayağa kalktı ve bastonuna ağır bir şekilde yaslandı. "Tanrı biliyor ki denedim, ama sana istemediğin bir şeyi yaptıramam. Ama bu gece söylediklerimi bir düşün. Kafanı kışından çıkarmazsan neyi feda ettiğini bir düşün." Kapıya doğru topallayarak yürüdü. "Çıkış yolunu kendim bulurum. Saat geç oldu, hemen otele dönmezsem annen beni parçalar."

Neredeyse hiçbir şey söylemeden gitmesine izin verecektim, ama aramızda çözülmemiş bir sorun daha vardı.

O kapıya ulaşmadan onu durdurdum. "Hastanede sorduğum soruya hiç cevap vermedin."

Takımın mı, oğlun mu?

Onun bunu söylemesini duymam gerekiyordu.

Babam bana baktı, yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Takım her zaman orada olacak," dedi. "Ama benim tek bir oğlum var."

Sonra gitti ve ben yine sessizlik içinde yalnız kaldım.

BÖLÜM 51

ASHER

Babam gittikten sonra da sözleri, özellikle Teddy ve ölüm arzumla ilgili söyledikleri, uzun süre kafamda yankılandı.

Yarışmaya olan tutkumun ardındaki gerçek neden bu muydu? Bu çok saçma geliyordu. Yarışmayı *seviyordum* ve onun ölümü, benim kendimi yok etme davranışımın ardındaki neden olamazdı. Bu beni başarıya itti, kendimi sabote etmeye değil.

Ama yarışmaktan aldığım heyecan, ölümü aldatmanın heyecanıydı, yani belki de...

Baş ağrım şiddetlendi. Bunun için çok geçti. Önce uyumam gerekiyordu. Sonra yarın babamın sürpriz müdahalesinden sonra ortaya çıkan gerçeklerle ne yapacağıma karar verebilirdim.

Ne yazık ki, o ayrıldıktan bir saat geçmeden başka biri kapıma geldiğinde, gece benim için başka planlar yapmıştı.

Kim olduğunu görünce inanamadım. "Dalga geçiyorsun herhalde."

Onu dışarıda bırakmak istedim, ama pes ettim ve kapıyı tekrar açtım. Bir ziyaretçi daha ne fark ederdi ki? Belki de Londra Filarmoni Orkestrası'nı konsere davet etmeliydim, sonra da tüm paparazziler için oturma odamda uyuyacakları uyku tulumları hazırlamalıyım.

Belki de evren, Scarlett'i düşünmekten beni uzaklaştırarak bana bir iyilik yapıyordu, ya da belki de bir saat içinde *hem* babamla *hem de* bana onu en çok hatırlatan kişiyle uğraşmamı sağlayarak beni cezalandırmaya çalışıyordu.

Ön kapıyı açtığımda Vincent'ın somurtkan yüzüyle karşılaştım.

İçimde bir öfke dalgası yükseldi. Davetsiz bir şekilde evime gelip, bir de sinirli gibi davranmaya cüret ediyordu.

Tipik Vincent.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. "Birisi Londra'ya bu akşam evimde açık ev partisi vereceğini falan duyurdu mu?"

Haftamın gidişatına bakılırsa, buna hiç şaşırmazdım.

"Konuşmamız gerek." Beni itip geçerek girişe doğru ilerledi. Hâlâ öğleden sonraki maçta giydiği formayı giyiyordu, bu da ruh halimi hiç iyileştirmede.

Bana sadece kız kardeşini hatırlatmakla kalmadı, aynı zamanda uzaklaştırma cezamın da hatırlattı. O anda, kaybettiğim her şeyin sembolüydü ve bu yüzden onu neredeyse yere seriyordum.

Ama yapmadım.

Birincisi, bu benim sorunlarımı çözmezdi, daha da kötüleştirirdi. İkincisi, sorunlarım onun suçu değildi, keşke öyle olsaydı ama. Kendi talihsizliklerim için başkalarını suçlamak kendimi suçlamaktan daha kolaydı.

"Konuşmak istemiyorum." Yine de, dışarıda uzun menzilli gece görüşlü lensleri ya da masum kurbanlarını gözetlemek için kullandıkları her neyse, gizlenmiş bir paparazzi olması ihtimaline karşı kapıyı çarptım. Güvenlik ekibime güveniyordum, ama tedbirli olmakta fayda vardı. "Eğer bu kız kardeşinle ilgiliyse..."

Scarlett'in adını söyleyemedim. Çok acı vericiydi.

"Değil. Buraya Scarlett'in kardeşi olarak gelmedim." Vincent, "*Merhaba, seni görmek ne güzel*" bile demeden konuşmaya devam edince irkildim. "Buraya kaptarın olarak geldim ve sana *kendini toplamanı* söylüyorum."

Hay sıçayım. Bugün "Kick Asher'ı Düşmüşken Tekmele Günü" müydü ve kimse bana söylemedi mi? Neden herkes *benim* evime dalıp bana bağırıyordu? "Ben zaten..."

"Onları görüyor musun?" Koridordaki cam vitrinde sergilenen madalyaları işaret etti. "Bir tane daha istiyorsan, kafanı kışından çıkarmalısın. Yani, uzaklaştırma aldın ve kız arkadaşın senden ayrıldı. Aman ne kötü."

Omuzlarım gerildi. "Bunun Scar ile ilgili olmadığını, onunla ilgili olmadığını söylemiştin." "Öyle. Senin onun yüzünden sergilediğin davranışlarla ilgili," dedi Vincent

diye tersledi. "Dünyanın en iyi futbolcusu olmak istiyorsun, ama bir ayrılıktan sonra bile kendini toparlayamıyorsun. Diyelim ki tekrar bir araya geldiniz.

Maçtan önce kavga ederseniz ne olacak? Dünya Kupası'ndan önce tekrar sizden ayrılırsa ne olacak?"

"Ben..."

"*Bir haftadır* ergen gibi mızızlanıyorsun, artık bunu aşmanın zamanı geldi." Cevabımı kesip atladı. "Bunu bir kez söyleyeceğim, ve eğer kimseye söylersen, lanet olsun, inkar ederim, ama senin sahaya dönmene ihtiyacımız var. Takımın morali bozuk ve sensiz galibiyet serimizi sürdüremeyiz. Tottenham'a karşı *zor* kazandık. En önemlisi, kendini toparlayan ve Scarlett'i geri kazanmanın bir yolunu bulman gerekiyor. Anlayamadığım bir nedenden dolayı, o hala sana karşı hisler besliyor ve açıkçası, onun da moralinin bozuk olduğunu görmekten bıktım."

Ona baktım, o gece ikinci kez şaşkınlıktan sessiz kaldım.

Vincent DuBois'nın bana moral vermeye çalıştığına inanamıyordum. Sert ve sinir bozucu bir moral verme çabasıydı, ama yine de moral verme çabasıydı.

Ya bu geceki çifte saldırı için babamla komplo kurmuştu ya da evren, kendimi toparlamam için bu kadar sert bir tekme yemem gerektiğine karar vermişti.

Ben ikincisi olduğunu düşündüm.

Gecenin olaylarının şoku, son iki haftadır yaşadığım sersemliği biraz olsun giderdi.

Bunu kabul etmek bana çok acı veriyordu, ama babam ve Vincent haklıydılar. Azim ve kararlılığımla gurur duyuyordum, ama Scarlett kazanın olduğu gece hastane odamdan kaçtığından beri ikisini de gösterememiştim.

Neden onun ve sahadaki yerim için *savaşmak* yerine oturup ilham gelmesini bekliyordum? Olumsuz bir şeyi kanıtlamanın imkansız olduğunu düşünmeye devam ediyordum, ama gerçekten öyle miydi?

Öyle olsa bile, daha önce imkansızı başarmıştım. Tekrar başarabilirdim.

Scarlett için her şeyi yapabilirdim.

Netlik, kafamdaki sis perdesini dağıttı ve Vincent'ın sözlerinin tam anlamıyla kafama yerleşmesini sağladı. "O da moral bozuk mu?"

Bana sinirli bir bakış attı. "Söylediğim onca şeyden, aklında kalan tek şey *bu* mu? Evet, maalesef, o da moral bozukluğu yaşıyor."

Kalbim bir an durdu. Scarlett'in üzgün olması fikrini hiç sevmiyordum, ama moralinin bozuk olması iyiydi. Moralinin bozuk olması, onun hayatına devam etmediği anlamına geliyordu.

Sorunumuz birbirimize karşı hislerimizin olmaması değildi, ama Vincent'ın onayı benim ihtiyacım olan yakıttı.

"Biliyor musun, konuşmanın yarısını es geçebilirdin," dedim ona. "Babam az önce buradaydı. O da bana kıcıımı kaldırıp savaşımamı söyledi, yani bu konuda biraz geç kaldın."

Vincent kaşlarını çatı. "Cidden mi? Söyleyeceklerim daha var. Buraya gelirken yolda prova yaptım."

"Boş ver. Mesajı aldım."

"Oh. Peki, o zaman sorun yok." Orijinal planı bozulduğu için şimdi kararsız görünüyordu. "Peki, bu konuda ne yapacaksın?"

Aklım, düzinelerce strateji oluşturup birer birer eleyerek dönüyordu.

Scarlett'e, o gece Bocci ile yarışan aynı pervasız, ateşli adam olmadığımı kanıtlamalıyım.

Bunu yapmak için somut adımlar atmam gerekiyordu. Değişmeye ne kadar ciddi olduğumu vurgulayacak bir şey yapmalıyım. *Ne yapabilirim...*

Kalbim bir saniye durdu, sonra iki kat hızla atmaya başladı.

Buldum.

"Bir planım var," dedim Vincent'ın sorusuna cevap olarak. "Ama takımın yardımına ihtiyacım var."

Ertesi gün öğleden sonra, Blackcastle futbol kulübünün tüm üyeleri "gayri resmi takım toplantısı" için evime toplandılar.

Son dakika çağrısı, uzun yol ve tatil günlerinin bozulmasından şikayet ettiler ama tüm üyeler geldi.

Kalabalık oturma odasına bakarken boğazımı utanç verici bir duygu kapladı. Bunu asla yüksek sesle söylemezdim çünkü bana bununla ilgili sonsuza kadar sataşırlardı, ama bu toplantının konusuyla ilgili hiçbir ayrıntı vermemişken pazar günlerinin bir kısmını benim için feda etmeleri benim için çok şey ifade ediyordu.

Futbolda en çok sevdiğim şeylerden biri kardeşlikti. Holchester'dan ayrıldıktan sonra bunu kaybetmişim, ama yeniden bulduğuma dair umutluydum.

"Bu gizemli toplantı ne hakkında?" diye sordu Samson, esneyerek kollarını ve bacaklarını gererek. "Umarım iyi bir şeydir. Bunun için pazar günü

Pazar günü kızartmasını kaçırıyorum."

"Sonunda kitap kulübümüzü mi kuruyoruz?" Adil dikleşti, gözleri heyecanla parlıyordu. "Wilma Pebbles'ın yeni bir kitabı çıkacak. Onu okumalıyız."

Triceratops kitabını okuduğundan beri Wilma Pebbles'a takıntılıydı.

Takımın geri kalanı güldü ve alay etti, ancak birkaç üye meraklanmış görünüyordu. Stevens ona bir yastık fırlattı. Adil onu kolayca yakaladı.

"Hepiniz kitap kulübüne katılmayı kabul ettiğinizi unutmayın," diye hatırlattı onlara. "Lojistik işlerini hallettikten sonra herkesi grup sohbetine ekleyeceğim."

"Yani henüz ayarlamadın mı?" diye Gallagher burun kıvırdı. "Ne biçim bir kulüp yöneticisisin sen?"

"Bana daha fazla saygı göstermezseniz, sizi temizlik görevine atayacak türden."

"Öyle mi? *Bu kuralı* uyguladığını görmek isterim... Hey! Saçıma dikkat et!" Gallagher, Adil ona yastığı attığında itiraz etti.

Yanımda Vincent şakağını ovuşturdu ve başını salladı.

İşte bu yüzden takım kaptanı olmak istememiştim. Bir grup futbolcuyu bir arada tutmak, hiperaktif yavru köpekleri güdmekten daha zordu.

"Bu bir kitap kulübü toplantısı *değil*," dedi. "Bu bir strateji toplantısı. En yeni takım üyemizle ilgili."

Diğer oyuncular sessizleşti, gözleri açık bir merakla aramızda dolaşıyordu. Vincent ve benim tartışmak yerine birlikte çalışmamıza hala alışmaya çalışıyorlardı, ama yeni dinamikle tamamen uyum içindeydiler. Geçen sezonun gerginliği kimse için eğlenceli olmamıştı.

"Sonunda barıştınız mı?" Orta saha oyuncusu Elliott, şöminenin yanındaki koltuğundan seslendi. "Ailelerimiz artık boşanmadı mı?"

Oda kahkahalarla doldu.

"Affedersiniz." Vincent kırılmış görünüyordu. "Yıllardır sizin kaptanınızım. *O* ise bu yıl transfer oldu." Başparmağıyla beni işaret etti. "Aynı seviyede değiliz. Burada tek ebeveyn var, o da benim."

"Tabii," dedim. "Sen sinir bozucu ebeveyn olabilirsin. Ben eğlenceli ağabey olacağım."

Bana sert bir bakış attı, ama bakışında öfke yoktu. "Dalga geçmeye devam edecek misin, yoksa neden burada olduklarını herkese açıklayacak mısın?"

Doğru. Onun egosunu kırmaktan keyif alsam da, tartışmamız gereken daha önemli konular vardı.

Tekrar ekibe döndüm. "Öncelikle, neden burada olduğumuzu açıklamadan önce, özür dilemek istiyorum," dedim. Bu duygu bir süredir içimi kemiriyordu ve içimden atmam gerekiyordu. "Kulübe katıldığımdan beri çeşitli nedenlerle işlerin zor olduğunu biliyorum. Bunun bir kısmı dış koşullar yüzünden, ama bir kısmı da benim yüzümden. Öfkeli ve pervasız tavırlarım yüzünden..."

"Kocaman egon," dedi Vincent.

"*Gururum*," dedim, onu görmezden gelerek. "Tüm bunlar sezonun çalkantılı bir başlangıcına neden oldu. Sizi Holchester ile olan kavgama sürükledim, bunu yapmamalıydım ve şimdi hepimiz bunun bedelini ödüyoruz."

Odadaki herkesin somurtkan yüzlerine baktım. Bir kez olsun şaka yapmıyorlardı ya da dalga geçmiyorlardı. Zorlu bir başlangıç yaptık, ama birlikte çok şey atlattık. Onların yanımda oldukları için minnettardım ve onları bir daha hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

"Ancak bu durum değişecek, çünkü Blackcastle'a bağlıyım ve sezon sonunda kupayı eve getireceğimizden eminim."

Sözlerim yüksek tezahüratlarla karşılandı. Tezahüratlar dinene kadar bekledim ve sonra devam ettim. "Koçu beni tekrar oyuna sokması için ikna edeceğim. Bunu yaptığında, sahada hepimiz için savaşıcağımı bilin. Bu benimle ilgili değil, takımla ilgili. Ve birlikte, *diğer takımların canına okuyacağız*."

Yine gürültülü tezahüratlar patladı. "Bravo, bravo!"

"*Siktir git* Holchester!"

"Blackcastle kazanacak!" Elliott vurgu yapmak için masaya vurdu.

"Tamam, sakın olun," dedi Vincent, her zamanki gibi keyif kaçırıcı tavrıyla, ama gülümsüyordu. "Futbol hakkında konuşmak için daha sonra bolca vaktimiz olacak. İşimize bakalım." Bana anlamlı bir bakış attı.

Çocuklar, bunun nereye varacağını merak ederek sessizleştiler.

Konuşmaya devam etmeden önce düşüncelerimi toparlamak için bir ara verdim. "Bazılarınızın bildiği gibi, Scarlett ve ben kısa süre önce ayrıldık."

"Evet, duydum. Sen ve DuBois'in kız kardeşi." Stevens dilini şaklattı. "Ne şanssızlık ama dostum. O çok seksi bir kadındı..." Vincent ve ben

ona sert bakışlar attığımızda aniden sustu. "Yani, hoş bir kadına benziyordu. Özür dilerim. Lütfen devam et."

Onun küstahlığını görmezden geldim — bu seferlik.

"Dediğim gibi, Scarlett ve ben ayrıldık, ama bu durumla ilgili yardımınızı istemek için sizi buraya topladım."

Ekip şaşkın bakışlar değiştirdi.

"Anlamıyorum," dedi Samson. "Nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Ve bunun için neden yüz yüze görüşmemiz gerekiyor?" Gallagher esnedi.

"Bu bir e-posta ile de halledilebilirdi."

"Hayır, olamazdı," dedi Vincent. "Asher birinci adımı açıkladığında anlayacaksınız."

Gallagher kaşlarını çatı. "Neyin birinci adımı?"

İki haftadır ilk kez içten bir gülümsemeyle gülümsedim. "En son oyun kitabımızın: Scarlett'i Geri Kazanmak."

BÖLÜM 52

SCARLETT

"Sana bir soru sorabilir miyim?" Emma dersin ardından yine kalmıştı, yüzünde gerginlik belirgindi. "Öğrenci gösterisiyle ilgili değil. Tam olarak değil."

"Tabii ki." Müziği kapattım ve ona döndüm. Bazı eğitmenler derslerinde canlı piyanist kullanmayı tercih ediyordu, ama ben başka birine bağlı kalmadan istediğim yerde durup tekrar çalma özgürlüğünü seviyordum. "Ne oldu?"

Emma ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı. Sabırla bekledim, uzun sessizliği merakımı uyandırdı. Genelde daha doğrudan biriydi.

"Performansın baskısıyla nasıl başa çıktın?" diye sordu sonunda, yanakları kızararak. "Yani, tüm gözlerin üzerinde olacağını ve insanların sahnede yaptığın her hatayı yakalayacağını bilerek. Bu senin kafana takıldı mı? Seni... bu rolü artık istememeye mi itti?"

Göğsümde bir sempati dalgası yükseldi. "Bu, *Fındıkkıran* ile mi ilgili?"

Bir an tereddüt ettikten sonra, üzgün bir ifadeyle başını salladı. "Bunun bir okul gösterisi olduğunu ve kral için bir performans gibi bir şey olmadığını biliyorum, ama bu şimdiye kadar aldığım en büyük rol. Batırmak istemiyorum. Yapabileceğimi *biliyorum*, ama açılış gecesi yaklaştıkça, daha çok korkuyorum. Kafamın içinde, bu rolü hakkıyla oynayamayacağımı söyleyen sesler var ve onları kafamdan atamıyorum." Emma'nın çenesi titredi. "Ya açılış gecesi de bu sesler hala kafamda olursa ve performansımı mahvederse? Bütün arkadaşlarım ve ailem orada olacak. Her şeyi mahvetmek istemiyorum."

Sempatî daha da derinleştî ve bir parça utançla karıştı. O kadar genç ve kararsız geliyordu ki, ona karşı daha önce derinlerde gömdüğüm kıskançlık duygularımı daha da çirkin bir ışıktâ gösterdi.

Öyle hissetmem için nedenlerim vardı, ama ben bir yetişkindim ve o bir gençti - son derece yetenekli bir genç, ama yine de bir genç. Bir zamanlar onun yerindeydim ve onun ne hissettiğini tam olarak anlıyordum.

"Kolay olmadı," diye cevap verdim. "Bazı gösterilerde o kadar gergindim ki sahne arkasında kusmak istedim. Sanırım bu his asla tamamen geçmez. En iyi dansçılar bile bazen büyük bir performans öncesinde gergin olurlar. *Bu normaldir*, bu yüzden bu hislere kapıldığın için kendini yetersiz hissetme. Aslında, sahtekarlık sendromu genellikle büyüklüğün bir işaretidir."

Emma kaşlarını çatı. "Nasıl?"

"Bu, kendine yüksek standartlar koyduğunun ve sadece *yeterince iyi* olmakla yetinmediğinin kanıtıdır," dedim. "Eğer mükemmel olduğumuzu ve geliştirebileceğimiz hiçbir şeyin olmadığını düşünürsek, asla büyümeyiz. Büyüme olmazsa, durgunlaşırız. Ve büyüklük durgunluktan gelmez, ilerlemeden gelir."

Bu sözler Emma için söylenmişti, ama bunları yüksek sesle söylemek içimde derin bir yankı uyandırdı.

Kazadan beri bir tür durgunluk içinde yaşıyordum. Asher beni sarsmış ve rahatlık alanımın dışına çıkmaya zorlamıştı, ama hala içimde buna direnen bir yan vardı çünkü büyümek istemiyordum. Mevcut durum durgunluktu, ama aynı zamanda öngörülebilirdi. Güvenliydi. Ve içimdeki o yan, yeni bir başlangıcın tohumlarını kucaklamak yerine, uzun zaman önce ölmüş bir ağacın ince dallarına tutunuyordu.

Bu zor bir gerçektî ve sıradan bir Çarşamba öğleden sonra karşı karşıya kalmayı beklemediğim bir gerçektî. Ama genellikle sıradan günler bizi en çok şaşırtan günlerdi.

Derin bir nefes aldım ve bu farkındalığı gelecekte düşünmek üzere bir kenara ittim. Şimdi kafamı karıştırmanın sırası değildi. Tanrı biliyordu ki, son birkaç haftadır *bunu* yeterince yapmıştım.

"Performans açısından, elinden gelenin en iyisini yapabilirsin," dedim Emma'nın sorusunun ikinci kısmına yanıt olarak. "Her şeyin mükemmel olacağını vaat edemem. Kimse bunu garanti edemez. Ama senin

ve sınıfta ne kadar çok çalıştığını biliyorum. Sen *en iyi* öğrencilerimden birisin öğrencilerimden birisin ve Sugar Plum Fairy rolünü hakkıyla oynayacağına inancım tam." Sinirlerinin ardında küçük bir gülümseme belirdi.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Ben de ona gülümsedim. "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, zihin endişeli olsa bile vücudun hatırladığını fark ettim. Sahneye çıktığım anda endişelerim yok oldu çünkü onlara *izin verdim*. Korkuya tutunmaya çalışmadım. Sadece bırakıp kas hafızasının devralmasına izin verdim."

"Bu mantıklı." Emma derin bir nefes aldı. Tamamen ikna olmuş gibi görünmüyordu, ama konuşmamızın başlangıcına göre daha az endişeli görünüyordu. "Bunu daha önce de yaptım, ama riskler hiç bu kadar yüksek olmamıştı, anlıyor musun?"

"Biliyorum. Riskler giderek artacak, ama senin deneyimin ve dayanıklılığın da onlarla birlikte artacak."

"Büyüme, durgunluk değil." "Aynen öyle."

"Teşekkürler, Bayan DuBois." Utanmış bir şekilde tekrar ağırlığını değiştirdi. "Derslerden sonra sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama bu gerçekten çok yardımcı oldu. Gerçekten. Bu duyguları tek başına hissetmediğim için mutluyum."

"İnan bana, asla yalnız değilsin ve beni rahatsız etmiyorsun." Ciddiydim. Onun yerinde olmuştum ve o baskıyı anlıyordum. "Konuşmak istersen, ister performans ister balenin iş yönü hakkında olsun, ben her zaman buradayım."

Emma yüzü ıslıl ıslıl, minnettarlığını ifade etti.

O gittikten sonra, stüdyoyu temizledim, zihnim bir düzine farklı konuya dağılmıştı.

Öğrenci ve personel gösterilerine iki aydan az bir süre kalmıştı. İkincisine, birincisine bakışımı etkileyeceğini düşünerek katılmamıştım, ama etkilemişti.

Yedek rolümü aldığımdan Emma ile bugün yaptığım konuşmaya kadar geçen sürede, Onun *Fındıkkıran'daki* yıldız rolüne duyduğum kıskançlık yavaş yavaş azalmıştı. Belki de kendi provalarım bana başrolün fiziksel ve zihinsel olarak ne kadar yorucu olabileceğini hatırlattığı içindi, ya da belki de kazadan beri beni rahatsız eden huzursuzluğumu nihayet dışa vurabiliyordum. Sebep ne olursa olsun, o çirkin duygulardan kurtulmak özgürleştiriciydi.

Hastanede yattığımdan beri provaların sorunsuz geçmesi de yardımcı oldu. Hem evde hem de işte elimden geldiğince kendime iyi baktım. Tamara ve ben, zaman sınırlamaları, sık sık molalar ve daha ılımlı bir tempo içeren değiştirilmiş bir prova süreci üzerinde de işbirliği yaptık. Neyse ki, diğer personel de bu değişikliği tamamen kabul etti ve değişiklikler yapıldıktan sonra önemli bir alevlenme yaşamadım.

Geriye dönüp baktığımda, kendimi hastaneye gitmek zorunda kalacak kadar zorladığım için utanıyordum. Mükemmellik arzusu ve kendime koyduğum gerçekçi olmayan standartlar beni neredeyse mahvediyordu. Vücuduma çok dikkatsiz davranmışım ve ben...

Bu sözler kafamda yankılanırken donakaldım.

Çok pervasız.

Kalbim burkuldu.

Bugün Asher'ı düşünmemeyi çok iyi başarmıştım. O sabah uyandığımdan beri, aklıma sadece beş kez gelmişti, bu da şafaktan gün batımına kadar tüm düşüncelerimi kapladığı günlere göre çok daha iyiydi.

Ancak, daha önceki içsel düşüncelerimin yankısı onu tekrar zihnimin ön saflarına taşıdı: stüdyonun kapısında duruşu, ondan ayrıldığımda sesindeki ıstırap, uzaklara kaybolan ayak sesleri.

Anılar göğsümdeki düğümü çekip daha da sıkılaştırdı.

Çok pervasız.

Asher'ı çok pervasız olmakla ve kendini tehlikeye atmakla suçlamıştım, ama bedenimin taleplerini dinlemeyi reddettiğimde ben de aynı şeyi yapmamış mıydım? Elbette, benim durumumun ani ve ateşli bir ölümle sonuçlanma olasılığı daha azdı, ama prensip aynıydı.

Tedirginlik damarlarımdan süzülüyordu.

İkiyüzlü müydüm ve kendimin de suçlu olduğu bir şey için onu mu cezalandırıyordum?

Aslında *aynı şey değil*, diye mantıklı bir ses kafamın içinde seslendi. *Ona dansla ilgili hiçbir söz vermedin. Kendini veya başkalarını tehlikeye attığın bir geçmişin yok. Sadece kendini çok zorladın, hepsi bu.*

Belki durumlar aynı değil, ama prensip aynı, diye karşı çıktı başka bir ses.

Oh, kes

sesini. Sen

kes sesini.

İçimde şiddetli bir iç çatışma yaşıyordum ve başım zonkluyordu. Sesler duymak kötü bir işaretti ve onların tartışmalarını duymak daha da kötüydü.

Eski terapistimi tekrar aramam gerekiyordu. Hastanede yattıktan sonra bunu zaten düşünüyordum, ama son birkaç hafta kararımı kesinleştirdi. Onunla haftalık seanslara yıllarca devam ettikten sonra iyi bir noktaya geldiğimi düşünüyordum, ama belli ki hem iş hayatım hem de özel hayatım için hala yapmam gerekenler vardı.

Asher'dan ayrılalı iki hafta olmuştu. Onun yokluğunun yarattığı acı zamanla azalır diye düşünmüştüm, ama her geçen gün daha da güçleniyordu. Televizyonu açamıyor, gazete bayisinin önünden geçemiyordum, her yerde onun fotoğrafları vardı. Evimde bile onun yüzünü görmeden, kahkahasını duymadan yürüyemiyordum.

Onu tanıdığım kısa sürede, hayatıma o kadar derinlemesine girmişti ki, onsuz bir hayat düşünemiyordum. Bunu denemek... zordu. Ve onu haksız bir şekilde benim bile ulaşamayacağım bir pedestal üzerine koymuş olabileceğim konusundaki yeni endişelerim de işi kolaylaştırmıyordu.

Barre'yi silmeyi bitirdim ve kullanılmış mendilleri çöp kutusuna attım.

İkiyüzlü davranıyor olmamın *bir önemi var* mıydı? Bu, durumumuzun gerçekliğini değiştirmezdi. Asher'ın kendini yok etme eğilimini veya tehlikeye yatkınlığını azaltmazdı. Tabii o...

"Scarlett." Carina stüdyoya kafasını sokarak, dağınık düşüncelerimi böldü. Yüzü kızarmıştı ve gözleri heyecandan parlıyordu. "*Hemen aşağı inmen gerek.*"

"Neden? Yine paparazziler mi?" Asher'la ayrıldığımı henüz duymamışlardı, ama bu sadece an meselesiydi.

Carina başını salladı, neredeyse hayranlık dolu bir ifadeyle. "Kendin görmelisin."

BÖLÜM 53

SCARLETT

"Onları güvenlik kameralarında gördüm," dedi Carina, binadan çıkarken nefes nefese. "Sana söylemek zorundaydım."

"Kimi gördün..." Otoparka vardığımızda sorum yarım kaldı. Durdum.

Nefes aldım.

Ve baktım.

Mantıken, gözlerimin gördüğünü anlıyordum, ama beynim bu manzarayı tam olarak işleyemiyordu.

Çünkü bana bakarken, yüzlerinde neredeyse aynı gülümsemelerle, Blackcastle futbol kulübünün tüm üyeleri duruyordu. Her biri, lüks bir otomobil fuarındaki satıcılar gibi farklı spor arabaların yanında duruyordu.

Şey, *neredeyse* hepsi.

Ortadaki iki oyuncu ayrıldığında, tanıdık koyu saçlı ve zümrüt gözlü bir kafa ortaya çıktı ve kalbim durdu.

Nasıl... ne...

Asher takım arkadaşlarının yanından geçip bana doğru yürürken, beynim kelimeler bulamadan çıldırdı. Ağzı küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Merhaba, sevgilim."

Basit bir selamlamaydı. Daha önce defalarca duyduğum iki kelime. Böyle ani, içgüdüsel bir tepki vermemem gerekirdi, ama verdim.

Her sinir ucu yağmurda canlı teller gibi kıvılcım saçıyordu. Kalp atışlarım yavaşlarken vücudumu sıcaklık kapladı, bu anı olabildiğince uzatmaya çalışıyordum.

Merhaba, sevgilim. Beni her zaman eve dönmüş gibi hissettiren tek kelimeler.

Bana ona koşup boynuna sarılmam için dürtü verdi. Yüzümü göğsüne gömmem ve onun hayatta ve *burada* olduğunun kanıtı olarak kalp atışlarını dinlemem için.

Bu dürtü o kadar güçlüydü ki, mantığım galip gelip kendimi durdurmadan önce gerçekten küçük bir adım attım.

Bunun yerine, boğazımda büyüyen yumruyu yuttum ve arkasında sıralanan arabaları işaret ettim. "Bu ne?"

Asher aramızdaki mesafeyi kapatırken, tereddüt etmemek için kalan tüm irademi kullandım.

Bir adım.

İki adım.

Üç.

Devam etti, ta ki benden iki adımdan daha az bir mesafede durana kadar — kokusu ciğerlerime dolacak ve sıcaklığı karlı bir kış gecesinde battaniye gibi beni saracak kadar yakın.

Tüylerim diken diken oldu.

"Hemen açıklayacağım." Asher'ın sesi sadece benim duyabileceğim kadar alçaktı. "Son konuşmamızda beni çok pervasız ve kendine zarar veren biri olmakla suçladın. O zaman kabul etmek istemedim, ama yaptıklarımı ve bunların ardındaki nedenleri düşünmek için zamanım oldu ve haklıydın." Bir bulut geçip gitti ve yüzünün keskin hatlarını gölgeye boğdu. "Tehlikeye rağmen yarışmadım; tehlike yüzünden yarıştım. Adrenalin sevdim. Ölümle yarışmanın ve kazanmanın heyecanını sevdim. Ama son zamanlarda, hayatımdaki diğer yakınlarımla birkaç... konuşma yaptıktan sonra, bunun tek neden olmadığını fark ettim."

Asher yutkundu ve devam etti. "Beni uzaklaştırdığında, koç disiplin eksikliğim olduğunu söyledi, çünkü Bocci ile yarışmak gibi aptalca şeyler yapmama neden olan dürtüselliğimin arkasında daha derin bir şey vardı. Holchester değildi. Gururum ya da büyük olmak istemem değildi. Başka bir şeydi ve ben ne olduğunu anlayamıyordum. Sonra hafta sonu babam geldi" — benim şaşkınlık tepkime üzerine gülümsemesi geri döndü.

— "Evet, ben de şok oldum. Ama geldi ve uzun uzun konuştuk.

Teddy öldükten sonraki davranışlarımdan ve o dönemde sanki ölmek istediğimden bahsetti. O zaman anladım. Teddy'nin ölümünden dolayı suçluluk duygusuyla asla tam olarak barışamadım. Olanlar için kendimi cezalandırmak istediğim için yarışmanın tehlikesine çekildim. Çünkü bir parçam o gece ölenin o değil, benim olmam gerektiğine inanıyordu."

Onun samimi itirafı bana fiziksel bir darbe gibi çarptı. "Asher..."

"Beni affetmen için sana acımaya çalışmıyorum," dedi. "Davranışlarım için bir mazeret olmadığını biliyorum, ama bu gerçek. Daha önce de söylediğim gibi, son iki hafta boyunca düşünmek için çok zamanım oldu ve başka bir şey daha fark ettim. Geçmişte yarışmayı düşündüğümde, adrenalin patlaması yaşırdım. Direksiyon başına geçip ne kadar uzağa gidebileceğimi görmek için sabırsızlanırdım. Ama şimdi düşündüğümde, tek hissettiğim pişmanlık. Teddy'nin itirafını duymamış olsam bile, aynı şeyi hissederdim çünkü yarışmak, dünyada en çok değer verdiğim şeyi, tek kişiyi, yani seni kaybetmeme neden oldu."

Gözlerimden yaşlar boşaldı. Konuşmaya çalıştım ama imkansızdı. *Nefes almak* bile imkansızdı. O yüzden sadece orada durup, gözlerim yanarken ve göğsüm ağrıyorken, o yavaşça ama sistematik bir şekilde kalbimin etrafına kurduğum savunmayı yıkarken izlemek zorunda kaldım.

"Hayatım boyunca futbol ve kazanmaya odaklandım. Hepsi bu kadardı," dedi Asher, sesinde bir parça kırılganlık vardı. "Sonra sen geldin ve kim olduğum ve ne istediğimle ilgili tüm önyargılarımı parçaladın. Hayatımı yeniden değerlendirip daha iyi bir insan olmak istememi sağladın, sadece senin için değil, kendim için de."

Gözyaşlarından biri kaçtı ve yanağımı yaktı. Carina'nın, takım arkadaşlarının ve o anda oradan geçenlerin hala orada olduğunu belli belirsiz fark ediyordum, ama umurumda değildi.

O anda, bizden başka kimse önemli değildi.

"Teddy'nin ölümünün bir gecede üzerimde yarattığı etkiyi tam olarak kabullenemiyorum, ama bunu kabul etmek iyi bir ilk adım olduğunu düşünüyorum. Artık geçmişimin ve gururumun beni pervasız kararlar almaya itmesine izin veren biri olmak istemiyorum," dedi Asher. "Kısa süreli bir haz için kendime veya değer verdiğim insanlara zarar vermek istemiyorum. En önemlisi, seni sevdiğim için seninle olabildiğince çok zaman geçirme şansımı mahvetmek istemiyorum. Futboldan, yarışlardan, bu evrendeki her şeyden daha çok, Pluto dahil."

Yarım gülüş, yarı hıçkırık boğazımdan çıktı. Daha fazla gözyaşı aktı, ama onları durdurmaya çalışmadım.

Asher'ın yaz boyunca Pluto hakkındaki aptalca sözlerimi ve bu küçük gezegenin benim için ne kadar önemli olduğunu anlaması o kadar mükemmeldi ki, o kadar *ona* yakışıyordu ki kalbim sıkıştı.

"*Seni seviyorum*," diye tekrarladı, sözleri duygu dolu bir sesle. "Sana deli gibi aşığım, sevgilim, ve yapmak istediğim tek pervasız şey, bu tavşan deliğinin seninle ne kadar derine indiğini keşfetmek. Birlikte."

Yine güldüm, sesim utanç verici bir şekilde titriyordu. "Oldukça derine iniyor, sanırım."

Gülümsedi. "Sanırım öyle."

Seni seviyorum. Vücudum bu sözlerle şarkı söyledi, ama ben cevap veremeden ya da gözyaşlarından başka bir şeyle bu duyguyu kabul edemeden, Asher yana doğru adım attı.

"Ancak, sözlerin değersiz olduğunu biliyorum, bu yüzden arkadaşlarıma gelip bana yardım etmelerini istedim." Arabaları işaret etti. "Bu benim tüm araba koleksiyonum. Takımın her üyesine bir araç miras bıraktım."

Kalbim kulaklarımda atıyordu. Takımın görünüşü o kadar dikkatimi dağıtmıştı ki arabalara hiç dikkat etmemiştim.

Porsche. Bugatti. *Jaguar*.

Asher'ın garajından tanıdık manzaralar, şimdi başka birinin elinde

"Yapmadığını söyle," diye fısıldadım. Bu, milyonlarca pound değerinde lüks araçlar.

Para bir yana, Asher arabalarını *çok seviyordu*. Yarışmasa bile, koleksiyonundan vazgeçmesi gerekmiyordu.

"Tanışmadığınızı biliyorum, ama sen benim *en* sevdiğim insansın," Porsche'nin yanında duran oyuncu seslendi. Onu kulübün kanat oyuncularından biri olan Samson Agbo olarak tanıdım. "Bu bebeği bedavaya aldım." Parlak siyah kaputu sevgiyle okşadı.

"Lambo'yu aldım!" Adil, zafer dolu bir gülümsemeye anahtarlarını salladı. "Onunla ayrıldığın için teşekkürler, Scarlett. Bunu daha sık yapmalısın."

Diğer oyuncular gülerken, Asher ona öfkeyle baktı.

Gözlerim, eski model avcı yeşili bir Jaguar cabrio'nun yanına yaslanmış olan Vincent'a takılana kadar oyuncuları taradım. Asher'ın en sevdiği araba. Holchester'ın tahrip ettiğini söylediği ve tüm bu karışıklığı başlatan araba.

Boyayı yenilemek için tuttuğu kişi kusursuz bir iş çıkarmıştı çünkü tek bir çizik bile yoktu.

Vincent, bakışlarımız buluştuğunda başını salladı. Küçük bir hareketti, ama onu açık ve net bir şekilde duydum.

İstersem Asher ile ilişkiyi yeniden canlandırmak için onun tam desteğini almıştım.

Boğazıma taze bir duygu doldu.

Asher'a tekrar döndüm ve dağınık düşüncelerimi tutarlı bir cevap haline getirmeye çalıştım. Söylemek istediğim o kadar çok önemli şey vardı ki, hepsi aklımdan uçup gitti, bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Tüm arabalarını başkasına verdiysen, neyle gideceksin?"

Jaguar'ın yanındaki arabayı işaret ederken yüzünde bir gülümseme belirdi. Sedan o kadar sıradan ve sıradan bir arabaydı ki, dikkatimi ona yöneltmeden önce çevresindeki gri betona karışmıştı.

"O araba," dedi gururla. "Bu yıl dünyanın en güvenli arabası seçildi. Dört tekerlekli kilitlenme önleyici fren sistemi, önden çarpışma uyarı sistemi, ön ve arka baş koruması... Adaptif hız sabitleyici varken kim 2,3 saniyede 0'dan 60'a çıkmak ister ki?"

Rüzgar, şaşkın kahkahamı otoparkta yankıladı. "Bunların ne anlama geldiğini hiç bilmiyorum, ama kulağa... güvenli geliyor."

"Çok güvenli." Asher'ın ifadesi ciddileşti. Takıma sırtını döndü, sesini tekrar alçaltarak beni onların bakışlarından korudu. "Değişmek konusunda ne kadar ciddi olduğumu göstermek istedim. Yaptıklarımı telafi edemem, ama bir daha asla tekrarlanmaması için elimden gelen her şeyi yapabilirim. Ve sana yaşattıklarım için çok üzgünüm..."

Onu bir öpücükle susturdum.

Uygun kelimeler bulamadığım için, eylemlerimin konuşmasına izin verdim. Parmaklarım saçlarına daldı ve bir anlık şaşkınlık ve tereddütten sonra, o da beni öptü, ağzı benimkine o kadar zarif bir samimiyetle eridi ki, vücudumun her molekülünde hissettim.

Zihnim bulanıklaşmıştı ve Ekim ayının soğuşuna rağmen, cildim sıcaklıkla dolmuştu.

Neredeyse iki haftalık bir yoksunluğun ardından Asher'ı tekrar öpmek, saatlerce buz gibi suda kaldıktan sonra su yüzeyine çıkmak gibiydi. Her duyum, keskin ayrıntılarla kristalleşti: dudaklarının şehvetli sertliği, tıraş losyonundaki baharat kokusu, yüzümü avuçlayan elinin gücü.

O anın tatlı sarhoşluğuna kapıldığım için takımın ısıkları ve yuhalamalarını zar zor duyuyordum.

Asher'ın ileride eski alışkanlıklarına dönmeyeceğini garanti edemezdim, ama ona güveniyordum. Gözlerinde ve sesinde kararlılığı gördüm ve duydum. Görmesem ve duymasam bile, sevdiği araba koleksiyonundan vazgeçmeye hazır olması bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Ayrıca, son dört ayda öğrendiğim bir şey varsa, o da hem kendime hem de başkalarına karşı nezaket göstermenin önemi idi.

Geçmiş değiştiremezdik. Sadece geleceği şekillendirebilirdik ve ben onunla bir gelecek istiyordum. Birlikte.

Nefes almamız için yeterince geri çekildim. "Daha önce söylediğin şeyi hatırlıyor musun?"

"Antilock fren sistemi hakkında mı?"

"Hayır." Gülümsememin yanında küçük bir sinirli iç çekişi bıraktım. "Beni sevdiğini söyledin."

Elini enseme kaydırdı. Elinin sıcaklığı cildimde hoş bir yanma hissi yarattı. "Seni Pluto dahil evrendeki her şeyden daha çok sevdiğimi söyledim," diye alaycı bir şekilde düzeltti. "Sözlerimin şiirsel yapısını bozma."

"Bunu bilerek yaptım. Tekrarlamak istemedim çünkü asıl söylemek istediğim, ben de seni seviyorum." Sesim yumuşadı. "Pluto dahil, evrendeki her şeyden daha çok."

Ona bunu söylemek için o kadar uzun süre bekledim ki, bu kelimeleri dünyaya salmak başlı başına bir tür kurtuluş gibiydi.

Asher'ın nefesi bir anlığına kesildi. Daha önce bana aynı duyguyu paylaşmam için baskı yapmamıştı, bunu beklemiyor gibi görünüyordu ve bu onu daha da çok sevmemi sağladı.

O mükemmel değildi, ama benim için mükemmeldi.

"Seni özledim," diye fısıldadım. Gözyaşlarım kurumuştı, ama duygularım hala içimde kabarıyor ve göğsümün içinde yükseliyordu. "Çok özledim."

Ne kadar üzgün olsam da, ayrıldığımız her saniye onu o kadar çok özlemiştim ki, itiraf etmek istemediğim kadar çok gece rüyalarım girmişti.

Asher başparmağıyla yanağımı okşadı, dokunuşu dayanılmaz derecede hassastı. "Ben de seni özledim, sevgilim."

"Bana tek bir şey söz ver." "Ne olursa."

"Vincent'tan Jaguar'ı geri al. O arabayla dayanılmaz olacak."

Asher'ın değişme kararlılığını takdir etsem de, en sevdiği arabasından vazgeçmesini isteyemezdim. Ona yakışıyordu; sedan ise yakışmıyordu.

Asher güldü, gözleri öğleden sonra güneşinde parıldıyordu. "Tamam."

Sonra başını eğdi ve ağzını ağızımla kapattı ve her şey - arabalar, insanlar, takım arkadaşlarının yuhalamaları - yine eridi.

ASHER

"Donovan!" Koç bağırdı. "Çabuk buraya gel." Ofisine geri girdi.

Takımın alaycı sözlerini görmezden geldim ve tişörtümü giymeyi bitirdim. "Bu eskidi," dedim, Elliott'a hafifçe iterek koçun ofisine doğru yürüdüm. "Yeni bir numara bul."

"Sen başını belaya sokmayı bıraktığında yeni bir numara buluruz." Elliot kıkırdadı. "Bu sezon kaç kez koçun ofisine çağrıldın? Ve daha Kasım ayındayız."

"Yeni bahis havuzu!" diye bağırdı Adil. "Donovan'ın tatilden önce *en az* iki kez daha çağrılacağına 50 sterlin bahse girerim."

Takımın geri kalanı bahislerini yapmak için acele ederken ben başımı salladım.

Aptallar.

Ancak, onlara karşı gerçek bir kızgınlık duyamıyordum. Scarlett ile yeniden bir araya geleli iki hafta olmuştu ve o günden beri gülümsemekten kendimi alamıyordum. Takıma yardımları için minnettardım (bu "yardım" sadece arabalarımı elimden alıp RAB'a götürmekten ibaret olsa da), bu yüzden onların iyi niyetli alaylarını görmezden geldim.

O sezon sayısız kez girdiğim koçun ofisine girdim ve onun konuşmasını bekledim.

Yaralarım tamamen iyileşmişti ve tekrar takımın geri kalanıyla sahada antrenman yapıyordum, ama hala yedek kulübesindeydim. Ne yazık ki, koçu Scarlett'i ikna ettiğim kadar kolay ikna edemedim.

Ona onu sevdiğimi söylemenin ve takımın önünde onu öpmenin yardımcı olacağını sanmıyordum.

Koç, sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi gözlerini kısarak bana baktı ve bu düşüncelerimden hoşnut *olmadığını* belli etti. "Demek," dedi. "Kız arkadaşınla yeniden bir araya geldiğini duydum."

Ağzım açık kaldı, sonra hemen kapattım. Onun konuşmak isteyeceğini düşündüğüm konular arasında aşk hayatım yoktu.

Tabii bir de... Benim ve Scarlett'in ilişkisini nereden biliyordu? "Kızım senin kız arkadaşınla arkadaş," dedi Koç, "O konuşur. Onlar da öyle." Çenesini kapıya doğru salladı, yüzü somurtarak buruştu. "Bazen profesyonel sporcuların takımını mı yönetiyorum, yoksa lanet olası *Gossip Girl* dizisinin bir bölümünü mü, anlayamıyorum."

Koç'un *Gossip Girl*'ü bilmesini günün ikinci şok edici olayı olarak ekleyelim.

"Evet, Scarlett ve ben tekrar birlikteyiz, efendim," dedim, bunun nereye varacağını bilmeden.

"Çıktığı kişinin ne kadar aptal olduğunu biliyor mu?" "Evet, efendim, ama yine de beni seviyor."

Koçun ağzı, 1995'teki hat trickinden beri gördüğüm en yakın gülümsemeye benzer bir şekilde seğirdi. Benim gülümsediğimi fark edince, yüzündeki ifade tekrar somurtkan bir ifadeye dönüştü. "Ayrıca lüks araba koleksiyonunu da sattığını duydum."

"Çoğunu, efendim. Bir tanesi hariç." Scarlett ile barışmamızın ertesi günü, itiraz eden Vincent'tan Jaguar'ı geri almıştım. Bana İngilizce ve Fransızca küfürler yağdırdı, ama sonunda öfkeyle homurdanarak anahtarları verdi.

Scarlett'in gelecek ay onun için büyük bir doğum günü partisi planlamasına yardım ediyordum, umarım bu telafi olmuştur.

"Bu konuda üzgün müsün?" diye sordu Koç.

Kafamı salladım. "Arabalar maddi şeylerdi. Onları seviyordum, ama artık onlara ihtiyacım yok."

Teddy'nin ölümünden dolayı hissettiğim suçluluk duygusunu kulübün psikoloğu Myles ile birlikte aşmaya çalışıyordum. Ancak, neden öyle davrandığımı anlamak, en kötü dürtülerimi kontrol etmeme yardımcı oldu.

Bazen duygularım hala beni ele geçiriyordu, ama onları birine yumruk atarak ya da süper arabayla hız yaparak dışa vurmadım.

Bu bir ilerlemeydi.

Koç isteksizce onaylayarak homurdandı. "Yaralıyken bile antrenmanlarda çok çalıştın." Beni keskin gözleriyle inceledi. "Cumartesi günkü ma hakkında ne düşünüyorsun?"

Yüzümü buruşturdum. Hafta sonu, Blackcastle ikinci maçını da kaybetmişti. Ev sahibi takım olarak oynadıkları matı, bu da daha da acı vericiydi.

"İlk yarıda g l yd k, ama ikinci yarıda hücum hattı geride kaldı," dedim dürüstçe. "Olması gerektiği kadar agresif değildik ve teredd tlerimiz bize en az bir gol kaybettirdi."

Koç yine homurdandı. "Takıma katıldığından beri başımın belası oldun Donovan ve seni ofisimde sayısız kez gördüm. Sana gerçekten bir ders vermek isteseydim, tatil boyunca ve yeni yıl boyunca seni yedek kulübesinde tutardım. Halkın ne dediği umurumda değil."

Yutkundum, sözleri kanımı dondurdu. "Anlıyorum." "Ancak."  ne eğildi ve ellerini çenesinin altında birleştirdi.

"Sen ve DuBois nihayet birbirinize karşı yetişkin gibi davranıyorsunuz. *Dinlemeye* ve değişmeye yönelik somut bir istek gösterdin ve Myles, ayrıntıları paylaşamayacağını belirtse de, seanslarında iyi ilerleme kaydettiğini söylüyor. Bu yüzden, belki de dersini çoktan aldığını düşünmeye meyilliyim."

Kalbim hızlandı, ama o konuşmasını bitirene kadar tarafsız bir ifadeyi korudum. Her şeyi mahvetmek istemedim.

"Seni gelecek haftaki maça geri koyuyorum. Bunu bir deneme olarak düşün. Oradan sonra ne yapacağımıza bakarız." Koç kaşlarını çattı. "Ancak, benim g zetimimde hız cezası bile alırsan, doğrudan yedek kulübesine geri dönersin. Anlaşıldı mı?"

Vücudumun her hücresine büyük bir rahatlama dalgası yayıldı. *Geri döndüm lan*. Scarlett ve takıma haber vermek için sabırsızlanıyordum.

"Evet, efendim." Gülümsemem tek başına Markovic Stadyumu'nun tamamına enerji verebilirdi. "Pişman olmayacaksınız. Söz veriyorum."

BÖLÜM 54 SCARLETT

Kış öğrenci gösterisinin yapıldığı gece, parlak ve soğuk bir şekilde başladı.

Paltom en şiddetli soğuğu engelliyordu, ama bir rüzgâr esintisi yün katmanlarının arasından sızarak kemiklerimi donduruyordu.

Titredim, yarı minnettar, yarı da yakında içeri gireceğimiz için endişeliydim.

Emma'ya geleceğimi söylememiştim. Sürpriz olsun istemişim, ama her adımda ortaya çıkmam konusunda tereddüt ediyordum.

Asher eldivenli eliyle benim elimi sıktı. "Hazır mısın?" diye sordu, sesi sakindi.

Derin bir nefes alıp başımı salladım. "Hazırım." Zaten buradaydık.

Geri dönmek için çok geçti.

Yine de, köşeyi döndüğümüzde ve Westbury'nin ünlü neoklasik cephesi gözlerimizin önüne serildiğinde, ciğerlerimdeki hava bir anda boşaldı.

Önümüzde yükseliyordu, görkemli sütunları ve süslü yaldızları komşu sokak lambalarının yumuşak ışığıyla aydınlanıyordu. Mermer basamaklar takım elbise ve gece elbisesi giymiş insanlarla doluydu ve birkaç profesyonel fotoğrafçı, sanki kırmızı halı etkinliğiymiş gibi gelen katılımcıların fotoğraflarını çekiyordu.

RAB için bu, kırmızı halı etkinliğiydi. Katılımcıların çoğu öğrencilerin arkadaşları ve aileleriydi, ancak mezunlar ve dans topluluğu temsilcileri de vardı. Okul, halka sınırlı sayıda bilet satışına izin vermişti ve bu biletler gerçek bale severler tarafından kapışılmıştı.

Göğsümdeki gerginliği yenebilirsem, muhteşem bir gece olacaktı.

"Nefes al," dedi Asher merdivenlere yaklaşırken. "İstedğin zaman gidebiliriz."

Bu sefer, sessizce teşekkür etmek için onun elini sıkın bendim.

"Gitmiyoruz." Kararlılığım gerginliğimi bastırdı ve kararlılığa dönüştü. "Buraya Emma için geldik ve onun için kalacağız."

Uzun süren tartışmalardan sonra, geçen ay Emma'nın resmi mentoru oldum. Daha önce kimseye mentorluk yapmamıştım, ama yeni rolümü *çok sevdim*. Öğrencilere dans tekniklerini öğretmek bir şeydi, kariyerlerinde onlara rehberlik etmek ise başka bir şeydi.

İkincisi beklediğimden çok daha tatmin ediciydi ve onun canlı performansını görmek *istedim*. Bu rol için çok çalışmıştı. Kariyerinin en önemli gecesinde onu desteklemek için kendi takıntılarımı bir kenara bırakmaya bile çalışmayacak kadar zayıf ve bencil olmak istemedim.

İşte buradaydım, ağzım kurumuş, kalbim hızla atıyordu, Asher biletlerimizi personele gösteriyordu.

Birkaç kişi onu görünce iki kez baktı, ama saygılı bir mesafe bırakacak kadar kibardılar ve sorunsuz bir şekilde tiyatroya girdik.

Neyse ki, artık paparazzilerle uğraşmak zorunda da kalmadık. Haftalarca süren bitmek bilmeyen haberler ve tıklama tuzağı makalelerden sonra, sonunda sıkıldılar ve Brooklyn'in sonbaharın başında öngördüğü karmaşık film yıldızı boşanmasına geçtiler.

Asher, Asher olduğu için ara sıra hala ortaya çıkıyorlardı, ama ilk günlerimizin karmaşasına kıyasla, nispeten huzurlu bir dönem geçiriyorduk.

"Buraya daha önce hiç gelmemiştim." Asher, etrafımızdaki lüks ortamı incelerken etkilenmiş gibiydi. "Çok güzel."

Tanıdık mermer merdivenler ve yüksek pencereler görünce boğazım düğümlendi.

"Öyle," dedim yumuşak bir sesle. "Hiç değişmemiş."

Bana baktı, bakışları değerlendirciydi. İyi olup olmadığımı sorarak beni küçümsemedi, ama ana salona doğru merdivenleri çıkarken endişesini hissedebiliyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde, gerçekten *iyiydim*.

Westbury'nin koridorlarında tekrar yürümek beni çok etkileyeceğini düşünmüştüm, ama ilk şok ve nostalji dışında, Emma'nın performansına olan beklentimden başka hiçbir şey hissetmedim.

Emma'nın performansını beklemekten başka bir şey hissetmedim.

Yıllar boyunca, bu tiyatroyu eski hayatımın devasa bir sembolü olarak görmüştüm, ama o sadece bir binaydı. Hayalimdeki büyük Oz Büyücüsü'nün küçük adamı gibiydi. Sahip olduğu tek güç, benim ona verdiğim gücü ve ben geçmişimle, ona hiçbir güç vermemek için yeterince barışmıştım.

Başka bir hayatta, şu anda sahne arkasında, gösterinin yıldızı olarak başka bir performans için hazırlanıyor olurdum.

Bu gece, yeni nesil dansçıları desteklemek için gelen yüzlerce seyirciden sadece biriydim.

Ve bununla hiç sorunum yoktu.

"Asher! Sen misin?"

İkimiz de aynı anda başımızı çevirdik. Güzel bir kıvılcı saçlı kadın, uzun boylu, yakışıklı bir Asyalı erkekle birlikte koridorda bize doğru yaklaşıyordu. Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

"Sen *misin*! Seni uzun zamandır görmemiştım. Nasılsın?" Asher'a sarıldı ve bana döndü, gözleri yaramazlıkla parlıyordu. "Ve sen, meşhur Asher Donovan'ı kapmış kız. Sonunda seninle tanışmak çok güzel."

Ben de gülümsedim ve aynı duyguyu paylaştım. Daha yeni tanışmıştık, ama karşı konulması imkansız, bulaşıcı bir enerji yayıyordu.

Asher güldü. "Scarlett, bu Jules, eski bir arkadaşım."

"Ve bu da Josh, erkek arkadaşım," diye ekledi Jules, yanındaki adama işaret ederek.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Josh bana, yıkıcı bir çift gamzeyi ortaya çıkaran sıcak bir gülümseme attı. Ancak, Asher'a baktığında gülümsemesi gözle görülür şekilde soğudu. "Donovan."

Asher gülmemeye çalışıyor gibiydi. "Josh. Her zamanki gibi bir zevk."

"Sizi gördüğümde koltuklarımıza gidiyorduk. Ona senin olduğunu *söyledim*, ama o değil diye ısrar etti. Gördün mü?" Jules, Josh'un yanına dirsek attı. "Haklıydım."

"Haklıydın." Sesinden pek heyecanlı olduğu anlaşılmıyordu.

Josh, Jules'un beline kolunu doladı ve perde açılana kadar sohbet ederken Asher'a sert bir bakış attı.

Amerikalı çiftin Washington'dan tatile geldiği ortaya çıktı. Asher, birkaç yıl önce Kraliçe Bridget'in düğününde tanışmıştı onlarla (hâlâ onun yüzyılın kraliyet düğününe konuk olduğuna inanamıyorum) ve o zamandan beri iletişim halindeydiler.

Asher'ın yüzyılın kraliyet düğününe konuk olduğunu hala inanamıyorum) ve o zamandan beri iletişim halindeydiler.

Aslında, o ve Jules iletişim halinde kalmışlardı. Josh'un somurtkan yüzünden onun Asher hayranı olmadığını anlayabiliyordum.

Jules bir avukattı ve Londra'daki şirketinin bir çalışanı, gösteride sahne alan bir kızı vardı. O, katılmak isteyen tüm çalışanlar için, şehir dışından gelenler de dahil olmak üzere bilet almıştı.

"Hiç baleye gitmedim, neden gitmeyeyim ki?" Jules omuz silkti. "Neyse, gösteri başlamak üzere gibi görünüyor, seni daha fazla alıkoymak istemem. Sadece merhaba demek istedim." Sesini alçaltarak devam etti. "Asher, dava ekibimizden durumunu duydum. Bu alanda avukatlık yapmıyorum ama yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver." Sesini tekrar normal seviyeye çıkardı. "Gösterinin tadını çıkar! Seni görmek çok güzeldi."

Vedalaştık ve onlar duyamayacakları bir mesafeye uzaklaşana kadar bekledim, sonra utangaç görünen Asher'a kaşlarımı kaldırdım. "Hangi durumdan bahsediyordu?"

Elini belime koydu ve beni ön sıradaki koltuklarımıza doğru yönlendirdi. "Sana daha sonra söyleyecektim, ama sonunda arabamı tahrip edenin kim olduğunu buldum," itiraf etti. "Bocci ya da Holchester'dan biri değildi. Clive'dı."

Yerimde donakaldım. "Ne? Rugby oyuncusu Clive mi? Benim çıktığım Clive mi?"

Asher başını salladı. "Ivy geçen hafta arayıp söyledi. Anlaşılan, bizim çiftler buluşmasından sonra ilişkilerini yeniden başlatmışlar. Arabaya olan olayı Poppy'den duymuş, Poppy de bir oyuncudan duymuş, Clive'ın arabamı çizdikten sonra çektiği bir sürü fotoğrafa rastlamış. Aptal herif, suçunu kanıtlayan delilleri ortalıkta bırakacak kadar salakmış. Sanırım bir kupa istiyordu." Başını salladı. "Ona bu konuyu sordu ve o da itiraf etti. Egosu, geçen yazki yarışta onu yendiğim gerçeğini hala kabullenemiyordu, ama itiraf etmeliyim ki, o zaman pek nazık bir galip olmamıştım."

Yürümeye devam ederken başım dönüyordu.

"Bu *çok çılgınca*." Clive, Neon'da tanıştığımda çok hoş birine benziyordu, ancak randevumuz sırasında birkaç uyarı işareti vermişti. O zamandan beri onunla konuşmamıştım

, bu yüzden vandalizmin arkasındaki suçlunun o olduğunu öğrenmek benim için şok oldu. "Onunla yüzleştin mi?"

"Neredeyse." Asher'ın çenesindeki bir kas seğirdi. "Bunu düşündüm, ama zahmete değmezdi. Araba tamir edildi, kazadan sağ kurtuldum ve Ivy onun yaptıkları yüzünden ondan ayrıldı. Avukatlarımla görüştüm, Jules da bu şekilde öğrendi, ama hukuki bir mücadele istemiyorum. Karma onun icabına bakacaktır." Dudaklarında kötücül bir gülümseme belirdi. "Son üç ragbi maçını kaybettiğini gördüm. Son maçta da oldukça ağır bir darbe aldı ve kırık bacağı nedeniyle öngörülebilir bir süre sahalardan uzak kalacak. Yani karma hızlı çalışıyor."

"Asher Donovan yüksek ahlaki değerleri mi benimsiyor?" diye alay ettim. "Gerçekten olgunlaşmışsın."

Emma'nın ailesi gelmeden önce daha fazla konuşma fırsatımız olmadı. Koltuklarımız onların yanındaydı ve bizi gördüklerinde coşkulu selamlarla karşıladılar.

"Bu arada, Blackcastle'a geldiğinize sevindim," dedi Emma'nın babası, Asher'ın elini sıkarak. "Holchester'dayken bile senin hayranınım. Bence bu yıl bizim yılımız olacak."

Asher gülümsedi. "Ben de öyle düşünüyorum."

Işıklar söndü ve gösteri başladı, biz de sessizleştik.

Emma beni görünce gözleri parladı, ama Sugar Plum Fairy rolüne tamamen dalmadan önce kendine izin verdiği tek tepki buydu.

Tahmin ettiğim gibi, performansı mükemmeldi. Sahnede sakın bir zarafetle süzülürken, tek bir gram bile kıskançlık hissetmedim — sadece gurur ve geçmişimin hayaletlerini nihayet dinlendirmenin getirdiği özgürleştirici huzur hissettim.

Personel gösterisine kadar geçen hafta boyunca, Westbury gibi, bunun da hayal ettiğimden daha az ürkütücü olacağını umuyordum.

Şu ana kadar, içimde çelişkili duygular vardı.

Performans, öğrenci gösterisinden tam bir hafta sonra gerçekleşti. Herkes hazırlıklarını bitirmek için koştururken sahne arkası tam bir hayvanat bahçesine dönmüştü ve

kalın kadife perdelerden sızan gürültüye bakılırsa, bu gece salon doluydu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Tamara. Sesi sakindi, ama kaşlarının çatılması gerginliğini ele veriyordu.

"Fena değil." Kostümümü düzelttim ve çılgınca atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. "Bu anın geldiğine inanamıyorum."

"Bir anda geldi, değil mi?" Gülümsedi. "Provalarda harikaydın, endişelenme. Her şey yolunda gidecek."

İkimiz de benim felaketle sonuçlanan *ilk* provamdan bahsetmedik. O geçmişte kalmıştı ve o zamandan beri çok yol kat etmiştik.

"Teşekkür ederim," dedim. "Her şey için."

İlk provada bana sert davranmıştı, ama o zamandan beri ihtiyaçlarımı karşılamak için elinden geleni yapmıştı. O olmasaydı, son birkaç ay benim için işkence gibi geçerdi.

"Duygusal davranma," dedi Tamara keskin bir sesle, ama gözlerinde küçük bir ışıltı vardı. "Bana gerçekten teşekkür etmek istiyorsan, oraya çık ve onlara nasıl yapıldığını göster."

"Deneyeceğim. Yani, yapacağım," diye düzelttim. "İyi."

Kısa süre sonra başka bir dansçı onu çağırdı ve ben de o ayrılana kadar bekledim, sonra cesaretimi toplayıp perdenin arkasından bir göz attım. Salonun dolup taşan kalabalığı karşısında kalbim titredi, ama tanıdık yüzler görmeye başladıkça yavaş yavaş sakinleşti.

Asher'ı ön sırada, Vincent, Carina, Brooklyn ve birbirleriyle konuşmamak için sıranın iki ucuna oturan annemle babamın yanında gördüm. Babam yaz boyunca yarasından tamamen iyileşmişti ve (eski) ev hemşiresini eş olarak getirmişti. Bu, tek başına gelen annemi kızdırmış olmalıydı. Son paramı, annemin önümüzdeki ay içinde babamı kızdırmak için yakışıklı bir genç bahçıvanla birlikte olacağına bahse girerim.

Emma ve ailesi, heyecanla titreyerek onların arkasındaki sırada oturuyorlardı. Noah, Adil, Samson ve Gallagher dahil olmak üzere, seyirciler arasında birkaç Blackcastle oyuncusu da vardı.

Derin bir nefes aldım ve bir an için her şeyi içime çekmeye çalıştım: ışıkları, insanları, havada dolaşan beklenti dalgasını.

Bu, gelecek vaat eden genç bir yıldız olarak parıldayan bir dönüşüm değildi. Performansım *The Guardian*'da eleştirilmeyecek ve ertesi gece Westbury'de tekrar sahneye çıkmayacaktım.

Asla o dansçı olamayacaktım ve kazadan bu yana ilk kez bununla barışmıştım.

Hayatımın o bölümü kapanmıştı, ama bu sefer kendi isteğimle kapatabilirdim.

"Tamam, millet!" Tamara dikkatimizi çekmek için alkışladı. "Gösteriye beş dakika kaldı."

İşte bu.

Sinirlerim gerildi.

Dört dakika.

Hava gerçeküstü, puslu bir hal almıştı. Aylarca süren provalar, endişeler ve kendime olan güvensizliğimden sonra, bu anın geldiğine inanmak zordu.

Üç dakika.

Perdenin diğer tarafında bekleyen insanları hayal ettim. Yabancılar vardı, evet, ama *benim için* orada olan insanlar da vardı. Beni seven, destekleyen ve performansım ne kadar iyi ya da kötü olursa olsun beni asla yargılamayacak insanlar. Onlar benim dayanağımdı ve onları düşünmek sinirlerimi biraz yatıştırdı.

İki dakika.

Herkes yerlerine oturduğunda garip bir sükunet çöktü. Elbette sahnede göz kamaştırmak istiyordum, ama gecenin sonunda önemli olan mükemmel bir performans değildi. Önemli olan, benim burada olmamdı.

Yıllardır, eskisi gibi olamayacağımdan korktuğum için gösteriye katılmaktan kaçınıyordum. Sonunda bu korkularımla yüzleştim ve vücudumu her haliyle sevmeyi öğrendim.

Bu ana ulaşmak için çok uğraşmam gerekti, ama başardım. *Buradaydım* ve bu başlı başına bir başarıydı.

Bir dakika.

Bununla birlikte, o sahnede kalbimi ortaya koymasaydım, ben ben olmazdım. Bu performans benim son şarkımdı ve hak ettiği değeri vermek için elimden gelenin en iyisini yapacaktım.

Gerginliğimin geri kalanı yumuşak bir gülümsemeye dönüştü.

Gösteri zamanı.

Perdeler açıldı.

Müzik başladı. Ve

ben dans ettim.

BÖLÜM 55

ASHER

İki ay sonra

"Altı aylık yıldönümümüz olduğu için, teknik olarak sana nereye gittiğimizi söylemeni *isteyebilirim*," dedi Scarlett. "Bunu yıldönümü hediyem olarak kabul et. Bunu benden esirgemen mümkün değil, değil mi?"

"İyi denemeydi sevgilim, ama sürprizi bana sorarak hediyeni boşa harcarsan, sürprizi alamazsın," dedim eğlenerek. "Ve bana güven. Sürprizi isteyeceksin."

"Bu işkence," diye mırıldandı, ama gözlerinde göremesem de sesinde merak duyuyordum.

Evden çıkmadan önce gözlerine ipek bir bağ bağlamıştım ve beni konuşturmaya çalışmasına karşı kararlı kaldım. Bu geceki randevuyu mahvetmek için aylarca plan yapmamıştım.

Onu girişten geçip asansöre kadar götürürken, ayak seslerimiz mermer zeminde yankılanıyordu. Hedefimiz üçüncü kattaydı ve gözleri bağlıyken onu üç kat merdiven çıkarmayı göze alamazdım.

"Ooh, asansör." Scarlett, kapıların kapanma sesini duyunca neşelendi. "O zaman muhtemelen Shard'daki restoranlardan birine gitmiyoruz. Otelde miyiz? Müzede mi? Harrods'ta mı?"

Gülmemi zor tuttum. "Hiçbiri. Tahmin etmeye çalışma, hayatım. Bulamazsın."

"Peki, bunu bir meydan okuma olarak kabul ediyorum."

Tabii ki öyle yapacaktı. Rekabetçiliği, onda sevdiğim özelliklerden biriydi.

Ancak tahmin edildiği gibi, Scarlett vardığımızda doğru tahmini yapamadı. Ben de onun yerinde olsam yapamazdım. Burası çoğu insanın girebileceği bir yer değildi ve Sebastian yardım etmeseydi bunu başaramazdım. "Tahmin etmeyi bırakabilirsin." Gülümsedim ve elimi sırtına koydum

arkasına koyarak onu kemerli çift kapının önünde durdurdum. "Geldik."

Göz bağına çıkarıp cebime koyarken, heyecanımla birlikte bir parça gerginlik de hissettim. Bu gece önemli bir geceydi. Tokyo'da randevumuzdan bu yana altı ay geçmişti ve o gece ilişkimizi resmileştirmeye karar vermiştik. Geleneksel yıldönümü yemeğine biraz... renk katarak risk almıştım.

Ama risk ne kadar büyükse, ödül de o kadar büyük olur ve Scarlett, sadece şık bir akşam yemeğinden daha özel bir şeyi hak ediyordu.

Scarlett gözlerini kırptı, muhtemelen neredeyse bir saat boyunca gözleri bağlı kaldığı için gözleri ışığa alışıyordu. Müze kalitesinde tablolar ve paha biçilmez antika vazolarla süslü mermer salona göz gezdirdi. Bütün bu ihtişama rağmen, binanın amacı veya konumu hakkında hiçbir ipucu vermiyordu.

"Neredeyiz?" diye sordu, yüzünde karışık bir ifade vardı.

Yaldızlı kollara uzanıp çift kapıyı açtığımda sinirlerim daha da gerildi. O girebilsin diye kenara çekildim ve onun duyulabilir nefes alışını karşısında gülümsemem geri geldi.

"Scarlett," dedim. "Valhalla Kulübü kütüphanesine hoş geldin."

Valhalla Kulübü, dünyanın en zengin ve en güçlü kişileri için ultra seçkin bir topluluktur. Her büyük şehirde şubeleri vardı ve Londra şubesi, İngiltere'nin en görkemli konaklarından birinde bulunuyordu. Her oda Buckingham Sarayı'na aitmiş gibi görünüyordu, peki ya kütüphane?

Kütüphane hepsinden daha muhteşemdi.

Scarlett'in ardından içeri girdim ve kapıların arkamızda sessizce kapanmasına izin verdim. Bu benim ikinci ziyaretimdi - ilki, Sebastian'ın bu geceki randevuyu planlayabilmem için beni burayı gezmeye getirdiği zamandı - ama iç mekan beni her zaman hayran bırakıyordu.

Üç kat yüksekliğinde, özenle boyanmış devasa bir tavana sahip olan kütüphane, altın rengi freskler ve deri ciltli kitaplarla dolu bir harikalar diyarıydı.

Kristal avizeler odayı kehribar rengi bir ışıkla aydınlatıyordu ve ana katta, kütüphanenin etkileyici koleksiyonunu kategorilere ayıran yedi adet niş bulunuyordu. Geniş bir merdiven ikinci ve üçüncü katlara doğru spiral şeklinde uzanıyordu ve basamakları odanın geri kalanı ile aynı zengin zümrüt yeşili halı ile kaplıydı.

Yanımda duran Scarlett, görünür bir hayranlıkla her şeyi içine çekiyordu.

"Bu, gördüğüm en *güzel* oda," diye fısıldadı. "Nasıl..."

"Sebastian bir üye ve bana bir iyilik yapmaktan mutluluk duydu, özellikle de Blackcastle'ın son galibiyetlerinden sonra." Laurent varisi New York şubesine aitti, ancak Valhalla'nın kurucu ailelerinden birinin torunu olarak, diğer birçok üyeden daha fazla nüfuza sahipti. "Ama sürpriz kütüphane değil. Burada olanlar."

Elini tutup onu yedi oyuktan birine doğru çektim.

Neden yıldönümü gecemize üçüncü bir kişiyi davet ettiğimi anlamadığından, kaşları belirgin bir şekilde çatıldı. "Kim..." Alkovene ulaştığımızda ve içinde kim olduğunu gördüğünde, cümlesi yine yarım kaldı.

"Hayır." Scarlett aniden durdu. "Asher. *Yapmadın değil mi?*"

Onun şaşkın ifadesini görünce, rahatlama ve eğlence duygusu gerginliğimin son kalıntılarını da silip süpürdü. "Onunla tanışmak istemiştin. Bu gece bunun için iyi bir zaman olacağını düşündüm, özellikle de yeni bir kitap çıkardığı için."

Alkovenin içinde, mor-siyah saçlı çarpıcı bir kadın, partneriyle olan konuşmasını kesip küçük masanın arkasındaki koltuğundan kalktı. Cilalı masanın üzerinde bir yığın kitap düzgünce istiflenmişti. "Merhaba!" Gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. "Sen Scarlett olmalısın. Ben Isabella. Sarılmayı sever misin? Ben severim."

Scarlett, en sevdiği yazar Isabella Valencia masanın etrafından dolaşp ona kocaman bir kucaklaşma ile selam verdiğinde boğuk bir ses çıkardı.

"Asher bana altı aylık yıldönümünüz olduğunu söyledi." Isabella geri çekildi, gözleri parıldıyordu. "Tebrikler. Bu büyük bir dönüm noktası."

"Ben... şey, evet." Scarlett sonunda sesini buldu. "Merhaba. Ben *büyük* bir hayranım. Son kitabını çok beğendim."

"Oh, çok sevindim! Çok teşekkür ederim." Isabella'nın gülümsemesi içten bir sıcaklıkla genişledi. "İmza almaya geçmeden önce, nişanlım Kai ile tanışmanı istiyorum."

Masada duran partnerine ironik bir gülümsemeyle göz kırptı.

O ve Scarlett selamlaştıktan sonra Scarlett'in bakışları masadaki kitap yığınının kaydı. "Bekle. İmza mı?"

Ben açıklamayı devraldım. "Isabella henüz Birleşik Krallık turu yapmadı, ama saatlerce sırada beklemektense kişisel bir tanışma ve selamlaşma daha eğlenceli olur diye düşündüm." Kitapları işaret ettim. "Tüm kitaplarının özel baskılarını yaptırdım, böylece size şahsen imza atabilir."

Kişisel kopyaları ciltli olarak basabilecek bir matbaa bulmuştum. Folyo baskı, süslü formatlama ve benim anlamadığım ama matbaacının Scarlett'in seveceğini söylediği bir sürü başka özellik vardı.

Scarlett'in gözlerini parlatacak kadar parlak olan kapaklara bakılırsa, matbaacı haklıydı. Ağzını açtı ama hiçbir şey çıkmadı.

"Asher bana bu konuda e-posta attığında, hiç düşünmeden kabul ettim," dedi Isabella, Scarlett'i suskunluğundan kurtararak. "New York'tan buraya uçmam gerektiği umurunda değildi. Onun fikri, şimdiye kadar duyduğum en romantik şeydi."

Arkasında Kai, kırılgan bir ifadeyle kaşlarını çatı.

"Gel." Isabella kolunu Scarlett'in koluna taktı ve onu masaya götürdü. "Bu kitapları imzalayıp, Asher ile yıldönümü gecenizin geri kalanının tadını çıkarabilmenizi sağlayalım. Şimdiye kadar en çok hangi hikayeyi sevdiniz?"

Kadınlar sohbet ederken, ben Kai'nin yanına gittim. Daha önce hiç tanışmamıştık, ama onu çeşitli haberlerden, büyük bir medya grubunun CEO'su Kai Young olarak tanıyordum. *Match* ve *Sports UK* dahil olmak üzere Birleşik Krallık'ta düzinelerce haber kuruluşuna sahiptiler.

"Isabella'ya eşlik etmen çok güzel," dedim, sohbet etmeye çalışarak. "Ekibim ona iyi bakardı, ama onunla birlikte gelmek için zaman ayırman çok hoş."

Pek çok milyarder CEO, nişanlısının kişisel kitap imza etkinliğine katılmak için işinden zaman ayırmaz. Çoğu, *tam* bir kitap turu için bile bunu yapmaz.

Isabella'nın Londra seyahatinin tüm masraflarını karşılamayı teklif etmiştim, ama Kai'nin zaten şehirde bir evi olduğu için bunun gerekli olmadığını ısrarla söylemişti.

"Evet, o benim *nişanlım*." Ses tonu kibardı, ama son kelimeyi garip bir şekilde agresif bir şekilde vurguladı. "Onu desteklemekten her zaman mutluluk duyarım."

Hoş bir sohbet başlatmak için yaptığım diğer girişimler de başarısız oldu, bu yüzden sonunda sessizliğe büründüm ve Scarlett'i izlemekle yetindim.

Isabella ile konuşurken heyecanından ağzım kıvrıldı. Önceki utangaçlığını kaybetmiş ve

yazarın önceki eserlerinden birindeki olay örgüsündeki bir dönüm noktasını anlatıyordu, yüzü canlanmıştı.

İmza töreni bittiğinde Isabella ona tekrar sarıldı ve Scarlett'in bir parıltı ve gülümseme bulutuna dönüşeceğini düşündüm.

Bu, kalbimi şarkı söyletmişti. Henüz resmi olarak hediye alışverişi yapmamıştık (özel baskı kitaplar benim ona yıldönümü hediyeimdi), ama bana bir şey vermesi bile gerekmiyordu. Onu bu kadar mutlu görmek, gecemi çoktan güzelleştirmişti.

"Kulağa çok banal gelecek biliyorum, ama gitmeden önce bir fotoğraf ve birkaç imza alabilir miyim?" diye sordu Isabella, sesinde özür diler bir ton vardı. "Arkadaşlarım ve ben büyük hayranlarıңыз ve sizin imzanız olmadan dönersem beni öldürürler."

Kai'nin kaşları daha da çatıldı.

"Tabii ki. En azından bunu yapabilirim," dedim rahatça.

"Harika! Kai, fotoğrafları çekebilir misin?" Telefonunu nişanlısına uzattı. "Scarlett'le de bir tane çekilebilir miyim?"

Defterinin birkaç sayfasına imza attım ve sırayla fotoğraf çektirdik: önce ben Isabella ile, sonra Scarlett Isabella ile, ardından üçümüz birlikte. Isabella, "bu gecemizi belgelemek" için benimle Scarlett'in fotoğrafını çekmekte ısrar etti.

Kai bu görevi üstlendi. Diğer CEO'lara kıyasla oldukça nazik ve centilmen olduğunu duymuştum, ama bana pek nazik ve centilmen gelmedi. Özellikle *Isabella'nın istediği*, onunla çektiğimiz fotoğraf sırasında, beni canlı canlı kızartmak istiyor gibi görünüyordu.

Tanrım. Ona ne yapmıştım ki?

Neyse ki, fotoğraf çekimini sorunsuz atlattım ve Isabella ile Kai bize tekrar mutlu yıldönümleri diledikten sonra ayrıldılar. Kütüphane kapıları kapandı ve Scarlett ile ben tekrar yalnız kaldık.

"Isabella Valencia ile özel bir imza günü ayarladığına inanamıyorum." Scarlett hala karşılaşmanın etkisindeydi. "Bunu planlamak ne kadar zamanını aldı?"

"Yaklaşık iki buçuk ay. Onu ikna etmek için çok uğraşmam gerekmedi. Kendisinin de söylediği gibi, bunu yapmaktan mutluluk duydu."

"Neyse ki o senin hayranın," diye alay etti Scarlett. "Ama Kai için aynı şeyi söyleyemem. Nedense sana sürekli ters ters bakıyordu."

"Belki de Blackcastle taraftarı değildir." Omuz silktim. "Görünüşe göre, yirmi beş ile elli yaşları arasındaki nişanlı veya evli erkekler arasında pek popüler değilim. Nedenini bilmiyorum."

"Onların kaybı." Kollarını boynuma doladı. "Bence sen harikası."

"*Oldukça* harika mı?"

"*Olağanüstü* harikası," diye düzeltti. "Daha iyi mi?"

"Çok daha iyi." Ona yumuşak bir öpücük verdim. "Mutlu yıldönümleri, sevgilim."

"Mutlu yıldönümleri." Dudaklarıma rüya gibi bir iç çekişle dokundu. "Burada sonsuza kadar kalabilirim. Bu kütüphane rüyaların gerçeğe dönüştüğü bir yer."

"Akşam yemeği rezervasyonumuz bir saat sonra." Valhalla'nın restoranında özel bir oda ayırtmıştım. "Ama bu zamanı geçirmek için birkaç yol düşünebiliyorum..." Ağzım, onun narin kulak kepçesine doğru kaydı. "Kütüphaneden çıkmadan."

Scarlett'in nefesi hızlandı. "Burada mı?" diye tiz bir sesle sordu, sesimin imalı tonunu açıkça fark etmişti. "Ya biri gelirse?"

"Gelmezler. Kütüphane bu gece bizim için ayrıldı." Sesim sertleşmeden önce kulak memesine nazikçe ısırđım. "Şimdi arkanı dön, eğil ve bacaklarını aç."

Hava titredi ve neşeli şakalaşmamızı karanlık, bulanık şehvet sularına attı.

Scarlett'in yüzü kızardı, ama itiraz etmeden itaat etti. Masaya eğilip bacaklarını açarken vücudunda belirgin bir titreme hissedildi. Kolu, yeni imzalanmış kitap yığınını sıyırdı, ben de onları yakındaki bir kanepeye taşıdıktan sonra bir dekoratif yastık aldım.

Yastığı kalçalarının altına yerleştirdim ve öne eğilerek vücudumu onun vücuduyla kapattım. "Bana güveniyor musun?"

Başını salladı, ama cebimden göz bağı çıkardığımda ve yavaşça tekrar gözlerine taktığımda, sığ nefesleri şaşkınlıkla kesildi.

Ayağa kalkıp geri çekildiğimde boğazından düşük bir inilti çıktı.

"Şşş," diye fısıldadım. "Yakında seninle ilgileneceğim." Elbisesini kalçalarına kadar sıyırdım, görünürdeki uyarılmasından duyduğum memnuniyetle burun deliklerim genişledi. Parmaklarımı şehvetle nemlenmiş ipek kumaşın üzerinde gezdirdim, onu tekrar kıvrandırıp inlemesine yetecek kadar hafifçe. Daha fazla sürtünme için açıkça kalçalarını bana doğru itti, ama ben sabit kaldım ve pantolonumun giderek daralmasına rağmen bir dakika daha rahatça keşfetmeye devam ettim.

Zamanımız vardı ve ben bu anın tadını çıkarmak istiyordum. Mesele sadece seks değildi, mesele onun bana kendini bırakacak kadar güvendiğı gerçeğiydi. Kontrolü bana

kontrolü bana bırakması ve beni istediğim yere götürmesine izin vermesi, çünkü ona asla zarar vermeyeceğimi biliyordu. Onun güveni, herhangi bir cinsel eylemden daha sarhoş ediciydi.

Bununla birlikte... bir şeye başladığımda, *her zaman* sonuna kadar giderim. "Lütfen," diye nefes nefese söyledi Scarlett. "Artık alay etme."

"Alay etmemi sevdiğini sanıyordum." Parmaklarımla iç çamaşırının dantel kenarını okşadım ve onun sevimli küçük hırlamasına gülerek karşılık verdim.

"Asher Donovan, eğer yapmazsan... *oh, lanet olsun.*" Ben iç çamaşırını sertçe aşağı çekip parmağımı içine soktuğumda, nefes nefese kalarak küfürle sözlerini kesti.

O kadar ıslaktı ki, sanki ipek üzerinde kayıyormuşum gibiydi ve ikinci parmağımı da içine soktuğumda, neredeyse hiç direnmedi. Aksine, kalçaları sıçradı ve diğer elimle arkasına uzanıp başparmağımı klitorisine bastırdığımda yüksek bir inilti duyuldu.

Onun görüntüsü, sesi ve *kokusu*, ritmimi oluştururken vücuduma bir sıcaklık dalgası gönderdi. Hava, onun uyarılmasının baş döndürücü tatlılığıyla doluydu ve penisim acı verici bir ihtiyaçla zonkluyordu.

Ağır nefeslerim, onun inlemeleri ve parmaklarımın içinde girip çıkarken çıkardığı pis, kaygan sesle karışıyordu. Başparmağımı klitorisinde tutarken, arkadan parmaklarımla onu daha hızlı ve daha derine sikiyordum, inlemelerini vücudumun her sinir ucunu ateşleyen çıgıllara dönüştürüyordu.

Göz bağı ve geçici olarak bir duyusunu kaybetmesi, onun zevkini artırmış olmalıydı çünkü kasları sadece birkaç dakika içinde sertleşti. Nefesi derinleşti ve elimi ondan çektiğimde orgazmın eşiğinde olduğunu anlayabiliyordum.

Scarlett'in boğuk protesto sesi, fermuarımın aşağı kayması ve folyonun hışırtısı ile kesildi. Ben, sabırsız ve ağrıyan penisime prezervatifi takarken, o tekrar gerildi, vücudu beklentiyle titriyordu.

Penisimin ucuyla girişine hafifçe dokundum. "Masaya tutun," diye emrettim.

O da dediğimi yaptı, parmakları kenara kıvrıldı, tam da ben sert bir hamle ile kendimi onun içine gömmek için hazır olduğum anda. Ben onun üzerine eğilip ellerimi masanın iki yanına dayadığımda, o yine inledi.

"Seni ne kadar sert sikmemi istersin, Scarlett?" Yumuşak sorum, omurgamın dibinde biriken ısrarcı, doyumsuz ateşi gizliyordu.

Onu sertçe sikip çığlıklarını duymak, masaya tırnaklarını geçirdiğini ve benim sikimin etrafında parçalandığını görmek istiyordum, ama önce bunu onun ağzından *duymak* istedim.

Dudaklarım yanağına değdi ve vücudunda bir titreme hissettim.

Cevap vermedi, ama elim çenesini kavramak için yukarı çıktığında inledi. "Ne kadar sert?" diye tekrarlardım.

"Sert," diye fısıldadı, yanakları ağızımın altında ısınmaya başladı.

"Seni duyamıyorum, hayatım." Onun içine biraz daha girdim, bir santimetreden fazla değil, ama kalçalarını tekrar sallamasına yetecek kadar.

"*Sert.*" Parmak eklemleri beyazladı. "Beni sertçe sikmeni istiyorum. *Lütfen.*" Son kelime bir hıçkırık olarak çıktı.

İnledim. Tanrım, ona asla hayır diyemezdim, ondan asla doyamazdım.

Çenesini bıraktım, elimi tekrar masaya dayadım ve tam da istediği gibi onu siktim. Sert ve kaba, her itişte taşaklarım onun tenine çarpıyordu, çığlıkları ve inlemeleri beni daha hızlı, *daha derine* itiyordu, ta ki o yarı ağlayarak, yarı hıçkırarak boşalana kadar.

Amı dalgalandı, sikimi sıkıp bıraktı ve saniyeler sonra beni kör edici bir orgazma sürükledi. Görüşüm beyazlaştı ve dünya, enfes, neredeyse acı verici bir zevk dalgasının altında saf bir statik hale dönüştü.

Scarlett ve ben, nefesimiz normale dönene ve ben tekrar uzuvlarımı hareket ettirebilecek hale gelene kadar, orada nefes nefese yatıyorduk.

Göz bağıını çıkardım, ona yardım ettim ve yanımda getirdiğim mendille ikimizi de temizledim. Kullanılmış prezervatifi ve kirli bezi, özel baskı kitapların geldiği kutuya attım ve ayrılmadan önce kutunun tamamını çöpe atmayı aklımda not ettim.

İşimi bitirdiğimde, Scarlett yüzünü göğsüme gömmeden önce derin bir kızarıklık gördüm. "Bu halde yemeğe çıkamam," dedi, sesi boğuktu. "Ben..."

"İyice sikilmiş gibi mi?" Başını kaldırıp bana öfkeyle baktığında, yanaklarının rengi soluk pembeden pancar kırmızısına dönüşünce gülerek, "Asher," dedim.

"*Asher.*"

"Hâlâ çok güzelsin. Sadece biraz daha... dağınıksın." Alnındaki bir saç telini geriye doğru düzelttim. "Kendini daha iyi hissedeceksen, özel bir oda ayırttım. Kimse bize bakmayacak."

"Garsonlar hariç."

"Eminim daha kötüsünü de görmüşlerdir, ayrıca akşam yemeğinden önce temizlenebiliriz. Buradaki spada kullanabileceğimiz duşlar ve banyo malzemeleri var."

Ağzı açık kaldı. "Ciddi misin? Neden bunu daha önce söylemedin?"

"Çünkü seni seks kokan bir şekilde restorana sokacağımı sandığımda çok sevimliydin."

"Sen *şeytan* gibisin." Ama sözlerinde öfke yoktu ve gözleri o kadar çok sevgiyle parlıyordu ki, kalbimi delip geçti. "Isabella Valencia ile özel bir imza günü *ve* orgazm yaşattığın için bu seferlik affedeceğim. Bu, şimdiye kadarki en iyi yıldönümümüz olabilir."

"*Şimdiye kadarki* en iyi yıldönümü," diye düzelttim.

Scarlett güldü. "Sen eşsizsin, Asher Donovan." Parmak uçlarına yükseldi ve bana yumuşak bir öpücük verdi. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Onu öptüm, kalbim de aynı şekilde atıyordu. "Bu dünyadaki her şeyden daha çok."

Diğer insanların benim tam adımı söyleme şeklini her zaman takdir etmedim, sanki ben bir insan değil de bir marka ve bir meta gibiydim.

Ama Scarlett söylediğinde, sanki benim her parçamı, iyi ve kötü yanlarımı görmüş gibi söylüyordu ve karakterimin farklı yönlerine rağmen değil, onlar sayesinde beni seviyordu.

Yetişkin hayatımın çoğunda para ve şöhretle çevriliydim. Ama şu anda, Scarlett'in mutlu ve memnun bir şekilde kollarımda olması?

Gerçekten ihtiyacım olan tek şey buydu.

EPİLOG #1

ADIL

Blackcastle Kitap Kulübü'nün resmi grup sohbetine hoş geldiniz!

Cidden mi? Grubun profil resmi olarak The Land Before Time'dan bir resim mi koydun?

ADIL

Neden olmasın? İyi bir film.

STEVENS

Dostum, bu çok yanlış. Bu bir çocuk filmi ve biz dinazorların cinsel ilişkilerini okuyoruz. ADIL

Onlara kitapları okutmadığımız için şanslıyız, değil mi?

ADIL

Ama tamam, ne demek
istediğini anlıyorum.

ADIL

Sürpriz olsun istemiştim, ama yönetim kararlarımı denetlemede ısrar ettiğin için, resmi bu ayın kitap kulübü seçiminin kapağıyla değiştirdim.

ADIL

Beyler, kendinizi hazırlayın **davullar lütfen** Shagging the Spinosaurus!

VINCENT

Bu ayın kitabının bu olduğunu zaten tahmin etmiştik. Geçen gün onu okuduğunu gördük.

Onu kulübün diğer üyeleriyle birlikte okumak gerekmiyor mu? Neden erken okuyorsun?

STEVENS

Evet, bu HİLE yapmak.

ADIL

Buna inceleme denir. Ayrıca, ben yöneticiyim. Ne istersem yapabilirim SAMSON

Dün kitapçıda aradım ama bulamadım. Donovan, gittiğin dükkanın adı neydi?

Uh... Hatırlamıyorum. Şehirde rastladığım bir dükkândı. Eminim kitabı internette satın alabilirsin.

GALLAGHER

Anlamıyorum. Spinosaurus'la nasıl sevişilir?

STEVENS

Triceratops ve T-rex ile sevişir gibi, zeki adam. GALLAGHER

Oh, çok emin konuşuyorsun. Tecrübelerinden mi bahsediyorsun?

ADIL

Beyler, konumuza dönelim! Burası bir kitap kulübü, kavga kulübü değil.

ADIL

İlk resmi toplantımız Çarşamba günü. Herkesin en az bir tartışma sorusu hazırlayarak gelmesini istiyorum.

GALLAGHER

"Spinosaurus'u nasıl becerirsin?" sorusunu ben soracağım.

ADIL

Bunu soramazsın. DÜŞÜNÜLMÜŞ bir soru olmalı. VINCENT

Ne kadar düşünceli olmamızı istiyorsun? Resmen dinazorların sevişmesini okuyoruz.

Ve insanları.

Onları unutursan, bu insanlığı silmek olur.

VINCENT

Siktir git, Donovan

İyi bir soru bulacak kadar IQ'su olmayan biri gibi konuşuyorsun

VINCENT

Öyle mi? Çarşamba gününe kadar bekleyip görelim. Eminim benim sorum seninkinden daha iyi olacak.

Anlaştık. En iyi soru soran kazansın.

ADIL

Tamam. Devam edelim.

ADIL

Noah, kulübümüzün EDEBİYAT kısmına katılmayı reddettiğin için, atıştırmalıklardan sen sorumlu olacaksın. NOAH

Tamam

ADIL

Dinozor krakerleri ile temalı bir etkinlik yapabiliriz diye düşünüyorum.

ADIL

Sence özel spinosaurus krakerleri yapıyorlar mı?

SAMSON

Yani, onun sevişmesini okurken bu küçük adamı yiyeceğiz? Bu çok yanlış. STEVENS

Zavallı Spiny. Daha iyisini hak ediyor. ADIL

Bu bir FİKİR'di. Sizlerin daha iyi bir fikir bulduğunuzu görmüyorum.

GALLAGHER

Dinozor temasına uygun olarak jungle juice içmeye ne dersiniz?

VINCENT

Dinozorlar ormanda yaşamıyordu

GALLAGHER

Nereden biliyorsun? Orada mıydın?

Lol

VINCENT

Kaptanına böyle konuşma. GALLAGHER

Sen bizim futbol kaptanımızsın. Bu kitap kulübünün başkanı değilsin.

GALLAGHER

Ayrıca, az önce araştırdım ve onlar gerçekten ormanlarda yaşıyorlardı, yani yanılıyorsun. SAMSON

Bekle, başkanımız mı var?

ADIL

Evet, benim

ADIL

Her neyse

ADIL

Noah, dinozor kraker şirketini arayıp özel spinosaurus atıştırma lıkları isteyebilir misin?

ADIL

Alo

ADIL

Noah?

NOAH WILSON KONUŞMADAN AYRILDI.

EPİLOG #2

ASHER

Saatte 30 saniye ek süre kaldı.

Ter cildimi kapladı ve gözlerime damladı. Taraftarlar kendi takımlarından birinin gol atması için bağırırken, stadyumda kesintisiz, kulakları sağır eden bir uğultu yankılanıyordu.

Bu, sezonun son maçıydı. Bir kez daha Holchester ile oynuyorduk; bir kez daha berabereydik ve bir kez daha kupayı eve götürmek için galibiyete ihtiyacımız vardı.

Déjà vu o kadar güçlüydü ki havayı kaplamış ve Blackcastle oyuncularının yüzlerine kararlılık çizgileri kazınmıştı. Geçen sezon Premier Lig şampiyonluğunu elimizden kaçırmıştık, ama Holchester'a bir zafer daha vermektense ölmeyi tercih ederdik.

Bizim stadyumumuzda, bizim şehrimizde, taraftarlarımızın arasında olmaz.

Bocci savunmamızı aştı ve gol denemesi yaptı. Kalbim inkar içinde durdu, ancak Vincent son anda muhteşem bir blokla araya girince tekrar atmaya başladı.

Topu Elliott'a attı, Elliott da onunla sahaya koşmaya çalıştı ama Holchester'ın güçlü direnişiyle karşılaştı. Kavga ederek zaman kaybetmek yerine, topu Vincent'a geri pasladı, Vincent da topu alıp koştu.

On beş saniye kalmıştı.

Kanım kulaklarımda uğulduyordu ve Vincent'ı bir kartal gibi takip ettim, o da yan tarafta sprint yapıyordu.

Hadi, hadi, hadi...

Rakip takımı da gözümün ucuyla takip ederken, içimden ona daha hızlı koşması için sesleniyordum. Bu bizim son oyunumuzdu. Ya işe yarayacaktı ya da yaramayacaktı, ama işe yaraması gerekiyordu.

On saniye kaldı.

Vincent sonunda durdu ve hiç tereddüt etmeden, Holchester'ın savunması hala

karışıklık içindeydi.

Beş saniye.

Düşünmedim. İçgüdülerimle hareket ettim ve topu temiz, basit bir kafa vuruşuyla karşıladım.

Stadyumu sarsan gürültü, yetmiş bin kişiyle birlikte topun yavaş çekimde golü bulmasını izlerken derimin altında yükseldi ve ciğerlerimi doldurdu.

Dört.

Holchester'ın kalecisi atladı.

Üç.

Parmakları topa değdi, ama tutunamadı.

İki.

Top ağların arkasına düştü.

Bir.

Bir anlık sessizlik.

Sonra stadyum çılgına döndü, gürültüsü o kadar sağır ediciydi ki, dişlerim ve kemiklerim bu şiddetli sarsıntıdan titredi. Gürültü gittikçe arttı, yükseldi, on binlerce taraftarın Blackcastle'ın on yıl sonra kazandığı ilk Premier Lig zaferini kutlamasının coşkusuyla yer yerinden oynadı.

Orada, hareket edemeyecek kadar şaşkın bir şekilde durdum, ta ki takım arkadaşlarım bana sarılmaya ve tezahürat yapmaya başlayana kadar.

"Kazandık!" diye bağırdı Samson, omuzlarımı sallayarak. "Kazandık lan!"

"Başardık lan! Alın size, pislikler!" diye bağırdı Gallagher, sahanın diğer ucundaki Holchester oyuncularına orta parmağını göstererek.

Çok sportmence değildi, ama kimin

umurunda? Kazandık. *Kazandık.*

Heyecan, şokun üzerimdeki etkisini yok etti.

Sonunda kutlamalara katıldım, kalbim patlayacak gibi doluydu, takım arkadaşlarımı kucakladım ve sırtlarına vurdum.

Yaşadığımız onca zorluk ve karşılaştığımız onca engelden sonra, kupayı eve götürüyorduk.

Tanrım, bu çok iyi hissettirdi, hatta daha da iyisi. Coşku doluydu.

Takım beni ve Vincent'ı omuzlarına kaldırdığında göğsümden kahkahalar yükseldi. Bu yüksek noktadan, 1995'ten beri ilk kez gerçek bir gülümseme takınan koçla birlikte, sevinçle

kulüp personelinı gördüm.

"Bunu mahvetmediğın iyi oldu!" Vincent gürültünün üstüne bağırdı. Yüzü ter ve sevinçle parlıyordu. "Eğer mahvetseydin, seni takımdan kendim kovardım."

"Sanki buna gücün var da!" diye bağırdım. Ona orta parmak gösterip, takım bizi yere indirdiğinde tekrar gülmeye başladım ve Vincent bana kucaklayarak saldırdı.

"Siktir git, Donovan!" diye kulağıma bağırdı. Ama sırtıyordu.

Hepimiz sırtıyorduk.

Holchester hariç hepimiz, çünkü Holchester oyuncularını başları eğik bir şekilde sahadan ayrıldılar. Bocci çıkarken bana kötü bir bakış attı. Geçen ay sokak yarışı yaparken yakalandıktan sonra Holchester yöneticileriyle başı dertteydi. Tutuklanması, ağır bir para cezası ve on iki aylık ehliyet yasağıyla sonuçlanmıştı ve takımda kalmasının, bu yıl takımı bir başka lig şampiyonluğuna taşınmasına bağlı olduğu söylentileri vardı.

Ona şimdi ne olacağını bilmiyordum ve umurumda da değildi. Daha önemli birini bulmaya odaklanmıştım.

Vincent, Adil ve Stevens ile takımımızın marşını söylemeye giderken, ben stadyumu taradım.

Bu kadar çok insanın zıpladığı ve koştuğu bir ortamda onu bulmak imkansız olmalıydı, ama onu hemen fark ettim.

Burada yetmiş bin yerine yedi yüz bin kişi olsaydı bile, onu aynı kolaylıkla bulurdum çünkü bir parçam her zaman onun bir parçasına bağlı olacaktı.

Scarlett, Carina, Brooklyn ve ailemle birlikte kuzey tarafında oturuyordu.

O gün kalbim ikinci kez durdu. Doğru gördüğümde emin olmak için gözlerimi kırptım, ama annemin kıvrıcık siyah saçları ve babamın gri sakalları konusunda hiç şüphe yoktu.

Bugünkü maça geleceklerini *hiç* söylememişlerdi, ama işte oradaydılar, Blackcastle formalarıyla giyinmişlerdi, babam bile.

Annem beni gördüğünde gülümsedi ve el salladı. Babam gülümsemedi ve el sallamadı, ama kısa bir baş sallaması, transfer olduğumdan beri ondan aldığım en büyük onaydı.

"Normal" bir baba-oğul ilişkisi kuracağımızdan şüpheliydim, ama sonbaharda beni harekete geçirmek için yaptığı sürpriz ziyaretinden bu yana ilişkimiz giderek iyileşmişti. Üstelik bugün *Blackcastle* renkleriyle burada olması? Bu, yapabileceği her şeyden daha önemliydi.

Boğazımdaki duyguyu yuttum — sahada ağlarsam, bunu asla unutmazlardı — ve Scarlett'e yeniden odaklandım.

Gülümsedi ve bir eliyle bana öpücük gönderdi. Diğer elinde ise büyük, parlak mor harflerle *"Holchester'ı buradan Pluto'ya kadar tekmeleyin"* yazan bir pankart tutuyordu.

Kahkahayı bastım. Tanrım, bu kadını seviyordum. Ona göz kırptım ve ona da bir öpücük gönderdim.

Bu çok klişe bir hareketti, ama kaç kişinin homurdandığını ya da yarın kaç gazetenin manşetinde yer alacağını umursamadım.

Bunu tüm kalbimle söylüyordum.

SCARLETT

"Sence logo hep orada mıydı yoksa siz kazandıktan sonra birine taktırdı mı?" diye sordum, fuaye zeminine kazınmış dev Blackcastle logosuna bakarak.

Asher güldü. "Hiçbir fikrim yok. Buraya ilk kez geliyorum. Markovic'le daha önce hiç tanışmadım bile."

Blackcastle'ın tarihi lig zaferinden bir hafta sonraydı — Frank Armstrong'un koçluğunda ve şu anki sahibi Vuk Markovic'in — ve Markovic tüm kulübü Londra dışındaki malikanesinde bir kutlama için davet etmişti.

Ya takımın kazanma yeteneğine son derece güveniyordu ya da bu kadar kısa sürede böylesine lüks bir parti düzenlemek için aşırı miktarda para harcamıştı.

Bunu kesinlikle karşılayabilirdi. Milyarder CEO, bazı küçük Avrupa ülkelerinden daha yüksek bir net servete sahipti. New York'ta yaşıyordu ama Markovic Stadyumu da dahil olmak üzere Birleşik Krallık'ta birçok yatırımı vardı ve ünlü bir münzeviydi. İnternetteki bilgilere göre, nadiren, hatta hiç kamuoyuna konuşmazdı.

Onun ününü göz önüne alındığında, bu kadar özenli bir parti düzenlemesine şaşırdım, ama Premier Lig'i kazanmak büyük bir olaydı. Takımın sahibi olarak, oyunculara bir şekilde teşekkür etmek zorundaydı.

"İkinizin gelmesinin zamanı gelmişti." Vincent birdenbire ortaya çıktı. Diğer erkekler gibi, siyah kravat temasına uymak için smokin giymişti. "Üçlüden beni erken gelen yapmana inanamıyorum. Bunun benim 'modaya uygun geç kalma' ününe ne yapacağını biliyor musun?"

Onu teselli etmek için omzuna hafifçe vurdum. "Dakiklik iyi bir şeydir. Bunu kabullen."

"Daha erken gelirdik ama dikkatimiz dağıldı," diye ekledi Asher, geçen garsonun tepsisinden iki parça fırında pişmiş karidesli tostı alıp birini bana uzattı, diğerini ise ağzına attı.

Kardeşim gözle görülür şekilde öğürmeye başladı. "Bir daha benim önümde böyle şeyler söyleme. Midem bulanacak."

Asher kaşlarını kaldırdı. Çiğneyip yuttuktan sonra rahat bir şekilde, "Yol kenarında kurtardığımız yaralı kuştan bahsediyordum. *Sen* neyden bahsediyordun?" dedi.

Gülerek Asher'ı dirseğimle hafifçe dürttüm. "Onunla dalga geçmeyi bırak. Siz ikiniz iyi geçinin, ben Brooklyn'e merhaba diyeyim."

Arkadaşım kubbeli girişin diğer tarafında durmuş, başka bir Blackcastle çalışanıyla konuşuyordu.

Giriş holü, Markovic malikanesinin sadece küçük bir bölümünü oluştuyordu. Malikane, birkaç futbol sahası ve bir veya iki Amerikan beyzbol sahası sığacak kadar genişti, ama yine de benim dairemde beş kat daha büyüktü. Bahsettiğim altın aygır takım logosu, soluk yeşil mermerin üzerinde parılıyordu. Üstünde ise ağır, gözyaşı damlası şeklindeki kristallerden oluşan avizeler sarkıyordu.

Özellikle burada bu kadar çok insan olduğu için, Brooklyn'e ulaşmak bile muhtemelen on dakikamı alacaktı. Blackcastle takımı ve eşleri dışında, birkaç ünlü ve sosyetik kişiyi de gördüm, aralarında yazın Asher'la öpüşürken yakaladığım model Polina da vardı. Gallagher'la gelmişti, ama odayı sürekli tarayan bakışlarına bakılırsa, başka birini arıyordu.

"Brooklyn'e seninle birlikte merhaba diyeceğim." Vincent beni takip etmek için harekete geçti, ama ben elimi göğsüne koyarak onu durdurdum.

"Aklından bile geçirme," diye uyardım.

"Neyi düşünmeye?" Masumiyet timsali bir ifadeyle bana baktı.

"O seninle birlikte olmayacak. Olsa bile, babası izin vermez. Patron, onun yanında yanlış bir nefes bile alsan, seni kendi elleriyle öldürür."

yanında yanlış bir nefes bile alırsan, Patron seni kelimenin tam anlamıyla çıplak elleriyle

"Lütfen. Ölmek istemiyorum," dedi Vincent. "Sadece onunla konuşmak istiyorum çünkü ona Isabella Valencia'nın son kitabını ödünç verdim ve geri istiyorum."

Kardeşim gerilim romanları okumazdı. "Senin..." Gözlerimi kısarak, "Dur. Isabella Valencia kitabımı mı kastediyorsun? Henüz okumadığım kitabı mı? Geçen gün her yerde onu arıyordum!" dedim.

Vincent omuz silkti, utanmış gibi görünüyordu.

İnanılmaz. Bu, Adele'nin plak olayı gibi *bir* şeydi.

"Her neyse, ona o şekilde ilgi duymuyorum," dedi. "İtiraf ediyorum, onu ilk gördüğümde ilgimi çekmişti, ama sinir bozucu birisi."

"Çünkü sana aşık olmayan tek kadın o olduğu için mi? Carina sayılmaz. O senin fiili kız kardeşin sayılır."

"Hayır. Çünkü o sinir bozucu."

"Eskiden Asher'ı sinir bozucu bulurdun, şimdi ise en iyi arkadaşlırsınız."

Vincent'in ağzı kıvrıldı. "En iyi arkadaşlar demek abartı olur. Birbirimizi tolere ediyoruz."

"Ben buradayım," diye araya girdi Asher. "Ama o haklı. Takım ve *senin* için birbirimizi tolere ediyoruz. Hepsi bu."

"Uh-huh." Birbirlerini o kadar çok tolere ediyorlardı ki, yakında çıkacak Nate Reynolds filmini *bensiz* izleyeceklerdi, ama neyse. Kızgın falan değildim. "Tabii. Peki, ben Brooklyn'e *tek başıma* merhaba derken birbirinizi tolere edin."

Onları birbirleriyle tartışmaya bırakıp, arkadaşımın yanına, Picasso tablolarından birinin yanına gittim. Diğer personel gitmiş, onu yalnız bırakmıştı.

"Nasıl yapıyorsun bilmiyorum," dedi. Asher ve Vincent ile olan etkileşimimi izlemiş olmalıydı.

Asher ve Vincent ile olan etkileşimimi izliyor olmalıydı. "O ikisiyle uğraşmak çocuklarla uğraşmak gibi."

"Bana mı söylüyorsun." Onu selamlamak için kucakladım. "Harika görünüyorsun."

"Sen de öyle." Brooklyn gülümsedi. "Carina'nın gelememesi çok kötü. Burası çılgın bir yer. Arka bahçede atış poligonu olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır. Nereden biliyorsun?"

"İnsanlar bana bazı şeyler anlatır." Omuz silkti. Bakışları omzumun üzerinden geçti ve gözleri büyüdü; takdir mi yoksa endişe mi, anlayamadım. "İnsanlardan bahsetmişken... bak kim gelmiş."

Fuayede canlı sohbetler sessizliğe büründü ve tek ses mermer zemine çarpan ayakkabıların sesi oldu.

Başka bir odanın gölgesinden çıktı ve kalabalığın kenarında durdu. İnternette yaptığım araştırmalardan onu hemen tanıdım.

Vuk Markovic.

Fotoğrafları korkutucu gelmişti ama ona haksızlık ediyorlardı. Gerçekte, o düpedüz ürkütücüydü. Bunun nedeni boyu ya da yüzünü iki soğuk yarıya bölen acımasız yara izi değildi. Gülümsemeyen ağzı, boğazındaki yanık izleri ya da soluk mavi, neredeyse renksiz gözleri de değildi.

Onun yaydığı tehlike hissiydi, koyun kılığına girmiş bir yırtıcı hayvan gibi. On bin poundluk özel dikim smokin içinde bile bir CEO gibi görünmüyordu. Onu kızdırırsanız, sizi çıplak elleriyle sakın ve verimli bir şekilde parçalara ayıracak biri gibi görünüyordu.

O rahatsız edici gözler üzerimde dolaştığında omurgamdan bir ürperti geçti, ama durmadılar. Sanki ben yokmuşum gibi üzerimde dolaştılar.

O, hiçbir duygu belirtisi göstermeden odayı taradı. Sanki birini arıyor gibiydi, ama aradığı kişi orada değildi, çünkü ağzı hoşnutsuzlukla inceldi.

Yaşlı bir kadın yanına gelip kulağına bir şey fısıldadı. Adam başını salladı ve patronun yanına doğru yürüdü, onun gelişiyse odaya çöken sessizliğin büyüsunü bozdu.

Oda topluca nefesini bıraktı ve sohbetler yeniden başladı.

"Sanırım teşekkür konuşması yapmayacak," dedim alaycı bir şekilde.

"O çok yakışıklı."

Başımı ona doğru çevirdim. "Kim? *Markovic* mi?"

"Evet. Korkutucu, 'seni becerdikten sonra öldürebilirim' türünden bir şekilde. Ama işe yarıyor. Ne var?" diye savunmacı bir tavırla sordu, ben kaşlarımı kaldırınca. "Kötü çocuklara karşı bir zaafım var."

"Bazen beni endişelendiriyorsun."

"Her zaman endişelendiririm," dedi, durumun gerektirdiğinden daha neşeli bir şekilde. Yine omzumun üzerinden baktı, yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Ama bence yakında çok daha iyi hissedeceksin."

"Ne..."

"Bölmek istemem ama Scarlett'i alabilir miyim?" Asher'ın yumuşak sesi, elini kalçama koyarak araya girdi. "Ona göstermem gereken önemli bir şey var."

Brooklyn sırtıttı. "Eminim vardır."

Yüzüm kızardı. "Aklını pisliklerden arındır."

"Hayır. Orası eğlenceli bir yer, ama ben ipuçlarını anlayabilirim." Adil'e merhaba demek için giderken bize göz kırptı. "İyi eğlenceler."

"Bana göstermek istediğin önemli şey ne?" Asher beni girişin kenarından evin ana kısmına doğru götürürken şüpheyle sordum. "Senin aletin değil, değil mi?"

Gürültünün üstüne çıkan kahkahası duyularımı kışkırttı. "İlle de öyle değil, ama görmek *istersen*..."

Yüzüm daha da kızardı. "Onu yeterince gördüm. İhtiyacım yok... Ne yapıyorsun?" Asher beni giriş holünden karanlık bir odaya çekip kapıyı arkamızdan kilitletiğinde, ben de kahkaha attım.

"Kız arkadaşımın biraz yalnız kalmak için." Beni yan masalardan birine kaldırdı ve bacaklarımın arasına girdi. "Seni başkalarıyla paylaşmaktan bıktım."

"En fazla on dakika ayrı kaldık ve her gün görüşüyoruz."

Dairemin kira sözleşmesi sona erdikten sonra geçen ay resmi olarak Asher'ın evine taşındım. Bu büyük bir adımdı, ama aynı zamanda ilişkimizin doğal bir ilerleyişiydi.

"Doğru," diye kabul etti. "Ama on dakika çok uzun ve her gün yetmez."

"Sen imkansızsın," dedim ve yine güldüm. "Yine de, Bay Markovic, onun kutsal saydığı şeyi kirlettiğimizi öğrenirse çok kızacak..." Sesim bir an kesildi ve Asher'ın eli bacağımdan yukarı kayarken nefesim kesildi. "Bu oda her neyse."

Salon mu? Oturma odası mı? Misafir odası mı? Kafam karışmış halde sandalyeleri ve masaları fark ettim, ama dikkatimin çoğu Asher'ın parmaklarının uyluğuma dokunmasına yönelmişti.

"Bay Markovic'e on yıldır ilk Premier Lig şampiyonluğunu kazandırdım." Asher başını eğdi, kadifemsi fısıltısı beni titretti. "Bence bana biraz müsamaha gösterecektir."

O çeneme öpücükler kondururken, direncim güneşin altında kar gibi yavaş yavaş eridi.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Oldukça affetmez birine benziyor. Sence o..." Asher'ın eli külotumun dantel kenarını bulduğunda yutkundum. "Sence o gerçekten iş adamı mı, yoksa..." Nefesim kesildi, parmaklarını dantelin altına kaydırıp ıslak uyarılmamı bulduğunda sözlerim bir zevk patlamasına dönüştü.

Asher dudaklarımdan tekrar yukarı doğru öperek ilerledi.

"Scarlett?" "Evet?"

"Şu anda Markovic ya da başka bir şey hakkında konuşmak istemiyorum."

Bacaklarımın arasında bir sıcaklık dalgası hissettim. "Peki, ne yapmak istiyorsun?" Karanlıkta sırtışı tamamen şeytaniydi.

"Neden sana söyleyeyim ki..." diye mırıldandı, dizlerinin üzerine çökerek.

"Sana gösterebilirken?"

Bu, sonraki yarım saat boyunca birbirimize söylediğimiz son sözlerdi.

İnsanların bizi aradığını ya da Markovic'in çizim/oturma/oturma odasını kirletmemizden dolayı kızacağını bilmiyordum.

Eğer arıyorlardıysa ve o da kızmışsa, bunu birlikte hallederdik. Her zaman öyle yaptık.

Şimdilik endişelerimi bir kenara bırakıp o anın keyfini çıkarmaya karar verdim.

Geçmiş geçmişte kalmıştı ve gelecek öngörülemezdi.

Peki ya şimdiki zaman? O bize aitti ve başka türlüünü kabul edemezdim

O kurallara uymak zorundadır... ama onun için tüm kuralları çiğner. Vincent ve Brooklyn'in hikayesini okumak için [The Defender'ı şimdi okuyun.](#)

Asher ve Scarlett'e doyamıyor musunuz? Bonus epiloglarını ücretsiz olarak indirin: anahuang.com/bonus-scenes

* * *

The Striker'ı okuduğunuz için teşekkürler! Bu kitabı beğendiyseniz, tercih ettiğiniz platformda bir yorum bırakırsanız çok sevinirim.

Yorumlar yazarlar için bahşiş gibidir ve her biri yardımcı

olur! xo, Ana

P.S. Benim kitaplarım ve diğer eğlenceli şeyleri benzer düşünen okuyucularla tartışmak ister misiniz? Özel okuyucu grubum [Ana's Twisted Squad'a](#) katılın!

TEŞEKKÜRLER

Bu, benim spor romantizm dönemimin resmi başlangıcıydı, bu yüzden öncelikle, bu yolculuğa benimle birlikte çıktığınız için siz okuyuculara teşekkür etmek istiyorum.

Yeni bir seriye başlamak her zaman ürkütücüdür, ama Anaverse'in Londra şubesini keşfetmek çok eğlenceliydi ve umarım Asher ve Scarlett'i benim kadar sevmişsinizdir.

Yaptığım her şeyin sebebi sizlersiniz ve futbolcuların ve şöhretin dünyasına birlikte dalarken yanımda olduğunuz için çok minnettarım.

Bu edebi macerayı mümkün kılan herkese de teşekkür etmek istiyorum.

Becca—Her kitapta çalışma sürecimiz değişiyor, ama ister üç saatlik bir Zoom görüşmesi olsun, ister benim evimde bir pijama partisi, her zaman sihirli bir şekilde sona eriyor. Harika bir editör ve daha da harika bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim.

Brittney, Rebecca ve Salma — Bu noktada birlikte birçok kitap yazdık ve umarım daha nicelerine imza atarız!

Paige, Emma ve Ellie — Kronik ağrıların tasviri, İngiliz coğrafyası ve kültürü ile Premier Lig futbolu hakkındaki geri bildirimleriniz paha biçilmezdi. Axe'in İngiltere'de Lynx olarak adlandırıldığını kim bilebilirdi? Ben bilmiyordum. Bu hikayeyi parlatmama yardım ettiğiniz için teşekkür ederim.

Jess, Malia, Jessie, Chelsea ve Tori—Harika beta okuyucularım. Tüm notlarınız ve önerileriniz için teşekkür ederim. Asher ve Scarlett'in romantizmini bir üst seviyeye taşımama gerçekten yardımcı oldular.

Britt — Her zamanki gibi, metni parlatıp sıkı teslim tarihlerimle başa çıktığın için teşekkür ederim. Sen bir rock yıldızısın!

Ali ve Khush — Futbol uzmanlığınız olmasaydı ne yapardım? Sorularımı bu kadar ayrıntılı bir şekilde yanıtladığınız için teşekkür ederim.

Cat — Aylarca süren DM'ler, mor tonlu rüyalar ve stres kaynaklı çılgınlıklar sonra, başardık! Bu (çok) uzun süreçte benimle birlikte olduğun için teşekkür ederim ve muhteşem kapak için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Christa, Madison ve Bloom'daki diğer ekip üyeleri — Bir seri daha tamamlandı! Coşkunuz ve adanmışlığınız beni her zaman gülümsetiyor ve ortaklığımızın bu yeni aşaması için çok heyecanlıyım.

Ellie ve Piatkus ekibi—Anaverse artık Londra'da! İngiliz İngilizcesi konusunda yardımlarınız ve yaptığınız her şey için teşekkürler.

Kimberly, Aimee ve Brower Literary ekibi, perde arkasında yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Bu çılgın kariyeri çok daha sorunsuz hale getiriyorsunuz. Size minnettarım!

Sevgileriml
e, Ana

OYUNUN TANRILARI

Birbiriyle bağlantılı bağımsız kitaplardan oluşan bir seri

Forvet

Defans

GÜNAHIN KRALLARI

Birbiriyle bağlantılı bağımsız kitaplardan oluşan bir seri

Öfkenin Kralı

Gururun Kralı

Açgözlülüğün

Kralı

Tembelliğin

Kralı

Kıskançlığın

Kralı

TWISTED

Birbiriyle bağlantılı bağımsız kitaplardan oluşan bir seri

Çarpık Aşk

Çarpık Oyunlar

Çarpık Nefret

Çarpık Yalanlar

EĞER AŞK

Eğer Bir Daha Karşılaşırsak (Duet Kitap

1) Güneş Asla Batmazsa (Duet Kitap 2)

Aşkın Bir Bedeli Olsaydı (Tek Başına)

Eğer Mükemmel Olsaydık (Tek Başına)

Ana Huang ile iletişimde kalın

[Facebook Okuyucu](#) -
[Grubu Web Sitesi](#)
[Bookbub Amazon](#)
[Instagram TikTok](#)
[Goodreads Facebook](#)

Ana'nın [posta](#) listesine [kaydolun](#) ve ~~özel günc~~ellemeler, içerikler ve hediyeler alın!

YAZAR HAKKINDA

Ana Huang, *New York Times*, *USA Today*, *Sunday Times*, *Wall Street Journal* ve Amazon'da 1 numaralı en çok satan yazardır. Twisted serisiyle tanınan yazar, çekici alfa erkekler, güçlü kadın kahramanlar, bolca tutku, endişe ve bayılma sahneleriyle dolu New Adult ve çağdaş romantizm romanları yazmaktadır.

Kitapları otuz dile çevrilmiş ve Good Morning America, NPR, *Cosmopolitan* ve *PEOPLE* dergisi gibi yayınlarda yer almıştır.

Kendini seyahat tutkunu olarak tanımlayan yazar, hikayelerine güzel destinasyonları dahil etmeyi seviyor ve iyi bir chai latte'ye asla hayır demiyor.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

